

Nothing Gonna Change My Love For You

Contents

Nothing Gonna Change My Love For You	3
1. Chương 1 - 1	3
2. Chương 1- 2	5
3. Chương 2 - 1	7
4. Chương 2 - 2	8
5. Chương 3 - 1	11
6. Chương 3 - 2	13
7. Chương 3 - 3	14
8. Chương 4 -1	16
9. Chương 4 - 2	18
10. Chương 5 - 1	23
11. Chương 5 - 2	25
12. Chương 6	27
13. Chương 7 -1	29
14. Chương 7 - 2	31
15. Chương 8 - 1	34
16. Chương 8 - 2	36
17. Chương 8 - 3	38
18. Chương 9 - 1	41
19. Chương 9 - 2	43
20. Chương 9 - 3	46
21. Chương 10 - 1	49
22. Chương 10 - 2	52
23. Chương 10 - 3	55
24. Chương 11 - 1	59
25. Chương 11 - 2	61
26. Chương 11 - 3	64
27. Chương 12 - 1	67
28. Chương 12 - 2	69
29. Chương 12 - 3	72
30. Chương 13 - 1	74
31. Chương 13 - 2	77
32. Chương 13 - 3	79
33. Chương 13 - 4	83
34. Chương 13 - 5	86
35. Chương 13 - 6	89
36. Chương 13 - 7	91
37. Chương 14 - 1	93
38. Chương 14 - 2	95
39. Chương 14 - 3	98
40. Chương 14 - 4	101
41. Chương 15 - 1	104

42. Chương 15 - 2	107
43. Chương 15 - 3	110
44. Chương 15 - 4	112
45. Chương 15 - 5	115
46. Chương 16 - 1	119
47. Chương 16 - 2	124
48. Chương 16 - 3	128
49. Chương 16 - 4	132
50. Chương 16 - 4 Tt	135
51. Chương 16 - 5	141
52. Chương 16 - 6	146
53. Chương 16 - 7	150
54. Chương 16 - 8	154
55. Chương 16 - 9	158
56. Chương 16 - 10	163
57. Chương 17 - 1	170
58. Chương 17 - 2	173
59. Chương 17 - 3	177
60. Chương 18 - 1	180
61. Chương 18 - 2	182
62. Chương 18 - 3	186
63. Chương 19 - 1	190
64. Chương 19 - 2	194
65. Chương 19 - 3	198
66. Chương 19 - 4	201
67. Chương 20 - 1	204
68. Chương 20 - 2	208
69. Chương 21	212
70. Chương 21- 1	214
71. Chương 21 - 2	219
72. Chương 21 - 3	225
73. Chương 21 - 4	228
74. Chương 21 - 5	233
75. Chương 22 - 1	238
76. Chương 22 - 2	243
77. Chương 22 - 3	248
78. Chương 22 - 4	252
79. Chương 22 .5	257
80. Chương 23	261
81. Chương 23 - 2	266
82. Chương 23 - 3	272
83. Chương 24 : Báo Táp ~	277
84. Chương 24 - 3	281
85. Chương 24 - 4	286
86. Chương 25.1 : Đau Thương.	290
87. Chương 25 - 2	294
88. Chương 25 - 3	299
89. Chương 25 - 4	303
90. Chương 26.1 : Xa Vời ~	306
91. Chương 26.2	311
92. Chương 26.3	316
93. Chương 26.4	321
94. Chương 27.1	325
95. Chương 27.2	330

96. Chương 28.1	335
97. Chương 28.2	340
98. Chương 28.3	343
99. Chương 28.4	345
100. Chương 28.5	347
101. Chương 28.6	350
102. Chương 29.1 : Mission	355
103. Chương 29.2	360
104. Chương 29.3	365
105. Chương 29.4	371
106. Chương 30.1	376
107. Chương 30.2	381
108. Chương 30.3	386
109. Chương 30.3 (tt)	391
110. Chương 30.4	394
111. Chương 30.5	401
112. Chương 30.6 - End	406

Nothing Gonna Change My Love For You

Giới thiệu

* Category (thể loại): học đường, tình cảm, có xen vài yếu tố bạo lực. . . * Rating (đánh giá truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nothing-gonna-change-my-love-for-you>

1. Chương 1 - 1

Chap 1.1: KHỞI ĐẦU

Con người có thật là đáng sợ như vẻ bề ngoài mà chúng ta thường thấy không???

- Kêu nó ra đây cho tao!_ 1 thằng

” gấu

” lên tiếng.

Đứa con gái đứng trên lầu 1 nghe nói vậy liền nhếch mép cười, nó đặt tay lên miệng mình huýt 1 tiếng gọi sự chú ý của bọn kia.

-Tụi bây coi ai kia!_ thằng ban nãy nói rồi hướng mắt lên nhìn nó.

Đó là 1 đứa con gái xinh đẹp với làn da trắng mịn, đôi môi hồng hồng, mái tóc dài được cột kiểu đuôi ngựa trông rất cá tính, tai bấm 2, 3 khuyên, body chuẩn,... phải nói là perfect.

- Lên đó bắt nó xuống cho tao!- thằng đó ra lệnh.

Nó nhoẹn miệng cười không phải là nụ cười bình thường mà là 1 nụ cười đều vô cùng. Trái bogn1 rổ mà nó cầm trên tay như được chuẩn bị từ trước, nó quăng thẳng trái bóng xuống sân bằng một lực khá mạnh, nhưng điều lạ là nó không ném vào tụi đó mà ném vào 1 khoảng trống.

- Sắp chết đến nơi mà còn chơi bóng rổ, điên!

Thằng cầm đầu lên tiếng rồi cả bọn phá lên cười. Khi cả bọn định thần lại thì thấy mình đang bị bao vây, có thể hiểu sơ lược rằng: nó ném trái bóng rổ xuống sân thực chất là 1 ám hiệu... Cả bọn bị nhóm người của nó vây kín, cả bọn không biết làm sao nên đánh liều lên cả. Mặc cho tình cảnh phía dưới, nó vẫn bình thản đeo headphone vào tai nghe nhạc, mắt quan sát khung cảnh hỗn loạn phía bên dưới, dù bên nó lực lượng không bằng bên kia nhưng cũng có thể thấy bên nó chiếm trọn thế chủ động, tụi nó không chỉ đánh theo kiểu

” xã hội

” mà còn theo các trường phái như karate, judo,... Bọn đó khúc cuối cũng không chống cự nổi mà nằm lê lếch. Đến lúc này nó mới cử động, nó phi thẳng từ lầu 1 xuống đất, ung dung tiến lại chỗ đó.

- Chị Zu, giờ tính sao đây?- một thằng trong nhóm hỏi nó.

Vẫn không trả lời, nó ngồi xuống ngay chỗ tên cầm đầu nằm, lấy tay nâng cằm hắn lên, miệng nở nụ cười khinh bỉ:

- Her, tao điên đấy, nhưng mày đã không thắng nổi 1 con điên như tao! Chưa đủ tư cách!

Nói rồi nó đứng dậy bỏ đi, trước khi đi, nó còn để lại một nhánh mẫu đơn, điều đó đã trở thành một quy luật với nhóm nó mỗi khi chiến thắng. Hoa Mẫu Đơn như là một biểu tượng đẹp đẽ của nhóm nó, đó là biểu tượng của sự chiến thắng. Nó tên Mẫu Đơn, nhưng ít ai dám gọi thẳng ra, chỉ dám coi đó là 1 tên nhóm chung. Người ta chỉ biết nó là Zu, một con nhỏ xinh đẹp nhưng ngỗ ngược vô đối, vô cảm vô cùng.

Sáng hôm sau. tin nó hạ gục được một tên đàn anh lan ra khắp cả trường. Đi đến đâu mọi người cũng né tránh nó vì sợ. Bỗng có một đứa con gái chặn nó lại:

- Mày là Zu?

Nó vẫn không trả lời, định bước tiếp nhưng nhỏ kia cứ chặn lại:

- Mày dạo này lộng hành quá nhỉ, mới vào trường mà không biết phép tắc. Mày sẽ phải trả giá vì đã đánh chồng tao!- nhỏ dạy nghiêm nói.

- Chồng mày? Cái thằng trói gà không chặt hôm qua sao?- nó cười khẩy.

- Im đi, đừng cứ sửa mũi thế! Cái tên Mẫu Đơn của mày nghe chẳng lọt lỗ tai tao, mày quả thật là thiếu giáo dục, về kêu ***** dạy lại mày đi!

Vừa nghe câu nói đó, nó mất hết cả hứng thú chăm chọc nhỏ đó. Đời này nó rất ghét ai đụng chạm vào tên mình và người mẹ đã mất kia. Nhanh như cắt, nó lấy chân đá vào đầu gối nhỏ, khiến nhỏ khụy xuống, nhân lúc nhỏ mất đà, nó lấy sợi dây trong túi ra cột 2 tay nhỏ lại. 2 đứa đàn em của nó ở đầu xuất hiện, túm chặt lấy vai của nhỏ khiến nhỏ không thể ngọ nguậy.

- Buông tao ra coi!

Nó khinh khỉnh nhìn nhỏ đó rồi lấy điện thoại ra chụp hình lại. Nó búng tay ra hiệu cho tụi đàn em, tụi nó hiểu ý nên đem nhỏ nhốt vào vệ sinh nam. Trước khi người bị đưa đi, nó lạnh lùng nói:

- Đứa nào có gan thì cứ mà cứu nó!

Rồi nó quay qua nói với nhỏ:

- Ngoan ngoan ở đó, biết điều thì tan trường sẽ có người đến thả, khôn hồn thì đừng tìm cách thoát, tao không đảm bảo là mày còn nguyên vẹn đâu!

Đứa nào chứng kiến cảnh này đều phải rùng mình. Nó vào trường chưa lâu mà giờ đây hầu như ai cũng biết nó. Đáng lẽ nó không trở thành như bây giờ. chỉ tại cái quá khứ đáng nguyên rủa nó: sau khi mẹ nó mất lúc nó 5 tuổi thì ba nó cũng hắt hủi nó, nó được ông quản gia chăm lo cho đến tận bây giờ, từ đó nó ghét con trai; còn lúc đi học thì bạn bè luôn xa lánh nó, gọi nó là một đứa lập dị vì không có cả cha lẫn mẹ, họ không chơi với nó, cô lập nó, đã có lần nó bị mồi phụ huynh vì đánh bạn trong lớp... từ đó, nó hình thành nhân cách ấy, mang bộ mặt bất cần ấy cho đến bây giờ.

2. Chương 1- 2

Chap 1.2

Vừa về đến nhà, nó chào ông quản gia rồi đi lên phòng nằm nghỉ. Cứ thế mà nó miên man chìm vào giấc ngủ, nó sẽ ko tỉnh dậy nếu chuông điện thoại nó ko vang lên.

-Chị Zu, đi bar hông?- giọng một đứa con gái oang oang trong điện thoại.

- Ừm!

- Thế có cần tụi em sang nhà rửa ko ạ?

-Ko!- nó trả lời ngắn gọn như thế rồi cúp máy cái rụp.

Nó tắm rửa, sửa soạn lại 1 chút, xong hết cả nó xuống nhà dưới xin ông quản gia đi chơi. Ông gật đầu rồi căn dặn nó ráng về sớm, đừng đi khuya quá. Được sự đồng ý từ ông, nó phóng thẳng con Lexus tới bar với 1 tốc độ kinh hồn.

Vừa đẩy cửa bước vào, nó thu được bao nhiêu là ánh nhìn, khiến ai cũng phải ngược nhìn, bộ đồ nó mặc ko quá khiêu gợi: bên trong là 1 chiếc áo sát cánh được che đi 1 nửa bởi chiếc áo khoác có nón, phía dưới là chiếc váy xòe ngắn, sọc ca rô màu đỏ đen, chân mang đôi boots cao cổ, tóc được cột lên 1 phần nhỏ bởi chiếc nơ màu vàng chói lọi; phải nói là màu sắc được phối với nhau quá tuyệt hảo.

- Chị Zu chói quá nha!- 1 đứa con gái khen.

Nó ko nói gì chỉ nhếch môi cười kiêu xã giao rồi quay lưng đi thẳng ra sà n nhảy.

-Chị Zu ít nói ghê á! Nhưng được cái là chỉ rất biết cách chăm sóc cho người khác!- 1 đứa bàn luận.

- Ờ, một phong cách rất Zu! (:))) - thằng khác nhảy vào nói.

- Con Zu mà nghe là mày chít ko kịp thở!- 1 đứa con gái dọa.

bla.... bla... bla....

Cuộc nói chuyện có lẽ sẽ không bị gián đoạn nếu ko có lời thông báo:

- Stop đi, đừng 8 nữa, ra coi chị Zu sao kìa, ko là lớn chuyện!

Vừa nói xong, cả bọn đồng loạt quay ra nhìn thì thấy nó đang bị 1 tên giả trò, ngược lại với hành động của người bình thường, nếu là 1 người nào đó thì bọn đó sẽ ra giúp đỡ, còn người này là nó thì.... :

- Tên đó chết chắc!- 1 đứa nói khẳng định.

- Giờ sao, ra ko? Tui kêu mấy người ra chứng kiến là để can ngăn mà lại... - tên con trai đó rên rỉ.

- Quan sát chút đi, khó tính quá! Ko thích coi film free hả? Nói nhieu!

Tụi nó vẫn đứng đó quan sát tình hình dù là không nghe được gì, chỉ cần nhìn nét mặt có lẽ tụi nó có lẽ cũng đoán được tình hình của câu chuyện.

- Em đẹp thế đi chơi với anh nhá!- 1 thằng con trai tiến sát lại nó.

- Bién!- nó.

- Sao thế em, anh vừa có sắc lại vừa có tiền!- tên đó càng nói càng tiến sát vào mặt nó.

Nó cười khẩy 1 cái, hất mặt tên đó ra:

- Đẹp toàn đều cả!

Tên đó như vẫn ko nản, cứ tiếp tục trêu nó, hết chuyện lại xòe tiền ra phẩy phẩy trước mặt nó. Lúc này nó đã bức thật sự, nhanh tay túm lấy cổ áo tên trước mặt, đẩy nghiêng nói:

-Câm đi!

Thấy vậy, cả bọn đàn em đều xông ra vì mọi chuyện ko còn đi theo quỹ đạo nữa, tuy là thế, nhưng cả nhóm ko ai dám ngăn lại, bất ngờ có 1 giọng nói vang lên:

- Zu, xin can, mắt khách của Pj đó!- người con gái được gọi là Pj lên tiếng.

Nghe lời Pj nói nó cũng thôi ko túm áo tên đó nữa! Tên đó được một phen khiếp vía nên chuồn lẹ đi 1 cách êm thấm. Nó bức tức trở về chỗ ngồi của mình, bọn đàn em thì bị Pj làm cho 1 trận vì cái tật nhiều chuyện. Lúc này, ở một cái bàn tại góc khuất của quán, có 2 thằng con trai rất kul đã được dịp chứng kiến từ đầu đến cuối.

- Ai? Con nhỏ đó? - người con trai tóc đỏ hỏi.

- Ý mày là nhỏ túm áo thằng công tử khi nãy? - người con trai kia.

- Hỏi thừa!- tóc đỏ.

- Nhỏ mày hỏi tên Zu đó!- người con trai kia tiếp tục trả lời.

- Leader của Mẫu Đơn sao? - hấn ko nói gì nữa chỉ nhếch môi cười, miệng nhấp 1 ngụm rượu.

- Rượu ko nhạt!

Hấn lên tiếng nói làm tên kia phải hỏi lại:

- Ý mày là..... ???

- Thế mà cũng ko hiểu hả Ken? Bạn thân mà thế đấy!- hấn lại tiếp tục uống thêm 1 ngụm rượu.

-Tao là bạn mày chứ ko phải là thần thánh hay bố mày đâu!- người con trai tên Ken phản bác lại.

-Chưa đầy 1 năm, nhan sắc tầm thường, quá kiêu rồi em ạ!- hấn lại cười.

-Nghe nói tụi đàn em không lần nào

” xử

” được nhóm nó! Cứ bắt phân thắng bại!- Ken.

-Ko ra tay ko được!- hấn.

- Thú vị, tao cũng tham gia!- Ken

-Tao đoán, mày chọn nhỏ chủ bar!- hấn nói với vẻ chắc chắn.

- Hừ!- Ken ko nói gì, chỉ hừ nhẹ 1 tiếng.

- Đã bảo là quên đi, rõ ràng mày coi lời nói t ko có trọng lượng nào! Con nhỏ này chắc cũng tới số rồi! Đáng thương!- hấn cười nhạt.

Tên con trai đó ko nói gì, chỉ im lặng, nhưng cặp mắt sau hàng mi đó lại đánh lại, nhìn vào thoáng lạnh cả người.

3. Chương 2 - 1

Chap 2.1: ĐỪNG BAO GIỜ KHINH THƯỜNG ĐỐI THỦ

Sáng nay vừa vào trường được mấy bước, nó khựng lại, nó né người sang một bên khi bắt được âm thanh như xé cả gió. Quả ko sai trước mặt nó có một tờ giấy mà mấy phút trước vốn dĩ ko có, nó liếc nhẹ quanh các dãy phòng học, ko có ai cả vì hôm nay nó đi sớm nên sân trường chỉ có le que vài người. Nhẹ nhàng khum người xuống nhặt mảnh giấy lên tay:

” Chính thức khiêu chiến, Zu, 2:2, okie? Today, room 142, 4pm. waiting for you!

EVIL (Leader)

”

Vào lớp từ sớm nhưng nó có vẻ đăm chiêu, nghĩ ngợi gì đó, Pj vào lớp từ lúc nào thấy nó cứ như vậy nên hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Zu ngược lên nhìn nhỏ, ko nói gì thêm chỉ đặt lên tay nhỏ tờ giấy đã bị mình vò nát từ lâu, đọc xong có vẻ Pj ko tin được nên hỏi lại:

-EVIL? Chẳng phải mọi lần đều là tụi đàn em của bên đó ra trận sao hôm nay leader lại trực tiếp

” lãnh

” vụ này nhỉ?

- Leader ra mặt rồi! Tưởng dễ ăn con Zu này chắc!- nó.

- Nhưng 2:2 là sao?- Pj có vẻ ko hiểu lắm.

- Zu và Pj - nó.

- Bọn này đúng là ko phải hạng xoàng rồi! Pj là tay phải của Zu, chuyện mật thể àm cũng điều tra ra được!- Pj có chút ngạc nhiên và... nguogn74 mộ.

- Chị Pj, chị Zu!- 1 đứa con gái chạy vào chào bọn nó.

- Có chuyện gì mà vào lớp chị vậy Mon?- Pj.

- Tụi Cel thách đấu, đánh ko chị?- Mon.

- Đánh!- nó.

- Chừng nào?- Pj

- Tầm 3, 4 giờ chiều nay - Mon.

- Vậy chừng thay chị hoặc nhờ ai đó có tài chỉ huy lãnh giùm chị bữa nay, chiều nay chị và Zu ko có mặt được! Thế nhé! - Pj

Cô bé gật đầu hiểu ý, lễ phép cúi người chào rồi đi ra khỏi lớp.

Tan học, tụi nó ko về vội, đợi học sinh ra hết rồi tụi nó mới hành động, các dãy hành lang vắng tanh, ko có vẻ gì là gấp gáp tụi nó vẫn bước đi một cách bình thản và nhẹ nhàng, đi xuống lầu 1, băng qua một dãy hành lang dài rồi rẽ trái, tới đó, tụi nó buộc phải dừng lại.

- Khốn thiệt! 2:2 đâu ko thấy, chưa chi đã đẩy bọn tép này ra!- Pj nghiêng răng nói.

Nhóm đó cỡ chừng 2 mẩy 30 đứa, trai có gái có nhưng dường như là trai nhiều hơn. Zu và Pj ko ngại ngần xông vào, nếu đã được gọi 2 tiếng

” đàn chị

” thì cũng biết là tụi nó cũng ko vừa gì. Những đòn tụi nó ra tương đối mạnh và rất dứt khoát, tụi nó vẫn chưa dùng hết sức vậy mà tụi kia chỉ cần

” dính

” 1 đòn thôi cũng đã nằm bệt xuống đất.

.

- Hoàn tất màn chào hỏi, biết ngay mấy nhỏ này ko phải hạng xoàng!- 1 tên con trai nói.

- Nhập cuộc!- giọng này nghe lạnh hơn đến buốt cả xương.

.

Giải quyết xong xuôi, nó và Pj lấy chai nước hoa trong túi ra.... xịt lên tay mình một ít, 1 phần xịt vào bầu ko khí (_ _ _)

”)rồi cho lại vào túi. Ko để tốn thêm 1 giây phút nào nữa, chỉnh trang lại y phục của mình, bọn nó nhắm vào phòng 142 mà thẳng tiến. Cửa phòng đã mở như chào đón

”khách quý

”. Ko 1 chút do dự, Zu bước chân vào ngưỡng cửa, Pj theo sau cũng định bước vào thì có một cánh tay nhanh như cắt lôi Pj ra và đóng sập cửa phòng học lại, hơi sững lại nhưng ko hoảng hốt. cũng ko tìm cách kéo cánh cửa ra vì cửa lớp nào cũng cài một mật mã riêng, nếu khóa rồi mà ko biết mật mã thì dùng hông ra ngoài được, để tránh học sinh dùng cánh cửa này để đối phó giáo viên nên nó chỉ được kích hoạt vào lúc tan trường.

- Pj ???

Đáp lại nó vẫn là một khoảng ko người trả lời.

- Lo chuyện bao đồng rồi! Nhỏ bên ngoài sẽ có người tiếp chu đáo!

Nó trừng mắt nhìn người vừa nói câu đó, tóc đỏ, vuốt keo, tai đính viên đá quý màu đen, mắt xám tro có xen lẫn những tia lạnh, dây chuyền hình thập được dịp lộ ra nằm trên khuôn ngực rắn chắc bởi 2 chiếc cúc áo bị bung ra hờ hững, mang vẻ đẹp lại. Người con trai này quả thật theo nó là rất đẹp, ko phải là vẻ baby như những ngôi sao Hàn Quốc, mà có nét gì đó rất bí ẩn và thoáng vẻ bất cần, chưa kể đến cái khoả lạnh lùng kiêu ngạo vô đối thường khiến những đứa con gái chết mê chết mệt, cũng may vì nó có hệ miễn dịch cực tốt với cái gọi là

” mĩ nam

” gì đó nên giờ đây nó ko quan tâm cho lắm đến cái người ở đối diện.

- Jun? À không, phải là Phong thiếu gia- Phong Thiên Vũ chứ nhỉ?- nó nhếch mép.

Hắn ko nói gì, chỉ lơ đãng dút tay vào túi quần, khinh khỉnh nhìn nó, mắt lạnh cơ hồ ko chứa một chút xúc cảm nào!

- Leader của EVIL lại đánh 1 đứa con gái, có thấy nhục mặt quá ko?- nó cười khẩy.

- I DON

T CARE!- hắn cố tình nhấn mạnh- suy cho cùng cô cũng là 1 thiên thần mang đôi cánh màu đen thôi cũng chả thuần khiết gì đâu! Kiêu quá rồi cưng ạ!- hắn gằn giọng rồi dần bước tới.

4. Chương 2 - 2

Chap 2.2:

Nhanh như gió, nó toan đâm hắn nhưng hắn vẫn nhanh hơn, đã đỡ được đòn của nó, nó đâm 1 cái là hắn lại chấn 1 cái, độ phòng thủ của tên này cực chuẩn, đúng thật là nó ko thể nào đánh lơ tơ mơ như mấy

” con gà

” kia được! Gần nửa giờ trôi qua mà bọn nó cứ như mèo vờn chuột, chơi trò đuổi bắt nhau. Cả 2 đều ko ngờ đối thủ lại khó

”nuốt

” như thế, có lẽ kì này, cái bản tính cao ngạo đã khiến họ coi thường nhau quá rồi! Nó đột ngột chuyển hướng, ko tấn công phần trên nữa, bất ngờ thực 1 chỗ vào ngực Jun rồi thừa thắng xông lên, thường luôn 1 cái đâm vào bụng, bị như thế khiến hắn phải thoái lui.

-Khá lắm!- hắn cười nhạt- khúc dạo đầu kết thúc!

Dứt lời, hắn bắt đầu phản đòn, chính giữa tụi nó là những cái bàn học được xếp ngay ngắn, lợi dụng thế đó, hắn dùng sức ép mấy cái bàn về thẳng phía nó; bị dồn đến gần sát chân tường, nó vùng người nhảy lên bàn, những cái bàn cứ xô vào nhau mà di chuyển khiến nó mặc dù muốn vẫn ko thể nào đứng vững được, mất thăng bằng. Có hộp gỗ vuông gần đó (hộp đựng phấn) , biết nó định nhảy khỏi bàn, hắn phang thẳng hộp gỗ ấy về phía nó, ko né tránh kịp, hộp gỗ đã đập trúng bả vai nó như mong muốn của hắn, cái hộp vừa trúng nó thì nắp hộp bị hở ra, bụi phấn văng tung tóe, mất đà, nó té xuống sàn. Hắn tiến sát nó, giở giọng khinh thường:

- Té đẹp!

Chưa chịu thua, thừa cơ hội hắn đang lơ là, nó nhanh nhẹn dùng chân đá vòng ra phía sau gối hắn khiến hắn vì bất ngờ mà khụy chân xuống, bằng cặp mắt màu xám lạnh, hắn nhìn nó.

- Lý thật!

- Quá khen!- nó nói rồi khoe môi nhếch lên, tạo thành 1 nửa vòng cung hoàn hảo.

Hơi bất ngờ, sau cú đá đó của nó Jun vẫn có thể đứng dậy bình thường, thường thì ai bị nó dùng chiêu này thì ít nhất là 2, 3 ngày sau mới có thể đi lại bình thường được; có chăng, nó đã ra tay quá nhẹ ??? Thấy mất nó có gì đó chuyển biến, đoán được là nó bị phân tâm, có sơ hở, hắn gạt chân nó, khiến nó phải ngã người ra sau nhưng cũng mau chóng lấy lại được thăng bằng.

Nó dùng chân đá lên cổ hắn nhưng ko thành vì tay hắn đã kịp chụp lấy chân nó, nhưng điều hắn chưa kịp nghĩ ra là chân còn lại đang trụ đất, nó phi thẳng lên bụng hắn khiến hắn phải buông ra, thân hình cũng theo lực đá của nó mà bị lùi về phía sau, phần xương chậu va đập khá mạnh với cạnh bàn, bỏ qua cơn đau, tì tay vào cái bàn gần đó, lấy thế dùng chân đá thẳng vào bả vai bị thương của nó. Hắn lấy thế lại, hét đâm vào bụng rồi lại đá thêm 1 cái ngay khớp gối nó, cũng may nó né kịp, ko thì tiêu, hắn là con trai, sức nó ko bằng hắn vốn là hiển nhiên, chỉ có điều nó ko ngờ là hắn lại

” hết mình

” như thế! Hắn lại ào lên, phía sau là chân tường, nó ko thể né, nhanh trí lấy chai nước hoa trong túi ra, nó hướng vào hắn mà xịt, theo phản xạ hắn lùi lại.

- Đều!- hắn.

- Chưa bằng anh !- nó.

Cả hai tuy là đều bị

”thiệt hại

” khá nặng nhưng mặt ai cũng lạnh và tỉnh như nhau, ko hề thấy một tia hoảng loạn hay sợ hãi. Cả hai cứ đối đầu nhau như thế, đúng thật là kẻ tám lạng, người nửa cân. Nó thấp thoáng liếc ra khung cửa sổ phía sau lưng, đây chỉ là lầu 1, 1 phút đứng ở thế phòng thủ, đầu óc thông minh của nó đã kịp tính toán.

- Quá bất cần! Cáo từ! Nếu ko đuổi theo, trận này hòa!

Nói rồi nó nhảy xuống sân qua ô cửa sổ sau mình, hắn tại sao lại bất cần ko chịu khóa khung cửa đó chứ? Tuy thế nhưng hắn vẫn ko buồn đuổi theo nó. Kì này 2 bên đều thương tích đầy mình. Có lẽ do mệt quá nên cả 2 đều quên đi bạn của mình.

Pj hiện tại đang nằm trong một căn phòng được sơn bởi màu xám, nhỏ từ từ mở mắt ra rồi đảo quanh một lượt, qua cách bài trí ở đây thì quả thật nó là phòng con trai, Pj giật mình khi nhận định được có người con trai đang nhìn mình, ánh mắt có chứa tia phức tạp, nhỏ vội ngồi bật dậy:

- Sao tôi ở đây?

- Mau quên thế?- ánh mắt ban nãy dường như biến mất, thay vào đó là một ánh mắt gần như vô hồn.

Pj nhớ ra gì đó: sau khi bị kéo ra ngoài, nhỏ và tên đó đã

” chào

” nhau bằng vài cước, trong lúc ko cẩn thận, đã bị người đó đánh vào sau gáy nên bất tỉnh, hóa ra :

- Anh là - Pj.

- Ken- người con trai nói.

- Ân Gia Hi ? - Pj lặp lại.

- Chưa đủ tư cách để gọi tên tôi ra đâu - Ken nói 1 cách cao ngạo.

- Tay phải của Mẫu Đơn cũng ko có gì xuất chúng, vẫn hạ gục dễ dàng như ai ai, tầm thường thật!- Ken mỉa.

- Sao anh biết điều đó, đó là chuyện mật!- Pj hỏi.

Ken cúi sát vào mặt Pj, cười nhạt, Pj cảm nhận được hơi thở của Ken đang vờn trên mặt mình nên chuyển mặt sang hướng khác.

- Chưa có gì là tôi ko điều tra ra!- Ken đứng bật dậy.

- Muốn gì đây?- Pj

- Tôi ko đấu bằng tay chân như Jun, tôi đấu bằng trí tuệ và đánh thẳng vào tâm hồn!

Thấy Pj tỏ vẻ ko hiểu, Ken búng tay 1 cái, màn hình ti vi hiện lên, Ken thỏa mãn dang rộng 2 tay ngồi tựa vào thành ghế. Pj coi mà mặt đỏ bừng vì xấu hổ và cũng là vì giận, trong lúc Pj ngất, Ken đã chụp lại những pic ko ra gì, cổ áo bị bung ra hở hững; 1,2 cúc áo đầu bị ai đó mở ra ko thương tiếc. Pj lấy gối chọi vào mặt Ken, tên đó lấy tay gạt ra rồi gắt:

- Làm trò gì thế?

- Cái đó tôi hỏi mới đúng, kia là sao chứ?- nhỏ chỉ tay vào màn hình.

Nhỏ chạy xuống tắt phăng màn hình đi, lúc này mới nhận ra trên người chỉ khoác mỗi cái áo sơ mi nam.

- Đồ tôi đâu?

- Kìa- chỉ vào cái bàn gần đó- dơ như thế nên đừng để nó vướng trên giường tôi!- Ken.

- Thế.. ai thay đồ cho tôi!- nhỏ hơi mất bình tĩnh.

- Có vấn đề gì sao? Là ai ko quan trọng- Ken nói đều.

” Chát

”

Pj ko thương tiếc thưởng cho Ken 1 bạt tay.

- Đánh tôi? Cô sẽ hối hận!

Nhỏ ko nói gì, lườm tên đó thêm 1 cái thật sắc rồi quay đi.

- Giật cái áo thật sạch rồi trả lại! Tặng ko cái áo cho 1 người ko biết điều quả ko đáng!- Ken nhấn mạnh từng chữ một.

Ko vương lại lâu, nhỏ thay nhanh bộ đồng phục rồi sập mạnh cửa đi về.

5. Chương 3 - 1

Chap 3.1: VÀO CUỘC.

Bạn ko thể trốn tôi, có chẳng đó đã là 1 quy luật ???

Vào trường sớm, Zu ko lên lớp vội mà rẽ vào khu vườn của trường, đây là một khu vườn tuyệt đẹp với những cây hoa đầy màu sắc. Ngồi tựa mình vào 1 gốc cây to, nó ko ngừng xoa lấy bắp vai mình,

” dư âm

” của cuộc chiến hần

” tặng

” cho nó quả thật là lớn, cơn đau âm ỉ cứ kéo dài, những cái buốt tới tận xương; hôm qua vì biết hần cũng mệt như mình cho nên nó đã rút 1 cách

” nghệ thuật

” như thế, hần cũng chẳng đuổi theo còn gì, hòa êm xuôi! Trận đấu đó làm Jun cũng cay cú lắm, hần chưa bao giờ để xổng

”con mồi

” của mình, nhất là 1 đứa CON GÁI, ko phải hần chưa solo với đứa con gái nào, nhưng những đứa đó hầu như đều có phần vị nể hần, phần vì vẻ đẹp của hần đã khiến mấy nhỏ đó lung lay, phần vì ko lại sức, chỉ có nó là ra tay với hần mạnh bạo nhất, hần ko trực tiếp

”thụ lí

” vụ nào thì thôi, nếu có phải toàn thắng, từ điển của hần ko có từ

” hòa

” và

”thua cuộc

”, vì từ đó tương đương với nghĩa là

” thất bại

”, nếu hôm qua phần xương chậu hần ko bị tác động đến mức khó di chuyển như thế thì nó đã

” xong

” với hần rồi! Chuông báo học vang lên, nó chỉnh trang lại y phục rồi khỏi khu vườn.

- Jun, coi kìa!- Ken huých hần.

Men theo ánh nhìn của Ken, hần bắt được thân ảnh nó đang di chuyển, lạnh lùng quay đi, ko nói gì, ánh mắt ko có chút gì là ấm áp.

- Con nhỏ này cũng ghê nhỉ? Đúng thật, ngoài cái mã ra xem chừng cũng được nhỉ?- Ken đá đểu.

- Biến đi cho đẹp trời!

Ko biết hần nói Zu hay Ken mà thanh âm lạnh đến đáng sợ, nguyền Ken 1 cái thật sắc rồi quay lưng đi vào lớp khiến trán Ken phải rớt 1 giọt mồ hôi

”lạnh

”.

Từ khi vào tiết cho đến lúc ra chơi nó toàn ngủ với ngủ, giáo viên biết nhưng ko có cơ la mắng nó vì thành tích học tập của nó vốn rất tốt. Xoay qua nhằm lúc Pj đang gọi điện thoại.

- Mon, em với 1 số đứa lên lớp chị!

Nó nhìn Pj với ánh mắt khó hiểu nhưng ko hỏi han gì thêm, chưa đầy 2 phút, tụi đàn em kéo tới lớp nó đông vui như đi hội. Pj đưa túi đựng áo cho Mon, nhờ cô nhóc trả lại cho Ken. Bọn chúng kiến nhìn há hốc miệng ko biết mô tê gì, ko biết vì sao nhỏ lại có áo của Ken. Chuyện ngày hôm đó, Pj vẫn chưa nói gì cho Zu nghe, nhưng tò mò vốn ko phải là tính cách của nó nên nó cứ im im như thế!

Chuông báo học vừa vang lên thì 2 đứa thấy Mon hốt hải chạy vào, tay cầm chặt túi áo.

- Chị... chị Pj! Có... có chuyện... rồi!

Thấy điệu bộ gấp gáp của Mon, linh tính có chuyện ko hay xảy ra, Pj chau mày lại.

- Sao ?

- Em vừa tới đòi gấp Ken thì tụi EVIL chặn lại, thấy mình mang người theo, họ nói là mình định gây chuyện. Khi em đưa lại túi áo cho Ken thì anh ta bảo là ai làm thì tự gánh, nếu 5p nữa chị ko đến thì chuyện này sẽ ko nhỏ đâu!- Mon nói hết một lèo cứ sợ thời gian sẽ ko đủ.

Pj giận đến đỏ cả mặt, đập đổ cái bàn trước mặt trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đoán biết chuyện này cũng bắt nguồn từ hôm thách đấu nên nó cũng đi theo Pj.

Pj vừa tới thì đám đông cũng tản ra nhường đường. Ken nói với vẻ mỉa mai:

- 5p! Chuẩn nhĩ?

Nó lạnh lùng nhìn Ken:

- Gây sự à?

Pj chặn nó lại rồi nói thêm.

- Chả cần tức với cái bọn này Zu ạ! Phải đấu bằng trí tuệ và đánh thẳng vào tinh thần!- những chữ cuối được Pj nhấn mạnh, nhìn Ken với vẻ trêu người.

- OK! Thích thì chiều!- Ken khoanh tay ra vẻ nghĩ ngợi- Bingo, 9.00pm, bar của cô.

Pj ko nói gì thêm, cả bọn tụi nó chấp nhận lời thách đấu tập thể này.

- À, mà Khánh Du (Pj) này, chẳng phải đem áo đến trả tôi sao?- Ken cố tình nói lớn ọi người nghe thấy.

Câu nói vừa thốt ra, bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn sang Pj, mọi người ko hiểu có gì mà nhỏ lại giữ áo của tên đó. Ken vốn dĩ là 1 tên lẳng nhăng hạng nhất, chuyện đó vốn ko lạ, còn Pj, ko lẽ cũng gì gì như những đứa con gái tầm thường khác! Pj tức đến đỏ cả mặt, biết tên đó đang hạ uy tín của mình, nhỏ ko nói gì thêm, ném thẳng túi áo vào mặt tên đó rồi hậm hực bỏ đi, Zu đảo mắt 1 lượt nhìn đám người của EVIL với vẻ

” ko sợ bóng tay thì đừng chạm vào

”, ánh mắt ngừng lại ngay trên người hắn thật lâu, ánh nhìn như dành cho

”kẻ thù ko đội trời chung

”.

Cả bọn người nó kéo về, chuyện tụi nó quá um sùm khiến cho những lớp kế ko ai chịu học, đổ dồn ra xem thật đông. Jun nhìn theo dáng nó 1 hồi lâu rồi cất lời hỏi:

- Tinh thần đau hơn thể xác, alright?

- Đương nhiên, hỏi gì xàm thế?- Ken quắc mắt sang nhìn hắn.

Hắn lắc đầu, miệng nở nụ cười bí hiểm rồi bỏ vào lớp.

Họ thực sự đã dính vào nhau theo trò đùa của số phận- từ đây. Bao nhiêu nước mắt, nụ cười, kể cả đau thương và khổ sở sẽ đi theo họ suốt 1 cuộc hành trình dài.....

6. Chương 3 - 2

Chap 3.2:

9.00 pm, bar B&L.

2 thằng con trai vừa bước vào, thu hút ánh nhìn gần nửa bar, 1 vài đứa ngồi trong góc chạy lại cúi người chào.

1 tên tóc đỏ, vuốt keo dựng đứng, tai phải đính viên đá quý thể hiện sự quý tộc, cổ đeo sợi dây chuyền hình chữ thập; khoác lên người chiếc áo sơ mi trắng đính những họa tiết sắc sảo nhưng ko cầu kì, ngược lại còn tôn lên vẻ nam tính; tay áo dài, được xoắn lên cỡ nửa cánh tay, chiếc cúc áo đầu cổ tình bung ra làm lộ nửa khuôn ngực rắn chắc, chiếc ca- vat được thắt một cách hồ hững, nút thắt nằm tận ở chiếc cúc thứ 2; đính kèm đó là một cái quần đáy trễ trông ko- thể- nào- trễ- hơn-được- nữa, ống quần phủ qua cả gót chân chạm tới đất; chân mang dép lê; những thứ vô hồn đó được tôn lên bởi một gương mặt lạnh băng và đôi mắt màu xám tro.

Còn tên kia, mái tóc đen pha lẫn một vài sợi nâu được vuốt keo dựng ngược về phía sau, cái áo hình chữ V khoét sâu đến tận ngực làm lộ ra sợi dây chuyền có mặt là 1 chiếc nhẫn- nhẫn đôi; mặc chiếc quần tụt lửng màu đen; dưới chân vẫn là đôi dép lê; cặp mắt nâu ko lạnh nhưng trông chúng rất vô hồn và mỉa mai. 2 người đó trông chất cực kì, họ đảo mắt quanh bar để tìm người.

- Zu, 2 người kia!- Pj gọi.

Nghe Pj nói, nó hướng mắt ra khu vực gần cửa ra vào, khóe môi vẽ ra nụ cười nhạt.

- Tới rồi!

- Nhập tiệc, trò chơi bắt đầu!- Pj ra hiệu cho những người trong nhóm.

2 đứa nó kéo bọn đàn em ra, tạo hẳn thành 1 đội hình đối lập với nhóm hắn.

Hôm nay, nó uốn lọn phần đuôi tóc, phần tóc mái buộc phồng lên được cố định bằng mấy cây kẹp tăm; 2 tai đính viên đá quý màu xanh biển, riêng tai trái được đính thêm 2 khuyên nhỏ; chiếc áo thun sát cánh làm tăng lên vòng 1 cực chuẩn của nó, bên ngực trái được gắn 1 bông hoa màu đen chúm chíp lấp lánh do được phủ 1 lớp kim tuyến lên mỗi vành hoa; chiếc quần jean ngắn, màu xanh, được mài rách ở một số chỗ; chân mang đôi giày cao gót được làm bằng ren đen.

Pj thì buộc hết phần tóc sau lên rồi đánh xù, trông cá tính cực, mặc chiếc áo cổ đứng màu hồng sát cánh nốt, có vạch đậm kẻ dọc xuống, có 2 chiếc túi có nắp ở trước ngực; phần đuôi áo phồng phồng bo lấy eo; cộng thêm chiếc váy ngắn xòe màu trắng ko họa tiết; chân mang đôi giày cao gót màu đỏ.

2 bên ko ai nhường ai, nhìn nhau với vẻ khinh thường ra mặt. Sau khi đã ổn định, hắn ra điều kiện:

- 3 phần? OK?

- Tiếp!- nó

- 2 trận đầu cử người ra, còn trận cuối... tiếp tục solo 2.2. - Ken.

- Vậy nội dung thi đấu ra sao?- Pj.

- Trận thứ nhất: cho 5 loại rượu hạng nặng, người đại diện của 2 nhóm sẽ đồng loạt cùng nhau uống những loại từ nặng đến nặng nhất, ai gục trước thì thua. Trận thứ hai: cử 1 người trong nhóm có kiến thức về các loại rượu, sau đó chọn 1 người ngoài cuộc, ko thuộc nhóm nào cả để chọn rượu, khi mang ra, rượu hoàn toàn mất nhãn, tự uống rồi xem xét mùi vị mà đoán tên. Sẽ có 3 chai rượu được chọn. Trận 3: đấu trên sàn nhảy,

phân theo điệu mà nhảy, khúc cuối nhảy cùng nhau (bạn nào có chơi Au thì liên tưởng tới nhảy B-Boy ấy, tựa tựa như thế). Sẽ có 2 số máy chính tượng trưng cho 2 nhóm, những người ngoài cuộc thấy nhóm nào good nhất sẽ nhấn tin vào số máy đó, tổng kết, số tin nhấn bên nào nhiều hơn thì bên đó sẽ thắng. Tuyệt nhiên- Ken nhấn mạnh- thành viên của mỗi người trong đội tuyệt đối ko tham gia vào trò nhấn tin, nếu bị phát hiện, thua tức khắc, để đảm bảo điều đó, mỗi người phải lấy hết điện thoại ra ngoài rồi tập trung lại 1 chỗ trong quá trình bình chọn.- Ken.

- Thua thì sao? Thắng thế nào?- Pj.

- Nhóm thua chấp nhận phục tùng ko điều kiện cho nhóm thắng- Ken.

- Muốn gì nữa ko?- hấn.

-Khỏi, vô luôn đi!- nó.

GAME START:

Chẳng ngăn gì, bọn nó ai cũng chọn ra 1 đứa tử lượng cao nhất. Nhóm nó cử ra 1 thằng con trai, nhóm hấn cử ra 1 đứa con gái, nam với nữ quả thật ko cân xứng chút nào; tuy thế, đứa nào uống cũng khiếp như nhau, nhưng xui cho nhóm hấn, đứa con gái chống cự đến cỡ 4 chai rượu thì ko trụ được nữa, nhóm nó hên hơn, tên đó uống liền từ 5 chai, mặt mày đỏ ửng, nhỏ kia gục ko bao lâu thì 1, 2 phút sau cũng tới tên đó. Pj đón nhận kết quả với vẻ hả hê, 1-0 nghiêng về phía bọn nó, ko quên tặng cho EVIL 1 nụ cười đều đặn khiến Ken bực mình đến độ gọi ngay một chiếc xe

”tổng

” đứa con gái đó về. Pj chợt nhận ra chiếc nhẫn trên sợi đeo cổ của Ken, nhỏ thực tay vào Zu rồi hỏi:

- Nhớ ko? Chiếc nhẫn có sọc kẻ đen, được đính 2 viên đá chìm hình thoi màu tím.

- Nhớ, có gì sao?- nó.

- Ken... tên đó giữ nó!- Pj như ko tin vào mắt mình

- Thế đấy! Rõ rồi!- nó bình thản nói.

Mọi người đều dành ra 5p giải lao, chờ cho trận đấu thứ hai. Pj căn dặn mọi người đủ điều, chọn lựa người chơi cho hiệp 2. Xong xuôi, còn tới 2p đủ để nhỏ

” tám

” thêm chút xiu:

- Zu này, ko lẽ... chị Hạ đã từng quen Ken sao? Chẳng lẽ Ken là người như thế thật? Còn giữ chiếc nhẫn chắc là tên đó còn tình cảm với chị Hạ nhiều lắm nhỉ?

- Tùy! Có thể còn yêu, hoặc là để trước mặt như thế để cảnh tỉnh bản thân!- nó.

- Thế... Ken có biết... Pj là em chị Hạ ko nhỉ?- Pj

- Nghĩ đi!- nó hướng mắt nhìn Pj.

- Nói thế là biết rồi. tên đó là chuyên gia moi tin, trình độ điều tra chuyên nghiệp đến thế mà!- Pj nghĩ ngợi gì đó.

7. Chương 3 - 3

Chap 3.3

Nó và Pj quay qua nhìn hai tên ngồi phía bên kia, thấy bọn nó nhìn, hấn tỏ vẻ chẳng để ý, còn Ken thì đáp với Pj nụ cười đầy ẩn ý rồi quay đi. Vào hiệp đấu, người của phía 2 bên đều bước ra trong tiếng reo hò đầy phấn khích của mọi người. Thấy người bên phía EVIL, Mon (người được cả đội cử ra) có hơi chùn bước, nhưng với sự cổ vũ đầy nhiệt tình của phía

” đội nhà

”, cô bé vẫn mạnh dạn bước lên.

- Mà chọn Nan??? Có nhiều người còn tài năng hơn thằng nhóc. - hần.

- Ko có gì lạ đâu, con bé đó

”kết

” Nan! Cừ Nan ra thế khiến con bé ảnh hưởng đến tâm lí!- Ken cười.

- Mà chắc??? Mà nghĩ là con bé sẽ đặt tình cảm riêng tư lên trên à?- hần.

- Ko! Chỉ có điều là khi có gì đó áp lực con bé hay bị hoảng lắm! Tin tao đi!- Ken cười đắc chí.

- Trình độ điều tra của mày tuyệt đỉnh quá rồi nhỉ?- hần.

Chai rượu đầu tiên được mang ra, Nan và Mon đều thử 1 ngụm, trông vẻ mặt của họ ban đầu là hơi căng thẳng, sau đó lại giãn ra. Nan nói nhỏ vào tai người MC, rồi lần lượt đến Mon cũng thế! Để xem, rượu này màu trong suốt, hương lạ tựa như mùi bưởi hắt thẳng vào mũi...

- Clear Gin!!! Chính xác! Đó là Clear Gin! Cả hai đội điều chính xác, 1.1 cho cả hai, giờ chúng ta sẽ tiếp chai thứ hai.

Tỉ số hòa hiệp 1 làm cho 2 bên thở phào nhẹ nhõm, tuy thế nhưng nét căng thẳng vẫn ko rời khỏi mặt của thành viên 2 đội. Chai rượu thứ hai được mang ra, 2 bên lại rơi vào tình trạng trầm lắng, chỉ nghe được mỗi tiếng nhạc xập xình như một quán bar ko người. Lần này là Mon nói ra tên trước, rồi đến Nan. Khả năng phán đoán lần này nhanh hơn lần trước, nhưng nhìn mặt Mon có vẻ ko tự tin với phán đoán của mình cho lắm.

- Uhm, trước khi nói kết quả tui xin nói sơ lược về loại rượu này 1 chút. Đây là 1 loại rượu được chưng cất từ 1 loài cây có gai thuộc họ xương rồng, mang đặc tính nóng, gây hưng phấn cho người uống, có màu vàng nhạt. Và đáp án của cả 2 bên đều chính xác! Xin chúc mừng 2.2. Và đây là chai rượu cuối cùng, nếu như vẫn hòa thì tỉ số vẫn sẽ là 1.0 nghiêng về Mẫu Đơn!

Chai rượu cuối được mang ra trong sự hồi hộp của cả 2 đội, nếu hòa lun nhóm này, thì EVIL sẽ khó gỡ, đương nhiên chai cuối cùng thì sẽ khó đoán hơn 2 chai kia rồi. Mon và Nan thử 1 ngụm từ chai rượu mất nhân kia. Mà Mon hơi châu lại, nhỏ biết loại rượu này nhưng ko phân loại được, cộng thêm sức ép tâm lí từ Nan nữa, loạn hết cả lên rồi! Mọi người đều chờ kết quả của mỗi mình cô bé, đánh liều nói bừa kết quả, thấy 1 nụ cười nở trên môi người MC khiến cô bé có đôi chút bất an.

- Tui đã có kết quả chung cuộc rồi! À, mà tui muốn nói thêm, đây là rượu Brandy táo, cô be bên Mẫu Đơn chắc do lẫn mùi vị nên đã nhầm với Brandy nho! Thế nên, kết quả hiệp 3 này thuộc về EVILLLLLLLLLLLLLL !!! Qua 2 cuộc thi, hòa là kết quả được cập nhật mới nhất! Kết quả chung cuộc phân định thắng thua chỉ chờ vào vòng cuối, thế nên, cả 2 đội đều phải cố gắng. Chúng ta sẽ giải lao nữa tiếng để chờ vào trận cuối cùng!!- MC.

Mon bước xuống với vẻ mặt hối lỗi, tuy nhiên, mọi người ko ai quan tâm đến điều đó cả, vẫn cười vui vẻ với cô bé như bình thường như ko có chuyện gì xảy ra. EVIL thì nhìn bọn nó với vẻ kiêu ngất trời nhưng bọn nó vẫn tỏ vẻ ko có chút gì là quan tâm. Nó và Pj đang chuẩn bị cho trận cuối cùng, nhảy dance ko có gì là khó khăn với bọn nó cả!

Trước khi trận 3 diễn ra, 2 số điện thoại đại diện ỗi nhóm được hiển thị trên màn hình chính, người của 2 nhóm cũng lần lượt mang điện thoại của mình ra tập trung vào 1 chỗ. Khác hẳn với 2 trận đầu, trận cuối ko khí có vẻ căng thẳng gấp mấy lần, learder của 2 bên đều ko tâm thường cho nên ko thể nào đoán trước được kết quả.

Bọn họ bắt đầu bước lên sân khấu, những cặp mắt rực lên như chứa lửa bên trong. Tiếng nhạc vang lên, vì là nữ nên nhóm nó được ưu tiên nhảy trước. Nó và Pj nhảy, mỗi đứa một phong cách khác nhau nhưng duy nhất đều có điểm chung là các động tác đều ko quá mềm mại hay thô tục, tuy thế, mỗi người đều có phong cách riêng để thu hút những ánh nhìn. Rồi đến lượt bọn hần, động tác mạnh mẽ vô đối có xen lẫn vài điệu

hip hop, 2 chân thì nhảy kèm theo vài động tác vũ đạo còn hai mắt thì nhìn bọn nó với vẻ cao ngạo như mang ý

” hãy chống mắt lên mà coi bọn này nhảy, các người thua rồi!

”. 2 bên cứ luân phiên nhảy như thế, đến cuối bài, 4 người hòa chung làm 1 nhịp, tuy tất cả động tác đều ko giống nhau nhưng nó vẫn ko hề khiến những người xem phía dưới bị chói mắt. Trận đấu kết thúc bằng những tiếng la hét ngất trời và những tràng pháo tay ko dứt. Tiếng người MC vang lên vẫn ko đủ để khiến người bên dưới im lặng:

- Đây quả là trận đấu thú vị. Có lẽ các vị đã biết được mình nên bầu chọn cho đội nào rồi nhỉ? 10 phút bình chọn BẮT ĐẦU !

10 phút chậm chậm trôi qua, chưa bao giờ cả bọn thấy thời gian lâu thế, Mon cứ đứng ngồi ko yên, cô bé sợ nhóm mình sẽ bị thua. Nếu thế, thì cô eb1 sẽ cảm thấy có lỗi lắm!

- OK! Bình chọn kết thúc! Trong tay tôi là 2 cái điện thoại có lưu số tin nhắn trong đó! Tôi sẽ đọc số tin của Mẫu Đơn trước, là 357 tin! Một con số

” khủng

” đúng ko???

357 so với ngàn này người cũng ko tệ, chiếm ưu thế cỡ 50% rồi, cơ mà trong bar con gái hôm nay nhiều quá, mà bọn hần lại handsome đến thế (bọn nó ko phủ nhận điều đó) ! Nếu bọn đó mà ko

”công tư phân minh

” thì bọn nó nhảy dù có hay và chuẩn thế nào cũng ko thể win được!

- Và đây là lượng tin nhắn của EVIL !!! 357 tin... hòa rồi, thật bất ngờ phải ko ???- người MC dường như ko tin vào những gì mình thấy, 1 sự trùng hợp đến ko thể nào tin được, có chăng... đó chính là sự khơi nguồn của định mệnh ?????!!

Kết quả cuối hòa khiến những người xem trận đấu vui ra mặt, nhưng ngược lại với điều đó, 2 nhóm dường như đều ko bằng lòng tí nào, họ cứ đứng im thế mà đấu võ mắt với nhau, tỏ vẻ kiêu hết sức có thể!

Bánh xe số phận cứ chậm chậm mà quay, cuốn vào đó những bước chân lầm đường, lẻ loi. Họ có chắc sẽ là một nửa của nhau hay chỉ đơn thuần là những đường thẳng song song cắt nhau một lần rồi xa nhau mãi mãi! Cứ chơi trò mèo vờn chuột với nhau mãi như thế mà ko chịu thẳng thắn, can đảm bỏ qua tất cả mà nhìn lại nó ???

8. Chương 4 -1

Chap 4.1: LỜI YÊU KO THÀNH THẬT.

Phải làm sao để có thể tin vào những lời yêu thương dối trá... ???

Zu ko nói gì cả, nó quay lưng bỏ về trước, ngoài trời đang mưa tầm tã, bọn đàn em chả biết nói gì. chỉ biết im lặng nhìn bóng nó khuất dần, họ ko dám nói gì cả. Thấy bầu không khí có vẻ căng, Pj vội lên tiếng:

- Ko sao đâu! Hòa là tốt rồi! Mon, ko cần phải cảm thấy có lỗi đâu cưng! Mấy đứa về nghỉ ngơi hết đi!

Cả bọn kéo nhau ra về, Pj ngồi lại trông quán, thấy bóng 1 người con trai đang bước ra phía hành lang ngoài, đó chẳng phải là người bạn trai cũ vừa chia tay nhỏ sao, bên cạnh anh còn có 1 người con gái khác nữa, nhìn thân mật như thế! Anh quên nhỏ thật rồi à? Chỉ mới 1 năm thôi mà! Nghĩ đến điều đó, tim nhỏ bất chợt nhói lên 1 chút! Dấu sao trước đó, anh và Pj cũng đã rất hạnh phúc, nhưng nhỏ vẫn ko giữ được anh, lý do phũ phàng ... :

- Xin lỗi, Pj à! Anh nghĩ là mình chia tay đi! Cặp với 1 đứa con gái có uy hơn mình khiến anh ko chịu được, anh vẫn iu em và anh cũng biết là em cũng rất iu anh, nhưng ta ko thể ...

Gạt đi mớ kí ức đau thương đó, chạy theo bóng người con trai vừa rời bar, chạy ra tới cửa, nhỏ chột khựng lại khi thấy chiếc xe hơi quen thuộc đang đậu cách bar ko xa, dù mưa, nhưng bóng đèn loe loét bên đường vẫn đủ để Pj thấy được họ- dang- mi- nhau trong xe! Nhỏ nép người vào sát bức tường rồi từ từ trượt xuống, những giọt nước mắt cứ tuôn ra ko ngừng. Có 1 giọng nói sát bên vang lên làm cho nhỏ phải ngẩng đầu:

- Người đó- hướng về chiếc xe bên vệ đường- bạn cũ!- trong lời nó có ý gì đó mang vẻ khiêu khích.

- Ken?- nhỏ đứng thẳng lên rồi gạt đi nước mắt, lấy lại phong thái tươi tỉnh hàng ngày.

- Đáng thương! - Ken nhếch môi.

- Mặc kệ tôi!

Pj trả lời mà mắt vẫn hướng đến chiếc xe đó, lời nói cũng ko có vẻ gì là bận tâm đến nghe thiếu sức sống hết mức, điều đó khiến Ken hơi ngạc nhiên. Cứ thế, nhỏ lao thẳng ra ngoài màn mưa đen dặt dờ!

.

- Diễn tốt lắm! Em trai!- người con trai cười.

- Vậy là xong phải ko anh Ken!- người được gọi là

” em trai

” hỏi lại.

- Ủ! Xem ra nhỏ đau lắm! - Ken lại cười- cười nhạt.

- Thôi anh ạ! Quen với Pj một chết, thế nên em mới chia tay! Quen nhỏ như thế để nổi tiếng là được rồi! Giờ đây đứa con gái nào mà chả biết em!- thằng đó nói đều.

Ken trao cho thằng đó 1 xấp tiền dày cộm rồi thông thả cho 2 tay vào túi quần mà bước đi, ánh mắt trong lạnh đến đáng sợ.

Đừng bao giờ chạm tới cuộc đời ai nếu bạn có ý làm tan nát trái tim họ, plz !!!

- Trương Khánh Du, đừng trách tôi, chị cô đã khiến tôi trở nên như thế!

2 năm trước

- Chia tay đi!- người con gái lên tiếng.

- Tại sao? Em nói lý do đi!- người con trai sững lại.

- Đúng, anh có tiền, có sắc, có địa vị, nhưng tôi chán anh rồi! Cái gia thế của anh khiến tôi phải sợ! OK ? Giờ thì tránh xa tôi ra! Tôi còn muốn sống!- Khánh Hạ- người con gái lên tiếng.

- Em... Nếu tôi ko nói với em điều đó, em có rời xa tôi ko? Có bao giờ em vì điều đó mà bị trầy xước gì ko?- Ken.

- Thứ nhất: nếu anh ko nói, tôi vẫn sẽ cho anh sống trong hạnh phúc ảo kia! Thứ hai: giờ đây tôi ko bị gì nhưng đến lúc tôi có bị anh cũng chả biết đâu! Chỉ cần bọn nó làm cái

”roẹt

” là tôi chết ko kịp thở!

- Em... quá đáng thật! Em ko tin vào khả năng của tôi sao?- Ken.

- Đẹp đi! Đừng nói gì nữa! Còn nữa, chấm dứt rồi thì đừng bám theo tôi dai như 1 con đĩa, ha? Lần sau muốn quen ai để tôi chỉ cho, em tới đây- Khánh Du, xinh lắm! Vậy nha!

Nói rồi nhỏ phũ phàng rời đi, chỉ còn Ken đứng đó với 1 nỗi đau tinh thần quá lớn.

- Hóa ra từ trước đến giờ chỉ có tôi ngộ nhận mình là người hạnh phúc nhất thế gian! Vì tiền thôi hả em? Em coi tôi là một thằng ngốc à? - trong lời nói của Ken thể hiện một nỗi đau xót đến tột cùng.

Ken một mình trong phòng, những chai rượu cứ vơi dần đi, tên đó hết đồ tất cả những vật trước mắt, Ken đã say lắm rồi!

- Tại sao thế Khánh Hạ! Em đi thì đi luôn đi có sao còn để hình bóng em ở lại trong tôi chứ! Tôi sẽ cho em thấy! Khánh Du, đừng trách tôi, con gái mấy người đều như nhau cả thôi, đau 1 chút thì có đáng gì?

Ken nói nhỏ dần, nhỏ dần rồi chìm vào giấc ngủ, trong khóe mắt còn đọng lại vài giọt nước, nước mắt ??? 1 tay tên đó cứ nắm chặt chiếc nhẫn trên cổ mình- chiếc nhẫn có sọc màu đen được đính 2 viên đá chìm màu tím.

9. Chương 4 - 2

Chap 4.2

Ngày hôm sau Pj ko đi học, vì dầm mưa nên nhỏ đã bị bệnh. Sau trận so tài của 2 nhóm thì tình hình càng ngày càng căng, hề nhóm này thấy nhóm kia ở đâu là lại kiếm chuyện gây với nhau.

- Chị Zu... nhóm mình.... họ... gây chuyện với EVIL !!!- Mon hốt hải báo tin cho nó.

Đang đọc sách, nó nghiêng đầu nhìn Mon, chân mày hơi chau lại.

- Tụi nhóm mình đang tụ tập ở sân sau á, tụi EVIL đi ngang qua, nói chuyện mà nghênh nghênh mặt, nhóm mình thấy chương mắt quá nên ... nhào vô luôn!- Mon kể với 1 tốc độ ko thể nhanh hơn được nữa.

Ko nói gì thêm, nó đứng dậy rồi tiến về phía sân sau của trường, thấy nó xuất hiện, 2 bên cũng im phăng phắc, nó vừa tới thì Ken và hân cũng xuất hiện.

- Về quần chó cho kĩ!- hân.

Cả bọn bên nó nhào nhào vì câu nói quá ư là xúc phạm đó. Nó vẫn im lặng ko nói gì, ngược lại còn quắc mắt nhìn bọn đàn em 1 cái khiến tụi nó phải

” ổn định đội hình

” lại. Ko phát ra bất kì âm thanh nào, nó định dẫn bọn đàn em

” về

” thì Nan cất tiếng:

- Gây chuyện rồi bỏ đi sao?

- Muốn gì? Muốn tụi này xin lỗi hả? Mơ đi!- 1 đứa trong nhóm nó lên tiếng.

- Tụi tui nghênh mặt là chuyện tụi tui, ai biểu mấy người tưởng này tưởng nọ làm gì, bộ tụi này nghênh mặt với bọn chó mấy người hả? Tưởng bỏ!!! Nhìn mấy người chỉ bản mặt! Ham hố mà cứ nhào zô đánh!- Mon.

Cả hai bên cứ lời qua tiếng lại như thế, chỉ cần thêm một chút nữa thôi thì

”chiến tranh thế giới

” có thể xảy ra bất cứ lúc nào! Ken nghĩ ra gì đó rồi khóe môi lại nhếch lên thành 1 nụ cười.

- 8.00 pm, bar cũ, mọi chuyện sẽ được giải quyết!

Vừa nghe Ken nói hết câu thì nó quay lưng dắt theo

” bọn trẻ

” về mà ko để lại 1 câu trả lời nào.

Jun hơi ngạc nhiên, hân ko biết tên bạn thân quái gỡ của mình lại giở chiêu gì ra.

Trước khi rẽ vào hành lang, nó chỉ buông một câu rồi bước đi luôn.

- Đừng cứ mãi như mấy đứa nhóc tì!

Tính tình nó vốn thế, quan tâm thì quan tâm nhưng cũng chỉ biểu lộ qua các câu nói vô cùng ngắn gọn và đầy tính

” giáo dục

”

.

Trong khi cả bọn ngồi học thì Pj đang ở nhà dưỡng bệnh, chuyện này đối với nhỏ cũng ko hề sung sướng gì, từ nhỏ Pj đã mất ba thế nên mẹ nhỏ cứ quần quật mà làm ăn, đi theo cơ nghiệp của chồng, 1 tay gầy dựng công ty vững mạnh đến ngày nay, điều đó cũng đồng nghĩa với việc Pj thiếu thốn tình thương từ gia đình, vào mỗi lúc đó, chỉ có Khánh Hạ- người chị họ, là luôn chiều chuộng và chơi đùa với nhỏ, đó cũng là lí do Pj rất quý trọng và yêu thương cô chị họ của mình. Mỗi tháng Pj vẫn được chu cấp tiền đều đặn, mẹ nhỏ cũng gợi ý việc tìm người làm nhưng vì ko thường xuyên ở nhà nên nhỏ cũng từ chối. Nguyên nhân là thế nên giờ đây chỉ có mỗi mình nhỏ trong căn nhà rộng nhưng vô cùng lạnh lẽo, điện thoại thì do hôm qua nước mưa vào quá nhiều nên cũng bị hư, giờ ko thể liên lạc với ai và cũng ko thể

” dụ dỗ

” Zu cúp học qua nhà chơi với mình! _ _ _

”. Cố lê thân vào bếp nhóm lên 1 ít cháo, vừa bắt bếp lên thì nhỏ cũng bất tỉnh, nhỏ có thể ko hoàn hảo, chỉ tạm ổn, 1 chút nhan sắc, học lực ko phải bàn, thể thao ổn thêm 1 vài năng khiếu sở trường (nhất là uỳnh lộn, gây chuyện =

=) nhưng sức khỏe thì cũng có 1 chút vấn đề. chỉ cần dầm mưa hay

” phơi nắng, phơi sương

” quá lâu cũng có thể khiến nhỏ phát sốt. Sau đó, cũng ko biết gì thêm, chỉ biết là nhỏ có cảm giác mình bị nhất bồng lên.

Pj dần mở mắt ra, sao nhỏ lại trong phòng mình nhỉ? Rõ ràng là nhỏ ngất ở trong phòng bếp. Lấy chiếc khăn lạnh trên trán mình ra rồi ngồi dậy 1 cách khó nhọc, đến lúc để ý phía bên phải mình thì P j khá ngạc nhiên.

- Ken ??? Ở đây làm gì??? - Pj nói với vẻ muốn

” tiễn khách

”.

- Ko điện thoại được thì qua nhà!- Ken.

- Tùy thôi, muốn gì nói lẹ rồi biến dùm! Đừng cứ thích điều tra về người khác như vậy!- Pj

- Kệ tôi! Vả lại tôi cũng chả điều tra, số điện thoại cô tôi có lúc cô ở nhà tôi, địa chỉ này thì tôi thừa biết!- Ken cười khẩy.

- Biết ngay là liên quan đến Khánh Hạ! Lấy tôi làm

”vật thế thân

” cậu sẽ thỏa mãn chứ!

- Thông minh hơn tôi tưởng! Biết rồi sao? - Ken cười khẩy.

Ken cầm vỉ Panadol quăng lên giường ý bảo nhỏ uống.

- Đem về đi! Chả cần! Giá tạo quá đắt!

- Im đi! Nói nhiều thật! Đừng tưởng các người hay, kì thi kia kết quả thật là tôi thắng các người đến hơn 50 phiếu!- Ken

Biết ngay mà, quả thật thì làm gì có sự trùng hợp thế, phiếu bằng nhau trong ngăn đó người thì cũng đâu dễ, còn bọn con gái hôm đó nữa chứ, nhìn là biết mà 2 tên đó như điều đó. Rõ ràng là nó và Pj đều đã dự tính được kết quả chỉ ko ngờ lại thế.

- Nói đi, ý gì? Sao lại làm thế???

Xem ra thì bữa đó chỉ có Ken, hân và Nan là mặt

” ơ

” nhất khi biết kết quả. Vậy là sự thay đổi đó chỉ có 3 người đó biết. Giờ mới để ý, trong lúc chờ kết quả, cứ thấy 3 người họ chụm đầu vào laptop làm gì đó, thì ra là thay đổi kết quả, với một tay máy tính gần như chuyên nghiệp như Nan thì chuyện đó cũng ko khó.

- À, ko nỡ để mấy người mất mặt!

- Các người ko tốt thế đâu!- Pj.

- Nếu để các người thua như vậy rồi thì còn gì là vui, đâu dễ thế, phải từ từ mà cảm nhận cho thấm!- Ken cười- nụ cười khiến Pj hơi

” lạnh

”- 8.00 pm, bar nhà cô, ko tới thì ngày mai đừng khóc vì những bức hình. Hết bệnh cũng tới mà ko hết bệnh cũng phải tới, vậy nên, uống thuốc hay ko thì tùy vào cô.

Ken buông lời đe dọa rồi bỏ về, Pj tức đến nỗi muốn giết chết tên đó vào lúc này, Cố lê thân vào bếp thêm 1 lần nữa, thấy nồi cháo thì hơi ngạc nhiên, cứ tưởng là nó bị khét rồi chứ! Ko nghĩ nữa, cố gắng nhồi nhét mấy miếng cháo vào miệng rồi uống thuốc của Ken vào, kêu Ken đem về thế thôi chứ nếu Ken mà đem về thật là nhỏ ko còn thuốc uống, bệnh cũng chỉ nặng thêm. Nhưng tính ra thì Ken cũng có vẻ tốt ... Nghỉ đủ điều rồi nhỏ ngủ lúc nào cũng ko hay.

Chap 4.3

” King koong

”

Tiếng chuông cửa vang lên làm cho Pj thoát khỏi giấc ngủ, nhỏ uể oải ngồi dậy, nhờ vĩ thuốc đó mà giờ nhỏ đã đỡ hơn nhiều, ít ra tên đó cũng ko ác độc đến nỗi mang thuốc độc cho nhỏ uống. Nhìn người đứng trước cửa, Pj cười:

- Zu, vô nhà đi! ^^

Thấy Pj mệt, nó dìu Pj vào nhà nghỉ ngơi. Nó chỉ lắng nghe, thỉnh thoảng

” động dậy

” đầu để chứng minh là mình đang lắng nghe câu chuyện, chuyện số phiếu mà Ken đã nói được Pj thuật lại với nó khiến nó hơi ngạc nhiên, tại sao bọn hân lại thích đi

” đường vòng

” nhĩ, nếu lúc đó chỉ cần để kết quả y nguyên thế thì bọn nó đã thất bại là cái chắc! Mà thôi, cho dù là sao thì đó cũng ko phải là chuyện tốt lành, vẫn phải cảnh giác sẽ hay hơn, sẽ có ngày bọn hân phải hối hận vì đã dám chơi trò

”mèo vờn chuột

” với bọn nó! Chợt nhớ ra, nó đề cập với Pj về chuyện ban sáng, dù đã biết nhưng Pj vẫn ậm ừ tỏ vẻ đã rõ. Trò chuyện một lúc thì nó về, bây giờ cũng là 5.00 chiều rồi, Pj bắt đầu rửa soạn, tắm rửa,... hôm nay nhỏ mặc đồ

” kín

” trông hiền hơn mọi ngày (vì cảm nên mới thế ấy =

"=), đó là chiếc áo sọc ca rô đỏ đen, tay áo dài được nhỏ xoắn lên, phần ngực áo có chèn đường chỉ nên áo ôm phần ngực lại, phía sau là một cái nơ to màu đen, chiếc quần lửng màu kem được giữ lại nhờ một sợi nịch dạng vải, chân mang giày búp bê đế thấp màu trắng.

Cỡ 7.00 (tối) là Zu qua rượt nhỏ, 2 đứa con gái ngồi trên chiếc mũ trần màu bạc khiến ai cũng phải nhìn. Ko hẹn nhưng bọn đàn em của nó dường như đã có mặt đông đủ cả.

- Tới sớm vậy à?- Ken lại gần.

- Nói nhiều!- nó

- Ko cần biết là có đủ người chưa, nhưng nhân vật chính có đây rồi thì tôi thông báo luôn! Làm phiền tắt nhạc, đưa tôi cái mic- Ken yêu cầu.

Pj đứng gần người điều chỉnh âm thanh, thấy tên điều chỉnh âm thanh đang tập trung về phía mình nên nhỏ búng tay ra hiệu, hiểu ý, âm nhạc tắt, mấy phút sau cũng có người đem cho Ken cái mic.

- Điều này, có thể khiến mọi người bất ngờ! Tui và Pj ... chính thức quen nhau! Phía EVIL, ai ko đồng tình, rời nhóm! Còn với Mẫu Đơn, tôi ko nghĩ các người muốn làm khó thành viên của mình, tôi chắc chắn sẽ ko làm khó hay mang phiền phức gì cho các người!

Ken nói rồi kéo Pj vào lòng mình, Pj có vẻ cay cú, nhỏ còn chưa ổn định lại tinh thần. Cả nó và hấn đều ko giấu được sự ngạc nhiên của mình, tuy nhiên là cũng chỉ ở mức độ vừa phải chứ ko đến nỗi

" mồm chạm đến đất

" như bọn kia. Ken nắm tay Pj, nhìn là nắm thế thôi chứ thật chất là siết thật chặt khiến nhỏ muốn rớt nước mắt.

- Các người nên chung sống hòa bình với nhau từ đây! Nếu ko thì người chịu lỗi ko phải tôi đâu!

Hai nhóm lúc này đều

" bỡ ngỡ

" nhìn nhau, mới sáng nay còn cãi lộn với nhau âm ỉ, lịch sử cũng đã có vài trận

" chạm mặt

" với nhau ko lẽ giờ dễ dàng như thế??? Nhưng kéo dài lắm cũng chỉ được 10p , mặt cả bọn đã giãn ra được phần nào, thôi kệ, leader đã muốn thì ai mà dám cãi, Zu và Jun còn ko lên tiếng thì bọn nó còn lên tiếng thế nào??? Rất tự nhiên, một số đứa bên Mẫu Đơn thân thiện chủ động tới bắt chuyện dù ban đầu có hơi ngượng ngùng, cứ như thế, mọi khoảng cách dường như được phá bỏ. Phần đông là thế thôi, chứ vẫn có một số đứa chẳng thích gì cho lắm, ko hề muốn chuyện đó xảy ra chút nào !!?

Nó chỉ đưa cặp mắt lạnh tanh qua nhìn hấn thấy hấn cũng đang nhìn mình với ánh nhìn tương tự thì nó quay đi, trận đấu còn chưa xong, từ là kẻ thù, đã từng solo với nhau đến hết biết

"đường về

" thì làm bạn có vẻ hơi khó khăn với nó, với hấn cũng tương tự thế! Nhưng bạn thân của mình muốn, ko lẽ lại ngăn cản, cả hai suy cho cùng cũng đành

" ngậm bồ hòn làm ngọt

" thôi! Vả lại,

"đánh kẻ chạy đi ko ai đánh người chạy lại

". Ko để cho sự nháo nhào tiếp diễn lâu, Ken tiếp tục:

- Ai cũng biết là Pj ở nhà một mình! Chuyện đó quả thật rất nguy hiểm! Chúng ta giờ đã thành một

"gia đình

" (bao giờ ??? >

”

Lời nói ra như sét đánh ngang tai, Pj nhìn Ken với ánh mắt vô cùng

” yêu thương

”

Ken đột ngột ôm Pj vào lòng nói thầm vào tai nhỏ:

- Liệu mà diễn với tôi cho tốt! Ko thì cô cũng biết rồi đó!

Thanh âm nhẹ nhưng đầy uy lực khiến Pj trong 1 giây KO DẤM chống lại. Đương nhiên là ko ai biết Ken đã nói những điều đó với Pj, họ chỉ nghĩ đó là những hành động yêu thương. Nói rồi tên đó thả Pj ra, quay qua nhìn mọi người rồi nở 1 nụ cười. Những câu nói và hành động này giờ của Ken khiến mọi người tin rằng 2 người này đang là couple.

- Ken này! Ý kiến của mẹ - Pj cố tìm ra cái cớ.

- Ko được nói chống như thế, em nhỏ hơn anh một tuổi đấy! Gọi

”chồng

” đi nhé! (trời ạ, sến chúa ^^!) Mà chiến đấy vợ ko cần lo, ba của chồng với mẹ của vợ đang là đối tác với nhau, nên mọi chuyện xong cả rồi! ^^ - Ken.

Pj dần có vẻ

”sợ

” tên này, điều tra được tới mức độ như thế, tiếp cận được với cả mẹ của nhỏ! Vậy ra, âm mưu này đã được tính từ trước, trình độ của ba Ken có vẻ cao, làm ẹ Pj tin tưởng và

” gửi gắm

” con gái ko phải dễ dàng!

Phải nói trong những đứa ở đây, Ken là sướng nhất, có cha mẹ yêu thương đầy đủ, được nuông chiều hết mức, Ken quậy thì quậy thiệt, ngoài Jun ra thì ko ai sánh bằng nhưng được cái rất thông minh và hiểu ý người khác, hồi xưa cũng đỡ hơn bây giờ, từ ngày bị phụ bạc thì tên đó khó đoán và khó gần hơn rất nhiều, ngoài hấn và Nan ra thì ko có người thứ 3 dám thân thiết với Ken như thế!

- Có ai ý kiến gì nữa ko?

-- im lặng

Ken chuẩn bị nói thì có 1 cánh tay dơ lên.

- Ken này, 2 người giờ mới quen nhau, thế có nghĩa là đã yêu nhau từ trước ??? Vậy trong quá trình tìm hiểu rồi yêu nhau, 2 người đã có first kiss chưa ???

Trời ạ, một đứa con gái bên EVIL, sao giờ Pj ghét nhỏ này quá vậy nè! Lo chuyện bao đồng thế!!! >

”

- À, ừ, yêu nhau từ trước rồi! ^^ (xạo kinh) Còn first kiss thì ko bk có chưa nhưng n kiss thì có rồi! (nói dối ko biết ngượng _ _ _

”) Còn gì nữa ko?- Ken cười.

- Còn, yêu cầu cuối, tôi nghĩ là ai cũng sẽ thích điều này- nhỏ đó cười gian- thế, 2 người hun chứng minh đi :))

Oh mẹ ui! Nếu Việt Nam ko có cái luật giết người bị ở tù thì Pj đã ko thương tiếc cầm dao phang thẳng vào nhỏ đó rồi! Bộ chưa thấy người ta hun nhau bao giờ sao mà đòi Ken làm cái hành động đó!

Đang trao cho nhỏ đứng phía dưới những ánh nhìn

” yêu thương

” thì đột nhiên Ken quay sang kiss nhỏ thật, T.T , tròng mắt nhìn nhưng chỉ thấy hàng mi khép hờ của Ken ở trước mắt, đôi mắt dần khép của nhỏ mở bừng ra do một cái cắn môi thật mạnh, bọn ở dưới hét toáng lên đưa máy lên

” nháy

” lia chia vì cứ nghĩ đó là những hành động âu yếm nhưng thật chất sự thật chỉ có Pj biết rõ, chưa bao giờ nhỏ phải kiss 1 người mà mình ko có cảm giác như vậy, đau đớn trên bờ môi cộng thêm sự ức chế khiến nước mắt nhỏ rơi chậm xuống thành 1 dòng. Cảm nhận được vị tanh của máu và mặn của nước mắt, Ken dần mở mắt ra, hiểu được những gì Pj nghĩ, tên đó nhẹ nhàng lau nước mắt cho nhỏ, trong một giây phút rất ngắn, 1 nụ cười cao ngạo đã xuất hiện trên môi Ken.

- Rồi nhé! Tôi phải đưa Pj về! Chuyện của Mẫu Đơn cũng sẽ là chuyện của EVIL.

Nói rồi Ken dẫn Pj ra ngoài để lại trong lòng nó và hẳn những nghi vấn mơ hồ, khó hiểu. Nó ko rõ về chuyện của Ken, nhưng chẳng lẽ Ken đã quên được Khánh Hạ nhanh thế??? Vô lý, nếu đã quên thì có gì còn đeo chiếc nhẫn đó lên cổ??? Nó ko muốn hỏi Pj về những chuyện riêng tư vì khi cần Pj nhất định sẽ nói nó nghe, có thể tại nó đa nghi quá thôi! Hẳn cũng hơi ngạc nhiên vì hành động đó của Ken, vì chuyện đó mà Ken sẵn sàng hôn một đứa con gái lâu như thế, ừ, lâu !!! Con người Ken có vẻ đáng sợ hơn trước nhiều, dấu sao hẳn cũng là người khơi cuộc trước, chơi trò này thêm 1 thời gian cũng ko có gì! Hẳn cũng muốn xem Pj sẽ đối mặt với những ngày tháng sau ra sao? Chắc là thú vị!

10. Chương 5 - 1

Chap 5.1

Có những thứ đã xảy ra thì cách tốt nhất để hòa nhập theo là đừng trốn tránh ...

Vừa ra tới nhà xe, chắc chắn ko có

” người quen

” ở đây, Ken buông tay Pj ra, nói:

- Mai chủ nhật, trước 7.00 sáng phải có mặt bên nhà tôi, 1 phút cũng ko được trễ!

Nói rồi Ken cũng vào xe chạy đi mất, bỏ nhỏ ở đó với 1 đồng cảm xúc hỗn tạp, giờ thì nhỏ đã biết vì sao Ken lại cho hai nhóm hòa; nếu ko hòa thì nhóm nhỏ sẽ thua, lẽ nào Ken lại sang quen với một đứa thua cuộc là nhỏ, ít ra chuyện đó cũng sẽ làm cho hẳn mất đi ít nhiều danh dự, con trai cung Sư Tử vốn trọng thể diện nhất mà, nhưng cũng bù lại là vẻ ngoài của hẳn trông men cực, ko có gì để bàn; nếu nhỏ ko suy nghĩ sai thì trận solo giữa 2 nhóm chỉ là để kéo dài thời gian cho papa tên đó tạo thêm lòng tin với mẹ Pj mà thôi! Ken đúng là 1 con quỷ mà, nhưng dấu sao cũng tại vì yêu quá nên mới thế, mà yêu ai, Khánh Hạ chứ còn ai nữa??? Nhưng nói ra thì đau thật, tên đó kiss nhỏ bạo thật, đã vậy còn lâu nữa, ầm ỨC NHIỀU THỨ LẮM CHỨ! Chuyện này cũng do Khánh Hạ mà ra nhưng nhỏ cũng ko hề trách bà chị họ mình, rồi Ken cũng sẽ chán thôi mà! Ko nghĩ ngợi lâu, nhỏ cũng lên xe về nhà, tối hôm đó, Pj sửa soạn đồ đạc cũng đến nửa đêm, nhỏ cảm thấy qua nhà Ken cũng là cơ hội tốt ỉnh, trong thời gian ở nhà tên đó, nếu có cơ hội, nhỏ sẽ tìm cách

” lùng

” ra mấy tấm hình rồi xóa đi cũng còn kịp, nhỏ hả hê với suy nghĩ của mình rồi chìm vào giấc ngủ.

6.00 sáng, đồng hồ báo thức reo ỉnh ỏi, nhỏ tắt chiếc đồng hồ rồi bước vào nhà vệ sinh. Vừa ra khỏi nhà, nhỏ lắc đầu nhìn thời tiết bên ngoài, mới sáng sớm mà trời đã mưa như vậy, nhớ lại những lời nói hôm qua của mẹ nhỏ càng thấy ê chề hơn:

” Bác Ân thực sự là một người tốt, mẹ sẽ gửi con qua đó một thời gian ở tạm cho tới khi nào mẹ về, nhớ nghe lời bác ấy! Ko thì khỏi tiền, khỏi xe, khỏi ăn chơi luôn nha con!

”.

Tiến về phía gara, phải ko vậy, chiếc xe trời đánh vào lúc này dở chứng đột nhiên ko chịu nổ máy, nhỏ đóng mạnh cửa xe lại, hậm hực

”xút

” cho xe 1 cái, ác là một chiếc xe máy cũng ko thấy bóng, mẹ nhỏ ko chịu mua cho nhỏ, lý do hết sức củ chuối:

” Nhà rộng ở có một mình mà đòi tùm lum, kêu mượn giúp việc cũng ko nghe, giờ đòi xe nữa! Đẹp!!! Mà mà thế bữa nào nó vào cướp là chết ko kịp ngáp nha con!

” (Thật ra thì mẹ nhỏ ko an tâm nên lúc nào nhỏ ở nhà đều có

” đội quân vô hình

” theo bảo vệ nhỏ, đương nhiên là nhỏ ko biết rồi). Ken là

” người của công chúng

” nên nhà hần cũng ko khó để biết, nhà Ken cũng gần đây thôi, cao lắm cũng 15p đi bộ. Ngậm ngùi mang ô ra ngoài mang theo cả đồng hành lý lếch thếch (_ _ _

”), nhìn con số

” 6.45 am

” trên màn hình điện thoại nhỏ cố đi cho nhanh, nếu đến trễ ko biết là tên đó sẽ làm thêm trò gì. Đi được vài bước thì chiếc xe hơi chạy sượt qua làm làn nước bên lề văng tung tóe lên người nhỏ, ko biết xin lỗi mà còn chạy luôn, tức:

- Bà nó, mới sáng sớm gặp toàn cái gì đầu ko, mất luôn ngày chủ nhật!

Đứng trước nhà Ken đúng 7.00. Trời mưa. đồ ướt, gió thổi vào khiến răng nhỏ va vào nhau cầm cập, bấm chuông thì ko ai ra mở cửa, những người trong nhà thấy Pj mà như ko thấy. Vò nát tờ giấy có số điện thoại Ken trong tay, rõ ràng là tên đó biết nhỏ bị hư điện thoại chưa kịp đi mua mà, có số mà ko có điện thoại thì liên lạc thế nào được???

Nửa tiếng trôi qua chứ có ít gì, gần đây toàn là nhà kín cổng cao, ko moi ra được cái hiên thì trú làm sao, điều đó khiến nhỏ phải vừa dừng vừa cầm dù, trông bết đến thảm. Thỉnh thoảng nhỏ lại bấm chuông, ko biết những người đó có nghe ko mà ko ai ra bấm chuông hết. Mưa ngày càng lớn khiến nhỏ cảm thấy lạnh đến buốt. Chừng 1 tiếng sau mới thấy người ra mở cửa, vừa vào nhà thì hình ảnh ập vào mắt nhỏ là Ken đang nhâm nhi tách cà phê một cách rất nhàn nhã, Ken lướt mắt qua nhìn nhỏ.

- Trễ quá rồi, biết 8.00 rồi ko???

Nghe xong câu nói đó thì nhỏ tức muốn điên lên, ầm ức đến phát khóc, rõ ràng là tên đó cố tình chơi mình, biết rõ ràng mà chả thể nói được gì. Ông quản gia mang cho nhỏ bữa sáng nhưng nhỏ từ chối.

- Tôi no rồi!

Nhỏ đúng thật là chưa bỏ gì vào bụng hết nhưng sự việc đã xảy ra khiến nhỏ ko ăn nổi.

- Ko ăn thì đừng than nhé! Ko ai cho ko cái gì bao giờ, tôi cho cô đến nhà mình ko có nghĩa là chuẩn bị phòng cho cô.

” Cho

” ??? Pj ức lắm, mọi chuyện đều là tên đó bày ra, Pj có cầu xin Ken cho ở đây đâu mà giờ lại dùng cái thái độ đó ???

- Mời cô theo tôi!

Trời ơi, cái này có thật là phòng ko vậy, tuy đồ đạc đều có đủ nhưng bụi bặm lại bám đầy vào đó. Theo nhỏ biết thì còn rất nhiều phòng dùng được (suy đoán) mà tên đó lại

” nhét

” nhỏ vào đây thì đúng là cố tình rồi!

11. Chương 5 - 2

Chap 5.2

Phòng này tiện nghi đầy đủ chỉ có điều là hơi bẩn, Pj tính thay đồ rồi bắt tay vào việc nhưng nhỏ nghĩ lại: bộ này mới thay hồi sáng tuy dính nước thật nhưng đó là nước mưa, nước mưa => nước sạch, dầu sao thì nó cũng khô rồi, nếu giờ nhỏ thay đồ thì sau khi dọn dẹp xong căn phòng nhỏ lại phải thêm một bộ nữa, một ngày cho 3 bộ đồ thì với nhỏ là quá hoang phí rồi! Nghĩ vậy nên Pj mặc luôn bộ đồ trên người mà làm việc, cỡ chừng nửa ngày thì nhỏ đã xong công việc.

Bây giờ cũng quá trưa rồi, bụng nhỏ biểu tình dữ dội, định ra ngoài dạo mấy vòng săn mua một vài món ăn nhưng nhìn qua gương thì nhỏ nhận thấy mình ko thể ra ngoài với bộ dạng này: mặt mày lem luốc, tóc tai rối bời, gương mặt lấm lem,... chẳng khác gì người ăn kẻ trong nhà. Tuy là đói đến xây xẩm mặt mày nhưng vì

” hình tượng

” cá nhân (đúng là c. gái cung Thiên Bình ^^) nhỏ đành

” trao thân

” mình cho nhà tắm.

.

- Ông lên kêu cô ta xuống ăn cơm!

Ken ra lệnh cho ông quản gia. 5p sau, ông quản gia đi xuống một mình, thông báo:

- Cậu chủ, tôi gọi nhưng ko nghe ai trả lời hết ạ!

- Con nhỏ này!

Ken hướng về phía phòng Pj mà bước, tới cửa phòng tên đó đập tay vào cửa ầm ầm:

- Mở cửa, ko được trách!

1p trôi qua ko có hồi âm, Ken tiếp tục hăm dọa:

- Tôi đếm đến 3, ko mở cửa thì đừng nói nhiều! 1... 2... 3...

” RẦM

”

Ken ko thương tiếc đá thẳng cánh cửa, cảnh tượng trước mắt khiến Ken hơi ngớ người, căn phòng này sạch hơn trước, đẹp hơn trước và ... ấm áp hơn trước! Đây thật ra là phòng của Khánh Hạ, cô ta đã ở đây một thời gian khá dài, từ khi cô ta đi thì tên đó ko cho phép ai động vào căn phòng này, tên đó muốn mọi thứ phải được giữ nguyên vị trí của nó. Ko hiểu tại sao Ken lại trao lại cho Pj ở phòng này, chỉ đơn thuần là muốn làm khó nhỏ hay là vì ... tên đó muốn tìm lại bóng hình từ

” người thay thế

” đó! Chạm vào chiếc giường, những kỉ niệm ủa về làm Ken thấy xót xa, cái cảm giác mà Ken luôn cố trốn tránh. Tiếng nước chảy làm Ken quay về với thực tại, nhìn quanh ko thấy Pj, chỉ nghe tiếng nước chảy thì nhỏ chỉ có thể trong đó thôi! Gọi mãi ko thấy hồi âm, biết ngay là lại có chuyện, tên đó đẩy cửa vào, quả là tên đó nói ko sai, Pj chỉ biết mang lại rắc rối cho người khác, lắc đầu ngao ngán, lấy một tấm khăn to, Ken phủ tên thành hồ rồi bế nhỏ ra khỏi làn nước, chiếc khăn cũng theo đó mà phủ lên người nhỏ. Đợi người giúp việc thay đồ cho Pj xong, tên đó mới bước vào.

- Cái này tại cô, chưa ăn sáng mà bày đặt làm màu!

Quả thật thì nhỏ ko giống Khánh Hạ nhiều như Ken đã thấy, giờ đây mới nhìn kĩ, nhỏ cũng có nét đẹp riêng của mình, có gì đó hơi ngông và bướng, lúc ngủ trông nhỏ cứ như 1 thiên thần nếu ko muốn nói rằng nhỏ còn xinh hơn cả Khánh Hạ. Làn mi nhỏ dần lay động, từ từ mở mắt ra thấy Ken nhìn mình với ánh mắt ko giống thường ngày, nhỏ lên tiếng:

- Đừng nhìn tôi để rồi liên tưởng đến người khác! Tôi ko thích!

Ken ko nói gì, tên đó quay mặt đi rồi nói:

- Đã đến nhà tôi thì dẹp cái lòng tự trọng đó đi! Đừng mang nó vào đây! Nếu cô có bị gì thì tôi phải chịu trách nhiệm nữa!

Tự nhiên bị tách móc, Pj cũng ko hiền lành gì mà đáp lại:

- Ai cố tình bắt tôi phải đứng một tiếng đồng hồ dưới mưa, ai bắt tôi phải dọn dẹp 1 căn phòng bị bỏ ko 2, 3 năm. Cái gì cũng phải có cái lý của nó, đừng đổ hết về tôi như thế, đừng lúc nào cũng tỏ ra cáo thượng!

- Cô đừng quên người đồng ý chơi trò này với tôi là cô, cô đang bị tôi nắm đuôi! Suy cho cùng cô chẳng khác gì một món đồ trong tay tôi đâu!- Ken.

- Tôi ko nghĩ là trên đời này còn tồn tại một thằng con trai đều như anh! Có cái mã thôi, thực ra thì đạo đức lại suy đồi, chẳng ra gì!- Pj.

- Vậy mà mấy đứa con gái cứ đâm đầu vào mới hay chứ! Đúng là một lũ ngốc!- Ken nói kèm theo một nụ cười mỉa.

- Hơ, anh kiêu quá rồi! Nếu ko có sắc, có tiền tụi con gái đó cũng chẳng thèm ngó tới anh đâu! Anh chỉ biết vui qua đường thôi! Anh vô tâm, ko nghĩ tới cảm nhận của người khác, anh đến với người ta, rồi chỉ quăng lại một xấp tiền, dơ bẩn thật!- Pj.

- Thế cô nghĩ tôi chỉ được như thế thôi sao? Mọi chuyện như thế thì đã như thế rồi! Tôi đẹp, tôi có sắc,... nhưng vì tôi ko thuộc về cô nên cô ghen tức à?- Ken nói rồi tiến sát vào Pj.

- Anh muốn làm gì?- Pj.

Ken nắm chặt 2 tay Pj, miết thật mạnh lên bờ môi nhỏ, vui thích phả từng làn hơi nhẹ lên vành tai Pj, nhỏ cố phản kháng nhưng việc chưa ăn uống gì khiến nhỏ mất sức, ko thể làm gì hơn! Sức phản kháng ngày càng yếu, những cơn vùng vẫy cũng ngày càng thưa dần rồi mất hẳn! Ngoài trời lại đổ thêm cơn mưa tầm tã! Ko thương tiếc đặt lên hõm cổ trắng nõn của nhỏ những vết đỏ khó phai.

- Đừng mà... xin anh... !- Pj yếu ớt thều thào khi thấy Ken có dấu hiệu chuẩn bị đi quá giới hạn.

Thấy những giọt nước mắt Pj bắt đầu rơi, miệng Ken nhếch lên, tạo thành một nụ cười thích thú. Ken đột nhiên dịu dàng mi nhẹ lên mắt nhỏ, lau đi những giọt nước mắt, nhẹ nhàng cài lại giúp nhỏ chiếc cúc áo đầu tiên rồi đưa tay vuốt nhẹ lên tóc nhỏ. Ken cũng đứng lên chỉnh trang lại y phục của chính mình.

- Thế nào? Thích chứ? Tôi nghĩ là em đã QUÁ QUEN với những chuyện như thế rồi chứ! Đừng thách thức và khiêu khích tôi về chuyện đó! Nếu còn lần sau, tôi sẽ ko nhẹ tay thế nữa đâu! Em đã ngắt ngậy, right???

- Anh là đồ tồi! Đừng coi tôi như những loại con gái đó! Nếu bây giờ tôi chịu thua....

Chưa đợi Pj nói hết câu, Ken đã ngắt lời:

- Ko còn cơ hội đâu! Giờ tôi là người quyết định, cô đã chấp nhận trò chơi rồi thì ko có quyền đòi hỏi!

- Khi nào tôi được tự do???- Pj vẫn đối lưng lại với Ken.

- Khi tôi chán!

Nói rồi Ken quăng 1 xấp tiền về phía Pj.

- Đủ???

Cầm lấy tiền, quay sang quăng thẳng vào người Ken, giọng nhỏ run run, cố kìm lại những giọt nước mắt:

- ĐỒ KHỐN! Anh biến đi! Anh quá đáng lắm! Tiền anh dơ bẩn như thế tôi ko cần!

- Rồi sẽ có lúc em quy lụy vì tôi! Tôi chắc chắn! Chuyện giữa chúng ta, biết khôn thì đừng nói cho ai biết, kể cả Zu!

Nói rồi Ken quay đi, để lại cho nhỏ một cái điện thoại trông còn rất mới, có lẽ là mới mua! Nhớ lại chuyện lúc này, sao mà kinh khủng quá, có lẽ nhận lời mời từ trò chơi của Ken ban đầu đã là một sai lầm trầm trọng! Ken cao tay hơn nhỏ nhiều, nhỏ sẽ thua! Nhưng làm những chuyện như vậy là Ken quá đáng lắm, bạn trai cũ còn chưa dám làm như thế với nhỏ, đau đớn quá, ê chề quá, rồi nhỏ sẽ như thế nào đây!

” Đừng đến với em khi anh buồn, trái tim này sẽ ko chịu nổi đâu, em sẽ thua phải ko anh? Trong khoảnh khắc đó, thật sự là anh đã khiến em ngây ngất, em ko dám nghĩ nhiều, em sợ mình sẽ thích một thằng tôi như anh! Cái mi dó của anh, lần này và cả lần trước nữa, khiến em nhớ mãi, rất muốn dứt ra nhưng lại ko được, thảo nào bọn con gái mê anh như thế! Việc làm đó chứng tỏ là vết thương trong lòng anh quá lớn! Người con gái đó luôn hiện diện trong anh, nhìn vào mắt anh em thấy được điều đó! Người thay thế cũng chỉ là một người thay thế! Quy luật muôn đời là thế! Em sẽ ko thích anh đâu, vì em sợ. Dù khi xưa, trước lúc quen anh ấy, em đã từng thích anh một thời gian khá dài. Giờ đây, em chỉ sợ cảm xúc đó quay trở lại cái cảm xúc mà rất khó để em có thể thoát ra được! Em tức vì anh coi em như những đứa con gái khác, anh ko cho lòng tự trọng em lên tiếng! Nụ cười của anh lúc đó, em đã thấy, trông nó vui thích lắm! Thế nên, em sẽ ko thích anh đâu, anh sẽ mang đến cho em toàn đau khổ thôi, rồi anh sẽ cười vào cái tình cảm đó! Em ko đủ can đảm, làm người thay thế khiến em cũng khó chịu lắm! Bị đem ra đùa giỡn như một trò chơi! Khó chịu lắm anh à! Em sẽ cố gắng phòng bị nhất có thể, thế nên ... xin anh đừng!

”

” Anh đã

”chạm

” vào người con gái đó! Anh đã qua lại với rất nhiều cô gái nhưng anh ko biết tại sao cô gái đó luôn mang cho anh 1 cảm giác đặc biệt, dù chỉ chạm môi 2 lần, nhưng nó mang đến cho anh nhiều xúc cảm lắm! Mỗi khi nhớ đến em là anh lại mang những đứa con gái ra giải khuây, em ác lắm! Anh đã đùa giỡn với em của em như thế, em sẽ ghét anh chứ? Nhưng dù gì thì cô gái đó cũng thú vị lắm, anh ko nhớ là mình đã làm gì, chỉ biết là khi để ý kĩ lại thì thấy cô ta đã khóc và van xin anh, con gái luôn bị rung động bởi những hành động dịu dàng và chăm lo bất ngờ, đúng thật, anh lau nước mắt cho cô ấy, làm những gì nhẹ nhàng nhất có thể, cô ấy đã từng lại nhìn anh, trong ánh long lanh đó anh nhìn thấy sự hoảng loạn và một chút gì đó Anh cũng ko biết rõ nó là gì nữa! Nhưng người thắng trong trò chơi này nhất định sẽ là anh! Điên cuồng cùng những đứa con gái giúp anh loại được em ra khỏi trí nhớ của mình, nhưng người con gái đó lại đặc biệt hơn, dù là ko có gì nhiều, chỉ đơn thuần là đùa giỡn cho cô ta phát khóc, phải van xin mình, nhưng trong giây phút đó ít ra em đã ko tồn tại trong đầu anh và sự đau lòng mà em mang đến cũng gần như bốc hơi hoàn toàn! Anh cũng rất bất ngờ về điều này, ko ngờ người con gái đó lại làm được như thế! Có phải đó là cảm xúc mà người thay thế mang lại??? Nếu đúng thế thì ko chừng sau này anh sẽ làm cho cô ta đau nhiều lắm! Anh mà thấy lười thì cá nhất định sẽ bị mắc vào, em gái em cũng ko ngoại lệ đâu! Cho dù ra sao, thì em cũng đừng trách anh! Anh luôn mong em quay trở lại!

”

12. Chương 6

Chap 6: TÌNH CỜ

Trong cuộc sống có nhiều điều tình cờ đến nỗi khiến con người phải ngạc nhiên...

Ngày mưa hôm nay, Zu ko đến nỗi vác hành lí khó nhọc như Pj mà lang thang. Mỗi khi mưa đến, nó lại nhớ đến mẹ của mình. Ngồi trên xe nhìn ra ngoài trời, cái ngày mưa này giống hệt cái ngày mưa mà mẹ nó ra đi, trời đất âm u ko có 1 gợn mây trắng. Chiếc xe dừng lại tại một khu nghĩa trang, do bên ngoài có người trong coi nên nó để thẳng xe ngoài đấy, trời mưa này cứ tưởng ko ai đi viếng mộ chứ, có 1 chiếc Lexus cùng loại khác màu đang nằm đối đầu hẵn với xe nó.

Mang theo dù và một ít hoa quả. Cái ngôi mộ kế mẹ nó hôm nay mới thấy người đến viếng, nó đoán người này là chủ nhân của chiếc Lexus ngoài kia, miệng nó nở nụ cười nhạt khi chợt nghĩ mình lại để ý tới điều nhỏ nhặt đó. Mộ mẹ nó cũng được người đó cúng viếng giùm, điều đó khiến nó ngạc nhiên.

- Thấy bạn mà ko chào?

Một giọng nói khá quen vang lên làm Zu phải chú ý đến, nó ngẩng mặt lên nhìn người đó.

- Cảm ơn vì đã

” lo

” ẹ tôi, Jun!

- Mấy năm rồi mới biết,

” người hàng xóm

” của mẹ tôi lại là mẹ của kẻ thù, à ko, bạn mình!- hần nói đều.

- Bạn! Nếu chuyện của Pj ko xảy ra thì các người cũng ko có cửa làm bạn với tôi đâu!- nó.

- Riêng tôi thì rất vui vì đã mất đi kẻ đối đầu!- hần mỉm cười ngạo nghễ.

Chuông điện thoại nó vang lên cắt đứt cuộc hội thoại của 2 người. Ra là ông quản gia gọi, nó nhẹ nhàng nhắc máy, nói gì đó rồi mỉm cười nhẹ, nhẹ thôi nhưng rất hút hồn. Hần cảm thấy hơi lạ với con người này của nó, từ bên trong ra đến bên ngoài, hôm nay nó mặc bộ đồ đen, đó là bộ mà theo hần là kín nhất từ trước đến giờ, mặt ko hề trang điểm nhưng vẫn rất xinh, mái tóc đen dài xõa xuống tự nhiên tung bay theo làn gió, nhưng điều làm hần ấn tượng nhất vẫn là nụ cười của nó- rất thực. Nói chuyện điện thoại xong, quay qua thấy hần đang nhìn mình, nó dần tiến lại gần hần, hần cứ mãi lo nghĩ nên cũng ko hề để ý cho đến khi nó đặt 1 tay lên vai hần, miệng nở 1 nụ cười rất ... khinh thường.

- Thích tôi sao?- lời nói rất nhẹ nhưng mang đầy ý khiêu khích.

Nghe nói thế, khóe miệng hần nhếch lên tạo thành nửa vòng cung hoàn hảo. Nắm lại bàn tay đang đặt trên vai mình đưa lên miệng và mi nhẹ vào đó. 1 hành động đủ làm những đứa con gái phải lung lay. Hần kéo tay nó lại, giữ trong lòng mình, cuối sát xuống tai nó, phả nhẹ vào đó một làn hơi.

- Xin lỗi! Nhưng... em ko phải mẫu người tôi cần!- lại cười- cười mỉa.

Hần nói rồi buông nó ra, ko hề lưu luyến, nó đáp lại:

- À, quên, tôi ko phải loại con gái buông thả thì làm sao có sức quyến rũ!

- Thế sao? Tôi cứ nghĩ cô là loại con gái đó ! Nếu ko phải thì tôi rất thích đấy! Tối nay nếu thích thì đến nhà tôi! Luôn nghênh đón, đặc biệt là loại con gái như cô!- hần nói khích.

- Anh.... -nó.

- Suyt!- chưa để nó nói hết, hần đã đặt 1 tay lên miệng mình ra hiệu im lặng.

Hần ra chiều suy tư, nhìn chăm chăm vào nó, từ trên xuống dưới, điều đó khiến nó có phần khó chịu:

- Để xem, dáng rất chuẩn, mắt to, da trắng, mũi cao và... cái miệng rất cuốn hút!- hần chạm tay vào môi nó.

Cảm nhận được mặt mình nóng hơn thường ngày, nó vội gạt hần ra, lấy lại dáng vẻ thường ngày.

- Đừng làm mấy trò hạ lưu này ở đây, mẹ tôi sẽ ko thích đâu!- nó nói lạnh.

- Là cô khiêu khích tôi trước! Cô đồ mặt trông dễ thương lắm!- hần tiếp tục trêu chọc.

Đúng thật là Jun có khác, hần ko như Ken, hần rất ít qua lại với bọn con gái nhưng nếu hần mà tán thì nhất định sẽ đổ, chỉ cần hần muốn thì nhất định sẽ được, kể cả Zu cũng ko ngoại lệ đâu, tại hần chưa muốn thôi! Tuy nhiên, rất ít qua lại ko có nghĩa là ko qua lại, chỉ cần hần búng tay thì tụi con gái cũng bằng lòng xếp thành cả hàng dài, nhưng vì hần kén chọn và ko thích lắm bọn

” gà mái

” đó nên hấn thường xuất hiện một mình chứ ko như Ken!

Có 1 người cầm dù tiến lại gần, thấy hấn, người đó cung kính chào:

- Cậu chủ, bà chủ gọi về!

Hấn ko nói gì, mắt đanh lại thấy rõ, niềm vui thích ban nãy cũng tan biến, bay theo làn gió vừa thoảng qua ko còn 1 chút nào dấu vết. Nó cảm thấy lạ, mẹ hấn đang ở đây thì còn

” bà chủ

” nào nữa, trừ phi ... Nghĩ đến điều đó, khoe môi nó lại nhếch lên. Nhận thấy điều đó, hấn nói:

- Hả dạ lắm à!

- Ko, nhưng thú vị!

Jun ko nói gì nữa, hấn ném cho nó một cái nhìn thật sắc rồi quay lưng đi, trước khi đi, hấn ko quên

” cuối đầu

” chào mẹ mình. Ra đến cổng, thấy chiếc Lexus đang nằm kiêu hãnh đối đầu lại, miệng hấn thì thào:

- Tình cờ lắm! Kiêu quá nhóc à! Để coi em đối đầu với tôi được bao lâu???

Chiếc xe dần lăn bánh, mất hút dần trong làn mưa mờ phía trước.

13. Chương 7 -1

Chap 7.1. TIN NHẮN

Có những tin nhắn khiến chúng ta ngày càng xa nhau !!!

Tính ra kể từ sau chuyện đó thì Pj cũng ko muốn tiếp xúc nhiều với Ken là mấy nhưng tính ra thì tên đó đối với nhỏ dạo này cũng ko tệ và đặc biệt là nhỏ đã bớt cô đơn hơn khi 1 mình ở nhà cũ.

Pj ngắm mình trong gương, chỉnh đốn lại y phục và đầu tóc, có vẻ việc này khiến nhỏ mất thời gian khá lâu.

- Diên đủ chưa đấy?

Câu nói đó thu hút sự chú ý của Pj, khiến nhỏ xoay người lại về phía cửa, nhìn Ken, chân mày nhỏ có hơi chau lại.

- Ăn nói cho cẩn thận! Mà ko biết gõ cửa sao? Cái lịch sự của anh biến đi đâu rồi, thả nó đi hoang rồi hả?

- Cô nương, tôi gõ cả chục cái rồi! Chỉ tại cô lo làm những chuyện vớ vẩn của bọn con gái nên ko biết đó thôi! Ủ nhỉ, hay là tai cô có vấn đề???

- Anh !!!- Pj.

- Tôi biết mình rất cuốn hút rồi! Đừng nhìn như thế! Định dùng ánh mắt đó để quyến rũ tôi nữa à?- cười đều- Mà này, chừng nào cần thì nói với tôi, tôi cho cái giấy đi khám tai lại!

Ken nói rồi xoay người bỏ đi, để Pj ở đó với 1 cái núi lửa đang chuẩn bị phun trào, nhưng vì đang ở

” căn cứ

” của

” giặc

” nên phải biết nhẫn nhịn, lấy lùi làm tiến; người ta thường nói

” lùi 1 bước sóng yên biển lặng, nhịn 1 lần biển rộng trời cao

”, cái châm ngôn này sao khó thực hiện với Ken quá vì mỗi lần nhỏ nhin là tên đó lại ko biết điều mà lấn tới.

Nhỏ cũng vội với lấy cái ba-lô mà rời đi xuống nhà. Thấy Ken hướng ra cửa mà bước, ko có ý định dừng nên nhỏ hỏi:

- Ko ăn sáng à?

Tên đó quay lại nhìn nhỏ, rất thần nhiên trả lời:

- Có biết tại sao hôm nay tôi lên kêu cô ko? Vì tôi đã ăn hết bữa sáng rồi mà cô còn chưa xuống đó! Ngủ gì mà như heo, đã thế còn bày đặt sửa soạn!

Pj ức chế nhìn lên đồng hồ. Chắc, đã trễ thế rồi sao, còn 20p nữa là vào học rồi, kiểu này mà ko tranh thủ là trễ là cái chắc. Tuy thế, nhưng nhỏ vẫn cố nói:

- Tôi xấu nhưng kết cấu tôi đẹp! Sợ trễ thì đi trước đi! Tôi pha ly sữa, uống xong rồi đi sau!

- Nhanh! Đóng kịch mà

” người đi một ngã

” là bị lộ chắc!

Ken nhìn ông quản gia rồi ra hiệu 1 cái, ông ấy vội đưa ly sữa đang đặt trên bàn đưa Pj, còn nóng lắm, chắc còn mới. Nhưng vì vội quá nên Pj ko để ý gì, đưa thẳng lên miệng làm 1 ngụm rồi chọt phun hết ra dơ hết cả sàn nhà, những người chứng kiến đều nhìn nhỏ bằng cặp mắt quái lạ. Nhỏ lè lưỡi ra, lấy tay quạt quạt lên miệng rồi thốt lên:

- Nóng quá!

Ken chuẩn bị quay đi. Thấy thế nhỏ ko buồn uống nữa, cũng chạy theo. Trước khi đi, nhỏ còn cuối người xuống với những người xung quanh ra chiều xin lỗi:

- Làm phiền rồi! Giúp tôi lau lại sàn nhà nhé! Cảm ơn!

Nhỏ bước vào xe trước sự hậm hực của Ken. Ngoài những câu nói đều nhau như ban nãy thì hầu như họ thực sự chưa bao giờ nói những - lời - đàng - hoàng với nhau. Ken đối với Pj khá hồ hững, Pj cũng chả khá hơn, vẫn cứ lơ lơ Ken như nhỏ vẫn thường làm, có khi trong trường, có những lần tình cờ chạm mặt nhau, nhỏ còn cố tình

” pơ

” đi, giả vờ như ko thấy rồi đi ngang qua luôn theo kiểu

” người đứng ngược lối

”.

Đến trường, Pj ra ngoài xe mà ko nói lời nào thậm chí còn ko nhìn mặt Ken lấy một cái. Giữa họ cứ tồn tại một khoảng cách như thế!

.

From; vk To: ck

” Ck iu, hum nai ra choy zk ko wa lop ck dk nhak, zk co chien gap!

”

(Chồng iu, hum nai ra chơi vợ ko qua lớp chồng được nha, vợ có chuyện gấp)

Cái chuyện gấp của Pj ở đây đó chính là ăn sáng, vì nhỏ đã có cái gì vào trong bụng đâu nhưng đó chỉ là 1 phần thôi, còn phần còn lại là vì nhỏ ko muốn gặp Ken, cứ vờ chơi cái trò

” vợ vợ chồng chồng

” khiến nhỏ phát ngáy.

Nhận được tin nhắn của Pj, miệng Ken chợt nở nụ cười đầy ẩn ý, ẩn ý đến đáng sợ. Tên đó đi ra dọc hành lang phía ngoài, 2 tay tựa vào thành lang can, mắt đảo quanh 1 vòng sân trường rồi dừng lại tại một băng ghế đá trong góc khuất:

- Luân, kì này làm phiền mày rồi!

Nói rồi Ken dùng điện thoại gọi cho ai đó, xong xuôi mới quay vào lớp.

Chuông ra chơi vang lên, Pj dọn dẹp lại tập vở chuẩn bị xuống căn tin. Ko biết tại sao mà mắt nhỏ cứ giật riết, linh cảm báo cho nhỏ biết là sắp có điều chẳng lành sẽ xảy ra. Phía cửa lớp xôn xao hẳn lên nhưng dường như Pj cũng ko quan tâm gì lắm,

” chuyện người người làm chuyện ta ta làm

” thôi! Zu ngồi phía trên, nghe lóng ngóng gì đó nên quay xuống nhìn Pj rồi hất mặt về phía cửa,

” ngôn ngữ

” của Zu khiến nhỏ ko hiểu lắm, chưa kịp hỏi lại thì đã nghe tiếng gọi:

- Pj, có em xinh tươi nào tìm nè!

Giờ thì nhỏ mới hiểu những gì mà nó

” ra hiệu

”, Pj đi lại gần đứa con gái đó, nhìn cô bé kute lắm, khác hẳn với Pj, vẻ đẹp cô bé này mang đậm bóng dáng 1 thiên thần.

14. Chương 7 - 2

Chap 7.2:

Thấy người con gái chưa lần nào gặp, thế nên Pj ko biết có gì mà cô ta lại tìm mình. Đánh ghen với nhỏ vì nhỏ với Ken đang là 1 couple hả? Ko hề! Trông cô bé này hiền đến như vậy mà! Cô bé yêu cầu Pj ra vườn hoa của trường, vừa đến cô bé đã òa lên khóc:

- Khánh Du, tại sao cậu lại làm thế, cậu ko thể để tôi sống trong cái hạnh phúc đó à?

- Tôi, tôi ... - Pj lúng túng vì ko hiểu chuyện gì có liên quan đến mình mà cô bé lại khóc.

- Tôi biết là Luân ko thật lòng với tôi, nhưng cô ko nhất thiết phải làm như thế! Ko nhất thiết phải nhấn mạnh và đưa ra bằng chứng như vậy! Cô ác lắm!- cô bé nhìn Pj với ánh mắt có chút hận thù.

- Cậu ... nói gì thế??? Tôi... thực ko hiểu?

” BỐP

”

Cô bé đó đột nhiên thẳng tay giáng cho Pj một cái tát. Một bên má của Pj hiện rõ mồn một 5 dấu tay đỏ chói. Pj dường như đã tức giận thật, ko hiểu tại sao mình bị gán ghép tội này nọ, càng ko hiểu tại sao lại

” ăn

” phải 1 cái đánh quá mạng như vậy.

- Cậu làm trò gì thế?- Pj.

- Đừng giả vờ nữa, đừng nói với tôi là cậu ko biết cái này!

Cô bé đó vừa nói vừa lấy cái apple trong giỏ ra, bấm bấm gì đó rồi đưa cho Pj xem.

From: 09xxxxx347 - To: 012xxxxx360

T có cái này mun cho c xem nì, t nghĩ là 2 ng' ct dj là zua, a ta k thất long vs c dau! T nghĩ là c bk điều do ma! Cs ko fai là c tích

, c dung nghĩ là mik' se thay doi dc a ay, ng' dep nhu t con ko dk thì c se c của sao???_ Pj 11P1.

(Tôi có cái này muốn cho c xem nì, tôi nghĩ là 2 người chia tay đi là vừa, anh ta ko thất lòng với c đâu! Tôi nghĩ là c biết điều đó mà! Cuộc sống ko phải là cố tích, c đừng nghĩ là mình sẽ thay đổi được anh ấy, người đẹp như tôi còn ko được thì c sẽ có của sao???_ Pj 11P1)

Đó là tấm hình mà Luân, bạn trai cũ của Pj đang vui vẻ với đứa con gái khác, ko phải là

” c bé thiên thần

” đang đứng đối diện mình, trông tình tứ phát sợ. Pj ko tin vào mắt mình nữa, mấy hôm nay nhỏ có làm gì đâu, thậm chí Pj còn ko biết dạo này anh đã quen với ai nữa, thế thì làm sao Pj biết c bé trong hình được chứ? Nhìn kĩ vào 3 số đuôi của điện thoại, Pj suýt choáng:

- Thế cậu có biết số đuôi 437 của ai ko? Là của Ken đó, tôi là 438 (sim đôi nha) , làm ơn!!!

- Đừng ngại biện, trong trường ai chả biết cậu với anh Ken là 1 couple chứ! Bồ bịch của nhau, mượn điện thoại của nhau là chuyện bình thường thôi!

- Đó là ...

Pj định nói thì c bé lại lên tiếng:

- Tôi ko muốn nghe nữa! Ý của cậu sắp nói chẳng khác gì người làm chuyện đó là anh Ken (sao kêu

” anh

” ngọt xót vậy nè! >

”

Nghe câu này thì Pj cũng ko thêm nói nữa, gương mặt nhỏ ko giấu nổi nụ cười khinh thường

” Cả bọn các người thật ngu ngốc, tất cả đều bị cái móc lừa hết rồi! Thương yêu tôi??? Chả biết cái xác gì mà cứ thích nói!

”

- Tôi biết là cậu đã từng cặp với Luân, nhưng anh ta đã chia tay cậu rồi mà, nếu nói muốn tốt cho tôi thì chi bằng là làm thế để chia cắt tình cảm tụi này đi, hay c còn thích ảnh??? Tôi kinh tởm cậu thật đấy!

Cô bé nói xong câu cuối rồi chạy khỏi khu vườn. Bây giờ là quá giờ vào tiết rồi mà giờ có vào thì nhỏ cũng chẳng còn hứng thú học, Pj thực sự rất bức, đúng thật là Ken đã giở trò nữa rồi, mới yên thân được mấy ngày, đây là cái thứ

” đánh vào tinh thần

”

” đấu bằng trí tuệ

” sao, những trò đó phỉ thật! Nhỏ cứ ngồi mãi trong khu vườn suy nghĩ về những chuyện gần đây mà Ken bày ra! Đột nhiên điện thoại Pj reo lên, là Ken gọi:

- Gì?- Pj.

- Thăng Luân gọi c lên sân thượng!

Pj ko nói gì nữa, định gấp máy nhưng Ken lại nhanh miệng nói thêm 1 câu rất ảm ý:

- Thượng- lộ- bình- an, vợ yêu!- kèm theo nụ cười cực kì, cực kì đều.

Biết là có chuyện, nhỏ đi thẳng lên sân thượng ko chút chần chừ. Thấy Luân đứng đó, Pj định lên tiếng thì Luân vào thẳng vấn đề:

- Tôi cảnh cáo cô, sau này đừng xía vào chuyện của tôi nữa!

Pj đã hiểu chuyện nên rất bình tĩnh, nhưng chính cái bình tĩnh đó đã khiến cho tình hình ngày một xấu đi, Luân cứ nghĩ chỉ người gây nên chuyện mới có thái độ bình tĩnh thế!

- Tôi và cô chẳng còn gì với nhau, tôi thấy cô nhàm lắm! Đừng chơi theo kiểu

” ăn ko được thì phá cho hôi

” chứ!

Nói rồi Luân bỏ đi luôn ko để cho Pj có cơ hội nói lời nào. Pj mím chặt môi, 2 tay nắm chặt thành hình nắm đấm để ngăn ko cho sự giận dữ tuôn trào.

- Được lắm, Ken! Tôi đang chờ coi anh bày thêm trò gì nữa!

Pj về thẳng đến nhà, tập sách nhỏ nhờ Zu mang về giúp. Ken cũng về nhà gần 1 tiếng sau đó, tên đó bùng tiết cuối. Vừa đến phòng Ken, nhỏ nghe được tiếng nói điện thoại:

- Hình đó mà chụp đẹp lắm! Khía cạnh rất rõ ràng! Có chuyện tao sẽ nhờ mày! Sòng phẳng tiền bạc cả rồi đấy!

-

- Coi như mày ko biết gì về bức hình đó đi! Còn tại sao thì tốt nhất là mày ko cần biết đâu! OK ???

-

Nói rồi Ken cúp máy, lúc đó thì Pj cũng đẩy cửa bước vào, ko gõ cửa gì cả.

- Sao lại vào đây? Muốn tôi rời hả???

- Ê tiện! Sao anh có thể làm cái trò hạ thấp tự trọng tôi như vậy?

- Ko phải hạ thấp, tôi giúp cô làm việc tốt thôi, vạch mặt thật của Luân ọi người biết, cả cô cũng biết bộ mặt nó rồi đó thôi! Thế mà hồi đó yêu say đắm 1 thằng như thế!

- Kệ tôi, anh ko giống người ta sao? Anh cũng lăng nhăng đâu kém!

- À, ý của cô là cô cũng đang yêu say đắm 1 thằng như tôi sao? Vinh dự cho tôi quá nhỉ?- cười mỉa.

- Im đi!!! Cậu ko đủ tư cách để tôi yêu!

Pj nói với một vẻ rất khinh bỉ rồi rời khỏi phòng. Vừa đi 1 đoạn, tiếng Ken vọng lại từ xa:

-

” Vợ

” à, rời phòng

” chồng

” rồi ko khóa cửa lại giùm chồng thế??? Với dáng vẻ này mà bắt

”chồng

” ra khóa lại cửa thì người ta bắt gặp là nhục lắm!

” Vợ

” ác lắm nhỉ? Rồi

” vợ

” sẽ biết tay chồng nhé!

Tiếng nói vang lên, khiến những người giúp việc đứng gần đó đều nhìn Pj với vẻ hồ nghi, từ phòng Ken đi ra, ko lẽ 2 người vừa gì gì với nhau sao??? Pj chỉ biết dồn nén hết uất hận mà về lại phòng mình, Ken thật là chó quá, những chuyện như thế mà cũng nói được, ăn ko nói có.

15. Chương 8 - 1

Chap 8.1 ĐÁNH

Tối nào tụi nó cũng đến bar của Pj, nhất là từ khi 2 bên kết

” thông gia

” đến giờ, bar nhộn nhịp hẳn lên, mỗi lần sát nhập lại là họ lại tám đủ chuyện trên trời dưới đất.

Đang hát hò nhậu nhẹt, chợt điện thoại Nan reo, nghe điện thoại xong cậu nhóc nói nhỏ gì đó vào tai Jun, hẳn ko nói gì hết, chỉ đưa tay lên miệng suy ngẫm, ra chiều dăm chiêu lắm! Thấy vẻ trầm ngâm hiem hoi của hắn, cả bọn biết ngay là sắp có chuyện gì đó nên cũng dần im lặng. Hắn đột nhiên lên tiếng:

- Chiang thách đấu! 2 ngày nữa!

- Chiang à? Hình như Mẫu Đơn mình gặp họ rồi thì phải!- Mon.

- Gặp rồi! Họ thua mình trận đó! Họ ko dễ

” nuốt

” đâu! EVIL các người đừng mặt họ lần nào chưa?- một đứa con gái bên Mẫu Đơn.

- 1 lần! Nhưng kể ra bọn này cũng liều, kể từ khi chúng ta kết thân thì chả có ai dám động vào, chắc bọn đó chán sống rồi!- một đứa con gái bên EVIL.

- Kì này đánh cho nó hết đường lui luôn!

1 thằng con trai bên EVIL lên nói rồi cả bọn đều hòa theo tán dương.

- Kì này tụi tôi ko đi được!- Ken ra chiều tiếc nuối.

- Sao vậy chồng yêu, chồng sợ chết hử?- Pj nói pha chút giễu cợt, 1 sự giễu cợt chỉ Ken mới cảm nhận rõ.

- À, tình hình là 2 ngày nữa cũng là kỉ niệm ngày cưới của ba mẹ mình, mình ko đi được, thế nên các bạn cứ đi đi nhé!- Ken.

- Thôi đi ba nội, mày ko đi được thì nói thẳng nó ra đi, bạn bạn mình mình nghe tởm thiệt! Nổi hết da gà của tao!- sự phát ngôn của 1 người trong nhóm khiến cả bọn ôm bụng cười.

- Vậy chồng ở nhà nhé, vợ đi! ^^ - Pj tùm tùm nói vì cứ nghĩ là mình đã tránh được Ken ... hơn nửa ngày. ^^!

- Ai nói thế? Để vợ đi một mình lỡ có chuyện gì... sao chồng chịu nổi!- Ken vờ xót xa.

- Mệt quá! Thế anh chị ở nhà hết đi! Mọi người lo được!

Lời nói của Mon dường như rất hợp với ý Ken nên nghe xong, tên đó nhoẽn miệng cười 1 cái rõ tươi trông thành thật vô cùng. Vậy là trận đánh này chỉ còn hắn và nó chỉ huy, 2 cánh tay đắc lực nhất lại ko thể xuất hiện, mong là mọi chuyện sẽ ổn, vì Chiang vốn ko dễ đối phó. Thỉnh thoảng, hắn và nó lại trao nhau những cái nhìn lạnh thấu xương. Cả bọn trong nhóm có vẻ hơi lo vì bọn đó vốn biết là giữa Jun và Zu có tồn tại cái gì- đó khiến cả 2 ko thích nói chuyện với nhau! Nếu là mâu thuẫn thật thì kì này hơi khổ, vậy thì bọn đó phải biết nghe lệnh ai đây, chẳng lẽ phân top ra đánh hả, dạng như là

” Ai theo phe Zu thì qua Zu, ai theo phe Jun thì qua Jun

” hả? Đánh lẻ kiểu này ko đoàn kết gì xác, chết chắc, quả là một hiểm họa! Nghĩ đến đây, hầu như cả bọn đều ko tránh khỏi ý nghĩ về một

” tương lai

” u ám! Trời khá khuya, cả bọn dần tản ra hết, nó cũng ra lấy xe về nhà, đang đi nửa đường tới nhà xe, có 1 bóng dáng cao lớn chặn nó lại, người đó đẩy nó vào sát vách tường, chống 2 tay sang 2 bên chặn nó lại:

- Ý gì?- nó.

- Tôi nghĩ là cô biết vấn đề mà bọn đó đang lo!- hần.

- Thì sao?- nó.

- Nghe lời một chút!- hần.

- Her, nếu anh làm tốt thế thì sao tôi phải giành?- nó.

- Đừng trốn hết mà đẩy việc vào người tôi! Cô phải phối hợp cùng!- hần.

- Chỉ thế??- nó.

- Chỉ có thế!- hần.

Nó vốn ko phải loại dễ dàng để cho người khác chỉ đạo mình. Nhưng nó cũng rất biết nghĩ, Jun thực ra thì có tài lãnh đạo hơn nó, biết nghĩ và cũng quyết đoán hơn nó nhiều. Nếu thế, để hần làm leader chính của trận này sẽ tốt hơn ọi người! Nếu nó ko hợp tác thì người khổ là cả nhóm chứ ko phải nó, làm rối lên chỉ tổ làm cho bọn đó thêm khó xử, ko thể tập trung tinh thần cho trận đó được, thôi thì châm ngôn cũ thôi

” cái gì lùi được thì cứ lùi, tiến được thì cứ tiến

”.

- Hey!

Tiếng gọi của hần làm nó ngừng suy nghĩ. Nó ko trả lời, chỉ đưa cặp mắt lạnh tanh lên nhìn hần. Trái ngược với thái độ bây giờ của nó, nó càng như thế thì hần càng có hứng thú để bắt đầu trò đùa, đưa tay men theo chiếc cổ áo được khoét hơi sâu của nó, gần đến đó, hần ngừng lại nhưng vẫn ko lấy tay ra, để yên ở đấy:

- Chỗ này!!! Quá hử!- rồi hần tiếp tục dùng 1 tay ôm lấy vòng eo của nó, ánh mắt nhìn thẳng vào nó- Áo!!! Quá mỏng!

- Nhiều chuyện!- nó đẩy hần ra xa.

Hần dường như cũng ko quan tâm, cứ tiếp tục xăm xoi nó- từ đầu đến chân.

- Váy!!! Quá ngắn!

- Đủ để quyến rũ anh!- nó cũng ko thua kém gì mà bỡn cợt lại.

- Giày!!! Quá cao! Cần thận ko khéo té đập mặt! (=]]]]]])

- Cảm ơn sự quan tâm ***** của anh!!

Đột nhiên hần nhìn vào những con số trên màn hình điện thoại, đã khuya thế rồi à! Nghĩ gì đó, rất nhanh, hần cởi chiếc áo khoác trên người mình ra quăng cho nó, mặc dù ko có thiện cảm lắm nhưng bản chất của 1 thằng con trai đúng nghĩa khiến hần phải làm thế, maybe!!!

- Trò gì??- nó.

- Nếu tự tin vào khả năng đánh đấm của bản thân thì đừng mặc vào!- hần.

- Ồ, anh đang quan tâm tôi vì sợ bọn

” sói

” kia dòm ngó sao? Vinh dự nhĩ??- cổ tình nói shock.

Hần ko nói gì thêm, bước chân đang đi có chút chùn lại nhưng rồi rất nhanh lại cất bước đi tiếp.

Ko khách sáo khoác chiếc áo lên người, ko thể chối cãi là áo của hần rất to, che phủ cả lớp váy của nó, ak', cái áo cũng rất ấm, có đượm một chút mùi hương của hần, rất nam tính, nghe thật lạ, nhưng điều đó khiến nó cảm thấy dễ chịu.

Chỉ còn một ngày nữa là đến trận chiến vậy mà ko thấy tụi nó luyện tập hay lo lắng gì cả, trừ cái thông lệ là mỗi sáng đều đến trường, thì ngoài ra từ chiều đến tối, cả bọn cứ ăn chơi đàn đúm với nhau suốt.

Chiang cũng là một nhóm có tiếng tăm ko thua gì EVIL và Mẫu Đơn, nếu lúc trước 2 nhóm đó đứng ngang ngửa nhau thì Chiang là nhóm thứ ba mà mọi người ko dám động vào. Cũng lâu rồi, Chiang ko gây hấn với tụi nó, bây giờ lại ra tay, đặc biệt là vào lúc 2 nhóm đã

” kí hòa ước KEN- Pj

”. Chắc có lẽ là họ đã chuẩn bị rất kĩ rồi, nếu ko tính toán cẩn thận và chỉ huy đúng đắn thì e là hơi khó thắng được lần này. Cả bọn quý đó chỉ lo ăn chơi chắc ko ai tính toán như thế, họ chỉ nghĩ đơn giản là Chiang vẫn như xưa, ko có gì đáng lo. Điều đó chỉ có Zu và Jun là hiểu rõ nhất! Họ hiểu được thực lực của Chiang vào lúc này, thiếu Pj và Ken đã là một bất lợi khá lớn rồi!

- Nói bọn nó cẩn thận! Chiang đã chuẩn bị kĩ!- hần.

Sau lời nói vô cùng, vô cùng súc tích của Jun thì nó cũng ra hiệu cho Mon lên phổ biến những gì mà mọi người cần chuẩn bị. Trong nhóm đó, dù ko ai nói gì với ai nhưng khi đánh nhau đều có tinh thần

” ko thành công cũng thành nhân

” (mang đậm tính chất lịch sử :)) , đơn giản thôi, trong người họ có máu liều, liều đến mức ko biết trời trăng mây đất là gì, có lẽ thì đó cũng là 1 điểm chung khiến hai nhóm có thể dễ dàng hòa nhập và kết giao với nhau.

Ko chỉ bao bọc nhỏ trong môi trường học đường, mà ngoài xã hội cũng thế, nhóm nó rất được nể trọng, tuy là tuổi còn khá nhỏ, ko già dặn như những nhóm kia, thân thể của họ rất bí ẩn, khiến mọi người vừa tò mò mà cũng vừa lo sợ, còn nhỏ thế mà có được chỗ đứng ngoài cái xã hội phức tạp này thì cũng là một vấn đề, một dấu chấm hỏi lớn, có hay ko chỉ đơn thuần là những đứa con của ông lớn bà cả???

.

- Ko tham gia thật???- Pj.

- Nhiều chuyện! Nói rõ rồi còn gì! Cô phải dự lễ này với tôi!- Ken nói với thái độ ko thoải mái, nếu ba mẹ tên đó ko ngó ý mời Pj thì còn lâu tên đó mới cho Pj hòa nhập với gia đình mình.

- Bắt buộc???- Pj.

- Đương nhiên!- Ken.

Nghe Ken nói xong, Pj cũng ko nói gì, trong lòng nhỏ có chút nuối tiếc, lâu lâu mới có 1 trận thú vị thế mà ... Thật sự thì trong các nhóm đã chạm mặt thì Chiang là nhóm để lại trong lòng nhỏ ấn tượng nhiều nhất. Ken nhận thấy vẻ tiếc nuối trong mắt Pj nhưng tên đó vẫn ko đề cập gì, nói ra thì tên đó cũng tiếc chút chút, với những kẻ máu như Ken thì đây cũng là một mẻ cá lớn chứ ít gì!

16. Chương 8 - 2

Chap 8.2:

Chiều đó, đứa nào cũng tranh thủ giải quyết mọi việc thật nhanh rồi lại bar của Pj tập hợp, đầy đủ mọi sắc áo nhưng tất cả đều có điểm chung là những bộ quần áo đó khá rộng, dễ vận động và trông thoải mái vô cùng, hầu hết mấy đứa con gái đều búi tóc lên cao, cả nó cũng ko là ngoại lệ. Hần vừa đến, bấm kèn xe kêu inh ỏi.

- Trễ nhất còn làm màu!

Nó nói rồi cũng vào xe của mình rồ ga đi, những chiếc xe cũng tuần tự chạy theo phía sau, 2 chiếc Lexus chạy đầu dẫn đường cho cả một toán xe phía sau nhìn cứ như là tuần hành vậy, đủ loại xe với đủ màu sắc lượn từ con đường này sang con đường khác. Tốc độ chạy xe của nó khiến hần hơi kinh ngạc, nói ko chừng là nó có thừa tư cách để tham dự các cuộc đua thắng của nhóm, kĩ năng lái thực sự đẳng cấp ko thua gì

hắn và Ken, nếu thua mà ko được giải thì là phí. Cuối cùng, những chiếc xe dừng lại trước 1 khoảng đồng trống mênh mông, cả bọn ko ai hện ai đồng loạt bước xuống xe rồi tiến vào.

- Đến sớm vậy sao?

Tiếng nói phát ra từ phía sau lưng làm cả bọn phải ngoái đầu lại.

” Dân số

” bọn Chiang xem ra ko thua kém gì tụi nó. Leader của Chiang vẫn là 2 thằng anh em sinh đôi đó: Gai-Goc (uiii, cái tên... =]]), nhìn một lượt nhóm người bọn đó, toàn những đứa từng đánh thua EVIL và Mẫu Đơn. Nó khoanh 2 tay trước ngực, hất hàm hỏi:

- Muốn chơi theo kiểu nào?

- Tụi đàn em tự giải quyết, còn Leader solo theo kiểu 1.1.

- Mà có đủ tư cách đánh với bọn tao?- Jun.

- Tao nghĩ mày phải tự biết chứ, mày có nhớ năm đó, lúc đó nếu mày ko nhúng tay vào phút cuối thì e là ...

Hắn nghĩ lại, đúng là như thế, nếu kì này hắn và Zu ko đánh thì liệu chắc thắng ko, dẫu sao nó cũng là con gái, có lẽ hồi đó bọn Chiang cũng hơi nường với nhóm nó hay là vì quá coi thường nó là con gái nên mới ỷ y, lơ là dẫn đến thua trận đó, chứ với 2

”con cáo

” này thì khó xơi lắm! Hắn và Ken đã phải tốn khá nhiều công sức mới trị được! Bây giờ tụi Chiang cũng rõ được sức lực của nhóm nó thì e là ...

- Tao đánh, mày đừng hối hận!- hắn.

- Tao có điều kiện này! Có lợi cho cả 2 bên!- Gai.

- Nói!- nó.

- Nếu bọn tao thắng, 1/2 nơi chủ chốt của tụi bây phải chuyển nhượng cho 2 anh em tao và cho tụi tao lấy đi một số đứa trong phe tụi bây!

Lúc này, ánh mắt của hắn và Zu chột chạm nhau, chúng chứa những tia gì đó khá phức tạp, nếu thua phải cho bọn đó nắm một số nơi chủ chốt ư, chấp nhận để bọn đó lấy đi những người mà mình đã rèn luyện, gắn bó với mình bao nhiêu năm trời??? Dù lạnh nhưng ko có nghĩa là nó và hắn ko biết nghĩ cho người khác, thua trận này rồi thì chắc chắn sẽ ko còn ai coi EVIL và Mẫu Đơn ra gì nữa! Qua đánh giá tình hình, nó và hắn cũng cảm nhận được kì này trong tay chỉ nắm được 60- 70% tỉ lệ thắng chứ ko đến mức max 100%, chắc chắn là phải đánh lâu dài mới có thể thắng được, bọn nó thì ko sao nhưng ko biết tụi đàn em có thể trụ nổi ko nữa! Nó quay qua nhìn top đàn em ở phía sau với vẻ ko kiên định lắm, lần đầu tiên cả bọn mới thấy nó ko tự tin như vậy! Biết nó đang ko an tâm, hắn đặt tay lên vai nó rồi vỗ nhẹ như để cổ vũ tinh thần, đột nhiên nó cảm thấy an tâm hơn 1 chút, ko sao, ít ra cũng còn có hắn mà, ừ, chắc chắn hắn sẽ làm được và tốt hơn nó, thế thì làm sao mà thua được! Vào những lúc này mà ko tin tưởng lẫn nhau, để tâm lý chi phối thì khỏi mong đến chữ

” thắng

”!

- Nếu bọn tao thắng ...

- Chưa xong đâu Zu ak!- thằng anh cắt lời nó- có điều này ày và con bé kia (ý chỉ Pj ấy), lần đó tao thua vì đã ko chuẩn bị kĩ lưỡng, vì đã coi thường con nhóc leader vất mũi chưa sạch như mày! Nhưng lần này, tao sẽ hết sức mình! Nếu tụi bây thua, mày phải làm bạn gái tao, và con Pj, sẽ làm người tình của thằng Goc (em trai tên đó)!

Cả bọn đàn em của nó đều ngớ người, hắn ko ngoại lệ, nó nghe xong cũng hơi suprise 1 chút nhưng chỉ trong 1 s thôi ko thể nhận thấy được, môi nó vẽ ra một nụ cười hời hợt vô cùng.

- Nghe như chó sủa!!! Ngứa tai thật!- nó vờ khuấy tai mình- Mà thích tao đến phát điên rồi à! Thắng được rồi tính tiếp! Mà ko biết là con Pj có

”người thương

” rồi à?

- Đương nhiên là tao biết! Nó và thằng Ken đang cặp với nhau chứ gì? Hôm nay ko thấy hai đứa nó, sức lực tụi bây giảm rồi! Tao chả sợ! Cướp bồ người khác là thú vui của bọn này! Phải cho thằng Ken nếm được mùi đau khổ chứ! Hahahaha - tên đó cười dean (_ _ _

”)

- Để coi mày đủ khả năng ko!

Nói rồi hấn lấy chiếc điện thoại trong túi ra, bấm bấm gì đó, bật cả loa ngoài cho cả bọn nghe:

- Ken này, có đứa muốn cướp vợ mày!

- Ai thế nhỏ? Châu chấu mà đòi đá xe sao? Nói bọn đó về đi!- Ken trả lời.

- Mày dám nói lại ko?- Gai.

- Sao ko? Nếu mày lấy được thì sao, tao cũng chả buồn đâu, ko còn em này thì còn em khác, thiếu gì đứa xinh tươi hơn con nhỏ! Chỉ tội mày thôi! Nhặt lại cái đồ chơi mà tao đã vứt!- Ken trả lời ko chút do dự, đầu dây bên đây có thể cảm nhận được một nụ cười rất trào phúng.

Do hấn và Zu đứng 1 khoảng khá xa với bọn đàn em nên bọn đàn em tụi nó ko thể nghe được những gì mà Ken nói.

- Mày... được rồi! Khi tao lấy được thì mày đừng van xin tao trả, đừng tưởng tao chưa thấy mày với nó ra sao, đừng tưởng tao ko thấy mỗi ngày mày đều lặng lẽ nhìn nó! Xạo với tao à???- Goc.

- Tao nghĩ mắt mày có vấn đề rồi! Tao chả quan tâm, nhưng tao muốn nói với mày, EVIL và Mẫu Đơn là bất khả chiến bại, mày chả có đủ cái tư cách gì mà chọi với tụi tao đâu! Còn 1 điều nữa tao có thể chắc với mày 100%: cái gì ko của tao thì thôi, nếu thuộc quyền sở hữu của tao rồi thì mày sẽ ko bao giờ chạm vào được đâu chứ đừng nói là lấy nó, cũng tựa như thế: Khánh Du đã là của tao thì mày đừng mong mà chạm được vào cô ấy, dù chỉ là 1 sợi tóc, e là mày còn ko có cửa để xách dép cho vợ tao nữa! Jun, cúp máy đi, nghe bọn đó sửa diếc tai quá!

Hấn nhìn bọn Chiang với anh mắt vô cùng lạnh, miệng nở nụ cười vô cùng coi thường! Thấy vẻ cao ngạo từ bọn nó, bọn Chiang cứ nháo nhào cả lên.

- Giờ mày nói đi, nếu tụi tao thắng!- nó.

- Thì tụi này sẽ ko bao giờ chạm đến tụi bây nữa, ko gây rối, biến mất khỏi mắt tụi bây! OK?- Goc.

.

Pj vừa định gõ cửa phòng Ken thì vô tình nghe được đoạn hội thoại đó, đương nhiên là chỉ phía Ken thôi, Ken ko mở loa ngoài thì làm sao mà nhỏ biết bên kia là ai và họ nói gì chứ! Nhỏ có nghe nhầm ko nhỉ, Ken gọi nhỏ là Khánh Hạ đấy, gọi tên, chứ ko phải là

” Pj

” . Nhưng thôi, chắc cũng ko là gì đâu, chỉ là đang đóng kịch thôi mà, chả phải tên đó cũng là ko còn nhỏ thì còn thiếu gì em xinh tươi sao, có là gì đâu! Nhưng sao câu khẳng định của Ken, câu xách dép gì gì ấy cứ khiến nhỏ suy nghĩ mãi nhỉ?

17. Chương 8 - 3

Chap 8.3:

Ko để mất thêm thời gian, 2 bên xông thẳng vào trận đánh, mỗi thằng đều cầm gậy gộc mà

” phang

” vào nhau. Bọn nó đều đã dự tính được là trận này sẽ kéo dài và đổ rất nhiều máu. Nhưng chắc ko sao, bọn nó cũng đã nắm trong tay cỡ 70% rồi, 30% còn lại chỉ mong bọn đàn em sẽ trụ được, ko thì hỏng hết. Thăng em cầm

” đồ chơi

” lên định đánh thẳng vào chân nó thì nó đã kịp thời nhận ra. nhanh hơn tên đó 1 bước, đá phăng món đồ ra khỏi tay Goc. Theo thế, nó định hướng đến cổ mà đá vào, đòn nó ra ko chậm nhưng xem ra vẫn ko ăn thua gì với tên đó, tên đó đã kịp thời chụp chân của nó lại, còn 1 chân, nó định chơi theo luật cũ, dự định sẽ lấy đà, dồn hết sức vào chân đó rồi đá tiếp lên để tên đó buông ra, nhưng ko may, chân đó cũng bị tên đó giữ lại được. Goc giữ chặt 2 chân nó phía trên, nó đành phải dùng 2 tay trụ dưới đất, dồn lực vào đôi chân đang bị giữ ở phía trên 1 lần nữa, nó quật tên đó thẳng xuống khiến tên đó mất thế mà lăn vài vòng trên đất. Thất bại bước đầu, Goc càng thêm điên tiết mà lao vào, đang đứng tên đó đột ngột ngồi xuống dùng chân đá vòng khiến nó trở tay ko kịp mà té xuống 1 cái rồ đau. Chưa kịp bật dậy thì nó đã thấy chân tên đó đang đặt trên vai mình, đến tình thế này mà mắt nó ko ánh lên tia sợ hãi nào càng làm tên đó thêm căm phẫn. Goc dùng chân ngấu thật mạnh lên vai nó, nó tất nhiên cũng ko chịu thua dễ dàng nên cũng đã dùng tay bóp thật chặt vào chân tên đó, sức mạnh đến nỗi khiến cho tên đó như cảm nhận được một luồng điện cao áp đang chạy dưới chân mình đang từ từ thấm vào xương. Tên đó vừa rời chân đi đã sút mạnh vào bả vai nó. Nộ gượng đứng dậy rồi đập thẳng vào bụng Goc, tận dụng sự sơ hở của đối phương nó tiếp tục đâm vào mặt khiến áu từ mũi tên đó ko ngừng tuôn ra. Tên đó dùng tay quệt đi máu trên mũi rồi rút lên, nắm lấy búi tóc trên đầu nó nhưng chợt giật mình mà buông ra, mặt thì nhăn nhó:

- Khốn thiệt, mày nhét lưỡi lam trong tóc!!!

Nó nhìn những giọt máu đỏ trên tay Goc rồi nở nụ cười kiêu ngạo. Tên đó điên máu giáng ngay một bạt tay lên mặt nó, dường như sự tức giận tột đỉnh khiến Goc ra tay nhanh hơn bình thường, tên đó ra tay quá nhanh khiến nó ko đỡ kịp, thật ko thể coi thường. Tiếng kêu vang to đến mức khiến cho cái đám hỗn loạn đang đánh nhau phải ... dừng lại... nhìn. Cái má hồng hào của nó in rõ mồn một năm dấu tay, sưng tấy lên và như muốn rướm máu. Lợi dụng lúc nó đang loạn xạ, Goc còn

” khuyến mãi

” thêm những cái đâm vào những chỗ nó đang bị thương. Bọn đàn em thấy thế thì rất lo lắng cho nó, sức đánh yếu hẳn, tất cả đều mất tập trung, như đúng ý 2 anh em sinh đôi nên họ nở một nụ cười cực kì gian manh, thấy được nụ cười đó, nhận thức được tình hình hẳn vội la lên:

- Ko phân tâm, chết bỏ, tập trung chuyên môn!

Vừa nói xong thì hắn đã bị thẳng anh lên gối:

- Mày lo chuyện bao đồng rồi con ạ!

Jun thúc đầu vào bụng Gai làm tên đó phải thoái lui về phía sau, lợi dụng

” thiên thời

”, hắn phi liên 3 cước liên tiếp vào vai- bụng và chân Gai. Gai nhảy bổ lên, tay trái tạo thành nắm đấm hướng mặt hắn mà tiến, hắn đã kịp thời chụp lại:

- Tay trái sao???- Jun nói với vẻ khinh thường.

- Lầm to rồi! Thăng ranh! Gà mờ !

Đột nhiên Gai nở nụ cười thỏa mãn, đến khi nhận thức được tình hình thì hắn mới biết là Gai đã dùng tay còn lại đâm vào má mình . Cảm nhận có gì đó ko bình thường trên má, hắn đưa tay lên chạm thử, phần da gần tai bị chảy máu. Jun nhìn kĩ vào tay Gai rồi nghiêng răng:

- Chiếc nhẫn của mày!!!

- Sao thế? Chỉ là một khía nhọn nhỏ thôi mà, nó cào trúng mặt mày nên mày chịu ko nổi hả???

Do đây là bãi đất trống nên có cát khá nhiều. Hấn dùng chân sút cát vào mặt Gai, theo phản xạ tự nhiên tên đó lùi xuống và nhắm mắt lại. Ko bỏ qua

” cơ hội ngàn năm có 1

” này, Jun tóm lấy đầu Gai, đè xuống rồi cho vào bụng tên đó mấy cái đấm. Gai vùng ra được sau 1 khoảng thời gian

” vật lộn

” khá lâu. Thừa sơ hở từ Jun, Gai đá mạnh vào ống chân Jun khiến cho sự di chuyển của Jun bị hạn chế, có phần chậm lại. Gai đắc chí với những gì mình làm được, tên đó cứ hướng vào chỗ chân đau của hấn mà tấn công, cũng may là hấn vốn giỏi chịu đựng cao và

” lý

” bầm sinh. Sự bền bỉ ko gục ngã của Jun có phần khiến Gai dè chừng, xem ra tên đó thấm mệt rồi, còn Jun thì cũng còn

” sung sức

” lăm! Gai định ra đòn cuối để hấn phải ngã khụy nhưng hấn đã kịp nắm tay tên đó lại, hấn bẻ ngược cánh tay Gai ra sau, bị đau nên tên đó giãy giụa dữ dội, Jun dùng sức trói luôn tay còn lại của tên đó, tiếp theo hấn sút mạnh vào chân Gai khiến tên đó ko còn đứng vững nữa. Jun giải quyết mọi chuyện gọn gàng và nhanh nhẹn hơn Zu nhiều. Ko hổ danh là 1 Leader no.1 , mặc dù bị đánh cũng nhiều nhưng Jun vẫn có thể làm chủ tình thế của mình, hấn dùng tay đánh thẳng vào gáy Gai khiến tên đó bất tỉnh. Mọi người do đánh say sưa quá nên cũng ko ai để ý đến chuyện này, quay qua thấy Zu đang trả từng đòn một, hấn định tiến lại giúp, thấy cái gì lóe lên ở cách nó khoảng ko xa, may hấn đột nhiên châu lại, hấn dùng chân chạy hết tốc lực vốn có dù chân đang bị đau do những đòn tấn công của Gai còn đọng lại.

Hấn chạy vào giúp nó thì rốt cuộc bị lãnh 2 đòn. Zu hơi ngỡ ngàng 1 tẹo, Goc vừa thấy Jun thì lập tức tìm kiếm Gai, nhìn thấy anh mình đang nằm bất tỉnh phía bên kia thê thảm như thế thì tên đó ko còn bình tĩnh được nữa.

- Chỉ là giành địa bàn mà chơi phi tiêu! Muốn giết người???- mắt hấn lạnh lên thấy rõ, nhìn vào kẻ lạnh người.

Chính là vì thấy phi tiêu từ xa nên hấn mới chạy lại gạt ra, ko khéo lại trúng nó, trúng tiêu là phiền phức lăm! Ko may thì mất cả mạng. Trong lúc gạt ra, cái tiêu đã cứa vào tay hấn 1 đường khá dài, gặp lúc đó Goc cũng đang ra đòn chuẩn bị đánh nó mà Jun lại bất ngờ chen vào như thế nên thành ra, một mình hấn lãnh trọn cả 2 đòn. Thấy người ta vì mình mà bị thương nên nó cũng cảm thấy mình nên có chút bổn phận, nó rút trong túi ra chiếc khăn mỏng, hiểu ý, hấn dùng khăn cầm máu tạm thời. Trận về sau thì khỏi nói, Goc đương nhiên là làm ko lại 2 đứa nó. Bọn Chiang như rắn mất đầu, điều đó khiến đàn em bọn nó có khí thế hấn.

Trận này, bọn nó thắng mặc dù ko có ai là ko đổ máu. Có lẽ mọi chuyện sẽ hoàn hảo hơn nhiều nếu Nan ko bị ngất vì mất máu khá nhiều, bị nguyên cả một khúc gỗ giáng xuống đầu từ nửa hiệp cho đến phút cuối mà cũng ráng trụ được đã là hay rồi, Jun nhanh lấy điện thoại gọi cho Ken biết tình hình:

- Thắng, nhưng thiệt hại nhiều! Thằng Nan ko ổn!!!

Hấn gấp điện thoại lại rồi quay sang bọn đàn em:

- Đứa nào bị gì thì tới bệnh viện của nhà thằng Ken! Đưa Nan đi gấp!

Mặc dù là máu đổ, nhưng cả 2 nhóm đều ko nhận ra rằng là họ đã ngày càng gần lại với nhau hơn 1 chút sau trận

” đại chiến

” này! Cả hấn và nó cũng ko là ngoại lệ ...

18. Chương 9 - 1

Chap 9.1: RẮC RỐI.

Dần dần, bọn nó đều tản ra phía ngoài hết, ko ai còn để ý tới mớ

” hỗn tạp

” đang nằm đó. Thấy nó cứ ở mãi trong xe mà ko chịu lái đi, hấn một tay dứt túi quần, tay còn lại gõ cửa kính xe của nó, nó tua mạnh kính cửa sổ xuống. Zu đưa mắt nhìn hấn thay cho câu hỏi. Hấn chỉ quăng cái khăn ban nãy vào xe ý trả lại nó rồi hất hàm nói đúng 2 chữ:

- Về đi!

- Ko.

Hấn tính nói thêm gì đó nhưng chuông điện thoại nó lại vang lên cắt đứt đi cuộc trò chuyện.

- Con nghe!

- - ông quản gia.

- Tối nay con ko về, con ... qua nhà Pj ngủ!

-

- Dạ ... dạ...

Nó nói rồi tắt máy, chán nản tựa đầu vào ghế, tay ko quên xoa lên má mình. Jun suy nghĩ một hồi, Pj đã qua nhà Ken rồi mà điều này đâu phải nó ko biết, à, chắc là vì mặt mày bầm dập quá nên ko dám về rồi. Kì này nó ko về là vì sợ ông quản gia lo lắng.

Nghĩ đi nghĩ lại đầu sao nó cũng là một đứa con gái, đúng là hấn có xiu xiu ko ưa nó thiệt nhưng nếu cứ ở trong chiếc xe đắt tiền như vậy suốt đêm thì coi bộ sẽ có chuyện ko ổn.

- Biến về đi! Đừng để tụi nó phải lo!- hấn.

Nó nhìn qua cửa gương chiếu hậu, vẫn còn 1 số xe chưa chịu rời đi, chắc là chờ nó, nó ghét cái cảm giác người ta lo lắng và quan tâm ỉnh thế nên cũng ko do dự nói:

- Đưa tôi về nhà anh!

- Tùy, nếu ko sợ dư luận!- hấn.

- Dẫn đường đi!- câu nói như thể hiện một sự chắc chắn.

Jun ko ngờ là nó dám qua đêm tại nhà một thằng con trai, mà người đưa ra chủ ý lại là nó nữa. Jun ko định đồng ý nhưng nghĩ gì đó rồi hấn lại thôi. 2 chiếc xe dần lăn bánh rồi mất dạng dần trong màn đêm tối tăm.

.

Lúc này, trong buổi tiệc nhà Ken. Pj cảm thấy rất khó chịu vì các ánh nhìn cứ xăm soi, tằm tĩa mình, họ thỉnh thoảng lại chụm đầu to nhỏ gì đó. Ken và Pj đang đứng đó thì có 2 mẹ con lại bắt chuyện với họ:

- Hy, chào con, dạo này khỏe chứ?

- Vẫn khỏe!- Ken miễn cưỡng trả lời, xem ra tên đó cũng ko thích 2 mẹ con này lắm.

- Vậy thì tốt! Ai đây???- bà ta nhìn Pj với vẻ khinh miệt.

- Bạn gái!- Ken.

Trong ánh mắt đứa con gái của bà ta có hằn lên tia căm tức, nhỏ đó lên tiếng, lời nói có chút châm biếm:

- Xinh lắm! Anh quả có mắt nhìn người. Xin được hỏi tên tiểu thư đây!

- Trương Khánh Du.- Pj bình thản trả lời mà ko thèm nhìn vào mặt họ.

- À, cô là con gái của tập đoàn chuyên về nước hoa trong nước và xuất khẩu đúng ko, được lắm, rất có tiếng trong khu vực châu Á.

Pj ko thèm đoái hoài gì về lời nói của người đàn bà đó, nó có chút gì đó như là giấu cợt, môi nhỏ chỉ nhếch lên thành nụ cười nhạt, ko khác gì tỏ ý coi thường.

- Cô dám

- Làm gì thế? Đừng đưa tay chỉ vào tôi như thế!- Pj thẳng tay gạt phăng tay nhỏ đó ra.

- À, tôi nhớ ra rồi! Chị cô- Khánh Hạ đã từng quen Hi rồi, giờ tới cô nữa! Trùng hợp vậy sao? Haha. Các người biết cách moi tiền thật!

Nhỏ đó nói mà ko để ý đến sắc mặt của Ken đang tối sầm lại.

- Ấy chết!- Pj cố tình làm đổ ly vang đỏ lên cái váy trắng tinh của nhỏ đó- tôi thật vô ý quá!

- Cô..... MẸ à!!!- nhỏ nũng nịu.

- 2 người quen nhau bao lâu rồi! Nếu ko lầm thì mẹ cô đã ra nước ngoài công tác, thế thì cô đang ở với ai, anh nào?- lời nói rõ ràng là đang xoáy.

Ken kéo Pj ra phía sau lưng mình, đứng đối mặt với 2 mẹ con bà ta.

- Ồ với tôi, vấn đề gì?

Nhỏ con gái cố tình hỏi rõ lại với vẻ thật to ý là để mọi người nghe thấy được điều đó, có lẽ nhỏ đó thành công rồi, giờ thì những tiếng xì xầm ko hay về nhỏ lại nổi lên, nhỏ con gái được đà gạt cả Ken ra, đứng trước Pj chiêm thêm vài câu:

- Tiểu thư??? Mất nét quá, rành rành là một gia đình có tiếng tăm thế mà một chút giáo dục cũng ko tồn tại, ở chung với 1 thằng con trai! Mẹ cô dạy cô quyến rũ con trai theo cái kiểu này đó hả?

Nghe những lời xúc phạm như thế, Pj chợt quay qua nhìn Ken nửa như van nài nửa như oán trách, thấy Pj cứ im im bà ta lần tới:

- Mà cũng phải, người ta có cha dạy, được biết từ nhỏ cô đã ko có cha, cô ra đời từ mối tình một đêm của mẹ mình với người đàn ông khác mà! Có lẽ vì vậy mà thiếu đi sự dạy dỗ!

Lời nói như vậy là quá tổn thương rồi. Những lời nói đó là quá đáng lắm rồi! Pj cố thật tĩnh, lấy lại tinh thần, cứ điềm đạm mà đáp trả lại:

- Thì ra là bà đã hãm mộ mẹ tôi như thế! Nếu ko thì làm sao bà lại biết rõ ràng như vậy chứ! Ôi, mẹ ơi, có người hãm mộ mẹ đến mức vượt quá giới hạn rồi này!- cười nhạt.

- Ai thêm chứ?- bà ta gắt.

- Bà đấy!- Pj- À, mà sao hôm nay chỉ thấy 2 mẹ con bà thế, ko thấy cha của tiểu thư đây! Có phải... tiểu thư đây cũng ko có cha!

- Cô nói cái gì thế?- nhỏ đó la lên.

- Nếu ko đúng thì thôi, đã quá lời rồi!- tuyệt nhiên ko có 2 chữ

” xin lỗi

” trong câu nói của Pj.

” BỐP

”

Pj lãnh nguyên cái tát từ bàn tay của bà ta, cả đám đông đều sững lại.

- Bà làm cái trò gì thế?- đột nhiên Ken gắt lên khi định hình được điều- đang- xảy- ra, tên đó kéo nhỏ vào lòng mình.

- Làm cái điều mà con thấy đấy! Di chỉ cho con thấy được mức độ đạo đức của nó thôi!- bà ta ngúng nguẩy trả lời.
- Ko cần đâu! Cảm ơn! Tôi chọn cô ấy chứng tỏ tôi biết rõ về cô ấy! Nếu được, bà nên xem xét lại con gái mình đi, bà có biết là cô ta đã từng van xin tôi qua đêm với cô ta bao nhiêu lần chưa???- Ken.
- Anh... anh... nói dối!- mặt nhỏ đó đang đỏ dần lên rõ ràng là Ken đã nói thật và nhỏ đó đang chối.
- Nói dối??? Her, tôi và cô đã từng làm gì với nhau tôi nghĩ cô biết rõ nhất, đừng để tôi phải nói to cho tất cả người ở đây nghe! Còn bà- quay sang mẹ nhỏ đó- giữa một người ko chung nhà mà luôn có những đêm nồng nàn với nhau với người 24/24 luôn gặp mặt kể cả ban đêm, mà còn chưa lên giường với nhau lần nào thì theo bà ai được giáo dục kĩ hơn.
- - im lặng.
- Còn nữa! Điều do con bà chủ động quyến rũ tôi trước, tôi chả qua là phối hợp một chút, cô ta đã nhiệt tình ”mời gọi
- ” tôi thế mà!- cười đều- Vả lại, con gái bà ngoại hình vốn ko đẹp như vẻ ngoài mà tôi thấy, toàn đồ giả, ko bằng một góc người con gái đang trong vòng tay tôi, người con gái trong vòng tay tôi đẹp gấp trăm lần con gái bà! Đặc biệt hơn là cô ta ko hề ve vẩy trước mặt tôi như
- ”ai kia
- ”, có chẳng đều do tôi khơi mào trước thôi!- Ken tiếp tục nói, lời nói vô cùng sắc.
- Mà - bà ta nghiêng răng, đứa con gái thì đứng im như tượng.
- Đừng mà mà tao tao thế, mới đây còn di di con con, ko ngờ trở mặt nhanh thật! Tôi nghĩ là bà đã ko hiểu rõ nguyên tắc của tôi rồi: cái gì của tôi thì đừng chạm vào, sẽ bồng tay đấy!- Ken.
- Hừ! Vô phép thật đấy! Thế mà tôi cứ tưởng ... - bà ta cố lấy lại chút danh dự.
- Mọi người ở đây đều chứng kiến cả, là do bà, đã đụng vào người của tôi trước!- Ken.
- Bà ta ỷ y thật, rõ ràng là từ khi chia tay Khánh Hạ xong là Ken đâu còn hứng thú với con gái, tự nhiên bây giờ tên đó lại nổi hứng bênh vực đứa con gái tên Pj này làm bà ta mất mặt thật, cứ tưởng là sẽ
- ” dìm hàng
- ” được uy tín gia đình Pj.
- E hèm! Tôi chỉ đi xuống trễ có chút xíu mà có chuyện rồi sao?- ba mẹ Ken từ nhà trên đi xuống

19. Chương 9 - 2

Chap 9.2:

Con gái dù có mạnh mẽ đến mấy cũng cần có một bờ vai...

- E hèm! Tôi chỉ đi xuống trễ có chút xíu mà có chuyện rồi sao?- ba mẹ Ken từ nhà trên đi xuống.
- Pj ở đây cũng khá lâu nên tính tình Pj xấu tốt thế nào ai cũng hiểu, và đặc biệt là mẹ Ken có vẻ rất thích nhỏ, vì bà ko hiểu rõ sự thật về chuyện của Ken nên bà có vẻ rất vui vì cứ nghĩ Ken đã dần thoát ra được hình bóng của Khánh Hạ, một thời Ken đau khổ vì người con gái ấy khiến bà vô cùng đau xót cho đứa con trai của mình!
- Ó... Chào ông Ân!- mẹ con nhà đó có vẻ lúng túng.
- Cho phép tôi được biết có chuyện gì xảy ra?- ba Ken từ tốn hỏi, lúc này đã đi đến chỗ bà ta.
- Tôi thấy ông đã quá dễ dãi khi cho con trai mình cặp với một đứa con gái thiếu đạo đức như thế!- bà ta.
- Thế cho hỏi cô bé này- nhìn qua Pj- đã làm gì mà bà bảo là thiếu đạo đức?- mẹ Ken lên tiếng.

- Cô ấy cư xử rất thiếu văn hóa! Đề nghị học lại đạo đức lớp 1!- bà ta.

-

” Ko có lửa sao có khói

” , tôi nghĩ bà hiểu câu nói này, bà cũng đã

”khuyến mãi

” cho bạn gái tôi 1 bạt tay còn gì!- Ken.

Đến lúc này, ba mẹ Ken mới để ý rằng một bên má Pj vẫn còn in hằn 5 dấu tay, dù nó đã bị phai nhạt.

- Rồi còn gì nữa?- mẹ Ken vẫn bình thản hỏi.

- Cô ta cố tình làm đổ rượu vào váy con!- lần này là con bà ta trả lời.

- Thế sao con biết là Khánh Du cố ý?- mẹ Ken.

Câu hỏi đó khiến nhỏ phải tái mặt đi, ko dám bon chen vào thêm câu nào nữa.

- Nếu ko thích thì bà có thể ko dự buổi tiệc này, dấu sao hôm nay là ngày vui nên tôi cũng ko muốn chuyện này diễn ra thêm 1 giây phút nào nữa!- ba Ken.

- Được! Về con!- nói với con gái mình- Tôi nhớ là chúng ta cũng hết thời hạn hợp đồng với nhau rồi, tôi cũng ko muốn hợp tác với các người nữa!

Bà ta nói thế chỉ là để lấy lại chút danh dự cuối cùng còn sót lại ình, nói thẳng ra, gia thế gia đình bà ta vốn ko bằng gia tộc Ân nên nếu cắt hợp đồng với nhau thì chỉ có người bên phía Ken mới có đủ quyền hành đó!

- Tiến người!

Ba Ken vừa búng tay là một toán bảo vệ đi tới

”tổng khứ

” 2 mẹ con đó ra ngoài, trước khi 2 người đó rời đi ba Ken còn nói thêm 1 câu nghe buốt cả sống lưng:

- Cắt hợp đồng thì đã là người lạ, ko có cớ gì mà tôi phải mời người lạ đi dự đại tiệc của mình!

Lúc này, thì mọi người cũng đã tản ra hết, ba mẹ Ken dẫn

”2 đứa nhỏ

” vào trong phòng riêng để tiện cho việc nói chuyện, khi chỉ có 4 người, Ken, ba mẹ tên đó và nhỏ thì nhỏ vội cuối:

- Cháu xin lỗi vì đã làm gia đình bác mất đi một đối tác quan trọng!

- Ko sao! Ta đã hứa với mẹ cháu sẽ trông coi cháu cẩn thận! Vả lại vợ chồng ta cũng ko thích gia đình đó!- ba Ken cười hiền từ nói.

- Thôi, con với Hi sửa soạn lại đi rồi ra dự lễ, ăn uống nữa! 2 bác đi trước đây!- mẹ Ken.

Khi chắc chắn ba mẹ Ken đã đi khỏi, Pj liếc nhìn Ken một cái thật sắc:

- Anh là một thằng tồi!

- Cái gì? Nói lại xem!- Ken gần giọng.

- Tôi nói anh- là- một- thằng- tồi. - Pj nhấn mạnh từng chữ và cố tình nói thật chậm rãi.

- Cô đừng quên lúc nãy ai đã lên tiếng hộ cô!- Ken nhắc lại.

- Nói thế thì anh cũng đừng quên rằng chính anh là người khơi mào mọi việc, chính anh đã nói với họ rằng chúng ta ở chung một nhà, nếu anh ko nói thế thì họ đã ko lôi chuyện gia đình tôi ra mà bàn tán cho cả thiên hạ nghe!!!- Pj.

Ken nghe thế thì ko nói thêm gì nữa, chỉ nhún vai 1 cách rất hờ hững, nét mặt thì ko tồn tại 1 chút cảm xúc nào!

- Thế đấy! Anh ko còn gì để nói đúng ko? Tôi biết rõ mà, anh gây chuyện rồi anh lại bênh vực tôi làm gì người càng thêm tin tưởng vào vở kịch này của chúng ta! Tôi biết, vì anh với tôi có một mối ràng buộc nhau nên anh mới

” quan hệ lâu dài

” với tôi, đừng tưởng tôi ko nghe được câu nói đó, câu nói trong điện thoại: ko có nhỏ thì tao còn nhiều em khác xinh tươi hơn , đúng chứ?

Nghe đến câu cuối, Ken chợt đưa mắt lên nhìn nhỏ, tên đó ko nghĩ là nhỏ nghe được đoạn đối thoại đó! Nếu nghe được đoạn đối thoại đó, nếu đã để ý đến câu nói đó, tại sao lại ko chịu để ý đến câu cuối cùng??? Thấy Ken im lặng, Pj ko nói gì nữa, nhỏ đột nhiên trầm hẳn rồi quay lưng đi, ko nói thêm lời nào.

.

Ko khí đang vui vẻ, mọi người đều đã bước vào buổi buffe tại nhà, thấy Ken nhưng lại ko thấy

” con dâu tương lai

” (1 cách gọi rất phổ biến mà ba mẹ Ken thường dùng với Pj ^^!) đâu, ba mẹ tên đó liền giục tên đó gọi Pj ra ăn.

Ken nghe thế cũng buông ly rượu trên tay xuống, hướng về phòng Pj mà bước, cửa ko khóa, tên đó nhẹ nhàng bước vào. Pj ngồi xoay vào trong, đối lưng lại với Ken. Ken đi đến đối diện nhỏ, thấy mặt nhỏ hồng hồng thì mới nhận ra, trên tay nhỏ đang là một chai rượu hạng nặng, phải nói đúng hơn là rất nặng; nhìn lại thì mặt nhỏ đỏ hoe, có vài giọt nước vẫn còn đọng lại, nhỏ khóc???

- Bị gì?- Ken.

Pj nở một nụ cười vô cùng khinh thường, có lẽ đó là nụ cười thể hiện sự khinh thường nhất từ trước cho đến bây giờ. Điều đó có vẻ làm Ken ngạc nhiên.

- Đừng nói chuyện với tôi!

Pj có vẻ đã say rồi, giọng nói nghe ko bình thường nữa!

- Đừng để tôi phải hỏi lại!

- Đừng nghĩ anh có thể làm chủ được tôi! Anh đừng tưởng có được mấy tấm hình đó là hay lắm! Anh bung hình ư, bung đi, chuyện đó sẽ lắng theo thời gian thôi, mình đẹp thì mình khoe, tự tạo scandal làm cho nổi tiếng vậy!- nhỏ cười nhạt.

Ken có chút ngạc nhiên với con người này của nhỏ, đây gọi là

” rượu vào lời ra

” sao? Khi người ta say, người ta sẽ nói ra những gì thật nhất hay là bởi vì khi đó, con người ta sẽ ko biết gì đến từ

” sợ

” ???

- Cô nghĩ sẽ thoát khỏi tôi sao?- Ken.

- Bởi thế, tôi ko tránh làm gì! Là phúc thì ko phải họa, là họa thì ko tránh khỏi!

Khi Pj say nhỏ thay đổi nhiều lắm, ko có vẻ cam chịu như khi bình thường, mà trái ngược lại, đó là vùng lên, mạnh mẽ vô đối! Cứ như là con người tồn tại 2 tính cách!

- Thay đồ rồi ra ngoài!- Ken như nhớ lại lý do mình vào đây.

- Ko đi! Ra ngoài cho bọn họ nhìn tôi bằng cái ánh mắt ấy???- Pj.

- Cô còn nghĩ đến???- Ken.

- Thế anh nghĩ sao? Anh ko như tôi, anh ko phải là đứa con được sinh ra từ tình một đêm nên ko bao giờ hiểu được cái cảm giác đó, her . Ko có ba bên cạnh, mẹ thì đi suốt, một năm gặp chưa đến 10 lần!- Pj.

- Nhưng mẹ cô ko ghét bỏ cô!- Ken.

- Thì sao chứ? Thì bà yêu thương tôi nhưng anh có biết là giữa tôi và mẹ luôn tồn tại một khoảng cách ko?- Pj

- - im lặng, có lẽ là Ken đang suy nghĩ lại chuyện gì đó.

- Bỏ đi, anh như thế thì ai mà dám xúc phạm chứ! Anh luôn nhận được tình yêu thương, còn tôi thì ko có tình thương cha, vắng bóng sự quan tâm từ mẹ, chỉ có tình bạn bè là ổn! Còn tình cảm, ... nực cười!- Pj cười một cách đau xót.

Chưa bao giờ Pj nói gì nghiêm túc với Ken, cũng chưa bao giờ nói lên tâm sự của mình, có lẽ lần này nhỏ say nên mới như thế! Nhưng nhờ thế, Ken mới nhận ra rằng, dù luôn quan tâm mọi người, luôn vui vẻ ... nhưng cái nhỏ cần nhất, vẫn là một tình yêu thương chân thành.

” Con gái dù mạnh mẽ đến mấy cũng cần có một bờ vai!!!

”

20. Chương 9 - 3

Ken nhìn nhỏ rồi lắc đầu, nhỏ say rồi, người gây chuyện đầu sao cũng là Khánh Hạ, đối xử với Pj như thể liệu có ... quá đáng lắm ko? Nghĩ tới điều vừa xuất hiện trong đầu mình, Ken đã gạt ra ngay ko lường lự

” Ken khùng, từ bao giờ mà đã biết nghĩ cho người khác vậy hả? Tất cả ko thể nào chấm dứt dễ dàng như thế!

” . Dòng suy nghĩ bị cắt ngang khi Pj lên tiếng gọi:

- Wey... lại đây... - Pj dùng 1 ngón tay ngoắc ngoắc. (:))

Chưa để Ken trả lời, nhỏ đã kéo tay Ken lại gần mình, bước Ken phải ngồi xuống, tưởng làm gì, hóa ra nhỏ ko trụ nổi nữa nên

” mượn

” vai Ken để dựa đỡ!

- Chọn tôi để đầu là anh sai rồi! Haha, thật đấy! Chưa bao giờ tôi giận ai mà có những biểu hiện quá giới hạn đâu! Tôi là người có sức chịu đựng rất tốt! Anh nghĩ lại đi, xem mình có đủ trình độ để chơi với tôi chưa đã! Haha!- Pj.

Ken dùng tay đẩy nhỏ ra khỏi người mình, nhưng nhỏ kịp thời nắm vào tay áo Ken nên kết quả vẫn là

” dính như sam

” (_ _ _ _

”)

- Ak', ý là ôm ấp ức rồi khóc 1 mình như ban nãy sao? Thế cũng làm như hay lắm!- rõ ràng là đang nói đùa.

Pj đột nhiên đứng dậy, túm lấy cổ áo Ken, đưa mặt mình kề sát tên đó rồi nói rõ ràng từng tiếng:

- Hay thế đấy! Tôi khóc 1 mình đấy, thì sao?- Pj.

Gương mặt Pj gần kề ngay trước mặt, Ken ko trả lời, phớt nhẹ 1 cái mi lên môi nhỏ, Pj như bị điện giật, đột ngột lùi về phía sau:

- Đồ tồi!- Pj (cắn môi).

- Đã bảo đừng làm cái trò đó!- Ken.

- Ồ, hóa ra anh cũng hay thế với Khánh Hạ???

2 từ

” Khánh Hạ

” vừa được thốt ra, mặt Ken đã tối sầm lại, mọi xúc cảm trên gương mặt đều bị mất đi trong phút chốc, thay vào đó là một ánh mắt sắc lạnh ko thể diễn tả hết.

- Câm đi!- Ken.

- Anh chưa đối diện, chưa chấp nhận được nó, thế nên anh mới ko ọi người nhắc về chuyện đó!

- Đã bảo câm!- lần này đến Ken nắm lấy cổ áo nhỏ.

- Đó là quyền tự do ngôn luận! Hờ hờ! Giờ thì bỏ cái tay dơ bẩn đó ra đi!- Pj gạt thẳng tay Ken ra khỏi cổ áo mình.

- Đáng ghét! Bọn con gái các người!!!- Ken.

- Nếu ghét tôi thì tháo chiếc nhẫn đó trả đây! Đó là chiếc nhẫn tôi thiết kế!- Pj

- Xảo trá!- Ken ko tin, toan quay đi.

- Ko biết cái quái gì thì đừng nói người ta thế! Thế Khánh Hạ có nói với anh về ý nghĩa của chiếc nhẫn 1 ko 2 này ko??? - Pj.

- Ý nghĩa?- Ken nheo mắt lại.

- Đúng, cái gì cũng phải có ý nghĩa riêng của nó. Này nhé, cái hình thoi đó, 4 góc tương đương 4 cạnh, nó tượng trưng 4 yếu tố: lâu bền, tuyệt đối, mãi mãi và vĩnh cửu. 2 cái hình thoi đó cũng tượng trưng cho 4 đức tính kia của mỗi người. Còn đá quý, tôi thích Blue topaz nhưng màu tím tượng trưng cho sự chung thủy sẽ tốt hơn nên tôi quyết định lấy thạch anh tím. Còn cái viên đen nói lên những sóng gió trong tình yêu của 2 người, cái viên đến 2 viên đá thì dừng lại, chứng tỏ là dù khó khăn có đến đâu thì cũng ko làm khó 2 người được! Nhưng đáng tiếc, suy nghĩ trong tôi quá trẻ con, 2 năm trước tôi còn quá nhỏ để nghĩ đến thứ gọi là

” mãi mãi

”! Rốt cuộc 2 người cũng ko có duyên với nhau!- Pj tuôn một tràng, tình hình cũng ko khá hơn là bao, cãi giọng lúc say nhào nhệch như cái đĩa nhạc bị hư. >

”

- Chiếc nhẫn chả có gì là đẹp cả!- Ken.

- Thế quăng đi! Nói nhau nghe làm gì?- Pj.

Ui, thật là, Pj mà có 1 chút men vào rồi là cái gì cũng tranh đấu đến cùng, ngày ngày im im thế mà cũng có lúc miệng mồm sắc sảo đến như vậy, nghe đậm chất

” chị 3

” luôn, giờ thì Ken cũng đã hiểu tại sao Pj lại được Zu tin nhiệm đến thế, vậy mà cứ tưởng là nhỏ này ko có gì đặc biệt, đúng là những con người của Mẫu Đơn ai cũng quái đản như nhau, người thì như tăng băng, kẻ thì có đến 2 bản chất,... Ken tính nói gì đó nhưng chuông điện thoại hắt lại reo lên, nhìn vào tên cuộc gọi đến đang hiển thị trên màn hình, môi Ken nhếch lên thành nụ cười:

- Gì thế cưng?- Ken dịu giọng đến ớn lạnh.

- Anh à, chừng nào mới ghé em đây!- 1 nhỏ con gái nũng nịu.

- Hôm nay ko được rồi! Bữa nào cưng nhé!- Ken.

- Bữa nào nhé! Hứa rồi đấy! Ko được quên em đâu! Ko em giận ak
nha!- tiếp tục nũng nịu (=
”=)

- Ok! Ok! Miu miu nhỏ của anh làm sao mà quên được chứ! Thân hình bốc lửa thế mà!- Ken.

- Này, biết điều thì biến đi! Đừng phá hạnh phúc gia đình người khác thế!- Pj đột nhiên giật điện thoại từ tay Ken, rửa mặt trắng qua điện thoại.

Đáng lẽ là Ken đã giật điện thoại lại rồi, từ trước đến giờ ai cũng hiểu tính Ken nên ko bao giờ dám xen ngang lời nói của tên đó, cũng như là phá hỏng các cuộc vui và nhất là giật lấy điện thoại khi tên đó đang nói chuyện, nhưng ko hiểu sao, lần này Ken đó lại để yên, 2 tay khoanh trước ngực coi Pj giở chiêu

” giữ chồng

”.

- Bất lịch sự thế! Con nào vậy? - lúc này đầu dây bên kia mới có người trả lời.

- Con này này! Pj đây! Quen ko mà hỏi? - Pj

- Thế mày muốn gì, nói thật, chẳng qua mày chỉ là người tình nhất thời của Ken thôi, anh ấy sẽ chán ngay ấy mà, đừng kiêu thế chứ! - nhỏ kia.

- Nhất thời cũng đỡ hơn you! You được như tôi ko! You chỉ là

” đồ dùng bất chợt

” của Ken thôi! You ko để ý là mỗi lần chúng tôi giận nhau anh ta đều tìm đến you à, cái đó gọi là dùng you để qua đi 1 đêm bực dọc đấy!

- Con khốn! Thấy mày đang say tao ko trách cứ! Quân tử như tao ko đo với lòng dạ tiểu nhân! - nhỏ kia.

- Quân tử mà cướp bồ người khác sao? - Pj cười ha hả qua điện thoại khiến con kia tức đến điên người.

- Được lắm con! Giờ thì truyền máy tới anh Ken cho tao! - nhỏ kia.

- Mơ à? Biến đi! - nói rồi Pj cúp máy cái rụp, như một món đồ chơi con nít, quăng ngược cái điện thoại vào người Ken.

À, thì ra Pj cũng có mặt thú vị đến thế, giờ Ken mới có dịp chứng kiến được những cảnh hay như vậy, nhìn thường ngày cam chịu đến thế ... Nếu đã thế thì Ken ko thể bỏ qua mọi chuyện 1 cách nhanh chóng được! Nhỏ này cái miệng cũng

” độc

” gúm! Giờ thì Ken đã biết nguyên do tại sao đã từng có đứa trong Mẫu Đơn gọi Pj là

” Nhím Xù

” !

- Ồ, ko đành lòng thấy tôi vui chơi với đứa con gái khác à? - Ken.

- Đừng cấm sừng lên đầu nhau như thế chứ bạn (=]]) !- Pj

- Ngụy biện! - Ken.

- Ừ tin thì thôi! Giờ out đi, tôi buồn ngủ rồi! - nhỏ dụi dụi mắt trông như 1 con mèo nhỏ.

- Tôi ko đi thì sao? - Ken làm mặt

” lỳ

”.

- Thì thế này này!

Dứt lời, Pj quàng tay qua cổ Ken, tặng cho tên đó 1 cái kiss hết sức nồng thắm, :O 2 đầu lưỡi cứ thế mà tìm đến nhau, lần đầu tiên Pj chủ động (khi say rượu người ta ko làm chủ được hành động của mình nhỉ???), bạo thật! Pj trả lại mối thù lần trước, cắn thật mạnh vào môi Ken nhưng tên đó dường như ko biết đau là gì, cứ khóa chặt miệng nhỏ, cho đến khi cơ hồ Pj ko thở được nữa thì Ken mới buông ra:

- Bạo nhỉ? Nhưng đáng tiếc là chưa đủ làm tôi đau!- Ken quệt đi vết máu trên môi mình, cười khẩy.

- Chấp anh lần này vậy! Giờ ra đi, tôi muốn ngủ!- Pj.

Đáng lẽ là Ken sẽ tiếp tục trong phòng Pj nếu như ko có tiếng ông quản gia gọi, là ba mẹ Ken gọi tên đó ra vì thấy tên đó đi mãi mà ko chịu quay lại! Tâm trạng Ken có vẻ phần chần lậ, nụ cười thì đều đều, chuyện này xem ra được đây! Giờ thì Ken cũng biết thêm vì sao nhỏ ko hay uống rượu, vì như thế những nhược điểm của nhỏ dường như lộ ra hết, ko còn cái vẻ

” thực nữ

” như hằng ngày!

21. Chương 10 - 1

Chap 10.1 : GO HOME

” Có bao giờ... trong mắt ai đó... tôi được là cả thế giới của họ!

Đừng cố phá hủy

” tuyển phòng thủ

” mà tôi xây nên nếu bạn thật sự chỉ xem nó là một trò đùa!!!

”

Zu theo chân về nhà Jun, vừa vào tới thì một con chó khá to, lông xù, 2 tai dài rủ xuống phủ 2 bên phóng thẳng lên người hắn, do mới đánh xong, cộng thêm cái chân bị đau do những đòn tấn công cố tình của Gai nên hắn ko trụ được mà mất đà té ngược về phía sau, nếu ko muốn nói thẳng ra là bị con chó đè lên người (— — —

”) , hắn nằm xả lai xuống sàn, con chó cứ

” thản nhiên

” đặt cả nguyên thân hình lên người hắn, gương mặt hắn dường như cũng rất có sức hút với động vật nên tình hình là cái lưỡi con chó cứ lượn lờ qua lại ở đó mà ko rời đi:

- Gun, ra nào! (Gun là tên con chó nhak cả nhà, lạy tr’, mong là ko trùng tên bn nào ở đây, ko chết mất! T.T)

Trông hắn có vẻ khổ sở, nó ko phản ứng gì chỉ có chút ngạc nhiên, ko ngờ hắn như vậy mà cũng thích chó, có lẽ hắn và nó cũng có điểm chung đây, nó ... cũng thích chó lắm! :

”>

Được 1 lúc con chó mới nhận ra người lạ, muện màng 1 tý! (>.

- Gun!!!

Nghe hắn gọi, Gun thôi ko sửa nữa, đó là một con chó được huấn luyện rất kĩ, Gun cụp đuôi lại, chậm chạp tiến về phía nó ngửi ngửi, nó đưa tay ra, Gun bắt đầu vẫy đuôi với nó! ^^

Jun cảm thấy hơi lạ, thường thì ngửi hơi ai xong, con chó cũng bỏ đi chỗ khác, vậy mà lần này con chó lại hoan nghênh Zu đến vậy!

- Gun thích cô, trái với mong đợi của tôi!

Nó ko nói gì, cứ vuốt vuốt con chó. Nhớ ra điều mình đến đây, nó hỏi:

- Tôi ở đâu?

- Lầu 1, cuối dãy, bên trái!- Jun, 1 câu trả lời hết sức ngắn gọn.

- Ba mẹ anh đâu?- nó.

- Đi rồi!- vẫn là câu trả lời cụt ngủn.

Ko biết định tìm gì mà nó qua phòng hấn, gõ cửa mãi ko có người ra mở, á à, cửa cũng ko khóa nên nó mới đẩy cửa vào. Trùng hợp!!! Hấn cũng từ nhà vệ sinh đi ra, dường như là mới tắm xong nên trên người hấn chỉ quần độc nhất 1 chiếc khăn ở hông :

"> . Nó ngỡ ngàng, hấn cũng thế, nhưng rất nhanh hấn đã lấy lại phong độ của mình:

- Tôi biết body mình đẹp!Đừng nhìn mê mết thế! (=]])

Dường như nó hơi ngượng thì phải, quái thật, nó từng thấy cả chục thằng con trai cởi áo trước mặt nó rồi chứ ít gì, vậy tại sao vừa thấy cảnh đó tim đó lại đập mạnh hơn mỗi lần nhỉ? Điền thật!!! >

"

- Tới qua phòng con trai làm gì? Muốn ??? (@.@ nham nhở quá anh ui!)

Lúc này nó mới thực sự tỉnh, nhìn hấn bằng ánh nhìn kinh tởm nhất có thể, nó đáp lại:

- Mơ! Cho mượn bộ đồ!

Thì ra là thế, bộ quần áo mà nó đang mặc bị dơ và dính một ít máu sau trận vừa rồi, nhìn phát thảm! Tiến lại phía giường, hấn tiện tay thấy cho nó cái đầm hai dây bằng lụa đang treo lắt lẻo trên thành giường, trông

" sơ- sy

" cực Nó nhanh tay chụp lấy, rồi bung ra xem, nghĩ sao mà nó mặc ba cái thứ này thế? Cầm chơi thẳng lại, vắt trúng ngay lên vai hấn, nó liếc xéo:

- Hâm ! Nghĩ gì mà mặc ba cái thứ đó!

Jun cầm quăng ngược lại lên giường.

- Ai biết! Bọn con gái tới đây hay mặc thứ này!

Nói vậy nó mới để ý, trên tấm drap giường trắng trắng của hấn có lưu vết đỏ đỏ (các bạn hiểu rồi mình ko giải thích thêm nhen :

">) , tên này đúng thật là ...

- Đừng đưa tôi thứ dơ bẩn thế!- nó.

- Bo- đi chuẩn thế mặc vào chắc bốc lửa lắm nhỉ?- lại mỉa rồi. > ,

- Biến đi! Trắng hoa như thế coi chừng cái mạng!

- Tôi ko ngốc đến nỗi ko biết sử dụng biện pháp an toàn!

Hấn nói rồi tiến về phía tủ đồ, lấy ra một cái áo sơ mi trắng trông

"nhon nhon

" ra rồi quăng cho nó,

"một bước lên mây

" , cái áo đáp thẳng lên đầu nó, che cả mặt. Nó bực tức gỡ xuống, bung chiếc áo ra xem, chiếc áo này trông ko to lắm, chắc là quần áo cũ hấn chưa kịp

" thanh lý

" , chứ cái áo đó so với những chiếc áo mà hấn đang mặc bây giờ thì nhỏ lắm! Nó đưa lên mũi ngửi, tốt lắm, ít nhất là nó ko có mùi của những đứa con gái khác! Dường như hiểu lầm ý nó, hấn lại mỉa:

- Tìm hơi tôi à, chiếc áo đó lâu rồi ko mặc nên ko có đâu!- cười nhạt.

Nó ko nói gì, chỉ cầm chiếc áo rồi quay đi, trước khi khép cánh cửa phòng hắt lại, có một lời cảm ơn rất nhỏ được phát ra từ miệng nó, ko biết hắt nghe được ko mà khỏe môi hắt đã nhếch lên thành một nụ cười. :

>

Nó thay bộ quần áo mình ra, khoác lên mình chiếc áo của hắt, dù đã lâu rồi hắt ko sử dụng chiếc áo này nhưng vẫn còn chút mùi hương thoang thoảng, phải nói là mùi hương tỏa ra từ chiếc áo hắt rất cuốn hút nó, có chút gì đó ... ko nồng, rất dịu nhưng vẫn ko khuất nổi mùi hương nam tính của chủ nhân chiếc áo này. Tự dưng lúc hắt quăng cho nó cái đầm của nhỏ nào đấy nó lại thấy tức, nó tức vì hắt coi nhẹ nó, đưa cho nó những thứ dơ bẩn đó hay nó tức vì một lý do khác ??? Kể cả khi thấy vết máu đó, nó cũng cảm thấy khó chịu, khó chịu vì hắt quá tùy tiện, vì hắt quá lẳng nhăng hay khó chịu là vì ... Nhưng dù gì nó cũng ko phủ nhận rằng thân hình hắt rất chuẩn, chuẩn đến từng milimet!!! Chuẩn đến mức khiến nó phải chú ý đến!

Đang ngẩn ngơ với những suy nghĩ thì tiếng gõ cửa vang lên, mở cửa ra, là bà quản gia, thấy nó mặc chiếc áo của Jun, bà tỏ vẻ hơi kinh ngạc nhưng rồi cũng nở nụ cười hiền hậu:

- Cậu chủ nhờ tôi đưa cô trứng gà để lăn lên mặt!

Nó lễ phép nhận lấy quả trứng lại từ tay bà. Cậu nói bà vang lên làm nó phải ngược lên nhìn bà:

- Có vẻ cô là người đặc biệt?

- Sao ạ?- nó hơi nhúm mày.

Bà đứng lên rồi đi vòng vòng nói rõ cho nó nghe:

- Cậu chủ chưa bao giờ chủ động dẫn một đứa con gái nào về nhà hết, chỉ là họ tự động đến! Cô là người đầu tiên trong 18 năm qua! Cậu chủ cũng ko thích đứa con gái nào khoác lên người quần áo của mình, thà cậu bỏ cả đồng tiền ra mua những cái bộ quần áo, những cái đầm hàng hiệu cho những đứa con gái đó mặc chứ ko bao giờ cho họ khoác lên người từng chiếc áo của mình! Cô vẫn là người đầu tiên!

Nghe thế thì nó cũng hơi ngạc nhiên, thì ra là vậy! Xem ra nó được ưu ái hơi nhiều nhỉ? Chắc là vì nó là

” đối thủ hạng nhất

” của hắt nên đặc biệt chút thôi!

- Mà... cô đừng bao giờ tùy tiện vào phòng cậu chủ khi chưa được phép nhé! Tính cậu chủ là ko bao giờ khóa cửa đâu, kể cả những lần

”vui đùa

” với bọn con gái đó! Tuy là thế nhưng cậu ko thích bị quấy nhiễu cuộc sống riêng tư của mình! Hậu quả nặng lắm đấy! Đã có rất nhiều người bị đuổi vì điều đó rồi! Còn những đứa con gái kia thì ko ít người bị

” đá

” thẳng ra khỏi nhà!

Nói thế , xăm xăm vào phòng hắt khi chưa được phép thì nó là

” người đầu tiên

” à? Cảm xúc thế nào nhỉ, hỗn độn !!!

- À, ta nói nhiều quá! Xin lỗi! Cô làm xong thì cứ để đó nhé! Ngày mai dọn phòng tôi sẽ dọn giúp cô! Tôi xin phép!

Nói rồi bà quản gia lui ra, khép cửa phòng lại cho nó.

Cầm quả trứng lăn vào chỗ sưng trên mặt, cũng đỡ đau hơn! Nó ko thích người ta quan tâm mình, nhưng sao lần này lại có cảm giác khác khác! Người quan tâm nó ko ít, trừ Pj và ông quản gia ra thì sự quan tâm của mọi người khác đối với nó nó đều thấy có chút phiền phiền và tất cả đều là vô nghĩa, trong cái xã hội

này có người nào tốt với nhau thực sự đâu chứ !?!?! Kể từ lần đầu gặp Jun thì nó đã ghét cay ghét đắng hẳn, bằng một cách vô tình hay cố ý nào đó mà hẳn luôn làm lung lay

” cái hàng rào

” của nó! Sự phòng vệ, cái vỏ bọc mà nó tạo ra cũng may còn chút vững vàng ???

Tiếng ư ử vang lên trước cửa phòng làm nó thoát khỏi suy nghĩ, tiếng kêu này chỉ có thể là con Gun thôi, nghĩ thế, nó mở cửa phòng mình. Con chó nhìn nó, cứ kêu ư ử, hướng về phòng kế bên, đuôi cụp xuống. Nó hiểu ý nên cũng ra xem thử. Dù biết rằng phòng hẳn lúc nào cũng khép hờ chứ ko khóa nhưng nó vẫn gõ cửa.

- Ngủ rồi!- tiếng hẳn vọng ra.

Xạo kinh, giờ này còn sớm chán mà ngủ, ngày nào hẳn chả ở bar đến lờ mờ sáng. Vờ như nói chuyện với con chó, nó cố tình nói to:

- Người ta ngủ rồi! Tao với mày đi thôi!

Vừa quay lưng đi, cửa phòng bật mở, con chó mừng vẫy đuôi liên tục. Biết ngay là vì hẳn ko muốn tiếp xúc với ai nên viện cớ mà.

- Đã nói với mày rồi! Muốn vào thì vào! Mày đâu phải là người nên ko cần thế! Đâu cần nhờ người khác, phiền!- hẳn nói với Gun, có lẽ con chó hiểu những gì hẳn nói nên sửa

” gâu, gâu

” 2 cái.

Zu mở cửa phòng mình ra, nhưng con chó cứ cắn lấy gấu áo nó, chiếc áo ko dài lắm nên mọi cử động có vẻ bất tiện, thế nên nó đi theo

” sự lôi kéo

” của Gun, thấy nó đứng trước cửa phòng mình, hẳn quay lưng bước vào:

- Vào đi!

Nghe thế, nó cũng bước theo sau, nó muốn biết có gì mà con Gun cứ nhìn vào phòng hẳn mà hứ. Thấy dây băng nằm sóng xoài trên ghế, có cả mấy chai thuốc sát trùng, nhìn miếng băng bị nhăn nhúm có vẻ chủ nhân của nó băng nhiều lần mà ko được. Hiểu được

” tín hiệu SOS

” của Gun ban nãy, nó cũng ko nói gì nhiều, tiến lại dây ghế ngồi kế hẳn, cho thuốc sát trùng vào miếng bông gòn ở đó. Giờ thì hẳn đã hiểu ý định của nó, hiểu cả

” việc làm

” của con Gun ban nãy, thì ra là thế, hằng ngày con Gun cứ xăm xăm vào phòng hẳn chứ có như ban nãy đâu, vậy mà hẳn cứ tưởng con Gun sợ. Đưa mắt sang nhìn con chó bên cạnh, hẳn buông một câu nghe phũ vô cùng:

- Mày nhiều chuyện thật, Gun ạ!

22. Chương 10 - 2

Chap 10.2:

Alright! Vậy thì tốt thôi! Thích thì chiều! Tính hẳn cũng ko phải loại người thích mặc cả! Cái này là bản thân nó tự muốn làm, chả phải hẳn bắt buộc! Thế nên, Jun ko nói gì cả, chỉ đưa cánh tay cho nó

” tùy ý xử lý

” :

- Thằng Nan sao rồi?- hấn gọi điện thoại cho thằng đàn em để hỏi thăm tình hình.

-

- Thay nhau canh thằng nhóc!

-

- Có Mon rồi thì ko làm? Bắt con bé gánh hết?- hấn.

-

Nghe câu trả lời từ thằng đàn em xong, hấn gấp điện thoại lại rồi quăng lên ghế. Quay qua thấy nó chưa bằng xong, hấn chán nản tựa đầu vào ghế:

- Tụi nó cảm ơn cô!- hấn.

- Chuyện gì?- nó ngẩng mặt lên nhìn hấn.

- Vì đã gọi điện hỏi thăm - hấn.

Nó ko nói gì thêm, tiếp tục công việc của mình.

- Nhanh nhí? Hỏi thăm đấy! Cứ tưởng động vật máu lạnh- hấn cười khẩy.

- Tôi là người!

Nó nói rồi đột nhiên siết băng thật chặt ko biết là cố ý hay vô tình đây. Có vẻ đau nên hấn hơi nhăn mặt.

- Đều!- hấn.

- Quá khen!- nó. Mon ở lại với Nan?- nó hỏi.

- Ủ, nó ko muốn về nhà!- hấn.

Nó dường như hiểu được gì đó.

- Ngoài cái mã ra thì hiểu biết bao nhiêu?- câu hỏi của hấn có chút khinh thường, ý hấn muốn hỏi rằng nó thành thạo được bao nhiêu

” trò

” .

- Đủ để bảo vệ anh em mình!- nó.

- Vẫn thua tôi!- hấn cao ngạo.

Nó chuyển chủ đề.

- Lý do Khánh Hạ chia tay Ken ...

Nó chưa nói hết câu thì hấn đã ngắt lời.

- Khánh Hạ đã nói với các người?

- Chỉ tôi và Pj- im 1 lúc rồi nó nói tiếp, thanh âm vẫn đều - Chẳng phải Ken đã bày trò uy hiếp để bắt Khánh Hạ giấu nhem gia thế của mình với mọi người sao? Chẳng cần giở trò đó, cô ta cũng sẽ im, các người chó thật!- nó mỉa.

- Bày trò? Nực cười! Cô ta quay lưng ko thèm nhìn lại, có biết thằng Ken đã trải qua khoảng thời gian đó thế nào ko, đổ hết tội cho Ken là được à, cứ làm như Ken là 1 thằng sợ chết ko bằng!- Jun nói mà mắt ánh lên 1 tia căm phẫn, hấn chưa bao giờ quên những hậu quả mà Khánh Hạ đã gây ra cho Ken.

Lời nói của 2 phía có mâu thuẫn ko đồng với nhau. Vậy thì bên nào đúng đây? Vậy là chuyện đó nó phải suy nghĩ lại rồi. Nó hỏi tiếp những gì mình cần biết:

- Gia thế Ken?

- Ba Ken là người có tiếng trong thế giới ngầm, những điều thấy được bên ngoài chỉ là hình thức che mắt!- hấn.

- Anh cũng thế?- nó.

Lần này hấn ko trả lời, khéo môi chỉ nhếch lên tạo thành nụ cười nhạt, nhạt đến sợ!?

Nó ko ngờ mọi chuyện lại là thật, nghĩ đến Pj, nó lại hỏi:

- Còn Pj?

- Ken đủ khả năng bảo vệ người cạnh mình!- hấn đáp ngắn gọn.

Lúc này, tay hấn đã được băng xong, hấn cử động vài cái cho bớt mỏi.

Thấy thế, nó cũng ko ở lại nữa, quay lưng đi ra ngoài.

.

Có nhiều chuyện khiến hấn phải nghĩ, dạo này, hấn phải dùng thuốc an thần khá nhiều để vỗ về bản thân vào giấc ngủ. Tối, hấn đi dạo vòng vòng quanh hồ bơi. Đi được nửa hồ. chuông điện thoại hấn reo lên, nhìn số đang calling, hấn bắt máy ko có chút hứng thú:

- Ba đây, con chưa ngủ?

- Vẫn chưa!- hấn.

- Mẹ con...

- Bà ta ko phải mẹ tôi!- hấn gắt lên.

- Được! Ta biết! Mẹ con đã qua đời 5 năm rồi, con phải hiểu!- ba hấn cương quyết.

- Tôi ko hiểu!- lời nói nhẹ nhưng rõ ràng là ko phục- Tôi chỉ có một mẹ!

- Nhưng 5 năm rồi!- ba hấn ra sức thuyết phục.

- Làm sao tôi quên chứ!- hấn nở nụ cười khổ- lúc đó tôi 13t , tang mẹ còn chưa mãn ông dẫn bà ta về nhà, ép tôi phải gọi bà bằng

"mẹ

", tôi ko gọi thì ông làm thế nào? Ông đánh tôi như đánh con ghê, ông bỏ đói tôi 3 ngày, khi tôi lặn đùng ra xủ thì ông bảo tôi đóng kịch! Ông hãy tự hỏi lương tâm mình, điều đó có ảnh hưởng gì đến tâm lý một thằng nhóc 13t?- hấn.

- Ta xin lỗi!- ba hấn.

- Ko dám nhận- cười khẩy- 1 xã hội đen có tiếng như ông phải hiểu rõ rằng 1 lời xin lỗi ko có chút giá trị nào chứ!- hấn.

- Ý ta là ... - ba hấn.

- Nếu có giá trị, thì đã có bao nhiêu người bị ông giết khi họ đã nói lời xin lỗi?

- Ta chỉ muốn con biết rằng cuộc sống này có những điều mà ta phải học cách chấp nhận!- ba hấn.

- Tôi ko phải người dễ chấp nhận!- hấn.

- Nhưng dì ấy đã làm cho con rất nhiều điều!- ba hấn.

- Tiêu biểu?- hấn.

- Chiếc điện thoại con cầm trên tay thật ra ko phải bà quản gia tặng con! Mà là dì ấy mua! Vì ta biết, nếu ta hoặc dì ấy đưa thì con sẽ ko nhận nên ta đã ... - ba hấn.

- Mẹ kiếp!

Vừa nghe tới đó, hắn đã xen ngang vào rồi cúp máy thẳng thừng. Nhìn chiếc điện thoại ko một chút tia hối tiếc nào, hắn thẳng tay quăng nó xuống đất, khiến nó vỡ tan tành nhưng dường như là điều đó còn chưa thỏa được cơn tức trong người hắn, khi ngồi bệt xuống, hắn còn dùng tay gạt những mảnh vụn trước mặt mình đi làm nó văng tung tóe khắp nơi, tay hắn thì rớm đầy cả máu. Hắn đưa tay tì lên trán mình, khuỷu tay trụ vào đầu gối, miệng lẩm bẩm:

- Giả tạo! Các người coi tôi là gì? 13t, mẹ mất, ko quan tâm đến cảm giác của tôi, ông mang bà ta về nhà, đám cưới linh đình, trong khi đó, mẹ tôi chưa một lần khoác lên người chiếc áo cô dâu! Giờ kêu tôi chấp nhận? Các người ảo tưởng quá rồi!- hắn nở nụ cười chua xót như để mỉa mai chính hoàn cảnh của mình.

Cảm nhận được sự có mặt của người khác, hắn ngẩng đầu lên, đúng thật, cảm nhận của hắn chưa bao giờ sai, nó đang đứng đối diện với hắn, ánh mắt đau khổ biến mất trong phút chốc, thay vào đó là một tia nhìn bất cần, lạnh lùng tàn nhẫn đến vô đối. Đây mới thực sự là bộ mặt hắn dùng để đối đãi với xã hội bất công này, cố gắng tách li mình ra khỏi cuộc sống của mọi người, lúc này, trông hắn cô độc đến lạ. Có chăng những biểu hiện vừa nãy là vì có con chó nên hắn mới thế. Nó ko phủ nhận điều mình nhận thấy, khi về nhà gặp Gun thì nhiệt độ băng giá của hắn đã giảm bớt, vẫn lạnh nhưng ko bằng mọi lần. Có lẽ vì chó trung thành với chủ, có lẽ với hắn, chó mới thực sự là một người bạn chân thành nhất, ko biết dối lừa ai, ko có những âm mưu, toan tính như con người; khi đùa với nó, thì mọi điều dường như tan biến. Huống hồ, Gun lại là một con chó lanh lợi, biết lấy lòng chủ đến thế! Nó đã chứng kiến được câu chuyện từ lúc

” mở màn

” cho đến khi

” kết thúc

”, đây là lần đầu tiên nó thấy hắn như thế, thì ra sau vẻ ngoài luôn tĩnh lặng là cả một thế giới nội tâm bị tổn thương hết sức nặng nề, chai lỳ đến gần như mất hết cảm xúc, thảo nào tính tình hắn lại như thế! Khó trách! Rõ ràng là hắn đang kìm chế cảm xúc của mình. Ko một chút quan tâm, hắn đứng dậy, ánh mắt chỉ lướt nhẹ qua nó, tỏ vẻ nó là vô hình, hắn quay đi.

- Có vẻ khổ sở?- nó nhướn mày.

Nghe nó nói thế, hắn tiến lại gần nó.

- YOU DON

T CARE!- hắn.

- Anh ... đáng thương thật!- nó.

Nghe cứ như bị xỏ mũi, hắn quất mắt nhìn nó:

- Tôi ko nhẹ tay với con gái!

- I don

t care!- nó nhún vai, xoáy thẳng vào mắt hắn.

- Chuyện chưa xong đâu!- ý hắn muốn nói đến chuyện solo giữa 2 người.

Hắn định cho tay vào túi quần nhưng lúc này mới cảm nhận được vết thương ở tay, nó hơi rát, nên hắn buông thông tay xuống.

23. Chương 10 - 3

Chap 10.3 NGỌT TRONG ĐÁNG

Hắn định cho tay vào túi quần nhưng lúc này mới cảm nhận được vết thương ở tay, nó hơi rát, nên hắn buông thông tay xuống.

Mỗi lần thấy người có mối quan hệ xác định với mình, dù thân hay ko mà bị thương thì nó lại ko thể nào xem là bình thường được. Nó là thế, lạnh lùng đến khó hiểu nhưng đôi khi lại quan tâm đến người khác chỉ bởi những điều nhỏ nhoi nhất. Theo một cách nào đó của riêng nó, ko ồn ào, ko sỗ sàng, đủ lặng lẽ để mọi người cảm nhận được. Chính vì lẽ đó, nên cũng như Pj, nó được bọn đàn em bí mật đặt cho cái tên là

” Chocolate sữa

” , sữa là để nói lên màu da trắng của nó ý mà, còn chocolate có lẽ ai cũng biết, có vẻ ngoài bắt mắt, lúc mới ăn sẽ có vị đắng nhưng khi tan vào miệng rồi thì lại có chút ngọt ngọt, cũng như nó, ko hiểu, ko tiếp xúc với nó thì thấy nó là 1 đứa con gái vô cùng

” đắng

” , khó mà hòa hợp cho được, nhưng qua thời gian, ta sẽ vô tình nhận ra rằng, đằng sau cái vị đắng đó lại có gì đó

” ngọt ngọt

” ẩn sâu bên trong, dù là ít ỏi. Ngọt trong đắng.

Cẩn trọng nắm lấy bàn tay vừa buông thõng của hắn, giữ phần cổ tay, nó nói:

- Máu nhiều!

- Bao đồng, chuyện tôi tôi biết!

Hắn nói rồi hất mạnh tay nó ra, do đang đứng đối lưng lại với hồ bơi, khoảng cách từ nó đến cái khoảng nước mênh mông cũng ko xa, cộng thêm cái

” hất tay

” khá mạnh của hắn (do đang tức giận) và sự ko phòng thủ của nó nên kết quả khá rõ ràng, theo một cách phũ phàng nào đó, nó bị

” đẩy

” thẳng xuống vùng nước phía sau, đúng thật làm ơn mà mắc oán. Biết rõ nó biết bơi nên hắn cũng ko lưu tâm mà quay lưng đi vào.

Đi được một lúc, ko nghe tiếng động gì ngoại trừ tiếng kêu ư ử của con Gun nên hắn quay đầu lại, thấy nó đang khó khăn

” vật lộn

” với làn nước, gần bờ thế mà cũng ko xoay sở được? Nhưng rõ ràng là nó biết bơi, nếu vậy thì chỉ có thể là ... nó bị chuột rút!!! Thấy nó dần mất tăm dưới làn nước thì hắn đã hiểu. Khẩn trương chạy lại hồ, trước khi nhảy xuống miệng hắn còn lẩm bẩm 1 chữ:

” Phiên

” (>

”

” Vớt

” được nó lên bờ cũng ko khó khăn lắm, nhưng nếu tay hắn lạnh lặn thì mọi việc chắc sẽ nhanh hơn. Nó an toàn lên bờ trước sự ... vẫy đuôi nhiệt tình của con Gun, do máu từ tay hắn đã khô, nay lại gặp nước nên nó hòa ra 1 ít thấm vào chiếc áo nó đang mặc, loang lổ thành từng mảng. Cũng may là chiếc áo sơ mi trắng của hắn ko đến độ mỏng tanh nên dù có ... thấy cũng ko đến nỗi nào. Tình hình là nó đang

” vô tư

” ngồi trong lòng hắn, 1 tay vẫn còn đang quàng trên cổ

” người ta

” mà quên gỡ xuống, 2 chân thì gác hẳn lên chân hẳn, 1 tay thì đang che miệng mình lại vì đang ... sặc nước. Nếu nó đã thế thì hẳn còn

”tĩnh

” hơn, 1 tay ôm eo nó, còn 1 tay thì đặt nốt lên cả đùi của nó, mắt thì cứ nhìn thẳng vào gương mặt người đang ho sặc sụa kia!!! Miệng dần tiến sát lại tai người đang ngồi trong lòng mình, hẳn phả ra từng làn hơi nóng ấm:

- Quá khiêu khích!!!

Nước lạnh, nhưng hơi thở hẳn lại nóng, 2 cái đối lập nhau

” chạm mặt

” khiến nó chợt rùng mình. Môi hẳn nhếch lên tạo thành một nửa vòng cung hoàn hảo, hoàn hảo đến bí ẩn. Đột nhiên hẳn bẻ thốc nó xuống đất. người hẳn cũng ướt rồi, thẳng thừng đứng dậy, lướt nhẹ qua nó đang ngồi dưới đất, hẳn hững hờ:

- Lạnh? Vào nhà!- nói vs nó-Gun, đi!- quay wa con Gun.

Rồi ko cần biết ra sao, hẳn cũng quay lưng đi vào, mức độ vô tình của tên này cao thật, nhưng đột nhiên con Gun lại chạy theo nứ chân hẳn lại, hẳn ko lên tiếng chỉ nhứ mày nhìn con Gun, con chó có vẻ hiểu ý, nó cứ kêu ư ử đưa cặp mắt

”long lanh

” nhìn hẳn rồi lại hướng về phía Zu. Đường như mắt kiên nhẫn thật, dù mặt hẳn đang bình tĩnh nhưng ngữ điệu lời nói cho thấy là hẳn đang cảm thấy bị làm phiền. Mà đúng thật, chiếc áo ban đầu của Zu cũng ko dài lắm, giờ lại bị ước, cứ dính vào từng mớ da thịt, nếu đứng dậy, đảm bảo ...

- Tôi nhìn lầm cô! (O.o)

Câu nói đó của hẳn khiến nó ko hiểu hết được ngụ ý. Mắt nó cứ xoe tròn (dễ thương thật :

”>)

- Cô phiền gấp 10 lần bọn con gái kia! (À, đã hiểu! ^^!)

Tình thế bắt buộc, ko muốn cũng phải làm, dù gì thì bây giờ nó cũng đang mang danh nghĩa là khách của hẳn, ko thể để nó cứ ngồi đây cho tới khi khô quần áo được, bọn hầu kia ko khéo lại nói nhiều, hẳn vốn dĩ cây ngay ko sợ chết đứng nhưng nếu ngày ngày nghe bọn đó bàn luận mãi về 1 vấn đề thì chắc thủng màng nhĩ mất thôi, sợ ko kìm lòng được lại đuổi hết cả bọn ra khỏi nhà ... Hẳn tiến đến bế nó lên tay, đi thẳng về phòng mình, trên đường đi, bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào người hẳn, còn nó ko biết thế nào, chỉ cảm thấy mặt mình cứ nóng lên, trong hoàn cảnh này, muốn người khác ko hiểu lầm cũng khó, biết bao lời xì xầm vang lên:

- Cậu chủ ... bế ... bế 1 đứa con gái ???

Nhưng chỉ cần một ánh mắt của hẳn lướt nhẹ qua cũng đủ khiến những tiếng đó im bật.

.

Thay lại bộ đồ, từ trong nhà tắm đi ra, thấy nó ngồi trên giường mình với con Gun, hẳn lại lướt nhẹ 1 lần nữa lên thân người nó, vì ko còn đồ

” thanh lý

” nên hẳn đưa cho nó một cái áo to hơn ban đầu rất nhiều, chiếc áo này nó mặc vào trông xộc xệch đến lạ, đã thế còn thấy nó thật nhỏ bé, cổ áo khoét khá sâu, chiếc áo tay ngắn của hẳn giờ lại

” biến

” thành chiếc áo tay dài của nó !!! (@.@)

- Gun, xuống! (vì Gun đang ngồi chõng chờ trên giường hẳn) Cô, out!- hẳn nói như ra lệnh.

Nó ko nói gì, chỉ đưa tay ra hiệu ý chỉ miếng băng trên cánh tay của hấn, nó đã bị thấm nước và muốn bong ra.

- Ko cần!- hấn.

- Công sức của tôi!- nó.

- Thì sao?- hấn nghiễm nhiên hỏi lại.

- Tôi ko để nó bị phá hủy!- nó

Hấn nhìn nó với vẻ trêu người, đáp lại:

- Quần trên tay tôi là đồ của tôi! Ra sao cũng ko đến lượt cô lên tiếng!- hấn.

Có vẻ như là nó đang nghiêng răng, đứng bật dậy, tiến nhanh về phía hấn, dùng sức đẩy hấn vào sát tường, điều này khiến hấn cảm thấy có chút ... thú vị:

- Đừng coi thường sức khỏe bản thân... cũng đừng coi thường công sức người khác!- nó.

- Khiêu khích? Đừng trách!

Hấn nói rồi giành lại thế chủ động, đẩy ngược nó lại vào tường. Nó có sai khi đã như thế ko nhỉ, Jun quả thật nguy hiểm hơn cả Ken nữa. Con Gun thì cứ ngồi đấy mà nghiêng đầu nhìn 2 người họ.

- Tránh!- nó.

- Why?

Hấn cuối gằm mặt xuống sát mặt nó, tỏ vẻ giễu cợt. Hấn dùng ngón tay trở áp lên cổ áo nó, cách vùng ngực ko xa lắm.

- Còn ý định?- hấn.

- Vẫn băng! Tránh!- nó gạt tay hấn ra.

Hấn buông nó ra, lại phía sofa ngồi, chân này gác lên chân kia, 1 tay dang rộng lên thành ghế, còn 1 tay thì ngoắc nó lại:

- Còn đứng? Làm đại rồi bấm! (bấm= bấm nút biến= biến ^^!) -hấn nhướn mày nói khi thấy nó vẫn còn đứng đó.

Nó sát trùng vết thương cẩn thận rồi giúp hấn băng bó lại. Để xem, lần này nó giúp hấn vì khả năng gì nhỉ, cái cánh tay nó băng giúp hấn vì vết thương đó xuất phát lúc hấn đỡ đòn giúp nó à? Còn đôi bàn tay? Chắc là vì xuất phát từ sự cảm thông và đồng cảm! Còn nguyên nhân nào khác nữa ...

Xong việc, nó rời khỏi phòng, trước khi đi, hấn còn đính kèm thêm 1 câu:

- Những gì đã xảy ra! Quên hết!!!- nghe câu này mang hàm ý ra lệnh là cao.

Nó cũng ko muốn chứa trong đầu làm gì, nhưng đã chứng kiến, đã cảm nhận rồi thì ko thể xóa được! Hiển nhiên!

- No way!

Nó cũng đáp lại 1 cách lạnh lùng ko kém rồi khép cửa bước ra, để lại hấn ở đó với cặp mắt lạnh đến mức con Gun nhìn thấy cũng phải ... cụp đuôi theo về phòng nó.

Hôm qua thấy ko sao, nhưng sáng ngủ dậy thì thân thể bắt đầu đau nhức.

Nó đi xuống nhà thì thấy hấn đã ra tới cửa, thấy hấn mặc đồng phục chắc là sắp đi học. Thấy nó, hấn đột nhiên tiến lại với vẻ mặt hầm hầm:

- Lọ thuốc ngủ của tôi, cô đã làm gì nó?

- Quảng rồi!- nó đáp gọn lộn.

- Dám?- hấn liếc mắt nhìn nó.

- Sao ko? Sử dụng quá nhiều ko tốt! Ko học Sinh?- nó hỏi lại, khoe miệng nửa cười nửa ko.
- Có lần sau thì đừng trách!- hần nói rồi quay đi.
- Nếu tôi thấy, sẽ có! Tôi ko sợ ai, thế nên đừng dọa!

Ko quan tâm đến lời nói của hần nữa, nó đi thẳng ra gara, nói thẳng ra, trả treo và làm trái ý hần, ngoài Ken và con Gun ra (động vật hông tính >

”

Nguyên buổi hôm qua, do lạ chỗ, nó ko hề chớp mắt được, nằm vuốt ve con Gun đến sáng, bị giờ bơ phờ thấy rõ dù đã cố che đi, nó định nghỉ học hôm nay, về nhà nghỉ ngơi cho sượng. Thấy nó ra lấy xe cùng mình, hần cũng lơ đi, tiếp tục công việc mà mình đang làm dở...

”Im lặng ko có nghĩa là ngừng yêu thương

” ...

24. Chương 11 - 1

Chap 11,1 : SỰ CỐ.

” Hãy tin vào những gì mà tận mắt bạn chứng kiến được vì linh cảm có khi lại ko đúng!

”

Mon ở trong bệnh viện suốt đêm, cô bé ko muốn về nhà, nhất là trong hoàn cảnh như thế này, gia đình cô bé cũng thuộc dạng khá giả. Nhưng khổ 1 điều là vì có người thân bên nước ngoài, hằng tháng gửi tiền về nên ba mẹ Mon cũng chỉ ăn ko ngồi rồi.

” Giàu thì sinh tật

” , ba cô bé suốt ngày chỉ biết đến rượu chè, cặp kè đủ thứ nhưng mẹ cô bé lại ko hề quan tâm, bà cờ bạc từ sáng đến chiều, mà cũng ko thể trách được vì đó chính là kết quả của một cuộc hôn nhân gượng ép. Tuy thế, mẹ Mon rất thương cô bé, quan tâm đến mức Mon cảm thấy bị

” ngộp

” và khó chịu, vì quá mức quan tâm nên những năm cấp 1, cấp 2 ko ít lần Mon bị những đòn roi quất vào người do điểm học tập thấp, bà luôn nói với Mon rằng

” Ráng mà học tập cho tốt, điểm thấp là do ko chú tâm học bài, lúc đó đừng hỏi tại sao mẹ lại khó chịu với con!

”. Còn ba Mon thì cứ quái quái, bình thường thì vẫn là cha con, nhưng mỗi lần ông say xỉn thì tính bạo lực lại nổi dậy, c-h-ử-i bởi mọi người trong gia đình, đôi khi dùng roi gậy để giải quyết mọi chuyện.

.

Mặt trời lên, Mon mở tung khung cửa sổ, vươn vai đón lấy ánh nắng, miệng nở nụ cười thỏa mãn. Cô bé quay sang nhìn Nan rồi chợt giật mình khi thấy cậu nhóc đang nhìn mình với cặp mắt

” ngơ như con nai tơ

” , thấy cậu nhóc có ý định ngồi dậy, Mon chạy lại đỡ nhưng chỉ nhận được cái hất tay ko cần:

- Nè, ý gì đây?- Mon bức xúc.
- Tôi ko cần! Ai chăm sóc tôi cũng được nhưng trừ cô ra!- Nan.
- Ngang vừa thôi nha!- Mon.
- Nhìn hiền chứ ai biết được cô có đội lốt cáo hay ko?- Nan quắc mắt nhìn Mon.

- Khùng à? Nếu nói thế thì cái bọn con gái ve vãn quanh cậu mỗi ngày còn đáng sợ hơn tôi nữa kìa!- Mon.

- Đúng, tôi biết mà! Họ ảo lã, họ giả nai nhưng họ ko có hiền như cô, right? Tiểu thư thật!- Nan.

- Thế sao? À, ko

” bặm trợn

” bằng người ta cũng là một cái tội cơ đấy!- Mon.

Dường như là đầu bị đau nên Nan nhăn mặt, cậu nhóc đưa tay xoa nhẹ lên đầu mình, Mon thấy thế nên hỏi:

- Gọi bác sĩ ko?

- Đã nói ko cần!- Nan.

- Kệ cậu, dẫu sao thì mọi người cũng đã trông cậy cậu vào tôi rồi! Ko thể nào ko có trách nhiệm!

Bác sĩ vào khám cho Nan một lúc, ông vừa ra khỏi phòng là Mon về, tay cầm theo bịch cháo.

.

- Xong rồi! Ăn đi!

Sau lời nói của Mon, cậu nhóc cứ tỏ ý bơ đi, ko quan tâm. Mon định lên tiếng

” giải quyết

” thì cả bọn

”gà mái

” bên ngoài ủa vào, 2, 3 đứa con gái cứ chen lấn, đẩy cả Mon ra, cứ sập lại giường bệnh của Nan.

- Đừng nói là anh đang quen nhỏ đó nha!- 1 đứa con gái chỉ sang Mon.

- Nghĩ sao thế!- Nan.

- Ui, thế à? Anh có bị gì ko? Làm em lo muốn chết!- lại một đứa con gái khác xen vào.

Nan trả lời qua loa rồi cười nhạt, con gái chỉ có như thế thôi! Mon có vẻ loay hoay, cô bé ko biết phải làm gì! Cánh cửa phòng 1 lần nữa bật mở như cứu nguy cho Mon, điều đó thu hút sự chú ý của cả bọn trong phòng, thấy người vừa vào, Mon cười:

- Chị Pj!- cô bé hí hửng.

Pj gạt đầu nhìn Mon cười, tiếp sau lia mắt 1 lượt nhìn bọn

” gà mái

” ở đó, dường như có cái gì đó ghê gớm lắm mà bọn đó tự động tản ra.

- Khỏe chưa?- Pj.

- Rồi chị!- Nan.

- Ủ, vậy thôi, cậu chờ xíu, Ken sẽ vào ngay! Mon, đi với chị!- Pj.

Nghe tới Ken, mắt bọn con gái lại sáng lên, những tiếng xì xầm lại vang lên ồn ào. Pj mang quần áo của mình vào cho Mon mượn tạm, cô bé ở đây suốt từ hôm qua tới giờ.

Bọn họ rời phòng ko lâu thì Ken vào, đám con gái đó một số lại sập vào, Ken là một tên trắng hoa, cho nên ko có lý gì tên đó lại từ chối:

- Chào cưng!

Ken nói rồi phớt ngang môi nhỏ đó 1 nụ hôn, nhỏ đó như phát điên lên ý, còn mấy đứa kia thì ghen tị thôi rồi!

- Tối nay anh rảnh, ai có nhu cầu thì cứ đến bar tìm, anh sẽ típ! Ưu tiên cho 3 người con gái đầu tiên!- nói rồi Ken nháy mắt.

- Thật hả anh?- nháo nhào.

- Sure! Giờ thì ra ngoài cho bọn anh nói chuyện!

Bọn con gái gật đầu răm rắp rồi lui ra hết chưa tới 1 phút.

- Mà khỏe chưa?- Ken ngồi xuống ghế.

- Khỏe rồi anh!- Nan. Anh thế ko sợ Pj

” quánh

” ghen à?

- Trời ạ! Có Pj thế bọn đó ko dám làm gì đâu! Nói thế cho bọn đó lui thôi, làm rùm rịch điếc tai!- Ken.

- Thế mà em cứ tưởng!- Nan gật gù.

- Mà tao có quyết thì bão tuyết tao cũng xông pha! Muốn cấm, muốn quản cũng chả được đâu!- Ken.

- Lừa tình ghê thật!- Nan.

- Mà hết mệt rồi thì chết chắc! Mà mà cũng chả như tao còn giề!- Ken nói xoáy.

- Biết mà! Nhưng em chưa bằng trình độ của anh! Hờ hờ- Nan.

- Nghe nói hôm qua dữ dội lắm hả?- Ken.

- Ai nói anh thế?- Nan.

- Thăng Jun!- Ken.

- Anh Jun nói thì làm gì mà sai nữa! Hôm qua ở nhà zui ko?- Nan.

- Đánh đấm ko được, zui gì, à, mà tính ra cũng nhờ đó mà phát hiện ra 1 điều rất thú vị- Ken.

Nan tính hỏi tiếp nhưng bản Kiss The Rain lại vang lên. Ánh mắt 2 người bắt đầu đổ dồn lên chiếc điện thoại trên bàn.

- Cửa nhỏ đó! Đi cũng ko mang điện thoại theo!- Nan.

Cũng có chút tò mò nên Nan cầm điện thoại lên, là một dãy số ko tên, bấm nút nhận cuộc gọi:

- Sao giờ mà mới bắt máy hả? Tính trốn ba mà à? Láo nhử?- đó là giọng quát mắng của một người đàn ông trung niên - ba Pj, say rượu rồi.

Ông ta quát lớn đến nỗi ko cần bật loa ngoài cũng nghe được (O.o)

- Im thế? Mà bị câm từ bao giờ?- ko nghe trả lời ông lại tiếp tục lớn tiếng.

- Lộn số rồi!

Nói rồi Nan gập máy lại mà ko đợi ông ta phản ứng, chỉnh điện thoại về chế độ im lặng.

25. Chương 11 - 2

Chap 11.2:

Lúc Mon trở lại phòng thì mọi người cũng đã về, cô bé thấy Nan đang ngủ thì cũng ko làm ồn. Thấy cái điện thoại của Nan, cô bé cầm lên nhìn, tò mò về kiểu dáng chút thôi chứ cũng ko phải là có ý gì khác, để ý mới thấy điện thoại cậu nhóc gần hết pin rồi nên cô bé cũng có ý muốn giúp, xem xét lại chui sạc rồi cô bé rời bệnh viện có ghi lại lời nhắn cho Nan vào tờ giấy đặt trên bàn.

Nếu như là hồi đó thì Mon đã đến nhà Pj tá túc nhưng bị giờ Pj đã sang ở với Ken rồi. Sang nhà Zu thì lại là một chuyện ko thể, vẻ lạnh lùng của nó làm cho Mon có phần ... e ngại và ko dám tiếp xúc dù Mon đã nhập nhóm khá lâu. Còn 1 số đứa nữa nhưng Mon ko nhờ giúp đỡ vì thường thì tụi nó hay tập trung đi

” long nhong

” ngoài đường, Mon cũng ham dzui lắm nhưng cái mà cô bé cần bây giờ là một chỗ để nghỉ ngơi thôi, một phết!

.

Nguyên cả buổi từ trưa đến chiều, cô bé dùng bữa ở ngoài rồi dạo vào bar của Pj nhưng ko phải để tụ tập với nhóm mà là vào phòng của nhóm để nghỉ ngơi. Đến chiều, cô bé mượn đồ sặc của một người trong nhóm có kiểu chui sặc giống Nan rồi quay trở vào bệnh viện. Lòng vòng một hồi thì cũng đến 7, 8 giờ tối, vừa mở cửa phòng, đã thấy một số bên EVIL vào thăm Nan, trong số ánh nhìn đó, ko biết xuất phát từ đâu nhưng đã khiến Mon chợt thấy lạnh người, 1 đứa lên tiếng hỏi:

- Ủa, Mon, ở đây chăm sóc Nan suốt hả?

- Đâu, tôi làm gì tốt thế, tại giờ chưa muốn về nên chưa về thôi! ^^ Điện thoại cậu sắp hết pin- quảng đồ sặc cho Nan.

- Thật tốt vậy?- cậu nhóc hơi khó chịu, phần vì cậu nhóc ko có thiện cảm với Mon là mấy và phần vì Mon đã động vào vật quan trọng của cậu- điện thoại.

- Mà nói thế mà nghe được?- 1 đứa con gái lên tiếng bên vực Mon.

- Tùy, gái ngoan hiền (trong nhóm, Mon được xem là hiền nhất) tao ko thích!

Nan nói rồi quay mặt sang hướng khác, mắt nhắm hờ lại, tỏ ý ko muốn bị làm phiền, sự thật lúc nào cũng phủ phàng mà, ko phủ nhận rằng lời nói đó của Nan đã khiến cô nhóc đau. Ráng

” nặn

” ra nụ cười, Mon lên tiếng xua đi bầu ko khí nặng nề đó:

- Thôi, mọi người cũng mệt rồi, mọi người về nghỉ sớm đi, em ... chắc ở lại thêm 1 ngày nữa!

Mọi người, cả Nan nữa, hơi bất ngờ, chẳng lẽ con nhỏ ko có ý định về nhà thật, tính đi bụi luôn sao? (_

—

”) Dù sao tính ra đêm nay cũng 2 đêm rồi, khó trách mọi người có suy nghĩ thế, đợi mọi người tản ra về hết, Nan mở mắt ra, lời nói có chút khinh thường:

- Cô thích tới đến mức như thế?

Mon chợt im lặng, ko biết phải trả lời thế nào cho phải ... cô bé ko muốn phủ nhận tình cảm của bản thân mình ...

- Tôi ko biết ơn cô về chuyện này đâu! Đừng tưởng bở!- Nan nói tiếp.

- Cậu dẹp cái thái độ đó đi!- Mon.

- ****!- 1 tên văng tục- tụi bây ынн chết m. nó cho tao! Hôm nay mày thấy tụi tao coi như mày xui!

Theo lệnh của thằng cầm đầu, cả đám người xông lên, dùng chân đá liên tục vào một đứa con gái đang nằm chịu trận dưới nền đất, bao nhiêu cú đá cứ liên tiếp mà giáng xuống người cô nhóc, đáng thương! Đến lúc cô nhóc ngất đi thì thằng cầm đầu lại ra lệnh cho bọn đàn em dùng xô nước tạt vào người cô nhóc nhằm

” giúp

” cô nhóc tỉnh lại. Hấn khụy 1 chân xuống đất, tay nắm lấy phần tóc mái cô nhóc, ép nhỏ ngẩng lên nhìn mình:

- Cái này tại mày! Yếu mà bày đặt ra gió! Đối với tụi bây ko chơi phỉ ko được!- thằng đó cười khẩy.

- Buông!!! Chị Zu và Pj mà biết được, anh sẽ ko xong đâu!- giọng nói nghe có vẻ yếu ớt.

” BỐP

”

1 cái tát quá mạng giáng lên mặt cô bé khiến nó ko thể nào ngẩng đầu lên được nữa!

- Dọa bố mày sao? - dù trong lòng rất sợ- Mẫu Đơn của tụi bây là cái chó gì mà tao phải sợ chứ? Mà kì này, mày ko còn thân để mà thoát khỏi bọn này đâu! Thoát rồi, mày chỉ còn cách tự tử thôi!

Nói rồi tên đó cười man rợ, 3- 4 thằng con trai bắt đầu vây lấy cô bé, con nhỏ sợ lắm chứ, cứ nghĩ là mình ko thoát được, kì này là tiêu thật rồi, thân thể muốn rã ra muốn chạy mà ko thể đứng dậy nổi!

” Chết chắc!

” là tiếng lòng mà cô bé tự rên lên với mình.

” TÁCH

”

Cả đám sững lại, thằng đàn anh ngó nghiêng rồi hét lên:

- Thằng nào con nào chụp hình lên lút, ra đây đi!

Từ trên cành của một cây xanh gần đó, 1 người con trai đáp xuống đất với vẻ rất thư thái, ngổ ngược, 2 tay đút túi chậm chậm tiến về phía đám người kia:

- Tao đây!

- Nan? Nhúng vào chuyện tụi tao làm gì?- lời nói có chút kiêu ngạo.

- Ko thấy xấu hổ khi làm vậy với một đứa con gái à?- Nan.

- Ko liên quan tới mày! Nó là người của Mẫu Đơn, mày cũng đâu ưa gì nó,vậy để tụi tao xử!

- Tụi tao đâu chơi xấu như mày!- Nan.

- Ko xấu thì để tụi tao xấu! Giờ bầm!!!- thằng đó lớn tiếng.

- Được thôi!

Nói rồi cậu nhóc quay đi, cả quầng trời trước mặt cô bé như sụp đổ, vậy là hết hi vọng ... cô bé mệt mỏi nhắm mắt lại, chờ đợi một sự khùng khiếp sắp trút lên đầu mình.

- Nhưng với tấm hình này!- lắc lắc cái điện thoại- tao ko chắc tụi bây còn chỗ đứng!- Nan ngạo nghễ cất lời.

Thằng đàn anh chột sững lại:

- Khốn kiếp! Tụi bây!!!

Cả đám nghe thế liền chạy lại vây vòng lấy Nan, hành động của Nan ko có dấu hiệu gì cho thấy sự lảng tránh, cậu nhóc từ tốn cất điện thoại vào túi, hai tay khoanh trước ngực:

- Nhắm chơi lại tao ko?

- Mày nhỏ như thế mà láo thật?- thằng đàn anh.

- Ngon nhào zô!- Nan vẫn ung dung như thế!

Nan ko dễ xơi, trong EVIL, sau Jun và Ken thì Nan là một đứa nhóc cũng được đề phòng rất cao dù thua 2 leader tới tận 2 tuổi. Nói thế thì ... bọn này ko đủ khả năng, vả lại, đụng đến con nhóc của Mẫu Đơn đã mệt, giờ lại chạm đến thằng nhóc của EVIL nếu thế thì tên này chắc chắn sẽ rất

” mệt

” . Tên đàn anh cắn răng, ngậm ngùi kêu lên:

- Rút!

Nan nhìn từng người rút lui, miệng nở nụ cười thật tươi, nhìn vào cứ như là trên người thách thức:

- Tốt!

Ko có ai nên Nan tự mình bế cô bé lên phòng y tế, cô bé trên tay Nan dần cảm thấy một sự an toàn dành mình, rất muốn cảm ơn nhưng miệng ko thể nào thốt nên lời, trên đường đi, cậu lẩm bẩm:

- Ko thể tin cô là người của Mẫu Đơn! Phải biết đấu tranh chứ, xã hội này ko khôn ngoan thì ko tồn tại được! 2 nhóm chúng ta ko ưa nhau, tại tôi thấy chương mắt nên nhào vào thôi! Coi như công tôi bỏ ra ko uổng, cô trông ko đáng ghét như bọn kia!

-

- Cô mà

”máu

” lên 1 chút chắc sẽ được! Quá hiền! (ý này của Nan là sao nhỉ? :O)

.

.

Mon chợt mỉm cười khi nhớ đến lần đầu tiên mình gặp Nan, cậu vẫn như xưa, có thay đổi thì cũng chỉ là đẹp hơn, trưởng thành hơn,... Mon nợ Nan 1 mạng, trả bấy nhiêu vẫn là chưa đủ, sau này có dịp nhất định sẽ đền bù nhiều hơn. Chuyện hôm đó, chắc Nan cũng ko còn nhớ, nó vốn dĩ đâu quan trọng.

Mon thích Nan cũng từ dạo đó, mặc dù chưa nói chuyện với nhau lần nào, nhưng chỉ cần nơi nào có Nan thì cô nhóc lại cảm nhận được sự an toàn tuyệt đối!

Dù Nan có đối xử với Mon ra sao đi nữa thì có lẽ hình tượng Nan trong mắt cô nhóc vẫn như vậy, ầm ập tựa như lần đầu gặp mặt, Nan thay đổi như bây giờ, chỉ là do xã hội quá bon chen, như 1 lời mà Nan đã từng nói trên đường đến phòng y tế:

- Người ko vì mình trời tru đất diệt!

26. Chương 11 - 3

Chap 11.3:

Vài ngày sau, Nan xuất viện, sự hồi phục của cậu nhóc khá nhanh chóng, cả đám lại tụ tập đến bar của Pj ăn chơi, hợp mặt =

= . Ko khí náo nhiệt, đông vui hơn mọi ngày thấy rõ. Nhưng ko hiểu sao, từ lúc mới ra viện từ sáng đến giờ, mặt Nan cứ hầm hầm ko có chút gì gọi là vui vẻ, ai động vào cũng nín thinh, ko phản ứng gì, Ken và Jun biết là đã có chuyện gì nghiêm trọng lắm đã xảy ra nên cậu nhóc mới thế nhưng vẫn ko hỏi vì bọn hắn biết rằng, cậu nhóc mà ko muốn thì đừng ai ép buộc hay hỏi được cậu nhóc được gì. Vì Nan như thế nên dù cho không khí có náo nhiệt như thế nào đi nữa cũng có một chút ko thoải mái. Ken chợt lên tiếng:

- Cuối tuần này mọi người ai cũng thi thể thao hết phải ko? (trường bọn nó tổ chức)

Gần như là cả chục cánh tay giơ lên, nam có, nữ có, đương nhiên rồi, có sức

” quánh

” nhau thì cũng tương đương với việc có dư sức đấu thể thao mà! ^^

- OK! Hỏi thể thôi! Thi hay ko cũng vậy, cách ngày thi 2 ngày chúng ta đi chơi! Ai đi thì pm cho tao!- Ken đồng dạ tuyên bố.

Khỏi nói cũng biết, nghe xong bọn nó hò reo thể nào, đối với bọn

” ham chơi lớn ko nổi

” này mà chịu ở nhà thì đúng là chuyện hiểm.

- Đi đâu ă?- Pj.

- Ngọn núi X - Ken.

Nghe Ken tuyên bố xong thì một phần là đồng tình, phần còn lại có vẻ chán nản, leo núi mệt bỏ hơi tai, leo tới nơi rồi thì sợ chả còn sức gì mà chơi với đùa _ _ _

” , cứ tưởng là được đi biển chứ!!!

Lúc này, Mon bước vào, cô bé mặc chiếc áo tay dài kiểu, màu hồng nhạt, có đính nơ to trước ngực, phía dưới là một chiếc váy liền ngắn, tóc xõa tự nhiên, trang điểm nhẹ kết hợp với chiếc vớ đen dài cùng đôi giày để bệt trông cô bé xinh hết biết ^^

Mon chưa kịp ngồi xuống, chưa kịp chào ai thì nhóc Nan đã xấn tới, mạnh bạo túm lấy cổ áo con bé, hành động đó ko chỉ khiến mọi người mà còn khiến Jun và Zu phải sững lại. Thấy người xung quanh bắt đầu ngày một đông, nó lớn tiếng át đi tiếng nhạc:

- Ở đây ko hay!

- Pj! Đưa mọi người vào phòng!- Jun im lặng nãy giờ, nghe nó nói thế cũng lên tiếng phụ trợ (kể tung người hứng quá nhỏ ==

”)

.

Từ lúc ngoài bar cho đến lúc bước vào phòng, Nan cứ giữ thái độ như thế, nhìn Mon với ánh mắt như muốn thiêu rụi.

- Cậu bị gì thế?- Mon căng thẳng.

- Nói đi, tấm hình trong điện thoại tôi, sao xóa nó?- Nan quát lên.

- Hình gì?- Mon có vẻ ko biết.

- 1 người phụ nữ! Biết chứ?- Nan bắt đầu nhẹ giọng nhưng chính sự nhẹ nhàng đó càng làm cho lời nói của cậu nhóc có thêm

” chiều sâu

” .

Ken nghe đến đó thì 1 phần hiểu được câu chuyện nên cũng nói đỡ:

- Mon, tấm hình đó quan trọng lắm, mẹ cậu ấy mất rồi, đó là kỉ vật cuối cùng còn sót lại đấy! Nếu lỡ có vô tình làm thế ... nhận đi!- Ken.

- Vô tình hay cố ý thì cũng là một cái tội!- Nan đánh giọng.

- Em ko

- Cô thật ko làm? Ngoài cô ra thì ko ai dám động vào điện thoại tôi cả, chẳng lẽ tôi tự xóa rồi đổ oan cho cô à?- Nan ngắt lời Mon- Cô đúng là giả tạo của giả tạo đó! Tôi khinh!!!

Lời nói của Nan ko phải là vô lý vì như đã từng nói, điện thoại là một vật quan trọng nhất với Nan, trong điện thoại có tấm hình duy nhất của mẹ mình mà cậu còn giữ lại. Nói chung quy, cậu quý nó còn hơn mạng sống của mình thế nên thường thì cậu ko cho ai động vào điện thoại mình cả!

Mặc dù đã cố kìm nén nhưng dường như Nan vẫn ko ngăn được bản thân mình. Mọi người chỉ biết nín thở mà nhìn, ngoại trừ những lúc đánh nhau ra thì họ chưa bao giờ thấy Nan mất bình tĩnh như thế, đây ... là lần đầu tiên, Mon chỉ cảm nhận được một cảm giác duy nhất : đau!

- Cậu ... thực sự coi tôi là người như thế?- giọng Mon run run.

- Tôi ko đổ oan ai cả, chính cô đã khiến tôi nhìn thấy điều đó! Đừng nghĩ mình là con gái thì tôi sẽ ko ra tay, lắm rồi! Tốt nhất là biến khỏi tầm mắt của tôi, dơ bẩn!- Nan rít lên từng chữ, nghiêng rằng thật chặt, như thể cũng đủ biết rằng, cậu nhóc đang cố làm chủ hành động của mình.

- Được- Mon gật gù, cười chua xót ra vẻ đã hiểu- tôi chiều ý cậu!

Mon xô cửa chạy ra ngoài.

... Khóe mi cô bé dần xuất hiện những giọt nước trong như pha lê ...

- Tìm hiểu kĩ khi đi sâu vào 1 vấn đề!- nó chỉ nói vồn vện nhiều đó rồi bước ra ngoài ngồi.

- Ngoài trời mưa lớn lắm Nan à!- Pj muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cũng theo bước nó mà rời phòng.

- Có lẽ mày sai!

Jun nói rồi hất cho tay vào túi, thong dong bước ra ngoài. Lần này, cả hấn cũng nói thế, lẽ nào người sai là cậu nhóc, nhưng rõ ràng ko có ai động vào điện thoại cậu cả, mọi người đều biết rõ chuyện đó, thế nên có để ko đó thì cũng ko ai dám động vào!!!

Ken cũng ra hiệu oí người ra ngoài hết, điều Nan cần lúc này là sự bình tâm để suy nghĩ lại mọi việc...

Có nụ cười hả dạ xuất hiện trên môi một người ...

.

Mon cứ thế mà chạy trong vô thức, nước mắt hòa với nước mưa, mưa lớn, từng giọt mưa cứ quật vào mặt, đau, rất nhưng ko thể sánh bằng vết thương lòng, thật ngu ngốc khi ôm mối tình đơn phương, ai chưa trải qua thì chưa bao giờ hiểu được cảm giác đó !!! Thú vị, ukm cũng có, niềm vui người ta cũng là niềm vui của mình, thấy người ta buồn mà tim mình cũng quặn thắt, luôn âm thầm, dõi theo từng bước chân người đi dù sự tồn tại của mình đối với người ta chưa bao giờ là hiện hữu, nhưng ít nhất cũng có một động lực, một niềm vui trong cuộc sống ... (đây chỉ là nhận xét khách quan của Chee dành cho 1 mối tình đơn phương vụn vặt đã qua). Suốt 3 năm để rồi nhận kết quả như thế, vẫn là một con số 0 tròn trĩnh như lúc mới bắt đầu... Đi đường nào rồi cũng về La Mã ...

” Tổ gốc, là tại tổ ... Ko phải tình cảm nào trao đi rồi cũng được đáp lại, cậu nhỉ?

”

Hóa ra, Mẫu Đơn và EVIL ko sáp nhập lại hay hơn, tốt hơn ...

Cứ chạy trong vô thức mà cô bé ko để ý có một chiếc xe tải đang chạy lại phía mình với tốc độ khá nhanh.

” RẦM

”

1 màn đen tối là những gì cuối cùng cô bé cảm nhận được.

” [Nỗi đau] tớ cam chịu

[Uất hận] tớ khóc than

[Tình yêu] tớ chôn giấu

[Cố gắng] nhưng thất bại

[Mong mỏi] là quá ngốc

[Chờ đợi] chỉ dư thừa

[Mỉm cười] tim rỉ máu

”

(st)

27. Chương 12 - 1

Chap 12.1: LỖI TẠI AI ???

Trên đường chở Pj về nhà, ko khí trong xe cứ yên lặng đến ngột thở. Pj cứ áp mặt vào kính xe nhìn ra bên ngoài, mưa cứ rả rích ko thôi, gọi điện thoại cho Mon thì cứ tò te tí ... ko biết con bé có sao ko đây! Mà thật rằng, nhỏ chắc chắn là Mon ko làm cái trò đê hèn như vậy! Nhưng ... lỡ như Ken đã từng nói, nhỏ vô tình xóa nó thì thế nào? Ko được, ko được Pj cố chặn đi những suy nghĩ ngày càng tiêu cực của mình! Mon đã nói ko có thì tuyệt đối sẽ ko có!!!

- Tầm hình đó quan trọng với Nan thế sao?- Pj.

- Nếu ko thì thằng Nan đã chẳng như thế! Nó chưa bao giờ túm cổ áo đứa con gái nào!- Ken.

- Nhưng ... như thế là quá đáng lắm! Lời nói đó sẽ gây tổn thương con nhóc. Dẫu sao chuyện cũng chưa rõ ràng mà Nan đã buông những lời như vậy!- Pj.

- Quá đáng là quá đáng thế nào? So với những chuyện mà bọn con gái cô gây ra thì nhiều đó lắm gì?- Ken.

Pj tức giận nắm tay mình vào ô kính xe.

- Mon ko như những đứa con gái kia! Ăn nói đàng hoàng xịu! Cũng đừng vợ dũa cả nắm!- Pj

- Bỏ tay ra khỏi kính! Bẩn! À, Mon ko như những đứa con gái kia thì tức là cô như những đứa con gái kia rồi! Vợ dũa cả nắm là sao?- Ken cười khẩy, rõ ràng là ý khinh thường.

- Đừng lôi tùm lum chuyện vào nha! Đủ rồi đó! Tôi nói tôi ko buông thả là tôi ko buông thả!- Pj gần từng tiếng.

- Her, nghĩ tôi sẽ tin cô sao? Bọn con gái các người đã lẫn xả vào cái chốn này thì ai còn nguyên vẹn đâu! Làm giá thật! Làm sao biết được các người vượt tới cái ngôi đền chỉ có phải bằng chính sức mình hay ko, hay là cũng - Ken cố tình bỏ lửng câu nói.

- Anh ngậm miệng đi!- Pj thét lên.

- Khoảng thời gian cô quen thằng Luân (bạn trai cũ Pj) ai biết 2 người đã từng làm gì?

Câu nói Ken phát ra làm cho Pj như chết điếng tại chỗ... Ý gì đây chứ, xúc phạm lòng tự trọng nhỏ vừa vừa thôi chứ, sao tên đó có thể đành dạn nói Pj như vậy được? Đáng!!! Thì ra Ken cũng xem nhỏ như những đứa con gái tầm thường kia à? Vì Khánh Hạ thôi hả ???

- Anh đúng là bị chuyện Khánh Hạ làm ở mắt! Sao anh có thể nói tôi như thế chứ?- Pj.

2 tiếng Khánh Hạ lọt vào tai Ken làm tên đó phanh gấp lại khiến Pj sắp bị đập đầu vào phía trước. Nét cười cợt nhả biến mất, mắt Ken đánh lại, tên đó cao giọng:

- Câm miệng đi!

- Tôi nói sai sao? Chị ta làm tổn thương anh 1, anh làm tổn thương lại bọn con gái 10, là con trai như thế, có ấu trĩ quá ko???- Pj.

- Tôi như thế là chuyện của tôi, cũng vì bọn con gái mấy người quá ngu ngốc, quá ham hố nên lao đầu vào thôi! Thức ăn tới miệng ko lẽ từ chối à! Có bọn ngu mới thế!- Ken.

- Anh ko chịu nhìn về sự thật đã qua! Sao anh ko hướng về tương lai mà bước tiếp mà cứ sống mãi như thế? Có bao giờ anh nghĩ mình đã làm tổn thương người ta ra sao ko? Có bao giờ anh hối hận về những gì mình đã làm?- Pj.

- NEVER !!! - Ken chậm rãi nói ra từng chữ.

- Anh điên thật rồi!- Pj.

- Chừng nào bọn con gái ko chủ động tìm tôi nữa thì tính tiếp! Bọn đó chủ động, chả phải tôi!- Ken nhún vai.

- Anh đúng thật là bị Khánh Hạ làm mờ mắt rồi! Anh nghĩ anh làm thế thì chị ta sẽ quay về với anh sao, anh nghĩ anh làm thế thì mọi chuyện sẽ khác à, anh nghĩ

Ko để Pj nói hết Ken đã

” khóa

” chặt môi Pj lại, tên đó đè nhỏ nằm xuống ghế, mút thật mạnh môi Pj, bằng chứng là nó sưng đỏ lên ngay sau đó, 2 tay Pj cứ quờ quạng hồng đẫy Ken ra nhưng nhanh chóng 2 tay nhỏ cũng bị Ken giữ chặt!!! Tên đó dờ môi, ve vãn từng hơi thở quanh tai Pj, liếm nhẹ lên đó khiến Pj chột rùng mình:

- Em ép tôi phải làm thế này!

Ken di chuyển xuống vùng cổ Pj ko biết cổ áo của nhỏ đã bị bung ra khi nào, Ken cắn một cái thật mạnh vào cổ nhỏ tạo nên một dấu đỏ khó có thể mà phai trong một sớm một chiều được, nó đau đến mức khiến Pj chột la lên, từ cổ rồi Ken cứ thế mà tiến xuống, Pj thở gấp, có lẽ nhỏ chịu ko nổi trước những trò mơn trớn này của Ken ... Bàn tay Ken cũng thế mà hoạt động, tên đó di chuyển bàn tay mình một cách vô cùng chậm rãi, từ giữa cổ chạy dài chậm chậm thẳng hàng đi xuống, gần chạm ... (mọi người tự hiểu nhen!) tên đó dừng lại, Ken dùng tay, ép một bên chân của Pj vào người mình, thực hiện những cú vuốt ve vô cùng điệu nghệ, từ bắp chân thon gọn của Pj, bàn tay hần cứ nhẹ nhàng mà đi lên, tới sát đùi, tên đó dừng lại, môi lại cuốn chặt môi Pj, tên đó cứ chờn vờn, cố tình chơi đùa với cái lưỡi Pj như thế làm cho nhỏ muốn thoát ra mà ko được...

Thấy vòng tay của Ken có vẻ lỏng, nhỏ thừa cơ đẩy mạnh Ken ra, với một lực đẩy khá mạnh và sức đề phòng giảm, Ken bị đẩy mạnh về ô kính xe sau lưng. Pj vội vàng ngồi dậy, ngồi sát về phía cửa, mắt nhỏ đã ướt cả lên, khung cảnh trước mắt là nhạt nhòa, môi nhỏ thì sưng tấy, quần áo xộc xệch mất đi vẻ chỉnh chu hàng ngày, dù khóc nhưng cũng nhận ra rằng mặt nhỏ đỏ gay lên ... tay nhỏ giữ chặt lấy cổ áo mình, thân hình đôi lúc lại run lên:

- Anh là thằng tồi ! Ngốc nghếch!- 1 giọt nước mắt chảy dài trên má nhỏ, thấm vào miệng, nặng đặng!

- Đừng khóc trước mặt tôi!- Ken quay đầu hướng sang cửa xe- Tôi nhớ ko lắm, mình đã cảnh cáo cô rồi! Đừng bèn mãng vào chuyện của tôi!- Ken lạnh lùng nói.

- Được!- Pj gật đầu, miệng cười khổ- Người thay thế thì vẫn mãi là người thay thế, một con rối thì ko có quyền lên tiếng! Đúng ko?

- Đúng!- Ken ko do dự.

Nghe Ken nói thế, nhỏ cắn chặt lấy môi mình, chỉnh trang lại y phục, mở cửa xe chuẩn bị bước ra, bất ngờ Ken giữ tay nhỏ lại:

- Định làm trò ngu ngốc gì? Ko thấy trời mưa à?- Ken.

Pj vùng mạnh tay mình ra, giọng chột đánh lại:

- Về đi!

Nói rồi nhỏ bước xuống xe, chạy biến vào màn mưa tối tăm phía trước, Ken sững lại nhìn nhỏ cho đến khi bóng nhỏ khuất dần, Ken dầm tay vào vô-lăng, dùng tay vuốt lên mặt mình:

- Khốn thiệt! Cầm giắc gì vậy chứ? Mà điên rồi!

Nói rồi Ken phóng xe về nhà.

.

Pj cứ đi trong vô thức, mong muốn Ken thoát khỏi cái quá khứ đó có lẽ là viễn vông quá chẳng, sao có thể chứ!/? Nhỏ ở nhà Ken cũng khá lâu rồi, ưk, cứ như thế nhưng có nhiều kỉ niệm... Trước đó nhỏ thích Ken nhưng ko nói, rồi Ken bắt đầu quen Khánh Hạ, cả một khung trời trước mắt nhỏ vỡ vụn! Ken lớn hơn nhỏ một tuổi! Phải khó khăn lắm nhỏ mới thoát ra khỏi cú sốc đó, người mình thích quen với chị họ mình, hằng ngày nghe chị huyền thuyên về tình cảm của 2 người mà nhỏ đau thật đau! Nhỏ muốn Ken là của ngày xưa, nụ cười tự tin, hiền hòa lúc nào cũng hiện hữu trên môi, ấm áp với xung quanh ... chứ ko như bây giờ... Từ

sau chuyện Khánh Hạ, Ken trầm hơn, nụ cười cũng giá lạnh, con người cũng khó gần và đáng sợ hơn trước, một bản sao của Jun!!! Nhưng chính thế mà đám con gái cũng bám đuôi Ken nhiều hơn, Ken thì chỉ xem đó là một trò đùa!!!

” ~ Chia tay ...

1 ng’ trở nên vô tình- 1 người vùi mình vào trò chơi thân xác

”

(st)

Những hành động vô tình mà cố ý của Ken đã khiến cảm xúc trong Pj quay lại, lúc Ken nói chuyện điện thoại (với bọn Chiang) này, Ken cũng đã nói là ko cho họ động vào Pj đó thôi! Lúc mẹ con đồng đánh kia bắt nạt Pj, Ken chẳng che chắn cho nhỏ còn gì, dù người khơi chuyện là Ken, nhưng ít ra, tên đó đã ko bỏ mặt nhỏ vào lúc đó! Chưa kể những cái mi cố tình nữa, những hành động ân cần trước mắt mọi người, dù là giả thôi ... nhưng nó đã cho Pj thấy được con người Ken lúc xưa!!! 1 hình ảnh mà nhỏ đã cố quên!!! Nhưng tất cả đều đã bị phá bỏ chỉ bởi những câu nói và hành động rất vô tình của ai kia ...

Mọi thứ trong Pj lại một lần nữa vỡ vụn, mầm non mới nhô lên đã bị người ta giẫm nát ko thương tiếc...

” Có những nỗi đau ...

Ko đáng để sầu bi lại mãi tê buốt, dẫn vật trong nhau ...

Có những câu nói hờ hững ...

Nhẹ bay như gió thoảng...

Lại gieo vào lòng nhau những vụn vỡ xót xa ...

”

(st)

Pj về nhà trong tình trạng ướt như chuột lột, trời lúc này đã khá khuya, nhỏ đi thẳng về phòng mình, lúc đi qua phòng Ken, bước chân nhỏ có chút chùn lại, có lẽ... Ken đã ngủ..., ý nghĩ chợt đi qua trong đầu Pj nhưng nhỏ vội gạt ra...

Pj cũng đâu biết Ken chỉ vừa vào phòng mấy phút trước, khi thấy Pj tới cổng nhà thì tên đó mới quay lưng về phòng...

.

Trời vừa lờ mờ sáng thì Pj đã thức dậy, nhỏ làm mọi chuyện thật nhanh rồi đến trường bằng xe của mình. Hôm nay nhỏ ko muốn chạm mặt Ken, chuyện hôm qua nhỏ cần thời gian suy nghĩ lại, nhỏ ko thể coi nó là bình thường như lúc trước được!!!

.

- Cậu chủ! Khánh Du đi từ sáng rồi ạ!- 1 người hầu gái cung kính nói.

Ken gật đầu, ko nói gì thêm, Ken cũng đã lường trước được những chuyện này rồi. Chuyện vừa xảy ra khiến mối quan hệ của 2 người trở về điểm xuất phát ban đầu...

28. Chương 12 - 2

Chap 12.2:

Mọi chuyện giữa Ken và Pj coi thế đã 2 ngày rồi! Nhanh thật! Chiến tranh lạnh cứ thế mà tiếp diễn ...

Lớp học bọn nó đã reo chuông kết thúc tiết 1, mặc dù Pj đã đi học từ sớm nhưng ko biết nhỏ đã đi đâu mà ko thấy.

Điện thoại nó chợt rung lên từng hồi (vì là giờ học nên chỉnh chế độ im lặng) khiến nó phải rời mắt khỏi những con số trong tập. Nhìn màn hình, một dãy số hiện ra, la huơ lạ hoắc:

- Tôi nghe!- nó lạnh nhạt.

-- đầu dây bên kia đã nói gì đó khiến mặt nó hơi biến sắc.

Nó đứng dậy rời khỏi lớp, vừa ra khỏi cửa giáo viên bộ môn nó cũng vừa vào, nó chỉ gật đầu chào nhẹ như thể hiện thay cho sự xin phép. Đứng trước cổng, nó gọi cho Pj nhưng đáp lại vẫn là những tiếng tút...tút... kéo dài vô tận. Suy nghĩ điều gì đó, nó nhanh chóng gọi cho Jun, hắn vừa bắt máy thì nó nhanh chóng nói:

- Bùng tiết hôm nay đi, tôi ở cổng, nhớ lấy xe!

Chỉ ngần gọn như thế rồi nó cúp máy, nhấn 1 tin rồi bấm sent cho Pj

.

- Ai gọi mày thế?- Ken.

- Zu.

Hắn đáp gỏn lộn đường như là đang suy nghĩ điều gì đó. Thái độ nó có gì đó ko giống mọi lần; dù lời nói vẫn ko chứa cảm xúc gì, vẫn khiến người nghe cảm thấy xa cách nhưng ... có chút gì đó ko bình thường như mọi ngày ...

- Con nhóc nói gì mà mặt mày trầm tư thế?- Ken khều vai hắn.

- Bùng tiết, lấy xe chở con nhóc đi chơi! (anh này gian dễ sợ O.o) - Jun nói rồi cầm cặp đứng dậy.

- Thăng hôm nay!!! Zu mà kêu mày chở đi chơi thì tận thế mất!- Ken nhú mày.

Hắn ko nói gì, chỉ đáp lại bằng một nụ cười đầy ẩn ý, đi qua giáo viên, Jun chỉ nói là hắn mệt rồi quay đi luôn bỏ Ken ở đó với 1 bộ mặt ko thể nào ngó hơn được nữa!

- Quái, sao ghét nụ cười của thằng khùng này khiếp! Chả nhẽ bọn nó đang hẹn hò thật???

Bất giác tiếng bà cô vang lên kéo Ken về hiện tại:

- GIA HI, nhìn cửa sổ mơ đến ai thế, Khánh Du ngoài đó sao ? (chuyện của Ken mà giáo viên biết thì cũng ko có gì là lạ đâu nha mấy bạn)

Ken chợt ngẩng đầu lên rồi lại cúi xuống, thay cho câu trả lời là những cái gãi đầu trông vô cùng bối rối, mấy đứa con gái trong lớp chứng kiến được thì chỉ có thể thốt lên:

- Trời ạ. thằng Ken giả nai kìa!!!

hoặc là

- Nhìn nó dễ thương quá mọy!!! Nó bối rối đó!!!

”

”

Nhưng nói đi thì phải nói lại, dạo này Pj đi xe riêng đến trường thế Pj đâu ko chở nó mà nó lại nhờ Jun, sáng nay Pj cũng đi học, mặc đồng phục trường đảng hoàng mà!!! Mà Jun nữa, thái độ hắn cũng hơi lạ, rõ ràng là hắn đã khản trương lắm, Jun là một người ngăn nắp, thế mà vừa nhận xong cuộc gọi từ Zu hắn đã dọn hết tất cả mọi thứ có trên bàn vào cặp (thật ra chỉ có một cuốn tập và một cuốn sách =

=) , xem xúu lấy luôn cuốn sách của Ken ... Ngoại trừ những chuyện của nhóm hay chuyện của Ken hoặc Nan thì hắn chưa từng có thái độ như thế trước bất cứ gì!!!

.

Chiếc Lexus dừng ngay trước mặt nó, nó ko khách sáo mà bước thẳng vào xe.

- Bệnh viện ABC, nhanh lên!!!

Hắn chạy như xé cả gió, tính ra

” trình độ

” nó cũng cao thật, ngồi trong một chiếc xe như thế mà mặt vẫn tỉnh như ko ...

KIT

Chiếc xe phanh gấp lại khi đã đến điểm dừng, nó bước xuống xe. Trước khi hắn cho xe đi nó lại nói:

- Người trong nhóm bị nạn nếu ko quan tâm thì cứ về, nếu có ... phòng C444!

Nó nói rồi tiến dần vào sảnh bệnh viện... Hắn đang bận suy nghĩ,

” người trong nhóm

” là ai nhỉ??? Mà chỉ có hắn mới khiến người ta làm theo mình thôi chứ vậy mà nó ... , thực sự thì giờ mới để ý, hắn đã làm theo mà ko 1 chút chần chừ gì!!! Đầu thì suy nghĩ nhưng chân hắn đã nhanh chóng bước đến phòng C444 dựa vào sơ đồ chỉ dẫn của bệnh viện.

.

- Sao Mon ở đây?

Đó là câu đầu tiên hắn thốt lên khi bước vào phòng bệnh. Trên giường bệnh là 1 cô gái trông vô cùng yếu ớt, hai mắt khép lại, tay chân trắng trẻo và có vài điểm bầm, trên đầu còn có mảnh băng gạc, tay trái đang được truyền vào một chai nước biển.

Nó vừa định trả lời câu hỏi của hắn thì Pj đẩy cửa vào, mồ hôi lấm tấm trên mặt chứng tỏ là nhỏ đã vội vã lắm, nhỏ cũng hỏi lại một câu y chang Jun ban nãy nhưng thái độ thì hoàn toàn trái ngược, nếu ngữ điệu trong lời nói của hắn cứ đều đều thì Pj lại chứa đầy lo lắng...

- Có y tá gọi điện báo!

Nó trả lời mà mắt vẫn dán vào Mon, có chút gì đó ... xót xa dù là cố kìm lại!

- Các cháu là bạn cô bé?

Một người mặc áo blouse trắng đi vào thu lấy ánh nhìn của 3 người tại nó. Pj gật đầu lễ phép chào ông ta, nó và Jun cũng gật nhẹ đầu; hắn vẫn cứ đứng thong dong như thế, người tựa vào tường, 2 tay cho vào túi, im lặng lắng nghe cuộc trò chuyện trong phòng, nó vẫn ko đứng dậy, ngồi nhìn Mon chăm chăm như chờ đợi điều gì đó.

- Cô bé vào viện cách đây 1 ngày, cũng may chiếc xe ấy chỉ va chạm nhẹ và dừng kịp lúc, tài xế ấy cũng ko đến độ mất lương tâm, đã chở cô bé đến bệnh viện, đỡ nhẹ một phần chi phí, nếu ko dừng xe kịp thì ...

- nói đoạn ông ta khẽ lắc đầu- ông đã liên lạc với người nhà cô bé thông qua những thông tin từ công an phường, điện thoại cô bé ko thấy trên người, chắc là bị thất lạc lúc xảy ra va chạm nên ta ko thể liên lạc với các cháu sớm hơn được!!! Các cháu hãy ra ngoài làm hồ sơ nhập viện và thanh toán nốt số tiền còn lại giúp cô bé nếu có thể!!!

Nói rồi Pj đứng dậy theo bác sĩ ra ngoài. Nhìn những vết thương nhỏ trên tay Mon, Jun chợt liên tưởng đến điều gì đó, rõ ràng là mấy lần trước ko thấy nó, đó càng ko thể là những vết thương do va chạm vừa rồi, nhìn ko giống lắm!

- Tay.

Nó ngược lên nhìn hắn, thấy hắn nhìn vào tay Mon thì hiểu được hắn cũng có những suy nghĩ giống mình, nó bất chợt lên tiếng:

- Chắc là chuyện gia đình!

Hôm đó Mon mặc áo tay dài chắc là vì muốn che nó lại vì sợ mọi người lo lắng đây mà!

- Gia cảnh?- hắn nhướn mày, đôi mắt xám hướng đến người con gái đang nằm trên giường.

- Trung lưu, là con 1, là kết quả của một cuộc hôn nhân gượng ép, thiếu chút ít tình thương cha, tình thương mẹ thì nhận được quá nhiều, đôi khi bị sự quan tâm đó làm cho choáng ngợp!!!

Hắn và nó cứ thế mà trao nhau những câu hỏi ko đầu ko đuôi về Mon như thế!

Rồi mọi vật như lại trôi vào im lặng, hắn ko bắt ghế lại ngồi gần bọn nó, cứ giữ tư thế cũ, thỉnh thoảng lại đưa mắt sang để ý tình hình Mon hiện tại, rồi ánh mắt đó lại có vẻ như vô tình lướt sang người đang ngồi trên ghế... cứ thế mà thỉnh thoảng...

Nó cứ ngồi thế mà chăm Mon, Pj có vẻ chưa hoàn tất xong hồ sơ thì phải, Jun đang đứng ở phía trực diện với nó, sao hắn lại có dáng vẻ bình thản đến như thế, ánh mắt cứ hướng xa về một nơi vô định ngoài khung cửa sổ mà ko chú ý gì đến xung quanh (ss chắc chứ ạ) ... thỉnh thoảng rồi lại thỉnh thoảng ...

SOMETIME

29. Chương 12 - 3

Chap 12.3:

- Ko... ko có... tôi ko có làm mà!

Mon chợt hét to lên rồi mở bừng mắt ra, cô nhóc đã tỉnh lại. Cô bé thấy Jun và Zu ngồi cạnh thì đột nhiên khóc nức nở:

- Em... em ko có... làm chuyện đó! Anh chị... tin em chứ?

- Tụi này lúc nào chẳng tin em!

Pj lại bất ngờ đẩy cửa bước vào, trả lời câu hỏi của Mon làm cả bọn ngoái đầu lại nhìn. Mon vẫn cứ thế mà nức nở khi được Pj ôm vào lòng:

- Ngày đầu tỉnh lại, ko có ba mẹ, ko có người thân- bạn bè, em cứ tưởng mình bị bỏ rơi rồi!

- Ngốc!

Hắn và nó tự dừng lại đồng thanh, thái độ cũng lạnh lạnh y hệt nhau làm Mon và Pj phải ... tròn xoe mắt nhìn. Nó chỉ nguyền rủa 1 cái thật sắc rồi quay sang Mon. Nó là thế và hắn cũng vậy, sự quan tâm đối với người khác luôn được thể hiện theo một cách rất riêng !!!

- Bữa về nhà ba mẹ em có nói gì em nữa ko?

- Dạ! Tỉnh ra cũng ko có gì, mẹ em mắng em vài ba câu vì cái tội gọi mà ko bắt máy, mẹ nói sau này đi đâu mà bị gì thì mẹ ko quan tâm nữa! Thế nên, mấy bữa nay mẹ em ko có vào đây! Còn ba em thì do bị men rượu vậy lấy nên có... vô tình lỡ vung chai rượu trúng em! Kết quả chung là em bị cấm túc! =

"= !- Mon.

Thì ra là 1 số vết xước nhỏ trên tay là do miến chai ghim trúng.

- Cấm túc??? Thế hôm bữa sao vào bar được?- Pj thắc mắc.

- Em...

" đi trong im lặng

" ... từ tầng 2, em leo xuống bằng sợi dây thừng có sẵn- Mon cuối đầu nói, trông mặt cô bé hơi đỏ.

- Kết quả?- Zu.

- Dây bị thiếu... còn cách đất 1 khoảng... thế nên ... em nhảy liều xuống... - Mon càng nói càng nhỏ, thì ra tay chân nhỏ bị bầm tím là do đây.

Ánh mắt này giờ hướng về phía cửa của Pj đột ngột chuyển sang Mon, nghe xong câu trả lời thì cười ha hả:

- Một phong cách rất Y- most!!! (bó tay _ _ _ _

”)

- Sẽ đi chơi ???- Jun.

- Gì ạ?- Mon có vẻ ko hiểu nên hỏi lại.

- À, mấy ngày nữa nhóm sẽ tổ chức đi chơi, 2 ngày 1 đêm. Mà này- quay sang 2 người bạn hần- tới thăm bệnh hay thăm vấn người ta thế, mặt lạnh như tiền thế à?

Trái với vẻ xù lông nhím của Pj, 2

” nạn nhân

” chỉ đáp lại hờ hững, vẻ mặt ko khuất phục làm cho Pj tức đến độ muốn

” bốc khói

”

- Em... chắc sẽ... ko đi!- mắt Mon đượm chút buồn.

- Lý do?- nó.

- Vì... Nan nói là ko muốn thấy em nữa! Và lại... em sợ... có em buổi đi chơi sẽ ko vui!- Mon hơi sù sì
Mon vừa nói xong thì Pj đã gõ lên đầu Mon một cái rõ đau:

- Hâm! Kệ thằng nhóc đó! Nó ngồi đây ghế trên thì em ngồi dưới, ngược lại, nó dưới thì em trên, chẳng phải như thế thì ko đúng mặt sao? Yên tâm, chị

” bảo kê

”!

Nói rồi Pj ngẩng mặt lên cười ha hả, 2 tay chống hông khiến bạn nó cứ tưởng nhỏ có vấn đề về não (==!)

- Thế nhá! Im lặng là đồng ý!- Pj.

Nó ngược lên nhìn đồng hồ treo tường, giờ này ở trường đã tan rồi, nghĩ thế nó đứng dậy, hành động theo bản tính, tay nắm lấy vạt áo hần, miệng buông đúng 1 chữ:

- Về!

- Cái ... cái gì??? Đừng nói với tôi là 2 người đi chung nha???- Pj chột la lên.

- Ủ!- hần.

- 2 người ... 2 người...- Pj lắp bắp ko nói nên lời.

- Sao?- thấy Pj ko chịu nói hết câu nên nó hỏi lại.

- Ko... ko có gì... - thấy nó với hần đang nhìn mình bằng ánh mắt

” khủng bố

” nên nhỏ cũng vội thoái thác.

Chột nhớ ra gì đó, Pj lại gần Zu, nói nhỏ vào tai nó:

- Hồi này... Pj thấy Nan ngoài cửa... lúc làm hồ sơ xong... nhưng này giờ... ko thấy cậu nhóc vào...

Zu ko nói gì, chỉ quay qua nhìn Pj với ánh mắt ngờ vực.

- Thật! Pj thề mà! Nhận được tin nhắn của Zu, Pj đã sent báo tình hình ọi người! Nhưng ko ngờ là Nan lại ko ở trường mà vào đây! Ko biết cậu nhóc đến làm gì thôi!- nói rồi nhỏ ko bàn nữa, quay sang nhờ vả hần- Jun này, có gặp Ken thì nói là em sẽ ở bệnh viện chăm Mon ko về nhà nha! Cảm ơn!

.

- Mon này! Nhớ ăn hết cháo rồi uống thuốc! Giờ này bar bắt đầu đông! Chị đi rồi về!

Nói rồi Pj rảo bước đi, dọc hành lang dài, trong đầu nhỏ có nhiều suy nghĩ, về Ken, về hấn và về nó nữa! Pj chưa từng tiếp xúc với Jun trước đó nhưng qua những gì mà nhỏ cảm nhận được, Jun ko xa cách như nhỏ đã nghĩ, cũng hơi tàn bạo 1 xíu (ko phải 1 xíu đâu ss ời ==

”), ko biết có phải nhỏ cảm nhận lầm ko... nhưng nhỏ cảm thấy, ánh mắt Jun mỗi khi nhìn Zu ko lạnh như đối với mọi người... Cả Zu nữa chứ, trong Zu, nhỏ cảm nhận được là nó bắt đầu có những cái nhìn xa xăm, bất chợt còn nhận thấy những cái nhìn vu vơ nó dành cho Jun nữa... thì chỉ là vu vơ nên làm sao biết được là vô tình hay cố ý... Nói ra thì mâu thuẫn thật, nhìn có vẻ như bọn họ còn ko ưa nhau, thỉnh thoảng nói xoáy nhau vài câu nữa chứ! Nhìn họ cứ như là nam châm trái chiều, luôn đẩy nhau ra, nếu thế thì những cái kia phải giải thích thế nào nhỉ? Aiz, hai người họ đúng là rắc rối!!! >

”

Nhỏ đi vào bãi xe nhưng bước chân chợt khựng lại, nhỏ vội vã đổi hướng tìm chỗ núp. Ko sai, là Ken. Nhìn Ken dần tiến xa thì nhỏ mới thoát ra khỏi chỗ núp, bước chân sải dài, bờ vai rộng, đầu luôn ngẩng cao, có khí thế gì đó cứ ngang tàng, ngạo nghễ ... Phong thái đó khiến nhỏ ko thể nào rời mắt...

.

- Ý, anh Ken, chị Pj mới rời khỏi á, anh có gặp chỉ ko?- Mon.

- Anh vào đây là để thăm em mà! Chà, đồ ăn nhiều ghê nha! ^^ - Ken chỉ vào những túi đồ ăn trên bàn- tại nó phao tin nhanh dữ.

Ken định ngồi xuống ghế, thấy có gì đó rớt ngay chân giường nên nhặt lên, là 1 vỉ Panadol.

- Cửa em này!- Ken nhặt lên rồi trả lại cho Mon.

- Khoan đã!- Mon cầm lấy vỉ thuốc rồi ngẩng ra một lúc- À, cảm ơn anh, nhưng ko phải của em đâu! Của chị Pj ấy!

Ken sững lại, Pj lại bị đau đầu nữa sao? Thế mà lại ko chịu về nhà cơ đấy, bướng thật!!! Cứ thấy khó chịu trong người, chỉ muốn lúi nhúi ra rồi làm 1 tràng giáo dục tư tưởng vào mặt! Cái

” tôi

” cao quá đấy!!!

Stop suy nghĩ của mình lại đó, Ken ngồi nói với Ken dăm ba câu rồi về, trước khi về còn nhắc nhở:

- Mau hết bệnh để còn đi chơi với tụi này!

Cánh cửa phòng bệnh vừa khép lại, Ken bấm máy call cho Pj, lần thứ nhất: nhỏ tắt phăng cái máy... lần thứ 2: chuông reo nhưng ko người bắt máy... Ken tức mình cho điện thoại vào túi. 2 mày châu lại tỏ vẻ dăm chiêu, điều đó như làm tăng thêm vẻ đẹp cầu tên đó, mấy đứa con gái trông thấy chỉ biết há hốc miệng mà khen ko ngừng...

30. Chương 13 - 1

Chap 13.1 : BUỔI DÃ NGOẠI ĐÁNG NHỚ.

Cuối cùng thì buổi đi chơi mà mọi người mong đợi cũng đã đến. Cả bọn cứ nháo nhào như 1 cái chợ. Ko khí ngày càng náo nhiệt hơn trước sự xuất hiện của Ken.

- Mọi người yên nào!!!

Sau lời nói của Ken là một ko gian tĩnh lặng hiếm hoi nhất từ đầu buổi tối giờ.

- Tao đã đọc lại danh sách những người có mặt ở buổi đi chơi hôm nay, hiện chúng ta có 32 người! Do đó ... tao có một trò chơi...

Ken vờ bỏ lửng câu nói của mình để tạo sự hồi hộp ọi người.

- Hiện diện ở đây là 14 nữ và 18 nam. Mọi người sẽ bốc thăm lấy số, nam sẽ bốc thùng phiếu bên Jun, nữ bên Zu, 2 người có số giống nhau sẽ ngồi chung một cặp ghế (xe buýt). Đương nhiên sẽ có 2 cặp nam chịu thiệt mà ngồi kế nhau rồi ^^ !

Sau lời giới thiệu của Pj thì có người cười, có người tỏ vẻ khổ sở trông đến tội ^^! . Pj và Ken thì ngoài những lần hội họp để bàn chuyện đi chơi của nhóm ra thì ko ai nói chuyện với nhau lần nào khác.

- Trời ơi, lỡ tao mà ngồi kế Zu là khổ lắm đó! Mất zui lun!!! >

”

Những tiếng xì xầm nhỏ to đã bắt đầu vang lên.

- Ồ, đúng há!!! Thằng nào con nào mà xui xui ngồi kế Jun với Zu thì thua rồi! ==)) 2 đứa như đá trong ngăn lạnh ấy, chả có chút ánh nắng nào!!! ==! - 1 người tán thưởng ý kiến.

- Chưa kể con trai bọn mình mà ngồi kế Pj, lỡ đùa cái gì quá trớn thì thằng Ken mà nổi điên lên là chết chắc!!!

- Hay là ... #@%#^#@*&^

” !!!

.

- Hm... Ken ak' !!! Tụi tao có quyền ý kiến ko???- 1 thằng lên tiếng hỏi.

- Mà nói đi! Tao nghe! - Ken gật đầu đồng ý.

- Là vậy ... tụi tao nghĩ... nên cho Jun và Zu ngồi kế nhau, dẫu sao thì họ cũng là Leader đại diện cho nhóm, tụi tao ... cũng đâu có vĩ đại đến mức được ngồi kế họ, phải hum??? * mặt ngây thơ * (chém gió hay thật :)))

Ken ra vẻ gật gù, thực ra thì Ken hiểu cái ý mà bọn họ đang đề cập, còn cái cách diễn giải chẳng qua là để nói giảm nói tránh thôi ... Ken hiểu

” mức độ đóng băng

” của họ, rất rõ nữa là đẳng khác. Nếu ai xui mà ngồi kế họ thì quả thật là thiệt thòi trong buổi đi chơi này!!!

- OK! Duyệt!!!- Ken búng tay sau một hồi suy nghĩ- Còn gì nữa ko?

- Còn, với lại ... tụi tao hiểu khá rõ mà, tuy là anh em tốt, mà đối xử với tụi tao rất good, chưa bao giờ có những hành động như thế! Nhưng tụi tao ko muốn mà ko vui! Nên ... nhường Pj ày đây!!!

Lần này là một đứa con gái lên tiếng, bọn họ nghĩ như vậy cũng đúng, Ken là một tên lẳng nhăng đúng chất nhưng cũng rất hiểu thẳng. Người con gái nào là của Ken mà còn thân mật quá với người khác thì sẽ biết hậu quả...

Chuyện này trong quá khứ cũng đã xảy ra rồi, nhưng thật ra là có chút hiểu nhầm ở đây, với những

” món đồ

” ko có giá trị, chỉ mang tính chất

” tạm thời

” thì Ken chả bao giờ phải động tay động chân vì ghen bao giờ. Chỉ là mọi người ko để ý, chuyện đó xảy ra khi vừa chia tay với Khánh Hạ ko lâu: Ken vì quá buồn bức mà lao vào những mối tình một đêm, trong đó, có một đứa con gái đang hẹn hò với Ken mà còn có những hành động thân mật quá mức với một thằng con trai khác, kết quả là thằng con trai đó phải nhập viện 1 tháng trời ... nhưng ko ai biết rằng, sự bức tức đó ko phải là ghen tuông mà chính là sự trút giận cho bản thân ... Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, từ đó, ko ai dám có những hành động ngu ngốc như đứa con gái kia, mà nếu có, thì Ken cũng chả làm gì, đơn giản thôi: chia tay rồi quăng cho bọn đó một xấp tiền!!! Nhưng với Pj thì liệu ...

Nhìn qua thấy Pj có vẻ khó xử dù nhỏ đã cố làm ình thật

” tĩnh

” . Nhưng dường như càng giấu thì nó càng lộ:

- Nhưng ...

Pj lên tiếng định nói gì đó khi thấy Ken cứ trầm tư mãi ở đó.

- Thương tội này em nhá! Chuyện đó chị sẽ kể với em sau!

- - Pj, Ken.

- Okie! Quyết định vậy đi! Giờ bóc thăm lên xe!!!

Những lá phiếu trong hộp của Jun và Zu cứ thế mà rơi dần đi.

- Bắt đầu phân cặp! Tổng số 16 trừ 2 cặp ra (cặp Jun- Zu và Ken- Pj) , bắt đầu từ 1.

Với cách nói quyết đoán và dứt khoát này thì chỉ có thể là Jun thôi.

- 1 2 3..... 4

Khi Jun vừa đếm đến cặp số 4 thì ai cũng ngớ người, phải zậy ko trời, ko lầm chứ, Nan và Mon ngồi chung sao??? >

”

.

Mon cứ phân vân mãi, ko biết nên bước vào ghế ngồi hay ko, Nan đã ngồi vào cái ghế gần cửa sổ từ lúc nào, hướng nhìn ánh đi xa xăm, cậu bé ko thèm nhìn Mon cái nào thậm chí chỉ là liếc mắt, cứ nhìn ra cửa sổ mãi thế... thực sự là ko ai biết trong cặp mắt nâu đỏ đang nghĩ gì, có chứa chút ít tia phức tạp ...

Nghĩ ra gì đó, nhỏ quay sang hàng ghế kế bên:

- Anh Ken ... anh ... có phiền ko ??? ... Cho em... ngồi kế chị Pj ... được chứ? Em... là con gái ... chắc sẽ... ko có vấn đề... gì đâu!- trong lời nói của Mon có chút e dè.

Ken tạm thời ko trả lời, chỉ nhìn Pj dò ý, Pj chỉ nhìn Ken rồi cười 1 cái khá gượng ... cứ như là

” Mong anh hãy chấp thuận!

” vậy! Từ bao giờ mà nhỏ có thái độ khách sáo với Ken thế nhỉ? Cũng đã mấy ngày rồi, Pj ko

” lải nhải

” bên tai Ken, ko còn ai chọc cho Ken tức điên lên rồi cười ha hả ra vẻ chiến thắng, cảm giác trong Ken bây giờ có được gọi là ... trống trải ko nhớ? Nhưng có 1 điều Ken chắc chắn ... cảm giác trống trải này ... ko giống với

”trống trải

” mà Khánh Hạ mang đến!!! Nó thực sự ko giống hay là chỉ vì ... chưa đến lúc!!! Là vì Ken biết giữa Ken và nhỏ còn có cái trói buộc nên nhỏ ko thể nào đi mãi được hay là vì cảm xúc chỉ đến mức như thế ???

Pj giờ trong mắt Ken có cái gì đó trầm lắng lắm! Ken nhường ghế lại cho Mon, cô bé chột thổ phào nhẹ nhõm. Trong một giây, mắt cậu nhóc có chuyển hướng từ cảnh vật bên ngoài khung cửa sổ đến người con gái đang xin đổi ghế, chỉ là lướt qua!!!

- Cảm ơn!!!

Pj và Mon cùng đồng thanh cảm ơn Ken nhưng thái độ thì trái ngược hẳn. Mon vui tươi thấy rõ, còn cảm xúc trong lời nói của Pj có cái gì đó như là trốn tránh, như là một lời bắt buộc phải nói! Ken hơi sững lại nhìn Pj nhưng nhỏ đã nhanh chóng

”đánh

” mắt sang Mon, cười một cái thực sự ko

” ảo

” ...

Từ bao giờ mà họ đã trở nên xa lạ đến mức phải nói cảm ơn nhau chứ!?!?

4 con người ngồi chung 1 hàng ghế... chỉ cách nhau 1 lối đi ở giữa!!!

31. Chương 13 - 2

Chap 13.2:

Ko khí trên xe vui thật, cứ hát với hò mãi chả giống với cái tỉnh lặng phía

” cuối xóm

”.

Nó và hấn ngồi gần cuối xe, cách gần cả một đoạn với phía trên (cứ như là cách li ==!) . Nó và hấn từ lúc lên xe ko ai thèm nói với nhau câu nào, mỗi người đều theo đuổi thú vui riêng của mình, nó nghe nhạc, hấn nghịch điện thoại ... Nói thẳng ra là cả 2 ko thèm nhìn nhau lấy 1 cái ...

Pj và Mon cứ huyền thuyên mãi từ chuyện này qua chuyện khác, tíu tít với nhau đủ mọi thứ; Ken và Nan thì cứ ngồi đấy, nói vu vơ với nhau vài chuyện ...

Xem ra trên xe, chỉ có 3 cặp này là yên nhất chả bù với cái bọn tiểu yêu kia =

”=

Được 1 lúc thì nó tựa đầu vào ô cửa sổ mà ngủ, cũng phải hồi sáng nó dậy sớm lắm, headphone thì cứ thế mà

”cắm

” vào tai, nhìn tách biệt hoàn toàn so với mọi người ... Do chiếc xe cứ xóc qua xóc lại trên con đường đầy

”ổ voi, ổ gà

” nên đầu nó bất chợt chuyển hướng, nhẹ nhàng đáp trên vai hấn ==! (đương nhiên là nó ko biết ^^!) , hấn đang nghịch điện thoại cũng phải

” đứng hình

” 1s, hơi ngạc nhiên 1 tẹo... Lúc này trông nó cứ như đứa con nít ấy, nhưng kệ, con nít con noi gì cũng mặc, để bọn ở trên thấy là phiền lắm ... Nghĩ thế nên hấn tìm cách dịch cái đầu nó sang bên kia nhưng kế hoạch ko thành, đến lần cuối cùng, vẫn quay về trên vai hấn nhưng cũng có chút tiến triển, làn mi nó có chút lay động, nó mở mắt ra, nhận thức được hành động ko bình thường của mình, nó vội ngồi ngay ngắn lại, gương mặt thoáng nét bối rối.

Hấn đưa tay lên vuốt ngược tóc ra sau, che giấu đi nụ cười ma mãnh của mình, nó mà cũng có lúc bẽn lẽn thế à??? Nhận thấy ánh mắt có ý nhả cợt của hấn, nó chợt cắn chặt môi dưới, vẻ ko can tâm, quay mặt ra ngoài cửa xe.

- Hah, cắn thế chảy máu đấy!

Hấn vừa nói vừa có tình phui phui lại bả vai, phần nó vừa tựa đầu vào.

- Áo mau bẩn quá! Mới xú mà bám bụi!!!

Lại một câu nói nữa phát ra từ hấn, Jun quả là ... , hấn vốn kiệm lời, thế mà một khi đã phát ngôn rồi thì có thể khiến người ta thấy tức chết mà!!! >

”

Nó vẫn im im, thực ra là nó đuối lý ==! , rành rành là nó gây nên chuyện ấy thì giờ mà nói gì được nữa chứ!!!

- Cho cũng ko cần!!!

Nó lầm bầm nói, từ bao giờ mà nó lại biết

” ăn thua đủ

” với mọi người vậy nhỉ, à, mà ko, chỉ có với hần là nó mới phản bác lại mấy câu vớ vẩn ấy thôi!

- Ai cho??? Ai đẩy tự vùi đầu vào đó thôi!

Hần cũng lơ lơ mà đáp lại. Lỗi tai tên này sao thính thế, nó nói nhỏ xíu vậy mà ... Nghe thế, nó ngược đầu qua nhìn hần, thấy hần đang hướng mặt chỗ khác, ko có vẻ gì cho thấy hần là người vừa phát ngôn ra câu nói ban nãy cả!!! Nhưng rõ ràng cái chất giọng đặc biệt này ko thể lẫn vào đâu được, nó trầm trầm, nghe thoáng chút lạnh lạnh xuyên thẳng vào tim người khác, chỉ có thể là giọng cậu hần thôi...

Nhưng được một lúc rồi nó cũng ngủ thiếp đi, có lẽ vì mấy bữa nay thức khuya, sáng nay lại dậy sớm để tập trung đi với nhóm nên giờ mới thế... Đầu nó lại đập lên vai hần vì con đường cứ xóc qua xóc lại, ít nhất thì lần này hần cũng ko đỡ hình như lần trước ==! , thấy vài sợi tóc vương trên mặt nó, hần dùng tay gạt ra, cặp chân mày nó cứ như châu lại, chưa bao giờ hần thấy cặp mắt đó bình yên ... cũng chưa bao giờ hần cảm nhận được tia nắng nào khi nhìn sâu vào đôi mắt đó ... Đã bao lâu rồi hần ko có những hành động như thế với con gái nhỉ, cũng mười mấy năm rồi ý chứ ... Kể từ cái ngày ấy ...

.

Trên một cánh đồng cỏ lau có 2 đứa nhóc 1 trai, 1 gái tầm 4, 5 tuổi đang vui đùa, rượt đuổi lẫn nhau, miệng chúng vẽ ra những nụ cười tươi vui, hồn nhiên.

- Nè, Gió, anh đừng chạy nữa! Em... mệt quá!!!- con nhóc thở hổn hển nói.

Nghe tiếng gọi, thằng nhóc chột khựng lại, quay người đối diện với cô nhóc, 2 tay chống hông:

- Ko phải Gió, anh tên Vũ, mẹ anh nói Vũ nghĩa là Mưa (vũ bão)!!! >

”

- Nhưng chẳng phải anh họ Phong sao? Em hỏi mẹ, mẹ nói Phong là Gió mà!!! Là Gió , là Gió , là Gió - con nhóc cố cãi- với lại, Gió nghe hay hơn Mưa mà!!!- con nhóc chun mũi.

- Mưa với gió em thích cái nào nhất!- thằng nhóc nghiêng đầu hỏi.

- Em thích cả hai! ^^ - con nhóc hồn nhiên trả lời.

- Ko! 1 cái thôi! >

”

- À, vậy thì em thích gió, gió mát ^^ Mưa em cũng thích, nhưng ko bằng gió!- con nhóc.

- Ukm, vậy anh là Gió! ^^ - thằng nhóc quả quyết.

- Hì hì, anh đúng là đẹp trai siêu siêu cấp! - con nhóc nói còn phụ hòa thêm hành động, nó gơ ngón cái lên.

Thằng nhóc nghe thế thì nở mũi lắm, nó nghiêng đầu lên, miệng cười đắc chí:

- Đương nhiên!!!

- Anh chảnh quá! Người ta khen chơi thôi chứ bộ! Plez'!!!- con nhóc làm mặt xấu cố ý trêu thằng nhóc.

Có lẽ bị

”quê

” nên thằng nhóc lại rượt con nhóc chạy vòng vòng... Tiếng cười vang vọng cả một góc trời...

Có lẽ, đó là buổi chiều cuối cùng 2 đứa nhỏ chơi đùa cùng nhau...

So ra thì nó với con nhóc kia cũng có vài điểm tựa nhau... Trong lúc ngủ thì trông càng giống, hần ko phải nhận nó là 1 đứa con gái đẹp ...

Cùng với những hồi ức tuổi thơ, những ý nghĩ... hần dần đi sâu vào giấc ngủ...

.

- Chị Pj, tấm hình đó quan trọng với Nan lắm đúng ko?- Mon.

- Chắc vậy! Nhưng em biết cách khôi phục lại dữ liệu đã xóa mà! - Pj.

- Nhưng ...

Vừa cất lời, điện thoại Mon chợt reo lên. Cô bé đứng dậy, định đi ra phía sau nghe điện thoại vì trên đây quá ồn ==! , vừa nhìn xuống phía sau, Mon ngẩng người, cô bé khều khều Pj, mắt vẫn dán vào cặp ghế của hần và nó... Tò mò nhìn theo hướng nhìn của Mon, Pj cũng phát hiện ra một hình ảnh thú vị...

Ko biết từ bao giờ Ken và Nan cũng dồn ánh mắt về phía đó... Thấy cả 4 người bọn họ cứ nhìn ko chớp mắt cái gì đó, cả bọn trên xe cũng nhìn theo cho thỏa sự tò mò của bản thân, chứng kiến cảnh đó, kẻ nào cũng há hốc mồm mà nhìn, mắt thì mở to hết cỡ, tình hình là Zu tựa đầu lên vai hần, còn hần cũng tựa vào đầu nó mà ngủ, trông thân mật cực... Những lời xì xầm nhỏ nhỏ vang lên

" Oh my god

" hoặc là

" I can

t believe it!!!

", tất cả đều đặt chung 1 dấu chấm hỏi cho hình ảnh trước mắt

" Chẳng lẽ họ ... ?

".

Người của Mẫu Đơn thì rất ngạc nhiên vì chưa bao giờ Zu có hành động như thế với 1 thằng con trai nào, Jun là thằng con trai đầu tiên...

Người của EVIL cũng ngơ ko kém, Jun cũng chưa bao giờ như thế, chỉ có mấy đứa con gái chủ động với hần thôi, từ lúc biết hần, bọn đó chưa bao giờ thấy hần ôm 1 đứa con gái nào, cũng chưa tựa vào đứa con gái nào, có chăng chỉ là ngược lại, vậy ra... Zu... là người đầu tiên ...

Tuy thế, nhưng cả bọn ko ai dám hó hé, chỉ có Ken và Pj là đủ can đảm để lấy điện thoại và máy chụp hình ra

" save

" lại khoảnh khắc có 1-0-2 đó! 2 tiếng

" tách

" nhỏ vang lên với bầu ko khí trên cả im lặng như bây giờ thì ai cũng có thể nghe thấy.

Pj lướt nhẹ mắt sang Ken rồi quay về chỗ ngồi của mình, tên đó đang xem lại bức hình mình vừa chụp ... Rốt cuộc thì trò chơi trí tuệ gì gì đó của Ken đã hạ gục nhỏ rồi!!! Lý trí của nhỏ ko mạnh bằng tình cảm của bản thân!!! >

"< nhìn="” bức="” hình="” trên="” tay="” mà="” nhỏ="” cứ="” lơ="” lơ,="” tâm="” hồn="” như="” treo="” ngược="” cảnh="” cây="” ...="”>

32. Chương 13 - 3

Chap 13.3:

Chuông điện thoại lại vang lên, Mon đứng dậy đi ra phía cuối xe nghe điện thoại, cuộc nói chuyện có lẽ khiến cho nhỏ bực bội, nhỏ hậm hực tiến về chỗ ngồi của mình... Phải ko vậy nè, ông trời cũng muốn trêu nhỏ sao, Ken lên kia ngồi chơi với tụi kia rồi, còn có mỗi Nan ... chỉ cần nhỏ mà về chỗ ngồi, xoay qua là thấy Nan ngay lập tức ... >

”

Do ko cẩn thận nên khi sắp bước vào ghế ngồi thì 2 chân cô bé lại đan chéo vào nhau, tình hình này kiss đất thiệt rồi @.@ . Nhưng mà... sao Mon ko cảm thấy đau vậy nè???

” Tiếp đất

” chưa ta??? Có cái gì âm ỉ ngay eo, ể, cô bé ko té thì ra là có người giữ lại kịp, nghĩ thế Mon khê thờ phào, nhưng cái tâm trạng đang bực cộng với cái màn vồech xém chút nữa diễn ra khiến nhỏ hơi cau có:

- Cảm ơn!!! - mày hơi chau lại.

Lời cảm ơn vừa thốt ra Mon mới ngẩng mặt lên, nhìn thấy

”ân nhân

” thì 3 hờn 7 vía bay đi mất, là Nan đã đỡ Mon sao? Ý thức được việc đang xảy ra, thái độ vừa nãy thật ko hay chút nào... Mon vội quay lại trạng thái bình thường:

- Cô cản đường tôi!!!

Không khí trên xe im thinh thít, mọi người cứ nghĩ là có chuyện xảy ra rồi ý... Sao Nan chẳng có vẻ gì là ... bất bình tường hết nhỉ? Cậu nhóc nói thế rồi quay về chỗ ngồi của mình, trong khi đó, Mon cứ đờ mặt ra, khó khăn lắm mới thốt nên lời:

- Xin ... xin lỗi... à... nhầm rồi... cảm... ơn!

Nói rồi nhỏ ngồi xuống ghế của mình, rõ ràng là Nan đang ngồi ngay cửa sổ mà có đi đâu đâu chứ, thế thì làm sao mà nói cô bé chặn đường được hay là tại vì Mon đang bực nên ko để ý kĩ ??? Vả lại... sao Nan có thể bình tĩnh lại như vậy chứ? Chẳng lẽ đó là cách nói chuyện của những người ko quen nhau sao, haiz, nếu thế thì khác nào người đứng với nhau chứ, thậm thật rồi @.@

- Wey!

Tiếng gọi của Pj khiến Mon thoát khỏi đồng suy nghĩ hỗn tạp.

- Dạ??? Gì chị?- Mon giật mình

Pj ko đáp chỉ lắc lắc cái màn hình điện thoại trước mặt Mon kèm theo nụ cười rất chi là nham hiểm. Còn trong khi đó, Mon chỉ biết mở to mắt ra hết cỡ để nhìn... Đó là tấm hình ghi lại khoảnh khắc ban nãy-khoảnh khắc Nan đỡ Mon ==

” . Cô bé định giật lấy nhưng nhanh tay hơn Pj đã kịp giật lại:

- Định

” thủ tiêu

” nó à? Đâu dễ thế!!! Công nhận, hôm nay chụp được nhiều ảnh có giá trị!

2 người cứ nói inh cả xe, khiến cho đầu đó có những ánh mắt lơ đãng liếc nhìn...

Cũng chính vì sự ồn ào đó đã khiến cho 2 người

” cuối xóm

” tỉnh giấc, khi 2 nhân vật chính nhận ra hoàn cảnh hiện tại của mình thì ko ai hện ai, nhanh chóng

”preview

” lại trạng thái ban đầu... Nhìn tụi phía trên cứ lo chơi bởi, dường như ko ai hướng mắt xuống đây, bọn hần vẫn cứ hồn nhiên nghĩ là bọn đó chưa phát hiện (sao hum nai anh chị ngây thơ chết người thế? ==

”) . Trông hấn bình thản đến phát sợ... câu nói hấn thốt lên nằm ngoài dự đoán của

”người kế bên

”

- Hòa!!!

Nó ngẫm lại từ

” hòa

” của hấn rồi cũng hiểu ra, ý hấn có thể diễn đạt nôm na là: ban đầu nó tựa hấn, giờ hấn tựa lại vốn dĩ là 1 điều hiển nhiên,

” có đi có lại

” chút xíu!!! Vô liêm sỉ thật ấy! =

”=

- Chiều gọi lại đầu! Bẩn thật!!!

Nó cũng đâu vừa, làm lại hấn 1 vố như ban đầu hấn đã làm với nó. Hấn vất chân lên đùi, tay khoanh hồ trước ngực, miệng lảm nhảm:

- Phiền thật!

Nó ko đáp lại, chỉ nhếch môi nhẹ đủ để tạo nên nụ cười hờ hững.

- Đột nhiên xe quẹo gấp, theo quán tính nó ngã vào người hấn, cũng theo phản xạ có điều kiện, hấn đã dùng tay giữ nó lại. Rất nhanh, xe chạy lại theo quỹ đạo cũ, bon bon trên một con đường thẳng, nó

” rời

”, hấn cũng

” buông

” ...

Trong lòng hấn muốn điên lên vì những hành động vớ vẩn của bản thân từ đầu buổi tối giờ mà chính bản thân hấn cũng ko làm chủ được mình... cứ theo phản xạ tự nhiên...

Hấn cũng ko ngó ngang tới nó nữa, nó cũng vậy... cặp ghế của hấn, giờ trở thành khu

” bắc cực

”, nhiệt độ trở về trạng thái 0 độ C .

Được một lúc thì Pj lóc cóc mò xuống, cô nàng thấy 2 người đã thức thì hí hửng lắm, tưởng tượng đến cảnh họ vừa nhận thức được hành động của mình cũng đủ làm nhỏ khoái chí... Nhỏ chào Jun và Zu bằng một nụ cười:

- Tụi nó rũ chơi trò chơi, 2 người muốn tham gia ko?

Nó lắc đầu ko cần suy nghĩ, hấn thì vẫn cứ chú tâm vào đề yêu của mình ko phản ứng (khinh thường người khác đến thế là cùng >

”

- Vui lắm á! Trò

” nói dối

” ... - Pj cố rũ.

- Nói dối ???- nó.

- Uk- Pj gật đầu- có nghĩa là sẽ tụ thành 1 nhóm, chơi kéo búa bao để coi ai thắng ai thua, người thua sẽ phải nói dối hoặc bịa ra 1 điều gì đó để nói với những

” người ngoài cuộc

”- những người ko biết gì về sự diễn ra của trò chơi! Nếu khiến cho họ tin thì mình win, ko thì thua, sẽ bị phạt...

-

”Những người ko biết gì về sự diễn ra của trò chơi

” ???- nó đưa mắt nhìn Pj.

Nhỏ (lại) tiếp tục gật đầu...

- Giờ ko chơi cũng biết rồi đó thôi!

Thấy hần cứ chúi mũi vào

” con đế

” của mình, cứ tưởng hần ko quan tâm đến câu chuyện chứ, vậy nên hần lên tiếng làm bọn nó phải quay sang.

- Tại em biết là 2 người ko chơi đâu! Mời cho có lệ thế thôi! Còn tụi ở trên đang bí mật tập trung người chơi ý, nói chung cho tình trạng bí giờ là có một trò chơi sắp diễn ra mà có vài người ko biết á! ^^

- Nay!

Có tiếng người phách trên gọi Pj.

- À thôi, nhập cuộc rồi, pipi!- Pj vẫy tay chào.

Cốt 1 phần nhỏ xuống đây là để coi thái độ của 2 người đó, sao lại bình thường trên cả bình thường như vậy chứ??? 2 người họ ... khó hiểu thật! Nghĩ thế, trước khi vào chỗ, nhỏ còn ngoái đầu lại nhìn băng ghế

” lạnh

” đó! @.@

.

- Uầy, đường đi sao lầy lội vậy Ken?

- Mùa này ở đây là vào mùa mưa rồi! Hay mưa lắm! Chịu khó đi! Xe ko lên đây được nên đi bộ vậy!- Ken

- Mọi người ko được trốn tránh trách nhiệm nha! Các bạn có đôi có cặp thì bạn nam phải giúp bạn nữ á! 2 người phải luôn hỗ trợ lẫn nhau. Theo Pj thấy thì đoạn đường này trơn lắm á!- giọng dưới của Pj ở phía dưới vang lên lạnh lạnh đến tận phía trên đủ để cả đoàn người nghe thấy.

- Sắc mặt khó coi nhỉ??? Ko có người đẹp kế bên nên ko chịu nổi hả!- Nan trên.

- Điên quá nhóc!- Ken

” bóp

” vào đầu Nan 1 cái, thấy thằng nhóc nhăn mặt, chắc là mạnh...

- Ukm... mà thấy anh với chị Pj sao ấy nhỉ??? Có chuyện???- Nan.

- Có lẽ... chút chút!!!- tính tới khoảng thời gian bây giờ cũng gần 1 tuần rồi... nếu cứ thế, ko biết khi nào mới hết đây, Ken ko muốn nói chuyện trước, tên đó ko nghĩ mình có lỗi hoàn toàn vì ko ít lần Ken đã cảnh cáo nhỏ rồi, chỉ do nhỏ bướng thôi...

Công nhận là cuộc bộ mệt khiếp, cả bọn đến nơi cũng mệt rã người.

- Nơi này cũng có nhà nghỉ???- nó nhìn ngôi nhà trước mắt, duy nhất quanh đây chỉ có ngôi nhà đó.

- Khu này của nhà Ken!- Jun.
- Sao tên đó ko nói thẳng ra???- nó lúc này mới dời mắt từ ngôi nhà sang nhìn hần.
- Ba mẹ Ken kêu tên đó lên đây chăm chút lại mảnh đất- Jun.
- Nói vậy là tại anh Ken sợ chán nên mới rủ tụi này theo á hả?

Câu chuyện của 2 người giờ có thêm sự

” góp mặt
” của Mon.

- Hèn gì, dù nơi này rất đẹp nhưng em vẫn ko tin người như anh Ken lại thích... Nhưng tại sao ban đầu ko nói thẳng ra là đi trồng đất đi, mắc gì nói đi chơi chi nhĩ...- Mon có vẻ ko hiểu ra nguyên do.
- Mọi người biết thế mà vẫn đi???- giờ có thêm sự góp mặt của Pj.
- Có em với Jun biết thôi!- Nan đột nhiên xuất hiện ==
”

- Cả đám bị lừa!- nó buông ra 1 câu phũ phàng =
”=

- Lừa hay ko cũng thế! Nói sao thì bọn đó cũng đi thôi, nói đi chơi cho có ko khí xú!- chính xác là cuộc hội thoại chỉ với 2 người ban đầu chỉ sau vài giây ngắn ngủi đã thành 6 người bao gồm cả sự xuất hiện của Ken.
- Nham nhỏ!!!- nó lại châm thêm 1 câu.
- Mà thôi nhá, tản ra mau, muốn mọi người biết chuyện này hết hả, tụi nó dòm ngó này giờ kìa, cứ coi là một cuộc đi chơi giùm tui? OK? Giờ tản ra... tản ra... lộn xộn quá!

Đúng thật là Pj thấy xa lạ với con người này của Ken... Khi chỉ có 2 người, chưa bao giờ Ken như thế, ko tươi tắn và cười nói nhiều như vậy... lúc nào cũng trầm ngâm, đôi mắt trông vô hồn đến sợ... ngữ điệu với Pj lúc nào cũng trống ko, lạnh lùng khó đoán... hoàn toàn ko dễ dãi...

33. Chương 13 - 4

Chap 13.4:

- Mọi người nghe tôi nói: nam ngủ chung 1 phòng bên trái, nữ ngủ chung 1 phòng bên phải, khu mình đang đứng là nhà chính cũng là nơi tập trung của nhóm!- Ken hướng dẫn mọi người.
- Mẹ ơi! Vậy tụi mình khác gì mấy con mực khô!!! @.@ - 1 tên than trời trách đất.
- Im mại! Coi thường dzừa thôi nha! Nó nhét chả chục đĩa còn đủ á, hưởng hồ gì 18 thằng tụi bây!- Ken bểu môi.
- Mà này, sao mà rành quá vậy, chủ nhà đâu ko thấy ??? Bộ mà ...

Cô bạn kia vừa mở lời, Ken đã nói ngay vào:

- Mà, mà, mà, mà gì??? >
”

- Còn gì nữa thì nói luôn đi, tui tao còn nghỉ ngơi để chiều chiều đi tham quan nữa chứ mại!
- Nói đi chơi mới nhớ! Cái chỗ cây... mà thôi, ai cũng biết chữ hết, chỗ nào có để biển
” cắm vào

” thì đừng vào, chỗ đó đất đai sặc lở, trời mưa thế này thì nguy hiểm lắm, vả lại, thỉnh thoảng có mấy con rắn hay mấy con trùng nhỏ nhỏ làm ổ ở trong! - Ken nhắc nhở.

Tầm xế chiều, cả bọn tản nhau ra tìm củi theo sự phân công sẵn để tối đốt lửa trại. Đường như là Jun đã lo việc của mình xong đâu vào đấy từ rất sớm, hẳn là người chiếm dụng nhà vệ sinh đầu tiên ==! , trong khi cả bọn hì hục tìm củi thì hẳn đã tắm tất, gội gàng...

- Trốn việc hả thằng hâm?- Ken huých hẳn.

- Coi chừng cái miệng- hẳn cho tay vào túi quần, ánh mắt thông dong nhìn mọi người đang cố hoàn tất công việc của mình.

- Thế là xong rồi?- Ken có vẻ ko tin.

- Lại đó mà coi- hẳn.

Ken chỉ biết lắc đầu với tảng băng trước mặt. Quả thật là hẳn tìm được những cành củi đó ở đâu mà nhanh và nhiều thế chứ...

- Mà... kiếm ở đâu mà nhanh vậy?- Ken tò mò.

- Chi ?- hẳn nhướn một bên mày.

- Chỉ tao. Kiếm lẹ lẹ rồi nghỉ, mệt quá!- Ken.

- Ko. Trình độ tao ới thế! Mày ko đủ đâu!- hẳn.

- O.o - Ken- thẳng c

này, dám nói thế à?- được 1 lúc Ken gào lên.

- Sự thật phũ phàng!- hẳn.

(Tác giả: , iu Jun thật, ít nói thế mà có khả năng làm người ta đơ hình cao ghê :> , Ken đứng hình rồi :)))

- Máy chụp hình- Jun xòe tay ra.

- Máy tao hả? Máy mày đâu?- Ken.

- Ko đem!- hẳn

Nói rồi Ken đưa tháo cái máy đang treo trên cổ mình xuống cho hẳn. Jun chưa vội đi, hẳn cầm máy chỉnh chỉnh gì đó, dường như là coi mấy short hình của Ken, đột nhiên mày hẳn nhíu lại, trông khó coi hơn thường ngày. Nhìn thấy vẻ mặt hiềm hoi của Jun, Ken như ngộ ra gì đó rồi nhanh tay giật phăng cái máy trên tay hẳn lại.

- Xóa!- Jun buông ra câu nói mà ko

” khuyên mãi

” thêm cảm xúc nào ngoại trừ 1 ánh mắt ko thể nào lạnh hơn được nữa...

- Mày ko dọa tao được đâu, tao chẳng sợ :)) Hiếm lắm mới chụp được hình

”độc

” của mày với nhỏ Zu mà, tao đâu ngu!- Ken hí hửng, rút thẻ nhớ cũ ra, đưa lại cho hẳn cái máy- tao biết, mày có mang theo thẻ nhớ mà! Dừng cái của mày đi nhá! :>

- OK, tao nhìn ko lầm thì trong mấy pic hình của mày có

” vướng

” vào nhỏ nào ý?- Jun như chả quan tâm, vẫn thong thả nói.

- Hình ai nhĩ? Sao tao chẳng biết?- Ken.

- Cần tao nhắc tên?- hẳn quay sang hỏi Ken.

- Điền quá, tao có chụp hình nhỏ Pj đâu, chụp cảnh vật vô tình trúng thôi!- Ken hơi nhăn mặt.

- Hah, cái này mày tự khai, tao chỉ coi 1 vài pic, ko chú ý lắm! Đùa mà thành thật???- hấn.

Ken chỉ biết im lặng. ko cãi được ...

- Del hình tao ngay! Ko cả thế giới biết chuyện!- hấn đe dọa ngược lại.

- Thì thôi, chuyện tao lộ thì hình mày với nhỏ Zu cũng sẽ lộ!- Ken cười gian.

- Coi ai lố! Chụp lên là phạm pháp!- hấn vẫn cứ dày mặt ra đe dọa =

”=

- Ế, đều thật! Từ bao giờ thế Jun???- Ken cố tình trêu.

- Mày chơi bản trước thôi!- hấn

Ken định lên tiếng cãi lại nhưng giọng Pj lại oang oang ra đó, dù nhỏ chỉ mới đi từ đằng xa.

- Đừng đùa nữa, Mon và Zu mất tích rồi!

Hấn ko nói gì, chỉ cầm điện thoại lên bấm vài cái, có tiếng nhạc vang lên Nearer My God To Thee, là nhạc chuông của nó mà...

- Vô ích thôi... Zu ko mang theo điện thoại...- Pj cầm máy Zu lên, đưa ra trước mặt hấn.

- Khỉ thật! Mon ko bắt máy!- Nan đá chân vào gốc cây gần đó, cậu nhóc đi theo Pj.

- Thông báo tụi nó tập trung lại, phân lại việc!- Ken la lớn.

Sau khi cả bọn tập trung đầy đủ, Ken lên tiếng:

- Tụi bây ở đây coi nhà, tao, Jun và Nan sẽ đi tìm người!

- Tôi cũng đi!- Pj lên tiếng.

Thấy Ken có vẻ ko đồng ý, Pj ra vẻ cương quyết hơn.

- Các người ko cho tôi đi, tôi sẽ đi một mình, Zu và Mon là 2 người tôi quý trọng!!!

Đương nhiên là với vẻ cương quyết như thế, Ken ko thể ko đồng ý... Pj đã nói là sẽ làm, ko cho nhỏ đi, ko khéo nhỏ lại đi một mình thì còn rắc rối hơn...

- Nhanh lên, ko thể chờ tới trời tối được!!!- Pj khấn trương, cũng có vẻ như van nài.

Vừa đi tới chỗ cây đại thụ lớn, Jun chợt khựng lại.

- Gì thế?- Pj

- Có vết chân đi vào trong, 2 dấu gai2 khác nhau, còn khá mới...- hấn khẳng định 1 câu rồi đi khắp nơi xem xét.

Ko khó lắm để khẳng định điều đó, vì dạo này trời mưa, đường ở đây rất lầy lội, đất xốp nên in lại dấu chân người là chuyện bình thường.

- Hình như cái biển

” cấm vào

” ở đây bị thay đổi vị trí ???- Nan cất lời.

- Ừ, thay đổi, nó thường nằm phía ngoài để mọi người nhìn thấy vậy mà giờ lại ở sau đám cỏ, vậy thì ai thấy được mà tránh chứ!- Ken trả lời, cầm lấy bảng

” cấm vào

” vừa tìm được sau bụi cỏ cấm lại ra phía ngoài.

Jun ko nói nữa, hấn linh cảm có điều ko lành nên tiến sâu vào bên trong.

Bản Kiss The Rain vang lên gần đó khiến Nan tìm kiếm, đây là nhạc chuông của Mon mà Nan đã tình cờ nghe được khi Mon chăm cậu nhóc trong bệnh viện.

- Có điện thoại, ko có người!- Jun cúi người nhặt chiếc điện thoại dưới đất lên.

Có một tin nhắn đang được xem dở, Jun nhú mồm khi đọc được nó rồi truyền ọi người xem:

” Mon, ra chỗ cây đại thụ đi! Tôi biết ai là người xóa tấm hình trong điện thoại Nan r’ ! Ra r’ bk tôi là ai!
”

Tin nhắn từ một số ko có trong danh bạ, chỉ là một số dài ngoằng ngoèo, chắc là sim tạm thời chưa đăng kí...

34. Chương 13 - 5

Lưu ý: Chee báo trước, chap này có một số yếu tố

” ảo

” tí, thế nên, đọc xong đừng thắc mắc là tại sao thế này, tại sao thế nọ nhé! Chỉ là Chee muốn thế thôi! Từ đầu fic này vốn ko thực tế lắm rồi! Tks!!!

Chap 13.5:

- Ngốc thật, đi ko chịu nhìn đường, đáng lẽ khu vực này nguy hiểm như vậy phải để ý chứ!!!- Nan trách.

- Đây là một kẻ trong nội bộ làm, còn là con gái nữa!- Ken nhận xét.

- Ko còn thời gian phân tích, anh Ken- chị Pj một hướng, anh Jun một hướng, em một hướng, thế sẽ nhanh hơn- Nan.

- Nhưng phải bắt đầu từ đâu???- Pj.

- Ngay bờ cát có vết lõ, vả lại dấu chân tới đó cũng ko thấy, có lẽ... - Nan.

- Nếu thế thì ... - Pj gần như đứng ko vững, bằng chứng là nhỏ đã níu tay áo Ken rất chặt.

- Dốc thoải... ko chết được!!! - tình thế cấp bách, câu nói Jun thốt lên càng làm bầu ko khí thêm

” lạnh

” . Chàì ạ, hần ko có tim hay sao mà lại nói thế ... @.@

- Phía dưới là khu vực ko có sóng, phải liên lạc với nhau bằng cách nào?- Pj

Đường như chỉ chờ câu nói đó, Jun lấy trong túi ra 3 cái máy khá nhỏ, đủ để vừa đặt lên tai, trông như máy trợ thính ấy!

- Bằng cái này. Ko cần sóng- Jun.

- Ko ... ko cần sóng?- Pj hơi ngạc nhiên

- Nói ko cần cũng ko phải, chỉ là nó dựa vào thân nhiệt cơ thể để thu hết mọi cột sóng, thân nhiệt ổn máy sẽ hoạt động tốt nhất có thể!!! Ở dưới sóng yếu đến gần như bằng 0, chỉ cái này mới hoạt động được!!!- Ken lý giải.

- EVIL quả ko tầm thường!- Pj trầm nghĩ.

Jun là con của một tổ chức xã hội đen, những món đồ này cũng ko có gì là khó để hần chế tạo, dù hần có vẽ chưa tới lúc nhún tay vào kế thừa tổ chức nhưng bộ não của hần thì dư sức để chế tạo ra những thứ máy móc tưởng chừng như ko tưởng...

Trước khi chia ra, Jun còn đưa mọi người 1 cái la bàn dùng để định hướng...

- Chị Zu... cố lên!!! Em ... xin lỗi!- Mon nức nở.

- Ko sao! Đi tiếp đi!- nó nhẹ giọng.

- Chị bị chảy máu nhiều vậy mà! Em... ko nghĩ là... mình bị hại... đã thế... còn vô dụng đến mức... kéo theo chị...- Mon nức nở.

- Mẫu Đơn ko ai vô dụng cả! Đi thôi!- nó cố gắng gượng.

- Trời sắp tối rồi, ko chừng lại mưa nữa, đi đâu bây giờ hả chị???- Mon

Nó im lặng suy nghĩ, nếu nó nhớ ko lầm, thì lúc mới tới, nó có đi ngắm cảnh, từ trên nhìn xuống nó có thấy một căn nhà nhỏ đâu đó quanh đây, gần khu vực bọn nó rơi xuống, chỉ là ko xác định chính xác được ở chỗ nào thôi... Việc quan trọng bây giờ là phải tìm được nó để còn có chỗ trú...

- Tìm đi, có 1 căn nhà!- nó lên tiếng sau 1 hồi suy nghĩ.

.

- ZU!!!- hấn gọi tên nó thật to...

Nếu ai chứng kiến được cảnh này sẽ ko khỏi ngạc nhiên. Jun cứ kêu tên nó mãi, chân thì ko ngừng chạy khắp nơi, cả lưng áo bị ướt đầm mồ hôi cũng ko ngừng lại... Về mặt hấn cũng ko còn nét bình thần

” ngự trị

” như thường ngày, chỉ có đôi mắt xám lạnh đó là vẫn ko thay đổi...

- Khốn kiếp!!!

Hấn dầm tay vào gốc cây... Hấn ghét cái cảm xúc lúc này... Như ngồi trên đồng lửa, muốn dừng lại nghĩ ngơi nhưng có một động lực nào đó cứ bắt hấn phải tìm kiếm...

Là vì vị trí của một Leader khiến hấn ko thể ngồi yên khi đồng đội của mình bị nạn hay là vì lí do khác??? Với hấn, có lẽ là nguyên nhân thứ nhất...

18 năm qua, kể từ ngày chuyện đó xảy ra... hấn chưa bao giờ phải trải lại cảm giác vội vàng vì chuyện gì, là vì nó ko- như- những- người- khác... Hay là kể từ khi EVIL ra đời chưa có người nào bị mất tích như thế??? Với hấn, là nguyên nhân thứ hai ...

.

- Mưa rồi! Vào gốc cây kia trú!- Ken dừng lại.

- Ko được!!!- Pj vẫn ko có ý định sẽ dừng.

Ken đột nhiên nắm tay Pj kéo lại khiến nhỏ đứng đối diện với mình...

- Mưa lớn mà còn đi! Ko nghĩ cho cô cũng nghĩ cho tôi chứ! Ít nhất cũng phải dừng chân chút đi, gần cả tiếng đồng hồ rồi cứ đi suốt!!!- Ken.

- Nghĩ cho anh ai nghĩ cho Zu, ai nghĩ cho Mon??? Zu ... sợ bóng tối lắm!- những giọt nước mắt cứ chậm chạp rơi xuống từ khóe mắt nhỏ, có lẽ nhỏ kìm nén đủ lắm...

- Nghe tôi, Jun sẽ tìm được Zu! Làm gì cô cũng phải nghĩ ính trước!!! Đừng quên mình như thế...

Ken đột nhiên kéo nhỏ vào người, ôm nhẹ nhỏ... 1 hành động nhẹ nhàng nhưng lại khiến nhỏ sững lại...

Với Pj, hành động đó khiến nhỏ ấm lòng... nhưng có phải, 1 trò chơi vẫn chỉ là 1 trò chơi ??? Ken vốn ga-lăng với con gái, vậy thì một hành động nhỏ này, ban phát cho Pj cũng có sao đâu nhỉ???

Với Ken, tên đó ko hiểu lí do mình làm thế!!! Chỉ là tên đó ko muốn thấy nhỏ khóc... trông nhỏ yếu đuối thế thật ko quen mắt tí nào hết... điều đó khiến Ken thấy khó chịu...

Ken buông tay ra khỏi người nhỏ, nhỏ cũng quay đi, ko nói gì cả, cúi đầu lại gần gốc cây ngồi... Nhỏ cố giữ khoảng cách, ngồi cách Ken một khoảng khá xa...

- Những điều hôm đó, đừng để bụng...

Nhỏ hơi bất ngờ... cái này có phải mang hàm ý xin lỗi ko nhỉ... Pj ngoái cổ sang nhìn Ken nhưng nhỏ lại ko thể thấy được vẻ mặt tên đó lúc này... một phần do trời khá tối và lại Ken đã quay mặt sang nơi khác...

- Anh nói ko sai!!! Chỉ tại tôi lo chuyện bao đồng... nên... ko cần thế!!!

Câu nói của Pj mang hàm ý cho qua hay là ko cho qua??? Nghe như dối nhưng thật ra cũng như là tự nhận hết lỗi lầm về phía mình, người sai từ đầu cũng là mình... Ken phải hiểu ý nghĩa câu nói đó theo hướng nào cho phải???

.

- Mon... Zu... nghe tôi gọi ko???- Nan

” Chết tiệt, con nhỏ này lúc nào sao cũng mang lại rắc rối ọi người thế?

” Trong lời nói có chút gì đó bất lực...

Thực sự nếu Nan nói thẳng ra thì giờ có lẽ đã ko xảy ra chuyện này!!! Chuyện tằm hình ko phải do Mon làm và Nan cũng đã biết điều đó, vô tình thôi, trước ngày mọi người vào viện thăm Mon 1 ngày...

Nan cũng ko biết phải nói gì cho phải. Lúc rút thăm ngồi kế, cậu nhóc cũng tính mở lời nhưng ko ngờ cô nhóc lại yêu cầu Ken đổi ghế... haiz, đúng là cuộc đời!!!

Nan biết được chuyện này một cách vô tình thôi... chỉ là lúc đang ngủ ở thư viện, ngay giá sách cuối thì nghe được tiếng nói chuyện cách đó ko xa.

- Sao? Nan tức đến thế cơ à?

-

- Tôi ra tay thì phải thế thôi! Giao tiền sòng phẳng đi nha! Mà này, ko sợ Nan biết được người chủ mưu là cô à???

-

- Dù sao cô cũng là người của EVIL mà!

-

- Hah, đúng, tôi cũng là

” fan cuồng

” của Nan mà! Giúp cô như giúp mình thôi! Thấy nhỏ Mon cứ theo Nan thế chương mắt...

-

- Chỉ là tôi đợi Nan vào nhà vệ sinh và Mon ra ngoài thì hành động thôi! Chạy vào xóa hình rồi lui về! Cơ hội ngàn năm có một.

-

- Làm thế là ác với Nan thật... nhưng mà nếu ko tại Mon thì mình đâu làm thế!!! Suy ra, người có lỗi là Mon chứ ko pahi3 là tôi hay cô đâu!!!

-

- Nghe được tin Mon bị thế tôi zui thật đấy! Haha! À, àm thôi, nói sau đi, tôi có

” phi vụ

” mới rồi!

Nan ko kịp nhìn mặt người con gái đó, lúc nghe mẩu đối thoại chỉ nhìn thấy sau lưng... Có đuổi theo, nhưng do gấp quá nên cậu nhóc bị va phải người khác thế nên vừa ra khỏi thư viện cũng mất dấu... Tuy thế, điều đó cũng đã chứng minh được Mon hoàn toàn vô can trong chuyện này!!!

35. Chương 13 - 6

Chap 13.6:

- Chị Zu, chị lạnh à? Sao... lại run thế???

Nó ko nói gì, chỉ lắc nhẹ đầu. Lạnh à? Có chút chút nhưng cái khiến nó sợ đến phát run như thế chính là bóng tối... Ủ, từ nhỏ thì nó đã bắt đầu sợ bóng tối ...

- Nếu như em ko hậu đậu... nếu như em biết quan sát nhiều hơn... nếu như em ko sảy chân thì... chị đã ko phải nắm tay giữ em lại... lòng bàn tay chị cũng sẽ ko phải va trúng mũi đá nhọn đó... chị bị thương nhiều thế... là do em cả... - Mon tự trách bản thân mình.

Nó dùng tay, xoa nhẹ lên đầu Mon như muốn cô bé đừng trách mình nữa...

- Là phúc thì ko phải họa, là họa thì ko tránh khỏi... - nó.

Rồi cả hai cứ im lặng nghe tiếng mưa rơi trên mái hiên... Thời gian trôi qua từng giây từng phút, sao lại chậm đến thế, chưa bao giờ nó muốn trời sáng như lúc này, chắc là cả bọn giờ lo cho nó với Mon lắm, nó ghét cảm giác này, thật ko hay tạo nào... Để trấn át nỗi sợ, nó cố dỗ bản thân vào giấc ngủ... nó ko ngủ được nhưng cơ thể mệt rã rời khiến nó muốn ngất đi, 2 hàng mi khép lại, ko thể mở ra nổi... Mon chỉ biết ngồi đó bó gối, 1 tay nắm chặt tay Zu như để biết nó còn ở đó... lúc này, Mon thấy nó thật gần gũi... Hóa ra chỉ cần một khoảnh khắc thì con người ta có thể phá vỡ hết mọi khoảng cách...

.

- Zu...

Nghe được tiếng gọi từ phía xa... Mon gắng gượng đứng dậy, tiến ra ngoài hiên. Thấy bóng dáng ai loáng thoáng như là hấn, dù đã bị màn mưa làm mờ đi đôi chút nhưng cái dáng vẻ cô độc đó ko thể lẫn với ai được... Mon gọi to:

- Anh Jun!!! Em và chị Zu ở đây! Ngôi nhà!!!

Mon cứ lập đi lập lại câu nói 2, 3 lần cơ hồ như sợ hấn sẽ ko nghe thấy...

Rất nhanh sau đó, hấn đã xuất hiện trong mái hiên nhà với dáng vẻ ướt như chuột lột, thấy Mon và Zu cũng ở đây, hấn chờ cho thân nhiệt mình trở lại ổn định, cũng may, cơn mưa này với hấn ko phải là vấn đề to tát gì... hấn bắt liên lạc với 2 người kia...

- Nghe rõ chứ???

- - Nan, Ken.

- Nan, tao đang ở hướng Tây... nhìn theo la bàn rồi cứ đi, có 1 ngôi nhà... Ken, xong rồi, dẫn Pj về trước đi!- Jun

- - Nan.

- Cả 2 người đều ở đây!- Jun.

Ko nói thêm gì nữa, hấn đi lại phía Zu; ko cần hấn phải nói thêm gì, Mon cũng tự hiểu và dịch ra xa...

- Chờ!!!- chỉ đơn giản một từ thế thôi, rồi hấn lại quay sang Zu bỏ Mon lại ở đó với ánh nhìn ngơ ngác...

” chờ

” ???

Hấn cho đầu nó tựa lên vai mình, hấn cảm nhận được nó đang run... Gạt đi những sợi tóc lòa xòa trước mặt nó... hấn choàng tay qua người nó như để giữ ấm...

Jun ko thể định hình được cảm xúc của mình lúc này... chỉ biết là khi nghe tin nó mất tích, hấn muốn phát điên lên được... Cứ bịn rịn ko yên... Ánh mắt hấn lúc đó... dậy sóng... Khi tìm thấy nó thì đột nhiên thấy nhẹ nhõm... nhưng đến lúc phát hiện những vết trầy xước của nó thì đột nhiên thấy ... tội... Rốt cuộc là cảm xúc

đeo bám hần từ lúc nó bị mất tích tới bây giờ là gì??? Bám hần dai như đĩa... Qua ngày mai nó mất đi được chứ???

Trông nó lúc này mỏng manh quá... trái ngược hẳn với hình ảnh một con nhóc ngỗ ngược, ngang tàng... ko biết sợ ai... đã từng so lo với hần...

- Anh Jun!!!

Tiếng của Nan vang lên làm dòng suy nghĩ của hần tạm thời bị đứt quãng... Nghe được giọng nói quen thuộc... hàng mi đang lim dim của Mon cũng bừng mở... thấy đáng vẻ lúc này cậu Nan nhỏ có chút chạnh lòng... Mưa lúc này đã tạnh dần, gió thổi mạnh... 1 cơn gió khẽ lùa vào hiên khiến Mon co rút người lại...

Hần cho nó tựa người vào vách... đổi tư thế, nhẹ nhàng công nó lên vai... Chỉ còn Mon là ko biết phải cư xử thế nào, đến mặt Nan mà nhỏ cũng ko dám nhìn... Cô bé men theo vách tường mà đứng dậy...

- Bị gì???

Sự hỏi thăm của Nan làm cho Mon hơi lúng túng...

- À... ờ... ko sao... chỉ là... hóc đá... cái chân... bị mắc vào...

Trời ạ, ngôn từ của cô bé loạn cả lên...

Nan thôi ko nói nữa, đột nhiên khum người xuống, 2 tay tựa lên đầu gối. Mon ko hiểu gì xắc, đứng đó mà tròn xoe mắt nhìn...

- Nhìn gì? Lên đi!

- Nhưng... - Mon hơi ngập ngừng.

- Đừng bắt mọi người chờ!- Nan

Xoay qua thấy Jun cũng đang công Zu trên vai, nhàn hạ nhìn ra bên ngoài... cô bé ngại ngần trèo lên lưng Nan... bờ vai cậu nhóc quả thật rất vững chãi... mang lại cho Mon cả một khoảng trời bình yên... Cô bé nhẹ nhàng tựa đầu vào vai cậu nhóc...

Ước sao, cho thời gian ngưng đọng...

.

- Về thôi!- Ken đứng dậy sau khi hội thoại với hần.

- Họ có sao ko?- Pj

- Ổn!

Pj ko nói gì nữa, chỉ biểu môi mĩa mai rồi bật đèn bin đi trước...

- Á...- Pj la lên, ánh sáng đèn bin cũng vụt tắt, có lẽ nhỏ bị té...

- Gì vậy???- Ken dừng lại, đảo mắt tìm người trong bóng tối...

- Đang... đang ở đâu... thế?

Pj lấp bắp... tay chân quờ quạng trong bóng tối...

1 bàn tay... tìm thấy 1 bàn tay...

- Nắm chặt vào! Mất tích tôi ko quay lại tìm đâu!- Ken

Ken cầm đèn bin dự phòng đi trước, Pj nắm tay tên đó đi sau... thật chặt... tìm Pj đập lệch 1 nhịp... Bàn tay đó, tạm thời Pj giữ được... chỉ là tạm thời thôi mà... Pj tự nhủ...

36. Chương 13 - 7

Chap 13.7:

Nó tỉnh dậy vào lúc trời đã khuya, căn phòng này là một căn phòng nhỏ chứ ko phải là một căn phòng tập thể mà Ken đề cập tới...

Thấy nó tỉnh lại, Mon và Pj vội chạy lại, hỏi han nó đủ điều nhưng nó đều lơ đi, ko trả lời chỉ hỏi lại 1 câu:

- Làm sao tìm ra tụi này?

- Chuyện kể ra dài dòng lắm: - Pj tường thuật rõ ràng lại mọi chuyện cho nó nghe.

Vậy ra người công nó là Jun sao? Ko nói gì thêm nó lẳng lặng quay mặt vào trong ... Nó ko ngủ chỉ là cần yên lặng để suy nghĩ lại một số chuyện- cảm xúc của bản thân...

Chỉ nhớ man máng là trong nó đã nhen lên một xí cảm xúc an toàn và... bình yên ... khi tựa đầu vào một thứ gì đó... cảm giác thứ đó rất vững chãi và rộng lớn... Mọi vết đau của nó... được ai đó chạm vào... những nỗi đau dớn về thể xác hầu như tan biến vào lúc đó... Các cảm giác lạ đó... chưa bao giờ tồn tại...

Lúc ấy, nó rất muốn mở mắt ra nhưng hàng mi nó luôn rục xuống ko cho phép nó mở ra... thỉnh thoảng tai nó cũng loáng thoáng được vài mẫu đối thoại nhưng người công nó chỉ im lặng, ko phát ra bất kì âm thanh gì, nhịp thở vẫn cứ thế mà đều đều... Đúng thật là sự im lặng đến đáng sợ đó chỉ có thể là Jun thôi... Nhưng ... hần lạnh băng cộng thêm cái vẻ chả ưa gì nó thì làm sao có thể??? Vì trách nhiệm của Leader ??? Ừ nhỉ, sao nó lại quên mất chứ, Pj đã nói là người nào ngồi kế nhau thì phải có trách nhiệm với nhau mà... Vậy có ý nghĩa là gì, có nghĩa là hần ngồi kế nó, nó mất tích... hần đi tìm...

Sao biết là thế... nhưng nó cũng có một phần ko muốn thừa nhận cái lý do đó??? Tại sao????

Mon và Pj thì rất vui vì gánh nặng trong lòng đã được trút bỏ.

Pj và Ken đã bình thường lại với nhau, nói chuyện lại như trước... nhưng giữa họ quả thật là vẫn còn khoảng cách, một khoảng cách vô hình... Chưa thể gọi là

" tình bạn

" , cũng chưa đến phải là yêu... Một mối quan hệ ko rõ ràng...

Nồng nhiệt hơn tình bạn nhưng đôi lúc lại lạnh nhạt hơn người dưng...

Cho dù là tình yêu thì nó cũng chỉ bắt nguồn từ một phía... tình đơn phương...

Mon đã nhận được lời xin lỗi từ Nan dù lời xin lỗi có vẻ... mập mờ đôi chút... Nhưng thôi kệ, trước mắt làm bạn với nhau thì cô bé cũng vui rồi... Cứ như thế trước đã... từ từ rồi tiến cũng ko sao... Mon chưa bao giờ nói lên tình cảm của mình với Nan nhưng điều đó chắc là ko cần thiết... Nan tinh tế hơn cô bé nghĩ... có vẻ... cậu nhóc đã

" nhìn thấy

" được tình cảm của Mon từ lâu rồi...

.

- Mọi người sắp xếp về trước, tụi này sẽ về sau!- Ken.

- Xe đâu mà tụi bây zê?- 1 đứa hỏi.

- Yên tâm, tụi này gọi xe rồi! Về vui!- Nan đưa tay lên vẫy nhẹ vài cái, miệng cười nhạt.

Sau khi bọn kia về, cũng khoảng 30p sau đã có xe lên rước bọn nó. Sắp xếp ổn định hành lý lên xe, tụi nó cugn4 tìm ình một vị trí ngồi ưng ý nhất...

Pj và Ken để đóng cho trọn vở kịch nên ngồi kế nhau là chuyện đương nhiên. Nó thì chọn ình chỗ ngồi sát trong góc, gần cửa sổ... Mon tính ngồi kế nó nhưng khi nghĩ đến chuyện tối qua nên cô bé cũng dịch sang chỗ khác, chừa lại chỗ đó cho người

” xúng đáng

” hơn...

- Anh Ken, sao ko nói thẳng với mọi người là lên đây trông nhà?- Mon thắc mắc, có lẽ nhỏ giữ thắc mắc này lâu lắm rồi.

- Ủ, thì biết là vậy... nhưng nhục lắm... (_ _ _

”) 1 tay phải có phong độ của EVIL như anh lại phải lên cái nơi khi ho cò gáy này trông nhà... bọn khùng đó mà biết chắc cười đến ko có chỗ trốn ấy!- Ken tự sướng.

- Đúng thật là con trai cung Sư Tử nhĩ??- Pj hỏi, có vẻ như xoáy thì đúng hơn ý ==

”

- Đúng á chị, trọng thể diện ghê luôn, đã thế cũng nóng tính nữa!- Mon ko biết gì, cứ vô tư tung hứng với Pj như thế...

- Đẹp hết đi! Kể lại đầu đuôi chuyện hôm qua!- Nan đề nghị.

- Ukm... thì vừa đi hái trái cây về thì máy em có tin nhắn, nội dung thì ai cũng biết hết rồi... cho nên mới ra chỗ đó... - Mon

- Bộ ko để ý đó là khu vực nguy hiểm à?- Pj.

- Tại... em ko có tâm trạng ả!- Mon nặn ra nụ cười, gãi đầu.

- Zu, tại sao cậu lại vào đó? Chẳng phải cậu hay đi với Pj lắm sao?- Ken.

- Pj? Ko thấy!- nó nói ngang.

- Hm? Hèn gì! Pj, lúc đó vợ ở đâu, nói mới nhớ, ko thấy vợ trong danh sách điểm danh lúc đó...- Ken quay sang nhìn Pj.

- À, vợ ... đi tìm trái cây... - Pj.

Ken có chút ko tin nhưng ko hỏi nữa, quay về chủ đề chính, tiếp tục quay sang hỏi Zu.

- Tại sao cậu đi vào đó, người cẩn trọng như cậu phải nhận biết được đó là nơi nguy hiểm chứ?- Ken

- Có người theo Mon- nó.

- Thế nên chị mới đi theo? Vậy... chị thấy đáng về người đó ko?- Nan nghe thế liền hỏi.

- Ảo lắm!- nó nhìn ra bên ngoài, lời nói có chút gì đó... ko can tâm... có lẽ nó đang trách mình vì ko nhìn thấy được đáng về đó.

- Vậy nếu... Zu bên cạnh... thì làm sao Mon rơi xuống vực được?- Pj nhú mày.

- Tại có con rắn... lúc đó em đứng ngay dốc... ko may cái dốc lại bị lở... mà em hoảng quá... nên... nhưng... nhưng mà chị Zu có giữ em lại kịp...

- Giữ được? Tại sao ngã?- Jun nói với vẻ mặt ko chút biểu cảm nào làm cho Mon chợt thấy lạnh người, sao cứ như là... hần đang trách cô bé... hay tại tính cô bé hay lo nên như thế nhĩ???

- Mưa, đất ẩm, trơn... Cục đá chịu lực cũng vì thế mà trượt đi, ko chịu lực nổi! Rơi! Đơn giản!- nó tỉnh bơ trả lời, cứ như là kể lại chuyện của người khác chứ ko phải là nó.

- Chính... chính vì thế mà... chị Zu bị góc nhọn của cục đá ấy... đâm sâu vào tay...- Mon cúi mặt xuống.

Ánh mắt của một

”ai đó

” đang thờ ơ nhìn ra bên ngoài... này giờ ko có hứng thú lắm với câu chuyện đột nhiên chuyển xuống tay của

”người ngồi cạnh

” ...

”Người ngồi cạnh

” vô tình quay sang nhìn nhóm người đang thảo luận câu chuyện nên chợt bắt gặp ánh mắt chứa đầy tia phức tạp của ai kia đang ở dừng trên tay mình... vẫn chưa có ý dời đi... Ko hiểu có gì mà

”ai kia

” cứ nhìn tay mình mãi, chẳng lẽ nó còn đẹp hơn cả mặt mình... hay là tay nó bị dị tật chỗ nào mà ko biết nhỉ???

” Người ngồi cạnh

” chợt xòe bàn tay mình ra xem (:)) , trông ngây ngô đến phát cười... Nhưng cũng nhờ thế mà

” ai đó

” mới thấy được, một vết thương sâu hoắm... vẫn chưa được băng bó... sao Mon và Pj lại vô ý đến thế nhỉ???

” Ai đó

” có vẻ ko hài lòng lắm dù đã quay mặt đi... Thật là... tại sao lúc đó chỉ thấy mấy vết xước trên người nó mà ko để ý tới tay kia chứ?

- Người nói bộ!- Jun khẳng định, ánh mắt đánh lại thấy rõ, điều đó như muốn nói rằng, nếu kẻ đó ở ngay trước mặt, ko khéo Jun có thể giết kẻ đó chết mất...

- Cứ để tụi này lo. Nếu thế... chỉ có thể là người của EVIL thôi... nói ko chừng, vụ này với vụ bức hình là một người gây ra...- Ken

- Thôi... từ từ sẽ truy ra ... giờ nghỉ ngơi đi... đường từ đây về thành phố còn xa lắm...

37. Chương 14 - 1

Chap 14.1: Cuộc sống vẫn tiếp diễn...

Chiều hôm đó, Mon vào bar sớm hơn mọi ngày vì... cô bé có hẹn với Nan, một cái hẹn thông thường... Cô bé đã chủ động mở lời với Nan về việc giúp cậu nhóc khôi phục lại pic hình bị xóa, cậu nhóc thì khỏi phải nói, đương nhiên là đồng ý rồi!

Mon bước vào căn phòng riêng của nhóm, vẫn chưa có ai, cũng đúng thôi, cô bé đến sớm hơn tới tận 1 tiếng. Thấy Nan chưa đến, Mon vào nhà vệ sinh chỉnh trang lại đầu tóc. Gần 15p sau, Mon bước ra, đi thẳng ra gian phòng chính, Nan tới rồi nhưng cậu nhóc ngồi đối lưng lại với cô bé, do có 1 phần tường bị chia cắt nên Nan vẫn ko biết có một người đang âm thầm nhìn cậu từ phía sau... âm thầm thôi nhé...

Vì là đứng phía sau... nên... bất cứ khi nào một... cứ quay lại thì nhất định sẽ thấy tớ... tớ ... sẽ ko đi đâu hết...

Định bước ra nhưng thấy có người con gái bước vào nên Mon dừng lại, nép mình phía sau bức tường, vô tình chứng kiến được một số chuyện do chiếc gương đối diện Nan phản chiếu lại ... có lẽ là ko nên biết ... thì sẽ hay hơn...

- Nan!

Giọng nói nhỏ ngọt như đường... ko câu nệ gì cứ thế mà sà vào lòng Nan...

- Em nghe Pj nói... anh và Mon trong đây... nên... thế Mon đâu rồi ???

Nhỏ đó dùng tay đi từng đường trên áo Nan, cậu nhóc vẫn để yên thế... ko có ý sẽ từ chối...

- Ko biết, nhưng sao thế cưng ???

Kèm theo lời nói, Nan mi nhệ lên môi nhỏ... Bất chợt... Mon thấy nhói... Nan nói... cậu nhóc ko thích loại người giả tạo, thế mà với những người như thế... cậu cũng ko từ chối... còn nhớ lần đó... cậu nói... nếu là cô bé... thì cậu nhóc càng ghét hơn ... Mon sai chỗ nào chứ??? Ko xinh, ko

” dữ dằn

” , ko có số đo 3 vòng đúng chuẩn, ko có cá tính... phải rồi... nếu là thế... thì Mon ko sánh bằng với mấy người kia... làm sao mà cô bé quên cho được điều đó

” con trai yêu bằng mắt

” ... Mọi thứ Mon đều ko có ... Cũng có bao giờ ... cậu nhóc nói chuyện bình thường với cô bé câu nào đâu, lúc nào cũng thờ ơ ... ko thì cụt ngùn ... nghe cứ như là bị ép buộc phải nói ...

- Từ hồi đi chơi về, em thấy Mon có cái gì lạ lắm nha!- nhỏ đó vờ nũng nịu rồi dùng tay choàng lên cổ Nan, đầu thì tựa vào khuôn ngực cậu...

- Nothing!!! Bình thường cả thôi!

Nói rồi Nan cười nhạt... thoáng qua ... ko ai có cơ hội để thấy nó... thì ra, bọn con gái chỉ có thế! Ko ngại ngần tặng nhỏ cái mi làm nhỏ sượng đến ngây người ...

” khuyến mãi

” thêm những cái sờ soạng cố tình khiến nhỏ đôi khi ko làm chủ được cơ thể mình mà bám chặt vào cánh tay rắn chắc của Nan ... ko gian yên tĩnh ... giờ nhường lại cho những tiếng thở gấp gáp của người con gái đang ngồi trong lòng Nan và người con gái ... đứng phía sau bức tường...

Mon đau, đau lắm! Cơ hồ muốn chết đi sống lại... ko thở nổi... Cô bé dặn mình phải mạnh mẽ lên, ko được khóc ... bởi vì ... Nan ko thích những đứa con gái yếu đuối ... Vẫn biết là Nan ko thật lòng với ai ... nhưng ... lời nói, cử chỉ của Nan với người con gái đó khiến cô bé cảm thấy đau đớn... Rõ ràng là Nan biết Mon sẽ đến... tại sao còn làm những chuyện đó... chẳng lẽ bắt Mon chứng kiến được cảnh đó... cậu nhóc thấy vui lắm sao ??? Cậu nhóc ko biết thật hay là giả vờ ko biết ... ???

Ko giữ nổi bình tĩnh, Mon vô tình làm rơi cả chiếc điện thoại trên tay xuống đất... Tiếng động vang lên ... khiến Nan nhận ra sự có mặt của người thứ ba trong phòng này... Dù đang làm những việc đó nhưng cậu nhóc vẫn còn rta61 tĩnh táo vì thực sự ... cậu ko chú tâm vào những việc mình làm...

Nan dừng mọi động tác lại, hướng về nơi phát ra tiếng động khiến nhỏ kia cũng tò mò nhìn theo... Mon luống cuống bước ra, giữ vẻ bình tĩnh nhất có thể ... nhỏ kia vẫn ngồi trên đùi Nan thế thôi, đã thế lại còn làm những cử chỉ như muốn chứng tỏ

” Nan là của tôi, cô ko có cơ hội đâu!

”

- À, xin lỗi, làm phiền rồi! Mei ... Nan ... 2 người ... cứ tiếp tục ...

Nói rồi, nhỏ cúi đầu chào thật sâu, có ai biết nhỏ đã bấu móng tay cắm vào lòng bàn tay mình thật chặt. cơ hồ như muốn rỉ máu ra để giữ cho đôi mắt mình ráu hoảnh... Trước khi mở cửa phòng, cô bé còn nói thêm 1 câu, tuyệt nhiên ko way mặt lại:

- Tôi mệt... cậu ... gửi lại thẻ nhớ cho ai cũng được... tôi... sẽ nhận lại sau! Về trước, xin lỗi!

Cửa phòng vừa khép lại, nụ cười đắc chí nở ra trên môi 1 người... Những giọt nước mắt cứ đua nhau mà rơi xuống... Cô bé chạy thật nhanh... muốn thoát khỏi nơi đó... gì chứ, Mon đã cố cho bản thân thật đẹp, cứ nghĩ là sẽ có một kỉ niệm đáng nhớ, niềm hi vọng của hôm qua cũng theo đó mà bị cuốn trôi đi... 1 cánh tay níu cô bé lại, quay người lại nhìn, sững sờ... Nan đã như thế lại đuổi theo cô bé làm gì chứ?

- Sao lại khóc? Sao lại về???

Trừ những giọt mồ hôi nhễ nhại trên mặt Nan ra thì ... giọng nói cậu nhóc vẫn rất bình thản... Mon giật mạnh tay mình ra, thay thế câu trả lời bằng một câu hỏi ...

- Đi theo làm gì?

Nan chìa tay ra, đưa trả lại cô bé chiếc điện thoại đã bị đánh rơi ban nãy... 1 tấm hình của Nan được Mon chụp dùng làm nền cho điện thoại ... điện thoại đang sáng ... vậy là ... Nan đã thấy nó ???

Mon lau hết nước mắt trên mặt mình rồi cười nhạt ... 1 nụ cười bất cần lần đầu tiên Nan được thấy trên gương mặt người con gái này...

- Tôi như 1 con cóc nhĩ?- (lại) cười nhạt- Cậu biết tôi ghét cậu lắm ko? Tôi ghét cái nhếch môi của cậu, trông nó thật đều... Tôi ghét cặp mắt của cậu, trông nó thật vô hồn ... Tôi ghét dáng vẻ của cậu, bất cần đến khó chịu ... Tôi ghét sự kín đáo của cậu ... Ghét cả sự mâu thuẫn trong bản thân cậu nữa ... Ghét cả cái cách cậu đối xử với tôi, thật ko công bằng...

Mon lẳng lặng quay đi

” Dù vậy... nhưng tôi vẫn rất thích nụ cười đó ... Cả dáng vẻ của cậu nữa, nó khiến tôi thấy xót... và cậu cũng rất kín đáo ...

” . Đó là những lời thì thầm chỉ để mỗi bản thân cô bé nghe thấy...

Nan cứ thế mà nhìn người con gái dần bước xa hơn... Cậu ko hài lòng với cảm xúc bản thân lúc này, tại sao cậu lại đuổi theo làm gì??? Nan chỉ biết cười, một nụ cười khó diễn tả... sao bản thân lại cảm thấy khó chịu thế chứ???

38. Chương 14 - 2

Chap 14.2:

- Này, chị Pj!

Nghe tiếng gọi của Nan, Pj giật mình, quay sang nhìn cậu nhóc:

- Gì thế? Làm hết hồn à!- Pj

- Nhìn anh nào mà đăm đúi vậy?- Nan

- Bậy! Anh Jun vừa hỏi chị có ai trong phòng của nhóm ko, chị ko để ý nên nói

”ko

” , giờ nhớ lại, Zu cũng ở trống! Trời ạ! 2 người đó mà vô chung 1 phòng chắc đóng băng hết quá!

Cậu nhóc ko nói gì thêm chỉ gật gù ra vẻ đã hiểu.

- Mà sao hôm nay ai cũng chui vào đó hết nhể? Đi chơi mệt thì zề nhà mà nghỉ, ko dưng vào đây cho đã rồi chui vô phòng... Hết Mon rồi tới em với Mei, giờ lại là Jun với Zu... ko biết còn ai nữa đây!

Pj tỏ vẻ

” hỏi trời sao thấu

” mà ko để ý tới sắc mặt Nan có chút biến đổi...

- Mà này, mấy phút trước chị vừa gọi cho Mon, nghe giọng con bé ngộ ngộ... hình như mới khóc thì phải! Vừa này 2 đứa mới gặp nhau, có chuyện gì thế?- Pj tò mò.

- Anh Ken nói đúng! Chị nói nhiều kinh khủng, như cái loa phóng thanh ý!- Nan đánh trống lảng.

Vừa dứt lời là một cái cốc đầu siêu mạnh giáng xuống đầu Nan, chủ hành động đương nhiên là Pj rồi!

.

Tới phòng riêng của nhóm, vừa đẩy cửa vào phòng, Jun hơi bất ngờ, Pj bảo ko có ai trong phòng mà tại sao Zu lại ngồi đây nhĩ? Thấy Jun, nó cũng hơi ngạc nhiên nhưng lại ngồi cuối xuống cuốn tạp chí như cũ tỏ vẻ ko quan tâm... Hắn vốn kiem lời nên cũng ko quan tâm là mấy, hắn ngồi xuống chiếc ghế đối diện nó, trên tay cầm ly vang đỏ...

Cả 2 ngồi như thế gần cả 15p , nó lẳng lẽ ngược lên nhìn hắn, hôm nay hắn mặc chiếc áo thun tay dài, có vẻ mỏng, cổ áo tròn rộng, chiếc quần hip hop dài đầy trễ, từ trên xuống dưới là một cây đen toàn tập, có vẻ tủ đồ hắn có màu đen chiếm chủ đạo thì phải? Trời nóng mà còn mặc áo tay dài thế, hâm chắc??? Từ

lúc đi chơi về cho tới giờ, nó thấy hấn cứ mặc áo tay dài mãi... lúc sáng ngồi trên xe cũng thế... Nhưng ko thể phủ nhận rằng, nếu như chỉ nhìn nửa phần trên, với phong cách mặc đồ như thế trông hấn như một gã trai trưởng thành ấy... Dù sao thì nhờ chiếc áo mà trông hấn cũng có chút ...dễ thương... vì tay áo khá dài, nó phủ xuống, che đi gần nửa bàn tay của hấn ... nhìn cứ như là một đứa con nít mặc quần áo quá khổ ý ...

Cảm nhận được có ai đó

"săm soi

" mình, hấn ngược đầu lên ... nhìn nó bằng ánh nhìn khó hiểu ... Nó cũng rất chi là tĩnh, lại chuyển ánh nhìn vào cuốn tạp chí ... hấn tự hỏi hôm nay nó có bị vấn đề về não ko??? ==

". Định nói gì đó nhưng điện thoại hấn lại vang lên:

- Chuyện gì?- hấn.

-

- Tao tới!

Hấn cúp máy rồi đứng dậy đi thẳng ra khỏi cửa mà ko nói tiếng nào.

- Đi mà ko rủ?- nó.

- Hah, chỉ là đánh lật vặt, làm sao dám phiền!- hấn cho tay vào túi quần, giọng điệu cứ như là đang trêu người.

- Tôi thích bị phiền! - nó cũng đáp trả.

Nghe thế, Jun quay người đi ... Nó cũng tiếp bước đi theo, giờ mới để ý, hấn đúng là cao thật, đáng lúc nào cũng thẳng, đầu lúc nào cũng ngẩng cao... có lẽ cũng chính vì những yếu tố đó cũng góp phần tạo nên vẻ ngang tàng, ngạo mạn, tự tin vô đối của hấn...

Với tốc độ lái xe siêu nhanh. mấy chốc cũng đã đến nơi, gửi tạm xe vào bãi gần đó rồi rải những bước dài đến chỗ được đề cập đến trong điện thoại...

- Anh Jun, ý có chị Zu nữa hả? - nhìn nó.

- Chuyện gì? -hấn.

- Giờ tính sao hả anh, bọn đó!- tên đàn em hát đầu về phía bọn kia.

Nhìn bọn ko sợ chết kia, hấn lên tiếng:

- Ai đứng sau?

- Em ko biết, bọn nó ko nói!- tên đàn em trả lời.

Môi hấn hiện lên nụ cười ác quỷ... Hấn... thay đổi nhanh thật...

- Ngu mà còn tỏ ra nguy hiểm! Trai thì đánh cho hết đường lui, gái thì tùy tụi bây!

"Tiếp đãi

" cho tốt!

Hấn nói rồi quay đi, chân rời khỏi chỗ đó ... chỉ biết phía sau là những tiếng rên la thảm thương... Đi được một quãng gần đến chỗ để xe, cảm nhận được có cái gì đó đang hướng về phía mình và nó với tốc độ rất nhanh... nhanh như cắt, hấn kéo nó lại, ghì sát vào người mình ... nhìn thân cây bên cạnh là 2 lá bài đang cắm thẳng vào cây ... con Jocker ...

- Bọn chó đánh hơi được rồi!

Ko để nó kịp nói câu nào, hấn đã kéo nó chạy nhanh ra xe, xúi quẩy thật, bọn đó nhanh hơn hấn một bước rồi, lớp xe bị phá thùng...

Hắn tỏ vẻ ko hài lòng, 2 mày nhíu lại rồi rất nhanh, kéo nó chạy khỏi đó ... 2 người họ cứ chạy mãi, phía sau là những chiếc camry đen cứ bám mãi theo sau... Hắn chạy vào những nơi đông người, khôn nổi là quanh đây ko có cái hẻm nhỏ nào... Cứ chạy như thế nhưng những chiếc xe đó cứ bám dai dẳng theo sau ... Nó có vẻ mệt ... Tuyệt đối ko thể nào để bọn người đó tóm được, nếu ko chỉ có con đường chết... Bọn nó cứ chạy mãi qua những con đường mà bọn nó rất ít khi lui tới, do vậy, đường xá nơi đây, cả hắn và nó đều ko rành...

Trời ko phụ lòng người, phía trước là một cái hẻm nhỏ, nơi đây ngõ ngách cũng khá nhiều nên việc lẫn trốn cũng ko còn khó khăn nữa... Nhưng bọn Camry có vẻ

"lỳ

" , thấy bọn nó chạy vào hẻm, bọn đó cũng phải vài người chạy theo ... truy cùng diệt tận ???

- Mẹ kiếp!- hắn rít lên khi thấy có vài tên đã xuống xe đuổi theo mình.

Cả 2 bọn nó cứ chạy mãi, ko biết là bao lâu và qua bao nhiêu ngõ hẻm ... Kết quả là đã cắt đuôi được bọn đó... bọn đó cũng dai thật ...

Nó và hắn ngồi bệt xuống đất, tựa vào bức tường sau lưng, thở hổn hển ...

- Tại sao ... ??? - có vẻ do thở quá gấp nên nó nói ko thành câu.

- Phiền phức!- hắn vuốt mặt.

- Chẳng lẽ ... đó là ... - nó nghi ngờ.

- Tôi sẽ kế nghiệp ông ta (ý là ba hắn) , là một Leader tương lai... , bọn đối lập muốn khử trước ... nhưng ... - hắn thở hổn hển.

- Chẳng phải ... nhắm vào tôi sao???- nó.

- Đúng! Bọn đó hiểu lầm về mối quan hệ của chúng ta!- hắn.

- Thế nên ... bọn đó muốn khử tôi trước? - nó hỏi.

- Để giết chết tôi về mặt tinh thần, cho tôi thấy khó mà lui!!!- hắn

Cũng đúng... bọn đó tưởng nó với hắn là một couple nên mới như thế ... muốn giết nó để hắn phải đau khổ... rồi rút lui khỏi cương vị Leader tương lai. Bọn đó cũng thấy được hắn là con bài chủ chốt của Tổ chức, nếu hắn lui ... thì Tổ chức đó sẽ mau chóng đi xuống ... Vậy thì, kẻ thù như bọn người kia sẽ thừa cơ mà nhúng tay vào ... Có lẽ, nếu kì này giết nó thành công thì đây sẽ là một đòn

" dần mặt

" khá đau đớn với hắn... Nếu thế, so với việc giết hắn thì giết

" người yêu

" của hắn sẽ khiến hắn dần vật hơn ... Hah, bọn đó hiểu lầm rồi!

- Bị như thế bao nhiêu lần?- nó nhíu mày.

- Ko đếm xuể! Nhất là khi đi 1 mình!- hắn.

- Vậy ra những lúc kia là có Ken nên bọn đó ko vội hành động?- nó ngộ ra.

Hắn gật đầu, Ken cũng là một xã hội đen, ba Ken có quan hệ mật thiết với ba hắn nên chuyện của Ken bọn đó biết cũng ko có gì là khó hiểu.

Thấy mặt hắn có chút gì đó bất thường... Mối hận đột nhiên nhat hắn đi, thấy hắn cứ ôm lấy bả vai trái nó lúc này mới vỡ lẽ... gạt tay hắn ra... cánh tay phải của hắn dính đầy máu ... thì ra là trong lúc che cho nó ... hắn đã bị thương ... có lẽ vết thương khá sâu nên mới ra nhiều máu như thế ... bọn đó ra đòn xem ra cũng

" khiếp

" thật ...

Vậy mà nãy giờ nó lại ko biết gì? Một phần cũng là do hấn mặc áo đen nên ko thể thấy được màu của máu ... phần còn lại là do hấn đã kìm nén cảm xúc quá tốt ... đau thế mà vẫn dẫn nó chạy mãi ko dừng ... thời gian chạy lâu như thế ... chứng tỏ hấn cũng đã chịu đựng trong khoảng thời gian tương đương...

Hấn cắn chặt môi dưới, chân mày chau lại khá sâu ... đây là lần đầu nó thấy hấn có dáng vẻ như thế ... Đôi mắt xám vẫn lạnh như thế nhưng ... nó vẫn nhuốm chút màu mệt mỏi ...

Nó xem xét lại tên đường, gọi người lên giúp đỡ... Trong khoảng đó, nó đỡ hấn ra trạm xe buýt ngồi chờ ... Nó cho hấn gối đầu lên tạm đùi mình ... hấn có vẻ cũng ko còn sức để mĩa mai hay trêu người nó như mọi lúc... Nhịp thở của hấn lâu lâu lại bị đứt quãng ... nghe có vẻ nặng nề... Có đứa mắt nhìn hấn ... nhìn con người hấn lúc này thật lạ, nói sao nhỉ ??? Như một con ác quỷ bị thương chẳng??? Sao nó lại thấy tim mình có chút gì đó bất thường ... Cái gì mới được chứ??? Nội tâm nó cũng ko yên ổn ...

Cảm nhận được mùi hương nơi cánh mũi ... tuy có chút mệt mỏi... nhưng hấn vẫn nhắm mắt hờ lại ...

Có chút gì đó bình yên trời dậy... bình yên mang màu của nắng ...

Thật xa nhưng hóa ra cũng thật gần ...

Đây là lần thứ 2 hấn giúp nó đỡ đòn ...

39. Chương 14 - 3

Chap 14.3:

Xe đến, 2 tên đàn em có vẻ ngạc nhiên khi thấy cảnh tượng trước mắt :

- Anh Jun ... ??? - 1 tên ngập ngừng hỏi.

- Trúng gió !!! Ko sao !!! - hấn gượng ngồi dậy, mặt tái nhợt.

1 tên đàn em mở cửa, giúp nó đỡ Jun vào xe.

Về đến nhà hấn, nó dìu hấn vào nhà, ra hiệu cho xe đứng chờ ở đó... Lúc sau , nó quay ra:

- 2 người đến bãi xe ở đường , có chiếc xe của Jun, lấy nó về rồi vá lốp lại!- nó đưa vé xe cho 2 người.

- Về ko? Tao chở về luôn? - 1 đứa hỏi.

- Chưa phải lúc!

Để lại 2 tên ở đó với vẻ mặt

” đơ

” ko chịu được, nó quay trở vào nhà... Thấy hấn nằm trên giường, mắt cứ khép lại lơ lơ, mồ hôi trên trán ko ngừng vã ra ... Con Gun cứ đứng đó mãi, xem chừng, nó cũng lo cho chủ nó lắm...

- Gun, ra ngoài đi! Chủ mày đang mệt!- nó.

Gun cứ hứ hứ mãi, con chó có vẻ ko muốn ...

- Sẽ ổn! Tin tao!- nó.

Ko biết có hiểu được hay ko nhưng Gun đã ra ngoài, đuôi nó cụp lại, thỉnh thoảng lại quay đầu lại, bốn chân chậm chậm đi chuyển ... xem ra con chó có chút ko can tâm...

- Ổn ??? - nó hỏi hấn.

- Ngoài da ... ko đáng kể ... -hấn.

Rõ ràng là hấn nói dối, nếu ko đáng kể thì hấn đã ko gục dễ dàng như thế ... Vết thương chưa ăn sâu vào trong đã khiến hấn xây xẩm mặt mày như thế ... , máu ra nhiều nhưng ra sao thì cũng ko nhiều bằng những lần đánh nhau trước đây, lần này tính ra còn ít ... vậy mà hấn lại như thế, có chút gì đó ko bình thường ...

- Lá bài đó ... - nó ngập ngừng.

- Có tấm chất độc ... - hấn thở gấp.

Đúng là thế giới ngằm quả thật rất đáng sợ, họ

” khử

” nhau bằng những loại vũ khí, độc được mà mình thí nghiệm ra ... Nếu thế thì ko biết là loại độc này có làm hấn mất mạng ko ???

- Có chết ko??? - nó.

Hấn chợt phì cười trước câu nói đó của nó, cười nhẹ và yếu ớt ... , nhẹ như 1 làn gió ... , tính nó đúng là nghiêm nghị và thẳng thắn thật ... hỏi thế cũng được, ko biết phép nói giảm nói tránh gì cả, cứ như con nít ... Tính tình nó đôi khi thật trái ngược với vẻ bên ngoài ... bên ngoài lạnh như băng nhưng tính cách đôi khi như 1 đứa con nít, ngang ngược, bướng bỉnh, chỉ biết làm theo ý mình mà chưa bao giờ chịu sự chi phối của người khác nếu điều đó làm ảnh hưởng tới lợi ích của mình, ai nói gì cũng ko nghe ... có thể gọi là

” nít hư

” ko nhĩ???

Có một cái gì đó vừa thoáng qua tim nó ... Nụ cười của hấn ... có chút gì đó... thật khác biệt, một nụ cười rất tự nhiên, ko fake ... ko giấu cợt, ko khinh thường, ko mỉa mai ... Có chút gì đó ... yên bình ... yên bình đến mức nó ko dám làm gì ... chỉ sợ... nụ cười đó vụt tắt ... Đã bao giờ hấn cười với người nào như thế ??? Thì ra một thằng con trai

”tôi

” như hấn, hiếu thắng như hấn ... ko coi trọng ai ngoại trừ 2 người thân thiết của mình (Ken và Nan) lại sở hữu một nụ cười mang lại cảm giác cho người khác như thế ... Có chút gì đó quen thuộc mà bản thân ko thể định hình rõ ...

Nụ cười hiem hoi đó kết thúc bằng cái nhếch môi rất chi là khinh thường khi thấy nó cứ đứng đó nhìn mình mãi như thế ...

- Ko chết nổi! Đừng vội mừng!- hấn.

- Sure???- nó nhướng mày.

- Đã từng bị ... tới sáng ... có lẽ sẽ hết... - hấn.

Thấy hấn như thế, nó gọi về cho ông quản gia, đầu dây bên kia vừa nhắc máy, nó liền nói:

- Tối nay con ko về được!

-

- Dạ! Con biết rồi!

Nhà hấn tạm thời ko có ai cả, hôm nay là ngày cuối tháng nên những người giúp việc của nhà hấn đều được phép về quê thăm nhà kể cả bà quản gia cũng thế ... thường thì lịch về của bà ko như những người khác nhưng vì lần này nhà bà có chuyện gì đó cần giải quyết nên bà cũng xin được

” lui

” sớm ... Nếu cứ bỏ hấn suốt đêm 1 mình thế thì nó cugn4 ko an tâm vì dù gì ... vì nó enn6 mới xảy ra cố sự như vậy !!!

- Ko cần! Đi đi ...

Hấn thở dài một cách nặng nhọc... Nghe nói thế, hành động của nó chợt khựng lại nhưng rồi nó lại lơ đi và tiếp tục công việc của mình ...

- Khỉ thật !!! - hấn vợ chiếc li thủy tinh dùng để uống rượu đang được đặt ở chiếc bàn cạnh giường quăng xuống đất ... vỡ tan - Ko nghe à??? Cút đi!!!- hấn thở ngày càng gấp, nặng nhọc, 2 tay chống lên giường để thể ngồi được giữ vững.

Nó đưa mắt nhìn hấn, nhẹ nhàng buông 1 câu nói:

- Yên đó!

Nói rồi nó cúi xuống thu gom mảnh thủy tinh, do dọn bằng tay nên một mảnh vỡ ghim vào tay nó, giật mình, nó rụt tay lại ... máu nhỏ từng giọt xuống nhà ... đỏ đậm ...

- Cô tưởng mình là ai chứ? Để yên đó và bám lẹ ... con gái như cô... qua đêm tại nhà ... một thằng con trai ... hư hỏng thật đấy ...

Hấn nói những lời nặng nề nhất với nó hấn ko muốn nó ở đây để rồi chứng kiến được điều đó, sẽ có lúc cơn đau này lên đến đỉnh điểm, hấn đã từng bị... nên hiểu rõ ... hấn ko muốn nó thương hại mình ... hay chứng kiến được 1 điều mà bản thân hấn ko muốn nó thấu được ...

Jun chợt nằm vã ra giường, mồ hôi túa ra ngày càng nhanh ... tay hấn bấu chặt vào tấm drap giường , cắn chặt môi dưới đến túa máu ... có lẽ cơn đau đã phát tán mạnh ...

Hấn có vẻ đau đớn tuy thế hấn lại ko hề rên la, cứ cắn chặt một mình chịu đựng ... có phải trong cuộc sống hàng ngày ... hấn cũng như thế ...cho dù đau hay tổn thương đến mấy vẫn chọn cách im lặng ... giữ riêng cho bản thân mình ... ko muốn ai biết đến sự tồn tại của nó ... Mặt hấn lạnh nhưng chưa bao giờ nó thấy mắt hấn buồn ... trong đó chỉ tồn tại những mảng băng khó tan ...

Là nó ko thấy được hay vì hấn che giấu quá kĩ ??? Kĩ đến mức ẩn sâu trong đó là một cảnh quan vô hồn ...

” Tổn thương đến mức ko biết mình tổn thương ... Nỗi đau tôi xin được giữ cho riêng mình ...

”

Cứ lau mồ hôi cho hấn mãi cũng ko phải cách ... băng bó thì cũng băng cả rồi ... áo mới cũng bị hấn làm cho ướt đầm bởi những giọt mồ hôi ... Hấn gượng ngồi dậy, tựa lưng vào thành giường... tay cứ ôm lấy bả vai... có lẽ đó là chỗ đau nhất ...

Nó ngồi lên giường, đối diện với hấn ... ko để cho hấn kịp nói thêm gì nó đã làm một hành động táo bạo đến mức khiến hấn sững lại ... nó ghì mạnh cổ áo hấn về phía mình, theo đã ấn chúi về phải nó,

” khóa môi

” thành công ... Việc này chắc có lẽ có tác dụng ... hấn ko còn thở gấp nữa ... nhịp thở bắt đầu ổn định ...

Môi hấn ấm, đầu lưỡi cũng rất ấm ...

Môi nó lạnh, đầu lưỡi cũng rất lạnh ...

Cả hai thứ đối lập hòa vào nhau như 2 thái cực ... có được coi là phép bù trừ ko ???

Người hấn vẫn còn đau, đau buốt ... nỗi đau chưa lúc nào là giảm nhưng tại sao ... hấn lại cảm thấy mọi thứ như biến mất ??? Ào !!!

Cảm nhận được mọi thứ có vẻ ổn nó rời môi hấn đi ... phớt nhẹ qua như 1 làn gió ... Nó quay mặt đi, có lẽ hành động nó còn nhanh hơn cả lí trí ...

- Mặt đỏ ... First kiss ??? - hấn mỉm cười hứng thú .

Đúng thật đây là first kiss của nó... nhưng nó chẳng quan tâm đến vấn đề này ... Nếu như làm như thế để giúp hấn vơi đi một phần thì cũng đáng thôi ... Mà nó cũng ko ngờ là có lúc bản thân mình lại

” lố lằng

” như thế ...

- Cô đúng là bad girl !!! Thế mà cũng được ... - hấn nói khích.

- Bad nhưng ko buông thả ... - nó.

- Như thế là buông thả! Nếu ko, tại sao lại lấy nụ hôn đầu ra mà kiss bừa bãi như thế? Nghe nói ... - hấn cố tình kéo dài chữ - con gái chỉ trao nụ hôn đầu cho người mình yêu. Hay là ... em phải lòng tôi rồi? - hấn nhìn thẳng vào mặt nó, cười 1 nụ cười khó nắm bắt, mang một chút ý trêu đùa ...

- Ngủ đi !!! - nó nói một câu ko ăn nhập đến vấn đề của hấn.

- Về đi!- hấn.

- Ko- nó.

Hấn chợt thấy buồn ngủ đến lạ ... sao kì thế nhỉ ???

- Ly nước ban nãy có thuốc ngủ, giờ này, thuốc ngấm rồi! - nó

- Cô dám!- hấn.

- Lúc này thuốc ngủ dùng là có hiệu quả nhất! Ngủ đi, ít ra nó giúp anh qua được đêm nay!!!

Nói rồi nó mở cửa ra ngoài, chắc là ra chơi với Gun rồi! Giờ hấn muốn chạy lại,

”đá

” nó một cái ra ngoài cũng ko đủ sức nữa... Nó cũng

”chơi chiêu

” thế!!!

40. Chương 14 - 4

Chap 14.4:

Vừa thấy nó đẩy cửa bước ra, con Gun đang nằm đấy bỗng ngẩng đầu dậy ... Đứng nhìn 1 lúc, nó khụy chân xuống, vuốt nhẹ đầu con Gun.

- Ngủ rồi!

Gun có vẻ hiểu vấn đề nó đang đề cập vì ngay sau đó, con chó đã đứng lên, vẫy nhẹ đuôi vài cái rồi chạy vào phòng Jun.

.

Nó tiến về hồ bơi, thả chân xuống dưới dòng nước lạnh, điều đó làm nó khuấy khỏa đến lạ...

Xem nào, lần đầu tiên nó thực sự chứng kiến được con người thứ hai của hấn là tại đây... Xung quanh hấn quả thật có rất nhiều điều mà nó ko ngờ tới, tính ra là nó còn biết được những chuyện mà những người khác ko bao giờ biết đến... Vậy có được coi là niềm vinh hạnh ko nhờ???

Chợt nghĩ về nụ cười ban nãy của hấn ... sao hình ảnh đó chưa chịu biến mất khỏi trí nhớ của nó chứ? Cái đó có gì đáng phải quan tâm đâu! Nhưng nó thật ko nghĩ là hấn lại sở hữu 1 nụ cười đẹp đến thế ... Vì hấn quá lạnh lùng, ko bao giờ hé môi cười một - nụ- cười - thật- sự nên dù

” fan

” hấn ko ít nhưng họ vẫn có chút e dè, nếu hấn chuyển

” tông

” , cứ cười mãi như thế thì xem ra ... Mà nó đang nghĩ gì vậy? Buồn cười!!!

Nếu thế ... có bao giờ Ken đi với Pj mà gặp phải trường hợp như thế ko? Chắc là ko ... nghe nói phía sau Ken luôn có 1 toán người hỗ trợ

” ngầm

”, sau những lần bị truy đuổi, ba Ken quan tâm nhiều hơn đến sự an nguy của con mình... Vậy sao một leader tương lai như hấn lại ko được như Ken? Là ba hấn ko làm thế hay bởi vì hấn ko cần???

Lúc chưa chạm mặt nhau, ai cũng nói hấn rất tàn bạo, ngoại trừ những người trong nhóm hay những

” món đồ chơi

” thì mọi thứ trong mắt hấn tất cả đều ko tồn tại. Vậy nó thuộc loại nào, người trong nhóm ??? Hấn có vẻ miễn cưỡng mỗi khi tiếp xúc với nó, thậm chí có khi còn bỏ nhau.

” Món đồ chơi

” ??? Đâu dễ thế !!! Thái độ của hấn với nó ko có chút hứng thú thì chơi bởi gì.

Cả chuyến đi chơi nữa, tới bị giờ nó vẫn nghi ngờ, người cứu nó thật là Jun sao??? Nhưng dù gì thì bờ vai đó cũng rộng lắm, rất vững chắc... Mon kể hấn đã đợi cả mưa để đi tìm nó... Có gì phải gấp thế chứ, người rớt xuống vực là nó chứ có phải

” người yêu

” hấn hay ai khác đâu mà lại khẩn trương thế?

Hấn bị độc như thế mà nó lại cho hấn uống thuốc ngủ có sao ko nhỉ? Nó chưa nghĩ tới trường hợp đó... Liệu có tác dụng phụ gì ko??? Nếu có thì xem ra ... có chuyện lớn rồi! Sao nó lại ko nghĩ tới từ ban đầu vậy chứ!!!

Vội đứng dậy rồi chạy về phòng, con Gun có vẻ chưa biết gì cứ nằm đó mà ngủ cho đến khi nó bước vào thì Gun mới mở mắt ra...

Đúng thật là có vấn đề rồi, nhìn biểu hiện của hấn thì biết: mặt tái xanh, mồ hôi tuôn ko ngừng dù máy điều hòa vẫn đang bật, hơi thở nặng nhọc và khó khăn, chuyển động cơ thể ko yên, cứ cựa quậy mình... Nó đưa tay sờ thử lên trán hấn, thân nhiệt hấn cao quá, sốt rồi! Phải chuyển hấn đến bệnh viện!!!

.

Có lẽ vì nhiệt độ cơ thể khá cao nên khi tay nó vừa chạm vào trán hấn đã khiến hấn cảm nhận được một nhiệt độ khác ... Lờ mờ mở nhẹ cặp mắt ra thì thấy nó ngay đó, nét mặt nó trông ko như bình thường. Yếu ớt gạt tay nó ra khỏi trán mình, hấn xoay mặt đi chỗ khác...

- Chưa về??? Ăn vạ ở đây luôn sao???

Cả giọng nói của hấn cũng bị biến đổi, nó đục và khàn!!!

- Tới bệnh viện!

- Ko!

Nó ko quan tâm tới chữ hấn vừa thốt ra, vẫn cứ bấm số...

- Nếu thế ... đừng bao giờ ... nhìn tôi nữa!

Trông hấn lúc này lộ rõ vẻ cương quyết, hấn có vẻ ko thích mùi thuốc sát trùng ở bệnh viện ... Những thứ đó làm hấn thấy ngột và có cảm giác như bị giam cầm ...

- Nhưng ... - nó.

- Tôi nói ổn là ổn! Sáng sẽ hết!- hấn lại thở dài.

- Anh cũng đã từng như ... bây giờ!- nó nhướn mày.

Hấn nghĩ mình ko phải trả lời câu hỏi của nó ... Lần trước vì quá đau, hấn cũng thử dùng thuốc ngủ, định ngủ một mạch đến sáng rồi tỉnh tiếp nhưng rốt cuộc lại sốt đến mức mê sảng. Nếu ko nhờ con Gun đi gọi bà quản gia thì xem chừng hấn có lẽ đã ko vượt qua được... Cơ thể nóng như muốn nổ tung ra ...

Thì ra là thế, giờ thì nó đã hiểu tại sao hấn lại nhúu mày khi biết nó cho hấn dùng thuốc ngủ ... Nó trở nên phiền phức từ bao giờ thế??? Cơn sốt mạnh đến mức khiến hấn dù đã dùng thuốc ngủ vẫn phải tỉnh lại ... Giờ hấn mệt đến mức ko đủ sức để nói khích nó...

Nghĩ gì đó, nó rời khỏi phòng, vì quá mệt nên hấn cũng ko bận tâm đến những gì nó làm. Lát sau nó bước vào với túi đá chườm trên tay.

- Wey!- nó khẽ gọi.

Hấn chậm chậm mở mắt ra... đón lấy túi đá từ tay nó rồi đặt lên trán mình. Khó chịu quá! Cơ thể như bị lửa đốt!

Nó làm những chuyện trong phạm vi của mình: chỉnh lại nhiệt độ máy điều hòa, pha cho hấn li nước chanh, lục thuốc trong tủ cho hấn uống, thỉnh thoảng lại xem xét nhiệt độ hấn ổn chưa ...

Ko biết do bệnh hay do hấn đã mơ thấy một điều gì đó mà nó đã thấy một giọt nước mắt rơi ra từ khóe mắt hấn...

Hờ, xem ra nó cũng ko uống công, bớt sốt rồi, cái này có được xem là kì tích ko nhỉ??? Khuôn mặt hấn ngủ trông ko được bình yên cho lắm... hình như hấn có thói quen châu mày khi ngủ...

.

Hấn giật mình tỉnh dậy từ khá sớm, trời còn chưa sáng hẳn, đúng thật, vết thương chỉ còn âm ỉ chút chút, sốt cũng chưa khỏi hoàn toàn, nhưng dù gì cũng ko hạ gục hấn được... Jun bất bại mà! (=)))

Nó ngồi dưới đất, tựa đầu lên giường mà ngủ. Hấn nhìn nó một chút rồi lướt qua, trông nó có vẻ mệt mỏi...

.

Nó tỉnh dậy bởi những tiếng nói khá lớn, là giọng của hấn. Chỉ nghe hấn độc thoại một mình, chắc là đang nói chuyện điện thoại... Ai có thể khiến hấn kích động thế??? Vớ tay lấy chiếc điện thoại xem giờ, chỉ mới 5h sáng thôi! 1 tiếng nữa những người giúp việc mới đến.

” Nhức đầu thật!

”, nó đưa tay vỗ nhẹ lên đầu mình, à, giờ mới để ý, sao nó lại nằm trên giường nhỉ? Bao giờ thế?

Có vẻ như ko suy nghĩ được lâu vì những tiếng nói lớn sau cánh cửa khiến nó chú ý... Ko nhất thiết phải rời khỏi giường vì ngồi ở đó cũng nghe được đoạn hội thoại...

.

-

- Kệ tôi! Ko cần bà quan tâm!

-

- Chấp nhận??? Các người gặp tôi chỉ biết nói có nhiều đó???- hấn nhếch môi.

-

- Im đi!- hấn lớn giọng- bà ko đủ khả năng thay thế mẹ tôi đâu!

-.....

Han91 cúp phăng điện thoại... Cứ tiếp tục mãi thế hấn điên mất! Kêu hấn chấp nhận??? Hài thật! Họ nghĩ họ là ai chứ? Nếu như lúc xưa ba hấn chấp nhận mẹ nó thì k ochung72 bi giờ nó sẽ chấp nhận bà ta! Một kiểu logic rất buồn cười nhỉ? Jun là thế, toàn nghĩ đến những thứ khiến người ta ko ngờ tới... Nếu như về 1 xảy ra thì đã ko có về 2 rồi!

.

Được một lúc nó ko nghe tiếng nói chuyện nữa, nhưng nó đã nghe thấp thoáng một câu khá nhỏ, chỉ là loáng thoáng thôi...

” Ước gì tôi chưa bao giờ tồn tại!

”

Sau đó thì im lặng hẳn...

Lúc sau hắn đẩy cửa vào phòng, trên tay là li sữa nóng, chắc là pha cho nó... Xem ra hắn chưa biết nó đã nghe được đoạn hội thoại đó...

- Uống rồi out! Tôi ko muốn phiền phức!

Hắn tiến lại chiếc ghế gần đó ngồi... Mặt hắn vẫn rất bình thản, cứ như là ko có gì vừa xảy ra hết... Thì ra hắn đã tổn thương vì gia đình nhiều đến thế, chưa bao giờ nó nghĩ đến điều đó... người như hắn ... cũng có lúc mong bản thân mình chưa bao giờ tồn tại trên đời... Trước khi rời đi, nó còn thấy nụ cười hờ hững vẫn còn đọng trên môi hắn...

" Tận cùng nỗi đau ko phải là nước mắt mà là nụ cười lạnh ngắt đến vô tình ...

"

41. Chương 15 - 1

Chap 15.1: NỘI BỘ

" Em ko biết nhưng xin anh đừng nói

Nói ra rồi anh có thấy vui ko?

"

Cuối cùng thì lễ hội thể thao cũng đã tới- lễ hội mà cả bọn

" đầm đá

" như bọn nó rất hóng chờ.

Mon hôm nay có lẽ ko may mắn như tụi nó, khi con người gặp xui 1 lần thì dường như mọi lần sau đó cũng tương tự như thế ... Vừa vào cổng thì cô bé đã bị chặn lại:

- Wey, đứng lại coi!

Cô bé ngẩng đầu lên thì thấy 2 đứa con gái đang chắn đường mình.

- Mà gan nh? Dạo này cứ bám lấy Nan riết!

Mon liếc nhìn 2 nhỏ đó với ánh mắt cực sắc làm cho bọn đó có chút ... hoảng. Hồi đó giờ, Mon nổi tiếng là đứa dễ bắt nạt nhất trong Mẫu Đơn, nhưng bị giữ lại ...

Con người ai chả có lúc thay đổi ... có cái gì gọi là

" mãi mãi

" đâu ...

- Nan là của chung, tụi này là bạn, tiếp xúc với nhau cũng có vấn đề à ??? - lời nói của Mon vô cùng sắc.

- Tụi này mặt ko dày!

Mon nhìn sát vào mặt đứa con gái vừa lên tiếng, nhìn theo kiểu rất chăm chú, đã thế còn dùng ngón tay khều khều 1 bên má nhỏ đó làm nhỏ đó cũng ko hiểu mô tê gì mà vội lấy 1 tay lên che mặt lại, hất tay Mon ra khỏi khuôn mặt mình ...

- Phấn dày thật!!! Thế mà bảo ko! Ko mà mở miệng ra là 1 tiếng Nan, 2 tiếng cũng Nan... Ngớ ngẩn!

- Mà ... !!!

Nhỏ con gái vùng tay lên, định cho Mon 1 cái tát nhưng ngờ đâu Mon lại giữ được cánh tay đó, đã thế còn xiết nó thật chặt ...

- Đánh ghen sao ??? Tôi đang tưởng tượng Nan mà chứng kiến được cảnh này sẽ nghĩ sao về các người, dơ bẩn !

Đứa con gái đứng phía ngoài nghe thế, dường như là nãy giờ uất ức lắm bèn rút sẵn cái lưỡi lam đã thủ sẵn trong túi hướng về phái Mon mà sẵn tới (con gái đánh ghen đáng sợ thật ^^!) . Nhận định được tình hình, Mon thả tay đứa con gái ra, vội né đòn, bọn họ đến 2 người mà cô bé chỉ có 1 , 1 chọi 2 quả thật rất bất tiện .

” ROET

”

- A !

Do ko cẩn thận cộng với cái chân đang bị thương khiến cô bé di chuyển ko kịp, kết quả là khuôn mặt thì an toàn nhưng khúc từ khuỷu tay đến nửa bắp tay thì lãnh phải 1 đường khá dài, được thế, 2 nhỡ đó lần tới, ép sát Mon vào tường .

- Cảm giác thế nào? Ban nãy mày xung lắm cơ mà!

Mon cố gắng né cái lưỡi lam đang chuẩn bị

” chạy

” 1 đường lên mặt mình.

- Các người làm trò gì thế???

Một giọng nói cất lên khiến cả bọn ngoái lại nhìn, thần thờ ... ngạc nhiên... pha chút sợ sệt, cả 2 đứa con gái đều giãn ra ...

- A ... Nan ... chào buổi sáng!

- Bọn tôi ... có làm gì đâu!- cười giả lã.

- Cút !!!- Nan.

Chỉ 1 câu như thế cũng có thể khiến họ xanh mặt rồi đi, ko dám hó hé thêm lời nào, trước khi đi, họ còn rí vào tai Mon 1 câu rất nhỏ, rất rất nhỏ chỉ đủ để mình nhỏ nghe thấy:

- Sẽ có sự ưu ái bọn tao ày!

Họ vừa đi là người Mon cũng trượt dài xuống theo bức tường, ngồi bệt xuống đất. Gì chứ? Cô bé cũng có khá hơn gì đâu, tất cả chỉ là bề ngoài thôi ... trong lòng thì nhỏ sợ chết đi được! Ôn trời, cũng may là Nan xuất hiện kịp lúc, ko thì chẳng dám tưởng tượng ... Phù !!! Đáng sợ thật ! Kể từ ngày trong bệnh viện với Nan tới giờ là ko lúc nào nhỏ ko bị làm phiền . Do đang đứng nghiêng mặt nên vết thương trên tay Mon bị khuất lại, Nan ko hề thấy được cái vết rạch dài đang dần rỉ ra nhiều máu ở phái cánh tay bên kia.

- Đứng lên!

Mon đứng dậy rồi đưa mắt nhìn Nan, thấy cậu nhóc đang tiến về phía đối diện mình nên cô bé vội giấu cánh tay ra phía sau.

- Người của nhóm mà lại thế? Có ai như cô ko?- Nan có vẻ chỉ trích.

- Kệ tôi! Nếu thế thì ban đầu đừng giải vây giúp tôi! Tự hỏi bản thân rồi ngẫm lại coi vì chuyện gì mà tôi phải hứng chịu điều đó!- Mon.

- Sáng sớm tôi ko muốn gây nhau với 1 đứa như cô!- Nan.

- Okie! Nếu thế thì cậu đi hướng đó - Mon chỉ tay về 1 hướng - tôi đi hướng này! - nhỏ hất mặt về phái ngược lại- ko phiền, ổn chứ?- Mon.

Nan thề là ko biết nguyên nhân do đâu nhưng cậu nhóc thực sự ghét cái điệu bộ buông lời mọi chuyện, ko coi ai ra gì của Mon... Tính ra lúc trước cô bé đâu như thế nhỉ ???

Hình như cô bé có chút gì đó ko bình thường... chỗ nào ??? À, cánh tay ...

- Giấu giếm gì thế? Bỏ ra!- Nan có vẻ khó chịu.

- Độc tài thế? Kệ tôi !!! - Mon.

Nhìn thấy mảnh lưỡi lam nằm chổng cheo dưới đất, trên đó có vương chút gì đó đỏ đỏ... Nan chợt nhú mào, nhìn cô bé rồi bất ngờ chụp lấy cánh tay cô bé.

Thấy một đường dài trên cánh tay Mon, máu có vẻ cứ tuôn ra, ko thấy có dấu hiệu gì là sẽ dừng lại, Nan chợt gắt lên.

- Giấu ... giấu ... giấu ! Giấu vui lắm hả?

- Đảm bảo là đừng quan tâm mà!- Mon giết cánh tay ra.

- Đừng làm giá! Pj nhờ tôi để mắt đến cô thôi!- Nan.

- À, ra thế! Nghĩa vụ!!!- lời nói có chút chua xót.

Nan kéo cô bé tới vòi nước gần đó nhưng ... cúp nước rồi !!!

Nan nghĩ gì đó, phòng y tế cách đây khá xa, phải băng qua 2 dãy hành lang dài, phòng y tế mỗi khu đều có nhưng vì hôm nay chỉ tổ chức thể thao ở phía bên kia nên những phòng y tế ở các khu khác đều khóa cửa, chỉ mỗi phòng y tế ở khu đó là hoạt động. Bất giác, Nan sát trùng cánh tay Mon bằng cách đưa lên miệng mình (mọi người tự hiểu nhé ^^ , khả năng diễn đạt Chee chỉ đến đây) ... Điều đó làm Mon bất giác đỏ mặt nhưng nghĩ lại, việc này với những đứa con gái khác với Nan chắc hẳn cũng bình thường thôi mà !!! Thói quen thôi đúng ko ??? Nét mặt Nan có vẻ ko thoải mái, chắc là vì vị tanh của máu ...

Có vẻ đã xong, Nan buông cánh tay Mon ra ...

Cậu nhóc đột ngột cởi chiếc áo khoác, đưa lại cho Mon...

- Chị Pj bảo cậu làm thế???- Mon.

- Cầm! Túi áo có chiếc thẻ nhớ, tôi rất tin tưởng vào túi áo đó! Nếu mất... cô tự biết hậu quả!!!

Nói rồi cậu nhóc quay đi ...

.

- Hú ... hú (nghe như khỉ ^^!) , Zu, thằng Jun tìm!

Nghe thế, nó bước ra khỏi phòng, thấy hần đang đứng khoanh tay dựa tường, nó chợt khựng lại ... nhìn một chút rồi mới tiến đến trước mặt hần.

- Trễ 1 phút, chưa tính 5 giây nhìn tôi!- hần đánh mắt sang nhìn nó, 1 cặp mắt sâu và lạnh.

Cậu nói hần thốt ra làm nó ko thể nói thêm gì khác vì sự thật là như thế!!! =

"= Đạo này cơ thể nó cứ quái quái, cứ rãnh là lại

" thả hồn theo gió

" , ko thì lại nhìn

" ai đó

" một cách vô thức ...

- Chuyện gì?- Zu.

Đáp lại lời nói của nó là một hành động, hần ko nói gì, chỉ lẳng lặng nắm tay nó kéo đến khu vườn trường, ra hiệu cho nó ngồi xuống bãi cỏ... Thấy nó cứ đứng đó mà ko ngồi xuống, Jun mới để ý rằng tay mình chưa buông tay nó ra (>

"

- Ngồi!

Nó ngồi xuống, hấn cũng khụy 1 chân xuống trước mặt nó, đột ngột ngửa lòng bàn tay nó lên, vết thương trong lòng bàn tay nó đáng lẽ là phải đỡ hơn rồi chứ nhưng sao nó ngày càng thâm đen.

- Bị bao giờ?- ý chỉ vết thương.

- Hôm qua!- nó.

Đúng là hấn nghĩ ko sai. Vết thương của hấn đã làm ảnh hưởng đến vết thương của nó. Chắc máu của hấn đã lan vào vết thương của nó trong lúc nó trị thương cho hấn...

- Cảm giác!- cũng là chỉ vết thương.

- Ko bình thường ... - nó.

Hấn ko nói gì thêm, nhẹ nhàng lấy từ chiếc túi sau lưng ra đồ dùng cứu thương, hấn băng bàn tay nó lại một cách cẩn thận, vừa xong hấn quăng vào nó 1 bịch thuốc nhỏ.

- Thuốc giảm đau! Con đau sẽ phát tán dữ dội hơn! Ko muốn đầu bóng chuyền thì đừng uống!

Nói rồi hấn đứng dậy, cả nó cũng thế. Ko may là 2 chân nó bị cuộn vào nhau nên mất thăng bằng mà ngã vào người hấn, ko trở tay kịp, hấn ... cũng chịu chung số phận như nó. E hèm, tình hình bây giờ là nó đang nằm đè lên hấn, mặt cách mặt chỉ 5 cm là cùng. Nó cảm nhận được từng hơi thở của hấn phả vào mặt mình khi hấn lên tiếng:

- Nặng thật!

Nghe thế, nó vội chống tay đứng dậy.

- Đuối lý ??? - hấn nhếch môi khinh thường.

- Nhịn thôi!- nó.

- Nhịn là nhục!- hấn lại tiếp tục điệp khúc

” mĩa

” .

- Nhịn ko phải nhục, nhịn là để hạ gục đối phương!- nó.

- Nội dung gợi tình nhỉ? Nhưng cổ đến mấy cũng vậy, ko gục nổi đâu! Cừu non thôi! - hấn có vẻ khinh khỉnh.

Sau đó, cả hai đều rời đi theo những hướng riêng ...

.

- Này, mắt tôi cứ giật mãi! Có cái gì đó hình như ko ổn!!! - Pj.

- Nói nhau nghe làm gì?- Ken.

Nếu là bình thường, Pj đã cãi lại đánh đanh nhưng lần này nhỏ chỉ nhoãn miệng lại cười, Ken cứ ngỡ nhỏ bị hâm đo hay tự kỉ gì đó! Đơn giản là vì tâm trạng nhỏ khá tốt, hôm nay mẹ nhỏ sẽ về Việt Nam! ^^

p.s: xin lỗi vì sự chậm trễ này ^^ Mọi người đọc vui vẻ nhé! ^^ À, có thể lịch post lại tiếp tục thay đổi ấy, tại vì Chee đã bắt đầu học văn hóa hè từ hôm qua rồi! Tận 6 tuần mới kết thúc khóa! Lịch post Chee sẽ xem xét lại thời gian! =)

42. Chương 15 - 2

Chap 15.2:

Khỏi nói cũng biết là tụi nó đã thi đấu hăng đến cỡ nào. Bọn hấn giành hạng nhất bóng chuyền nam, còn bọn nó thì ko bằng 1 chút, chỉ được hạng nhì bóng rổ nữ thôi! Một phần còn lại thì đứa có giải đứa ko có.

Nhưng dù gì thì ai nấy cũng đã cố gắng hết mình, tuy ko có giải nhưng họ ko hề buồn hay gì cả, trông rất tràn đầy sức sống.

Chỉ tội mỗi Mon, cái chân bị trật mới chỉ đỡ hơn chút xíu mà lại phải nhún nhảy cổ vũ cho tập thể, cũng may là cô bé chỉ đứng ở hàng phụ chứ ko phải là hàng chính nên những động tác cũng ko đến nỗi là phức tạp... Dù vậy, sự thật là chân đau thì vẫn đau...

.

Lê từng bước chân chậm rãi về phòng nghỉ, cô bé cần lấy 1 chút vật dụng để đi trà sữa với đám cổ vũ nhí nhố. Cảm nhận có người đi phía sau nên nhỏ quay lại nhìn, lạ thật, ko ai cả !?! Tại nhỏ đa nghi ??? Vừa quay đi i chuyển được vài bước thì cô bé đã bị ai đó giữ chặt từ phía sau, chiếc khăn áp lên miệng cô bé có cái gì đó khiến mặt cô bé nahnh chóng bị

” súp

” xuống, ko mở ra được...

- Tụi em xong bước 1 rồi chị!

- Tốt, có ai thấy ko?- người trong điện thoại.

- Ko ạ, khu này của riêng tụi cô vũ, hầu như cả bọn đều tập trung bên ngoài để đi uống nước rồi!

- Tuyệt! Giờ cẩn thận chuyển nó đi! Ko được để ai trông thấy!- người trong điện thoại.

- Nhưng ... từ đây lên sân thượng đây C ... 2 đứa con gái tụi em, e ko đủ sức!

- Đưa điện thoại cho nhỏ cạnh mày đi, tao sẽ hướng dẫn tụi bây phải làm thế nào, giờ mày công nó, tao ko biết bằng cách nào nhưng tuyệt đối tụi bây ko được để người khác thấy tụi bây!- người trong điện thoại như ra lệnh.

Cả hai đứa con gái nhanh chóng rời đi... nếu cứ đứng đây ko chừng nguy cơ bị phát hiện sẽ rất cao...

” Nghe kĩ, chỉ cần thoát ra được khu A này thì tụi bây ổn rồi, thể thao diễn ra ở khu A nên khu B và C cực kì vắng, tao xem xét kĩ rồi! Tới khu C, nó xa khu A nhất nên tao tin là mọi chuyện sẽ kết thúc đẹp ở đó, cứ tới đó, có người mở nguồn điện rồi! Bằng thang máy, đưa thẳng nó lên sân thượng!!!

”

.

Sau khi trói tay Mon vào thành lan can bằng một chiếc còng số 8, thấy Mon chưa tỉnh lại, 1 đứa con gái đã tán liên tiếp vài ba cái vào mặt Mon với lực ko hề nhẹ tí nào! Vì đau, cô bé đã tỉnh dậy sau đó!

- Các người ... các người ... làm gì thế???- Mon có vẻ hốt hoảng.

- Tụi tao đã nói ... sẽ có đặc ân ày mà!- cười hả dạ- thú vị chứ?

- Thả tao ra!- Mon vùng vẫy, chợt nhận ra tay mình đã bị trói với những thanh sắt.

- Chìa khóa đây- dùng đưa chìa khóa trước mặt Mon- giải thì lấy, ko thì ở đây đi! Hahaaa

Vì còn 1 bên tay nên Mon ra sức chụp lấy, nhỏ con gái đối diện cứ cố tình chìa ra rồi giật lại cố tình trêu người, trông cứ như đang chơi trò

” nhử mồi cho cá

”

.

- Báo mày biết, hôm nay thứ 7, mày chịu khó ở đây thêm ngày chủ nhật, ko ai vào trường đâu ngoại trừ mấy lão bảo vệ, có cũng như thôi, mấy lão đó cugn4 ko biết đến sự tồn tại của mày đâu vì ít phút nữa ... cánh cửa sân thượng sẽ được tụi tao khóa lại... - nhỏ còn lại nói rồi nở lên điệu cười man rợ.

- Nhưng bọn tao vẫn còn tốt chán, ngồi ko thể mà vẫn được ngày 3 bữa, cánh tay trái và 2 chân mày vẫn còn được tự do... Sướng nhỏ !!! Chị ấy nhân từ với mày quá rồi! Ganh tị thật đấy! Cơm bưng tới, ăn uống thể nào là tùy mày! Chắc là thú vị lắm!- nhỏ cầm chìa khóa.

- Haha, tao đang tưởng tượng đây! Một tay cầm dĩa gấp đồ ăn bỏ vào miệng, mày thuận tay phải nhỏ! Haha, đồ ăn lúc đó sẽ rơi xuống *** đây ra đây, trông bê tha chẳng khác gì một con chó, đáng thương thật!

Bọn đó dùng những từ vô cùng xúc phạm nhằm đánh bại tinh thần Mon, khiến nhỏ lung lay về tâm lý...

- Bọn khốn!- Mon ko thể làm gì ngoài chuyện chì chiết ngược lại bọn đó.

- Cứ nói gì mày thích... OK??? Tao ko quan tâm, thứ 2 mới vào học, nếu mày hên, có người lên sân thượng mở cửa sớm thì mày thoát sớm, trễ thì mày thoát trễ... lần này chỉ là cảnh cáo thôi, tránh xa Nan ra!!!

- Tụi mày nghĩ là Mẫu Đơn sẽ dễ yên cho tụi bây sao?- Mon cười khẩy.

” BỐP

”

- Con ranh! Dám mách lẻo à? Giả sử tụi tao mà bị gì thì mày cũng chả còn nguyên vẹn nấc thịt nào đâu!- nhỏ con gái gần đó

” dặm

” thêm sau khi cho Mon 1 cái tát đing hờn.

- Ngớ ngẩn!- Mon nhếch môi, chưa bao giờ cái nhếch môi đó lại hoàn hảo như lúc này- thể hiện rõ sự khinh bỉ đến cùng cực- tao e, Mẫu Đơn mà biết chuyện thì tụi bây

” thân tàn ma dại

” rồi, họ sẽ tặng phòng thủ, chăm tao rất kĩ, tụi mày chơi lại sao? Châu chấu mà đòi đá xe, lũ ko biết điều!- Mon dọa.

- Bọn tao ko thể, đương nhiên! Nhưng nếu đó là người chung nhóm với mày thì có thể chứ?

- Mày nói gì?- Mon nhú mày.

Đứa con gái đó dường như đã vô tình nói điều gì đó mà bọn họ đáng ra ko nên tiết lộ, nhỏ còn lại đã vội bịt miệng nhỏ đó lại, mặt 2 nhỏ có hơi biến sắc.

- Thì ra là thế!

Mon tự lảm nhảm, môi vẽ ra nụ cười nhạt... thì ra là có người ghen tức nên muốn chơi khăm nhỏ, mọi người đoán ko sai, là kẻ nội bộ, ban đầu nhỏ ko tin ... nhưng giờ thì ...

Cái giá cho việc quá ngây thơ là đây... đối xử hết lòng với mọi người nhưng rốt cuộc cũng chẳng nhận được gì... cuộc sống này quá ư là bon chen ... Cứ xử hết lòng để rồi bị người quay lưng ...

- Bây giờ là phần tụi tao thích nhất!

Nụ cười xảo quyệt nở ra trên môi 2 đứa con gái khiến Mon có chút e sợ, nhỏ đứng gần Mon nhất lấy trong túi ra một mảnh sành khá bén, nhỏ còn lại hiểu ý, tiến lại gần Mon, túm chặt lấy phần tóc mái cô bé. Mon cứng đầu quyết ko phục, xoay mạnh đầu mình sang hướng khác hòng thoát khỏi bàn tay dơ bẩn đang túm lấy tóc mình...

” BỐP

”

- Khá lắm! Vùng ra à?- nhỏ vừa tát Mon vừa cười khoái trá.

- Lần này đừng mong ai cứu được mày!

Mon quả thật rất sợ, lì lợm cũng chỉ là vỏ bọc bên ngoài... nếu bây giờ cô bé tỏ vẻ sợ sệt , 2 đứa con gái hằn sẽ khoái chí lắm... Mon bất chợt rung mình, chẳng lẽ ko ai cứu cô bé thật sao??? Chỉ cần mừng tượng đến

cảnh ở trên sân thượng này 2 đêm thì Mon đã muốn khóc, ban ngày ko đáng kể, nhưng ban đêm thì ... chưa kể đến những cái nắng, cơn mưa bất chợt ... liệu nhỏ sẽ phải làm sao chứ??? Chết mất thôi! ~

1 đứa con gái tiến gần lại Mon, đưa tay chạm vào mặt cô bé rồi trượt dài xuống tay ...

- Da mày đẹp lắm! Nhưng tin tao đi, nó sẽ ko tồn tại lâu đâu!!!

2 đứa con gái nhìn nhau cười đầy ẩn ý... Mon chỉ biết là sẽ có một chuyện gì đó rất khủng khiếp sắp ập đến...
Kì này thì mọi người khó mà biết được cô bé ở đâu...

43. Chương 15 - 3

Chap 15.3:

Sau trận thi đấu, mọi người trong đội cổ vũ rủ nhau đi trà sữa, Mon nói vào bên trong lấy gì đó mà cả bọn chờ mãi vẫn ko thấy cô bé trở ra nên cho vài đứa vào gọi... Có vẻ sự mất tích đột ngột của Mon làm cả bọn nháo nhào ... Kế hoạch trà sữa bị gạt ra, thay vào đó là lo lắng ko nguôi của những đứa con gái trong đội cổ vũ dành cho bạn mình ...

Thấy chiếc áo khoác đặt trên ghế đồ của Mon, 1 đứa con gái cầm lên:

- Cái áo này ... thấy quen quen ...

Đứa bên cạnh nghe thế liền giật lấy cái áo lên

” xoi

”

-

” Á .L

” ??? - nhỏ có vẻ ko hiểu hai chữ cái đó mang ý nghĩa gì.

- Âm Lịch hả?

Nhận được cái quắc mắt từ mọi người, nhỏ vừa phát ngôn ra hai từ đó liền nín bặt, chợt 1 đứa con gái thất 2 bím đứng đối diện la lên như bắt được vàng:

- Trời ơi ... tao nhớ rồi!!! Khổ thiệt!!! Áo này ... là của Nan đó!

- Nan gì??? Sáng nay Mon mặc mà!- cả bọn tròn xoe mắt nhìn đứa con gái thất bím.

- Ko tin hả? Mấy người có là fan của anh nào trong EVIL hông đã??? (==

”) - một vài đứa gật gật - là fan mà hông biết gì hết hả (nghe như thuyết giáo), đây là kiểu áo khoác nhóm của EVIL, con gái áo trắng chữ đen, con trai áo đen chữ trắng, kèm theo đó là 2 kí tự đầu của tên mỗi người!

- Ủ ha, đúng rồi!- có vẻ như có người nhận ra điều đó- nhìn đi nhìn lại thì hồi sáng Mon mặc, chiếc áo này quá khổ so với nhỏ... Vả lại chiếc áo này màu đen, chữ

” Á.L

” thì trắng toác, Á.L là 2 kí tự tắt của tên Nan : Âu Lăng ...

- Đem trả Nan đi, nói cậu ta chuyện của Mon coi cậu ấy có giúp gì được ko, khẩn trương đi!!!

Cũng may là bọn con gái đó tốt bụng chứ ko có ghen tuông vớ vẩn như 1 số người khác.

Cả bọn cấp tốc chạy đi tìm Nan, tới nơi, thấy Nan đang đứng khoanh tay tựa lưng vào tường, dáng vẻ trông suy tư đến lạ khi mất hướng về 1 khoảng vô định nào đó ở phía xa xa, cả đám con gái chứng kiến được điều đó chợt nghếch mặt ra mà nhìn (==

”).

Nhận biết được có những ánh mắt đang dồn về mình, Nan xoay đầu lại thì bắt gặp ngay cái áo khoác, hơi nheo mày, cậu nhóc nghiêng đầu hỏi:

- Tìm tôi???

* cả bọn gật đầu lia lịa, đều đẹp đúng chắt nhóm cổ vũ : D *

- Áo cậu - 1 đứa con gái đưa áo lại cho Nan- Vả lại... cậu thấy Mon đâu ko???

- Có chuyện gì?- Nan.

- Tụi này ko biết Mon ở đâu nữa! Cuối buổi bọn tôi thống nhất với nhau là sẽ đi trà sữa, Mon có nói là đợi nhỏ một lúc, nhỏ cần quay vào trong để lấy gì đó nên kêu tụi này đợi ngoài sảnh, khoảng khá lâu nhưng tụi này lại ko thấy Mon trở ra nên quay vào tìm..., vẫn ko thấy Mon !!!

Tới đây, bộ não thông minh của Nan chợt nghĩ đến chuyện lúc sáng, lẽ nào ... Nan gấp rút lấy chiếc điện thoại trong túi ra, gọi ột số người để hỏi về Mon nhưng kết quả là chỉ nhận được những câu mang nội dung tương tự như

” ko thấy

” ...

Cảm ơn đội cổ vũ xong, cậu nhóc chạy thẳng qua chỗ của Jun, Nan kể lại mọi chuyện, ít phút sau, cả bọn tụi nó đã có mặt tại đó.

- Chuyện thật ra thế nào?- Pj.

- Chuyện là - Nan kể lại những gì mà đám con gái cổ vũ đã nói với cậu ban nãy, cả chuyện lúc sáng mà cậu chứng kiến được.

- Bây giờ ... bọn nó đã cố tình, thì làm sao biết Mon ở đâu?- Pj

Nan lục lại túi áo khoác, chiếc thẻ nhớ ko có , túi áo khoác của EVIL rất OK, bỏ vào đó rồi thì khó mà rơi rớt được, nếu thế thì ... có chút hi vọng. Nan chỉnh chỉnh gì đó trong điện thoại rồi cất lời:

- Em muốn mọi người giúp em chuyện này!

- Nói- nó.

- Em muốn nhờ anh Jun và chị Zu lên sân thượng dãy C giúp em, em ko chắc al2 Mon sẽ ở đó nhưng mà , nếu ko có thì làm phiền liên lạc với em gấp, còn ngược lại ...

- Cho 1 vé, tiền vong!!!- Jun nói ko chút do dự.

-

”Chạy bộ

” kiểu này xem ra mệt lắm, làm phiền 2 người rồi!- Nan.

Hai người được trông cậy ko nấn ná thêm giây phút nào nữa, họ rời khỏi đó ngay sau vài giây...

- Tại sao lại là sân thượng dãy C ? - Ken

- Em sẽ giải thích sau! Anh Ken... chuyện mất tích hôm bữa anh có điều tra ra được gì ko?

Nghe đến điều đó, khóe môi Ken chợt nhếch lên 1 nụ cười trông ngạo nghễ vô cùng.

- Điều tra là sở trường của tao! Này nhé, theo như thông tin tao thu được, khoảng thời gian 2 người họ bắt đầu mất tích cũng có 1 số người ko có mặt tại nhà! Zu mất tích cùng 2 Mon nên ko nói nhiều. Thứ nhất là thằng Jun, nó làm xong việc từ sớm nên mượn máy tao đi chụp cảnh, một số cảnh nó chụp trùng với thời gian Mon và Zu rơi xuống dưới nên người làm những điều đó ko thể là thằng đó được! 2 là Mit, 3 là Ruy, 4 là Mei, 5 là Hun, 6 là Tup, còn 8 là vợ đấy!- Ken dí 1 ngón tay vào trán Pj.

Pj gạt tay Ken ra, vờ nhăn mặt, 1 tay che trán lại.

- Thật ra ... - Pj áp úng- nhỏ Mit và thằng Tup ko liên quan gì đâu! Chắc chắn đó ...

- Sao chị khẳng định thế?- Nan.

- Bọn chị gồm có chị, nhóc Hun và anh Ruy ... lúc đó mọi người ko thấy tụi này cũng phải... tại vì lúc đó tụi này sang khu rừng phía xa hơn 1 chút để lấy củi và trái cây mang về, ở đó ko có ai nên những thứ mình cần nó cũng có nhiều hơn, rừng bên đây thì đông quá ... - Pj.

- Anh Ruy ???

” Anh

” cơ đấy! Mấy người làm gì mà lại ko có mặt trong giờ điểm danh???- Ken nhìn Pj vẻ nghi ngờ.

- Thì đã nói là qua khu rừng phía xa hơn mà, xa hơn thì thời gian đi sẽ lâu nên mới về trễ! Chỉ toàn nghĩ bậy bạ rồi nói nhăng nói cuội!- Pj có vẻ bức.

- Cho em xin đi 2 anh chị!!! Chị nói tiếp đi, chuyện đó liên quan gì tới Mit với Tup?- Nan.

- Là vì đi xa hơn nên ... nên ... tụi này ... vô tình thấy ... thấy ... - Pj lại áp úng - thấy 2 người họ làm

” chuyện người lớn

” - Pj cúi gầm mặt xuống mà nói, những ngón tay đan vào nhau trông bên lên đến phát cười, như 1 đứa con nít.

- Vậy là ... chỉ còn mỗi Mei ???- Ken.

- Pj! Ngoại giao tôi nhờ chị, cảm phiền chị hỏi giùm tôi xem Mei đã rời trường về chưa, nếu biết được nhỏ đang ở đâu thì càng tốt!

- OK!- Pj ra hiệu rồi chạy bắn đi.

Để xem, Mei tham gia câu lạc bộ cầu lông, muốn biết thì lại nhóm cầu lông mà hỏi là ra thôi! Đến nơi thì cả bọn đi chơi hết, cũng may còn le que vài người, Pj quệt đi mồ hôi trên mặt, lấy lại nét tươi tỉnh để bắt chuyện.

- À, bạn ơi!

Pi khều vai 1 đứa con gái gần đó, nhỏ vừa quay lại Pj tiếp lời:

- Cho tôi gặp Tuyết Lan (Mei) !

- Tuyết Lan hả? * Pj gật đầu * Nó ko có đi chơi với nhóm nên ko biết về chưa nữa! Thường thì nhỏ này cũng ham vui lắm!

- Vậy ... bạn biết bây giờ Lan ở đâu ko?- Pj

- Tui ko rành nữa! Nhưng mà ... - nhỏ đó ngẫm lại- hình như hồi nãy tôi nghe loáng thoáng nhỏ nói chuyện điện thoại với ai ở phái ngoài á, hình như là tới lớp của Nguyệt Cát á!

” Nguyệt Cát !!! Là Mon mà ... Mei lại lớp Mon làm gì nhỉ? Hay là Mon bị bắt rồi đưa tới đó ... ?

”- Pj trầm nghĩ- Cảm ơn bạn nhiều nha!- Pj cười

Nhỏ nói rồi gấp rút quay đi.

44. Chương 15 - 4

Chap 15.4:

- Sao? Có thu được gì ko?

Vừa thấy bóng dáng Pj, Nan đã vội hỏi.

- Mei ở phòng học của Mon đó!- Pj.

- Chắc ko? - Ken.

- Nghe đồn!!! - Pj (O.o)

- Thôi, để em đi thử!- Nan.

- À, ukm... Nan này... - Pj bẽn lèn khều khều vai cậu nhóc

- ?

- Hôm nay ... hm ... chuyện là ... nói sao nhỉ - Pj vò đầu mình, hành động trông ngố ngố - aizzzz, em ... chịu khó đi tìm Mei và ... lo mọi chuyện giúp chị nha, chị ... - tới đây Pj cứ áp úng mãi mà ko chịu nói tiếp nữa về sau.

- Hôm nay mẹ chị có chuyến bay về nước chứ gì? Chị đi đón mẹ đi, chắc gần tới giờ rồi đó! Ken, đưa chỉ đi đi, em lo được!- Nan

Ken chỉ gạt đầu ra vẻ hiểu, tên đó lấy 1 tay vỗ vỗ vào vai Nan, tiếp đó quay sang Pj:

- Đi thôi!

Trên đường đi, Pj cứ mãi ngẩn ngơ. Quái thật! Làm sao nhóc Nan biết được chuyện này cơ chứ, nhỏ có nói gì đâu, chưa kịp nói gì hết mà? O.o Chỉ có Zu biết thôi chứ, à, còn nói với cả Ken nữa, nhưng tên đó rõ ràng là ko quan tâm gì mà, nói đúng 1 lần ... ko lẽ Ken nói với Nan hả??? Chẳng phải lúc nhỏ nói, Ken cứ lơ lơ đi sao? Tên này khó hiểu thật!

.

Cửa sân thượng đột ngột bị đá mạnh, thấy 2 bóng hình vừa xuất hiện, miếng sành trên tay đứa con gái đột ngột rơi xuống đất, sắc mặt tái xanh đi rõ ràng sau đó.

- Anh Jun ...

- Chị Zu ...

Zu nhẹ nhàng đi lướt qua mặt 2 nhỏ đó, thái độ ko có gì là quan tâm, cứ như là ko trông thấy vậy, nhưng chính điều đó càng khiến 2 đứa con gái

” run

” người hơn.... Nhìn vào chiếc còng trên tay Mon, Zu quắc mắt nhìn 2 người đang đơ mặt bên cạnh, lạnh lùng buông lời:

- Chìa khóa?

2 đứa con gái nhìn nhau, có chút miễn cưỡng nhưng vẫn rút chìa khóa từ túi quần ra đưa nó... Nhận lấy chìa khóa từ đôi bàn tay run rẩy kia, Zu mở còng ra giúp Mon.

Cô bé trông có vẻ mệt vì cái vẻ ngoài utor sững, có lẽ trước khi tạo những

”đường vẽ

” dài trên các nấc da thịt của Mon, họ đã cho lên người Mon xô nước từ trên xối xuống, vì nếu ướt như thế thì những vết rạch rạch lên sau đó sẽ rất là đau và rất ... Cánh tay cô bé in hằn những vết đỏ, màu của máu đã nhạt đi bởi những vết nước trên người cô bé, nhạt nhưng loang rộng gần cả cánh tay... Cũng may là 2 đứa con gái đó chưa kịp đụng đến gương mặt cô nhóc...

Cảm nhận được mình đã được cứu thoát khỏi địa ngục, Mon cũng ko thể làm gì hơn ngoài việc yếu ớt lăm nhấm vài chữ với volume cực nhỏ:

- Em ... cảm ơn!- 1 giọt nước mắt chậm rãi rơi xuống, trượt qua khỏi cằm, thấm đẫm vào chiếc áo cổ vũ đã ướt nhèm.

Quăng chiếc còng về phía Jun, như hiểu ý, hần nhanh chóng bắt lấy 1 cách dễ dàng, ko để 2 đứa con gái đó né kịp, với tốc độ gần như gió, hần công mỗi bên tay của 2 đứa con gái vào nhau (tay phải nhỏ này với tay trái nhỏ kia) ...

- Anh ... làm gì thế???- 1 đứa lấp bắp hỏi.

1 cái nhếch mép hiện lên trên môi hắn, quyến rũ lắm nhưng đáng sợ vô cùng ...

Zu ngắm nhìn chiếc chìa khóa trên tay mình, dùng đưa qua lại vài cái, ánh nắng ban trưa chiếu rọi vào chiếc chìa khóa bằng kim loại khiến nó óng ánh lạ thường ... được 1 lúc, có vẻ chán với cái trò đó, bằng 1 vẻ ko thương tiếc nó quăng thẳng 1 cú thật mạnh v2 thật xa, do đây là sân thượng, nên bị giờ cũng chả biết chiếc chìa khóa nằm ở đâu phía bên dưới nữa!

- Chàì ... chìa khóa ... - cả 2 ngậy người.

- Đây là loại được thiết kế riêng (chiếc còng), chỉ có mỗi 1 chìa khóa, right?- nó đắc chí cười, nhặt thếch!!!

- Cho người làm lại chìa khóa tốn 1 thời gian, đây thuộc dạng phức tạp, mất hơn 1 ngày!- hắn.

- Sao ... sao ạ???- thấy nét mặt ngày càng lạnh của Jun, 2 nhỏ bắt đầu cảm nhận được có 1 cái gì đó rất kinh khủng sắp xảy ra.

- Từ đây tới sáng thứ hai, ko ra đk đây thì out khỏi trường!- lời nói buông ra từ bờ môi mỏng của hắn ko chứa bất kì cảm xúc nào.

- Nhưng ... làm sao ... chìa khóa ... mất rồi!- 1 đứa đánh liều hỏi.

- Mất thì tìm, dễ mà!- hắn.

- Điện thoại!- nó nhìn 2 đứa con gái.

- Làm chi ... ?- có mùi nguy hiểm.

- Đưa!- nó nhấn mạnh, thái độ có vẻ khó chịu.

Mặc dù ko biết ý định của nó là gì nhưng đứa con gái bên trái vẫn miễn cưỡng đưa cho nó...

- Chưa đủ!

Nó đưa mắt nhìn đứa bên phải... Cùng chung số phận, nhỏ bên phải cũng phải rút điện thoại ra đưa nó.

Cùng lúc kiểm tra lại những cuộc gọi gần đây từ 2 máy, cả 2 máy cùng có chung 1 đã liên lạc, tần suất gọi khá nhiều, tin nhắn trao đổi cũng ko ít. Bằng 1 cách ko báo trước, nó phang thẳng 2 chiếc điện thoại vào bức tường sân thượng... vỡ vụn ...

- Điện ... điện thoại ... !!!- 2 đứa như mềm nhũn cả người, vật để liên lạc duy nhất giờ cũng ko còn.

Ko như vẻ sợ sệt của 2 đứa con gái, Jun có vẻ khó chịu vì điều đó, chân mày hắn hơi chau lại...

- Mạnh bạo thật! Miếng văng trúng cả người! Dơ bẩn!

Tuy thế nhưng hắn vẫn tiến lại dìu Mon 1 bên giúp nó, trông Mon có vẻ đuối ... nếu dìu cô bé từ đây xuống tận bên dưới thì e ... cô bé sẽ ko đi nổi đâu, nghĩ là làm ngay, hắn đeo Mon lên vai mình... Cô nhóc đang run lẩy bẩy...

- Chúng tôi ... đi được chứ?- 2 đứa con gái.

- Miễn!- chẳng thèm liếc mắt thêm cái nào, hắn đi thẳng xuống cầu thang.

- Bọn tao cho tụi bây được tự do đôi chân và 1 tay là nhân từ lắm rồi! Nhớ kĩ, đừng tới tụi này, kết quả ko đẹp đâu!

Nó cất bước theo sau, khóa cửa sân thượng lại, quay đi với cánh cửa sắt sau lưng ko 1 chút lưu tâm, call cho Nan ngay sau đó:

- Số đuôi như cũ!

- Giống với số đuôi đã hại Mon lúc đó?- Nan.

- Ukm!

Nói rồi nó cúp máy, sent đầy đủ số điện thoại mà nó vừa save vào não ban nãy cho Nan.

Bây giờ mới chứng minh rõ ràng được độ tuyệt tình của hắn với nó, dường như tùy theo trường hợp mà độ tuyệt tình đó được bộc lộ rõ ràng ra sao, nó ko có giới hạn cho điều đó! Rõ ràng là đã cho 2 đứa con gái đó cơ hội nhưng vốn dĩ cơ hội đó ko thể nào thực hiện được, còng tay lại quăng đi chiếc chìa khóa duy nhất, phá hư điện thoại, giam lỏng người khác ngoài khu sân thượng, khóa trái cửa lại ... rồi bảo người ta thoát cách nào thì thoát ... chả thể liên lạc với ai... cũng ko thoát khỏi chỗ đó được thì nghĩ gì đến cái chìa khóa ... chắc chắn 2 nhỏ đó bắt buộc phải out !!!

” Đừng trách tôi tuyệt tình trong khi tôi đã cho 2 người 1 cơ hội!

”

Rõ ràng là đã cho người khác cơ hội nhưng lại ko cho người ta cách thức thực hiện cơ hội đó!

Những cách suy nghĩ logic quái quỷ đó chỉ có hắn mới nghĩ ra ...

Một phần nào, nó cũng rất ngạc nhiên vì điều đó! Hắn rất quái chiêu! Nó ko phủ nhận!!!

Cả 2 người bọn nó - lạnh lùng và tàn nhẫn !!!

45. Chương 15 - 5

Chap 15.5:

- Cô làm gì ở đây?

Nan đột ngột cắt lời làm đứa con gái đang loay hoay chột giật nảy mình.

- N...Nan ... !!!

Nan nhú mày, đó là chỗ ngồi của Mon trong lớp mà, thế nhỏ đứng đó làm gì? Nan tiến lại gần Mei, thấy tập sách trong học bàn Mon bị lôi ra ngoài, nằm vương *** dưới sàn, có mấy trang bị xé toạc ra, dường như ko còn cuốn nào la nguyên vẹn...

Bừa bãi ! Hỗn độn !

- Nói đi! (?)

Nan nhẹ giọng, từng bước tiến về phía nhỏ đứng... Nhẹ tênh !!!

Cậu nhóc cố kiềm cảm xúc mình lại, để tránh trường hợp như lần trước với Mon ...

- Ko nghe tôi nói gì sao?

Nan kiên nhẫn nhắc lại câu hỏi.

- Anh nói gì ? Em ... ko hiểu- cứ giả vờ.

- Ko nói được chứ gì? Tôi nói thay cô!

Nan rút chiếc điện thoại từ túi quần ra, nhẹ nhàng ấn vào 1 dãy số mà Zu vừa gửi cho cậu nhóc vài phút trước ...

Tiếng điện thoại vang lên, từng điệu nhạc nghe thật vui tai, nhưng trong trường hợp này, tiếng nhạc là 1 kẻ phá khuấy ... nếu biết trước nhỏ đã chỉnh chế độ im lặng ...

- Có người gọi kìa! Bắt máy đi chứ!- từ lúc ban đầu đến bây giờ, giọng cậu nhóc vẫn nhẹ nhàng như thế.

Mei hết nhìn màn hình điện thoại rồi lại xanh mặt nhìn Nan... cô bé biết là chuyện của mình đã bị lộ...

- Người của EVIL mà hèn hạ thế sao???

- Em ... nhưng mà ...

Mei cố giả thích, những giọt nước mắt dần rơi xuống...

-Có làm có chịu! Đừng khóc trước mặt tôi!- Nan.

- Chẳng phải Mon cũng khóc trước mặt anh thế này sao?- Mei giương đôi mắt đầm lệ lên nhìn cậu nhóc.

” Cô sai rồi! Ko giống nhau đâu! Đừng so sánh mình với người con gái đó!

”

- Có sao ?- Nan hỏi ngược.

- Đúng là anh thích Mon thiệt rồi!- nhỏ ngồi bệt xuống đất.

- Ko có!- Nan bình thản tiếp lời, ánh mắt dời đến khung cửa sổ.

- Thật ko có ko? Anh có cảm nhận được mình đã thay đổi ra sao ko?- nhỏ nhìn vào gương mặt Nan- Anh ko còn như trước nữa Nan à! Anh trầm lắng... ko còn đáng vẻ ngạo nghễ như xưa nữa! Còn nữa, chiếc áo khoác anh luôn mặc trên người, chưa bao giờ rời bỏ anh, vậy mà anh lại đưa nó cho Mon! Đáng ko?

- Thế thì sao?- Nan quay lại nhìn nhỏ.

- Anh ko nhớ thật hay giả vờ ko nhớ? Là người EVIL anh phải hiểu ý nghĩa khi đưa áo khoác của mình cho 1 người khác giới chứ! Áo khoác có tên anh, anh đưa nó cho Mon chứng tỏ anh muốn cô ấy nắm giữ trái tim mình, chẳng phải 1 lời tỏ tình hay sao??- Mei đau khổ nhớ lại hình ảnh lúc sáng.

- Chuyện vớ vẩn đó tôi ko quan tâm!- Nan.

- Ko quan tâm hay bởi vì người anh đưa áo là Mon nên anh mới ko quan tâm??? Nếu thật như thế thì những gì mà nhỏ hứng lấy ... đáng lắm!- Mei cười hả dạ.

Lời nói vừa bật ra, Nan đột ngột nắm lấy cánh tay nhỏ, xiết chặt ...

- Cô đã làm gì Mon!

Cái xiết tay của Mon khiến nhỏ thấy đau ... cậu nhóc càng ngày càng xiết chặt ...

- Cậu nghĩ tôi sẽ làm gì?- cười.

- Quả nhiên là cô! Ko cần thông qua Jun hay Ken, cô chính thức bị loại khỏi nhóm!- Nan lạnh lùng buông tay nhỏ ra.

- Loại em sao?- nhỏ cười lớn- được thôi! Anh ko biết những thứ em làm đều vì anh!- nhỏ dịu giọng.

- Vì tôi mà làm tổn thương người khác?- Nan.

- Nhỏ đó đáng bị như thế! Đáng đời lắm!- lại cười.

- Cô !!!

Nan túm lấy cổ áo nhỏ, có lẽ cậu nhóc ko kiềm nổi cơn giận ...

” Tại sao mình lại tức giận như thế chứ?

”

- Đánh đi! Bị anh đánh em cũng vui lắm!- nhỏ nhắm mắt lại, điên rồ thật!

- Đánh 1 đứa con gái ko phải là tác phong của tôi! Nếu cô là 1 thằng con trai, cô chết chắc!- Nan buông tay mình ra - giờ thì xéo đi! Trước khi tôi nổi điên lên!

- Cậu có biết nguyên nhân mà cậu kích động như bây giờ ko?- Mei ngược lên nhìn Nan.

Cậu nhóc ko trả lời, ko phải cố tình chỉ là ko biết phải trả lời thế nào! Tại sao cậu nhóc lại tức giận kia chứ?

- Cậu thật sự ko biết câu trả lời hay giả vờ ko biết?

Mei nói rồi nhẹ nhàng rời đi.

- Dừng lại!- Nan chột lên tiếng.

Trong Mei lóe lên tia hy vọng.

- Chuyện đó mà còn tái diễn! Người tôi hỏi tội đầu tiên ... sẽ là cô đó!

Hi vọng

” rơi xuống đất

” , vỡ tan !!!

Mei đưa tay lên quệt nước mắt rồi chạy đi!

” Hết rồi Mei à, những gì mà làm cậu ấy đều ko cảm nhận được! Mon bị như thế là đáng lắm! Mà ko sai khi làm điều đó phải ko Mei??

”

” Vì em thật ngu ngốc

Nên chẳng biết ai ngoài anh

Anh ... người luôn nhìn theo một ai khác

...

Em ko phải là người trong mộng của anh

1 chút kỉ niệm về em anh cũng ko có

Em là người duy nhất nhìn anh

Lần nữa ... và lại một lần nữa ... những giọt nước mắt em rơi

Dù có như vậy ... chỉ cần dc nhìn anh ở sau lưng ...em đã hạnh phúc lắm rồi!

...

Và vẫn luôn như thế...anh lướt nhẹ qua em như 1 cơn gió ...

...

”

(Because i

m stupid - ost BOF - Kim Hyun Joong)

(ngôi thứ mình có thay đổi, chuyển từ anh sang em và ngược lại)

Chỉ còn Nan đứng đó...

Cậu nhóc cuối xuống nhặt giúp Mon mấy quyển tập bị vứt lăn lóc trên sàn, xếp lại những mép tập cho ngay ngắn rồi cho vào học bàn ...

.

” Nan is calling

”

Jun bắt máy lên nghe, đầu dây bên kia điện thoại vừa nói gì đó.

- Ôn! Bọn tao đang ở nhà mà! Về đi!

.

- Cảm ơn 2 người! Mấy anh chị cứ về nghỉ ngơi!

Zu có vẻ ngạc nhiên, nó đưa mắt nhìn cậu nhóc... nhận ra được điều gì đó trong mắt nó, Nan đáp.

- Mon chăm em 1 lần! Em ko muốn nợ ai cả !

Hắn chỉ gạt đầu nhẹ rồi kéo theo nó về.

.

Nhìn dáng vẻ của Mon trên giường Nan chợt cười...

- Vẫn như lần đầu gặp nhỉ? Như 1 con mèo bị thương!

Lần đầu cậu nhóc biết đến Mon cũng khá đặc biệt ... Chẳng qua lúc đó Nan đang ngủ thì bị những tiếng ồn ào làm cho tỉnh dậy ... Thấy được cảnh trước mặt ko xa, quan sát 1 lúc chợt nhận ra nếu mình mà ko ra tay là con nhóc đó chết chắc, bọn đó ra tay vốn ko nhẹ nhàng tí nào đâu... Mà chụp hình cho có thể thôi, chứ làm sao mà điện thoại cậu nhóc có thể ghi lại rõ ràng được chứ, khoảng cách đâu gần... nhưng ko ngờ là thằng cầm đầu lại tin

"xái cổ

" , bệnh thật! Cũng nhờ bọn đó nói, Nan mới biết con nhóc nằm đó là người của Mẫu Đơn, Nan có chút ko tin cho lắm, người Mẫu Đơn mà

" level

" còn thấp hơn cả những gì cậu nhóc nghe nói ... Thời điểm lúc đó, Leader 2 bên chưa

" trình làng

" nhau ...

" Tôi làm thế là quá nhẹ nhàng với Mei, thật xin lỗi vì những gì đã gây ra với cậu ... Bản thân tôi ko cho phép mình ra tay với 1 đứa con gái ... Nhưng tin tôi đi, cô ta sẽ ko dám bèn mắng trước mặt cậu nữa vì sẽ nhanh thôi, thứ hai này... nhỏ phải cuốn gói khỏi trường !!!

"

Nụ cười trên môi Nan nhanh chóng vụt tắt khi nhìn lại những vết thương trên tay Mon ... Chắc là đau lắm!!!

" Thích tôi làm gì kia chứ? Đau lắm ko ???

"

Nan chạm vào những vết thương vừa được sát trùng và đắp bông băng trắng trên tay Mon, cô nhóc khẽ nhúu mày dù vẫn đang nhắm mắt ...

Cậu nhóc khẽ khàng rút tay lại ...

" Quyết định như thế nhé!

"

.

Pj cùng Ken ra sân bay đón mẹ mình, thấy mẹ từ phía xa, nhỏ đã hét toáng lên:

- Mẹ ... mẹ ơi!!!

Nhỏ đột nhiên nắm tay Ken lôi đi, tên đó có vẻ như chưa biết gì vì trông mặt tên đó khá ngơ ngác ...

- Mẹ chỉ mới đi có 5 tháng thôi mà!

Bà mỉm cười, xoa đầu Pj.

Ken nghe thế liền ngẩng người

" mới có 5 tháng

" ?

" Mới

" ??? Vậy thì mẹ nhỏ thường đi bao lâu? Lúc trước khi thấy Pj ở bar suốt ngày, Ken đã nghĩ ko hay về nhỏ ... Giờ thì tên đó mới hiểu, có lẽ nhỏ sợ cô đơn ... Dù gì thì nhỏ luôn ở 1 mình ...

- Cháu là Gia Hi sao?- mẹ Pj quay sang Ken.

- Dạ!

Ken nở nụ cười tỏa nắng, Pj đảm bảo đây là nụ cười ngây ngô đầu tiên theo kiểu

” lừa tình

” mà nhỏ chứng kiến được trong bao năm qua... tên này giả nai hay thật ...

- Đẹp trai lắm! Làm phiền cháu nhiều rồi!

Ken nghe thế cũng chỉ cười đáp lại ...

- Kì này mẹ về bao lâu?- Pj hỏi.

- Chừng 1 tuần!

Ken vô tình thấy được nụ cười trên môi Pj trở nên méo mó hơn bao giờ hết ...

- Thế khi nào mẹ về nữa?- Pj.

- Độ ... khoảng cuối năm! Chắc dì sẽ làm phiền con suốt đó Hi à!- nhìn Ken và cười.

Đáy mắt Pj có vẻ thất vọng tràn về, có gì đó sắp trào ra khỏi mắt...

Cảm nhận được ánh nhìn của Ken, Pj ngẩng lên... nhỏ chợt cười, nụ cười ngây ngô và yếu đuối nhất như cố che đi điều gì đó mà Ken thấy ở nhỏ ...

46. Chương 16 - 1

Chap 16: Bad boy - Bad girl or Bad boy - Good girl ~

Chap 16.1:

” Những gì cậu chịu đựng vì tôi thực sự là quá nhiều ...

Bọn con gái đó càng ngày càng quá đáng, hơn cả những điều mà tôi tưởng tượng ...

Tôi có gì tốt? Về ngoài?

Dù gì đi nữa! Điều tôi ghét nhất trên đời là khiến ai đó bị thương vì mình...

Đủ rồi nhỉ?

Finish thôi !!!

”

Tiếng đàn vắng vắng bên tai làm cho Mon tỉnh dậy. Nan đang ngồi chơi guitar bên cạnh khung cửa sổ, bây giờ thời điểm đã là chiều tà, ánh nắng chiều len lỏi qua từng tán lá cây bên ngoài chiếu rọi vào người cậu nhóc, những đợt gió cũng nô nức đua nhau ùa vào thổi tung tóc cậu nhóc và tấm rèm cửa sổ tạo nên 1 khung cảnh đẹp mê hồn...

Chưa bao giờ Mon cảm thấy người con trai mình thích lại đẹp đến như thế ...

Nghe tiếng động, cậu nhóc xoay lại:

- Tôi làm cậu tỉnh?- Nan nhướn 1 bên mày.

- Ko! - Mon gượng cười yếu ớt.

- Xin lỗi! - ánh mắt nhìn như xoáy vào Mon.

- Chuyện ... chuyện gì cơ?- Mon hơi bất ngờ, cô nhóc vẫn chưa hiểu chuyện mà nan đang đề cập.

- Lần đó ... đáng lẽ tôi phải tin tưởng cậu. Cậu đã vì tôi mà chịu đựng nhiều rồi!

Thật ra Nan biết nhiều hơn cô bé nghĩ, cậu nhóc biết cả những trò trả thù, ghen tuông bắn thủ mà bọn con gái thường dùng để

” chơi

” với Mon ... ban đầu chỉ là bỏ rác vào tủ để đồ, tiếp đó nữa là giấu tập vở cô bé, kể đến là canh Mon bước vào phòng vệ sinh rồi tạt nước vào trong từ phía ngoài ... vâng vâng và vâng vâng ... nhưng đây là lần nặng nhất, sự ghen tuông điên rồ đó của bọn con gái khiến bọn chúng bị mờ cả mắt, cả việc bắt cóc người khác mà cũng dám làm ...

- Ko ... có gì đâu! Chuyện qua cả rồi mà!- Mon.

- Nếu Mei dám làm thế thì chúng tớ những đứa con gái

” điên

” hơn Mei còn có thể làm những trò đồi bại hơn! Cậu quá hiền lành, ko thể tính toán hay bì với bọn đó. Mẫu Đơn và EVIL ai cũng có những công việc của mình, ko thể quan sát cậu 24/24 được! Tôi và cậu tính ra cũng chẳng là gì của nhau nên ko thể nào cứ kè theo cậu mãi!

Nụ cười trên môi Mon tắt ngấm, lời nói của Nan làm nhỏ đau... thì ra là cái mối quan hệ bạn bè lâu nay Mon lầm tưởng cũng chẳng là gì cơ đấy!!!

” Lời nói ko là dao

Sao làm ai đau nhói ...

”

- Suy cho cùng, mọi việc đều bắt nguồn từ sự hiểu lầm về mối quan hệ cậu tôi và cậu! Tôi ko muốn người khác bị thương vì mình, nhất là vì những chuyện nhảm nhí đó! Thế nên, để tốt hơn cho tôi và nhất là cho cậu thì ... cứ như lúc trước đi! Nếu ko có gì cần thiết thì đừng đứng gần nhau!- Nan nhẹ nhàng buông từng chữ, nét mặt nhìn Nan ko chứa bất kì một tia nào khác ngoài những tia nghiêm túc và bình thản đến nhói lòng.

” Những gì cậu phải chịu thật sự là quá sức chịu đựng cho cậu! Những lúc ko bên cậu tôi chẳng biết là bọn con gái đó sẽ giở thêm những trò gì ... Tốt nhất là ... trả mọi thứ về nơi bắt đầu!

”

” Steady thinking about this thing called love

It got me shaken up

(plz tell me there

s a way)

And it got my headjust spinnin round round round round

(plz tell me there

s a way)

Don

t wanna take a fall

It

s best that i break all

It

s gonna be better for you to move on

And my heart is breaking breaking

All apart remaking re making

How can i recover it all

...

And i got nothing, nothing to say

...

I

ll never find better, better than you

...

Best believe that it hurt ... deeply thats word

...

Tell me goodbye

”

(Tell me goodbye - Big Bang)

(nguồn dịch: YGVN)

Nan xem đó là những chuyện nhảm nhí cơ đấy! Sao mà cô nhóc lại có thể thích một người ko coi trọng tình cảm của mình thế chứ?

- Ukm, tùy cậu vậy!-

” khuyên mãi

” thêm 1 nụ cười.

Không khí nặng nề nhanh chóng đã bị phá bỏ bởi những tiếng chuông cửa dồn dập.

KING KOONG

Nan vừa mở cửa, cả top người ủa vào.

- Ủầy, ko thấy Zu nhỏ?- Pj ngó dáo dác xung quanh.

- Chị Zu chưa đến! - Mon cười buồn.

- À! Zui lên em gái! Ủ rữ mãi thế?

” Ai đó

chăm nom em kĩ lắm mà! Bọn này đến 1 lần rồi, lúc đó em chưa tỉnh dậy, thẳng Nan ko cho bọn này vào là nhất quyết ko cho!- Pj chưa biết chuyện, thế nên nhỏ cứ vô tư đụng chạm vào nỗi đau mà Mon vừa hứng lấy.

- Vậy ... vậy sao? ^^~ - Mon cười ... nụ cười chứa nhiều tâm sự.

- Ở đây nhóm mình bao nhiêu đứa nhỉ?- Pj nhìn từng người- Thiếu 1, 2 đứa... à, ko sao, cũng đủ người rồi!- Pj.

- Để làm gì ạ?- Mon.

- Chơi trò chơi!- Pj cười.

- Sao ạ?- Mon.

- Trò mà chúng mình hay chơi với nhau ý!- Pj

.

Zu đến sau top của Pj chừng nửa tiếng, nó vừa vào thì thấy cả bọn chừng 5, 6 đứa túm tụm trên giường Mon, lác đác vài 3 thằng con trai thì chơi game, ko thì cả đám bu nhau ngồi bàn về chuyện gì đó. Trông cái đám loi nhoi này giống đi chơi hơn đi thăm bệnh, nhà nan cứ như nhà trẻ vậy!!!

Từ xa là đã thấy nhóm của Pj ngồi tùm lại, cả bọn đang nói gì đó mà nó cũng chả biết... chỉ biết là lâu lâu lại có vài đứa trong đó quay sang nhìn nó với ánh mắt ko - bình - thường.

- Mon, ổn chứ?- nó.

- Dạ, ổn ạ! ^^ - Mon

- Zu, nói nghe cái này!

Pj đột nhiên đứng dậy, kéo Zu ra 1 góc nói chuyện, nhỏ nói với 1 lượng volume khá nhỏ, cứ như sợ người khác nghe thấy ko bằng.

- Biết gì chưa?

Zu ko trả lời nhưng thay vào đó nó nhìn Pj với vẻ mặt ko hiểu. Ko nấn ná lâu, nhỏ kề miệng vào tai Zu thì thầm:

- Jun có vị hôn phu rồi!

Vừa nghe xong, nó chỉ trơ mắt ra nhìn Mon, có vẻ như sợ nó ko kìm được sự mất bình tĩnh mà la lên, Pj đã nhanh tay ra hiệu bằng 1 ngón tay đặt trên miệng.

Cảm giác của nó lúc này là gì ??? Chông chênh!!!

” Đôi lúc ngỡ mình đủ lạnh lùng để ko đau nữa nhưng thật chất là đang tổn thương quá nhiều!

”

- Thì sao?- nó nhướn một bên mày.

- Tám thế thôi! Đừng nói ai biết nhen!- Pj.

- Why?- hỏi thế thôi, chứ nó đâu rảnh mà nói những chuyện

” tầm phào

” này với người khác.

- Zu cũng biết là anh Jun ko thích bị đem chuyện riêng tư ra soi mói mà! Vả lại... cái này chỉ là Pj vô tình biết được khi Ken nói chuyện điện thoại với Jun thôi! Chỉ có Zu với mấy đứa ngồi đó biết à!- Pj hất mặt nhìn mấy đứa ngồi trên giường.

- Số khác chưa biết?- nó.

- Uhm, thế nên giữ bí mật giùm! Chuyện này mà lộ ra là xong Pj luôn!

- Chỉ thế? - nó.

- Ủ, nghe đâu nhỏ đó đẹp lắm! Jun cũng có chút thiện cảm với nhỏ đó thì phải! Hình như có cá tính lắm nhưng ko phải

”dạng

” như tụi mình!- Pj.

Nó chợt nhớ tới lời của Jun trước đây. Hắn nói là hắn ko thích loại con gái buông thả hay đại loại như thế... (chap 6 page 10). Phải thôi, hắn từng thừa nhận rằng nó ko phải là người hắn cần, cũng ko phải mẫu người hắn thích, bad boy thì có bao giờ coi bad girl là chuẩn? Ngày nào cũng tiếp xúc với những người cùng

” loại

” với mình đương nhiên là chán rồi! Vị hôn phu của Jun là thiên kim tiểu thư nhà gia giáo mà có được cá tính nổi trội thì chẳng phải rất đặc biệt sao?

Bad boy - Good girl ... chẳng phải phim thần tượng nào thuộc motif như thế cũng kết thúc như vậy sao?

- I don

t care!- nó nói rồi phớt qua Pj, quay lại giường Mon ngồi.

Điên thật! Mặc gì nó lại hạ thấp bản thân, so sánh mình với 1 đứa con gái chưa từng chạm mặt chứ? Cũng chả có nguyên nhân gì mà phải so sánh hết!

- Anh Jun tới rồi kìa!- đột nhiên Mon reo lên.

Nghe thế, nó ngẩng mặt lên nhìn, đúng là hấn thật! Nhìn nụ cười nửa miệng trên môi hấn kìa, thường ngày có ko? Hay là vì tìm được 1 nửa rồi nên phô ra cái dáng ngạo mạn và nằng nề như thế?

- Chị Zu đi đâu ạ?- Mon hỏi khi thấy nó đột ngột đứng dậy.

- Về! Lo nghỉ ngơi đi!- nó.

- Ô ... nhưng ... anh Jun ...- Mon.

- Tên đó thì liên quan gì?

Nó nheo mày rồi đi thẳng ra cửa, để cả bọn ngồi ở đó ko hiểu gì về thái độ của nó... Mon gật gù ra vẻ hiểu, đúng nhỉ ??? liên quan gì mà cô bé lại nói như thế? Ngớ ngẩn thật!

Nó đi ko ngoái lại, lách qua 1 số người tuyệt ko để đụng mặt hấn, nói sao nhỉ ??? Chỉ biết là nó thấy khó chịu trong người thôi, cứ bức bối, ko muốn tiếp xúc với ai, nhất là hấn... Ko biết tại sao nó như thế, bản thân nó cũng ko hiểu nhưng điều nó hiểu rõ nhất vào lúc này là đừng ai chạm vào nó cả, để nó yên...

" Steady thinking about this thing called love

~ Vẫn luôn trăn trở về thứ tình yêu này ~

It got me shaken up

~ nó đã thức tỉnh anh ~

(plz tell me there

s a way)

~ xin hãy chỉ cho anh một con đường khác ~

And it got my head just spinnin round round round round

~ và nó đã khiến đầu óc anh quay cuồng ~

(plz tell me there

s a way)

Don

t wanna take a fall

~ anh ko muốn phải gục ngã ~

It

s best that i break all

~ tốt hơn là nên chấm dứt tất cả ~

]It

s gonna be better for you to move on

~ sẽ tốt hơn nếu để em ra đi ~

And my heart is breaking breaking

~ trái tim anh đang tan vỡ tan vỡ ~

All apart remaking re making

~ cố ghép lại ghép lại những mảnh vỡ ~

How can i recover it all

~ nhưng làm sao anh có thể hồi phục nó như xưa ~

...

And i got nothing, nothing to say

~ và anh chẳng thể, chẳng thể nói gì hơn ~

...

I

ll never find better, better than you

~ anh biết sẽ ko còn ai, ko có thứ gì tốt hơn em nữa ~

...

Best believe that it hurt ... deeply thats word

~ anh biết thứ gây ra những tổn thương sâu đậm nhất chính là những lời nói tàn nhẫn ~

...

Tell me goodbye

”

47. Chương 16 - 2

Chap 16.2:

Hắn tiến lại phía giường Mon hỏi thăm vài câu, Jun có làm ko nhĩ, hồi nãy thấy bóng dáng ai như là nó ?

Vừa trông thấy hắn, cả bọn đang túm tụm trên giường Mon ko hện mà tháo nhau đứng dậy, rời khỏi chỗ đó ... điều đó làm hắn có chút khó hiểu, ko lẽ hắn đáng sợ thế sao?

- Ủa, Nan! Sao hôm bữa em lại biết là sân thượng dãy C ?- Pj.

- Nhờ cái thẻ nhớ! Vật tôi coi trọng ko phải là điện thoại mà là thẻ nhớ, tôi có gắn con chip định vị để phòng bắt trộm ... - Nan.

- Nếu thế như lúc đó, Mon ko cho cái thẻ nhớ đó vào túi mình mà vẫn để nguyên trong túi áo khoác em thì giờ sẽ thế nào nhĩ?- Pj bắt đầu tưởng tượng.

- Đẹp đi chị ơi ! Bỏ trong túi mà còn thê thảm như thế, nếu để nguyên ở đó chắc giờ ko còn ở đây nói chuyện với nhau kiểu này đâu!- Nan nói rồi chán nản quay đi.

.

Đạo này nó với hắn có chút gì đó vấn đề ... qua sự theo dõi bằng mắt của bọn đàn em thì là như thế! Nói chuẩn hơn thì người có vấn đề là nó, nó đến bar sớm hơn mọi khi rất nhiều nhưng đến khi đến lúc đông vui nhất thì nó lại bỏ về !?! Thế nên theo vòng tuần hoàn của mấy ngày nay, như quy luật mặt trăng- mặt trời, có Jun thì sẽ ko thấy Zu và ngược lại ... cứ như ngày và đêm... từ ban đầu, họ đã đối lập nhau về tất cả, ừ thì họ cũng lạnh như băng như nhau nhưng cặp mắt Zu đôi khi lại thoáng qua những tia nhìn ấm áp, dù rất hiếm ... còn Jun, quanh năm chỉ phảng phất 1 nét lạnh rợn người ... Cách hành động cũng thế, Zu mà vào cuộc thì hầu như những cú knock out cuối cùng đều do bọn đàn em thực hiện, vì Zu biết, nếu nó ra tay thì kẻ đó khó mà toàn vẹn ... Jun thì lại khác, 1 khi hắn đã vào cuộc chỉ có nước máu chảy thành sông, tất cả

đều phải hoàn hảo như hấn đặt ra, hấn sẽ cho con mồi của mình biết thế nào là đau đớn, cách hành động của hấn quá ư là dứt khoát, ko động lại 1 chút lòng thương người ...

Đối lập nhau, khoảng cách chỉ là 1 sợi tóc mong manh ... nếu nó đứt ... bạn nghĩ là 2 thứ đó sẽ trộn lẫn vào nhau hay là 1 điều gì khác tồi tệ hơn ? 2 thứ đối lập có thể dung toàn cho nhau như người ta vẫn thường nói

” trái cực thì hút

” hay vốn dĩ ngay từ đầu. những thứ ko tương tác thì ko thể hòa làm 1 ??? Nó sẽ như mưa và nắng chứ? Mưa và nắng thường ko xuất hiện cùng nhau, nhưng nếu 1 lúc nào đó, nó sánh bước với nhau thì sẽ tạo nên 1 dải cầu vồng bảy sắc, đó là 2 thứ đối lập nhưng khi hòa vào nhau thì lại mang đến kết quả bất ngờ ... Nhưng nếu thay vào đó, nó ko phải là một cơn mưa bình thường, mà nó là 1 cơn bão thì nắng sẽ hong khô cho nó chứ? Cái cầu vồng bảy sắc đó còn tồn tại nữa ko? =)

Là 1 leader, hấn có những chuyện cần bàn với nó ... nhưng nó lại ko chịu xuất hiện lúc hấn cần! Bắt hấn phải tìm nó sao? Mơ tưởng thật!

.

Từ khi nghe Pj nói đến chuyện đó, trong nó xuất hiện nhiều cảm xúc khá khó chịu. Đôi khi khó thở đến kinh khủng ... Nó ko biết cảm giác lúc này là gì và càng ko muốn biết ... ghen hay tức? Vớ vẩn, vì cái gì chứ? Chết tiệt thật! Chỉ cần ko thấy hấn nữa thì cảm xúc nó sẽ bình thường trở lại nhỉ? Vậy thì cứ thế đi, nó giờ cũng chả muốn thấy mặt hấn. Nó thề là sẽ gạt được cơn tức ngực này ra khỏi cơ thể trong thời gian nhanh nhất!

.

Xem ra tới giờ nó nên về rồi... chậm chậm từng bước tiến đến gara, cảm nhận được từng cái lạnh cắt xương đang đua nhau lừa vào da thịt, trời đêm thành phố về khuya lạnh thật ... cơ mà nó lại thích cái cảm giác đó, tận hưởng từng cơn gió tát vào mặt mình ...

” Thế ày mau chóng tỉnh ra Zu nhỉ???

” Bây giờ là 12.00 đêm rồi !!!

Đang chậm rãi thả từng bước... chợt phía trước có điều gì đó xuất hiện trong mắt nó khiến nó khựng lại... Muốn tiến vào gara phải đi qua 1 lối rẽ, nhưng giờ đây, lối rẽ đó dường như bị lu mờ bởi 1 dáng người cao cao đang tựa vào bức tường ngay đó, ánh đèn hắt vào khiến nó nhận ra, người đang đứng đó, mái tóc hung đỏ ko còn ngự trị trên mái đầu, thay vào đó là màu bạch kim đẹp đến mê người... thật nực cười nhưng cuốn hút ... mái tóc vuốt keo, được chải chuốt đến mức nghệ thuật, tôn lên từng đường nét tuyệt vời trên khuôn mặt, gương mặt đó dù nhìn nghiêng đi chăng nữa thì vẫn rất hoàn hảo, cuốn lấy người khác từ ánh nhìn đầu tiên... ánh mắt sắc lạnh càng làm tôn thêm cái dáng vẻ mị hoặc đó, nó mông lung nhưng có thể giết chết bất kì người nào dám trừng trừng nhìn mình ... bờ môi hồng hững hờ ngậm 1 điếu thuốc lá, 2 ngón tay thờ ơ giữ lấy , làn khói cứ đua nhau thoang thoảng trong ko gian, tạo nên 1 khung cảnh có vẻ mập mờ do khói thuốc, đốm đỏ nơi đầu thuốc cứ bùng bùng vệt đó ... Chiếc khuyên tai cũng được dịp khoe lên sự óng ánh của mình, nó lấp lánh trong ánh đèn mờ ảo, kiêu sa thật ... Trong mắt cậu trai đó, dường như ko có sự hiện diện của bất kì ai, chỉ ngoài bản thân mình!

Một nét đẹp ngông cuồng !!!

Bước đi của nó có chút chần chừ ... vì nó biết người đó là ai ...

” Có hôn thê nên thay đổi đến mức như thế sao? Một kẻ tôn thờ màu đỏ chiến thắng nay lại chuyển sang tông bạch kim? Chương mất thật!

”

Nghĩ rồi nó tự ban cho chính bản thân mình một nụ cười khinh miệt, cảnh sắc đó ít nhiều cũng đã khiến nó bị ấn tượng ...

Tiến thêm vài bước, nó nhẹ nhàng lướt qua mặt hấn ...

Jun thả điều thuốc đang hút dở xuống đất, dùng chân dẫm lên nó ... đom đóm trong phút chốc bị lụi tàn... Ánh mắt hướng theo người con gái vừa lướt qua, vẫn thong thả cho tay vào túi quần, thật ko sai khi hắn đi sớm hơn mọi khi ...

- Trốn tôi sao?- phảng phất 1 nét cười nhếch mép trên vành môi.

Nó ngừng lại ... vẫn im lặng ... rồi vẫn nhẹ nhàng bước đi ...

- Lý do?- hẳn.

- Anh ình cái quyền gì để bảo tôi tránh anh?- lúc này nó mới quay đầu lại, thái độ lạnh lùng tựa như lần đầu gặp mặt.

- Quyền là tâm vũ trụ!- hẳn vẫn tự tin như thế.

- Quá tự mãn rồi!- nó cười cợt nhả.

- Thế sao? Chẳng phải vài phút trước cũng có người đứng sững lại nhìn tôi sao?- hẳn cố tình đi lên phía trước mặt nó, cả 2 đứng đối diện.

Nó nhếch mép nhìn vào hắn, đắc chí trả lời:

- Nếu anh làm tâm, chỉ cần xoay anh 1 vòng, tôi có trọn cả thế giới!

[COLOR=

”DarkOrchid

”

]

” Lấy anh làm tâm

Xoay 1 vòng em có cả thế giới!

”

(st)

Có 1 tia tức giận hiện lên trong mắt hắn, lúc nhận ra nó biết mình đã thành công trong việc chọc điên hắn bằng cái cách đánh vào lòng tự tôn của 1 thằng con trai.

- A, thế sao?- đột nhiên hắn bật cười, có chút gì đó ... khó diễn tả thành lời - Nếu xoay được tôi thì khả năng cô cũng cao tay quá rồi, tôi tự hỏi, có bao nhiêu thằng đã bị cô xoay như thế! Hóa ra giờ tôi mới biết, mình thua cô nhiều chỗ lắm, vậy xem ra tôi ko đủ

”vĩ đại

” để được tiếp xúc với cô rồi!

Đáng đời mày lắm Zu ạ! Mày nghĩ mày đủ khả năng làm hắn tức điên lên sao? Khả năng làm đau hắn mày còn ko có, đã thế còn để hắn làm lại mày 1 vố đau như thế! Rốt cuộc hắn đã coi lòng tự trọng của nó là gì chứ? Nếu đã thế, đừng trách tại sao Zu lại trở nên vô tâm như vậy!

- Đúng đó! Thông minh hơn tôi nghĩ! Khôn hồn đừng bầu vịu vào tôi nữa, mất mặt thật!- nó tự ình cái quyền làm tổn thương lại người khác nếu người đó đã cố tình làm tổn thương nó.

[RIGHT]

” Đến thì : Hi Đi thì : bye Mà don

t like thì: next

Ko có khái niệm níu kéo

”[/RIGHT]

(st)

- Bầu vú? Hài! Làm diễn viên được đấy, rất có tố chất! Suy cho cùng người quen cũng chỉ là người quen!
Nó đang làm cái trò gì thế? Ngang ngược thật! Cách ăn nói này so với lúc trước thật khác!

- Xong thì tránh!

Nó đưa mắt lên nhìn hắn, vì hắn đang đứng chắn trước mặt nó ...

- Đừng vội, tôi có thứ muốn trả lại- hắn rút trong túi ra 1 xấp tiền mới coong

, động tác có vẻ quen thuộc, hắn dùng tay vẩy 1 lượt, những tờ tiền màu xanh biển đua nhau xòe ra tạo dáng thành 1 hình cánh quạt, chậm rãi đưa lại gần mặt nó rồi phóng thẳng lên trời, từng tờ giấy bạc cứ bay phấp phới trong ko gian rồi đáp xuống đất- Trả lại những gì cô đã làm cho tôi! Cô đã có

"cả thế giới

", những thứ này ắt hẳn ko thiếu nhưng nếu thiếu thì cứ nhặt lên! Tôi trả cho cái mối quan hệ trở về lúc đầu, trả hết!- hắn nhấn mạnh 2 từ cuối, ánh mắt đanh lại thấy rõ- Ko ai nợ ai!

Thì ra mọi thứ trong mắt hắn đều có thể quy ra thành vật chất ... Hắn chỉ nghĩ đơn giản rằng thế giới này tất cả mọi thứ đều có thể quy thành tiền hay sao? Vậy nếu tính ra thì những điều mà nãy giờ hắn gây ra cho nó sẽ được tính ra là bao nhiêu con số 0 ???

Đây là lần đầu tiên nó nghe hắn nói nhiều như thế ... nhiều hơn bình thường ... ngữ điệu ko mang bất kì cảm xúc nào...

Nói rồi hắn quay lưng đi vào chỗ để xe, ắt hẳn là hắn ko còn hứng thú vào bar nữa rồi, để lại nó đứng trơ ra đó...

Hắn có

"trả

" thiếu nó cái gì ko? Những tờ tiền đó trả lại cho nó những gì nó muốn, trả lại nó những câu từ nó đã thốt ra, như 1 mũi kim, đâm thẳng vào lồng ngực trái của hắn mà ko chút nương tình ... Trả lại cho nó cái lầm tưởng của hắn về tình bạn của 2 người... Trả lại cho nó cái cảm xúc chết tiệt đã đeo bám hắn lâu nay... Trả lại cho nó cả niềm tin bị tổn thương dữ dội, hắn chỉ tin vào Ken và Nan, rồi tin vào nó, nhưng nó đã coi hắn là gì? 1 cái tâm muốn xoay tít nào thì xoay? Hay con đĩa chỉ bầu vú nó? Hắn đã bầu vú nó lúc nào đâu nhỉ? Hay những hành động của hắn mang lại khiến nó nhầm tưởng điều đó và cảm thấy kinh tởm? ... Hắn đối xử với nó đầu gối tạo vậy có gì mà nó lại làm hắn thê thảm như vậy? Thì ra đây là trò trả thù của nó sao? Nếu thế thì cô thành công rồi Zu ạ! Từ khi hắn mất đi cô bạn bé nhỏ, hắn đã mất đi gần nửa tâm hồn, nhưng mẹ hắn bên cạnh đã giúp hắn lấy lại dần ý chí, rồi bà cũng ra đi? Sao những người mà hắn cho là sẽ bên cạnh mình trọn đời đều biến mất khỏi hắn như thế? Nó đúng thật lạnh lùng và tàn nhẫn! Bỏ đi, cái tâm hồn, thể xác và trái tim này đã chịu được nhiều tổn thương như thế, có nhiều vết nứt như thế ... thì bây giờ chịu thêm 1 lần nữa cũng đâu tổn hại đến ai, dẫu sao thì nỗi đau cũng mình hắn gánh, hắn có chi sót cho ai đâu mà sợ họ đau giùm mình ... xát muối thêm lần nữa cho thêm vị vào cuộc sống nhỉ? Nụ cười và ánh mắt đó của nó lúc nó thốt lên những lời như thế hắn ghi nhớ rất kĩ, mang về khinh thường và 1 chút đanh đá! Hắn có nên suy nghĩ lại quyết định hôn thê mà ba hắn đề ra ko?

Nó đứng lặng ở đó khá lâu. Gì chứ? Hắn xem nó là người quen thôi... ko phải là bạn!!! Chưa bao giờ nó khinh thường cảm xúc của bản thân mình như lúc này, như có 1 cục đá nặng đang đè nặng lên mọi giác quan... Đau đớn thế nhỉ? Cố tình làm người khác đau nhưng rồi rốt cuộc người nhận lấy những đau đớn ko kém lại là mình, trong khi đó người đó lại quay đi với vẻ phóng túng và ánh cười giễu cợt trên gương mặt... Mọi thứ cảm nhận của nó từ trước đến giờ chắc hẳn đều là sai lầm!!! Tim đau thật! Về nhà chắc phải đi khám lại bác sĩ thôi! Giữ mình thật bình tĩnh nhưng rốt cuộc 1 giọt nước chọt rơi ra khỏi khóe mắt cũng ko biết. Từ bao giờ mà nó mất đi cái khả năng kiềm nén cảm xúc thế này??? Zu à, ai ày cái quyền yêu đuổi chứ? Chẳng phải mấy lúc nào cũng phốt đời sao? Vì có gì mà thành ra như thế? Chỉ vì 1 mẫu đối thoại như thế thôi à? Thế thì dẹp ngay đi! Tim vỡ sao? Về nhà mà lấy băng cá nhân dán lại. Những người làm mày đau đều là những người xấu, hắn là người xấu!!!! Rõ chưa? Hình tượng mới của hắn chuẩn nhỉ? Mai

một vào trường sẽ lại có khối em hò hét à xem! Đêm nay xem ra khó quên nhỉ? Hẳn đúng là tahy đổi, cả trong lẫn ngoài, bề ngoài hào nhoáng, rất cuốn hút người khác, khiến người khác ko thể rời mắt khỏi mình, xem ra hôn thê của hần rèn luyện hần kĩ thật! Nghĩ tới đó nó nhếch môi cười... 1 giọt nước mắt chạm vào môi ... Đáng chất!!!

Có 2 kẻ ngốc tự làm tổn thương lẫn nhau!

”

” Đừng thả mình quá cao vào những ngày lộng gió...

Vì khi giông tố đến sẽ rất khó để quay về .

48. Chương 16 - 3

Chap 16.3:

Vừa cho xe ra khỏi gara, định hướng tới bar mà tiến thì trên màn hình điện thoại nó bỗng hiện lên số của Pj.

- Chuyện gì ?

- À, Zu ơi, Pj muốn nhờ Zu 1 chuyện, mẹ Pj có chuyến bay đêm vào hôm nay, 1 tiếng nữa cất cánh ... ngày mai tụi mình có cuộc họp tháng của Learder, điện thoại Jun Pj gọi từ chiều giờ mà ko ai bắt máy hết, phiền Zu qua nhắn với anh Jun giùm tụi này xịu, họp ở nhà Ken như cũ nha, 8.00 sáng. Tạm biệt, giờ Ken với Pj ra sân bay rồi!

Có lẽ là Pj đang rất gấp, bằng chứng là sau một đoạn đọc thoại dài đằng đẳng của chính mình, nhỏ cúp máy cái rụp mà ko cần biết là người ở đầu dây bên kia có đồng ý hay ko. Nó có vẻ ... đứng hình 1 chút khi trên tay vẫn còn cầm lấy chiếc điện thoại. Đùa chắc!!!

Nhưng từ chối người đang bận rộn 1 việc gì đó, trong khi bản thân mình lại vô cùng rảnh rỗi, nhất là người đó lại là người mà mình coi trọng thì thật ko phải tác phong của nó..

Hướng đi của nó là bar, giờ đột ngột lại chuyển thành đường đến nhà hần. Hah, phải chi nó ko biết nhà hần thì may ra bây giờ còn có cớ để từ chối nhể? Tốc độ chạy xe của nó có chậm hơn thường ngày ... Nó có gọi cho hần nhưng ko được, giờ cũng trễ rồi, hần làm quái gì mà lại bỏ máy chứ! Có điện thoại mà ko dùng thì vứt đi, cớ chi lại mua rồi ko thể kiên lạc được.

Mấy ngày rồi chả đụng mặt nhau, chả biết mấy phút sau, thấy mặt nó, hần sẽ dùng thái độ gì để tiếp đây... Dừng xe lại trước cửa nhà hần, do dự gần nửa tiếng đồng hồ, nó cứ ngồi trên xe, nhìn lên khung cửa sổ phía trên lầu đã che kín rèm lại, ánh đèn mờ ảo thật ... rốt cuộc thì nó mất tính dứt khoát từ bao giờ thế? Chả hay ho gì cả!

Nhẹ nhàng ấn vào chuông cửa... Xuất hiện sau cánh cửa đó vẫn luôn là bà quản gia già hiền hậu ... Nó tới đây mới chỉ 1 lần nhưng ko ai quên nó đi ngay được, vì sắc đẹp? Cũng đúng, nhưng đúng hơn đó chính là vì mức độ đặc biệt của Jun đối xử với nó mà mọi người cảm nhận được!

- Cô ... tìm cậu chủ?

Nó gật đầu.

- Nếu thế thì ... tôi e ... - bà ngập ngừng.

Con Gun từ đâu chạy lại vẫy đuôi nó liên tục. Lạ thật, chẳng phải con Gun luôn quấn lấy hần như hình với bóng sao? Vậy sao nó lại chạy vòng quanh nhà, chẳng lẽ hần đi vắng rồi sao? Mà đi đâu giờ này nhỉ?

- Jun ko có nhà?- nó hỏi.

- Ko phải... chỉ là ...- bà như có điều gì khó nói lắm.

Nó định hỏi gì đó nhưng con Gun lại khều khều vào chân nó, ra chiều muốn nó đi theo ... Đó là con chó mà Jun yêu thích vì thế ... cho dù Gun có làm gì thì cũng ko ai dám phàn nàn hay lên tiếng nếu việc đó ko đi quá giới hạn...

Gun dẫn nó đến phòng hắc, con chó ko dám vào, nó ngồi phịch xuống đất, đuôi cụp xuống...

Vẫn như lần đầu nó đến, cửa khép hờ, cửa ko khóa...

Nó muốn biết vì đâu một con chó yêu chủ như Gun lại như thế, chẳng lẽ hắc đang tức giận nên ko cho Gun vào hay sao?

Nó đứng bên ngoài lắng nghe tiếng động bên trong ... những thứ nó nghe được là gì ??? Là những tiếng va chạm của thể xác, là những tiếng rên gọi tình của 1 đứa con gái ... Bên trong đang xảy ra cái gì vậy chứ???

Khoanh tay tựa vào tường 1 lúc lâu, đợi cho đến khi tai nó ko còn nghe được những âm thanh ghê tởm đó nữa, nó mới đẩy cửa bước vào...

Cảnh tượng trước mắt nó ... rõ ràng là nó đã chuẩn bị tâm lý sẵn cho những gì sắp nhìn thấy nhưng tại sao vẫn còn vương chút ngỡ ngàng ... Hắc và đứa con gái đó đang được che phủ bởi 1 lớp chăn, hắc nửa nằm nửa ngồi, trên giường khoác 1 chiếc áo choàng tắm, đai lưng có lẽ được buộc khá hờ hững vì phần trên lộ ra nửa khuôn ngực rắn chắc... Nhỏ con gái đó ... ohm, nói thế nào nhỉ? Có vẻ sẽ đẹp hơn nếu lớp mascara trên mặt ko bị nhòe đi vì mồ hôi, trông nhỏ đó giờ đây như một bức sơn tượng bị mưa tạt nhòe sơn ấy ... , nhỏ dính chặt vào người Jun, đồ trong lẫn ngoài của ả vương đầy khắp nhà ...

Rốt cuộc thì nó đến đây để làm gì? Để chứng kiến những cảnh này sao??? Ông trời trêu nó à! Sao ai cũng quay lưng với nó???

Mái tóc bạch kim của hắc ướt đầm mồ hôi, vài sợi lòa xòa trước trán, vài sợi bị dính vào 2 bên má. Điều đó khiến nó ý thức được những gì vừa xảy ra trên chiếc giường đó. Hắc ko vuốt keo, những sợi tóc cứ bồng bênh rũ xuống, tuy thế điều đó vẫn ko ảnh hưởng gì đến cái hình tượng vốn có của hắc ... nhất là dưới ánh đèn phòng mờ ảo kia, vẻ đẹp đó được xem là khá nguy hiểm !!! Hắc dùng tay vuốt ngược tóc ra sau, từng cử chỉ, từng hành động của hắc nó đều dõi theo. Vì điều đó rất hút hồn? Ko hắc là sai . Hay là vì hắc cũng đang nhìn nó với ánh mắt bồn chồn, ko chút thiện cảm? Thật

s right !!!

Nó vẫn đứng đó nhìn hắc, sự xuất hiện của nó từ đầu đã làm cho hắc chú ý, hắc thích thú chiếu vào nó những tia nhìn chăm chăm ... Cô ả kia hết nhìn nó rồi lại nhìn hắc, có vẻ ko chịu đựng được nên ả lên tiếng nũng nịu:

- Anh à? Nhỏ đó là ai thế?- chu mỏ.

- 1 người mất đi phép lịch sự thôi!- mắt vẫn ko rời nó.

Có lẽ ả tức lắm, vì đã ko thu được ánh nhìn từ hắc nên ả đã có những hành động lỗ hơn ...

- Honey à ~ - ngọt đến rợn người

Ko kịp để hắc xoay qua, ả đã kéo mặt hắc sang mình, đặt lên bờ môi hắc 1 nụ hôn ướt át ... Trông mặt ả rất phấn khởi khi đã thu được sự chú ý gì hắc, hắc đáp lại như 1 cái máy được lập trình sẵn ... Nụ hôn đó kéo dài cho đến khi ả ko thở được nữa hắc mới buông ra ... Trước khi rời khỏi môi nhau, những chiếc lưỡi ấy còn luyến tiếc đánh nhẹ lên vành môi đối phương ... Nụ hôn của hắc, có lẽ đã làm ả ngất ngây thật ...

Nó tới đây để xem

” phim

” free thể này sao??? Khó chịu thật đấy! Để kìm nén những cơn run nó đã nắm tay mình thật chặt ... Hắc muốn gì đây??? Nó đang đau vì cái gì thế này? Vì hắc??? Ko phải đâu chỉ là vì tổn thương lòng tự trọng thôi mà phải ko? Chỉ là vì tổn thương lòng tự trọng mà thôi ...

- Về đi!

Hắn thả nhẹ vào vành tai ả, đã lạc vào cơn mê, ả ko thể làm gì hơn ngoài đổ mặt gật đầu ... Nhưng có vẻ ả vẫn ghét nó, bằng chứng là sau khi đi đến cửa phòng, ả đã cố tình huých vào vai nó ... nếu ko có nó, cuộc vui của Jun và ả hẳn sẽ kéo dài hơn, trong mắt ả, Zu là 1 kẻ phá đám ...

.

Người con gái đứng phái đối diện hắn mặc một chiếc áo ống màu trắng, khoác vào một chiếc áo khoác lửng cũng màu trắng nốt, chiếc váy tầng màu đen hơi ngắn nhưng nhờ đó đã làm nổi bật lên cặp chân dài thon gọn của nó ... chân mang đôi cao gót màu đỏ ...

Gương mặt lạnh ko vương chút cảm xúc nào ... đôi mắt vốn vô hồn, trống rỗng nay được làm nổi bật lên bởi những viền kẻ màu khói, trông nó như nhuộm một màu buồn thương, có vẻ như sau đôi mắt đó là cả một khoảng trời bị giấu kín ... mái tóc dài xõa tự nhiên ... đôi môi hồng đôi khi lại mím lại ko biết vì điều gì ...

.

- Ko tiếp! Biến đi!- hắn ko nhìn mặt nó, nhẹ nhàng đưa ly rượu màu hổ phách lên miệng nhấp từng hớp nhỏ, chất lỏng trong tay hắn cứ chao đi chao lại trong ly ...

- Thích món đồ hạ cấp đó à?- nó.

- Hạ cấp? Cô cao cấp???- hắn hơi nghiêng đầu- Nghĩ lại đi cô bé, số đo ba vòng chuẩn thì ngon lắm sao? Có nhan sắc nên làm cần? Có tất cả mà ko biết điều thì ko bằng nào nhòm tới đâu!

- Biết mà! Tôi đâu phải dạng gái ngoan- nhếch môi cười- vẻ đẹp của anh làm bọn gốc đó mê mụi, lao vào như những con thiu thân. Đẹp mà đều thì xã hội cũng chẳng cần!

Đôi mắt xám lạnh xoáy sâu vào đôi mắt kẻ viền khói của nó như vào tận tâm can. Lạnh đến cùng cực, ko chứa bất kì tia biểu cảm nào. Hắn vẫn ngồi tư thế cũ, nửa nằm nửa ngồi, lưng tựa vào thành giường, chân duỗi thẳng, bắt chéo nhau, ra dáng vẻ như 1 ông hoàng... Hắn chậm chậm đưa 1 tay chỉ về phía nó, nói như ra lệnh:

- 1 là cởi quần áo rồi lên giường nằm, 2 là ... - hắn dùng ngón tay trở phải ấn vào lòng bàn tay trái (ý là ” bấm nút biến

” ý ạ)

- Dựa vào đâu tôi phải cởi quần áo? Dựa vào đâu bảo tôi

” bấm

” ? - nó.

- Chẳng phải tới đây vì thiếu hơi tôi sao? Làm mất

”con mồi

” ngon của tôi rồi! Thay thế nó đi chứ! Nếu ko đáp ứng được thì biến để tôi còn gọi người khác!- hắn.

Nó tiến sát về phái giường hắn, nhìn hắn với vẻ trêu ngươi, có lẽ nó định làm gì đó ... Khoảng cách từ chỗ nó vừa dừng chân cho tới giường hắn là ko xa, chỉ cần dang tay là hắn bắt được nó ... Jun là 1 con người biết đến

” thiên thời - địa lợi - nhân hòa

” , hắn nhanh chóng kéo nó xuống giường, để nó nằm bên dưới, chống tay giữ hai bên. Do chiếc áo của hắn để lộ ra phần ngực nên dù ko cố tình, nó vẫn tấp được thân trên của hắn.

- Muốn

” xoay

” tôi! Mơ!- hắn.

- 1 khi tôi làm, nothing is can

t !- nó.

- Hay tới đây là vì thiếu tiền? Lần trước tôi trả bằng nhiều đó ko đủ à? Muốn thì tôi cho! Call hẹn chỗ nào, ra đó tôi trả thêm!

Nó dùng tay đẩy hấn ra ... vô ích !

- Tự đúc đầu vào rọ! Ngu xuẩn!

Hấn giở giọng khinh thường ... Đầu cuối sát xuống cổ nó, để lại trên đó những dấu tích mà có lẽ khi chạm vào nó sẽ nhớ mãi cuộc nói chuyện này. 1 vugn2 nhỏ ở cổ bị hấn cắn đến bật máu... Nó càng cố sức đẩy hấn ra thì hấn càng lấn tới

- Ra giá đi! How much one night???- hấn cười 1 cái cực đều, đây là bản chất hấn dùng đối xử với mọi người sao? Nếu thế thì thực sự khác so với con người mà nó từng tiếp xúc ... Lúc trước, với nó, tuy hấn lạnh nhưng chưa bao giờ có thái độ như vậy! Có chút gì đó ... xa lạ! Lạnh lắm!

” Em vô tình cởi bỏ mặt nạ tôi ra, để rồi nhấn tâm buộc tôi phải gắn lại cái dày hơn trước gấp ngàn lần! Vừa lòng em rồi chứ?

”

Điện thoại nó bất chợt đổ chuông, điều đó làm hấn có sơ hở, nó xô hấn ra khỏi người mình ... Nó đứng dậy bắt điện thoại nhưng hấn lại giật lấy và tắt phăng đi ... Sức chịu đựng có hạn và nó cũng là một con người, có 1 li rượu phía đầu giường ngay chỗ nó đứng ...

- Tắm!!!- nó.

Nói rồi ko thương tiếc, nó tạt thẳng ly rượu lên người hấn. Những giọt rượu màu hổ phách bị hòa chung với màu tóc bạch kim ... rơi xuống gương mặt góc cạnh ... tạo thành những giọt nước trên sàn nhà. Giật mạnh lại chiếc điện thoại từ phía hấn, nhẹ nhàng call lại số bạn này.

- Chuyện gì?

-

- Ở đó, tao tới giải quyết!

Hấn tức đến sôi máu, là 1 thằng con trai, hấn ko thể hành xử thô bạo với 1 đứa con gái, nhất là với nó. Vì cái lí do gì chứ? Ngớ ngẩn thật!

- Giải lắm! Phăng đi!- hấn.

Trước khi đi nó còn tặng cho hấn 1 ánh nhìn lạnh lẽo và 1 cái nhếch mép rất chi là khó hiểu ... khinh thường, mỉa mai, trêu ngươi ... và cả 1 chút gì đó ... cay đắng !

Nó coi hấn là đồ chơi hay hấn coi nó là đồ chơi?

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại và quay đi, nụ cười khó hiểu trên môi vụt tắt ... một giọt nước mắt khô rơi khỏi bờ mi ...

Đau đến nát lòng, cảm giác quái quỷ gì thế ???

” Tôi là người ko chịu thua 1 ai cả

Vẫn còn hữu dụng và chưa lúc nào gục ngã

...

Tôi căm ghét ánh nhìn lạnh lẽo trong em

Tôi đã làm gì sai chứ?

...

Hãy cùng chờ xem liệu em có thể sống tốt giữa muôn vàn kẻ ghét người thương

...

Mọi chuyện vốn đã ko đi đúng hướng

...

Liệu em có thể ngưng nói những lời tồi tệ và nhìn lại xem mình đang nói chuyện với ai

Giờ đây tôi chẳng thể điều khiển được bản thân

...

I

ll still be there

...

Tại sao em vẫn vô cảm

Còn tôi lại đau đớn thế này

...

h.e.a.r.t.b.r.e.a.k.e.r (NO WAY)

”

(Heartbreaker - G-Dragon)

(nguồn sub : 360 kpop)

49. Chương 16 - 4

Chap 16.4:

@ all: thông báo trước là chap 16.4 p1 này 2 bạn ý hum xuất hiện nhá, để mọi người khỏi phải thất vọng ;;) , hí hí.

(nhân tiện đây chúng ta để ý đến Ken- Pj chút nhá, họ bị bỏ quên roài. Dẫu sao cũng nhờ công lao của 2 bn chế này mà Zu và Jun mới có cuộc nói chuyện đó : p)

Sân nay Tân Sơn Nhất, 10.00 pm

- Mẹ ... đi cẩn thận!- Pj có vẻ buồn.

- Ủ- bà xoa đầu nhỏ - nhờ con chăm sóc Pj dùm đi!- quay sang Ken, cười.

- Dạ, nhất định mà!- Ken cuối đầu lễ phép.

- Tối giờ rồi, mẹ phải đi, 2 đứa về đi! Tạm biệt!

Nói rồi bà kéo vali đi thẳng về hướng phòng chờ ... Pj cứ đứng đó nhìn theo cho đến khi bà khuất bóng ...

Hình như lúc nào cũng thế nhỉ ... những chuyến trở về vội vã, những sự ra đi chóng vánh đến xót xa, từ nhỏ cho đến lớn, chưa bao giờ sự tái ngộ diễn ra quá 10 ngày ... Nhỏ biết vì sao bà lại làm việc 1 cách hì hục như thế, vì công ty bà đang xây dựng nên có nguồn gốc từ tay người mà nhỏ gọi là

” ba

” , bỏ đi sau mối tình 1 đêm, sau những lời hứa hên đầy ấp sự ngọt ngào ... là 1 tờ hợp đồng chuyển nhượng công ty ... hóa ra, ông ta chỉ xem đây là 1 cuộc trao đổi ... Từ đó, bà quyết tâm phải gầy dựng công ty này thật lớn mạnh để rồi 1 lúc nào đó, nếu ông trời có mắt, sẽ để bà gặp lại ông trên thương trường, chính cái công ty mà được ông dùng để trao đổi với mối tình 1 đêm này sẽ đánh sập đi cái công ty mà ông đang cai quản ...

” Trả thù

” , 2 từ đó ghê gớm thật! Chỉ vì như thế mà nhỏ ko nhận được sự quan tâm trọn vẹn của mẹ mình, chưa bao giờ bà cầm tay dẫn nhỏ đi công viên giải trí, chưa bao giờ bà đặt lên má nhỏ 1 nụ hôn, dù nhẹ thôi cũng được mà ... chưa bao giờ nhỏ cảm nhận được thứ gọi là tình mẫu tử thực sự ... chưa bao giờ ...

Nhưng là thế ... nhỏ vẫn yêu mẹ mình, vì nhỏ hiểu những gì mà mẹ mình gánh lấy ... cái gì cũng phải có lý do của nó ...

Vì quá hiểu về những điều đó nên nhỏ ko ghét Ken, dù Ken luôn xoay nhỏ như chong chóng ... nhu nhược thật nhỉ? Nhỏ cảm thấy đáng thương thì đúng hơn, tất cả cũng chỉ vì ...

” trả thù

” thôi mà ...

- Về thôi! Trễ rồi!- Ken.

Ko để Pj đồng ý, tên đó đã xoay người, tiến về cổng

” exit

” ... thấy thế, Pj vội chạy theo nhưng thỉnh thoảng, nhỏ lại ngoái đầu về phía sau, chẳng biết là nhỏ mong chờ điều gì ...

Ken có vẻ như đang cố làm mọi chuyện thật nhanh, hôm nay tên đó ko đến bar, nghe lạ nhỉ, nhưng đó là sự thật . Tốc độ bận về còn nhanh hơn cả bận đi, có chút gì đó ko bình thường xảy ra với Ken ...

- Muốn về nhà ??? Buồn ngủ hay sao mà phóng xe như điên thế ?

Ken ko trả lời, có thể vì tiếng gió vù vù xẹt qua tai làm tên đó ko nghe rõ những gì Pj nói hoặc là vì tên đó vốn ko muốn trả lời...

Vừa về đến nhà, Ken đã đi thẳng lên phòng mình ... Ken hôm nay ... thật lạ ...

Pj cứ nằm trên giường mà nghĩ mãi ... rốt cuộc là tên đó đã xảy ra chuyện gì? Hay là do bản thân nhỏ tự đoán lung tung? Phải chấm dứt mở suy nghĩ hỗn loạn này mới được, nếu ko thì e rằng đến sáng nhỏ cũng ko ngủ được! Cách kết thúc nhanh nhất là ... nhỏ đi xuống nhà dưới

” túm

” lấy vài người lại để hỏi chuyện .

- Các người có biết ... Hi bị gì ko?- Pj

Bọn họ vô thức gật đầu, rồi đột nhiên lại lắc đầu nguầy nguậy.

” Vậy là mình đoán đúng?

”

- Nói nghe đi, mình chung nhà với nhau mà - cười ngọt.

- Ko ... ko được. Cậu chủ mà biết ... bọn tôi ... mất việc ... - họ ấp úng.

- Chỉ cần tôi im lặng ko nói gì trước mặt Hi là được rồi chứ gì? Tôi hứa đó! Nói tôi nghe đi!- Pj cứ mè nheo mãi.

- Cô hứa rồi đó!... Ngày này của 2 , 3 năm trước là ngày cô Khánh Hạ bỏ đi ... mỗi năm ... cứ đến 7.4 ... là cậu chủ ... lại nhốt mình trong phòng - 1 người kể lại.

- Thì ra là vậy!- Pj thở dài.

Nếu thế, Ken chưa quên được Khánh Hạ sao? Còn sâu đậm như thế??? 1 năm rồi đấy ... ken cứ chơi trò đó với Pj ... ko định dừng lại sao? Còn muốn làm nhỏ đau tới bao giờ nữa! Sao cứ nhấn tâm bắt nhỏ phải chứng kiến những chuyện mà bản thân ko hề muốn. Nếu bi giờ, vở kịch này kết thúc, chắc nhỏ sẽ ko đau nhiều như thế này nữa, ít ra chỉ còn 1 chút nỗi nhớ ... 1 chút nỗi nhớ thôi ... một chút thôi ...

Nếu Ken biết cái tình cảm đang lớn dần lên của nhỏ thì sẽ thế nào??? Nhếch môi cười và buông những lời cay độc ??? Điều đó đồng nghĩa với việc Ken đã thắng trong chính trò chơi mình bày ra ... và rồi nhỏ sẽ bị quăng vào 1 góc nào đó chẳng đoái hoài nữa ... Nếu sự thật là thế, thì nhỏ thề, sẽ chôn sâu cái bí mật đó cho đến khi chết đi! Nhỏ sẽ bảo vệ tình cảm của mình dù điều đó có làm nhỏ đau đến thế nào đi nữa! Với Pj, tình cảm là 1 thứ thiêng liêng, ko ai có quyền chà đạp lên nó!

[RIGHT]

” Nếu cảm xúc được diễn tả bằng lời ... thì người ta đã chẳng gượng cười khi đau đớn

Nếu nước mắt cạn khô làm người quay trở về ... thì người ta đã chẳng ngậm ngùi với đau thương ...

Nếu yêu thương cứ cho đi là được nhận lại ... thì trên đời đã chẳng tồn tại 2 chữ

” đơn phương

”

”

(st)[/RIGHT]

Nhỏ tiến đến cửa phòng Ken, đẩy nhẹ cửa, cửa ko khoá ...

Là may mắn hay đau khổ???

Cảnh tượng xoáy sâu vào mắt nhỏ... căn phòng tan hoang, mọi thứ đều vương khắp sàn, có rất nhiều mảnh thủy tinh nát vụn, những chiếc gối cũng bị gạt đi nằm lăn lóc trong vài góc nhỏ...

Ken nằm trên giường với 1 vẻ bê bối khó tả, tàn tạ ...

Miệng tên đó thỉnh thoảng lại nhắc đến tên 1 người con gái nào đó ... ko phải Pj ...

Đột nhiên Ken ngồi phắt dậy, túm lấy chai rượu gần đó tự trút lên đầu mình, thứ chất lỏng màu hổ phách trong chai được dịp tràn ra ngoài, chảy thẳng từ trên xuống, len lỏi qua mớ tóc màu nâu tạo thành những giọt nhỏ giũ xuống, thấm đầm vào áo, con người đó dường như ko có ý định dừng lại, cứ ngược mặt lên mà hứng lấy thứ chất lỏng đó ...

Pj bất ngờ với hành động của kẻ ngốc ở bên trong, ko cần biết ra sao, nếu cứ thế này, thì chất lỏng đó sẽ chảy vào mũi Ken mất, nhỏ chạy vội vào giật lấy ... thứ nhận được chỉ là cái hất tay cực kì thô bạo ... vì quá thô bạo nên nhỏ đã bị ngã ra sàn nhà, những mảnh thủy tinh vụn dưới đất cứ đâm vào tay nhỏ 1 cách ko thương tiếc, cũng phải ... đồ vật thì làm gì biết đến thứ gọi là

” cảm xúc

” ... máu cũng từ đó mà tuôn ra ... nhói ...

Có vẻ Ken cũng ý thức được điều đó nhưng tên đó cứ trơ ra gương mặt ko cảm xúc của mình ... ánh nhìn sắc lẹm cứ như muốn Pj hãy rời phòng mình ngay lập tức ...

Nước mắt nhỏ chợt rơi dù đã cố kìm lại...

Ken có hơi sững lại nhưng rồi lời nói phũ phàng cũng được thốt ra từ đôi môi ấy:

- Ra ngoài! Khóc gì chứ! Đừng xen vào chuyện của tôi!

Ko để cho nhỏ kịp phản ứng, Ken đã tiến lại, kéo nhỏ dậy bằng 1 cách ko hề nhẹ nhàng, thẳng thừng đẩy nhỏ ra bên ngoài, mắt dầm ... nhỏ lại té phịch xuống nền đất lạnh ... ko 1 ai đỡ dậy ... lời phản bác chỉ là 1 cái xập của mạnh đến vô tình ...

” Mà vui rồi chứ! Lo chuyện bao đồng làm gì?

”

Cảm xúc của nhỏ bây giờ là gì? Đau đớn? Quá quen thuộc rồi, nỗi đau chai sạn rồi ý nhỏ? Hãy thử hỏi Ken đã gây cho nhỏ những gì? Người ta nói, đau rồi tự khắc sẽ buông, nhỏ đã vượt qua giới hạn của những

niềm đau, đã ko biết đau là gì nữa vậy sao ko cho nhỏ buông đi, đã đau đến mất cả cảm giác đau rồi mà! Sao vẫn chưa buông được? Ai đó làm ơn hãy kéo nhỏ ra khỏi Ken đi chứ, plz !!! Ngu ngốc thật! Nếu Ken biết được tình cảm của nhỏ thì sao chứ? Chắc lại giữ giọng khinh thường, ko thì chắc cũng hả dạ lắm! Nhỏ tự hỏi bao giờ vở kịch này mới kết thúc? Bao giờ Ken mới buông tha cho nhỏ đây??? Nước mắt lại rơi trong vô thức ... chưa bao giờ nhỏ thấy ê chề như lúc này ... Ken đã nghĩ gì khi làm 1 việc như thế chứ ??? Ghét nhỏ đến thế à? Nếu thế sao ko nói thẳng ra?

Pj biết, biết trong Ken tồn tại 2 con người, 1 là khi đối diện với mọi người, 2 là khi đối diện với Pj ... trái ngược nhau hoàn toàn ... Ngoài những nụ cười đầy giả tạo ra thì đằng sau vở kịch là những cái nhếch mép khinh thường, những ánh mắt sắc lạnh như băng, những câu nói ko đầu ko cuối, và những cách làm tổn thương người khác rta6

” nghệ thuật

” ... chỉ cần xảy ra, là nhớ cho đến mãi mãi ...

” Kỉ niệm ...

... đó là thứ duy nhất khiến ta mỉm cười và nhớ về nhau ... khi 2 đôi chân ko còn chung đường ...

Kỉ niệm ...

... cũng là thứ khiến ta bật khóc khi nuối tiếc nghĩ về quá khứ ... đầy hạnh phúc ...

Hạnh phúc chỉ thoáng qua ... nhưng niềm đau thì luôn còn mãi ...

”

(st)

p.s: ta biết mình sắp bị ném đá, hk sao, ta cũng đang cần gạch xây nhà =,=

ta cứ nghĩ chap 16.4 này rất ngắn cơ mà viết ra dài quá nên ta buộc pahi3 chia làm 2 phần, KenPj cho làm 1 phần nhỏ vậy, dấu sao cugn4 nhờ họ mà Zu mới đến nhà Jun mờ, đúng hăm, theo cách viết mới nên ta truy ra đủ mọi cảm xúc, mai ta bận nhưng nú đk ta sẽ bung hàng vào đêm khuya ng , ta hứa !

16.4 phần sau là những suy nghĩ của 2 bạn chế- JnZ , cơ mà 2 bạn chế sẽ tạm thời ko gặp nhau tropng suốt chap 16.4 này. Nú mún họ gặp thì đợi 16.5 đi nhớ ^^~

50. Chương 16 - 4 Tt

Chap 16.4 (cont) :

Tối nay Pj ko ngủ trong phòng mình, phòng đó trước kia vốn là phòng Khánh Hạ, biết đâu lỡ cơn say của Ken vượt quá giới hạn của bản thân tên đó thì tên đó lại qua phòng Pj, tưởng nhỏ là Khánh Hạ thì sao? Chẳng lẽ nhỏ phải trở thành nhân vật

” đóng thế

” nghe những lời đầy đau khổ của Ken sao ? Nhỏ đâu phải Khánh Hạ chứ !

Con người thì phải biết tránh khỏi những đau thương mà bản thân đã lường trước !

Nhỏ tựa mình xuống chiếc ghế ngoài phòng khách, những cô hầu gái cứ đưa nhau hỏi han vết thương trên tay Pj đang bị cắn sâu bởi những mảnh thủy tinh, nhỏ ko thể nói gì hơn ngoài cố nặn ra một nụ cười méo xẹo và méch mó. Cứ như sợ bị tiếp tục làm phiền, nhỏ lấy 1 chiếc gối chặn gương mặt mình lại, bên dưới đó là những giọt nước mắt đù nhau rơi ra khỏi khóe mi ...

Thấm đẫm ...

Nhỏ mặc kệ vết thương trên tay mình, nhiễm trùng thì sao, mắc quá thì cứ bỏ đi 1 cánh tay thôi mà! Lo gì chứ! Nếu sống mà ko cảm nhận được bất kì một tình thương trọn vẹn nào thì cho dù có bị gì đi chăng

nữa thì đó cũng ko phải là mối bận tâm của bất kì ai! Nhỏ từng trách ông trời sao lại ko công bằng với nhỏ!
Mọi thứ dành cho nhỏ hầu như ko có gì là trọn vẹn ...

Mệt mỏi ... cuốn vào dòng suy nghĩ ...

Nhắm mắt lại ... lạc bước vào những cơn mơ ko phải là cổ tích ...

.

Người con trai có vẻ đã tỉnh rượu sau mấy tiếng đồng hồ, dường như bị đau rất ở cổ họng do uống những chai rượu nặng quá nhiều nên tên đó đi xuống nhà dưới tìm nước uống. Có cái gì đó ko bình thường ở phòng khách, người nào lại ngủ ở sofa giờ này nhỉ?

Ken tò mò tiến lại gần, cái tay còn động lại nhiều vết máu khô, trong vết thương còn chui lên những cái gì đó lấp lánh, điều đó được nhận thấy khá rõ dưới ánh đèn mờ mờ của căn phòng

- Chẳng lẽ ... - Ken.

Ken nâng nhẹ cánh tay nhỏ lên, có lẽ một chút lí trí mơ hồ còn sót lại đủ để Ken biết có gì đó đã xảy ra ...

Ken lấy chiếc gối ra khỏi mặt nhỏ, lúc này trông nhỏ bình yên thật ... vô tình vuốt nhẹ tay trúng vết thương của nhỏ, mày nhỏ chột xò vào nhau i ... 1 bàn tay vội vàng rút lại ...

Ken thở dài rồi đứng dậy, điều hòa đang ở mức trung bình nhưng về tối thì mức này có thể khiến người ta thấy lạnh, bằng chứng là nhỏ co người lại như 1 con tôm luộc ...

- Vì cái gì chứ? - giọng nói có hơi khàn vì do nốc rượu quá nhiều, nhưng chất khàn đó cũng rất hấp dẫn.

Ken quay đi ... sau khi quay lại là 1 chiếc chăn to và một hộp cứu thương trên tay ...

Chiếc khăn to được phủ trọn người của Pj, có vẻ như tìm được sự ấm áp, nó rút sâu đầu mình vào đó, trông như một con mèo con đang tìm lấy hơi ấm ...

Ken dùng 1 vật gì đó lấy những mảnh vỡ nhỏ ra khỏi tay Pj, tên đó cố làm mọi chuyện thật nhẹ, cơ hồ như sợ Pj sẽ thức tỉnh vì đau ...

Coi như là một hành động chuộc lỗi vậy ...

- Khóc??? Vì cái gì???- 1 lời nói khẽ được bung ra nhưng lại bị nén lại ngay cổ họng.

Linh tính của Ken mách bảo cho tên đó biết về một thứ cảm giác gì đó, đáng lẽ tên đó phải thấy hả dạ chứ? Nếu đó là kế hoạch từ ban đầu đã vạch ra thì tên đó đã thành công rồi còn gì! Sao ko cảm nhận được sự hả dạ mà chỉ là 1 cái gì đó khó có thể diễn tả thành lời ... Chỉ là khi nhìn vào gương mặt sở hữu nụ cười đó, Ken tự hỏi có khi nào mình đã làm vậy bản 1 thiên thần ...

Mà tên đó đang nghĩ gì thế? Thương xót ột đứa con gái sao? Đùa !!!

Nhưng dù gì thì trò chơi này cũng cần phải có sự kết thúc, sẽ kết thúc nhanh thôi ...

Ken quay trở lại phòng mình, sau lưng là người con gái với chiếc chăn to và 1 cánh tay đã được sát trùng kĩ lưỡng ...

.

Có 1 trận đánh cũng vừa diễn ra, đối thủ có lẽ khá mạnh, bọn nó chắc chắn mình sẽ thắng nhưng số bị thương cũng ko ít, bọn nó cần leader ở đây để củng cố lại tinh thần ... Nó hiểu những gì mà đàn em mình nghĩ, leader của bên kia xuất hiện trong khi nhóm nó tự chỉ huy lẫn nhau, ít nhiều cũng sẽ cảm thấy hụt hẫng một chút ... thế nên nó ko thể khoanh tay đứng nhìn được. Mấy đứa bào tin ko dám gọi cho Pj và Ken vì bọn nó sợ sẽ làm phiền 2 người họ, ai chẳng biết hôm nay Pj với Ken ra sân bay tiễn mẹ nhỏ, Jun thì ko gọi được nên bọn đó đành gọi cho nó thôi! Tụi nó phần lớn đều thiếu sự quan tâm, vì thế chỉ cần sự hiện diện của 1 leader, dù chỉ là xuất hiện chứ ko làm gì cả, cũng khiến tụi nó cảm thấy ấm lòng rồi!

Hiển nhiên, nó xuất hiện giải quyết tình hình.

Bằng trên đường với 1 tốc độ cực nhanh, 1 tay giữ chặt vô lăng, 1 tay ko quên dựng đứng cổ áo mình lên che đi vết màu đỏ. Khốn thật! Ko nói chuyện để rồi gặp nhau lại như thế này đây! tự hào chưa! Cả tuần nay như người mất hồn, với 1 kẻ như hần tội tình gì nó lại thế! Nguyên nhân? Vì hần ko coi trọng nó? Vì hần đã

” trả

” nó mọi thứ bằng những tờ tiền nhơ nhuốc đó? Nói trả là trả được sao? Muốn quy thành tiền là quy thành tiền? Những thứ đó đâu phải bụi, thổi nó có bay đi đâu! Ừ, mà cũng đúng, cái mối quan hệ

” bay

” rồi ý chứ, nó phải vui nhỡ? Sao có cái gì cứ day dứt mãi trogn lồng ngực trái này, nếu đã bay, sao ko bay hết ???

” Tôi đã cho anh những gì để rồi anh trả lại tôi những thứ đó?

”

/cho đi niềm tin để rồi trả lại dối trá ...

Có bao giờ hần coi nó là bạn, chính miệng hần cũng lạnh lùng thốt ra chỉ là người quen ...

Cho hần 1

” trò đùa

” mất tích vào hôm đi chơi để rồi hần trả nó ...

Hần đội mưa tìm nó, hần ghi nhớ rõ điều đó ko? Mưa hôm đó lạnh bao nhiêu? Sao bây giờ hần lại trả nó cái lạnh đến phiêu người như vậy? Nếu tét thì làm ơn đừng bao giờ đội mưa tìm nó nữa, nó đã chịu lạnh đủ lắm rồi!!!

Lỡ mang cho hần phiền phức, hần trả lại nó ...

Lần đầu tiên đến nhà hần, nó trượt chân xuống hồ, hần đã

” vớt

” nó lên, người hần ướt như chuột lột, lúc đó hần đã vắt áo khô chưa? Sao bi giờ nó thấy những lời nói của hần như những làn nước tẩy của hồ ngày hôm đó, cổ nhần chìm nó xuống tận đáy, bơ vơ mãi vẫn ko có ai nắm tay kéo lên, ngạt thở ...

” Tẩy

” mối quan hệ chỉ nhờ vài câu nói, vài tờ bạc màu xanh?!? Hần hay thật!

Chất tẩy đó mạnh đến mức trái tim nó như bị mất đi màu đỏ của máu, màu băng giá của băng ... chỉ còn chất tẩy đó làm cho khô cằn từng giây phút 1, in hần lên đó là những vết nứt, chỉ cần hơi mạnh tay là nó sẽ vỡ tan tành ...

Cho hần mối quan hệ thâm lặng, hần trả nó ... những điều như thế! Những ánh mắt xa lạ, những thái độ vô tình, những câu nói như lưỡi dao bén nhọn ... xuyên thẳng vào tim! Phải thôi, đã bào là thâm lặng thì làm sao hần biết!

Là do nó tự chọn ình cách sống ôm tất cả vào lòng !

” Có những kẻ ngốc cứ phủ nhận tình cảm nơi bản thân mình

” ...

KITTTTTTTTTTTT

Nó phanh xe gấp lại ... Nó vừa làm cái trò gì thế? Suy nghĩ vớ vẩn khi lái xe à? Có biết là nó xem hại chết chính bản thân mình rồi ko? Chỉ 1 khoảng cách nhỏ nữa thôi, xe nó đã đâm phải gốc cây !!!

” Biến đi ! Đùng

” âm

” tôi mãi thế!

”

Nó khê nghiêng rằng rồi lui xe về đúng làn đường. Lần này nó quyết tập trung tâm trí vào việc lái xe.

~

Vừa đặt chân vào, nó da04 thấy ngay 1 khung cảnh hỗn độn hiện ngay trước mắt. 2 bên đánh nhau có vẻ say máu đến mức1 leader như nó xuất hiện cũng ko ai mảy may nhận ra. Cứ thế nó chọn ình 1 góc khuất để tiện quan sát. Nó chắc chắn rằng nhóm nó sẽ thắng nhưng sẽ tốn khá nhiều công sức !

Tên thủ lĩnh phía bên kia này giờ chỉ khoanh tay đứng nhìn nên những hành động từ khi nó xuất hiện đã được tên đó thu gọn trong tầm mắt mình. Tên đó ngạo nghễ dẫn theo nhỏ bạn gái mình đi về phía nó. Nó ko muốn tiếp những tên dở hơi này nhưng do những đàn em nó đề

” bạn

” với công việc của riêng mình nên nó đành miễn cưỡng mà làm vậy!

- Nhan sắc thua cả vợ tao!

Tên đó hết nhìn nó rồi nhìn vào

” vợ

” mình mà so sánh!

Đôi mắt viền khói đó cũng chả lay động, nó thừa thông minh để hiểu tên đó đang cố tình chọc điên nó, nghĩ nó là ai? Zu đâu dễ dàng biến thành trò cười trong mắt người khác! Ngẩng mặt sang nhìn rồi trao cho 2 kẻ đứng đó một ánh nhìn đầy hờ hững, khoe môi nhếch lên bỗng chốc háo hức2 nụ cười khinh bỉ, làn môi bắt đầu lay động:

- Vợ mày - lướt nhẹ qua người nhỏ con gái- còn thau cả Gun!

- Gun ??? -tên đó nheo mắt, có lẽ ko biết gì.

- Mày dám so sánh tao với con chó của Jun?- 1 điều gì đó vừa thoáng qua khỏi đầu óc nhỏ con gái khiến nhỏ hét toáng lên.

- Thông minh! Tao chả nói, mày tự nhận mà!- cười đều.

Hành động nối tiếp hành động, sau một nụ cười ko mang hàm ý tốt đẹp là 1 cái bạt tay giáng thẳng vào má nhỏ con gái đó.

BỐP

- Vợ! Có sao ko?

Tên đó vội xoay mặt cô bạn gái mình lại phía đối diện, xem xét đủ mọi

”góc cạnh

” rồi như 1 con thú hoang, tên đó dùng tay bóp lấy cổ nó.

- Mày chán sống rồi! Dám đánh vợ tao à???

Nó ko nói gì, nhìn tên đó như thôi miên rồi dùng tay mình bẻ ngược lại cánh tay rắn chắc đó, sức nó ... có vẻ mạnh, điều đó khiến tên con trai đó đau đớn, ko ngờ thể lực và sức nó lại mạnh như vậy! Vừa bị cánh tay nó chụp lấy, cứ như có 1 dòng điện vừa chạy qua, tên đó chột buông ra, cơ hồ như ko tin, còn đưa bàn tay mình lên xem xét!

- Mày ko thắc mắc sao nó biết Gun à?- mở to đôi mắt viền khói, ánh nhìn lơ đãng lướt qua nhỏ con gái đang xéo góc với mình.

Như chợt vỡ lẽ ra điều gì đó, tên đó bỗng đánh mặt lại, thô bạo túm lấy cổ áo bạn gái mình.

- Nói! Mày qua đêm tại nhà thằng Jun rồi đúng ko?

- Hức ... hức ... ko có ... chỉ là ... em đã vô tình nghe đến ai ... đó nói ... Jun là .. con chó mà ... Jun thương yêu nhất... thôi!

” nước mắt cá sấu

” - Zu đang cố tình ... chia rẽ mình đó!

Tên này ko biết tại sao lại nắm giữ được vị trí leader nhưng thực sự trông hắn có vẻ dần, vừa nghe mà chau7
kip phân tích gì là đã làm trận làm thượng, bị lung lay bởi những lời nói, câu từ của người khác.

Có vẻ như 2 người đó vẫn chưa nhận ra mình đã dần dần nằm trong vòng vây của tụi Zu, trận đánh ngoài đó cũng sắp đến hồi kết thúc, đàn em tên đó ai nấy cũng nằm la liệt, có một số đứa dù biết thua vẫn có mà chống chọi, đàn em nó thì nhẹ hơn 1 chút, chỉ có vài vết thương ngoài da.

Nó hất mặt ra lệnh cho đàn em mình, hiểu ý, bọn nó lùi ngay nhỏ con gái ra khỏi tầm cầm đầu.

- Yah, buông ra, làm gì thế? Chồng!!!

Nhỏ con gái đột nhiên bị giữ lại thì phát hoảng, nhỏ sợ Zu sẽ làm nhỏ 1 vố, chơi những trò dâm tiện như sai đàn em cướp đi sự trong trắng của bản thân (dù nó đã mất từ lâu) . Nghe hài quá nhỉ? Tên bạn trai có vẻ sốt ruột cũng lên tiếng mắng mỏ, c- hửi rủa.

- Tụi bây làm cái chó gì vậy? Thả nhỏ ra!

- Calm down! - nhếch môi, khiêu khích thấy rõ.

Tức giận vì bị coi thường, tên đó xông lên, định cho nó bài học, sự tức giận thôi thúc tên đó hành động nhanh hơn thường ngày, nahnh đến mức đàn em nó chẳng kịp ngăn lại. Nhưng đó chỉ là đàn em nó thôi, đàn em và leader có sự khác biệt khá xa về khoảng cách đấy, nó đương nhiên phải khác, khả năng phòng thủ nó cao hơn nhiều ...

Chộp mạnh vào cổ người vừa lao tới, ngăn ko cho tên đó tiến thêm bước nào nữa! Cơ hồ chỉ cần thêm lực 1 chút nữa thì những đốt xương ở cổ tên con trai đó sẽ trở nên gãy khúc ngay lập tức ... Ánh mắt ko chứa bất kì sự vương bận nào, điều đó càng làm tên con trai trở nên hoảng loạn, chưa kể bàn tay nó ko ngừng siết chặt lại chưa có ý định sẽ buông ra...

Mẹ kiếp! Nhục nhã khi phải thừa nhận điều này nhưng tên đó bắt đầu thấy khó chịu. Mọi ô xi đều bị chặn lại khi tới cuống họng, ko thể thông tới phổi được. Gỡ mà tay nó ko ra, sao mà chặt quá! Có khi nào nó sẽ bóp chết tên đó ???

- Chị ... chị Zu ... !

1 tên đàn em xanh mặt kêu lên, nếu cứ thế ko khéo tên này chết mất!

Nó lạnh lùng buông tay ra, hết mạnh tên đó xuống đất, chỉ mới đây mà cổ tên đó đã hằn lên 5 dấu tay của nó, màu đỏ bầm ... Trông có vẻ đáng thương, tên con trai đó cứ cố hấp thu lấy ko khí xung quanh mình cứ như sợ nó sẽ bị tước đoạt 1 lần nữa.

Đáng thương!!!

Nó hài lòng với những gì mình đã làm! Mang một người sắp đến địa ngục về trần gian! Lâu rồi mới cảm nhận được cảm giác này! Thú vị nhỉ ???

Bọn bên kai nằm la liệt dưới sàn là hiển nhiên! Bên nó, từng đứa dựa vào nahu mà đi! Đề phòng bất trắc nó đi cuối cùng để đảm bảo sự an toàn cho nhóm tránh khỏi những trò chơi khăm !

- Yah, con khốn, mày chết chắc!

Tiếng bước chân ngày càng gần với nó, giọng nói văng vẳng bên tai. Nó xoay người lại, chợt nhận ra có 1 khúc gỗ đang giáng xuống đầu mình. Ngược thế, khoảng cách cũng khá sát khiến nó chẳng thể làm gì hơn ngoài đưa tay lên đỡ.

RẮC

Khúc gỗ bị mối ăn làm ục, vừa va chạm mạnh vào tay nó, khúc gỗ đã bị gãy làm đôi. Chợt nhúu mày nhìn vào đoạn tay vừa bị thương rồi liếc nhìn kẻ đang cầm khúc gỗ kia- bạn gái tên cầm đầu. Tên cầm đầu vừa định thần nay càng hoảng sợ hơn, chả ai biết được bạn gái tên đó sẽ phải trả cái giá bao nhiêu cho điều mình vừa gây ra.

Dùng cánh tay ko bị thương túm lấy phần tóc mái của nhỏ rồi ghì nó lại sát mặt mình, bờ môi nó lạnh lùng buông ra từng chữ khiến đối phương

” lạnh

” cả người.

- Hình như ... mày rất thích thu hút sự chú ý của tao ???

Lúc này, đứa con gái ngu dốt đó mới hiểu mình đã động vào 1 nhân vật ko - nên - động vào! Giương ánh nhìn bất lực và hối hận về phái tên bạn trai nhưng đáp lại vẫn là 1 ánh mắt bất lực ko kém, tên đó ko muốn thiếu oxi lần 2 đâu, cảm giác đó thật kinh khủng ...

Bàn tay đang túm lấy phần tóc mái chợt buông ra, thuận tiện đẩy ngã đối phương về phía sau, rồi ko thương tiếc mà ban cho nhỏ cú đập vào bụng! Tình hình có lẽ ko có gì đáng nói nếu như lực đá của nó nhẹ hơn và nó ko mang giày cao gót! Đau điếng! Nhỏ giờ chỉ biết nằm dưới đất mà ôm bụng kêu rên, nước mắt chảy thành từng giọt ngắn dài ướt đầm cả khuôn mặt, ruột gan phèo phối như muốn rớt ra ngoài!

Tên bạn trai bất tài khi thấy nó đi rồi mới dám mon men tiến lại người bạn gái.

Nó kéo tay áo khoác mình lên xem xét, nhanh thật, chỉ cách có mấy phút mà đã sưng tấy lên! Nó suýt hại bản thân mình nặng hơn cả như thế cũng chỉ vì ko - tập- trung - 1 -lần- nữa!

- Ko sao chứ Zu?

1 đứa đàn em đại diện đứng ra hỏi thăm nó.

Nó lắc đầu, tỏ ý ổn, đã thế còn vỗ vỗ vào chỗ sưng đấy rồi thờ ơ kéo tay áo xuống như cố tình chứng tỏ cơn đau ở tay là ko tồn tại.

” Che lấp vết thương trên tay như che lấp cơn đau âm ỷ nơi lồng ngực

Vỗ vỗ vào chỗ sưng như tự xác muối vết thương mình!!!

”

Tay vẫn còn cử động được! Chưa gãy !?!

.

- A lô!

-

- À, là anh Jun ạ! Em gọi anh mãi mà ko được!

-

- Xong cả rồi! Chị Zu quản lý mà anh!

Biết ngy mà, cái ngữ điệu lúc n1o nói chuyện điện thoại là chỉ có đánh nhau thôi! Vậy mà lại ko thêm nói với hần 1 tiếng, coi Leader như hần là 1 con bù nhìn à? Lúc đó nó chẳng đang đứng đối diện hần thì là gì? Quá lảm!

-.....

- Sao ạ ? Có chút! Chị Zu bị chơi khăm phát cuối!

-

- Bình thường ạ, thấy chị ấy cử động ko có gì là khó khăn!

-

- Anh nói gì ạ?

51. Chương 16 - 5

- Tao nói: phá nhóm bọn đó, ko cho phép tồn tại!- Jun lặp lại lời nói của mình, điều gì đã khiến hắn kiên nhẫn đến mức lặp lại 2 lần một câu nói???

Ko biết tên đàn em có tiếp thu được hay ko nhưng hắn lặp lại 2 lần là quá nhiều rồi!

Cái nhóm đó phải biến mất ngay, ko được hoạt động nữa, hắn ko muốn thì ko ai có thể thay đổi được !

Có cái gì đó xảy ra khiến hắn ko muốn nhóm đó tồn tại trong cái giới này!

Còn 5p nữa là tới giờ họp nhóm rồi, sao hắn vẫn chưa chịu xuất hiện ? Chẳng phải ngoài cái mác lạnh lùng ra, những người trong nhóm còn gọi hắn theo kiểu dí dỏm khác là

” Jun clock

” sao? Ủ, ngoài danh của 1 leader, tụi trong nhóm còn xem hắn là một cái đồng hồ- chiếc đồng hồ luôn chạy sớm một vài nhịp. Tác phong của 1 leader luôn khiến họ phải chạy đua với thời gian, như vậy cũng đồng nghĩa với việc uy tín của mình sẽ được nhìn nhận khá cao trong hàng chục con mắt quan sát.

1p

2p

- Trễ 2p rồi!- Ken nhíu mày.

- Mới có 2p, làm gì ghê thế?- Pj nhíu mày.

- Ko bình thường tí nào! Jun coi trọng thời gian, nếu tới trễ dù chỉ là 1p thì thằng đó vẫn sẽ điện báo!

Jun là thế, hắn lúc nào cũng rõ ràng về khoản đó, tình cảm có thể mập mờ ko phân định, tiền bạc có thể

” cúng

” luôn mà ko cần trả nhưng thời gian, nhất định phải có sự phân biệt rạch ròi..

Ko chỉ là 1 leader tài năng, hắn còn được biết đến là 1 leader rất quan tâm tới các thành viên khác, dù ánh mắt hắn chưa bao giờ thể hiện lên điều đó nhưng chính những hành động dù nhỏ nhặt vẫn khiến tụi đàn em hiểu được hắn ko như các leader khác - các leader chỉ biết xem đàn em mình là những con cờ, sống cũng được mà chết thì chẳng sao. Trong một cuộc ăn chơi dù vui đến mấy, chỉ cần hắn nghe được tin tức liên quan tới nhóm hay thành viên của mình thì con người được cho là máu lạnh đó sẽ ko ngại ngần mà đứng thẳng dậy, rời bỏ cuộc vui phía sau và phóng xe như bay đến cái địa điểm mà mình vừa biết được! Cho dù cái tin đó là tích cực hay tiêu cực đi nữa thì diễn biến lần nào cũng thế!

- Đạo này thằng Jun ... ngộ! 2 người có cảm nhận được điều đó ko?- Ken có vẻ trầm ngâm, có lẽ tên đó đang thực sự quan tâm đến thằng bạn thân của mình, 2 tay tên đó khoan trước ngực, ngửa người ra sau ghé suy ngẫm, đôi mắt dương nhẹ qua nhìn 2 người con gái đang ngồi đó.

Pj lắc đầu, vì trong mắt Pj hắn luôn đạt tiêu chuẩn của hàng

” bad

” , vả lại, cũng chẳng thân thiết vs nhau là mấy nên dù hắn có thay đổi, Pj cũng ko thể nhận ra được.

Nó ngược lên nhìn Ken, bắt gặp ánh mắt Ken đang dừng lại ngay mình thì nó hồ hững quay đi. Nhìn nó làm gì? Nó có biết gì đâu. Hắn đã trả cái mối quan hệ bọn nó về ban đầu rồi, rồi hơi đâu mà quan tâm đến những chuyện của hắn nữa. Chẳng là gì của nhau tại sao nó phải quan tâm đến những thay đổi gì đó! Ngộ là ngộ thế nào? Trau chuốt hơn? Bớt lạnh hơn? Nói nhiều hơn? Ấm áp hơn? Hay ... nụ cười chân thật duy

nhất mà nó thấy hôm nào đã được hân sê chia thêm cho 1 người con gái khác ??? Đột nhiên nó lại nở nụ cười nhạt thêch! Từ khi sinh ra, đã chẳng có cái gì là giành riêng cho nó rồi!

- Mà ... Jun thay đổi gì thế chồng?- Pj

- Chỉ là theo cảm nhận của chồng thôi! Tên hâm đó quay lại bản chất thời kì

”sơ khai

” - lạnh lùng và tàn nhẫn! Mấy trận gần đây, Jun trực tiếp tham chiến, hẳn cả 2 cũng biết Jun mà nhúng tay vào thì bọn đó khó mà toàn vẹn được như lúc đầu!- Ken.

- Có khi nào lâu ngày ko đánh nên anh Jun sợ mọi người ko còn coi trọng cái vị trí leader của anh ấy ko?- Pj.

- Chả đứa nào dám nhìn tới cái ghế Leader đó đâu! Thằng Jun nổi như cồn trong cái thế giới đó rồi, đụng vào cho nó kill chết à? Vả lại, 2 người ko biết chứ từ khi EVIL và Mẫu Đơn sát nhập, tính nó

” nguội

” đi nhiều! Chỉ là gần đây nó thay đổi, lấy thú vui là đánh nhau ko thì gái gú- cái thứ mà trước đây nó rất ít khi đụng vào!

Ý cuối trong lời nói của Ken làm nó chợt nhớ tới nhỏ con gái hôm qua ...

- Gần đây nó thường nghe nhạc!- Ken.

- Anh Jun lúc nào chả cắm tai phone vào tai ! 20/24 ý nhở, chỉ có lúc ở bar là ko có thường thôi!- Pj.

- Ko! Cái đó biết mà! cái chính là 1 bài mà nghe đi nghe cả chục lần ý!

- Hm? Vậy là ko bình thường nha!- Pj gật gù.

” Cô ấy giết chết lòng tự tôn của tôi

Tôi biết là cô ấy giết chết lòng tự tôn của tôi

Em thật khác biệt so với những người con gái khác

...

Anh phải lòng em rồi

...

Em thật xinh đẹp, anh thực sự bị cuốn hút bởi em

...

Anh như phát điên lên

Và anh ko thể kiểm soát mình khỏi cơn choáng váng này

...

Đến tận bây giờ anh vẫn nghĩ là mọi cô gái đều như nhau

...

Nhưng giờ đây anh đã bị đánh gục vì em

...

She kill my ego

Bất chợt em thể hiện điều đó và khiến anh đau khổ

... dường như anh sẽ sụp đổ

”

(EGO- BIG BANG)

(nguồn sub tạm thời mình chưa tìm được, vì lời sub này do nhỏ em ghi vào giấy mà ko ghi nguồn)

- Hay là ... vì chuyện hôn thê mà ba hấn sắp xếp nhỉ? - Ken.

Như 1 phản xạ, nó đưa mắt nhìn Ken ... Khoan đã, nếu logic lại có chút vấn đề. Chẳng phải Pj nói hấn có cảm tình với vị hôn thê của mình sao? Vậy thì có gì Ken lại nói có thể hấn tiêu cực như thời gian này là do chuyện đó? Ken hoặc Pj, 1 trong 2 người, có kẻ nói sai sự thật! Ken là bạn thân của Jun, có thể Ken đúng, vì tâm tư của hấn chỉ có Ken mới hiểu nổi. Vậy có gì mà Pj lừa nó??? Phải làm rõ mới được! Điền với 2 người này mất!

KING KOONG

Sau tiếng chuông cửa vài phút là sự xuất hiện của hấn

Vẫn hào nhoáng và bóng bẩy ... vẫn là mái tóc bạch kim đó ...

Style ăn mặc dạo này đỉnh thật!

Tiến về phái cái ghế trống dành inh- bên cạnh nó, hấn từ tốn kéo ghế xuống ngồi, cử chỉ hấn lãnh đạm đến mức những người trong khoảng đó đều gần như ko tồn tại trước hấn. Hấn vuốt nhẹ tóc ra sau, kéo ngang qua tai để lộ ra chiếc bông tai nhỏ được làm bằng đá quý màu đen. Ngạo mạn và kiêu kì hết như người đang sở hữu nó.

- Mà y tới trễ tận nửa tiếng đó thằng hâm!- Ken cần nhần.

Đúng thật là Ken giờ chẳng hiểu nổi thằng bạn mình nữa rồi! Chưa bao giờ hấn như thế, ken dám khẳng định điều đó! Chẳng lẽ vì vụ hôn thê? Nhưng rõ ràng là hấn đã nói với EKn là sau những lần hấn từ chối bằng những lời lẽ hết sức

” nhẹ nhàng

” thì ba hấn chả đá động tới nữa! Hông lẽ lại có vị hôn thê mới sao?

- Hạp lẹ đi, tao bận!- Jun.

- Làm gì nóng vậy? Biết tụi tao chờ bao lâu ko? - Ken.

- Mà y thấy nóng à? Vậy mà có người kín bưng!

Hấn liếc nhẹ mắt sang nó rồi nhếch môi cười.

Khỏi nói cũng đủ biết hấn xỏ xiên ai, chỉ có Ken với Pj là đơ mặt ra ko thể hiểu gì.

- Tay?

Nó cố tình bỏ đi câu nói của hấn mà chuyển sự chú ý sang cánh tay của Pj, nghe đến đó, Ken hơi giật mình, ko biết ông quản gia có nghe theo lời Ken nói ko.

.

- Cậu chủ ...

Ken đang đi chợt dừng lại, chuyện bằng bó ... ông ta thấy rồi sao?

- Thấy rồi? - giọng Ken thoảng qua nhẹ như 1 làn gió trong màn đêm mỏng manh.

Trước câu hỏi của Ken, ông ta tự cho phép bản thân mình im lặng.

- Nếu Pj đề cập đến chuyện đó, nói ai cũng được, tuyệt đối ko được nói tôi!

Ken buông ra những lời nói rất khê ... khi đi lướt qua ông quản gia già ...

Nhìn bóng lưng Ken khuất dần sau những bậc cầu thang, ông khê lắc đầu. Ánh mắt đó của Ken khi nhìn Pj có chút gì đó dịu dàng nơi đáy mắt ... 1 chút thôi! Nhưng lâu lắm rồi ... ông mới thấy lại cái được gọi là

1 chút đó ... Có lẽ ... Ken chưa nhận ra mình đã có chút thay đổi ... nếu cứ như thế ... ko sớm cũng muộn, có một ngày ... Ken sẽ phải hối hận ...

.

Pj vừa nghe câu hỏi của Zu thì chợt ngẩng ra. Nhỏ nhìn vào cánh tay đang băng bó của mình. Hôm qua trong giấc mơ, nhỏ thấy mình được Ken băng giúp. Ko biết thực tế ra sao, ko biết ng' trong thực tế đã làm nhẹ nhàng như thế nào- người đó hẳn đã rất nhẹ, nhẹ đến mức nhỏ chẳng thể cảm nhận đk những cái đau rất khi người đó gấp những mảnh thủy tinh ra khỏi tay mình. Là tại nhỏ hông muốn mở mắt ra, vì sợ giấc mơ đó sẽ tan biến hay vì người đó thực sự nhẹ nhàng, sợ làm đau nhỏ ??? Nhưng đó chỉ là giấc mơ có Ken thôi, sáng sớm vừa tỉnh dậy, nhỏ đã rất ngạc nhiên với dải băng trắng trên tay mình. Cứ ngỡ giấc mơ hôm qua là thật, nhỏ đã vui nhưng rồi cũng đã thất vọng khi biết được người băng tay ỉnh lại là 1 chị hầu gái, cũng phải, đường băng chuẩn thể mà, lại rất đẹp nữa! Hẳn chị ta đã băng cho Pj rất kĩ nhỉ???

- Ko có gì!

Mắt khoảng khá lâu để Pj trả lời cho câu hỏi đó. Kèm theo là một nụ cười rất tươi, càng ngày nhỏ đóng kịch càng giỏi nhỉ?

" Tim và miệng là những bộ phận chẳng liên quan đến nhau... vì thế ... khi tim đau thì miệng vẫn có thể mỉm cười

"

Nhỏ cứ ngỡ hôm qua Ken say nên chẳng còn nhớ gì thể enn6 bây giờ nhỏ mới có thể bình tahn3 khi đối mặt với Ken như thế!

- Jun, chờ xí! Em mang nước ra cho anh!

Nói rồi nhỏ chạy biến ra khỏi phòng khách.

Bất chợt điện thoại Ken đổ chuông, vậy là tên đó cũng ra chỗ khác để nghe điện thoại.

Trong phòng chỉ còn 2

" tăng băng

" , nhiệt độ giảm đi thấy rõ dù điều hòa đang ở mức trung bình!

Hắn ngồi đan chéo 2 chân mình lên bàn, 2 tay khoanh trước ngực, mái tóc bạch kim mượt mà rủ xuống do ko có chất xúc tác của gel nên nó ôm lấy gương mặt góc cạnh đó, chưa kể đến chiếc sơ mi trắng trên người hắn, trắng theo 1 nghĩa thực sự, ko vương chút bụi bẩn nào, chiếc áo che lấy bờ vai rộng mà nó đã từng tựa vào khi hắn cõng nó trên vai, cả cái nét mặt lạnh băng ... trông hắn cứ như 1 thiên thần ... 1 thiên thần thuộc về miền băng mảnh.

Nó cần giải quyết với Pj một số chuyện nên toan đứng dậy, nó cần tìm Pj ... nếu ko giải quyết rõ thì cơ thể nó sẽ rất khó chịu.

Chỉ còn cách cánh cửa 1 khoảng nữa thôi là nó đã chạm tới cửa vậy mà có một bàn tay rắn chắc đã níu giữ cánh tay nó ... siết chặt ...

Nó xoay lại, nhíu mày nhìn hắn. Hắn cũng đổi tư thế, 2 chân lúc này đã chạm đất và dần đứng lên đối diện với nó ... Tay hắn làm nó đau, chỗ hôm qua vẫn chưa hết sưng mà ...

Nó cứ im lặng ko hề lên tiếng rằng hắn đang siết vết thương của mình, cứ mím môi lại, ánh mắt có chút ko thoải mái ...

Hắn nhận ra sự ko thoải mái đó trong mắt nó, nhưng hắn nghĩ theo nghĩa khác, hắn ko nghĩ là vì vết thương nên nó mới ko thoải mái ... đó là vấn đề ...

- Khó khăn vậy sao?- nhếch môi cười, ánh mắt xám tro như có những mảng băng vỡ.

Nó ko trả lời vì thực ra nó ko hiểu điều hắn đang đề cập chứ ko có bất kì ý gì khác.

Vì nó mặc áo tay dài nên hấn chẳng đủ tinh tế để nhận ra phía sau mảnh vải che tay đó là 1 vết thương đang sưng lên như dâng ứ mủ phía trong.

- Đúng thật thế rồi!- lại cười, 1 nụ cười có vẻ chua chát, hệt như nụ cười nó thấy khi hấn vừa nói chuyện điện thoại với ba hấn xong.

Thà là hấn cười những điệu cười ko mấy tốt lành nhưng ít ra nó còn đỡ hơn nụ cười đang hiện diện trước mặt nó ... nó xoay mặt ra ngoài ...

Hấn ... lại nghĩ hành động đó mang một ý nghĩa khác ... thì ra nó chẳng còn muốn nhìn thấy hấn nữa ... thế cơ đấy ... chỉ cần hấn biến là được chứ gì ...

Cánh tay hấn siết nhẹ dần rồi từ từ buông thông ... ko có thêm bất kì lời mĩa mai nào khác ... điều này làm nó ngạc nhiên ...

Nếu ko muốn thấy hấn tới mức độ này thì thôi vậy! Hấn đi là được rồi! Đến bây giờ, hấn vẫn ko hiểu là mình làm sai chuyện gì ...

Cái thứ cảm xúc hấn luôn phủ nhận trong giây phút nó đứng dậy muốn bỏ ra ngoài lại

” biểu tình

” 1 cách dữ dội ... lúc đó ... là giây phút hấn biết mình ko thể che đậy thêm cho cảm xúc của mình ... thật ngu ngốc khi cứ trốn tránh, rồi chà đạp, hành hạ và coi thường điều đó ... thừa nhận với lòng rồi thì sao? Đau hơn nhiều ý chứ! Mệt mỏi rồi! Hấn muốn quên đi cái cảm xúc chết tiệt này! Nó làm hấn đánh mất tự tin của chính mình ... Chưa bao giờ hấn muốn quên đi 1 thứ nhiều như vậy!!! Hấn nên rũ bỏ cảm xúc đó ??? Chắc thế! Vậy thì hấn sẽ rũ bỏ.

Phủ nhận rồi thừa nhận, tiếp theo là rũ bỏ !!! Có quá bất công cho cái được gọi là

” thừa nhận

” ??? Nó chưa tồn tại được bao lâu mà!!!

Hấn rời khỏi phòng, sau lưng nó là 1 cánh cửa vừa khép lại ...

Nó nhận ra, có cái gì đó rất ko bình thường trong mẫu đối thoại này !!! Ngẫm lại ... có chẳng cả hai đều ko thể hiểu được những ý nghĩ của nhau ... ???

Tất cả chỉ do hiểu lầm !!!

Ánh mắt vỡ vụn, nụ cười chua chát ... nó cảm nhận được nỗi đau đó của hấn! Tại sao hấn lại đau! Vì nó ??? Nếu thế thì xin đừng là sự thật !!! Nếu đó là sự thật thì những hiểu lầm trước đó, những hành động câu nói đó của nó sẽ khiến hấn đau hơn cả vạn lần! Nó ko muốn! Chỉ một mình nó đau thôi cũng được! Đây là lần đầu tiên trong đời nó muốn phản kháng lại 1 điều trong vô vàn điều trong cuộc sống !!! Nó luôn thả mọi thứ trôi tuột theo diễn biến tự nhiên!!! Nó sợ cái tổn thương mà nó dành cho hấn, nó sợ hấn sẽ cảm thấy 61 điều đó thật! Nó ... sai lầm quá lớn rồi!

Quá nhiều hiểu lầm nối tiếp nhau ...

Ai làm ơn giúp cho hấn hiểu tất cả chỉ là giả dối ...

Nó ... đã hiểu cảm xúc câu bản thân mình !!!

Khi bạn muốn gánh vát hết mọi đau đớn thay ột người

Thì khi đó bạn phải hiểu

Bạn đã yêu người đó hơn chính bản thân của mình ...

Pj trở về phòng với li nước thì ko thấy Jun đâu cả, Jun bạn đến thế sao??? Sao Zu lại đứng như trời trồng vậy nè!!!

Một lúc sau Ken bước vào và đi thẳng luôn vào cuộc họp ... Ken đã gặp Jun phải ngoài, hắn nói tới giờ hắn bận nên ko họp được, có gì tối cứ vào bar nhắn lại với hắn, hắn ko có quyết định trong kì họp này, mọi người muốn thế nào thì thế đó!!!

Jun quả là càng ngày càng thay đổi! Ken ... ko hiểu được hắn nữa rồi!

52. Chương 16 - 6

Chap 16.6

Hôm nay là ngày ấn định cuộc đua của tháng, đã được quyết định vào cuộc họp nhóm tại nhà Ken cách đây 3 ngày. Còn mấy tiếng nữa là tới giờ đua rồi vậy mà nó vẫn ngồi đó, chưa có dấu hiệu nào là cho thấy nó sẽ tới cuộc đua.

Nó ngồi tựa lưng vào tường, đầu ngả về phía sau, mắt hướng về phía ánh trăng đang soi ngoài khung cửa sổ, nó ko bật đèn nên ánh trăng hắt vào từ phía ngoài càng làm cho gian phòng nó trở nên huyền hoặc, những đợt gió cứ lùa vào đánh tung làn tóc mềm mượt đó. Nhìn đáng ngồi bó gối, cộng với cái màn đêm cực kì yên tĩnh này trông nó cô độc đến lạ lùng.

Đã 2 đêm, nó hoàn toàn thức trắng chỉ vì nhớ về cuộc hội thoại với Pj, nghĩ về cảm xúc của Jun.

.

Cuộc họp kết thúc, nó cần Pj nói rõ với mình 1 vài việc, bỏ qua ánh nhìn tò mò của Ken, nó lôi Pj ra 1 quán trà sữa gần đó.

- Chuyện Jun, sao lại nói dối Zu?- nó.

- Cũng ko hẳn mà, Jun đúng là có vị hôn thê rồi!- Pj hồi lỗi nhìn Zu- Chỉ là ...

- Chỉ là Jun đã từ chối và ko có tình cảm với ai!- nó tiếp lời câu cuối làm Pj chỉ biết cúi đầu.

- Zu biết nhóm mình có trò

” nói dối

” mà! (chương 13.3 / 52 có đề cập đến trò

” nói dối , bạn nào ko nhớ cứ xem lại) ... lúc đó quay chai trúng Pj nên Pj ... - Pj.

- Nên Pj đã chọn Zu là đối tượng ??? - 1 lần nữa nó lại tiếp lời Pj.

- Nhưng chẳng phải Pj đã xin lỗi vì đã gạt Zu rồi sao? Pj thấy Zu gật gật, ứ ứ nghĩ là Zu biết chuyện rồi nên mới im lặng thế!- Pj trình bày.

Có sao? Pj có xin lỗi nó à? Lúc nào ? À, mà khoan, hình như nó nghe được loáng thoáng qua tai. Đó hình như là cái hôm sau đêm xảy ra chuyện với Jun nhỉ? Ko thể tin được! Nó bất bình thường tới mức độ đó sao? Nếu như lúc đó nó ko phớt lờ 1 cách ngớ ngẩn như thế thì bây giờ mọi chuyện đã ko đến nước này! Rốt cuộc lúc đó nó đã bị quái gì mà hành xử như thế chứ! Nghe thấy điều đó nhưng lại ko quan tâm đến! Loạn !!!

- Zu?- Pj lay lay tay nó.

Nó giật mình ngẩng đầu lên.

- Bị gì thế?- Pj lo lắng.

- Ko sao!- nó

- Mà ... hình như Zu với anh Jun có trục trặc nhỉ??? - Pj ngập ngừng vì rất ít khi nào nhỏ nhúng tay vào các mối quan hệ của Zu.

- Ko, như xưa! Zu về trước!

Nó đứng dậy rồi nhanh chóng rời đi, Pj chưa kịp nói tạm biệt mà, thậm chí nhỏ còn chưa kịp lên tiếng thốt ra bất kì chữ gì ...

.

Đầu nó nhức thật, 2 đêm liền thức trắng, ko thể tham dự cuộc đua tối nay rồi, có hơi tiếc 1 chút ... Call ột số trong danh bạ ...

- Tối nay Zu ko tham gia!

-

Đợi Pj trả lời xong rồi nó mới cúp máy, để điện thoại qua 1 bên, hôm nay nó sẽ ngủ sớm 1 bữa.

- Chút nữa đua luôn, ko cần đợi Zu!- Pj đồng dạc tuyên bố.

- Sao thế?- 1 người thắc mắc.

- Tháng này Zu ko thma gia đua!- Pj.

” Tuyệt tình thật!

”

Nghĩ đến đó, hần ko thể ko tự thưởng ình điệu cười mỉa mai quen thuộc. Đã nói là bỏ cái tình cảm này rồi mà sao có cái gì đó cứ âm ỷ mãi trong tim, cứ như 1 cây vằm nhọn gấp mãi ko chịu ra vậy!

Ừ, đúng là thế, đúng là hần bỏ nhưng tim hần ko chịu bỏ =)

Đến cho tới tận bây giờ, hần vẫn ko biết mình đã sai lầm chỗ nào mà lại bị đối xử như vậy. Nghĩ đến những lời lẽ nhạo báng của nó tại sao hần lại ko cảm thấy khinh thường nó mà lại khinh thường chính bản thân mình, khinh thường bản thân vì tại sao lại dễ dàng thấy

” đau

” vì những điều đó! Ko đáng đau nhỉ? Cảm giác đau chẳng phải mất đi rồi sao? Sao giờ lại quấy rầy hần trong thời gian dài như thế, cho tới bây giờ, vẫn ko có ý rồi đi? Đau nhất vẫn chính là vật đang co bóp trong lồng ngực trái ...

Cái thứ tình cảm mới nhen nhóm này ko nên tồn tại sẽ hay hơn và tuyệt hơn trong cuộc sống của hần! Nó sẽ chẳng biết được! Nếu biết thì có gì khác? Hần nó sẽ hài lòng lắm vì đã

” thuần phục

” được món đồ chơi đắt tiền là hần? Tiếp sau, nó sẽ

”xoay

” hần như chong chóng? Hần cảm thấy chong chóng đúng là ngu ngốc, chỉ biết phụ thuộc vào gió! Ko có chủ kiến cho riêng mình ... tồn tại mà ko thể thiếu gió được ...

” Gió đến chong chóng sẽ lại quay

”

Nếu gió ko đến, chong chóng sẽ chẳng quay được, sự chờ đợi của chong chóng có quá chẳng là ngu xuẩn ???

Lại cười ...

- Mọi người chú ý, cuộc đua sắp bắt đầu! Trước khi đua, Pj nói rõ luôn, địa hình có 1 số đoạn khá nguy hiểm, nhất là chỗ khúc ngoặt, nó như chỗ khuỷu tay của mọi người khi co sát vào ngực vậy! Rất gắt!

- Thế nên- Ken chen vào lời Pj- cái tao muốn là tụi bây phải tập trung tuyệt đối ở khúc đó, đã có rất nhiều vụ tai nạn, cháy xe, nổ xe xảy ra ở đó! Cái này tổ chức, thứ nhất là để xả stress, thứ hai là để nâng cao trình độ của những người thích đua xe, thứ ba là rèn luyện tinh thần tập trung cao độ. Cho nên, thắng thua ko quan trọng, vui là chính! OK?

- Giờ vào đường đua nào!- Pj phấn khởi.

ĐOÀNG

Tiếng súng vang lên báo hiệu cuộc đua đã bắt đầu.

.

RẦM

...

- Nói tụi nó dừng ngay cuộc đua, gấp!!!- Ken.

Mọi người có vẻ hoảng loạn ...

...

Ồ e ò e ò e e

.

Đang ngủ, chuông điện thoại bất ngờ vang lên làm nó choàng tỉnh. Nó do dự bấm vào phím nhận cuộc gọi, có cái gì đó ...

- Chuyện gì? - nó.

- Zu, tới bệnh viện của nhà Ken gấp! Jun có chuyện rồi! Phòng 152 dãy B. Bọn này ko tới đó được, phải giải quyết vài chuyện với công an! Phiên Zu tới đó trông Jun giùm!

Nói rồi người đó cúp máy, chắc là đang gấp!

Quái gì thế? Jun sao lại nhập viện cơ chứ? Đua xe ... bệnh viện ... công an ... mọi thứ rối tung cả lên. Điên mất! Cơn nhức đầu của nó cũng đột nhiên bay biến! Nó vội vã thay quần áo, nói với ông quản gia vài câu rồi rồi lấy xe vọt đi!

Chân nó chợt khựng lại ở phòng B152. Cửa ko khoá kĩ, nó định đẩy cửa bước vào thì nghe được có người đang nói chuyện, nếu chen vào lúc này thì ko lịch sự chút nào. Sao lần nào cũng thế, lần nào nó cũng vào vai người nghe lén bát đất dĩ ???

Tin tới tai ông nhanh nhĩ? Giờ này mà còn làm phiền, ngại thật!

Nó ko thấy được nét mặt hấn lúc này, cũng ko thể rõ tình hình ra sao nhưng cái chất giọng trầm khàn vang lên đều đều mang ngữ điệu châm biếm đó là bằng chứng hùng hồn và thực tế nhất khiến nó biết hấn vẫn còn nguyên vẹn ... Chỉ là ... nó đang thắc mắc, ko biết hấn đang nói chuyện với ai mà khách sáo đến như vậy ...

- Con có biết mình đua như thế rất nguy hiểm ko? Chết đấy!- ông nhú mày, người đó ko ai khác chính là ba hấn.

- Thương xót tôi sao?- nhếch mép cười.

- Ý con thế là sao? - ba hấn có vẻ như đang có nén cơn giận.

- Tôi chưa chết đâu!- hấn phớt lờ câu hỏi của ba mình- Thậm chí xương còn ko gãy đốt nào- hấn giương mắt nhìn ông, 1 ánh mắt ngang tàng ...

- Đẹp ngay cái điệu bộ đó!- ông trừng mắt- Đúng là sai lầm!

Trong 1 giây, ánh mắt hấn có gì đó vỡ vụn, nhưng rất nhanh, nó đã bị ánh mắt sắt lạnh thường ngày giành lại

” thế

” chủ động.

- Sai lầm khi sinh tôi ra? Đúng chứ? Tôi tự biết là mình sẽ chẳng có cái quyền gì trong nhà nếu như ông có thêm 1 đứa con do bà ta sinh ra, trớ trêu, bà ta lại chẳng có khả năng sinh sản!- ấss cười mỉa mai.

BỐP

5 dấu tay in hằn rõ trên mặt hấn, mạnh !!! Jun đã hiểu sai ý ông! Ông cũng chẳng ngờ mình lại đánh hấn mạnh như thế!!!

Nghe tiếng động đó, nó sững cả người ... Ko lẽ ... ông ta đánh con trai mình sao? Đột nhiên nó rất muốn bật tung cánh cửa đó ra mà xông vào!

Có lẽ vì cái tán quá mạnh, trường hợp xảy ra cũng khá bất ngờ nên hấn vô tình tự cắn trúng môi mình ...

Bật máu ...

Hấn chậm rãi dùng ngón tay cái quẹt lấy vết máu trên môi rồi đưa lên miệng. Máu hấn sao có vị đắng thế này? Máu ai cũng như vậy sao? Đã thấm vào miệng rồi vẫn ko mất đi cái đắng đó! Khóe môi trong chốc lát lại vẽ nên nụ cười hờ hững.

- Đánh đã tay ko? Còn bên này nữa!- hấn xoay mặt phía bên kia về phía ba mình.

-

- Ko sao! Đừng tỏ vẻ hời hợt như vậy!- rõ ràng là mang hàm ý mỉa mai chứ ko phải an ủi - Nếu thấy tôi chướng mắt quá thì giết tôi luôn bây giờ cũng được, cũng chả còn gì lưu luyến đâu!- hấn cười khẩy, cùng lúc đưa con dao gọt trái cây phía đầu giường cho ông.

Nó chỉ biết đứng bên ngoài mà nín thở nghe từng lời hấn nói, ai thì ko, nhưng những gì hấn nói hấn đều có thể thực hiện, điên rồ hay ko cũng thế thôi! Hấn có biết mình đang nói nhảm gì ko? Sao lại ăn nói như thế! Đâu nhất thiết phải bắt cần đến mức như thế!!!

- Ông sợ mang tội giết con trai mình??? người đứng đầu tổ chức như ông lại sợ điều đó sao? Thôi thì để tôi làm thay ông, tay ông sẽ chẳng phải nhuộm giọt máu nào mà vẫn có thể khiến tôi biến mất!

Nó cảm thấy cơ thể mình run nhẹ, hô hấp cũng gấp hơn, đứt quãng ... khi hấn thốt lên câu nói đó! Đừng nói là tự giết bản thân, nếu điều đó là thật, nó biết hấn sẽ chẳng hành xử nhanh gọn đâu, ắt hẳn đó sẽ là một cái chết từ từ, khác nào là tự làm khổ chính bản thân mình ? Điên rồi! Quả thật điên rồi! Sao ông ta ko ngăn hấn lại? Ông ta muốn hấn chết thật sao?

Cùng lúc đó trong phòng, hấn đang dùng dao áp ngay cổ tay phải, nhẹ nhàng ấn vào đó những vết cứa sâu và dài. Máu chảy ra mỗi lúc 1 nhiều, mỗi lúc một sậm! Mặt hấn cực kì bình tĩnh cứ như cổ tay mà hấn đang

” tạo nên

” những vết cứa ko phải tay hấn vậy! Sâu hơn 1 chút, 1 chút nữa, lưỡi dao này sẽ

” liếm

” 1 đường rất

” ngọt

” qua tĩnh mạch và những sợi gân máu nơi cổ tay 1 cách rất nhẹ nhàng ...

Nó định xông vào thì chợt nghe tiếng kim loại rơi xuống nền đất, sau đó là tiếng rít lên của người đàn ông trung niên.

- Con điên rồi! Chỉ 1 chút nữa thôi con đã tàn phế! Con cũng biết đây là trong những cách

” thanh toán

” khiến đối phương đau đớn nhất mà!

- Chẳng phải ông muốn thế? Chưa chết nhanh vậy đâu! Theo cách của ông, tôi phải cắt hết tĩnh mạch tay bên kia và 2 chân mình nữa kia!- vẫn điệu cười cao ngạo đó.

- Yên đó, đừng làm thêm trò ngu ngốc nào nữa! Ta sẽ gọi bác sĩ!

Vừa nghe ông nói xong, nó vội né ra khỏi cánh cửa, tựa lưng vào bức tường gần đó, tay vờ nghịch điện thoại để tránh bị nghi ngờ.

Có cái gì đó vừa va chạm khá mạnh vào cửa phòng hắn tạo nên 1 tiếng động vừa đủ để nó nghe thấy, tiếp theo đó là những tiếng rơi loảng xoảng, có lẽ, tiếng va vào cửa là tiếng cầu chai nước biển mà hắn đã tháo kim tiêm ra ngay từ lúc ban đầu, còn tiếng vật dụng rơi xuống sàn hắn là cái giá treo...

Tuy ko bị gãy đứt thương nào nhưng trong quá trình xảy ra tai nạn, vai phải hắn đã va chạm khá mạnh xuống lòng đường nên giờ đây nó có vẻ ê ẩm và hơi buốt, thậm chí là ko cử động nổi, ban này, hắn cũng rạch cổ tay phải nhưng do cố chấp, máu hắn cứ tuôn ra ướt đầm mọi vật màu trắng trên giường. Bằng 1 cách cố tình, hắn đã ép bản thân phải cử động bằng được cánh tay phải đó, cũng dùng bàn tay phải, hắn vò vò mái tóc bạch kim của mình, tay càng đau, hắn vận động càng nhanh và càng mạnh, cứ như là 1 trò đùa hành hạ thân xác ...

Mái tóc bạch kim đã nhuộm vài sợi đỏ ...

Cơn đau này có vẻ ko là gì với hắn bởi vì ngay trong lúc này, hắn vẫn còn có thể nở ra 1 nụ cười - 1 nụ cười cay đắng ...

1 giọt nước mắt ứ đọng nơi khóe mi, chưa kịp rơi xuống đã bị hắn quẹt đi 1 cách thô bạo... Cái chất lỏng đó là gì thế? Sao ko đứng lại muốn thoát ra khỏi mi mắt hắn? Ko đáng để rơi 1 giọt nước mắt nào cả! Hắn ổn và hắn mạnh mẽ!!!

- Giả tạo! Tôi tồn tại vì điều gì? Tôi có chết thì cũng chẳng ai ngó tới! Ba có coi tôi là con ko?- hắn lẩm nhẩm- Các người ai cũng muốn

” xoay

” tôi là sao hả?- đột nhiên hắn cao giọng, cái chất giọng trầm khàn nghe có vẻ đau đớn, rất nhanh, khi hắn nói câu sau, 1 giọt nước mắt đã rơi khỏi mắt ...

Rơi nhanh và thấm đẫm ...

Nó rơi nhanh như sợ rằng nếu chậm phút nào nữa thì Jun sẽ lại dùng tay quẹt nó đi mà ko cho nó cái quyền tồn tại ... 1 sự tồn tại hiếm hoi ...

Có ai đó đã cho rằng Jun là 1 người ko biết khóc, 1 vài người khác cũng đã thừa nhận: nước mắt Jun là thứ khó tìm thấy nhất trên đời ...

Nó cay đắng nghe hắn thốt lên câu nói đó, có phải ... nó đã khiến hắn tiêu cực thế ko? Từ ban đầu nó đã là người sai? Chỉ biết làm tổn thương người khác để bảo vệ mình, ích kỷ thật!!! Tim nó đau, nó chỉ biết đưa tay giữ chặt lồng ngực trái. Nhưng khi hắn đau, hắn lại mỉm cười và hành hạ chính mình như 1 sự trừng phạt dành cho bản thân! Cổ họng nó rất ... Nó tựa lưng vào bức tường hành lang rồi ngồi bệt xuống, dùng 1 tay che mắt lại, 1 giọt nước mắt cũng trào khỏi khóe mi, nó bắt lức và căm ghét chính bản thân mình!!!

53. Chương 16 - 7

Chap 16.7

Vị bác sĩ và ba hắn vừa đẩy cửa bước vào phòng đã bị cảnh vật trước mắt làm cho sững sờ. Chai nước biển vỡ tan thành từng mảnh vụn, từng mảnh thủy tinh nhỏ nhưng sắc bén nằm vương đầy dưới cánh cửa chính, lấp lánh trong dịch nước biển đang chảy ướt sàn, giá treo ngã nghiêng, chăn gối trên giường cũng bị ném tứ tung xuống đất... trên đó có thấm đẫm vài giọt máu, điều đó cho thấy, hắn đã thực hiện những điều đó bằng cánh tay đau của mình... Mọi thứ hoang tàn, chính xác thì phòng bệnh ko còn là phòng bệnh nữa ...

Ơn trời là hắn ko đối xử tệ với bản thân mình, con dao vẫn còn nằm nguyên đó ...

Hắn nằm đó, phớt lờ đi sự hiện diện của 2 người mới vào, nhìn lên sàn nhà với vẻ vô cảm ... người bê bêt máu trông cứ như một con thú vừa bị tấn công. Lượng máu trong cơ thể mất đi khá nhiều, và điều đó khiến hắn thấy chóng mặt.

Nó quyết định ko lén lút kiểu này nữa mà bình tĩnh ngồi vào dãy ghế ngoài hành lang, nó định khi nào 2 người đó rời đi, nó sẽ xem xét tình hình rồi vào thăm hắn.

- Cậu đã làm điều ngu ngốc gì thế?

Vị bác sĩ xem xét cổ tay phải của hắn rồi nhăn mặt hỏi.

- Đừng đụng vào!

Hắn lạnh lùng giật tay mình ra, điều đó ảnh hưởng đến vai hắn ... hắn chột nhứu mày lại vì đau ...

- Vai cậu đã bị tác động khá mạnh, gây nên tình trạng đau buốt. Trong thời gian chờ nó bình phục, cậu nên hạn chế dùng đến nó, nếu cậu cứ ngoan cố ko nghe, tay cậu mà phát sinh thêm gì nữa là tôi sẽ ko chịu trách nhiệm đâu! Còn nữa, cổ tay phải được sát trùng bằng bó ki lưỡn, vết cứa rất dài và sâu, nếu cậu ko muốn mình bị liệt thật thì tốt nhất ngừng mấy trò đại dột lại đi!

- Lắm lời!

- Vũ !!! - ba hắn nghiêm giọng khi thấy hắn vô lễ với vị bác sĩ đó.

Định răn đe thêm gì đó nhưng chuông điện thoại ông lại vang lên.

- A lô?- ông xoay người sang chỗ khác nghe điện thoại.

-

- Chuyện đó để tao giải quyết!

-

- Ngay bây giờ? - ông liếc nhẹ mắt nơi hắn đang nằm - uhm ... - có chút ngập ngừng- tao tới liền!

Trước khi cho điện thoại vào túi, ông liếc sơ qua chiếc đồng hồ nhỏ trên màn hình điện thoại, nhanh thật, 2 h mấy gần 3 h sáng rồi, ông cần giải quyết gấp vài chuyện... nếu ông đi bây giờ, hắn sẽ trách ông chứ???

- Đi đi!- lời nói có chút hệt hắng, thật khó để phát hiện ra sự hệt hắng trong cái ngữ điệu lạnh băng đó.

- Phiền bác sĩ băng bó vết thương trên tay nó!- ông quay sang nhìn vị bác sĩ với ánh mắt trông chờ.

- Ko cần! Bién hết cho tôi nhờ!- hắn cao giọng.

- Nếu cậu ko sát trùng thì rất có thể nó sẽ bị lở loét, nhiễm trùng kiểu đó rất nguy hiểm. Nếu nhiễm trùng quá nặng, vết thương sẽ ngày càng ăn sâu vào gây hoại tử, lúc đó phải cưa bỏ nó!- bác sĩ.

Đang nằm, hắn ngồi phắt dậy, đưa mắt nhìn vị bác sĩ, thái độ tỏ vẻ bị làm phiền thấy rõ.

- Chỉ cần tôi sát trùng thôi chứ gì?- hắn nhếch mép.

Cả 2 người đều gật đầu nhẹ, nhưng sao câu hỏi đó của hắn làm cho cả 2 đều cảm thấy có chút gì đó ko ổn sắp diễn ra, cả nụ cười của hắn nữa, cái điệu nhếch mép sao quá đỗi quen thuộc, trông nó có vẻ phớt đời, có vẻ như nào hắn lại nghĩ ra được cái gì mới chẳng?

- Dai như đĩa!- hắn lăm bằm- Tôi làm xong rồi thì 2 người cũng bién giùm!

Dứt lời, hắn lấy chai thuốc sát trùng trong chiếc khay của vị bác sĩ vừa mang vào, cầm lên và từ từ mở nắp, thẳng tay trút vào vết thương trên cổ tay mình, nhiều đến mức những giọt nước cứ đua nhau nhau rơi xuống, ướt đầm cả vùng cổ tay, thấm xuống đệm ...

nhỏ giọt ...

Người ngoài nếu nhìn vào chắc chắn sẽ nghĩ hắn đổ nước lên tay mình chứ ko phải là thuốc sát trùng ...

Đau và rất ... bằng chứng là những giọt mồ hôi đã bắt đầu xuất hiện trên gương mặt góc cạnh đó dù chủ nhân của nó đã cố thả lỏng toàn thân và biểu thị ra ngoài một vẻ bình thản, xác xược nhất có thể ...

Ba hấn và vị bác sĩ đoán ko sai, cả 2 chỉ biết đứng nhìn và lắc đầu ... hấn đúng là khó bảo ...

- Xong rồi! Đi đi rồi khép cửa hờ lại cho tôi! Làm phiền tôi thế đủ rồi, tôi muốn nghỉ ngơi!

- Còn băng ...

- Đã sát trùng rồi thì ko chết được đâu!- hấn nhấn mạnh.

Vị bác sĩ định lên tiếng giải thích thì ba hấn đã chặn lại, nét mặt ông trở nên khó coi thấy rõ, ông càng ngày càng thấy con trai mình quá đáng và ông ko đồng tình với cách cư xử hỗn xược, ko coi ai ra gì đó ...

- Chúng ta đi! Ông cứ mặc nó! Tôi xin lỗi vì những gì đã xảy ra trong tối hôm nay!

Vị bác sĩ cũng chần chừ nhưng rồi cũng theo ông ra ngoài. Trước khi đi ra hấn, ông còn để lại cuộn băng vải cho hấn và đồng thời, cũng lấy đi con dao đang đặt trên bàn.

Hai người rời khỏi phòng, bỏ lại sau lưng là cánh cửa khép hờ ...

Đã có ai nói Jun 1 khi điên tiết lên đã rất đáng sợ chưa??? Hấn ko chỉ trưng ra bộ mặt ác quỷ với người khác mà ngay với chính bản thân mình, hấn đối xử cũng tàn nhẫn ko kém... hấn rất biết cách khiến bản thân mình đau, 1 cái đau mà người khác nhìn vào cũng phải rùng mình, đau xót cho hấn ...

Hấn nở nụ cười khổ, lúc này, tay hấn mới chịu ghì chặt vào tấm drap giường sau những giây phút gồng mình lên mà chịu đựng cơn rất buốt đến tận cùng này, tấm drap nhăn nhúm sau vài giây dù trước đó, nó khá phẳng ... cổ tay hấn ... rất quá ...

- Mẹ ơi!- tiếng gọi ứ nghẹn trong cuống họng bướng bỉnh ko chịu vang ra ngoài, đã có lúc hấn muốn chết quách đi cho rồi, nơi đó hấn sẽ được gặp lại mẹ mình, nhưng cứ như có 1 sự thúc ép vô tình nào đó, buộc hấn phải sống, đối mặt với những bon chen của sự đời...

Tận sâu trong thân tâm, hấn vẫn là 1 con người với nhiều nỗi đau chồng chất ... hấn yếu đuối và nhạy cảm hơn bất kì ai, chỉ là hấn đã mang một chiếc mặt nạ quá hoàn hảo và che giấu khuyết điểm một cách quá tuyệt vời... hoàn hảo và tuyệt vời đến mức chẳng ai biết được hấn cũng có yếu điểm của riêng mình ... ai cũng ngỡ hấn bất bại, là 1 con người do trời tạo ra mà ko có bất kì

” lỗi sai

” nào ... Trong thân tâm, hấn cũng muốn tìm được 1 người hiểu mình thực sự, hấn ko thích nói nhiều, chính vì thế mà hấn muốn người đó sẽ hiểu và thông cảm cho hấn kể cả khi hấn ko nói gì nhiều ... Nhưng có 1 điều hấn biết rất rõ là hấn đã thành công trong việc dựng nên bức tường thành vững chắc cho riêng mình ...

Mỗi khi cánh cửa phòng đóng chặt là hấn lại thấy sợ ... rất sợ ... điều đó cứ ám ảnh mãi lấy hấn ...

Năm đó, Jun 5 tuổi, đó là khoảng thời gian sau khi chuyện xảy ra với cô bạn nhỏ của hấn. Lúc đó hấn đã rất ghét và giận ba mình, hấn cứ ở lì trong phòng suốt ngày, ko ăn uống gì hết; tối đó, ba hấn đẩy cửa bước vào phòng, do vẫn còn giận ông nên hấn đã xoay lưng về phía ba mình, vờ như đã ngủ, nói mãi mà cũng ko thấy con trai mình phản ứng gì nên ông đứng dậy rời đi, vừa lúc đó thì cũng có một bóng người khác đi vào, tiếng giày cao gót vang lên cồm cộp xuống sàn gạch lạnh lẽo, kèm theo đó là 1 tiếng đóng cửa khá mạnh ...

Sau những lời thì thầm to nhỏ gì đó là những tiếng động từ quần áo tạo nên, ý thức của 1 đứa con nít báo cho hấn biết có ai đó đã cởi bỏ quần áo của họ ... rồi nối tiếp sau là những tiếng va chạm thân thể, những tiếng rên la ... điều đó khiến thằng nhóc mới 5 tuổi như hấn cảm thấy rất sợ và sợ hãi, âm thanh đó thật là khủng khiếp ... hấn vẫn còn nhớ rất rõ mình đã cắn chặt vào chiếc gối ôm thế nào, nhớ cả cảm giác nóng ấm bởi những giọt nước mắt cứ đua nhau tuôn khỏi khóe mi, chịu đựng nỗi sợ hãi 1 mình ...Lúc đó hấn vốn ko biết họ đã làm gì mà đã phát ra những thứ âm thanh ghê tởm đó, mãi cho đến sau này, khi đã hiểu được, hấn cảm thấy kinh tởm điều đó, kinh tởm hành động của ba mình ... Làm việc đó trong phòng con trai mình với 1 ả đàn bà - ko - phải- vợ- hợp- pháp, ti tiện quá rồi ...

Dù đã lớn, đã hiểu, đã chối bỏ nhưng sao cái điều đó cứ ám ảnh mãi trong trí nhớ hấn, nỗi ám ảnh được dẹt nên từ hồi còn nhỏ ... Chính hấn đôi khi luôn cố khắc phục nỗi sợ hãi của bản thân bằng cách làm chuyện

đó với những đứa con gái ham sắc mê tiền ... nhưng quả thật ... vẫn cảm thấy có chút gì đó kinh tởm, thật tanh tưởi ... sau những lần làm việc đó, hấn đều tắm gội lại kĩ càng, cứ như chậm 1 phút nào nữa là những gì thứ dơ bẩn kia sẽ xâm nhập vào mình ... đó là lí do tại sao hấn luôn ít quan hệ và qua lại với những đứa con gái ... nhưng điều to lớn nhất mà hấn mãi ko khắc phục được trong mười mấy năm qua đó chính là đóng cửa phòng mình, mỗi khi đóng lại, dù sáng hay đêm ... thì hấn luôn cảm thấy mình lại trở về là cậu nhóc 5 tuổi ngày nào ... nỗi ám ảnh đó thật khủng khiếp, cứ vậy mãi lấy hấn...

Là ba hấn đã sai, 1 lỗi sai mà ông ko tài nào biết được. Lúc đó, trời đã khuya, lay mãi mà con mình ko dậy, cứ ngỡ là nó đã ngủ nên ông cũng định ra ngoài nhưng người đàn bà đó-

” mẹ

” hấn ở thời điểm hiện tại- lại bước vào choàng lấy cổ ông nói những lời đường mật gì đó... Chỉ là lời nói, nguyên nhân chủ yếu cũng chính là do bản thân ông đã ko kìm được cơn ham muốn của bản thân mình. Ông biết rằng, 1 đứa trẻ khi đã ngủ say sẽ rất khó để làm nó tỉnh giấc nhưng ông ko biết rằng đứa trẻ đó chưa hề ngủ dù là 1 giây, Jun vẫn còn rất tỉnh táo và hấn còn là 1 đứa trẻ nhạy cảm ... Ông cũng thừa biết ám ảnh là 1 gánh nặng khó trút bỏ của mỗi người bị ám ảnh nhưng ông lại ko biết rằng bản thân đã vô tình tạo nên một nỗi ám ảnh đáng sợ cho con trai mình... 1 nỗi ám ảnh mãi ko bao giờ xóa bỏ được ... lúc đó, hấn còn quá non nớt ...

Con nít dễ quên... nhưng khi đó điều gì quá giới hạn của nó thì nó sẽ nhớ mãi ... =)

Jun là người... hấn cũng có nỗi sợ của mình ... hấn đã diễn quá tốt và nhập tâm với cái mặt nạ mà mình đeo ...

Mệt mỏi hấn chìm vào giấc ngủ ...

~

Đợi đến khi căn phòng thực sự yên tĩnh, chắc chắn rằng người nằm trên giường đã hoàn toàn yên giấc nó mới đẩy cửa bước vào...

Khung cảnh bao quát của căn phòng khiến nó ko khỏi sửng sốt, như bãi chiến trường ... hấn nằm đó, gương mặt khá nhợt nhạt ...

Nhẹ nhàng đặt ghế cạnh giường hấn, nhìn kĩ lại mới thấy những vết máu loang lổ trên tấm nệm- phía dưới cổ tay phải. Cẩn trọng cầm cổ tay phải đang úp xuống nệm lên xem xét, nó chợt thấy nhói lòng... vậy là hấn định tự tử thật ... sao hấn lại coi rẻ mạng sống của mình như thế ??? Đây là kết quả của cuộc đối thoại đó sao? Tại sao ban đầu ba hấn lại ko chịu gạt con dao ra mà để nó tạo thành 1 đường dài như thế? Ông ta định thử độ gan dạ của hấn sao? Jun đã nói thì dù có tổn hại đến bản thân ra sao hấn cũng sẽ làm! Đừng dại mà thách thức hấn!

Nhìn chai thuốc sát trùng nằm chỏng chơ dưới nền đất, nó đoán hấn đã sát trùng vết thương, còn tại sao hấn ko băng thì nó ko biết ... chắc hấn muốn hành hạ bản thân mình. Lấy cuộn băng mà vị bác sĩ để lại, nó nhẹ nhàng băng tay hấn.. Cố gắng làm nhẹ nhất có thể để hấn ko phải chịu thêm bất kì đau đớn nào ...

Hài lòng với những đường băng đúng kĩ thuật và đẹp mắt, nó đặt tay hấn ngay ngắn lại trên giường ... nhìn vào gương mặt đang ngủ đó mà ko khỏi mỉm cười... nó đang biểu hiện những cảm xúc thật của mình trên gương mặt, chỉ tiếc là ... hấn chẳng có cơ hội để chứng kiến điều đó ...

Gương mặt say ngủ đó thấm vể mặt mũi, có chút gì đó ko yên bình như mọi khi ...

Nó vô tình thấy 1 giọt nước mắt rơi ra từ khóe mắt hấn, trượt dài, thấm vào gối ... đó là lúc nó nhận ra hấn cũng chỉ là 1 tên con trai bình thường, chỉ biết âm thầm gánh lấy nỗi đau của mình, tạo sự cách li với mọi người xung quanh... ai đó đã nói... những người như thế là những người cần được quan tâm hơn bất kì ai khác ...

Rốt cuộc trong giấc mơ của hấn đã có gì xảy ra ...

Hấn ... là thiên thần hay quỷ dữ ??? Có chăng chỉ là 1 kẻ bình thường ko chút gì đặc biệt ???

Mái đầu bạch kim lem luốt bởi máu... đỏ sẫm ...

Dù là đang ngủ nhưng hấn vẫn toát lên vẻ cuốn hút và khó gần ...

Sao bây giờ nó mới nhận ra điều này nhỉ, khi ngủ hấn chẳng khác gì 1 đứa nhóc cấp 2; thường ngày, đôi mắt xám tro sắc lạnh kết hợp cùng với những đường nét trên gương mặt tạo nên 1 hình tượng lạnh lùng, bây giờ đôi mắt xám đó đã khép lại, nét lạnh băng cũng theo đó mà tan đi, chỉ còn những đường nét trên gương mặt kết hợp với nhau tạo nên một

”hình tượng

” khác hấn ... nó tự hỏi, nếu hấn phồng má thì sẽ thế nào? Đôi môi đó sẽ được dịp vểnh lên nhỉ? ... Kể cả cặp mắt xám tro đó, nếu bớt đánh lại đi 1 ít, bình thường thì nó cũng đã đẹp lắm rồi, chỉ cần như thế mà mở mắt to ra xí nữa là đúng chất 1 đứa nhóc thực thụ... Ngẫm lại những ý nghĩ của mình mà nó ko thể ko mỉm cười nhẹ, từ bao giờ mà nó lại mong thấy được Jun mang hình tượng 1 đứa con nít thế? Nếu như thế thì chẳng phải hấn ko men nữa sao? Đời nào mà Jun lại như thế chứ! Jun vốn dĩ lạnh lùng, ko đời nào lại làm những trò con gái + con nít đó! Phồng má hả ??? Đợi hấn vài kiếp đi ... mở to mắt ngạc nhiên sao? Hấn cũng muốn lắm đấy nhưng chưa có gì đủ khả năng để khiến hấn ngạc nhiên đến mức

” khiếp

” như thế đâu!!! Mà đôi môi ấy bây giờ nhợt nhạt lắm ... mắt máu khá nhiều đã dẫn đến điều đó ... như thế dù có vểnh môi cỡ nào cũng sẽ chẳng có gì hay ho ... Đôi mắt xám đó, dẫu có mở to mà nó cứ vô hồn như thế thì cũng ko có gì đặc biệt!!! Nghĩ thế... nó lại cười buồn ...

Nhưng dù gì nó cũng muốn thử ... mắt môi ko được thì nó sẽ làm cái khác thú vị hơn nhiều ... cảm tưởng của hấn khi nhận ra điều mà nó sắp làm hấn sẽ là gì nhỉ? Nó ko đoán được, nhưng chắc là sẽ rất ấn tượng ...

...

Chuyện cần làm đã xong, có lẽ nó nên ngủ 1 ít ... sáng nó sẽ dậy sớm rồi rời đi ...

p.s: vào chính thức rồi, thế nên Chee sẽ có rất nhiều áp lực, Chee chỉ mong mng đặt mình vào vị trí của Chee mà thông cảm giúp ^^ , nếu được như thế, Chee thực sự cảm ơn rất nhiều! Fic sẽ ko bỏ chỉ có điều tiến độ nó sẽ đi chậm hơn so với hồi hè ... Chee vẫn chưa có lịch post cụ thể, khi nào có sẽ post ng biết! Cảm ơn vì đã luôn ủng hộ Chee và đồng thời cũng xin lỗi vì khiến mọi người chờ ... Dù là gì đi nữa thì cảm ơn những người đã luôn bên cạnh ủng hộ Chee và cmt nhiệt tình như thế, cmt như thế cũng là 1 động lực để Chee có thể tiếp tục ^^ . Love ya ~

54. Chương 16 - 8

Chap 16.8:

Hấn mơ thấy mình đang ở lối 1 đứa trẻ chừng 5 tuổi , ngồi trong một chiếc xe với ba và 1 chú tài xế ... chiếc xe cứ chạy mãi ... chạy mãi ... chạy một cách hối hả ... dù phía sau có một cô bé ko ngừng chạy theo, miệng í ới gọi gì đó mà hấn chẳng thể nghe được, chắc có lẽ là gọi tên hấn. Cô bé cứ đuổi theo chiếc xe mà ko để ý rằng mẹ của mình cũng đang chạy theo phía sau với vẻ lo lắng.

Hấn lia mắt thấy gì đó nên đã vội la lên, cô bé nhận ra nhưng ko hiểu biểu hiện của hấn có ý nghĩa gì nên chợt đứng sững lại, nét mặt của người mẹ chưa kịp vui mừng vì đuổi kịp cô con gái bé nhỏ của mình thì đã chợt tái xanh ... ko kịp suy nghĩ, bản năng của người làm mẹ đã khiến bà chạy thật nhanh đến và ôm lấy con mình ghì chặt vào lòng, xoay tấm lưng ra ngoài ...

RẦM

Âm thanh chói chói vang lên, hấn vội dùng tay bịt mắt mình lại, cú va chạm quá mạnh khiến hấn ko dám nhìn... sự việc vừa xảy ra làm cho hấn sợ, lúc sau gỡ tay ra, chỉ thấy phía xa xa là một vũng máu ...

Máu nhuộm đỏ cả một vùng ...

Chiếc xe vừa gây án cũng ko thấy đâu, tài xế đã bỏ chạy chỉ sau vài tích tắc xảy ra tai nạn ...

Khung cảnh lúc đó chỉ thấy những làn người bu lại chật kín ... dù còn nhỏ nhưng sự nhanh nhạy vốn có đã báo cho hắn biết cái thực tế vừa xảy ra là gì, hắn đã gào thét, thậm chí là xin ba mình dừng xe lại nhưng sao ... chiếc xe cứ di chuyển, hòa vào làn đường đông đúc ... là ba hắn đã ko cho phép nó dừng lại... khoảng cách giữa hắn và 2 người nằm dưới con đường kia ngày càng xa dần...

Vài ngày sau đó ... hắn nhận được tin cô bạn mình qua đời, thậm chí là từ ngày sau tai nạn ... hắn chả có cơ hội để nhìn mặt người bạn thân yêu của mình ... mẹ cô bạn đó đã mất từ ngay lúc tai nạn vừa xảy ra ...

Cơn ác mộng đưa hắn trở về những ngày kinh hoàng của tuổi thơ ... một tuổi thơ ko êm đẹp ...

- Mấy !!!

Hắn choàng tỉnh, mặt lấm tấm mồ hôi ... cả áo hắn cũng bị ướt đầm ...

Chợt thở dài, hắn cắn chặt môi dưới, dùng tay quệt đi những vết mồ hôi đang tồn tại trên mặt ... nhờ thế hắn mới để ý tay mình đã được băng lại cẩn thận ...

Cứ ngỡ vị bác sĩ đã canh lúc hắn ngủ mà len vào băng nên miệng hắn cứ lẩm bầm gì đó tỏ ý ko hài lòng.

À khoan, có gì đó bất thường đang diễn ra ở căn phòng này... Quay mặt sang hai bên ngoác ngó thì thấy nó đang nhìn mình với ánh mắt chằm chằm chứa đầy sự khó hiểu, hắn quay sang chỗ khác, thì ra là nó tới thăm ... Mà ko đúng, hắn lại quay phắt sang nó, thể hiện một sự ngạc nhiên cho điều vừa thấy, gì thế ??? Nó đã ở đây từ lúc nào??? Bây giờ chỉ mới 5h mấy 6h sáng là cùng ...

- Tôi chưa chết nên thất vọng lắm hả?- hắn nhếch môi

Nó vẫn im lặng ko nói gì, mắt đánh sang hướng khác. Hắn khinh khỉnh nhìn nó, nó chẳng biết được là hắn suýt mất mạng vì nó. Ngay chỗ ngoặc, não bộ hắn ko chịu tập trung vào chỗ nguy hiểm đó, nó chỉ lo nghĩ về chuyện Zu ko tham gia cuộc đua lần này, phân tích vớ vẩn những lý do tại sao Zu lại ko tham gia, tại sao Zu lại tềh này, tềh kia, thế nọ ... , vì thế, xe hắn đã bị lao thẳng ra khỏi làn đường, tông mạnh vào vách dừng ngay đó ... chiếc xe hư hại khá nặng nề, thậm chí nó còn bốc khói và muốn phát hỏa sau cú đâm đó ... cũng may lí trí hắn đã kịp tỉnh thức, hắn đã liều mạng mà xông ra khỏi xe... vì thế mới thoát chết, nhưng cánh tay phải cũng vì đó mà va chạm mạnh xuống làn đường ... một lực ma sát mạnh và kéo dài ...

- Vì tương lai của nhóm, tôi nghĩ ... chúng ta nên có cuộc nói chuyện rõ ràng!

Nó nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Chẳng phải cô là người

” khơi màu

” trước sao? Gì mà vì tương lai của nhóm chứ?- hắn nở nụ cười trào phúng.

Nhưng có vẻ nó chẳng quan tâm tới câu nói móc méo đó.

- Tuần sau ít nhất anh cũng lếch tới trường được rồi, chân bị chẳng bao nhiêu mà!Thứ tư, sân thượng dãy C, tan học chiều! Ko đến chứng tỏ anh muốn nhường lại EVIL cho tôi quản thúc!- nó cố tình nhấn mạnh câu cuối- nhớ, anh chẳng có lý do gì để từ chối, đây là chuyện nhóm!

- Đến chứ!- khéo môi ko tự chủ mà nhếch lên- Liệu hồn, tôi vì nhóm, đừng có mà giở trò!- hắn gằn giọng dọa.

Chuyện này cần kết thúc sớm !!!

Nó đứng dậy nhưng do ngồi lâu nên đầu gối nó ko thể trụ được ... Chống vịn 1 tay lên giường để giữ cơ thể ko bị ngã xuống sàn, theo phản xạ, hắn cũng dùng tay níu cánh tay nó lại, , phản xạ thôi, cho là thế đi! Nhưng cái chính là hắn đã hình thành cái phản xạ đó từ bao giờ???

A, hắn nắm nhầm vào chỗ đau của nó rồi!

Cảm nhận được sự bất thường từ tay nó, hắn đưa mắt lên quan sát biểu hiện trên gương mặt đó, quả thật là hắn đã thấy 1 cái nhúh mày nhẹ dù nó thoáng qua khá nhanh.

Hắn buông tay ra, nó cũng rút tay lại.

Có lẽ đây là vết thương trên tay nó mà hôm đó nói qua điện thoại bọn đàn em đã đề cập đến ... Hình như là sưng to quá nhỉ??? Giờ quan sát lại bằng mắt mới thấy rõ!

Lúc này nó đã ra đến cửa trong khi hấn cứ ngồi đó mà suy nghĩ, trước khi mở cửa ra, ko biết có chuyện gì nó lại ngoái đầu nhìn hấn như xem xét lại điều gì đó rồi chợt nở nụ cười trông ranh mãnh và nghịch vô cùng. Ranh mãnh thật ... nhưng hấn dám cá đó là nụ cười chân thật và xinh nhất của nó mà hấn từng thấy ... ko thể phủ nhận rằng nụ cười đó đã làm tim hấn trẻ 1 nhịp... 1 nét mặt tinh nghịch chứ ko phải là lạnh lùng !!!

- Cute guy!!!

Bỏ lại cho hấn 2 từ khó hiểu cùng nụ cười hết sức

” chân thành

” rồi nó khép cửa lại, để hấn ở đó với gương mặt đờ ra vì ko thể tiếp thu được lời nói của nó. Gì mà cute chứ? Một thằng con trai như hấn chẳng thích cái từ đó tẹo nào! Phải nói đúng hơn là đặc biệt ghét!

Vừa mở cửa ra thì nó đã thấy cả nhóm đứng phía ngoài, mỗi người đang làm 1 việc khác nhau, ko có chút liên hệ nào ... xem ra Jun chỉ bị có như thế mà đã nhận được sự quan tâm của nhiều người quá nhỉ? Nghĩ thế nó cười thầm ...

Nó tia mắt 1 lượt rồi lên tiếng.

- Sáng sớm đừng đến khùng bố người khác!

Nói rồi nó rời đi mà ko để ý rằng cả nhóm đang thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nó thực sự muốn biết hấn đã mơ thấy gì và cái người mà hấn đã gọi tên là ai ...

Trong khi đó, cả bọn nháo nhào mang danh

”vào thăm bệnh

” vẫn chưa hết nháo nhào.

- Thấy chưa, thấy chưa? Con Zu nó quan tâm thằng Jun đó!

- Quan tâm gì?

- Mà ko nghe nó nói tụi mình đừng đến

” khùng bố

” thằng Jun hả?

- Chờ ơi, mà hên! Cũng may nó ko biết mình nghe lén nó với thằng Jun nói chuyện!

- Mà đúng, tao công nhận tụi mình

”diễn

” hay may! Vừa thấy nó chuẩn bị đi ra là đứa nào cũng làm mỗi đứa 1 việc! há há

Cả bọn cứ nho nhỏ mà xì xào với nhau.

- Đã nói al2 họ có chuyện mà! Phải tạo cơ hội riêng vào mỗi lúc này mới mong mọi chuyện êm xuôi!- Pj cười đắc chí.

- Sao chị biết họ như vậy ế?

- Thấy! Cảm nhận nữa! Chị chơi thân với Zu mà cưng!- Pj ngẩng đầu tự hào- À, chồng, chuyện bên cạnh sát sao rồi!- nhỏ quay sang ken.

- Xong từ tối qua rồi! Nhỏ như con thỏ!- Ken cao ngạo dùng ngón tay cái quệt mũi.

- Mà nghe ko, thứ 4 tuần sau, sân thượng dãy C, buổi chiều đó! Tính gì đi chị Pj.

- À... - Pj suy nghĩ- Có rồi!- đó là câu nói nhỏ thốt lên sau vài phút suy nghĩ.- Họ đã

” đánh lễ

” ko muốn ình biết thì mình cứ lơ đi vậy! Sẽ có chuyện hay!!!

- Hóng quá đề!!!

- Thôi, zô coi thằng Jun sao rồi! Hôm qua đứa nào cũng ngủ trong chăn êm nệm ấm, có nó phải ngủ ở cái nơi đầy mùi sát trùng này!

- Có Zu nữa mà! Mà thôi, zô trong đi!

Nói rồi cả bọn chỉnh đốn lại trang phục, vuốt lại đầu tóc rồi mới bước vào phòng.

Cửa phòng mở ra, kẻ ngồi trên giường liếc mắt nhìn đám loi nhoi mới vào. Hấn thực sự khó chịu khi thấy cả bọn mà mình xem là bạn lại bỏ mặt mình suốt cả đêm ... Ko ai coi hấn là Leader sao? Có nó nên quên hấn hả? Ngược hoàn toàn với thái độ của hấn, cả đám ko ai hện ai lại trở mắt ra nhìn hấn, bao nhiêu lời dỗ ngọt được vạch sẵn cũng theo đó mà bay biến.

- Muốn chết??? Làm trò khỉ gì thế?- hấn nheo mắt nhìn cả bọn khi thấy họ đang nhìn mình như nhìn một sinh vật ngoại hành tinh.

Đúng thật là cảnh tan hoang trong phòng cũng làm cả bọn sửng sốt nhưng điều đó ko đáng ngạc nhiên bằng người đang ngồi trên chiếc giường kia...

1 tràng cười rộ lên, cả bọn cười đến mức rơi cả nước mắt ... Đây là Leader luôn giữ khăng khăng cái hình tượng lạnh lùng mà bọn nó luôn ngưỡng mộ đây sao? Thật là ngoài sức tưởng tượng, trông đáng yêu ko thể tả ...

Hấn càng ngày càng ko hiểu cái gì đang diễn ra nên mặt đanh lại thấy rõ.

- Điên rồi, cả đám tụi bây!

Lúc này Ken mới ngừng cười, có vẻ như nhịn dữ lắm, lần đầu tiên sau ngần ấy năm làm bạn tên đó mới thấy bạn mình như thế này , Ken tăng hắng, giả vờ nghiêm túc:

- Mà đổi style hả?

- ... - nhúu mà.

- Thay đổi hình tượng cá nhân sao?- Ken.

- ... - mà nhúu sâu hơn, hấn ko hiểu thật.

” TÁCH

”

Trước khi nói thêm điều gì, Ken đã tía điện thoại

” ghi

” lại hình dạng

” hiếm

” của Leader . 1 bộ mặt siêu kute, bảo đảm nếu bung tấ hình này lên trang web của trường, lượng fan của Jun sẽ tăng nhanh đến chóng mặt :>

- Giờ nghe đây! Mà thực sự ko biết gì sao?- Ken hỏi lại lần nữa dù đã biết rõ câu trả lời.

- ... - im lặng.

Ko chỉ hấn im lặng mà cả bọn cũng im lặng.

- Vợ! Gương!- Ken quay sang Pj.

Pj lục lại giỏ mình rồi quăng cho Ken cái gương có vỏ bọc hình con nhím, Ken mở gương ra rồi đưa lại gần mặt hấn với vẻ khá gian ... Hấn cầm lấy chiếc gương soi thì gương mặt tựa hồ như ko có cảm xúc đó đang lần

lượt thay đổi biểu cảm xoèn xoẹt, đây là chuyện hiếm thấy nhất ở Jun mà bọn nó được chứng kiến, người như Jun... cũng có những nét mặt này sao??? Rõ ràng là biểu lộ sự tức giận và bực dọc mà sao vẫn thấy ... yêu quá vậy nè??? >////

Trong khi đó, Jun thì đang rất bực ... việc này quá sức hấn tưởng tượng rồi, chưa bao giờ hấn bị như thế ... cái hình tượng như thế này thì sau này ai mà sợ hấn nữa chứ ... aiz, cái bọn này nhớ dai lắm, chắc chắn sẽ ko quên nổi đâu!!!

Hấn nghiêng rằng.

55. Chương 16 - 9

Chap 16.9:

Tình hình là phần tóc mái trước trán của hấn đã được buột lên thành 1 búi củ tỏi nhỏ, mái tóc bạch kim ôm sát vào 2 bên má ... đôi mắt màu tro đó đúng thật là nó có thể

”giết người

” khi nó biểu đạt biểu cảm gì đó, khi

” lạnh

” , nó thực sự rất sâu, ánh mắt lúc nào cũng sắc bén và ko chứa bất kì gam màu nào, cứ trống rỗng, vô hồn ... nhưng khi mở to ra vì sự ngạc nhiên quá giới hạn như ban nãy thì quả thật ... phải nói rằng trông hấn dễ thương cực ... đó là 1 loại biểu cảm của hấn mà cả bọn chưa ai chứng kiến được, Ken cũng ko ngoại lệ, đây là lần đầu tiên cả bọn thấy hấn có biểu cảm như thế ... Trông cứ như ... 1 đứa nhóc cấp 2 ...

- Đứa nào làm???- hấn gần giọng, tay bóp chặt cái gương.

- Sao tụi tao biết! Chẳng phải Zu ở với mày suốt sao?- Ken bõn cọt.

Nói mới nhớ! Sao hấn lại quên chuyện đó chứ, thậm chí nó chỉ mới rời phòng mấy phút trước. Nghĩ đến điều đó, Jun khẽ nghiêng rằng.

- Tao ko biết phải mày tự vẽ hay ko nhưng lần sau ko cần

” khẳng định bản thân

” kiểu đó đâu! Tao biết mày thương tụi tao, quan tâm tụi tao, quan tâm đến mức ghi nguyên chữ

” EVIL

” lên 1 bên má của mình!- Ken.

Hình dáng này của hấn lúc này tính ra ko có gì đáng cười nếu hấn là 1 đứa con trai bình thường, bọn nó cười là vì ko ngờ rằng có 1 ngày, Leader đứng đầu đây quyền uy như hấn, ko ai là ko biết đến, nổi tiếng với cái mắc

”lạnh lùng

” ... cũng có lúc như thế này đây! Hỏi sao ai kiềm chế cho nổi! Cả bọn ko hét toáng lên thì cũng là hay lắm rồi! Tính quay về làm con nít sao? Cái thời mà buột 1 chỏm lên đầu bằng mấy cọng thun cột tóc ? =))

Hấn biết tại sao bọn nó cười

” khí thế

” như vậy? Chuyện này Zu làm thật sao? Đời nào lại để 1 đứa con gái xỏ mũi chứ, chỉ có hấn xỏ mũi người khác thôi, chưa bao giờ bị ê chề như vậy! Điện thật! Kì này nó sẽ ko xong với hấn đâu! Giờ thì hấn đã hiểu tại sao trước lúc ra cửa nó còn quay lại nhìn ẩn dật ын ý rồi nở nụ cười, bỏ lại 2 chữ

” cute guy

” ! Thật điên rồ là hấn đã thấy nụ cười đó trông có vẻ

” tỏa nắng

” ! Người ta chọc quê mày mà mày còn nghĩ tốt! Mày đúng là thằng đàn đó Jun !!! Jun đang ko ngừng xiả xối bản thân mình vì ý nghĩ đó! :))

Hắn liếc mắt chậm rãi nhìn từng đứa trong phòng, đám con trai nhìn hắn rất khác, mất đi vài phần

” sợ hãi

” như mọi khi, còn bọn con gái ... nhìn hắn với vẻ rất ư là Sao bây giờ hắn mới nhận ra là đám con gái đó quả thật

” háo sắc

” , cứ nhìn hắn ko chớp mắt ... Gớm thật!!!

- Mày, mày, mày, cô, cô, cô, mày ... , nói chung là cả đám tụi bây- hắn chỉ tay một loạt người- biến đi khuất mắt tao!- hắn nghiêng răng.

- Làm gì nóng vậy?- Ken cười xòa- Mới sáng mà- Ken vờ đập đập tay vào lưng Jun nhưng đã bị hắn đẩy ra 1 cách

”phũ phàng

” - Ồ, bạn Jun ko thích bị làm phiền thì về đi tụi bây ơi, đứa nào muốn có tấm hình kia thì pm cho tao!

- Mày dám ... - Jun trừng mắt.

- Chối ôi, dễ thương chưa kìa!

” Cậu nhóc

” trừng mắt với tao kìa!- Ken cố tình làm hắn 1 vố- Xin lỗi mày- Ken vờ nghiêm túc nhìn hắn- nhưng với bộ dạng này của mày bây giờ thì chẳng có ai sợ mày đâu con ơi!- cười đều.

Bọn này hôm nay uống thuốc liều hay sao mà lại chống đối hắn như thế! Cãi lời hắn đấy, xỏ xiên hắn đấy! Tại ai? Người nào đã khiến hắn lâm vào tình trạng dở khóc dở cười này? Zu đấy!!! Tay hắn mà bình phục, bọn nó chết chắc rồi, dám mang hắn ra làm trò cười . Nhất là Zu ... Tay đang bị thương nên hắn cũng chẳng thể phản ứng mạnh được, bọn này lợi dụng lúc hắn đang

” yếu thế

” mà

” tấn công

” đây mà ... Hắn bực tức cắn nhẹ phần môi dưới... Đây là lần đầu tiên trong đời hắn hiểu thế nào là cảm giác bị mặt ... =))

- Aaaaaaaaaaaaaa - cả bọn con gái đột ngột la lên.

Hắn liếc mắt nhìn sang phải nhìn đám con gái, nhận ra tiếng mọi ánh mắt đang hướng về phái mình thì mày hắn chợt nhú lại ...

- Sao bây giờ tao mới biết mày đẹp như vậy hả Jun ???

- Em chính thức tuyên bố từ giờ này phút này em sẽ là fan trung thành nhất của anh Jun à ~

Và còn nhiều hơn thế nữa!

- Bọn đó bị gì thế?- Jun hất hàm về phía bọn con gái, nhìn Ken tìm câu trả lời.

- Tao đã nói rồi! Bây giờ chỉ cần mày làm 1 hành động đơn giản thôi cũng đã khiến bọn nó phát điên rồi! Với cái chòm trên đầu mày, đi kèm với chữ

” EVIL

” bay bướm như thế thì dù mày có cố tỏ ra

”dữ tợn

” tới đâu cũng ko đứa nào sợ đâu!

Rồi ... vậy là Jun ngậm bồ hòn làm ngọt ! Nhục nhã chưa? Ê chề chưa?=
”= (Jun à, mất hình tượng quá nha a =)))

- Tao còn chưa xử tội bây cái tội bỏ tao nằm 1 mình trong bệnh viện! Biến!!!- Jun nhẩn nhẩn lại, từ bao giờ mà trong từ ngữ của hấn lại xuất hiện 2 từ

” nhẩn nhẩn

” thế này.

- Ê, hôm qua tội tao phải lo vụ công an nha! Chỉ có mày sướng được nằm đây thôi, tội tao phải làm việc ở đồn suốt đêm kìa, sáng vừa xong là vào đây với mày luôn đó!- Ken.

- Mày đừng xạo! Chẳng phải búng tay một cái là mày giải quyết xong rồi sao? Ngụy biện!- Jun.

- Về tội bây! Mình vì nó mà nó ko tin mình kìa!- Ken giả vờ giận lấy.

- Get out! Ko tiền!- hấn thẳng thừng.

- Nhưng mà ... anh Jun ... chuyện hiểm đó! Giờ mà về là hum có cơ hội thấy hình ảnh này lần 2 đâu!- Pj bểu môi.

- Thích lắm sao? - Ken nhẩn mặt.

- Đương nhiên. Vợ vốn ko thích mẫu con trai lạnh lùng, nếu như Jun cứ xây dựng hình tượng này thì quá tuyệt!- Pj búng tay, quay sang nhìn Jun mà cười.

Vài đứa con gái cũng gật đầu tán thưởng theo Pj

- Cuteeeeeeeeeeeee !!!- cả đám lại 1 lần nữa đồng thanh.

- Get out !!!- ko biết đây là lần thứ bao nhiêu hấn nói những câu mang nội dung như thế.

Âm điệu có phần đáng sợ hơn, nhờ thế mà cả bọn mới khúm núm đi ra, nói là đi nhưng những cặp mắt thỉnh thoảng lại cứ quay lại nhìn hấn với vẻ nuối tiếc.

Đến khi căn phòng ko còn ai ngoài bản thân mình hấn mới bực tức tháo ngay cọng thun trên tóc ra. Do vì đang tức giận nên theo thói quen hấn vẫn dùng tay phải, đau đến buốt, cái đau đến quá bất ngờ khiến hấn buông thõng tay xuống.

- Khốn! Đến cả mày cũng chọc quê tao?

Hấn vuốt pàan tóc mai trở lại bình thường, nhưng khổ nỗi nó cứ phồng phồng lên, trông mắc cười, ngó ngó ... Hấn men thế còn gì, ở đó mà

” cute

” ! Hấn đặc biệt dị ứng với những từ này... Cứ như chỉ 1 đứa con gái ...

- Zu! Được lắm! \$&^%#!@*\$ - hấn nói nhảm gì đó mà chỉ mình hấn nghe được, cứ như đang rửa

”người ta

” vậy.

Thật ra sau khi tưởng tượng xong về

” hình tượng

” 1 đứa con nít ở Jun, nó càng muốn thấy được điều đó, đây là 1 cơ hội tốt ... chuyện sau đó thì ai cũng biết, đó là đầu Jun đã xuất hiện 1

” củ tỏi

” nhỏ nhỏ, điều đó vẫn chưa khiến nó hài lòng lắm nên ngay sau đó, trên má của Jun đã được

” khắc họa

” thêm chữ

” EVIL

” khá bay bướm bằng cây bút kẻ mắt. Quả thật khá tự hào về thành quả của mình, nó cũng đâu ngốc đến mức ko biết lấy điện thoại chụp lại bức ảnh này. Nó biết rõ điều gì sẽ xảy ra khi hấn tỉnh dậy và phát hiện ra những thứ này, chỉ đáng tiếc là nó ko được dịp chứng kiến cảnh hấn tức giận đến mức bao nhiêu biểu cảm cũng để lộ ra ngoài ...

.

Như vậy là ngày ngày trôi qua, thứ tư cũng đã đến, ngày khá quan trọng với những đứa trong nhóm, nhất là 2 nhân vật chính. Hấn và nó sẽ giải quyết chuyện của nhau, bọn trong nhóm sẽ đứng phía sau

” hỗ trợ

” để giúp cho cuộc nói chuyện diễn ra suôn sẻ và đi theo hướng tích cực.

Tay hấn được coi là khá hồi phục, chỉ sau 2, 3 ngày là hấn có thể cầm nắm bình thường, đương nhiên là chỉ có thể là những vật nhẹ ... nhưng cổ tay vẫn còn phải quấn dải băng trắng. Tuy nhiên, mãi cho đến chiều thứ tư hôm nay hấn mới bước vào trường

” học

”. Rất nhanh sau đó, cả trường đã rộ lên tin hấn đi học trở lại. Thái độ của mọi người vẫn còn bình thường, chứng tỏ họ chưa biết đến sự tồn tại của tấm hình quỷ quái kia đâu. Xem ra ... bọn trong nhóm vẫn còn biết sợ hấn.

Hấn xuất hiện khá ấn tượng với mái tóc màu rêu, màu cổ cổ khiến hấn nổi bật hấn khi đứng dưới ánh nắng ban trưa. Nếu mái tóc đỏ ban đầu khiến hấn trông kiêu hãnh, đầy tự tin; mái tóc bạch kim làm nổi bật lên vẻ phớt đời vốn có của mình thì tóc màu rêu lần này lại giúp hấn trông thư sinh hơn hấn ... cộng với cái việc đóng kín cúc áo (do trời nắng) thì trông hấn trở nên hiền hơn.

~

- Zu, Jun đi học lại rồi đó!- Pj.

- Thì sao?- nói thế thôi, chứ nó biết là hấn nhất định sẽ vào để giải quyết mọi chuyện mà.

- Jun lại đổi màu tóc nữa!- Pj đưa cho nó điện thoại có hình Jun- Cái này mới bắn bluetooth từ máy nhỏ kia qua á! Góc chụp đẹp ha!

Nó nhận lấy điện thoại từ tay Pj, chăm chú nhìn vào màn hình trước mặt.

- Ukm- lời đồng tình phát ra từ miệng nó nhỏ đến mức Pj chẳng có cơ hội để nghe được.

Đúng là góc chụp đẹp, hình chụp ngang, từ phía trên chụp xuống. Ánh nắng len lỏi xuyên qua người hấn tạo nên 1 bức ảnh đặc biệt đến thế, duy chỉ có ánh mắt hấn làm nổi bật bức hình hơn cả, cứ hướng về phía trước, cứ độc lập như thế cứ như ko có gì có thể chứa đựng trong đôi mắt xám đó ...Nhưng với màu tóc này ... sao trông

” hiền

” thế ko biết ...

Pj quan sát từng nét trên gương mặt Zu dù nó chẳng biểu lộ ra tí biểu cảm nào nhưng ánh mắt Zu thật sự đang rất chú ý tới bức hình đang hiển thị trên điện thoại.

Pj nhoeo miệng cười ranh mãnh.

~

Aiz, hôm nay tăng tiết buổi chiều, nó chẳng ngủ trưa được nên đã chợp mắt 1 chút dù đây là trong giờ học, còn 2 tiết nữa là hết giờ... trời cũng dịu đi hẳn, hôm nay trời tắt nắng sớm, thật ko tin được là trưa nay còn nắng chan chan ra đây, vậy mà giờ này trời đã mát rười rượi, ko ngủ cũng uống!

Nhắm mắt ngủ chưa bao lâu thì nó đã bị bà cô phát hiện ... bà cô đó vốn ko ai thích .

- Mẫu Đơn !!! Ai cho em ngủ trong tiết của tôi???- bà cô rít lên.

Vài người gần đó lay nó dậy.

- Buồn ngủ thì ngủ! Quy luật tự nhiên mà!- nó thường ko vô lễ với giáo viên, trừ phi giáo viên đó có vấn đề khiến nó ko ưa nổi.

- Em đóng tiền vào đây để ngủ hả? Có biết phải mất bao nhiêu tiền em mới được đặt chân vào đây ko?

- Thế cô dạy Toán hay Văn mà giảng lí lẽ!- nó nhẹ giọng hỏi lại.

- Em... - đơ.

Ko cần bất kì ai cho phép, nó tự động ngồi xuống.

- Em lên bảng làm bài này cho tui!

Đó quả thật là 1 bài nâng cao, thậm chí là bà ta còn chưa dạy phần cơ bản của bài đó ... Bà ta muốn cho tên Zu vào sổ kỉ luật đây mà ...! Cả lớp nháo nhào, bất bình thay cho Zu.

Zu vẫn cứ im lặng ko nói gì, đưa mắt nhìn lên bảng, khóe môi thoáng qua nụ cười ngạo nghễ.

- Cô có chắc là bài đó!- nó.

- Ko al2m được thì ra cửa lớp đứng!

- Nếu tôi làm được, cô phải bỏ tiết này!- nó.

- Em nghĩ em là ai mà ra điều kiện với tôi như thế?- bà ta gắt.

- Thưa cô!- Pj đứng dậy- Em nghĩ thế cho công bằng ạ! Cô giao cho Zu 1 bài àm chưa dạy tới, còn bảo ko làm được thì ra ngoài! Ko phải là quá đáng ạ? Zu ra ngược lại 1 điều kiện là quá công bằng! Nếu cô ko đồng ý, lớp tui em sẽ ko học tiết này.

Sau lời nói của Pj là sự ủng hộ nhiệt tình của các thành viên lớp.

- Im lặng là đồng ý!- Pj cười rồi ngồi xuống, nụ cười tươi nhưng mang ý ngăi chẳng hề tốt lành.

Ánh mắt bọn trong lớp lại đổ dồn vào nó, ko để mọi người đợi lâu, nó từ tốn bước lên bục, cầm cây phấn trắng mà làm, ko hề vội vã. Chưa đầy 5p sau, nó bỏ phấn xuống và quay sang bà cô.

- Tôi làm đúng chứ?- nó.

- -im lặng.

- Đi ra khỏi lớp đi!- nó.

Nói rồi nó quay trở về chỗ ngồi của mình mà gục mặt ngủ tiếp. Bà cô dù rất tức nhưng cũng đành phải ôm đồ mà đi, vậy là tiết đó lớp nó tự quản.

~

Sao bi giờ Jun mới biết là 1 góc của sân thượng dãy C lại có thể nhìn thấy một vài phòng học ở dãy B. Nhờ thế mà bao nhiêu chuyện

” vui

” của lớp nó Jun đều vô tình chứng kiến được, dù ko thấy rõ và cũng chẳng nghe được họ nói gì với nhau nhưng nhìn vào sự việc thì hiểu rõ được hết.

Khóe môi cong lên thành 1 nụ cười chả rõ được tâm trạng của người đó.

- Tôi cũng muốn xem lát nữa cổ sẽ làm gì với tôi!

56. Chương 16 - 10

Chap 16.10:

Trống tiết cuối vang lên, nó thu dọn đồ tập sách rồi đi trước, Pj vờ như ko quan tâm nhưng khi nó vừa ra khỏi lớp thì ngón tay của nó đã lướt thoăn thoắt trên bàn phím điện thoại.

- Bắt đầu! Tập trung chỗ cũ đi! Coi chừng trễ kế hoạch thì khôn!

.

Cửa sân thượng vừa mở ra, đập vào mắt nó là 1 bóng hình cao lớn mà gần cả tuần nay nó ko hề được thấy mặt, người đó đang đối lưng về phía nó, 2 tay thong dong cho vào túi quần, đáng đứng thẳng, hẳn sau này sẽ là người thành công trong xã hội ... trông kiêu kì đến lạ; mái tóc màu rêu càng sẫm hơn khi trời dần sập tối.

1 con người nhỏ bé - 1 bầu trời bao la ... con người đó trông cô độc hơn bao giờ hết, ánh nắng chiều dần tắt đi rồi nhạt màu khiến bóng người con trai trải dài trên nền sân thượng ...

Rồi hẳn quay người lại, nhìn nó với vẻ mặt ko chứa biểu cảm nào.

Đúng là hẳn để mái tóc này nhìn hẳn đẹp hơn hẳn, mái tóc đã được tỉa cao hơn, màu bạch kim cũng được thay bằng màu rêu cổ điển ... Nhìn thể này đúng là đẹp hơn cả tấm hình trong điện thoại, nét ngang tàng vẫn còn đó nhưng sóng bước cùng là một nét thư sinh mới được tạo nên...

- Tôi chỉ có 1 tiếng! - hẳn.

- Nghĩ mình là ai mà ra điều kiện với tôi?- nó cười bốn cột.

- 1 người dưng nhưng đầy quyền lực! - hẳn nhìn nó với vẻ thách thức.

- Được thôi! Anh đi là chuyện của anh, tôi phát tán hình là chuyện của tôi!- nó khoanh 2 tay hờ trước ngực.

- Hình ??? - khẽ nheo mắt.

- Quên rồi sao? Hôm ở bệnh viện ... tôi nghĩ anh phải nhận ra chứ nhỉ ?- nó nghiêng đầu, nở 1 nụ cười tỏ ý trêu đùa.

- Quả là cô làm!- hẳn nghiêng răng.

- Chẳng phải dễ thương lắm sao?- lại cười.

Hắn liếc mắt nhìn nó, khẽ hừ nhẹ.

- Nói chuyện chính đi!- hẳn vào đề- tôi ở đây lúc này ko phải để nói nhảm.

Sau câu nói đó của hẳn, mặt nó cũng nghiêm lại.

- Tôi nghĩ chúng ta nên chấm dứt chuyện này, chả tốt cho nhóm chút nào!- nó.

- Ai gây nên trước? Là cô tất cả.

” Khúc dạo đầu

” tuyệt quá đó chứ! Ko định tiếp

” bản giao hưởng

” luôn sao?- hẳn giương cao 1 bên mày, miệng thì nhếch lên, lời nói rõ ràng là tỏ ý châm biếm.

- Đó là chuyện ngoài ý muốn- nó.

- Làm tổn thương người khác rồi bảo ngoài ý muốn! - hẳn.

- Tôi có lý do của mình!- nó.

- Tôi ko phải 1 thằng nhóc ko hiểu chuyện, sao tôi phải nghe những lời nguy hiểm nhí đó!

Hắn phóng vào nó 1 ánh nhìn thật sắc rồi quay lưng định bỏ đi, hắn tới đây ko phải để nghe nó nói suông, càng ko phải đến để tiếp tục những trận cãi vã rồi làm tổn thương nhau bằng các lời lẽ nặng nề, khi đó, hắn sẽ ko biết mình nhẫn nhịn bao lâu để ko phải làm tổn thương nó thêm lần nào nữa! Nó có thể làm hắn tổn thương nhưng lần này thì hắn sẽ ko thể làm điều đó với nó ...

RẦM

Chính xác là cánh cửa sân thượng đã bị ai đó đóng lại ngay khi hắn vừa quay lưng lại. Bây giờ chưa đến giờ đóng cửa sân thượng mà. Ông bảo vệ rốt cuộc bị hâm đơ hay gì thế ???

Hắn dùng sức nắm lấy tay cầm mà mở ra nhưng vẫn ko ăn thua, cửa bên kia chắc bị khóa rồi, hắn còn nghe được cả tiếng chân đang bỏ chạy! Trò lố gì đang diễn ra thế! Mặc kệ đi, đưa đó một hồi cũng chạy lên mở cửa ra thôi mà!

- Ông trời ko cho anh đi!

Nói rồi nó bình thản tiến về phía bức tường và ngồi xuống.

- Tôi đã nói rồi! Anh tin cũng được, ko tin cũng ko chết ai!

Nhận ra âm điệu hơi chùn xuống từ lời nói đó, hắn bỏ tay nắm cửa ra mà quay sang nhìn nó, tiếc là hành động chậm rãi khiến hắn ko thể thấy được 1 tia hy vọng ánh lên từ mắt nó.

- Bắt tôi tin ? Chỉ bằng lời nói?- hắn.

Nghe hắn nói thế, nó chợt đứng dậy. Kéo khoá ba lô ra rồi lấy từ đó ra 1 xấp tiền ... sao giống với lần đó của hắn ...

- Vậy thì cái này thì sao? Tôi ko nhiều bằng anh! - nó cười khiêu khích.

Nó muốn điều gì từ những tờ tiền đó? Chẳng lẽ ... hắn

” trả

” nó thiếu thứ gì và bây giờ nó muốn giải quyết

” sòng phẳng

” lại hết với hắn luôn sao? Mọi quan hệ đánh đổi bằng vật chất? Nghe rẻ rúng nhỉ? Giây phút này, hắn ko kìm nổi nụ cười của mình - 1 nụ cười cay đắng . Và nó ... đủ tinh tế để nhận ra điều đó- hắn đang tổn thương.

- Tôi muốn dùng nó ... mua lại mối quan hệ lúc trước!- nó.

Hắn ko rõ lắm ý của nó ...

- Tôi ko muốn

” bán

” - hắn nhìn ra bầu trời, dù ra sao hắn cũng ko muốn một mối quan hệ phát sinh từ vật chất, từ những đồng tiền hôi tanh đó.

Bất ngờ, nó dùng tay kéo mặt hắn quay lại đối diện mình rồi nhanh chóng ghì sát mặt hắn xuống, đặt lên đôi môi lạnh 1 nụ hôn phớt qua ... điều đó khiến hắn giật mình mà mở mắt to ra ...

Phớt qua ... nhưng ngọt lịm ...

Ngọt đến mức mà cái đắng nơi cuống họng hắn suốt thời gian qua cũng theo đó mà bay biến ...

Nhìn thẳng vào nó lúc này thì thấy nó đang cúi mặt xuống đất, chưa đầy 5 giây sau, nó lại ngẩng lên:

- Tôi muốn dùng tiền mua lại mối quan hệ lúc trước, cái mà anh đã dùng tiền của mình trả nó về lại ban đầu! Nụ hôn vừa nãy - nó hơi ngập ngừng - thay thế cho những lời lẽ nặng nề mà tôi đã nói!

Cảm giác hần bây giờ thế nào? Ko định hình được ... chỉ biết là miệng vẫn còn đọng lại vị ngọt ... Hần vốn ko phải loại tin người 1 cách dễ dàng nhưng tại sao vào lúc này niềm tin hần lại dấy lên cao như thế, có vẻ như nó dần hồi sinh ... Có lẽ , biểu cảm vừa nãy chưa trong đôi mắt vốn ko biểu lộ suy nghĩ gì của nó đã khiến hần cảm thấy có điều gì đó chân thật ...

- Tại sao? Hòn đá đã ném đi, chẳng thể lấy lại được- hần.

- Tôi có lý do của riêng mình. Anh muốn biết tôi sẽ nói nhưng ko phải lúc này- nó vẫn cương quyết, ko lẽ nói thẳng với hần là tại vì nó thấy khó chịu và bức bối khi nghe tin hần có hôn thê, thế nên bao nhiêu bức tức nó mới trút hết lên hần cho hả giận à???

PHỤT

Trời lúc này đã tối, những ánh đèn điện trên sân thượng vừa được mở cách đây ko lâu nay lại đột nhiên cúp đột ngột, cái chính là các dây kia đều đang sáng đèn, thậm chí là các tầng của dãy C cũng thế, chỉ có mỗi tầng thượng này là đèn bị tắt đi. Ánh sáng từ các dây khác cũng như ánh sáng từ tầng dưới ko đủ mạnh để chiếu rọi sân thượng dãy C

Trời chưa tối hẳn, vẫn còn có thể nhìn thấy được dáng vẻ của nhau nhưng nếu ở đây đến lúc trời tối thêm chút nữa thì đảm bảo phải mò đường mà đi, gặp hôm nay lại là đêm ko trăng ...

Bỏ dở cuộc nói chuyện đang diễn ra, nó tiến lại xoay nắm cửa nhưng hình như kẻ khoá nó đã cố tình làm điều đó và ko có ý định quay trở lại để mở ra ... Nó rất sợ bóng tối, nếu cứ như thế

Tay nó lướt trên màn hình điện thoại, bấm gì đó rồi nó áp vào tai nhưng rất nhanh sau đó lại bỏ điện thoại xuống với vẻ mặt có chút hoảng loạn ...

Vào những lúc này vậy mà chẳng liên lạc được với ai ...

Có lẽ hần chợt ngộ ra điều gì đó ... Cửa ko mở được chứng tỏ 2 người đã bị nhốt lại, trời thì càng tối hần đi, điện thoại thì ko liên lạc được với ai vào lúc này, toàn máy bạn ko thì cũng là những tiếng nhạc chờ kêu văng vẳng mà ko có ý định kết thúc ... Hần cũng có liên lạc lại thử sau vài phút nhưng ko khả quan hơn chút nào ... Hần ko sợ bóng tối, càng ko sợ khi phải qua đêm ở chỗ này ... Cái hần lo nhất chính là ... nó . Đêm trên sân thượng rất lạnh, dù nó có vẻ ngoài mạnh mẽ nhưng chưa chắc nó sẽ chống chịu được ... chỉ mong trời đừng mưa, chưa kể đến nó chỉ khoác lên mình chiếc áo đồng phục tay lửng và chiếc váy ngắn trên gối ...

- Khốn !!! Ko ai liên lạc được! Mua điện thoại để trưng cả lũ!

Hần khẽ rít lên rồi quay sang nó, lúc này ko còn nhìn thấy rõ nữa, chỉ là nhìn thấy một bóng đen đang ngồi thu lu gần đó, chỉ là cái nhìn loáng thoáng thôi, hình như nó đang tựa đầu lên gối ...

Phải ... nó đang trốn tránh cái bóng tối đang vây kín lấy mình ...

Đáng sợ !!!

Hần cũng ko nói thêm gì, lẳng lặng tiến lại gần đó nhưng cũng chừa ra 1 khoảng cách tương đối.

Nhiệt độ không khí có dấu hiệu giảm đi ...

Những cơn gió dần tự do hơn khi màn đêm buông xuống ... gió vô hình tung đôi cánh bay xa, thổi từng đợt mạnh qua tầng sân thượng ...

Hần cảm nhận được tiếng thở dài, đôi khi hơi đứt quãng của người con gái ngồi kế. Vả lại ... hình như nó bắt đầu thấy lạnh ???

Aiz, trường thiết kế cho nam cái áo khoác làm gì chứ ... chỉ vì hôm nay vào trường vào buổi ban trưa nắng nóng nên hần mới khoác lên người thôi... Giờ thì hết nắng rồi, cái áo khoác vướng víu thật, hần cũng chẳng cần dùng đến nó nữa... Giải quyết sao đây ???

~

Nó nhắm chặt mắt lại! Bóng tối khiến nó chùn bước! Làm ơn ... ai đó mở cánh cửa sân thượng ra đi chứ! Nó sẽ trả đũa kẻ nào đã làm cái chuyện điên rồ ngày hôm nay ... Chỉ cần nó ra được nơi này nó nhất định sẽ làm rõ cho bằng được...

Đột nhiên nó cảm nhận được có vật gì đó đang trườn lên đầu nó, phủ kín xuống tận lưng ... hơi ẩm dần lan tỏa nửa thân trên, có cả mùi bạc hà thoang thoảng... Ngẩng đầu lên vì ngạc nhiên, vật trên người cũng theo đó mà trượt xuống do ko còn điểm tựa, hơi ẩm vừa cảm nhận được cũng theo làn gió thổi qua mà bay biến như chưa hề tồn tại ... mùi bạc hà thoảng qua rồi ko còn cảm nhận được nữa... Có cảm giác như vừa đánh mất thứ gì đó ...

~

Hắn rọi ánh đèn từ điện thoại vào gương mặt nó vừa ngẩng lên rồi chuyển xuống rọi vào ra sau lưng nó khi nghe tiếng vật gì đó vừa rơi nhẹ xuống sàn.

- Cái áo tôi làm gì có tội chứ! Người cô ghét chẳng phải tôi sao?

Hắn nheo mày tỏ ý ko bằng lòng nhưng nó chẳng bao giờ thấy được, chỉ biết là lời nói hắn nghe có vẻ khó chịu, cái chất giọng khàn chẳng âm điệu nào càng làm cho không khí lạnh thêm ...

A, giờ thì nó mới biết thì ra cái vật đó là cái áo của hắn, mà nó có cố tình đầu chứ! Chỉ là ngược đầu lên thì cái áo theo tự nhiên mà trượt xuống thôi ...

Hắn với tay định nhặt áo lên thì cùng lúc đó nó cũng quay xuống mò mẫm tìm lại chiếc áo. Tay chạm tay ... tay hắn ẩm thật, thật ko công bằng khi tay nó lại lạnh đến mức muốn đóng băng ...

Nó rút tay lại.

Hắn nhặt chiếc áo lên rồi giữ mạnh vài cái ...

- Lấy điện thoại bật sáng màn hình lên!

Hắn nói ko chủ vị nghe ngang như cua, chưa kể lời nói còn mang hàm ý như ra lệnh cho người khác.

Màn hình bật sáng, ko gian tối loe loét 1 ánh sáng mờ ảo ... Trời tối mà còn ánh sáng kiểu đó như trong phim kinh dị ... trông càng đáng sợ hơn ...

- Xích lại!

Nó trở mặt ra nhìn hắn, hắn kêu nó ngồi xích lại sao?

- Nhìn gì? - hắn nhíu mày- Ko hiểu tiếng người ? Ko xích lại làm sao thực hiện vụ

"mua bán

"?

Lần này đến nó nhíu mày.

Tại sao vào lúc này lại ngẩng mặt ra nhìn hắn chứ? =

"= Mà khoan, hắn còn chưa biết nó muốn

" mua

" mối quan hệ

"lúc trước

" là

" lúc trước

" nào?

- Nói đi!- hắn hỏi!

"Lúc trước

" là lúc nào? Lúc chưa gặp mặt? Lúc solo lần đầu? Lúc 2 nhóm sát nhập? Trước lúc xảy ra chuyện đó? Sau khi xảy ra chuyện đó hay ... gần đây nhất - xem nhau như người dưng nước lã?- hắn nhếch mép, nó thừa nhận bản thân ghét nụ cười đó khi hắn dùng với nó.

Nó vẫn ko trả lời, mặt tỏ vẻ suy tư, hình như là đang phân tích từng câu chữ trong lời nói của hắn. Nó biết câu trả lời của bản thân nhưng điều nó đang băn khoăn là từng giai đoạn mà hắn đề cập. Ko lẽ cảm xúc và thái độ của hắn đối với nó cũng đã thay đổi dần qua từng giai đoạn đó sao?

Hắn hỏi nó câu đó nhưng lại ko biết rằng đó luôn là câu trả lời mà hắn luôn tìm. Jun luôn tự hỏi bản thân từ lúc nào mà nó đặt chân vào và làm xáo trộn cuộc sống của hắn mà hắn ko hề hay biết.

- Trước lúc !

Câu trả lời khẽ vang lên trong đêm, câu trả lời của nó làm hắn ngạc nhiên, trước lúc là trước lúc xảy ra chuyện ... đúng chứ ??? Trước lúc xảy ra chuyện là lúc mối quan hệ của 2 người tiến triển tốt nhất, ko cãi cọ, ko nhìn nhau bằng ánh mắt

” viên đạn

” ... Ko lẽ nó cũng ... Dòng suy nghĩ chợt bị cắt ngang khi nó ngồi xích lại gần hắn hơn 1 chút.

- Anh

” bán

” nó thế nào? Bước đầu cho vụ

” giao dịch

” ?

Đèn điện thoại đã tắt đi từ lúc nào.

Nó dần cảm nhận lại được hơi ấm ban nãy ... chiếc áo hắn lại khoác lên nó lần nữa ... xem ra nó được hắn

” đặt cách

” khá nhiều lần, như đã biết, Jun ko bao giờ cho những đứa con gái khoác lên mình trang phục của hắn dù cho đó là những bộ quần áo hắn ko hề mặc. Lần trước là chiếc áo sơ mi, lần này là chiếc áo khoác ...

- Giao dịch hoàn tất bước 1 !- giọng hắn vang lên, phá tan sự tĩnh mịch.

Tuy nói chuyện và ngồi kế hắn ... có chút an toàn nhưng nó ko thể phủ nhận rằng nỗi sợ trong nó vẫn còn tồn tại chút ít ...

Lại 1 cơn gió thổi qua, len lỏi vào từng mớ thịt khiến nó bất chợt rùng mình ...

- Sợ ???- hắn.

- Maybe !- nó.

- Bóng tối?- hắn.

- 1 chút ... nhưng tôi sợ anh hơn?- nó.

- Lý do??? - nếu là lúc ban đầu hắn sẽ hả hê lắm khi nó sợ hắn, vì hắn đã từng nói sẽ khiến nó khuất phục mình mà, nhưng bây giờ thì ...

- Nhìn vào bóng tối... thấy những gì ?- nó hỏi ngược lại hắn.

- Màu đen !- hắn đáp ko suy nghĩ.

- Vì ko thấy màu đen nên tôi sợ anh!- nó.

- Liên quan gì tới tôi?- hắn hỏi, nó ko thấy màu đen thì liên quan gì đến hắn mà lại sợ hắn chứ.

- Anh lấy đi màu đen đó của tôi!- nó.

- Thế cô thấy ... ???- hắn nín thở nghe câu trả lời.

- Người đã lấy nó!

Dựa trên vẻ trên chẳng phải người đó là hần sao ??? Cái này có được xem là lời tỏ tình ko ??? Nhưng tỏ tình mà lời nói lại bình thường ko chứa cảm xúc âm điệu nào như thế à??? Chẳng phải trong phim thường lúng túng ngập ngừng lắm hay sao?

Cũng may là trong ko gian tối mịt mù thế này hần ko thể nhận ra được mặt nó đã đỏ gay lên. Ngồi sát thế chỉ cầu trời cho hần đừng nghe được nhịp tim của nó ... Ko thì ngưng chết mất ...

Ko gian yên tĩnh hần đi, kéo dài gần nửa tiếng đồng hồ, hần mở miệng phá đi ko khí nặng nề đó.

- Đói ?

- Chút chút!- nó.

- Ráng nhịn tới mai đi! Ngày mai sẽ điều tra rõ về chuyện này!- hần.

- Cần thiết ko? -nó.

- Theo tôi thấy ... ko nhất thiết! Nhưng nếu cô ... - hần.

- Ko cần! Chẳng phải nhờ thế mới giải quyết xong mọi chuyện sao?

Nó chen ngang vào, đột nhiên nó rút người vào sâu hơn lớp áo của hần, do là áo khoác đồng phục nên chẳng thể giữ ấm tốt được...

- Lạnh???

- Ukm!- âm thanh nhẹ nhàng phát ra từ cuống họng.

Hần nhìn vào màn hình điện thoại, mới ko để ý chút xíu mà trời đã tối vậy rồi sao, hần nhớ cả 2 chẳng nói gì với nhau nhiều vậy mà giờ này đã 10h đêm rồi ... nhanh thật !!!

- Ngủ sớm !- hần quay đồng hồ trên màn hình cho nó xem.

- Lạnh thế ... ko ngủ được!- nó khẽ lắc đầu- Ko gian ... quá yên tĩnh ... chỉ toàn tiếng gió rít trong cái màn đêm dày đặc như thế ... chẳng phải ... giống phim kinh dị lắm sao?

Hần chỉ biết cười thầm ặt trẻ con của nó, cách nó so sánh mọi vật như 1 đứa con nít ...

Hần nhét vào tai nó 1 headphone, 1 bên còn lại hần nhét vào tai mình ...

” Baby goodnight

Baby goodnight

...

Em là người con gái của anh

Cho dù sự thật cũng chưa thực sự chắc chắn

Em hoàn hảo, cảm ơn em đã ở bên cạnh anh

(I

ll always love you girl)

...

Một bóng dáng hoàn hảo làm tăng thêm hương vị của đêm

...

Em hoàn hảo như một bức tranh vừa vẽ

Anh như đứng lặng trước hình bóng trong tranh

Không thể làm được gì nữa

...

Baby goodnight

...

Baby goodnight (don

t wanna say goodbye)

...

Khi bóng tối bao trùm chúng ta, nhắm đôi mắt tuyệt đẹp của em và ngủ đi

...

Anh muốn bày tỏ lòng mình khi đối diện với gương mặt kia

Thời gian bất chợt ngừng lại và cứ giữ nguyên như thế

...

Ánh mắt chạm vào nhau và sâu hơn nữa

...

Hương bạc hà tinh tảo cùng với những chỉ dẫn,

Câu trả lời chính xác là em

...

~ Đôi mắt nhắm nghiền, mùi hương ...

Giọng nói của anh làm cho em say đắm như sắc đỏ của loại rượu ưa thích của anh ~

”

(Baby goodnight - GD & TOP)

(Nguồn dịch : sontinh1)

Lời hát nhẹ nhàng, mang tí âm hưởng lãng mạn ... sao bây giờ nó mới cảm nhận được bài hát này thực sự hay nhỉ ? Có lẽ đêm nay sẽ là 1 đêm ngon giấc ...

Hắn cho nó tựa đầu vào vai phải của mình, tay phải cũng theo đó vuốt lấy mái tóc dài ... tay phải vuốt tóc, hành động của hắn dịu dàng đến lạ ... hắn dùng tay phải ôm hờ lấy đầu nó và cho tựa sát vào người mình, cằm đặt phía trên, mùi hương từ tóc nó cứ chờn vờn trước cánh mũi ... dễ chịu ...

Dịu nhẹ ...

Đã lâu rồi trong cả 2 mới cảm nhận được cái cảm giác gọi là yên bình ... đêm nay sẽ là 1 đêm ấm ... =)

- Ngủ được chứ? - hắn nhẹ nhàng hỏi, tay vẫn cứ vuốt mái tóc nó, trông cứ như đang nâng niu con mèo nhỏ.

- Ukm!- nó trả lời.

Hắn buông người nó ra rồi nhẹ giọng.

- Em gối đầu lên chân tôi đi!- hắn đột nhiên đề nghị

Nó định vị vị trí xong rồi nằm xuống, gối đầu lên đùi hắn, vị trí này xem ra thoải mái hơn ban nãy nhiều, bớt mỗi lưng ... nó trùm cái áo hắn lên người để giữ ấm ... áo hắn to thật ...

- Tay và vai anh... ko sao chứ?- nó bất chợt hỏi ngay khi vừa nằm xuống.

- Ko sao!- cười nhẹ, tay cứ mân mê tóc nó, ko biết thế nào, nhưng nó thích cảm giác này.

- Nếu thế này ... - nó chợt ngẩng đầu lên- anh sẽ lạnh ... và mỗi lưng đấy!- nó ngáp ngừng.

Hắn ép đầu nó nằm xuống, nụ cười mím nở trên môi nhưng nó chẳng thể thấy được.

- Tôi ko sao! Em ngủ đi!

Có lẽ giác quan khiến hần cảm nhận được vị trí vì sau khi trả lời nó xong hần đã phớt lên trán nó 1 nụ hôn nhẹ khiến tim nó như ngừng đập trong vài phút ... hơi thở của hần lúc nào cũng lạnh như thế ...

Giờ thì hần nhận ra, tận sâu bên trong, nó cũng mềm mỏng và đáng yêu hơn bất kì người con gái nào khác ...

Baby goodnight ...

” Bạn có thể che đôi mắt của mình khỏi những thứ mà bạn ko muốn nhìn ...

Nhưng bạn ko thể che trái tim của mình khỏi những thứ mà bạn muốn nó cảm nhận ...

”

Sống cho thật với cảm xúc nhé!

57. Chương 17 - 1

Chap 17 : LOVE IS BLIND !!!

Chap 17.1:

” Love you girl only you are my heaven

...

24/7 Thiên đường nơi anh cố chạm đến

24/7 Nhưng chỉ là những giấc mơ

24/7 Thiên đường bất diệt

24/7 Heaven

...

Những gì trong quá khứ sẽ không bao giờ rời xa

Không bao giờ anh có thể ngờ rằng tình yêu lại có thể đến và đi như thế

...

that

s forever love

...

Chỉ mình em là khác

Anh đã luôn tin rằng đó là định mệnh

... you

re the only one in my life

...

happiness...sadness...tears...

sky...stars...and my heaven

...

For eternity, you are my heaven

...

You

re my heaven ~

”

(My heaven - Big Bang)

(nguồn dịch: yume.vn)

Chỗ ngủ và kiểu ngủ lạ khiến nó thức dậy từ rất sớm, trời vẫn chưa sáng hẳn, sương mù giăng kín trong không gian tầng thượng tạo nên một 1 mảng trời mờ ảo.

Đầu nó vẫn đang yên vị trên đùi hắn, chiếc áo vẫn khoác trên người nó, mùi bạc hà vẫn còn thoang thoảng đâu đó qua nơi cánh mũi tạo nên một cảm giác ấm áp, chiếc áo to tạo cho nó cảm giác được chở che ... Nhưng chắc là ... hắn lạnh với tê chân lắm!

Nó xoay nhẹ người lại, nhìn thẳng mặt với hắn. Mọi chuyện tình cờ đến mức nó cũng chẳng tin nổi! Chưa bao giờ nó nghĩ mình với hắn sẽ có 1 lúc như ngày hôm nay! Nó thề là lần đầu tiên sau khi solo với hắn xong nó chỉ muốn cái nhóm mang tên EVIL biến mất mãi mãi! Solo lần 2 trên sân khấu, chấp nhận là động tác nhảy của hắn khiến mắt nó phải dõi theo, động tác nhảy mạnh mẽ, dứt khoát, rất cuốn hút người xem ... chả bị trùng lặp với ai, nhưng đặc biệt nhất vẫn là mái tóc hung đỏ, những ánh đèn màu từ sân khấu vẫn ko thể

” chọi

” lại hay làm lẩn át đi màu đỏ rực đó, kết hợp cùng là những nét ánh lên từ viên đá quý nhỏ dính bên tai hắn ... tất cả đều tạo nên 1 nét ngông cuồng, kiêu kì đến vô đối!!!

Tuy nó chẳng phải good girl, càng ko tốt hơn bất kì đứa con gái nào nhưng những thằng con trai mặc áo bung cúc đầu, cúc hai ,... khiến nó chẳng có thiện cảm nào! Nhưng ăn mặc thế nào là quyền của người khác, nó cũng chẳng để ý nhiều! Hắn cũng thế, nhảy với cái cổ áo bung hờ hững như thế làm bọn con gái bên dưới la hét ko ngừng, điếc cả tai, lúc đó chỉ muốn dùng tay chỉ thẳng vào mặt hắn mà bảo hắn cài ngay cúc lại, ko thì tháo phăng nó ra hết chứ đừng chơi kiểu nửa kín nửa hở như thế !!!Nhìn chường cả mắt, ko biết có gì hay ho mà bọn phía dưới cứ hú rồi lại hét ... điên chết được! Mà giờ ngấm lại ... hình như lúc đó nó cũng bị hắn ... thu hút ... 1 chút ... Đó là lần đầu tiên 1 Zu kiêu hãnh như nó lại mang cái quan niệm

” Mình có thể thua ???

” ... Điều thu hút nó ko phải là cái cổ áo bung hờ hững kia mà là đôi mắt, hắn có đôi mắt rất đẹp: lạnh, sâu, sắc và vô hồn ... Đôi mắt đó cứ chiếu những tia nhìn chăm chăm vào nó, những tia nhìn thách thức và đầy kiêu ngạo ... đó cũng là lần đầu tiên nó biết cái cảm giác ko- tự- nhiên khi bị 1 tên con trai nhìn như thế, con trai nhìn nó ko ít, thậm chí là ánh nhìn còn ...

”ghê tởm

” hơn cả như thế nhưng nó chẳng có tí cảm nhận gì!

Nó có nói là nó thích mẫu con trai luôn nhìn về trước và có dáng lưng thẳng, 2 tay luôn thông dong cho vào túi quần chưa nhỉ? Jun là 1 tên con trai hội tụ đủ những điều mà nó tưởng tượng, sao bây giờ nhìn nhận lại nó mới thấy rõ???

Nó cứ nằm ngang nhìn hắn như thế, đầu nghĩ vẩn vơ chùng ... nửa tiếng hơn ..., mái tóc hắn gọn nhẹ theo làn gió sớm... Nó ko phủ nhận rằng hắn để màu này trông rất đẹp, ko ngông cuồng như hai kiểu kia, nhưng đổi lại, nó có nét chững chạc và trầm lắng hơn rất nhiều ... có vẻ từ lâu rồi, hắn ko còn sống đúng với lối sống của những người cùng tuổi! Cuộc đời cho hắn quá nhiều nỗi đau và tổn thương, chính những điều đó đã trở thành 1 con quái vật vô tình giết đi bản chất thật của một con người như hắn ...

Hình tượng mới này khiến hắn toát lên 1 vẻ đẹp mới, 1 vẻ đẹp nguy hiểm (???) Kể cả con gái hàng

” một sách

” cũng dần bị kiểu đầu mới của hấn làm cho lú lẫn ... Chàng thư sinh - Nàng một sách , chẳng phải đẹp đôi lắm sao?

Mắt hấn vẫn còn đang khép lại. Nó hơi ganh tị đấy, ngủ mà cũng hút người ta thế sao?!? Hai tay cứ thế mà khoanh hờ trước ngực ...

Nó cử động nhẹ, lấy chiếc điện thoại gần đó lên xem giờ, mới 5h ... Sẵn tiện, nó đưa ống kính hướng lấy gương mặt hấn ... nhấn phím ... vậy là 1 pic hình mới được lưu vào ổ đĩa của nó ...

- Chụp lên là phạm pháp!

Tiếng nói phát ra khiến nó ngược lên nhìn?. Chẳng phải hấn ngủ sao? Lắm sao mà hấn biết được, điện thoại nó hoàn toàn chỉnh chế độ im lặng cơ mà !!! Rốt cuộc là hấn đã dậy từ lúc nào chứ??? >

Thấy nửa vòng cung hoàn hảo trên môi hấn, nó khẽ nhíu mày rồi ngồi dậy, ko nói thêm gì, nó lại đứng lên, tiến lại phía lan can ngắm nhìn quang cảnh sớm mai, lưng đối về phía hấn.

Hấn nhìn theo dáng nó mà cười thầm, trông nó cứ như đang chống chế cho cái hành động vừa nãy!

Tính ra thì hấn thức sớm hơn cả nó, nói thẳng ra là hấn ko ngủ được, giấc ngủ cứ chập chờn, 1 chiếc áo đồng phục mỏng ko thể chống lại cái lạnh cắt da của những cơn gió đêm, phần còn lại là vì hấn ko thể ngủ được trong cái tình trạng này ... Dù là hấn nhận thấy máu nơi đùi mình bị

”tắt ngẽn

” nhưng sao hấn lại cảm thấy thoải mái đến vậy !!! Ko ngủ được tính ra cũng ko tệ, nhờ thế mà hấn có thời gian để cảm nhận cái cảm giác yên bình này- cái cảm giác cơ hồ như đã bốc hơi hoàn toàn khỏi cuộc sống của hấn!

Nhìn dáng người con gái đang tựa người vào ban công, môi hấn lại ko thể giấu đi nụ cười. Xem ra 2 ngày hôm nay hấn cười nhiều nhỉ? Một chuyện đáng nhớ và hiếm hoi đấy!

- Đổi màu tóc đi!

Lời đề nghị của nó làm hấn ngạc nhiên, tóc này trông tệ lắm sao?

- Lý do! - hấn tựa người vào bức tường phía sau.

- Ko hợp!- nó quay lại.

- Từ từ sẽ hợp!

Tay hấn vẫn khoanh hờ trước ngực, hấn ko tin là cái lý do chỉ đơn giản như thế, nếu ko hợp thì ban nãy nó chụp hình lại làm gì!!!

- Trông lừa tình!- nó nói rồi nhanh chóng quay mặt đi, cứ như sợ hấn sẽ nhìn thấy biểu cảm trên mặt mình.

Nụ cười thích thú vẽ ra trên môi hấn,

” lừa tình

” ??? Nói thế chẳng khác nào nó đang công nhận vẻ đẹp và sức hút của hấn! Xem ra ko uống khi hấn quyết định đổi màu này nhỉ? Hay ho thật!!!

Nó ko thể nói thẳng rằng nó đề nghị hấn đổi màu tóc là vì nó thấy khó chịu được! Hấn thừa biết mình được bọn con gái

” sẵn đón

” thế nào mà, mặt đẹp, dáng chuẩn, học tập dù ko đứng nhất nhưng luôn biết cách giữ cho bản thân đứng trong hàng top, thể thao good ... cộng thêm cái vẻ phớt đời thì đứa con gái nào mà ko đổ??? Chỉ là vẻ ngoài thôi mà! Bây giờ lại thêm cả cái hình tượng thư sinh ... Hôm qua tối nó có vào 4rum dành cho thành viên, học sinh trường để xem thông tin, chủ đề

” hot boy- hot girl

” nổi bật lên tám hình cầu hắc! Nhiều ko đếm xuể, chỉ qua 1 ngày mà có đến gần 10 topic hình nói về hắc, mỗi topic kéo xuống muốn mỏi cả tay (hình như chị Zu bấm vào xem hết nên mới biết nó dài =))) Hiếm khi nào nó vào 4rum mà lại sôi nổi như hôm nay, cả những box chat cộng đồng cũng thấy tên hắc được nhắc đến ...

Zu là 1 người tưởng chừng như ko có tính sở hữu bất cứ thứ gì nhưng 1 khi tính cách đó trở dậy sẽ khiến nó độc tài hơn bất kì ai khác! Đã có ai nói điều đó chưa?

58. Chương 17 - 2

Chap 17.2:

Hắc men theo bức tường phía sau lưng mà đứng dậy, chân hắc tê cả lên, muốn trụ ko vững !

Lấy được thể cân bằng, hắc rút trong túi ra một bao thuốc, ngậm hờ một miếng rồi dùng bật lửa dí sát lại gần, 1 đốm hồng xuất hiện mờ nhạt trong ko gian ... Mùi khói thuốc cứ bay lẩn quẩn khắp nơi, bay tới nơi nó đang đứng. Nó xoay lại nhìn hắc rồi nheo mắt tỏ vẻ ko hài lòng, nhận được cái nhú mày từ nó, hắc vẫn đứng đưng, nhún hai vai tỏ vẻ ko liên can rồi tiếp tục rít 1 hơi dài... Nó tiến lại gần hắc, nét mặt

” hình sự

” thấy rõ, đưa tay gạt phăng miếng thuốc trên tay hắc xuống đất, chẳng màn đến thái độ và ánh mắt hắc ra sao, nó quay người trở về phía lan can đứng, lén lút xoa nhẹ mu bàn tay trái, trong lúc gạt miếng thuốc, 1 tàn thuốc nhỏ đã rơi trúng tay nó. Chỉ vì lo cho sức khỏe của hắc thôi, thế nên nó mới hành động như thế, vậy mà cái nó nhận được lại là 1 nhú mày hờ hững ...

Đang bực với thái độ của hắc nó chợt cảm nhận được 1 hơi ấm đang bao lấy mình, đôi bàn tay rắn chắc của hắc choàng qua người nó, ngay cả đầu nó cũng là điểm tựa cho cái cằm kia.

- Sao lại hành động thế?- chất giọng trầm khàn lướt nhẹ và đều qua tai nó, hình như hơi thở hắc ... lúc nào cũng ấm và nóng như thế ...

- Thứ đó ko tốt lành gì!- nó.

- Lần sau đừng như thế nữa!- hắc buông người nó ra, xoay về phía đối diện mình.

- Thích thứ đó đến thế à?- nó nghĩ hắc ko thích mình phá ngang hay xen vào việc làm/ sở thích của hắc.

- Ko ! Nhưng điều đó sẽ làm em bị thương!- hắc khoanh tay trước ngực, nhìn kĩ từng đường nét trên mặt nó.

Nó hơi ngạc nhiên, thì ra là thế! Hắc sợ nó bị thương chứ ko phải là ...

Chợt nó đưa tay lên áo hắc cài lại chiếc cúc đầu tiên mà hắc luôn cố tình bung ra, cài xong nó lùi lại 1 bước ngẩn ngía tỏ vẻ hài lòng. Hắc dùng tay chạm vào chiếc cúc áo rồi ngược lên, ko chỉ riêng cúc áo mà cả chiếc cà vạt cũng được nó thắt lên cao đúng mức nhà trường quy định, ngoại trừ đầu tóc ra thì có thể nói rằng trông hắc lúc này đúng chất là

” trai ngoan

”.

- Cứ kín đáo như thế!

Nó nhìn mặt hắc rồi buông lời nhận xét.

Thật ra

” kín

” hay

” hờ

” vốn là chuyện nó ko lưu tâm, nếu nó thích kín đáo thì nó đã chẳng mặc những chiếc áo hở lưng và váy ngắn hay những thứ tựa tựa như thế! Nhưng nếu là hấn thì lại khác, nó cực kì chú ý mắt khi thấy những đứa con gái hay những

” gái

” trong quán bar cứ nhìn hấn với tần suất 5p/ 1 lần chớp mắt ... Hấn vốn là 1 tên con trai vượt quá tiêu chuẩn cho phép, thế nên những đứa con gái bị hấn hút lấy là bình thường thôi ...

- Vậy đẹp ngay những thứ quần áo

” thiếu vải

” đó đi! (chị Zu mặc có gì quá đáng đâu mà anh gọi là thiếu vải vậy Jun =))) - hấn

”trả giá

”.

- No problem!- nó gật đầu như chuyện hiển nhiên- trường mình hôm nay nghỉ buổi sáng?

hấn gật đầu.

- Chiều qua học bù cho sáng nay ! Sáng chuẩn bị cho party tối nay!

Giờ nó mới nhớ hôm nay là lễ thành lập trường, chả bù cho sáng thứ hai nghe phát biểu đủ điều, chụp hình gì búa xua, làm mất hết 3 tiết học của nó (siêng dữ :)) , nói gì nhiều khiếp, nghe phát mệt.

Chuông điện thoại hấn chợt reo lên, nhìn vào màn hình điện thoại, hấn khẽ nhếch môi, rốt cuộc thì Ken chịu gọi lại cho hấn rồi cơ đấy!

- ... - hấn.

- Mà bắt máy rồi đó hả Jun? Mốt bắt máy nhớ a lô hay gì gì đó nhá! Mà hôm qua gọi tao chi?- Ken

- Tưởng tụi bây chết hết rồi chứ! Định đi viếng!- hấn cười khẩy.

- Cái thằng này, độc miệng vậy hả? Mà có chuyện gì?- Ken.

- Vào trường, lên sân thượng dãy C mở cửa cho tao!- hấn.

-Mày bị nhốt à? Đứa nào gan thế?- Ken cố nhịn cười.

- 1 tên bại não! Nhanh! Cho mày 5 phút!- hấn.

- Bại não??? - Ken trợn mắt vì kẻ khóa cửa ko ai khác là tên đó =)) - 5p? Nhanh vậy? Nhà tao sao lên kịp đó?

- 300s đếm ngược!- hấn.

- Ya, thằng khùng này!

Ken thốt lên rồi cúp máy ngay, 5p đấy, Ken chỉ có 5p thôi ... hấn là 1 tên coi trọng thời gian, Ken mà tới trễ ko biết hấn sẽ bày trò gì đâu! Hấn ko trả thù, bạn bè với nhau mà! Nhưng hấn sẽ trả đũa :> , 1 khi Jun mà bày trò thì lúc cũng có thể tiến thẳng lên thành cơm! Ko tin thì cứ thử!!!

.

Mọi trò đều do mấy đứa trong nhóm bày ra, mà nói thẳng ra là do Ken và Pj cầm đầu!

Tụi nó lém lỉnh ghê lắm! Cả bọn huà nhau vào căn hộ chung cư đối diện dãy C, chọn khu vực cao hơn tầng thượng 1 tầng, thuê ngay 1 phòng hướng về phía sân thượng bên kia, có người thuê phòng này hay chưa ko phải là điều quan trọng với tụi nó ... người ta nói tiền dù bắn hay ko thì chỉ cần có nó thì mọi chuyện từ nhỏ đến to sẽ được giải quyết mà! mười mấy mạng chui vào căn phòng be bé, dường như mọi thời gian đều tùm đàu về phía khung cửa sổ ... bao nhiêu ống nhòm, bấp rang đều được chuẩn bị đầy đủ từ A- Z ... nếu gnuoi72 ta xem phim bằng kính 3D thì tụi nó xem

” phim

” xuyên ko gian bằng ống nhòm?!? Dù ko có tiếng, chỉ có hình thôi cũng đủ khiến cả bọn thỏa mãn!!! 1 góc nhìn tuyệt vời ! =))

Vậy là bao nhiêu cảnh xảy ra đều được thu gọn vào tầm nhìn của tụi nó, thật ko tin là Jun và Zu cũng có những biểu hiện đó!!! Kết quả là cả bọn

” phục kích

” cho đến

”tối mịt mù

” ko thấy gì nữa! Dù việc

” cắt điện

” sân thượng khiến cả bọn hơi nuối tiếc, chỉ thấy được loáng thoáng, còn phải căng mắt ra mà để ý nhưng xem ra cũng khá ổn!

Việc cắt điện do Nan phụ trách, cậu nhóc vốn là hacker mà, nếu xét về trình độ thì chỉ thua mỗi Ken và Pj thôi, thế nên việc xâm nhập vào mạng điện của trường bằng máy thì chẳng khó khăn gì ... bình thường cả mà ...

.

Cửa sân thượng vừa mở ra, Ken thật ko tin kẻ đứng trước mặt mình lại là Jun. Làm bạn với hắn bao nhiêu năm, chưa bao giờ Ken thấy hắn

” chỉnh tề

” trong bộ đồng phục, cúc cài tươm tất này, cà vạt thắt đúng mức quy định của trường, ngoan vậy sao ??? Từ bao giờ vậy, sao Ken ko biết gì hết? O.o

Nhận được ánh nhìn ko chớp mắt từ Ken hắn quay sang lườm 1 cái thật sát, cái ánh nhìn giết người đó khiến Ken

” tỉnh

” lại. đúng là Jun rồi, Ken ko nhìn nhầm, chỉ có Jun mới sở hữu ánh nhìn làm rợn người đến thế!!!

- Sao 2 người lại ở đây?- Ken vờ hỏi.

- Đã nói là bị tên bại não dở trò mà!

Hắn đáp rồi lướt thẳng qua Ken àm đi xuống cầu thang, Zu thì đứng đó nhìn Ken 1 lúc rồi tiếp tục tì tay vào lan can mà nhìn ngắm bầu trời.

Ken chưng hửng ra đấy! Tên đó bị bơ đấy!!! Bị gọi đến mở cửa rồi ai cũng bơ đi mà ko có kèm theo lời cảm ơn nào ;___; Còn nữa, 2 người họ trông ko giống như là ... với nhau cả! Ken đang nghĩ, có khi nào hôm qua thấy được những cảnh đó đều do mình nhìn nhầm hay tưởng tượng quá mức !?! Họ chẳng có gì là chú tâm đến nhau cả, Jun chẳng phải đi về trước mà ko nói hay nhìn Zu lấy lần nào à???

.

Buổi party hôm nay là ngày mà mọi người trông đợi, lễ kỉ niệm trường mở party rất lớn !!!

Cả bọn tập trung đủ cả, còn thiếu sự xuất hiện của mỗi hắn! Xem ra cả bọn ham vui nên ai cũng tới sớm, chỉ có hắn, đối với mọi việc lúc nào cũng bình bình như vậy!

Tiếng nhạc vang lên đều đều nhưng bầu ko khí đột nhiên im lặng đến lạ, có cái gì đó vừa xảy ra, hướng mắt về phía cửa sẽ tìm thấy ngay câu trả lời ... đơn giản chỉ là hắn vừa xuất hiện, là hắn đứng đó với mái tóc ko gel, ko dựng ngược, ko có bất kì trò gì, chỉ là nằm đó, để tóc tự do phủ xuống, phần tóc mái che phủ hết 1 phần trên trán, đầu đó dưới phần tóc lòa xòa ấy vẫn là đôi mắt sắc lạnh thân quen; chiếc áo thun trắng khá mỏng, hơi ôm lấy phần cơ thể nhưng cũng đủ làm lộ ra cơ thể rắn chắc đó, tay áo dài xoắn lên tới khuỷu

tay, cổ áo khá rộng và hơi trễ xuống, chỉ cần hấn hơi khum người thì cổ áo đó sẽ trễ xuống 1 đoạn, nhiều đó cũng đủ khiến những đứa con gái mê mẩn, vạc áo dài, nửa bỏ nửa ko bỏ vào quần tạo nên sự xộc xệch đến mức nổi loạn; đi kèm theo là chiếc quần đen khá trễ ... và ôm lấy chân, con trai mặc quần ôm ko hay lắm, nhưng chủ yếu là tùy dáng người thôi, chân hấn dài và rất gọn... Jun có điểm riêng của mình, những bộ trang phục khoác lên người hấn sẽ ko bao giờ thấy nhảm...

Có con gì đó vừa bay trúng môi hấn, khá đau ... hấn bắt giắc nghiêng đầu, dùng ngón tay cái quệt mạnh lấy môi mình, trong khi đó bước chân vẫn sải đều từng bước rộng về nơi mà nhóm mình đang tụ tập, 1 tay vẫn nằm yên trong túi quần, dáng vẻ đó khiến mọi người cảm thấy mình bị lu mờ ... dường như ánh nhìn của hấn ko chứa chấp ai cả ... Jun lúc nào cũng thế !!! Chính điều đó đã khiến mọi người nhìn hấn và ko thôi bàn tán từ nãy đến giờ, xem ra hấn cũng thích hợp với màu tóc này nữa!

Hấn bình thản ngồi xuống chiếc ghế nệm dài đã được đặt sẵn ở đó, dáng ngồi tỏ rõ là 1 tên con trai tẹt, nửa nằm nửa ngồi như thế trông bạc nhược ... >.

1 người cảm thấy ko vừa mắt vì những gì chứng kiến được từ ban đầu đến hiện tại...

Có lẽ nhiều ánh nhìn sẽ ko dời đi nếu tiếng vị MC ko vang lên trên sân khấu ...

- Let

s go to the party !!!!!!!!!

Người MC hét to lên, kéo dài âm điệu phần cuối nhằm khuấy động tinh thần mọi người và xem ra ông đã thành công khi nhận được tiếng hú hét từ bên dưới.

- Mở màn buổi tiệc xin mời những vị dancer lên sân khấu góp vui !!! Chúng ta sẽ mở màn với phần nhảy đối kháng giữa nam và nữ !!!

Mọi người ko phải chờ lâu, hấn chủ động bước lên sân khấu, Ken thấy thế cũng hí hửng tham gia ... đồng loạt đám nữ sinh có mặt trong buổi tiệc náo loạn hấn lên, là Ken và Jun đó !!! Ai mà lại ko biết họ chứ!!! Họ lên sân khấu như thế thì xem ra sẽ hay ho lắm đây!!! Bọn con gái đang đấu tranh, họ cũng muốn được nhảy với họ, biết thế đã chẳng diện những thứ này lên người, dầm dãi chấm đất thì nhảy thế nào được ??? Có vài đứa con gái định đi lên nhưng nó đã nhanh chân hơn mà đi lên trước, thấy nó rồi thì ko ai dám giữ cái ý định lên nữ, Pj ham vui nên cũng chạy lên tham gia cùng.

Ken trông khá lãng tử với chiếc áo phong mỏng, cánh tay cụt, màu đen, phần đuôi áo phía sau có in 3 chữ " K.E.N

" màu vàng nổi bật, chiếc quần làm từ chất liệu kaki, màu trắng trái ngược hoàn toàn với màu chiếc áo, phía trên con đĩa quần được Ken trang bị thêm 1 chiếc khăn treo vào, phá cách ^^ ; Pj thì trông đúng chất 1 nàng tiểu thư, tóc uốn thành 2 lọn to thả xuống 2 bên, phía trên là chiếc băng đô trắng muốt, chiếc váy xòe màu trắng ngắn tới gối, 2 tay áo dài phủ hơn nữa cánh tay, chân mang đôi giày búp bê để bệch màu trắng nốt, chưa kể đến chiếc kính ngố to bản mà nhỏ đeo lên mặt hôm này ... trông dễ thương và hiền lành cực kì !!! Nó thì mặc chiếc áo sơ mi sát cánh màu hồng nhạt, bên ngực trái có đính 1 bông hoa khá nhỏ nhưng nhiều cánh màu trắng viền đỏ, dường như là mô phỏng lại từ hoa Mẫu Đơn, kèm theo là chiếc quần lửng tới gối màu vàng sậm được mài rách 1 vài chỗ, chân mang đôi giày cao gót màu đen, tóc đen xỏa xuống tự do, nó bắt một ít tóc bên tai trái rồi thắt thành 1 cái bím nhỏ quàng qua đầu, kết thúc ở vành tai phải ... 4 hình tượng nổi tiếng của trường đều đang tập trung trên sân khấu ... mọi người ai nấy đều trầm trồ ...

- Họ định so tài với nhau sao???

- Nhóm họ có trực trực hã, sao nội bộ lại thi thố với nhau?

bla bla bla

Nhiều câu hỏi, câu bàn tán, câu tán dương .. đủ loại ... lại vang lên phái dưới sân khấu .

- Ủa, Ken với Pj 2 đứa hâm đó thì ko nói đi, còn Zu với Jun kìa!!! Sao lại vậy? Ngộ dợ? Nhảy đối kháng... cái này làm tao nhớ tới hồi 2 nhóm tụi mình thi với nhau quá!

- Ờ, mà nói tao mới nhớ! Giống thiệt! Mà có thiệt là 2 đứa tụi nó gì gì với nhau ko ấy?

- Ai biết! Chắc ko có gì lớn lao đâu! Vui thôi mà, coi mặt Ken với Pj hai đứa cứ tùm tùm cười thì biết, có gì nghiêm trọng tụi nó chẳng cười như thế đâu!

- Mà sao kì kì á!!!

- Đã nói ko biết mà! Thì cứ coi đi đã, sớm muộn gì mình cũng biết à!

59. Chương 17 - 3

Chap 17.3:

Họ cứ như thế mà đứng đối đầu nhau, thấy vẻ mặt “ hình sự” của 2 nhân vật chính khiến cả bọn đứng bên dưới cũng hơi ... lo .

Ken lúc này mới để ý đến đứa con gái đứng cạnh Zu, tên đó châu mày nhìn, giọng có vẻ hơi gắt:

- Lên đây làm gì ???- nhúu mày khó chịu.

- Mấy người lên được ời ko cho tôi lên hả??? – Pj bểu môi.

Ken còn lạ gì cách nhảy của Pj nữa chứ ... nó ko tục, chắc chắn, ngược lại còn rất mạnh mẽ, dứt khoát ... nhưng mà ... nhỏ có xen chút s.e.x.y dance vào, Ken thấy rồi, ko thể phủ nhận nó rất cuốn hút, những điệu nhảy đó làm tôn lên 3 vòng của nhỏ, ko những thế, nó còn khiến người ta khó có thể rời mắt đi chỗ khác ... Trong bar, nếu những lần nhỏ lên sàn nhảy mà Ken ko kịp để mắt đến là có bao nhiêu tên con trai đến vây quanh, nhảy cùng nhỏ những động tác đó, sát đến mức như muốn chạm vào cả cơ thể Pj, ko biết tại sao, nhưng Ken luôn cảm thấy điều đó “ nóng mắt” vô cùng, có biết bao nhiêu tên như thế đã bị Ken “ xử” ko thương tiếc ...

- Mặc váy mà nhảy cái gì?- Ken.

- Có sao??? Như thế mới quyến rũ chứ!!! – Pj mỉm cười gian manh- mà chẳng phải chồng rất thích còn gì??? – Pj cố tình xô xiên.

- Bì giờ xuống ko, tôi đi xuống, mất hứng quá!

Ken nói rồi cho tay vào túi quần, rời sân khấu, phía dưới đám đông phản đối kịch liệt, cả bọn cứ tưởng được chứng kiến phim hay rồi chứ ... Pj như thế cũng theo Ken xuống, chỉ là nhỏ cảm thấy ko ai chịu lên, nếu thế thì nhỏ chẳng thể nhảy 1:2 được, thôi thì cứ để Zu và Jun solo với nhau vậy !

Cả hai cứ như thế mà đấu mắt với nhau, cả 2 tạo dựng mối quan hệ với nhau là điều khó hiểu, họ ít khi nồng nàn, ít khi ấm áp,... vẫn là cái vỏ bọc ngoài lạnh tanh và con mắt vô hồn đến trống rỗng ... ???

Họ đến với nhau bằng cảm giác của bản thân mình, ánh mắt có dành cho nhau đó, chủ yếu là mọi người có đủ tinh tế để nhận ra nó hay là ko thôi.

- Em muốn solo với tôi?- hần nhướng mày, khóe môi hơi nhếch lên.

- Đúng ! – nó khê khàng thốt ra.

Lần này thì miệng hần giương lên 1 nụ cười thích thú, tốt thôi !!!

- One ! Two ! Three !!! Go !!!!!!!

Sau khi tiếng bắt nhịp được phát ra từ miệng hần thì nhạc cũng theo đó mà vang lên, âm thanh sống động làm khuấy lên cái không khí đang hết sức nóng trong sảnh, theo sau đó là 1 dải liên khúc các bản dance tên tuổi, mọi người được dịp chứng kiến cảnh so tài có 1 ko 2 này !!! Vẫn là cái cách nhảy đối kháng quen thuộc, hần vẫn như lần đó trong bar: những kiểu đi chân điệu nghệ, những cú bật lộn người làm điên đảo cả bọn con gái phía dưới, cả cái cách nhìn thách thức ko lẫn vào đâu được ... nó cũng như thế: những đợt đi sóng người, sóng tay ... bắt mắt hơn bao giờ hết, nếu hần có kiểu đi tay, thì nó có kiểu đi chân, góp vui chút ít vậy, những bước chân cứ thay nhau mà chập xuống nền sân khấu, nhanh đến mọi người chẳng kịp nhìn chỉ biết nó rất chuẩn, chuẩn đến từng milimet ...

Kết thúc phần solo là niềm hồi tiếc của mọi người, mọi người ai cũng muốn xem lại lần nữa...

Hắn vừa bước xuống sân khấu là y như rằng vỡ chợ, bọn con gái cứ thay phiên nhau mà chạy tới, nào là đưa khăn lau mồ hôi, quá hơn nữa là tự lau mồ hôi cho hắn; ko thì đưa nước uống ... đủ cả mọi trò. Tuy nhiên, hắn chỉ liếc mắt nhẹ cũng khiến bọn con gái tự động tản ra, lúc đó chỉ còn thấy bóng nó đang đi về phía nhóm tập trung ...

- Zu !!! – hắn cất tiếng gọi làm nó ngoái cổ lại, hắn vừa gọi nó sao ??? ngạc nhiên thật...

Lúc nó vừa ngoái cổ lại cũng là lúc hắn bị 1 đứa con gái lỡ tay va ly nước cam vào người hắn, nó định đi lại đưa khăn cho hắn lau nhưng có lẽ chẳng cần thiết vì đứa con gái đó đã nhanh tay hơn mà dùng khăn của mình lau cho hắn, chạm vào khuôn ngực này, từng phần cơ bụng nữa ... sao nó thấy cứ như đứa con gái đó cố tình, hắn thì cứ đứng yên ra đó để nhỏ con gái kia lau mà chẳng phản ứng gì cứ nhìn nó, nó khẽ nháu mày rồi quay người đi, lúc này hắn mới định thần lại mà gạt tay nhỏ kia ra, sai những bước dài tiến về phía nó. Sao hắn cứ cảm thấy cứ như là mỗi lần sắp tiến lại tới gần nó thì nó lại cố tình đi nhanh hơn vậy ??

- Wey !

Hắn chợt nắm lấy cổ tay nó giật ngược lại, vì như thế nên nó đang đứng đối diện hắn:

- Gì? –nó nhướn mày, giọng nói nghe hơi miễn cưỡng.

Hắn định nói gì đó thì bọn đàn em đã kéo nhau tiến lại gần 2 người làm hắn chẳng thể nói gì thêm, theo đó nó cũng giật tay mình ra khỏi tay hắn.

- Hai người hồi nãy hay lắm nha!

- Coi cái này làm em nhớ tới hồi đó quá, cái ngày mà nhóm mình solo á!

-

- ...

Cứ thế mà mỗi người 1 ý, góp nhau nói vào... Hắn thì chẳng quan tâm nhiều nên tiến về phía chiếc ghế nệm dài mà ngồi, hắn đang tự hỏi sao nó lại bơ mình như vậy !!

Hắn ngồi ở đâu thì y như là chỗ đó sẽ trở nên đông đúc, chẳng mấy chốc mà bọn con gái chẳng ai rủ nhau, đứa nào cũng tập trung đứng gần đó, ngay trong tầm mắt hắn như mong hắn sẽ chú ý tới mình.

Ông trời hôm nay giúp hắn, được một lúc nó tiến lại cái bàn lấy nước uống, mà muốn lại đó phải đi qua cái ghế hắn ngồi, vậy là theo tự nhiên mà nó đi ngang qua, vậy là theo lẽ hiển nhiên mà hắn níu tay nó lại.

- Buông!- nó hơi quay người lại nhìn hắn.

Nghe nói thế, hắn buông tay nó ra, đồng thời đứng dậy, face to face với nó.

- Cư xử với tôi như vậy là ko hay!- hai tay hắn khoanh hờ trước ngực.

- Ko giữ lời hứa với tôi cũng ko hay!

Nói rồi nó định đi lướt qua hắn nhưng đã bị hắn chặn lại.

- Hứa ???

- Chẳng phải đã nói sẽ ăn mặc đàng hoàng sao ?- nó hờ hững nhìn hắn.

- Chẳng phải vậy là kín rồi sao? Tôi ko mặc sơ mi, chẳng bỏ cúc nào cả !- hắn nhìn lại mình.

- Vậy cái áo “ trong suốt” đó kín quá hả??? – nó nghiêng đầu hỏi.

- Chỉ là hơi mỏng chút xíu, như thế chẳng phải mát mẻ ???

Rõ ràng là hắn cố tình trêu nó, nó ko tin một người thuộc dạng IQ cao như hắn lại ko hiểu những gì nó nói, áo đó vốn dĩ ko bình thường, nhất là khi hắn nhảy xong, mồ hôi nhễ nhại, áo thấm cả vào người, đã vậy áo còn là màu trắng ... quá hơn nữa là chuyện hắn để yên cho con nhóc kia chạm vào người mà ko phản kháng, đã thế còn đưa mắt nhìn nó...

- Em ghen??? Ko thích cái cách bọn con gái đó nhìn tôi ???- hắn cười có vẻ hơi ... đều.

- Nhảm nhí! Tôi chẳng có thời gian.- nó quay mặt sang hướng khác.

- Nói dối, nhìn tôi mà trả lời!- hấn thách thức, nó ghét nụ cười đang hiện diện trên môi hấn kinh khủng.

Nó ngược lên nhìn hấn nhưng im lặng... rồi lại quay đi ... nét mặt tỏ vẻ ko can tâm...

- OK, giận tôi rồi ! Nói đi, tôi nên làm thế nào?- hấn nghiêng đầu, cặp mắt lạnh khê ánh lên tia tinh nghịch.

Nó cũng đâu vừa, nếu hấn muốn thì nó chiều thôi ... nó chẳng nói chẳng rằng tiến lại gần chiếc bàn, lấy 1 ly rượu nhẹ có ở đó, trộn thêm ít nước cam, trộn thêm ít cooktail, 1 ít trà sữa ... cứ thế mà 1 chút bỏ vào , trong phút chốc đã tạo nên 1 thứ hỗn hợp chẳng rõ mang màu sắc gì ... may hấn nhú lại khi thấy cái hỗn hợp đó ...

- Uống đi!- nó chìa ly nước ra trước mắt hấn.

Hấn có vẻ lưỡng lự khi nhìn li nước... lẽ nào hấn phải uống cái “ mớ hỗn tạp” đó ????????

- Ko uống được thì thôi!

Nó định đặt li rượu xuống bàn thì đột nhiên hấn lại giật lấy, đưa một hơi lên miệng mình uống, hấn nhắm tịt mắt lại mà uống, có vẻ vị của nó rất kinh khủng đến mức mà hấn nhú cả mày lại ...

Ly đó có vẻ đầy, đừng nói với nó là hấn sẽ cho hết vào miệng Nó chợt nhón chân lên giật lấy li nước ra, hấn chợt nhìn nó nhưng mày thì cứ nhú lại, có vẻ cái vị kinh khủng đó còn đọng trong miệng hấn ...

- Ai mượn uống hết!- mắt nó ánh lên chút thương xót.

- Có chết đâu mà sợ!- hấn nheo mắt nhìn nó.

- Chết mới có sao sao ? Vậy thì chết đi! Đồ ngốc !!!- nó xoay người đi.

Nó vừa đi, mặt hấn biến sắc thấy rõ, cái quái quỷ gì mà khó uống, đúng là Zu thật, chuyện đó mà cũng dám làm, là ai khác thì kẻ đó chết với hấn rồi!

Mọi người xung quanh khi thấy Zu thì đã tránh hấn ra rồi, bọn con gái sợ Zu nên khi cả hai nói chuyện chẳng ai dám lảng vảng gần hay để ý nên chẳng ai biết họ nói gì. Đương nhiên sẽ có trường hợp ngoại lệ , chỉ là bọn trong nhóm đều chứng kiến được điều đó ... cả bọn chẳng tin được điều đang xảy ra trước mắt ...

- Oh má ơi, nói với tao là tao đang mơ đi!- @.@

- Đáng tiếc là thật chứ ko phải mơ đâu “con thú”! Bởi mới nói ... – người đang nói cố tình luyện giọng- mới nói ...- tiếp tục luyện – cuộc đời nào ai hay, ai biết trước đâu chữ “ ngờ”- chuyển tông sang hát, trích 1 câu trong bài Nghi ngờ của Đông Nhi và Ngô Kiến Huy.

- Tao là tao thấy mày bệnh lắm rồi đó!- cười khoái chí.

- Thấy chưa ?!?! Đã nói là tụi nó có cái gì ko bình thường mà!- 1 người quả quyết- chỉ là cách thể hiện tình cảm tụi nó ko như chúng ta và mọi người thôi!

- ... bla... bla... bla

Và cứ thế, câu chuyện được mở xẽ ngày càng sâu ...

- Ê ê, nói nghe nói nghe, tao có cái này muốn nói ... – 1 nụ cười gian manh xuất hiện.

Sau đó là cả gần chục cái đầu chụm vào, nói gì đó trông có vẻ ko bình thường, aizgo, xem ra ... sắp có chuyện xảy ra nữa rồi !!!

.

Cả family siêu bực tụi nó ko biết bị gì chạy tùm lum trong trường, đứa nào đứa nấy cũng nhể nhại mồ hôi, trên tay cầm điện thoại thật chặt.

- Thấy Zu chưa???- đang chạy thấy nhau nên dừng lại hỏi chuyện, thở hỗn hển...

- Chưa!!! Rốt cuộc là chỉ đang ở đâu, gọi hoài sao ko bắt máy???- nhú mày.

- Ê, im im, có tín hiệu rồi nè, nói tụi nó dừng lại đi, đừng tìm nữa! Nghe điện thoại cái!

~

-

- Zu à, này giờ Pj gọi chị mà hông được, có chuyện rồi !!!- giọng nói dồn dập.

-

- Anh Jun ... ko biết bị gì nữa!!!- giọng nói đan xen tiếng nấc- tự nhiên ... ảnh bị đau bụng, trông quần quại lắm...- tiếng nấc rõ hơn- mọi người coi có sao ko mà ảnh ko chịu, ra khu vườn ngồi 1 mình à!!! Ko biết có sao ko nữa, này giờ cần nữa tiếng rồi! Có khi nào ...- tiếng khóc đột nhiên lớn hơn.

Sau đó là tiếng ngắt máy cái rụp từ đầu dây bên kia mà ko có lời đáp nào, gương mặt tèm lem nước mắt biến mất, thay vào đó là nụ cười nghịch vô cùng ...

.

- Jun ... Jun à !!! – giọng nói bình thản thường ngày đột nhiên trở nên hối hả lạ thường.

Hắn đang nằm trong khu vườn của trường, chỉ là bên trong kia ồn ào quá nên hắn muốn ra đây thư thả tâm hồn, ko ngờ lại ngủ quên mất ... đột nhiên có người cứ lay vai hắn khiến hắn ko thể ko mở mắt ra, cái nhú mày là ko thể thiếu ...

Chỉ là ... gương mặt nó đập ngay vào mắt hắn, sao trắng bệch thế ??? Hay là vì ánh sáng trăng rọi vào nên hắn mới thấy nó trắng 1 cách ko bình thường như thế ??? Mà trăng hôm nay đâu sáng ...

- Anh ... ko sao ??? – nó ngẩn người.

- Tôi bị gì ???- hắn nhú mày.

Thì ra nó bị lừa, vậy là cả đám đã chứng kiến được chuyện ban nãy và cố tình chơi nó sao ??? Được lắm !!! Vừa quê mà vừa bực, nó ko có lời giải thích nào, toan đứng dậy... Nhưng chẳng để nó kịp làm gì, hắn đã nắm lấy cổ tay nó mà kéo xuống, vậy là tự nhiên thôi, nó ngã rạp vào người hắn, đầu tựa ngay khuôn ngực rắn chắc ... Cảm giác thế nào nhỉ ??? Ấm ...

- Làm trò gì thế? – nó hơi nhú mày, định vùng ra.

- Yên nào! Chẳng thấy trăng đẹp lắm sao?- vẫn là âm vực trầm lạnh đó từ phía trên đầu nó vẳng xuống.

- Đồ hâm !- nó khề nói nhưng vẫn nằm im.

Đêm nay trăng cứ mờ mờ, ko toả như thường ngày vậy thì đẹp gì chứ ...

60. Chương 18 - 1

]Chap 18: You're so blind !!!

Chap 18.1:

Mon cầm chiếc vé xem phim trong tay lên ngắm nghía ... cái này là Pj đưa cho cô bé ...

Chuyện là Pj có bày trò mua vé xem phim cho Zu và Jun nói là quà tặng bất ngờ gì gì đó của nhóm dành cho 2 người Leader vì đã nhọc công mà chăm lo cho nhóm từ lâu nay ... sẵn tiện nhỏ mua 1 cặp, đáng lẽ chỉ mua có 2 cặp thôi, 1 cho Jun- Zu, 1 còn lại ình và Ken với ý đồ là đi “ theo dõi” 2 nhân vật chính ... nhưng nói qua nói lại thế nào mà Ken ko hiểu đi mua tận 3 cặp vé, giờ còn dư 1 cặp nhỏ cũng hông biết nên cho ai, ngẫm lại thì cho Mon là hợp lí nhất, nhưng là nhỏ ko đưa hắn 1 cặp cho Mon, Mon chỉ giữ 1 vé, vé còn lại nhỏ đưa Nan ... Pj tự tin là chỉ cần là của Pj đưa thì chẳng ai dám từ chối hay đùn đẩy chiếc vé đi đâu cả ...

- Giờ sao nhỉ ??? – Mon đưa tay lên gãi đầu.

- A, Mon !!! Tôi ... có chuyện muốn nói ... – Lin khều vai cô bé.

- Hả, ừ, sao ???- Mon

Trước vẻ mặt ngớ ngẩn đó của cô bé, Lin ko thể ko bật cười.

- Ko có gì nghiêm trọng đâu !!! ^^ Chỉ là ... – Lin hơi ấp úng.

- Thế nào ??? Có chuyện khó nói hả ???- Mon nghiêng đầu.

- Ukm- khẽ gật nhẹ đầu- Hay là mình vào quán trà sữa nào nói chuyện đi !- Lin đề nghị.

.

.

Mon cứ ngồi đó mà ngẩn ngơ thả hồn vào cuộc nói chuyện vừa rồi ... Nhỏ ko biết mình có quyết định đúng ko nữa !!!

Chỉ là Lin thích Nan từ lâu rồi, cô bạn ko nói rõ thời gian lâu là bao nhiêu nhưng Mon đoán chắc là còn lâu hơn nhỏ ... bởi vì Lin là người của EVIL ... , có khi nào Lin thích Nan từ hồi cấp 2 ko??? Ít ra cũng nhiều hơn Mon vài tháng ko thì vài năm ... Cô bạn cảm thấy dạo gần đây Mon với Nan có vẻ thân, suy cho cùng theo lời của Lin thì Mon là đứa con gái Nan chịu tí xúc lâu nhất ... nghe hơi ngạc nhiên nhỉ ??? Nhưng thân thể nào ??? Chỉ là chuyện lúc trước ... họ thậm chí bây giờ còn ko nói chuyện với nhau ... Nhưng vấn đề chính là cô bạn muốn nhờ Mon giúp đỡ mình trong chuyện tình cảm với Nan và Mon đã ĐỒNG Ý !!! Cô bé đưa cả vé xem phim đôi với Nan của mình cho cô bạn, cũng ko hẳn là sai khi Mon làm thế ... chỉ là ... nhỏ cảm thấy cả 2 đã chẳng tiếp xúc nhau 1 thời gian, Nan cũng cho rằng nhỏ phiền phức, chỉ là 1 mối quan hệ đơn thuần là tình bạn cũng chẳng tồn tại trong Nan ... vậy thì nếu kì này nhỏ đi xem phim ... chẳng phải sẽ làm khó cho Nan rồi sao ? Mon ngốc nghếch !!! Cô bé chẳng muốn Nan cảm thấy ko thoải mái vì mình ...

Mon cảm thấy ... Lin cũng hợp với Nan đó chứ ! Lin là 1 đứa con gái cá tính mạnh, chẳng phải Nan ko thích những đứa con gái yếu đuối ỏng ẹo sao? Lin trái ngược hoàn toàn với loại con gái đó, vậy thì đủ chuẩn rồi! Còn nữa, Lin cũng khá xinh với mái tóc đuôi ngựa lúc nào cũng cột cao lên. Đã vậy đôi khi còn có những hành động rất dịu dàng ... ko thể phủ nhận là đôi khi Mon cảm thấy ảm áp vì sự quan tâm của cô bạn dành ình ... tuýp con gái tốt với mọi người như thế ... Nan sẽ hài lòng nhỉ ??? À, quan trọng nhất là cô bạn đã được đai đen Karate rồi, vậy là đồng nghĩa với việc có thể tự bảo vệ bản thân, bớt được cho Nan 1 gánh nặng ... 1 người con gái hoàn hảo nhỉ ...

Chắc là Mon ko cần phải bận tâm nữa, người con gái đó ... hơn Mon nhiều lắm ... chắc hẳn sẽ khiến trái tim vốn thiếu thốn tình cảm của Nan được sưởi ấm ... rồi Nan sẽ đổ trước người con gái đó, nhanh thôi nhỉ ??? À, mặt tương đồng nhất giữa 2 người là nhìn về ngoài như thế nhưng thật chất bên trong lại luôn có những khoảng lặng ... có lẽ “ khoảng lặng” đó sẽ kéo cả 2 lại gần nhau hơn ... Chỉ là nhỏ sẽ cố hết sức mà gán ghép họ lại với nhau, có thể Nan sẽ ko chọn Lin nhưng ít ra nhỏ đã giúp Nan nhận ra 1 người con gái tốt ... lỡ đâu Nan nhận ra cái tốt đó và lao đao với cô bạn ...

“ ...

Nặng một hành trang trong tim có bao nhiêu tâm tư lúc này

Bởi em còn giấu yêu thương từ bấy lâu

...

Là một niềm yêu thương em giữ cho riêng em lâu lắm rồi

Rồi gặp lại nhau bao lâu nào biết đâu

Em không đành vùi sâu rồi day dứt

...

Thì thầm rằng em yêu anh yêu như thế

Ngày qua em như viên đá kia

Vờ vô tư nhưng lao đao biết mấy khi thấy anh buồn

...

Em lo sợ nhìn sâu vào đôi mắt
Lời tình chôn sâu lại vỡ ra thành câu

...

Cần chi yêu thương được đáp trao
Cần anh vui cho riêng anh vui với giấc mơ anh chọn

...

Nghe lòng bình yên hay xót xa
Hạt mưa kia rơi vô tư sao nở làm cay khóe mi..trong màn đêm. “

(Viên đá nhỏ - Hải Băng)

Một giọt nước mắt vô thức chảy dài trên má nhỏ ... đúng rồi ... dấu sao thì cô bé cũng chỉ là 1 viên đá nhỏ thôi mà !!! Sự tồn tại của nó đâu ai biết đến ... cũng như cái tình cảm này vậy ... Mon chưa bao giờ thừa nhận với Nan một cách rõ ràng ... nhưng thông qua hành động cô bé muốn Nan nhận ra ... tất cả có vẻ chỉ là vô ích khi Nan chẳng có biểu hiện gì khác ...

Ko nhận ra thật hay giả vờ ko nhận ra ???

Quên mất, gần 10h tối rồi, nhỏ ko về nhà chắc sẽ có chuyện ... công viên chỉ còn mình nhỏ ngồi trên chiếc xích đu nâu giả gỗ ... nhưng ... nhỏ ko muốn về ... chỉ có cái lạnh này mới khiến Mon tỉnh táo ... cô bé ko lụy !!! Sau hôm nay... Mon sẽ mỉm cười mà bắt đầu cho hành trình tái hợp ...

Nếu ai đó đã vô tình vs tình cảm của mình như thế ... ai đó đã cố tình ko nhận thấy ... thì chứng tỏ ... họ muốn phủ nhận tình cảm của mình ... Nếu Nan đã tới mức độ đó thì tại sao Mon cứ mặt dày mà bám lấy chứ ??? Chỉ cần Nan thấy thoải mái ... thì Mon có thể gồng mình mà làm tất cả! Mon luôn là đứa con gái chịu đựng đến mức ngốc nghếch !!!

Cô bé ngồi tựa vào 1 bên dây của xích đu, mắt nhìn về hướng xa xăm ... trống rỗng !!! Sẽ ko bao giờ nhỏ hối hận vì quyết định này của mình ... Nếu Nan mà biết nhỏ từ bỏ như thế chắc cậu ta sẽ sung sướng lắm... vì dù gì ... cũng chẳng còn cái đuôi nào nữa ... cũng chẳng còn gánh nặng nào ... Nhỏ mỉm cười khi nghĩ tới điều đó ... một nụ cười rỗng tuếch ... bất giác đưa tay lên che mắt lại... nước mắt ko nghe lời mà cứ rĩ ra ...

Bước chậm rãi từng bước trên con đường về nhà ... sao mà hôm nay lạnh quá ... 2 tay tự xiết lấy cơ thể để tự ủ ấm ... ước gì có người ôm thật chặt vào lòng ...

61. Chương 18 - 2

Chap 18.2 :

Ngày mà cả bọn - nói cho xôm chứ thật chất chỉ có 6 người- trông mong cũng đã đến, chỉ thiếu mỗi Mon là chưa thấy mặt , cả bọn thay phiên nhau mess và gọi điện

”khủng bố

” điện thoại của cô bé vẫn ko thấy động tĩnh gì. Từ phía xa có bóng người đang tiến về phía cả bọn, sao Lin lại ở đây hôm nay nhỉ?

- Sao cô ở đây ? – Nan.

- Mon nhờ tôi đi gặp mọi người hộ, nhỏ bận rồi ! ^^ - Lin khẽ cười.

4 người còn lại hơi ngạc nhiên, chỉ là ... Mon có thể liên lạc với nó hay Pj để dời ngày lại mà ... sao cô bé lại không nói gì với ai nhỉ ? Mà tại sao lại nhờ Lin, Mon với Lin thân thiết lắm sao ?

- Vậy cũng tốt !- Nan khẽ nói, thoáng qua nhỏ như gió nhưng vẫn khiến Pj nghe được, nhỏ khẽ nhủ mày, nhỏ ko ghét Lin, chỉ là lần này ...

- Đi thôi!- nó quay lưng rời đi, khiến cả bọn cũng bắt đầu cuộc vui của mình.

- OK, đi chơi chung! Đã tới khu vui chơi rồi! Mọi người muốn chơi gì? – Pj hí hửng.

- Coi phim 3D – nó với hân đồng lướt khiến cả bọn ngớ người, có cần phải giống nhau thế ko? ”=”, cũng chẳng có gì là ngạc nhiên đâu, dù nói đây là khu vui chơi, nhưng diện tích nó khá to, đủ để xây dựng lồng vào đó những căn phòng xem phim nhóm.

- O ... – Pj

- Chẳng phải kế hoạch ban đầu là coi phim sao? Bọn này muốn coi phim cũng chẳng có gì ngạc nhiên cả.- Jun hờ hững.

- Thái độ gì hả mày! Tại vé coi phim của tụi tao, tao lỡ bỏ vào máy giặt chứ bộ. Giờ ko lẽ tới rạp, 4 tụi bây vô đó, 2 đứa tao phải mua vé lại à! Mày nghĩ còn vé chắc!- Ken sừng cổ lên cãi lại trong khi hân đứng đó giả vờ ngoáy tai, chẳng để tâm gì tới những lời Ken nói.

- Bình tĩnh ^^! – Pj – Giờ sao nhỉ? Tụi này lại muốn đi mấy trò mạo hiểm!

- Có mấy cửa hàng xiên que ở khu vực đằng kia, em định rủ mọi người ăn uống rồi hãy chơi bởi đến tối cũng được mà ! – Lin.

- Sao nhỉ? Mỗi người 1 ý rồi!!! – Ken thở dài.

- Vậy thì chia ra mà đi! Đến giờ về mình phone cho nhau rồi tập trung ở chỗ này!- Nan.

- A, chí lí nha! – Lin.

- Cô nghĩ tôi là ai chứ? – Nan vênh mặt.

- Chảnh chọe vừa thôi! Tôi quánh cậu chết bi giờ!- Lin dơ tay lên dọa.

Cả hai ồn ào lên hân, Pj thấy tội cho Mon ... Có 1 nụ cười bí ẩn nở trên môi nó , xem ra phim hay bắt đầu rồi!

Vậy là tụi nó đều chia nhóm ra mà đi, nó và hân đi theo con đường thẳng đến khu vực chiếu phim; Ken và Pj thì rẽ trái vào khu trò chơi cảm giác mạnh; còn 2 người còn lại thì rẽ phải đến khu vực xiên que.

~

- Xem phim ma?- hân nhìn nó.

- Bật đèn xem?- nó ngược mắt nhìn.

- Ko! Bật đèn mà xem thì chẳng còn gì thú vị!- hân- Em sợ? Vậy thì đổi thể loại.

- Ko sợ. Cứ tắt đèn, bật phim đi !

Nhìn thể thôi chứ nó sợ, nó vốn dĩ sợ bóng tối, hướng hồ gì lại ngồi trong bóng tối mà xem phim ma, cái thể loại mà nó hạn chế động vào nhất, nó ko sợ ma quá mức, vốn dĩ nó nửa tin nửa ngờ vào cái thế giới gọi là tâm linh đó ... nhưng trong trường hợp này ... phòng khá rộng, ti vi màn hình phẳng, độ nhìn rõ nét, màn hình cũng thuộc dạng to vừa phải để xem phim nhóm, nhưng nhóm nó chỉ có 2 người thôi... chưa đề cập đến căn phòng còn bật máy lạnh, nhiệt độ chừng 16 độ C ... Nghe âm thanh từ cái loa ép sát tường kia phát ra cũng đủ khiến da thịt nó tê rân rân ... Nó dấu sao cũng chỉ là 1 đứa con gái ... chỉ là nó quá bướng, quá cứng đầu để thú nhận nỗi sợ của bản thân với người khác ...

Xem ra phim từ từ đến lúc cao trào rồi ... nhưng mặt nó cứ đơ ra mà nhìn vào màn hình ko chớp mắt ... Hân cảm nhận có gì đó bất ổn thì phải ... ánh sáng từ ti vi hắt ra khiến hân nhìn thấy được khuôn mặt ko biểu cảm của nó, nhưng sao lại ... tay nó đang bám chặt vào cánh tay hân đây này ... bàn tay nó lạnh toát ... là

do máy lạnh hay bởi nguyên nhân khác ? Cái bám tay càng ngày càng chặt ... tay nó siết lại theo âm thanh của bộ phim do loa phát ra ... toàn là máu ...

“ Aaaaaaaaaaaaaaa “ – tiếng la thất thanh từ loa phát ra, đó là âm thanh của người phụ nữ trước khi bị oan hồn kia dần vặt cho đến chết, nói ngắn gọn là sau khi người phụ nữ kia bị bẻ đầu bằng 1 cách ko thể nào đau đớn hơn được!

- Sợ sao ko nói ? – hần khê thở dài.

Cũng may nó ko thấy được cảnh tượng kinh hoàng đó, hần đã dùng cánh tay gạt ngang mắt nó. Nó có 1 chút lúng túng khi gạt tay hần ra.

- Tôi ... ko sợ !- giả vờ nhìn chăm chăm vào màn hình.

Màn hình ti vi đột nhiên tắt phụt, cả gian phòng tối om, ko còn chút ánh sáng nào ...

- Làm trò gì thế?- nó vẫn ngồi yên đó.

- Phim dở! Ko xem nữa!- hần ung dung trả lời.

- Ít ra cũng phải bật đèn rồi mới tắt ti vi !- nó.

Vì ngồi kế bên nên khi hần đứng lên, nó vẫn có thể cảm nhận được, thế là nó cũng men theo hần mà đứng dậy, hình như là nó nắm nhầm vào vai áo hần thì phải ... kết quả là hần vừa mới đứng lên đã bị lôi tụt xuống, ko gian tối khiến hần bị mất đà mà ngã ngược về phía bị kéo, theo phản xạ thì hần đương nhiên là xoay đầu qua nhìn về hướng đã khiến mình ngã rồi, dù cho bây giờ là trời tối thì phản xạ ko điều kiện cũng khiến hần hành động như thế!

Hình như môi nó vừa lướt qua cái gì lạnh lắm ... lạnh hơn cả nhiệt độ trong phòng ... có thoảng vị bạc hà quen thuộc ...

Môi hần cũng thế ... vừa lướt qua “ vật thể” gì đó cực kì mềm ... ngọt lắm ...

Trong phòng tối cả hai ko hẹn mà cùng đưa tay lên chạm môi mình ... tạm thời là chưa xác định được đã lướt qua “ thứ gì” ...

“ Tao sẽ giết hết cả chúng bayyyyyyyyyyyyyyyyyyy ! “

Tiếng nói mang ngữ điệu của địa ngục phát ra từ loa kèm theo giọng cười cực kì ma quái và rợn người đã phá mất khung cảnh vừa diễn ra ! Ko thể chối là cả “ 2 nhân vật” chính cũng được phen giật mình (=))) , họ ko dễ hù dọa như thế nhưng kì này họ giật mình là bởi vì cả 2 đều đang nghiêm túc tập trung chỉ suy nghĩ về “ vụ việc” vừa xảy ra mấy giây trước.

Vâng, sự thật là bạn Jun nhà mình chỉ mới tắt ti vi mà chưa tắt loa nên mới diễn ra chuyện dở cười như thế ... (:)))

~

- Ko bao giờ tới đây coi phim nữa!

Đó là câu dài nhất hần nói từ khi bước vào vào cho đến lúc ra khỏi phòng chiếu (^^~) ...

Vậy là thôi ... ko coi gì nữa ! =)) , Cả hai quyết định rời khỏi khu vui chơi, tìm quán trà sữa gần đó mà vào!

.

Bây giờ thì Pj và Ken đang ở trong khu nhà ma, thật kinh khủng má ơi, nhỏ ko nhớ mình đã đi qua các ả nào, chỉ nhớ có 1 cửa rất “ lừa tênh” , trong căn phòng đó được bày trí như 1 khu nghĩa địa ... những ngôi mộ được dàn dựng rất công phu cộng với các ánh màu mờ mờ ảo ảo kết hợp với những làn sương mờ đục và những âm thanh ai oán, não nề, tất cả tạo nên 1 khung cảnh rợn người ... “nép mình” qua những ngôi mộ 1 cách an toàn, chỉ cần vượt qua cái quan tài này thì coi như nhỏ và Ken sẽ “ OK “ mà “xông pha” vào cánh cửa kế tiếp ... theo như dự đoán thì nhỏ nghĩ cái quan tài này cũng sẽ như những cái quan tài ở những khu nhà ma khác, cùng lắm thì khi mình vừa đến, nắp quan tài sẽ tự động bật lên, có 1 người trong đó bật lên

dọa mình ... chuẩn bị kĩ càng tâm lý để vượt qua nhưng mà ngộ ... bước tới cánh cửa mới rồi vẫn ko thấy có động tĩnh gì nên nhỏ hơi bất ngờ mà quay sang hỏi Ken:

- Này, cái quan tài chỉ để chum thôi hả?

- Sao tôi biết, toàn mấy trò con nít, này giờ cô cứ hét lên điếc tai quá!- Ken nhăn mặt.

Pj ko nói gì chỉ bấu môi rồi vén tấm màn để qua cửa kế, ai dè ... tấm màn vừa vén lên ... là 2 thầy ma (do người hóa trang) đang đứng bất động trên tường (nhờ có sợi dây treo lên) đột nhiên làm trò dọa ma dọa quỷ, gương mặt được hóa trang trông như những hồn ma vất vưởng bị chết oan ...

- Á á á ...

Bất ngờ xảy ra khiến pj chưa kịp chuẩn bị tâm lý, nhỏ hét lớn lên rồi theo phản xạ mà lùi về sau ... do có cái quan tài gần đó nên nhỏ đã va chạm vào nó khá mạnh ... kết quả là cái quan tài nằm mấp mé trên mô đất cũng bị ngã xuống nền, nắp quan tài rớt ra khỏi khớp ... có 1 đáng người vận đồ trắng toát lẫn dãi ra khỏi cổ quan tài đó, bất thành linh người đó đứng thẳng dậy, túm chặt lấy hai bên cánh tay Pj (đang trong tình trạng đơ vì quá sợ hãi) mà kêu than đòi mạng:

- Trả mạng cho tôi ... trả mạng cho tôi ... sao cô dám hất đổ quan tài của tôi ... hả ?

Âm thanh nghe sồn cả gai óc, nhỏ chẳng kịp suy nghĩ gì, vội gạt tay ra mà nói lia lịa:

- Tôi ko biết gì hết! Tôi ko biết gì hết!

Ken thật sự ko sợ những thứ này nhưng đứng 1 bên và xem biểu cảm của Pj mà thú vị quá =)) , Pj đột ngột chạy tới chỗ Ken, do gấp gáp nên nhỏ bị vướng chân vào mô đất mà ngã nhào, cũng may giữ kịp cổ áo Ken làm tên đó cần nhả đủ thứ nên nhỏ ko bị ngã ... nắm cổ áo mà sao cổ Ken lại chột bị đau thế nhỉ?

- Cô thật là phiền phức!- Ken nói rồi cho tay vào túi quần mà vén màn đi tiếp.

Cứ qua từng cửa từng cửa mà họ đi cho đến cả ải cuối và vượt ra ngoài ... vừa bước ra ngoài, tự dưng Pj thấy yêu cuộc đời hơn nhiều =)).

Mặt Ken có gì đó thay đổi thấy rõ ... hình như Ken vừa đánh mất cái gì đó ... a, phải rồi ... sợi dây chuyền có treo chiếc nhẫn ... khúc ban nãy Pj túm lấy cổ áo Ken ... có thể là túm luôn cả sợi dây chuyền ... với 1 lực mạnh và đột ngột như thế nó bị đứt cũng hiển nhiên lắm chứ ... thảo nào lúc đó cổ tên đó thấy đau đau ...

- Anh bị gì thế?- Pj hươ hươ tay trước mặt Ken.

Đột nhiên tên đó trở nên quạu quọ thấy rõ ... hất mạnh tay nhỏ ra làm tim nhỏ hẫng đi một nhịp ... chẳng phải lúc này đã rất vui sao ...

- Cô chỉ toàn khiến tôi đau đầu thôi! Giờ mất luôn rồi đấy! Vui ko?

- Mất? Mất gì cơ ?- nhỏ xoe mắt nhìn.

Ken ko đáp chỉ bậm môi lại, ánh nhìn lảng đi chỗ khác, ánh mắt cũng trở nên đanh lại .

Pj nhìn 1 hồi rồi cũng đoán ra ... chiếc nhẫn ... sợi dây chuyền mất rồi ... có khi nào nó bị mất ở cái đoạn đó ko? Lúc đó nhỏ đã túm cổ áo Ken mạnh như thế mà ... thì ra cái vật lạnh lạnh nhỏ cảm nhận được trên tay mình lúc đó là chiếc nhẫn ...

- Được rồi! Anh về đi!- nhỏ chột nhẹ giọng xuống.

- Cô định làm gì nữa đây!- Ken có vẻ châm biếm.

- Cùng lắm tôi tìm lại cho anh- đột nhiên nhỏ cười...

Đột nhiên Ken thấy ghét nhỏ kinh khủng, sao nhỏ lại có thể bình tĩnh mà cười trông vô trách nhiệm thế chứ? Phải rồi ... người mất đồ đâu phải là nhỏ ...

- Hah, cô nghĩ mình là ai chứ! Cô nghĩ mình đủ sức à? Chẳng cần nhờ tới cô đâu! Tôi nghĩ bây giờ nói với mọi người mình về trước là được rồi đó!- Ken lạnh lùng quay đi.

- Nhưng ... - Pj cứ đứng yên đó.

- Gì nữa đây? – Ken xoay nửa người lại – Lại muốn gây thêm phiền phức cho người khác à ? Tôi sẽ huy động người tìm lại nó, dù có lục tung cả cái nhà quái quỷ đó lên! Ko dám phiền đến cô đâu, tôi ko bắt cô chịu trách nhiệm về việc làm đó! Thế nên dẹp cái mặt đó đi!- Ken nhếch mép cười.

Vậy là Ken quay lưng đi thẳng 1 mạch ...

- Tôi có cố ý đâu chứ ... thì ra nó còn quan trọng với anh như thế sao ? Thì ra tôi vốn chẳng là gì ... ngoài 1 con búp bê tiêu khiển ... – Pj vò nát cả gấu áo mình ... mắt hình như hơi ướt ...

Ken cứ đi mãi mà ko hề để ý rằng Pj ko hề theo sau mình ... nhỏ đã nói là ... nhỏ sẽ tìm lại mà ...

Cứ thế ... nhỏ đã đánh gan 1 mình bước trở vào ngôi nhà đó ... ngôi nhà đó quả thật đáng sợ ... đáng sợ lắm ... nhỏ bước vào lần 2 ... lần này ko có Ken đi cùng rồi ...

Nhỏ cứ đi ... cho tới tận cửa đó ... cứ đứng yên trong gian phòng đó mà mò tìm từng chút ... nhẩn thì nhỏ ... ko gian thì u ám ... làm sao tìm được đây ... cứ nghi chỗ này rồi đến chỗ kia ... có lúc nhỏ nghĩ nó rớt xuống lỗ đất nhỏ ... nên dùng cả tay mà cào đất ... giờ những đầu ngón tay muốn rướm cả máu ... làm sao tìm ra đây ... nhỏ bắt lực muốn khóc ... a, có cách rồi, đợi đến khi hết giờ hoạt động, nhỏ sẽ xin bật đèn lên rồi tìm lại ... chiếc nhẩn rớt ở đây thì chắc chắn vẫn còn quanh quẩn trong căn phòng này ... Quyết định thế đi, nhưng trước tiên phải liên lạc với mọi người để tìm có gì cái đã ...

Thôi xong rồi ... nãy giờ nhỏ hấp tấp quá nên rớt điện thoại cũng ko hay ... mất rồi ... sẽ lớn chuyện đây ! ... Mà chiếc nhẩn quan trọng hơn ... nhỏ vẫn cứ giữ nguyên chính kiến của mình ...

Còn về phần Ken, sau khi đã tới bãi xe và liên lạc với mọi người xong, tên đó ngoắc khắp nơi cũng ko thấy Pj, nghĩ là Pj lại giận lẫy như những lần trước nên Ken cũng ko màn đến và cho xe chạy về nhà ...

p.s: đoạn đi nhà ma là có người kể lại ình nge ý, nó có thật :>

62. Chương 18 - 3

Chap 18.3 :

Xem ra cô bạn Lin rất có hứng thú với đồ ăn, đến khu vui chơi mà cả 2 không chơi gì cả, chỉ lôi nhau đi xềnh xệch qua các quầy bán thức ăn. Nan cũng ko có ý kiến vì cậu nhóc cũng chẳng có hứng thú chơi trò gì cả.

- Nan, hay là gọi coi nhóm anh Jun ở đâu, họ xem phim ma đó, thú vị mà phải ko? – Lin hất hất mặt.

Nan ậm ừ rồi lấy điện thoại ra gọi, hợp lại với nhóm cũng tốt, chứ chia nhóm đi 2 người kiểu này Nan cũng ko thích.

Chiếc điện thoại đổ chuông được một lúc rồi cũng có người nhấc máy.

- Anh và chị Zu đang ở đâu ?

- ...

- À, dạ !

Nan chợt nghĩ đến điều gì đó, ra là họ đã rời khỏi khu vui chơi này từ sớm rồi !

- Họ đang ở đâu? – Lin kêu vai cậu nhóc.

- Quán trà sữa góc ngã tư!

Nói rồi cậu nhóc cho tay vào túi quần mà đi thẳng về hướng ra, her , khu vui chơi càng ngày càng đông, trời đã tối mà đường như số lượng chưa có chiều hướng giảm thì phải...

.

- Pj đâu?- đó là câu đầu tiên Jun cất lên khi vừa thấy bọn nó.

- Sao lại hỏi tụi em?- Nan ngạc nhiên.

- Thăng Ken, nó gọi bảo là canh chờ Pj về giúp nó, nó về trước rồi !- Jun nhú mồm nhìn Nan.

- Sh*t ! 2 người họ lại bị gì thế !- bất giác nó vắng tục.

- Người yêu à ~ bình tĩnh! – hẳn khê liếc sang nó rồi nhếch môi cười, nghe thế nó chỉ đưa mắt lườm hẳn 1 cái sắc lẹm.

Tụi nó bắt đầu gọi cho Pj nhưng dường như ko có tín hiệu hồi âm, cứ là những tiếng tút tút dài vô vọng, nếu có thì chỉ là những tiếng tút bị tắt giữa chừng, điều đó càng làm cả bọn lo hơn cho nhỏ, nhưng vốn dĩ họ đâu biết Pj bị mất điện thoại ...

Cả bọn tuy có hơi sốt ruột nhưng vẫn ráng ngồi đợi tín hiệu từ Pj phản hồi lạ, 5p ... 10p ... 15p 30p ... vẫn chẳng có gì, quán trà sữa càng về đêm càng vắng khách, người thưa thớt dần ... điều đó khiến bọn họ chợt dấy lên 1 nỗi bất an ... họ sợ Pj lại bị ai đó *** hại... ngộ nhờ có gì thật mà ko báo cho Ken biết, dám tên đó sau này ko nhìn mặt cả bọn ..

Tút ... tút ... tút ...

- Tao nghe ?

- Pj về chưa?- Nan.

- Chưa! Sao hỏi thế? Pj ko liên lạc với tụi bây à?- Ken đang ngồi chợt đứng dậy.

- Ko liên lạc được! Được rồi! Tìm được thì nhá máy tao biết! Nếu quá đêm mà ko tìm được thì tụi bây cứ về nghỉ ngơi đi!

Nói rồi Ken nhanh chóng dập máy, chụp lấy chiếc chìa khóa xe gần đó mà tiến về gara.

Lao xe bạc mạng trên đường, Ken ghé qua những nơi mà Pj - có - thể - đến nhưng hầu như chẳng có dấu vết gì cả !!! Nhìn hẳn lao bạc mạng như thế ... ko phải nói quá ... nhưng mấy tay cảnh sát thấy cảnh đó ko dám rờ vào ... mấy lão thật sự đã đuổi kịp chiếc xe của Ken nhưng mặt hẳn trông rất đáng sợ ... e là nếu lỡ dài mà chặn hẳn lại lúc này hẳn chẳng khác gì bán đi mạng sống bản thân ...

.

Tụi nó cũng chia nhau ra tìm, Jun và Zu tìm khắp khu giải trí, khổ nỗi nó quá đông và quá rộng, ko thể khoanh vùng lại rõ ràng chỗ nào cả ... bọn nó dù tài đến mấy thì cũng chỉ là 1 con người... ko phải cái gì muốn cũng được ~

Nan và Lin thì phụ trách tìm bên ngoài, họ đến những nơi mà Pj có thể đến vào lúc này ...

Nếu như ban nãy nhóm của Nan và Jun thế chỗ cho nhau thì có lẽ chuyện tiếp theo sẽ ko phải tái diễn ...

- Nan ...

Thấy cô bạn cứ nắm lấy tay áo mình giật, miệng thì gọi như bị mớ, nhẹ nhàng nhưng ... đơ, cơ thể bất động, mắt hướng về 1 nơi ... Nan tò mò nhìn theo hướng mắt của Lin rồi chợt nở nụ cười châm biếm ... sao cậu nhóc lại xuất hiện cảm giác này chứ ... là cậu nhóc đã dừng mọi chuyện tại đó mà ...

Mon cùng 1 người con trai nào đó ko nhìn rõ mặt lắm ... đang lựa nhẩn ... xem kìa, cô bé trông hí hửng ghê chưa ...cười vui thế đấy! Bạn là thế đấy! Là bỏ cả cuộc đi chơi để lựa nhẩn và đi chơi với một thằng con trai khác ! Hài ! Cũng như nhau cả thôi, Mon thích Nan sao? Thích là thế đó hả? Là vừa bị từ chối cách đây mấy ngày là cặp với thằng con trai khác, chấp nhận để bị ràng buộc bởi mấy chiếc nhẩn cặp đáng cười đó !

Nan thần thờ 1 lúc rồi lấy lại vẻ bình thường, khước môi nhếch lên châm biếm, rời mắt đi vờ như mình ko thấy gì, Nan chủ động nắm tay Lin lôi đi ... sao nhỉ? Mon lúc đó đã lựa chọn xong bất chợt quay ra ngoài ... Nan nắm tay Lin cơ đấy! Chỉ mới 1 buổi tối mà tiến triển nhanh thế sao? Thôi thì cô bé đã quyết định gán ghép cho họ thì bây giờ cười thôi ! ^^ , mong Nan sẽ hạnh phúc với 1 người ... ít ra chẳng bao giờ mang lại phiền phức cho cậu nhóc ... như Mon ! =>) Hình như Mon cảm nhận được mắt mình hơi ướt ...

- Hey này! Làm gì thần thờ vậy? Khóc nữa?- cậu trai đi cùng cô bé hỏi- A, hay là tôi nhờ cậu chọn nhẩn giúp khiến cậu tủi thân hả?- người đó trêu.

- Nói nhiều! – Mon đánh nhẹ - thấy nhần tôi lựa được ko? Một mà tỏ tình hay chinh phục thành công nhớ mời tôi đi ăn đó!- Mon cười lớn

.

- Chết tiệt! Rốt cuộc là Pj đang ở đâu! – hần rít lên khi mọi người ko ai biết gì về Pj.

Chẳng chần chừ, Lin lôi ngay điện thoại ra gọi cho Ken ... Ken chẳng bắt máy ... có lẽ vì tên đó đang chạy xe nên ko chú ý ... Lin định dập máy thì đa có tín hiệu phản hồi từ Ken.

- Chuyện gì?- giọng nói Ken ko được rõ ràng cho lắm vì bị tiếng gió át đi 1 phần ...

- Mọi người ko tìm thấy chị Pj. Anh tìm được chưa?- Lin cố nói to để Ken ở đầu dây bên kia có thể nghe được.

- Về đi! Trễ rồi! Tôi tự lo được! Làm phiền rồi!

Nói rồi Ken tự động tắt máy, tắt luôn cả nguồn điện thoại!

- Cô đang làm trò quái gì thế?- Ken khê rít lên- sao lúc nào phải giở cái tính tiểu thư ra chứ?- tốc độ lúc này của Ken ... có thể nói là vượt quá tầm kiểm soát ko ?

- Ken nói thế nào?- Nan.

- Ken nói về đi, anh ấy lo được!- Lin thở dài.

- Tôi nghĩ Ken đúng! Nên về ... có gì Ken sẽ thông báo! Ít ra bây giờ về nghỉ ngơi để có chuyện xảy ra chúng ta sẽ ứng biến kịp!- hần nêu ý kiến.

Mọi người nghe hần nói liền gật đầu, cũng đúng, ít ra cũng phải về nghỉ dưỡng để phòng khi Pj có bị gì thì ...

.

Còn về phía Pj ... rốt cuộc cô bé cũng đã chờ được đến lúc khu vui chơi đóng cửa ... phải năn nỉ gây lười họ mới bật đèn cho nhỏ vào trong ... nhưng họ chỉ cho Pj 15p thôi ...

15 đó ... Pj cật lực tìm kiếm ... đẩy cả quan tài ra rồi lại đẩy quan tài về chỗ cũ ... bao nhiêu mô đất ở đó đều bị đào xới lên hết ... bàn tay đã rã rời nay lại càng thâm tệ hơn ... phải nói là nhỏ ko còn đủ sức để dùng tới nó nữa nhưng nhỏ vẫn cố thôi ... nhỏ chỉ có 15p ... cứ như thế ... đào đất, sục đất rồi lại cật lực mà đắp lại ... tay nhỏ ... ko còn là bàn tay nữa rồi ... nó đỏ lên ... nó rỉ máu ... và sưng tấy lên ... đau ... đau tay và đau cả tim nữa ~ =)

Ông Trời rốt cuộc cũng ko phụ lòng nhỏ ... cuối cùng cũng tìm ra rồi ... nhần của người ta mà sao khi tìm được nhỏ lại vui phát khóc vậy nè ... tay nhỏ ... hình như cũng hết đau rồi nhỉ?

Rối rít cảm ơn mọi người rồi nhỏ vội vàng ra về, cũng hên là trong túi có tiền nên có thể đón xe được ...

Nhà tối thui rồi, chắc mọi người cũng đã ngủ hết ... nhỏ đẩy cửa bước vào nhà thì có a vài cô người làm lại nói nhỏ với Pj gì đó:

- Cô đừng chọc giận cậu chủ vào lúc này nhé !

- Phải đó! Cậu mới về cách đây nửa tiếng thôi ... mặt mày nhìn như muốn giết người vậy ...

Pj gật gù cảm ơn lời khuyên của họ rồi nở ra nụ cười gượng gạo vô cùng ...

Đẩy nhẹ cửa bước vào phòng Ken, hy vọng là ko làm tên đó thức, về cách đây nửa tiếng, chắc cũng ngủ rồi ... nhỏ sẽ vào trả lại món đồ rồi sẽ ra ngay ...

Đèn ngủ ko bật ... ánh trăng từ cửa sổ hắt vào ko cho thấy là Ken đang ở trong phòng này ... thôi kệ, vậy cũng tốt, đặt lên chiếc bàn đầu giường rồi nhỏ sẽ ra ngay...

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng Ken lại rồi nhỏ đi về phòng mình ... Vừa định mở cửa thì ...

- Đứng lại!- có tiếng nạt.

- Anh gọi tôi?- Pj cười.

Lại cười, sao Ken ghét nụ cười như ko có gì này hết vậy? Nói sao nhỉ? À, một nụ cười vô trách nhiệm :)

- Cô đã biến mất ở cái xó xĩnh nào trong thời gian chiều tối giờ hả?- Ken.

- Tôi ... – Pj chưa kịp trả lời thì Ken đã bồi thêm câu khác...

- Sao lại liên lạc ko được ?- Ken

- Mất rồi ... mất ở khu vui chơi!- Pj ngập ngừng.

- Haha- Ken chợt cười lớn- “ đồ đôi” mà cũng dễ mất! Cô đúng là ko biết trân trọng bất kì thứ gì của người khác cả! – rõ ràng là nói móc.

Pj ko phản kháng gì ... nhỏ chỉ bặm môi lại ... thật chứ làm ơn cho nhỏ vào phòng đi ... nhỏ cần chăm sóc lại mấy ngón tay ...

- Tao đây! Về rồi! Nói tụi nó đừng tìm nữa! Ngủ đi! Làm phiền tụi bây!

Vẫn là cái điệu bộ cúp máy trước khi người ta lên tiếng ...

- Vui ko? Cả chiều giờ cả bọn như điên, chỉ vì đi tìm cô đó ! Biết chứ? Thấy người khác phải phát điên lên vì mình thì mới chịu à?- Ken quát.

- Tôi cứ nghĩ anh biết tôi ở đâu chứ? – Pj.

- Tôi ko phải là thần thánh, right?- Ken

“ À, thì ra vốn dĩ anh đâu có tin tôi !- sao tìm đâu quá nhỉ? “

“ Tìm là một vật phản chủ ... trong cơ thể mình ... nhưng luôn đau vì người khác! “

- Còn gì nữa ko? Ko thì tôi vào ngủ được chứ? ^^ - lại cười, sao lại bình thản vậy chứ?

- Mẹ kiếp ! Cô có thôi ngay cái kiểu cười vô trách nhiệm thế ko? Cả cái nét bình thản giả tạo nữa!- Ken tức giận dậm vào bức tường bên cạnh tạo nên 1 tiếng động khá lớn.

Pj ngẩng đầu lên nhìn Ken, Ken vừa buông tục sao? Đó là câu c.hửi nhỏ hay c.hửi phong long thế? Tên đó nghĩ nhỏ vô trách nhiệm sao? Nếu vô trách nhiệm thì nhỏ đã chẳng phải ở trong cái nơi ghê sợ đó để tìm sợi dây chuyền và chiếc nhẫn lại cho ai đó đến nỗi bàn tay bây giờ có cũng như ko =) Uk, nhỏ giả tạo đấy, nghĩ sao cũng được! Nhưng ... tay Ken chảy máu rồi...

- Tay anh ...

Nhỏ vừa lên tiếng Ken đã tự rút tay lại dù Pj chẳng động vào ...

- Ko sao!

Nói rồi Ken lạnh lùng quay đi, Pj cũng vội vào phòng mình mà xem xét lại bàn tay ... tay xấu rồi ... Hình như nhỏ đang ko vui ... nhỏ đang cố cười ... mà sao má nhỏ cứ ươn ướt ... Nhẫn, dây chuyền tìm cũng tìm rồi ... rốt cuộc bị phán xét này nọ ... “Vui” ~

Ken về phòng mình thì sập mạnh cửa lại, tay đau thật, rốt cuộc tại sao tên đó lại nổi điên như thế? Ken cũng ko có câu trả lời ... tức giận vượt qua cả khuôn khổ và giới hạn của nó ...

Ken bật đèn lên, đầu tiên là phải tắm lại ...

...

Đứng vò lại mái tóc ướt, vật để trên bàn làm hấn giật mình ... chiếc nhẫn đó ... cả sợi dây chuyền nữa ... lẽ nào ...

“ - Được rồi! Anh về đi!- nhỏ chợt nhẹ giọng xuống.

- Cô định làm gì nữa đây!- Ken có vẻ châm biếm.

- Cùng lắm tôi tìm lại cho anh- đột nhiên nhỏ cười...

... “

“ CÙNG LẮM TÔI TÌM LẠI CHO ANH”

“ CÙNG LẮM TÔI TÌM LẠI CHO ANH”

“ CÙNG LẮM TÔI TÌM LẠI CHO ANH”

...

Câu nói đó cứ vẩn quanh trong đầu Ken ... Ken cầm chiếc nhẫn lên xem xét một hồi ... ngó qua ngó lại ... chết tiệt !!! Có vết máu dù rất mờ đọng trên đó ... nhỏ chỉ có 1 mình ... chỉ có thể là như vậy thôi ! Nghĩ lại những thứ đã nói ra với nhỏ lúc nãy ...

Ken đứng trước phòng nhỏ, định gõ cửa thì nghe tiếng khóc phát ra từ trong phòng ... hình như nhỏ khóc nhiều ... nhỏ khóc chứng tỏ nhỏ buồn ... Pj ko vô trách nhiệm ! Nếu như lúc nãy Ken trở vào khu nhà ma ... chắc đã ko đến nỗi này ... suy cho cùng cũng là ko có lòng tin nơi Pj ... Ken nghĩ ... nhỏ nói được nhưng chẳng làm được ... nhưng Ken lắm ... nhỏ nói được và nhỏ làm được ... chỉ là ... Ken nhận ra quá trễ ... ~

63. Chương 19 - 1

Chap 19: Yêu và yêu ...

Chap 19.1:

Pj ko biết mình đã ngủ quên bao lâu ... chỉ là khi tỉnh dậy kim ngân chỉ đến con số 4 rồi ... chưa tắm ... tay thì bắt đầu sưng tấy lên hết ... trông “ bụ bẫm” vô cùng ...

Aiz, hôm nay nhỏ đi sớm ... chẳng muốn nhìn thấy Ken chút nào, tên đó có coi nhỏ là gì đâu , tay đau như thế cũng ko cầm lái vững nữa ... vậy thôi thì hôm nay đi bộ đến trường 1 bữa ! ^^

.

- Chào buổi sáng, cậu chủ!- người quản gia cung kính cúi chào.

- Gì thế? – Ken nhướn một bên mày.

- Cô Khánh Du đã đi từ sớm rồi ạ! – thực ra thì điều này Ken cũng đoán được, mỗi lần có chuyện xảy ra, nhỏ lúc nào chẳng thế- A, còn chuyện này nữa ... tôi ko biết có nên nói hay ko ... –người quản gia cất lời khi thấy Ken quay đi.

- Hm?- Ken có vẻ khó chịu.

- Cô Khánh Du ban sáng làm rơi ly sữa, vỡ rồi thưa cậu!

- Ly sữa? Thì sao? Ly vỡ thì nói với tôi làm gì chứ, kêu người mà đi dọn dẹp !- thái độ tên đó có vẻ hằn học.

- Cô Pj uống chưa tới nửa ly thì cô làm rơi ly sữa !- ông quản gia nhìn biểu cảm trên mặt Ken.

- Sao lại rơi?- lúc này Ken mới quay người hẳn về hướng đối diện người quản gia.

- Tôi ko biết, nhưng bàn tay cô ấy sưng húp, móng tay ko còn dài nữa, nó sát vào tay! Đường như cô ấy lái xe ko được, vì vừa khởi động máy, xe vừa di chuyển chút xíu là cô tắt máy xe và đi bộ đến trường!

Nghe đến đó, Ken ko nói gì nữa mà quay người đi, chỉ là trong đầu Ken bây giờ có quá nhiều suy nghĩ , nhiều đến mức nó lấn át hết mọi hoạt động khác khiến Ken chẳng biết mình phải nói gì vào thời điểm này! Pj như thế có thật là tại Ken ko? Nếu như hôm qua tên đó tin nhỏ là đâu có gì xảy ra ... Đã vậy còn nói chuyện như thế ... nhưng sao nhỏ ko giải thích gì hết chứ ? Những tiếng nấc của Pj hôm qua ko phải là Ken ko nghe, mà còn nghe rất rõ khi Ken áp tai vào cửa ... nó có vẻ ảm ức ... oan uổng ... khi bị dồn hết mọi thứ lên người ...

Thực chất Ken hôm qua cũng ko ngủ được ... ngủ làm sao được khi mà mọi chuyện đã chuyển biến như vậy! Ken là 1 kẻ tội đồ, có thể nói vậy ko ? Khi mà tổ thái độ ko đúng đối với người đã bỏ hết công sức ra giúp

đỡ mình ? Chỉ cần nhìn vết máu mờ nhạt còn đọng trên đó cũng đủ khiến Ken thấy tủi lòng ... một cảm giác tội lỗi cứ chen lên mãi ... Pj quý bàn tay của mình, vì Ken thấy nhỏ thường bỏ thời gian ra chăm sóc cho bộ móng, nhỏ cũng ko sơn móng tay màu mè hay đen thui, trắng toác như những “ playgirl” kia, nhỏ chỉ phủ lên đó một lớp sơn dưỡng ... Ken có thể tưởng tượng ra ... giờ thì tay nhỏ ... chắc chẳng còn có thể làm gì quá mức ...

“ Từ bao giờ ... Ken thấy tội lỗi trước con búp bê của mình? “

.

- Jun, thằng Ken đâu?- 1 người con trai hỏi.

- Ko biết ! – hần nhún vai.

- Thấy nó thì mày kêu nó tới nhà kho dãy B đi, tao thấy có chuyện gì đó ko ổn!

- Ko ổn?- hần hỏi ngược.

- Ukm, sáng tao thấy vợ nó bị đám “ gấu chị” lôi ra dãy nhà kho sau dãy B! Tao thì ko gọi nó được, giờ tao cũng bận rồi, chỉ sợ lát ko gặp được nó!- người đó đồng ý nói.

- Thế sao lúc đó ko cứu?- hần đưa mắt nhìn.

- Chịu thôi!- nhún vai- Tao nghĩ mày biết rõ tính thằng Ken mà! Chuyện của nó nó ko muốn ai động vào hay giúp đỡ hết ... ngoại trừ mày ~ - nói rồi tên con trai đó rời đi.

Hần bất chợt nhíu mày rồi đứng dậy, kéo trẻ cả vạt xuống dưới, tay áo cũng xoắn lên, biết ngay là 2 đứa có chuyện mà ! OK, trước khi bắt đầu hẳn phải gọi cho người yêu khó chịu của mình nữa chứ! Thế mới vui !!!

Vậy là những ngón tay của ai đó vút nhẹ qua màn hình điện thoại !

Có những người dường như ko thích 1 cuộc sống êm đềm, cứ thích làm nên chuyện để mình “ nổi tiếng” , bọn đó là fan cuồng của Ken, công nhận “đánh hơi” cũng nhanh, chuyện xảy ra từ mịt mờ tối hôm qua mà bây giờ bọn đó đã biết cả 2 gặp trực trực! Chơi ngông kiêu nào thì chơi, nhưng động đến Mẫu Đơn là sai lầm rồi ~ Họ nghĩ Ken và Pj có trực trực thì Ken sẽ bỏ mặt Pj sao? Đầu to mà óc như trái nho~ Ghen đến thế là cùng ~

~

- Tụi bây muốn nói gì? Nói đi rồi biến! – Pj nghiêng đầu nhìn 1 lượt bọn đó.

- Xin lỗi- nghe có vẻ mỉa mai- nhưng thường ngày bọn này còn sợ mày, bây giờ nhìn lại bàn tay mày đi, đánh lại ai mà lên mặt hả con khốn?

- Ờ hử ! – Pj gật gù – Tùy thôi, sao cũng được! Mà hình như ... tụi bây ko sợ nhỉ?

- Sợ cái đêch gì? Mày nghĩ mày là ai chứ hả? Bọn tao nghĩ rồi, kì này dù tụi tao có bị cái “ đại gia đình” tụi bây phản đòn lại, dù tụi tao có te tua như thế nào, thì trước tiên, mày phải nhận hết điều đó trước tụi tao đã! Trước khi tụi tao “chết” mà thấy mày quần quai tụi tao mãn nguyện rồi! Đi sớm sao? Chẳng có ai cứu mày đâu! Mày nghĩ giờ này mà “ gia đình” mày vào rồi hả? Mà có vào nó cũng chẳng biết mày ở đây!

Khi mà bọn nó chấm dứt lời đó là lúc Pj nhận ra mình đang thực sự ... thực sự ... gặp nguy hiểm. Mấy đứa đó đã đến nước này rồi thì nó liều lắm, nó sẽ chẳng sợ gì đâu! Thế nên việc Pj bị hành hạ rồi làm trò cho tụi nó cũng ko thể nằm ngoài suy nghĩ ... tay nhỏ như thế thì làm lại ai chứ! H.a.h.a.h.a

- Đánh sao? Nhào tới hết đi! Nếu tụi bây nói vậy thì tao chẳng còn gì để sợ! – Pj nhếch môi, nhỏ tháo bung cái nơ trên cổ áo ra, tay áo cũng xoắn lên vài nếp.

- Là mày muốn thế đó! – cười gian- Ra đi!

Sau cái búng tay là 2 thằng con trai cao to bước ra, Pj chợt nghĩ gì đó rồi mặt tối sầm lại, lẽ nào ...

- Ở lại vui nhé, bọn tao đi! Dẫu sao mày cũng nói là chẳng còn gì để sợ mà !- nói rồi cả bọn rời đi, trước khi rời đi hẳn, họ còn để lại cho Pj ánh nhìn châm biếm và hả dạ.

- K.hồn n.ạn !- Pj cắn chặt môi.

- Nhìn

”ngon hàng

” nhĩ?- 1 thằng nhếch môi cười.

- Tránh xa tao ra! Cả 2 đứa tụi bây!- Pj gần giọng ngày càng lùi lại, nhỏ đang kiếm đường thoát, chỉ cần nhỏ thoát khỏi chỗ này thì mọi thứ ổn ngay thôi ... nhưng khó ...

- Chạy đi đâu hả em?

Nói rồi 1 tên chạy lại túm lấy cổ tay Pj giật ngược khi thấy nhỏ có ý định thoát thân.

- Buông! Tao nói buông ra!- Pj hét lên, nhỏ cảm thấy rõ sự bất lực khi bàn tay mình chẳng thể làm gì được, nếu thực sự có gì xảy ra sau lần này nhỏ thề sẽ chặt đứt 2 bàn tay vô dụng này.

“ CHÁT”

- Con khốn này! Đã bảo là đừng cử động mà, ko nghe lời sao? Mày đứng đây đi, tao với nó zô nhà kho, tao xong tao hú mày!- nói với tên còn lại.

- Ko, tao nghĩ là ... mày làm trực tiếp ở đây đi, dẫu sao chỗ này cũng ko có người qua lại giờ này đâu, nhà kho này bỏ mấy năm rồi! Tao sẽ quay phim lại!- tên đó đưa ra ý định điên rồ khiến tên kia cười khoái chí.

- Được nhĩ? Lấy điện thoại của tao mà quay này cho rõ nét!- thấy điện thoại cho tên còn lại- Ráng đi, lát tao cũng sẽ quay lại ày!- cười man dại.

Lúc này đây, Pj chỉ muốn cắn lưỡi tự tử cho rồi, còn hơn là để bọn đó giở mấy trò ti tiện đó ... mà lỡ nó có xảy ra ... thì Pj ko chắc là qua ngày mai ... mọi người có thể nhìn thấy nhỏ lần nào nữa ...

Hình như biết được ý định của Pj, tên con trai đó liền áp ngay môi mình lên môi nhỏ mà ngấu nghiến, chỉ 1 từ để diễn tả ... “ TỐM” !!! Nhỏ cắn vào lưỡi tên đó khi tên đó có những hành động đi xa hơn! Cảm nhận được cơn đau bất chợt đó, tên đó buông môi nhỏ ra nhưng rồi mạnh bạo túm lấy tóc nhỏ giật ngược ra sau, khiến mặt nhỏ ngẩng lên nhìn tên đó.

- Con khốn !!! Nếu mày vẫn đang mơ đến cái viễn tưởng có người tới cứu mày thì lầm rồi, khu nhà kho này bị bỏ đến hoang tàn! Đến mức những thằng cha bảo vệ còn ko đặt chân đến mà! Giờ thì ngoan ngoãn, ko thì đũa chùi thiệt là mày thôi !

- Ừ ... – Pj khẽ rên lên vì tóc mình bị người khác túm quá chặt.

Tên đó giữ chặt tay Pj phía trên đầu, 1 tay thì cởi chiếc cúc áo đầu tiên của nhỏ ra ... cái này làm nhỏ nhớ tới Ken ... nhưng lúc đó nhỏ ko cảm thấy muốn chết như lần này ...

Ken à ... cứu tôi ... ! – nhỏ thầm gào thét trong lòng.

Cũng may là tên đó chỉ dừng lại ở cái cúc thứ nhất rồi lại vùi đầu vào hõm cổ của Pj ... tên đó cắn mạnh lên cái cổ đó ... điều đó khiến Pj đau ...

1 giọt nước mắt trào ra từ khóe mắt ... nhục nhã ... nhỏ chẳng còn muốn sống nữa ... nhỏ cắn lấy môi mình ... nó lại bật máu ...

- Thằng khốn !!! Mày dám đánh JUN ???Sao mày lại ... – tiếng la của tên cầm điện thoại vang lên khiến tên kia phải dừng lại.

Mình được cứu rồi ... Đúng ko? – Pj lúc này chẳng còn đủ tỉnh táo để nhìn nhận sự việc nữa!

Jun nhào đến, đập thẳng vào bụng tên đòi bại đó, khiến tên đó lăn quay ra đất ... Tên đang giở trò với Pj thấy bạn mình bị như thế cũng nhào ra, Pj đang tựa người vào gốc cây cũng mất sức mà tuột người xuống, thấy thế nó chạy vội lại đỡ Pj, giúp nhỏ lấy lại bình tĩnh và chỉnh trang lại y phục cho nhỏ.

Chỉ trong tích tắc cả 2 tên đều nhanh chóng bị Jun cho nằm đo đất hết, hấn dùng chân của mình đạp nghiền lên 2 bàn tay của 2 kẻ nằm dưới, sức của Jun ko nói cũng biết, hấn cũng là “ con nhà nghề” mà, đạp nghiền

kiểu như hần, bàn tay chắc chắn phải đi bó bột ! Hần còn “ bonus” thêm mấy cái, bây giờ thì 2 tên đó đi còn ko muốn nổi ...

- Cút !

Dù là ko đi nổi nhưng 2 tên cũng ráng gượng lết đi cho bằng được, ở đây nữa, ko khéo cái mạng cũng chẳng giữ được !

- Sao lại dễ đi dễ dàng?- Zu nhíu mày.

- Để Ken lo !- hần kéo dẫn khoe môi khi mừng tượng ra viễn cảnh trước mắt- Ổn ?

Hần liếc sang Pj rồi nhìn nó khi thấy Pj cứ nức nở trong tay nó, có lẽ nhỏ sợ thật, kinh tởm, thật là kinh tởm, ai cho chúng chạm vào người nhỏ chứ.

- Zu à ... – Pj ngập ngừng – Pj trở nên dơ bẩn rồi đúng ko?

Nói xong câu đó, Pj lại vui đầu vào vai nó mà khóc nức nở, thân thể này ... Pj ko cần nữa ...

Ken chạy ngay đến chỗ đó khi Jun thông báo cho tên đó biết, Ken thấy Pj như thế chỉ nhíu mày rồi nhìn Jun, bằng cách diêm tĩnh vốn có của mình, Jun từ tốn nói lại diễn biến ban nãy nhưng với volume vừa đủ nghe, hần biết ý,nên ko muốn Pj phải nghe những điều đó, Ken nhíu mày liên tục sau từng câu nói của Jun, mặt Ken biến sắc trầm trọng khi Jun đưa cho tên đó chiếc điện thoại ghi lại đoạn phim ban nãy, Ken ko xem hết, chỉ xem được mấy giây đầu, tên đó đã tức giận quăng mạnh điện thoại xuống đất khiến nó vỡ tan tành.

- K.hồn nạn !- Ken bặm môi.

- Tao chỉ giúp mày 1 phần thôi, phần còn lại mày tự lo!- hần.

- Trong trường này, 2 thằng đó?- Ken nhướng 1 bên mày.

- Ko, 2 thằng đó ở khu ngay cầu, tao với mày đụng 1 lần rồi!

Ken nghĩ ngợi gì đó rồi khoe môi nhếch lên tạo nên nửa vòng cung hoàn hảo.

- Là 2 thằng chó đó sao?

- Mà trước tiên, tao nghĩ mày cũng nên hỏi thăm bọn fanclub của mày 1 tiếng!- giọng nói hần có chút châm chọc.

Hiếm khi nào Ken phớt lờ đi những câu trêu đùa của hần, vậy mà giờ đây, Ken ko nói gì cả, tên đó lơ đi Jun và tiến thẳng về phía Zu- nơi có Pj.

Khi Ken tiến lại gần, Zu cũng hiểu chuyện mà tách Pj ra khỏi người mình, Pj nhìn Ken ... thần thờ ... , mắt nhỏ là 1 tia vô hồn ... tay nhỏ đã tệ ... nay lại còn thảm hơn khi trên bàn tay sưng đỏ đó đã ứa máu và dính đầy vò từ thân cây, chắc là ban nãy nhỏ đã bầu vào thân cây đó ...

- Buông ra !- nhỏ chột thét lên khi thấy Ken có ý định chạm vào người mình, nhỏ nép mình vào sát Zu, bàn tay Ken cũng lơ lửng giữa ko trung ...

- Dừng ... đừng chạm vào ... – Pj chột dùng 2 tay ôm lấy đầu – Tôi ... tôi bắn lắm ... Tôi phải đi tắm!- chột nhỏ bất ngờ đứng dậy toan chạy đi, nhỏ quá hoảng loạn rồi.

Ken đứng dậy vớ theo, chặn nhỏ lại, 2 tay đặt lên vai nhỏ ... Ken cảm nhận được nhỏ đang run lên từng hồi ...

- Được ... Chồng đưa vợ về tắm ... – tên đó nhẹ giọng – Vợ ko bắn ? Vợ vẫn ổn! Hiểu chưa?

Ken hỏi xong rồi đợi chừng 5s sau nhỏ vẫn cứ đứng im đó mà thở dốc mà ko trả lời ... tên đó chột thở dài rồi bế nhỏ lên tay, dần dần rời khỏi ... Pj dường như ko còn run sợ nữa, nhỏ nhắm mắt, nép người vào lồng ngực của Ken mong sẽ giảm đi được 1 phần nỗi sợ hãi ... Lúc đó, Pj ko trông thấy được nét mặt Ken đáng sợ ra sao ...

64. Chương 19 - 2

Chap 19.2 :

Vậy là Ken chở Pj về nhà, bữa học đó cả 2 đều vắng mặt. Pj cứ như người mất hồn.

Sau khi về đến nhà, Ken cẩn trọng chăm lo cho Pj từng chút. Tên đó để nhỏ ngồi yên trên ghế sofa, tự thân đứng dậy đi lấy hộp sơ cứu và hứng 1 thau nước ấm. Đầu tiên, Ken nhẹ nhàng lau bàn tay nhỏ, vừa lau vừa quan sát sắc mặt của Pj, nhìn bàn tay của nhỏ mà lòng Ken dâng lên một cảm xúc gì đó ... là xót xa hay đơn thuần chỉ là hối hận ? Lau xong, sát trùng xong, Ken dùng băng gạc cẩn trọng băng bó lấy từng đầu ngón tay của nhỏ ... Nhỏ này giờ cứ ngồi im trơ ra một chỗ, nhìn vào khoảng không phía trước, từ khi từ trường trở về là nhỏ cứ thất thần như thế ... vào nhà cũng là do Ken bé vào ... sự im lặng và bất ổn của nhỏ chợt làm Ken thấy sợ ... Do nhỏ vén tóc qua một bên phía bên kia nên ở phần cổ bên đây, Ken thấy được những vết đỏ, Ken đành mắt nhìn trân trân vào những vết đó mà ko để ý rằng cổ họng mình vừa phát ra tiếng gầm nhẹ, cả dây băng gạc còn dư trên tay cũng trở nên nhàu nát và nhăn nhúm ...

Ken nhúng chiếc khăn mỏng vào thau nước ấm, sau đó vắt khô, giúp nhỏ lau 2 tay, khi chiếc khăn vừa chạm vào cổ nhỏ, nhỏ giật bắn mình, vội ngồi xa ra ... sợ hãi nhìn Ken, 2 tay nắm chặt cổ áo của mình, lắc đầu nguây nguẩy.

- Đừng mà ...

Ken vớ tay ra, nhưng rồi lại buông thõng tay xuống ... tên đó từ từ nhích lại gần Pj từng chút một để nhỏ ko sợ hãi ...

- Tôi giúp em xóa sạch nó, được chứ ?- Ken nhẹ giọng.

Thấy nhỏ ko có phản ứng gì, Ken đưa nhẹ chiếc khăn lên cổ nhỏ, thấy nhỏ ngồi im Ken mới tiếp tục.

- Cởi cúc áo đầu tiên ra, right ?- Ken- Tôi hứa sẽ ko làm gì em, chỉ là lau những vết này thôi !

Pj nhìn Ken 1 lúc khá lâu rồi mới cởi chiếc cúc áo đầu ra, Ken giúp nhỏ lau qua những nơi có vết đỏ đó, dù nó ko biến mất ngay sau khi lau nhưng ít ra chiếc khăn sẽ giúp Pj xua đi những cái động chạm da thịt dơ bẩn đó ! Lau xong Ken chợt kéo lấy nhỏ ngã vào người mình, tay Ken dịu dàng vuốt lấy phần trên tóc nhỏ, sau này ngẫm lại Ken cũng ko tin là lúc đó bản thân đã cư xử như thế ! Pj vẫn cứ im lặng, mắt vẫn cứ cố định ở 1 hướng. Nhưng 1 lúc sau đó, Ken cảm nhận được cánh tay đang giữ lấy bàn tay nhỏ hơi ướt, chỉnh lại tầm mắt thì nhận ra có 1 giọt nước mắt vừa đọng lại trên đó ! Rồi sau đó ... còn có thêm rất nhiều giọt nước khác nữa ... ! Chỉ là sau đó ... vai Pj run lên từng đợt ... nhưng tuyệt nhiên ko có tiếng nức ... Ken đoán nhỏ đang tự dằn vò môi mình ... vậy là Ken lại làm người tốt ... xoay nhỏ lại đối diện mình và ôm chặt !

- Xin lỗi ... ~ - lời nói thoảng qua nhẹ như gió nhưng đủ để làm người nghe ấm lòng .

Cứ như thế, 1 lúc sau im dần, Ken đoán là nhỏ đã ngủ ... đúng là nhỏ đã ngủ thật ! Ken đứng dậy bế nhỏ trong tay rồi bế nhỏ về căn phòng của nhỏ, mọi động tác đều thật nhẹ nhàng ... Từ khi chuyện xảy ra, nhỏ thay đổi hẳn, trầm đến đáng sợ, Ken ko thích điều này, ko biết tại sao nữa ! =)

Khép cửa phòng nhỏ lại, quanh quẩn trong không khí quanh đó vẫn còn đọng lại mùi của nhỏ, thoảng qua cánh mũi, sao bây giờ Ken mới nhận ra là mùi hương đó khiến Ken dễ chịu ? Nghĩ lại cho cảm xúc của mình, rốt cuộc nó là gì ? Có còn như ban đầu ko ?

“ Đồ của tao chẳng đứa nào được động vào hết! Dù cho tao ko dùng nữa thì tụi bây cũng ko được phép động vào ! “

Ken bấm điện thoại gọi cho hân.

- Chuyện đó! Tao cần mày giúp ! – Ken.

Nghe giọng Ken lúc này, dù là ko thấy mặt nhưng Jun có thể tưởng tượng ra được, tốt nhất ko nên giỡn mặt với Ken lúc này ...

- Nói đi!- Jun.

- Đám con gái đó, tao muốn mày kêu người làm lại bọn nó như những gì bọn nó đã gây ra với người – của – tao , ngay trong hôm nay! Và kể từ ngày mai, tao ko muốn nó còn ở trong trường này nữa! Còn 2 thằng chó đó, bắt nó ngay đi, đưa đến , tao sẽ đến ngay !- Ken.

- OK!

Nói rồi hấn cúp máy, xem ra kì này căng đây, nhưng ko sao, thú vị lắm, lâu rồi mới thấy Ken lên “cơn điên” như thế !

Cười !

- Nghĩ mình là ai hả ? Tốt nhất là đừng để Jun túm đầu được 2 thằng chó tụi bây!

Ken thay quần áo rồi rời khỏi nhà !

.

- Anh Jun, chuyện ổn chứ?- Mon lo lắng.

- Ko ổn ! Thằng Ken nó nổi điên rồi !- Jun nhếch môi.

Ko ổn? Thế sao mà mặt hấn lại phờn thế kia chứ ? Nói như ko ấy ! Hấn đang tưởng tượng tới cái cảnh Ken vờn “con mồi” của mình !

- Tao có chuyện nhờ đây ! – hấn lên tiếng, lập tức thu được sự chú ý của cả bọn, vâng, là cả bọn, vì cả đám bùng tiết hết rồi ==))

- 2 đứa bây – hấn chỉ vào 2 thằng con trai trong nhóm – đi tìm 2 thằng chó trong hình đó đi (mạng lưới thông tin nhanh khiếp ==” , mới đây có hình rồi) , rồi mang nó đến , nhớ tìm 1 góc bao quát, bí mật gắn cái này vào!- dứt lời, hấn quăng cho 1 tên đứng đó cái ống kính nhỏ nhỏ, chắc là camera!

- Tên vừa chụp được camera ngạc nhiên ... - sao lại phải gắn camera nhỉ?

- Có phim hay xem rồi !- câu nói phát ra từ cửa miệng của Nan, Nan cũng muốn xem “ con người kia” của Ken lắm, lâu lắm rồi Nan chưa được thấy cơ mà!

- Đám con gái đó ... tôi giao cho em đó, người yêu ~ - 1 bên cánh môi hấn kéo giãn ra thành nửa vầng trăng khuyết tuyệt đẹp, cặp đôi này phải nói là rất rất khác người, nó ko có nhiều lời ngọt ngào, đôi khi cũng là những sự im lặng, có nói, chẳng cũng chỉ là những lời pha chút đố kỵ của hấn hay những câu từ ngắn gọn lạnh trãi dài từ âm vô cùng đến dương vô cùng! Họ thể hiện tình yêu thương cho nhau ở hành động, có chẳng qua đó người ta mới biết rằng họ có một mối quan hệ đặc biệt với nhau, nhiều người còn nghi ngờ mối quan hệ đó có thực sự tồn tại hay ko ... Người khó đoán nên cả chuyện tình cảm cũng ko giống bất kì ai ?

Zu đang tựa ngược vào người hấn thì cũng ngồi lại ngay ngắn !

- Mon, Lin, Nan ; đám con gái đó giao cho 3 người ! 3 người ko cần làm nhiều, chỉ cần kiếm 1 vài tên con trai rồi lựa 1 chỗ thích hợp là được! Giải quyết cho sạch ! Làm thật nhẹ nhưng phải khiến bọn nó thật thối, biết chưa?- ánh mắt nó trở nên đáng sợ- Những đứa còn lại coi hỗ trợ được gì cho bọn nó thì hỗ trợ ko thì ngồi đó chờ phim !

Nó nói rồi nhanh chóng kéo hấn rời đi, nó tin vào 3 con người kia sẽ ko khiến nó thất vọng, nó thề, đám con gái đó sẽ sống phần đời còn lại với nỗi ám ảnh ko dứt ! Đụng tới Pj, chán sống rồi ! Phân nhóm 3 người đó, xem ra cũng hay lắm ~

.

Sau khi phân công việc xong, 3 người họ cũng bắt đầu vào việc, Lin phụ trách tìm hiểu rõ vị trí của đám con gái đó hiện tại vì sau khi xong chuyện, bọn đó cũng đã rút êm khỏi trường rồi ... Nan thì tìm thu nhập lại thông tin những đứa con trai cần cho việc sắp làm ... chỉ có Mon là chẳng biết nên làm gì vì hầu như những việc nhỏ định làm 2 người họ đã làm hết rồi ... đám con gái dính liếu đến việc đó cũng chừng đến gần 10 người ... Mon cũng muốn giúp Nan nhưng ko biết nên mở lời thế nào ...

- Mon, ko có gì làm hm?- Lin ngược lên nhìn cô nhóc.

Mon chẳng biết nói gì ngoài mỉm cười ngượng ngùng.

- Rõ ràng công việc này chỉ cần 2 người là đủ! Sao lại là 3 người thừa thải thế ko biết!

Nan đang ngồi xem lại thông tin trên lap cũng góp thêm câu chen vào làm Mon sượng trân ... thừa thải sao ?

- Ấy, Nan đùa thôi! Đừng để ý làm gì! ^^ Tụi mình làm xong rồi đi trà sữa trong khi đợi Leader tập hợp nhé !- Lin quay sang nhìn Mon.

- Tôi ko biết đùa đâu!- Nan lạnh lùng buông ra 1 câu.

Lần này thì Mon ko nói gì nữa, chỉ cười buồn, ừ thì nhỏ thừa thải, biết mà ! :)

~

Công việc mà Zu nhờ 2 người họ chỉ giải quyết trong tích tắc, dù là sao đi nữa Mon cũng phải công nhận rằng họ làm việc rất hợp rơ ^^ , Mon đã ko lằm khi gắn kết họ, đúng ko ?

Và giờ thì họ đang ngồi trong quán trà sữa, ko khí cực kì cực kì trầm lắng, Mon ngồi kế Lin và đối diện với Nan, Mon thậm chí còn chẳng dám ngẩng mặt lên, trong khi đó Nan cứ nhìn băng quơ đi chỗ khác.

“ Tôi ... đáng ghét vậy hả ? Thích Cậu là sai? ... ừ thì tôi sai ... ~ “

- Ê! Mon ... Mon !!! – ko khí đang yên ắng, Lin đột ngột khều Mon 1 cách vồn vã.

- Hm? – lúc này thì Mon mới ngẩng mặt lên nhìn Lin và Nan thì quay sang nhìn 2 người với ánh mắt kì lạ.

- Nhìn kìa ! Cậu con trai đó hình như là người quen của Mon nhỉ?- Lin chỉ 1 cậu trai vừa bước vào quán.

Thấy người đó Nan nhú mày, là người hôm qua bước vào cửa hàng nhắn với Mon, a, đây là tên lớp trưởng lớp Mon, ... trong 1 lần rảnh rỗi Nan đã

”vô tình

” biết được thông tin cậu bạn này và thời gian rảnh rỗi là ... hôm qua, ngay khi về nhà- sau khi chứng kiến được cảnh đó, tầm nhìn lúc đó ko rõ ràng nhưng ít nhiều cũng khiến Nan ko gặp khó khăn gì trong quá trình tìm hiểu ... Chẳng đùa đâu, good boy đấy, gia đình cũng khá OK, ít ra ko “thuộc dạng” như Nan, người ta tốt mà, vả lại còn handsome nữa, chẳng chơi bởi lêu lổng !

- Ủa, Mon ! ^^ - người con trai đó cười.

- À, ừ, mình đây ! ^^ Lớp trưởng đi 1 mình hả?- Mon cười.

Lin tự động đứng dậy, chuyển sang ngồi kế Nan, người con trai đó nhìn Lin ko hiểu ý lắm, Lin nháy mắt cười rồi hất mặt xuống ghé ý bảo người con trai đó cứ ngồi tự nhiên, hiểu ý, cậu trai đó cũng ngồi xuống, trước khi ngồi còn nhìn Mon cười thật tươi !

- Đây là lớp trưởng lớp mình! Cứ gọi là ...

- Kii, tui thích được gọi như vậy !- chưa để Mon nói hết, cậu lớp trưởng đẹp trai đó đã chen vào.

- A, Mon, chỗ mua nhẫn hôm qua mình với bạn ghé, trước khi về, lúc đó bạn ra ngoài trước rồi, ko biết người ta nghĩ sao mà nói tụi mình là 1 couple hoàn hảo đấy!- nói rồi Kii cười lớn, Mon chợt nghĩ ra 1 ý định ...

- Mà tui thấy 2 người đẹp đôi thật mà ! ^^ - Lin nhận xét- Trai tài gái sắc nha! Đúng ko Nan? – Lin huých vai cậu nhóc.

- Ủ, đẹp! Chẳng ai đẹp đôi bằng 2 người đâu!- theo sau đó là nụ cười của Nan, nụ cười đầu tiên xuất hiện trong ngày.

- Cám ơn ! ^^ Tự đứng được khen ngại quá ! – Mon vờ gãi đầu rồi đột nhiên khoác chặt lấy cánh tay Kii – Giúp tui! Làm ơn !- Mon nói thật nhỏ chỉ đủ để cậu lớp trưởng nghe thấy.

Hơi ngạc nhiên vì hành động của Mon, nhưng khi ngược lên nhìn thấy Nan lại trở lại vẻ lạnh lùng thì Kii hơi hiểu chút xíu vấn đề ... lúc đó Nan đang nhìn nơi khác, Mon thì áp mặt vào cánh tay Kii nên họ ko biết rằng khi ánh mắt Kii chạm vào Lin, môi họ khẽ nở nụ cười ...

- Qua nay là 3 người khen tui tui rồi đó! – Kii cười rồi tự nhiên gỡ cánh tay mà Mon đang khoác ra, thẳng thừng choàng qua vai nhỏ kéo sát lại gần mình.

Bất ngờ vì hành động thân mật của Kii, Mon khẽ đỏ mặt và hơi lúng túng, thật ra là cô bé ngại ... vì cô bé với Kii đâu có là gì ... nhưng trong mắt người khác, thì họ sẽ thấy có cái gì thật ... cứ như Mon mắc cỡ vì người yêu mình thân mật với mình trước mặt người khác ... Sau đó, Kii còn quay sang áp môi lên mái tóc cô bé nữa cơ ...

- Thả lỏng đi ... Tôi sẽ giúp bạn làm thật tốt!

Kii thì thầm nhỏ vào tai Mon, 2 người kia cứ nghĩ họ đang nói về vấn đề riêng tư theo kiểu kia kia, Mon còn gật gật đầu đồng tình nữa cơ ... Cứ như họ là 1 cặp đôi thật vậy !

Nếu để ý kĩ sẽ thấy Nan đang siết ly nước trên tay như muốn nát ra ... Như rồi chợt nhận ra mình chẳng có cái quyền gì để mà như thế, là cậu nhóc đối xử phũ phàng với người ta trước, mà chẳng phải như thế cũng tốt sao ?

Thật ra thì Nan đã để ý tới Mon từ lần gặp đầu tiên cơ, nhưng cứ nghĩ là nó ko có gì lớn lao nên cũng ráng phớt lờ cảm xúc của chính mình. Rồi sau đó 2 nhóm xác nhập với nhau, lại gặp nhau nhiều hơn, cảm xúc dần rõ rệt, Nan càng cố phủ nhận, càng cố vô tình vô tình với người ta thì những thứ cảm xúc ko muốn đối mặt nhất cũng lộ ra với Nan, đã khiến người ta tổn thương nhiều thật nhiều, đã đối xử với người ta thật tàn nhẫn ... mọi thứ... mọi thứ như để nguy tạo cho cảm xúc của bản thân ! Lần Mon xảy ra chuyện ... Nan nhớ rõ là mình như phát điên lên với mọi thứ ... Rồi lần Nan nhập viện, cô nhóc cũng tận tình chăm sóc ... đã cố tỏ ra thái độ khó chịu và chán chường nhất nhưng cô nhóc vẫn cứ ở lại bệnh viện, có biết là ... Nan đã cảm thấy tội lỗi thế nào ko? Những ngày Nan ở viện là những ngày Mon được đối xử ko tốt chút nào, cố tình đối xử tệ với người ta, để rồi khi tới đến bản thân ko ngủ được ... Cả cái lần tắm hình bị xóa ... lúc nhầm tưởng người xóa là Mon, tim Nan đột nhiên nhói lên ... đau đến nát lòng ... nếu là người khác xóa , Nan sẽ chỉ điên tiết chứ ko đau như thế! =>) Và rồi nhiều chuyện ... nhiều chuyện khác nữa ...

“ ...

Tôi sẽ không níu kéo em thêm làm gì

Giờ đây chỉ còn lời tạm biệt mà thôi

Tôi sẽ rời bỏ em trong tấn kịch này, và tôi sẽ để em đi

Liệu em có tin tôi một lần cuối?

...

Tôi không muốn níu kéo em thêm nữa

...

Thao thức cả đêm dài, tôi đau đớn về sự lựa chọn của mình: để em ra đi

Tôi chẳng thể làm gì cho em,

Bởi vì chỉ nhìn em thôi, tôi đã khổ sở lắm rồi

Tôi sẽ chẳng đòi hỏi em hiểu lòng tôi đâu

... “

(Hello – T.O.P)

(nguồn dịch : loiviet)

Mon ko biết nên vui hay nên buồn, làm mọi thứ được rồi ... Tin ... thì Nan tin rồi nhưng sao cô nhóc thấy khó chịu ... Dù biết rằng mình chẳng là gì của người ta hết ...

65. Chương 19 - 3

Chap 19.3:

2 thằng bị bắt trói lại trên chiếc ghế trong căn phòng bị bỏ hoang- vốn là 1 trong những nơi “con mồi” được đem đến để xử lý. Gian phòng tối như bừng đột nhiên bừng sáng khi ai đó đập cửa bước vào, 2 thằng bị trói trên ghế híp mắt lại với tác động bất ngờ của ánh sáng. Người con trai đó vừa bước vào, cánh cửa cũng được người bên ngoài khép lại, cánh cửa vừa khép lại thì những bóng đèn nhỏ màu cam trong căn phòng cũ nát cũng được bật lên làm nổi bật 1 khung cảnh đồ nát xung quanh, bóng tối bị lấn át dần bởi thứ ánh cam dịu nhẹ, màu cam nóng bỏng, nóng như không khí trong căn phòng !

- Ken ? Tụi tao đã gây sự với mày đâu? Sao lại bắt tụi tao?
- Nhớ kĩ đi, sáng này tụi bây đã làm gì?- Ken nhìn 2 tên đó với ánh mắt của kẻ bề trên.
- Sáng nay ... – tên đó suy ngẫm – Chẳng lẽ con nhỏ đó ... –tên đó bắt đầu tái mặt.
- Cái đó bọn tao ko hề biết nó là người của mày, bọn con gái ko nói với tao điều đó!- tên còn lại “cứu vớt” .
- Nói? Cần nói sao? Muốn làm gì thì phải điều tra cho kĩ ! Đám đó cho tụi bây bao nhiêu đêm để tụi bây làm cái trò đồi bại đó ?- Ken nghiêng rằng.
- Nhiều hơn mức mà 2 thằng tao được hưởng ! Nếu mày ko bắt tụi tao, thì tối nay tụi tao ngon cơm rồi!- tên đó có vẻ hậm hực.
- Thế sao? Tụi bây cũng sắp được ngon cơm rồi!- Ken nhếch môi, 2 tên đó chợt thấy ớn lạnh và cảm thấy bản thân thật ngu khi nói ra điều đó.

Ken đột nhiên quay đi, cầm điện thoại gọi cho ai đó.

- Mày nói là bắt được những đứa con gái liên quan rồi phải ko? Còn đám con trai kiếm đủ chưa?
-
- Cho bọn con gái đó ném nhiều hơn cái mà bọn đó phải ném ! – Ken nhếch môi cười đều, dù người ở đầu dây bên kia ko nhìn thấy mặt Ken lúc này nhưng với ngữ điệu của Ken cũng đủ khiến người đó thấy lạnh sống lưng.
-
- Làm sao thì làm! Xong thì dọn cho sạch !

Nói ngắn gọn như thế rồi Ken cúp máy chẳng cần biết rõ người đó có nghe rõ mệnh lệnh của mình hay ko.

Ken ko có bất kì động tĩnh gì ngoài việc ngồi bắt chéo chân trên cái ghế sofa – món đồ được xem mới nhất so với những thứ trong căn phòng- đưa tay vuốt cằm, dáng ngồi cực kì trầm ngâm, chẳng khác gì boss, ánh mắt nhìn vào 2 kẻ bị trói ko rời đi.

Có lẽ sẽ chẳng là gì nếu sự việc đó ko tái diễn gần cả tiếng đồng hồ, 2 tên bị trói cũng “nhột” và dần mất hứng cho tương lai của mình trong vài phút nữa, hậu quả của những kẻ đụng vào đồ của Ken là ko ẽh tốt đẹp gì ! , bất kể là món đồ Ken có dùng hay ko, nhưng của Ken là của Ken, đừng hòng ai giành được, c1o thể nói Ken thủ đoạn, vì vốn dĩ bây giờ tên đó ko còn như xưa nữa, cái nào ko phải của Ken mà Ken muốn đạt được thì tên đó sẽ ko loại trừ mọi cách để sở hữu nó, Pj là 1 ví dụ điển hình, nhưng nếu Ken ko ăn được thì sẽ tự mình đập đổ ! , ăn ko được thì phá cho hôi, cái nào ko phải của mình thì dùng mọi cách để nó là của mình thì thôi ! Nhưng cái nào là của mình mà người khác muốn đoạt được à ko, chỉ là chạm vào thôi cũng phải trả cái giá ko nhỏ chút nào, Pj cũng là 1 ví dụ điển hình!

- Tụi bây biết tao sẽ làm gì chứ?- Ken hướng ánh mắt ko chút cảm xúc của mình tới 2 kẻ bị trói.
- Cái này ko phải lỗi hoàn toàn của tụi tao!- 1 tên cố bào biện- thế nên tao nghĩ, nếu mày muốn làm 1 trận ra trò thì phải thả tụi tao ra!

Ken neho 1 bên mắt nhìn 2 kẻ bị trói, dù là gì thì 2 tên này đang cố tìm đường sống đây mà , đã bước vào căn phòng này2 mà còn nung nấu cái ý nghĩ đó sao? Điên rồ !!! mà ko sao, trước khi 1 con chuột chết, thì

- Đồi đầu với tao ... kết quả chỉ như thế thôi! Bọn ngu! Giữ lại cái mạng cho bọn mày là tao quá nhân từ rồi !

Ken đã thực sự có thể giết chết 2 người đó vì vốn dĩ gia thế Ken ko bình thường nên những chuyện như thế chẳng là cái đỉnh gì cả !

Ken cài lại cúc áo của mình, đưa tay vuốt lại tóc, dường như Ken ko hề để ý tới đường dài trên tay mình ...

- Lôi 2 đứa nó ra ngoài, để lâu bẩn phòng !

Ken nói rồi đi luôn, Ken nhớ tới ban nãy ... dường như trong tên đó lúc ấy chẳng còn 1 chút lý trí nào ... ko còn lý trí ? Đã bao lâu rồi Ken mới ko làm chủ được bản thân và hành động 1 cách thú tính như thế ... Ken chỉ nhận ra là ... bản chất của 1 tên sát thủ máu lạnh trong phút chốc đã trỗi dậy ... làm ảnh hưởng tới trận đánh “dần mặt” vốn dĩ rất bình thường ... Trong phút chốc Ken đã có suy nghĩ biến 2 kẻ ko biết điều đó thành tro bụi ... Tại sao? Chỉ vì con búp bê ở nhà sao? Chắc ko đâu ... chỉ là do cuộc sống dạo này có quá nhiều điều khiến Ken ức chế thôi ... đồn lâu thì bây giờ bùng phát ...

Ra được suy nghĩ đó khiến Ken hài lòng, hấn vào xe, hướng xe chạy về nhà – nơi có 1 con búp bê đang thuộc quyền sở hữu của chính mình ~

.

- Ôi má, Ken làm dữ quá! Lâu rồi tao mới thấy!- 1 đứa trong nhóm sau khi xem xong trận đánh qua camera suýt xoa.

Jun xem xong ko nói gì, chỉ nhếch mép cười, hoang dã ... đó là bản chất Ken luôn giấu đi ... chỉ là kết quả khác xa hẳn nghĩ 1 chút ... cứ tưởng là 2 thằng đó chết luôn rồi chứ!

Camera đã tắt từ lâu mà tiếng bàn tán vẫn chưa chấm dứt, đâu đó trong Ken của ban nãy ... có 1 chút là Ken của ngày xưa ... của cái ngày mà Khánh Hạ vừa rời đi ... bỏ lại tên đó với nỗi đau bị phản bội ... đau !

- Mon ! Có thằng nhóc nào đẹp trai lắm tìm em kia!- 1 người từ bên ngoài đi vào thông báo.

- A, dạ?- Mon ngơ ngác.

- Người yêu của cậu kiểm kìa ! Kii ý, ra lẹ đi đừng để người ta phải chờ!- Lin chột lên tiếng.

Mọi ánh mắt lại đổ dồn vào Mon. Mon cũng ngẩn tò te ra nhìn mọi người. Rồi ánh mắt lại đổ dồn sang Nan, chẳng phải cô bé thích Nan sao? Chuyện đó rõ như ban ngày mà! Sao bây giờ lại có người yêu ở đây?

Biết mọi ánh mắt sầm soi mình, Nan có chút bực mình nên đứng dậy bỏ ra ngoài. Ra tới cửa thì đụng mặt ngay người mà bản thân ko muốn gặp nhất! Vậy là lách ngang người ta mà đi, lúc đó gió chột thổi thoáng qua, tóc người đó bay bay để lộ ra vành tai vốn luôn bị tóc che phủ . Nan thấy điều gì đó ... cậu nhóc bắt đầu cảm thấy có cái gì đó ko bình thường ở Kii – “người yêu” hiện thời của Mon...

- Cảm phiền tránh ra cho người yêu tôi đi!- Kii nở nụ cười tỏa nắng.

Nan nhận ra mình có hơi vô ý khi đứng chắn ngay cửa lưu thông nên cũng nhanh chóng rời đi. Chỉ tiếc là dù đã có ko để ý, ko lưu tâm nhưng Nan vẫn thấy Kii xoa đầu người con gái đó ...

- Mày đang nghĩ gì vậy chứ?- Nan cười châm biếm bản thân mình.

Nhưng rõ ràng là hình như những thứ Nan điều tra được có 1 chút ko khớp, cậu bạn đó ... hình như ko hiền ... gió thoảng qua ... Nan đã thấy được trên vành tai cậu bạn có 1 cái hoa tai hình đại diện của Playboy – Thỏ Bunny ~

Nếu thực sự là 1 cậu học sinh ngoan hiền như đã điều tra thì đã ko bấm lỗ tai ... cũng chẳng thể nào chọn khuyên hình thỏ Bunny được ... Nếu nói vì quá học giỏi và ngoan hiền mà ko biết những thứ đó thì có hơi vô lý ? Rõ ràng là con người đó có gì ko ổn ... cả mạng lưới thông tin về con người đó dường như cũng ko hẳn là thật ... tất nhiên, đó chỉ là linh cảm của Nan thôi! Nan có thể chắc chắn bản thân ko hề nhìn nhầm, trong 1 phút giây nào đó, Nan thấy cậu trai đó nở nụ cười- 1 nụ cười ngạo nghễ ...

- Rốt cuộc thì ... người đó là ai?

Nan tự hỏi bản thân, cậu nhóc nhất quyết phải làm rõ chuyện này ... vì an toàn của người con gái đó ... nếu Nan chẳng thể bên cạnh ai đó thì người bên cạnh ai đó nhất định phải là 1 người biết điều và yêu thương ai đó thật lòng, đặc biệt là ... những thứ Nan tìm hiểu về con người đó phải đúng với sự thật chứ ko phải 1 kiểu mơ hồ như Kii ... điều đó khiến Nan ko an tâm ...

66. Chương 19 - 4

Chap 19.4 :

Sáng đó vừa bước đến cửa lớp, Mon có hơi ngạc nhiên, vì sao Nan lại có mặt trước lớp cô bé nhỉ? Lớp cậu ta bên tận đây hành lang bên kia cơ mà?

Nhưng dù là đi từ xa, cũng thấy xung quanh Nan ko đơn thuần chỉ là cảnh vật nữa, cái lớp này ... Mon học đã gần hết 1 năm học ... sao bây giờ mới nhận ra trước lớp lại có khung cảnh đẹp này nhỉ?

Cảnh đẹp nhờ người ?

Nan quả thật ko phải tầm thường mà, chỉ là đứng tựa vào tường, đầu hơi ngả về phía sau, 2 tay đút túi váy mà đám con gái trong lớp cứ trố ra nhìn, những đứa con gái lớp bên cũng loáng thoáng vài đứa thập thò lén lút ngấm ... thử hỏi con người đặc biệt như thế, Mon có chỗ nào sánh được chứ ? So ra, thì chỉ tương đồng về hoàn cảnh ... nhưng Mon vẫn đỡ hơn ... vì có người thân ... còn những mặt còn lại xem như trái ngược nhau hoàn toàn ...

Nan đẹp ! Chẳng phải cái vẻ lạnh lùng, nam tính của Jun ! Cũng chẳng thể sánh được với cái vẻ phớt đời và phóng túng của Ken ! Còn nếu so sánh với cái vẻ thư sinh của Kii thì điều đó càng ko thể !!! Chỉ biết là Nan mang rõ nét đẹp của 1 thằng con trai đang trong giai đoạn trưởng thành ... trên gương mặt đó lúc nào cũng toát lên vẻ cương nghị, ko chịu thua số phận ! Chưa kể đến đôi mắt, nó ko đẹp bằng đôi mắt màu xám tro của Jun ... nhưng khi nhìn vào trong đó sẽ thấy cả 1 bầu trời phủ đầy sương ... nó chứa đựng nhiều suy nghĩ, suy nghĩ của Nan chín chắn hơn rất nhiều so với cái tuổi mà cậu ta đang sở hữu ~

Cuộc sống đầy ắp khiến con người như phải lớn trước cái tuổi mà họ có !

Còn Mon thì sao? Nothing ... Cô bé chẳng nổi bật, chẳng có tài năng, chẳng có nhan sắc ...thậm chí cô bé còn chẳng được lòng Nan ... Nan là 1 hacker, là 1 sát thủ - theo đúng nghĩa của nó ! Người bên cạnh Nan phải là 1 người khéo léo và nhanh nhẹn, có thể mới ko trở thành điểm yếu của cậu ta được ! Mà những điểm đó, thì Mon ko có được cái may mắn để sở hữu nó , Mon yếu đuối, dễ khốc, lại hay tin người và khá hậu đậu... ko có cái gì giúp ích được cho Nan ... loại con gái như thế, ai mà ưa nổi, phải ko ? Cô bé chẳng như Lin ... người con gái đó lúc nào cũng năng động, chưa kể còn biết kiếm thuật ... chỉ xét về khoảng đánh đấm thì cô bé đã ko thể bằng rồi ...

- Nan ... – Mon ngập ngừng gọi, bao lâu rồi mới nói chuyện trực tiếp 2 người như thế nhỉ? Chỉ là 1 cái tên ... mà sao việc gọi cái tên đó, cũng khiến tim cô bé đập dồn dập ... tự nhủ với lòng đó chỉ là 1 cái tên ... nhưng nhận ra ... cái tên đó quan trọng với bản thân lắm =>) – Cậu tìm ai trong lớp tôi sao?

Nan khẽ mở đôi mắt nhắm hờ của mình ra, cái đầu cũng dần chuyển hướng, thôi ko ngả về sau nữa, nhìn người con gái đang đứng bên cạnh, Nan khẽ nhủ thầm ... vẫn còn bình thường ... chắc Kii chưa làm tổn hại gì đến cô bé cả !?!

- Không !- Nan khẽ im lặng, ánh nhìn lại hướng ra xa, những lúc thế này, trông Nan đơn độc đến lạ ... – Tôi tìm cậu !- Nan xoáy mắt nhìn vào cô bé.

Ánh nhìn của Nan có gì đó hơi lạ ... điều đó khiến Mon thấy bối rối và phải chuyển ánh nhìn đi nơi khác ... gì chứ? Sao lại nhìn với ánh mắt đó ?

“ Làm ơn đi ... Đừng khiến tôi phải suy nghĩ thêm điều gì nữa! Đừng buộc ý định trong đầu tôi phải lung lay! ... Xin cậu đấy ! “ – thật tình là Mon chẳng biết nên vui hay buồn nữa vì ánh mắt của Nan có chứa 1 chút đau buồn và mệt mỏi ...

“ Hay là ... Lin làm cho cậu buồn?”

Nhận ra mình chẳng thể để cái không khí im lặng này bao trùm thêm phút giây nào, cuối cùng Mon cũng cất tiếng.

- Có chuyện gì hm?- Mon đưa mắt nhìn.

- Ukm ! Đi chỗ khác rồi nói tiếp, được chứ?- Nan

Trước câu yêu cầu đó của Nan, Mon khẽ gật đầu rồi cả 2 rời đi trong ánh nhìn của mọi người!

.

Nan cứ đi phía trước, Mon nối gót theo sau, cả 2 rốt cuộc cũng dừng lại ở vườn hoa của trường.

Hiện tại là cả hai đang đứng đối diện nhau.

- Có chuyện gì sao?- Mon cười.

Lòng Nan có chút gì đó chùng xuống, từ bao giờ nét cười này đối với cậu nhóc lại mang nét xa lạ như thế ? Vì Kii? Kii ? Đúng rồi, xem chút nữa là Nan quên mất mục đích của cuộc nói chuyện này!

- Cậu có thể cho tôi biết về Kii chứ ?- Nan.

- Cậu ... tìm hiểu về cậu ta làm gì?- Mon nhú mày.

- Đó là chuyện của tôi ! – Nan cũng nhú mày khó chịu, từ bao giờ Mon bắt đầu mang thái độ này với cậu nhóc vậy !

- Cậu ta tôi ko rõ! Chỉ mới học chung năm nay thôi mà! Nhưng theo tôi thì đó là 1 người có trách nhiệm, rất tốt, ko ăn chơi, chỉ chuyên tâm vào học hành, mọi mặt gần như đạt điểm tuyệt đối trong mắt đám con gái!- miệng Mon bất chợt nở nụ cười khi vừa ngẫm lại những chuyện Kii đã làm vừa nói lại cho Nan nghe, Kii là 1 người con trai tốt, nếu ko có sự tồn tại của Nan, chắc hẳn cô bé cũng phải lòng Kii rồi !

Thấy nụ cười đó Nan chợt cảm thấy ko muốn kéo dài cuộc nói chuyện nữa! Từ bao giờ mà cậu nhóc mất kiên nhẫn như thế nhỉ? Mà mọi chuyện đều bắt nguồn từ mình, thế thì trách ai? Tại bản thân ngu dốt, và nó cũng chẳng đủ khả năng, chẳng tốt đẹp để cho ai cái gì. Là sát thủ đấy ! Được huấn luyện bài bản từ nhỏ cùng với Ken và Jun, 10 tuổi ... tay đã nhuộm máu rồi ... cái chất lỏng tanh bẩn đó ... 6 năm tính cho đến tận bây giờ ... thì số người bị giết có thể gọi là rất nhiều rồi ko ? Mon ngây thơ ... thế nên Nan chẳng thể nhuộm bẩn sự ngây thơ đó ...

Nhưng hình như Nan quên mất 1 điều: tình yêu là ko có giới hạn ... nếu chỉ vì sợ vấy bẩn nhau thì trên đời này, chẳng có tình yêu nào là hoàn hảo cả !

Có những thứ khi mất đi rồi ... người ta mới thấy nó đáng trân trọng !

- Ko rõ? Làm người yêu của nhau mà ko rõ ?- Nan

Chết rồi, Mon quên mất họ đang là người yêu ... có ai lại bảo ko hiểu rõ người yêu mình bao giờ ...

- À, chúng tôi vừa quen vừa tìm hiểu!- Mon cười gượng.

- Cậu điên rồi! Ko hiểu rõ người ta sao lại quen lung tung như thế hả?- Nan chợt lớn tiếng làm Mon hơi sững lại, chính cậu nhóc cũng ko ngờ là mình ko thể kìm nén cảm xúc bản thân.

- Ý cậu là sao chứ? Tôi như thế nào cũng đến phiên cậu lên tiếng sao ? Quen lung tung? Làm ơn đi đừng nói với tôi kiểu như tôi chỉ là 1 đứa nhóc 5 tuổi!- Mon cãi lại.

- Tùy thôi! Cũng chẳng hơi đâu mà tôi phải quan tâm cho người vốn dĩ ko thân thiết gì !

Nan nói rồi quay người bỏ đi, khỉ thật, cố nói cho nhiều để rồi còn bị dội ngược lại vào mặt. Thằng đó có tốt lành đâu, ko ăn chơi ? chỉ chuyên tâm vào học? Cho là Kii chuyên tâm vào học đi, học giỏi như thế mà lại ko biết đến Thỏ Bunny mang nghĩa gì sao? Những đứa học giỏi, thuộc dạng con nhà “ đàng hoàng” như Kii thường thì ko bao giờ để bản thân vướng vào mấy thứ ăn chơi đó! Nếu ko phải giấu diếm thì tại sao lại bám trên vành tai- chỗ được tóc che lại, ít ai thấy nhất, nếu ko muốn nói thẳng ra là nếu ko - may - mắn thì sẽ ko thấy được ? Cái nụ cười đó, Nan ko thể quên được ! Nan đã để ý nhiều lần, chưa bao giờ Nan thấy Kii sử dụng nụ cười đó với ai khác, ngoài cậu! Vậy là sao chứ? Rõ ràng là 1 tay hacker chuyên nghiệp như

Nan cũng chẳng thể phá bỏ lưới bảo mật về người con trai đó ngoài những thông tin: học giỏi, ko chơi bời, tốt bụng ... bla ... bla ... bla ... Sự thật là thế ?

“ Sh*t !!! “

Những điều đang lớn vồn trong đầu Nan buộc Nan phải buông ra 1 câu tục tĩu, mọi thứ quá rồi ! Nan còn chẳng thể xác minh người con trai đó nhắm vào ai, và với mục đích gì !!!

.

Nan vừa rời đi thì cách đó ko xa, có một người con trai và 1 người con gái đứng trông theo và mỉm cười hài lòng. Rốt cuộc người như Nan cũng có biểu cảm như thế sao ? Nhưng cứ thế này thì biết bao giờ mới tới hồi kết đây ? Lại có gió thổi qua, vành tai người đó lại lấp lánh dưới nắng hình con thỏ đó ...

- Chết tiệt, lại là gió sao? Tại mày mà tao bị lộ sớm hơn dự tính đấy!- người con trai đưa tay hứng lấy cánh hoa vừa rơi xuống vừa than trách.

- Vui đi chồng á ! Ko chừng nhờ như thế mà chúng ta sẽ đẩy nhanh được tiến độ ! Vợ chán trò này lắm rồi !- người con gái than phiền.

.

Mon lững thững bước vào lớp, Kii thấy thế liền chạy lại hỏi thăm:

- Sao cậu vắng tiết thế? Có sao ko hả?

- A, tôi ko sao! ^^ Làm cậu lo lắng rồi! Quên mất, cảm ơn những thứ cậu đã giúp tôi!- Mon cười.

- Chẳng có gì đâu! Bạn bè cả mà! ^^

Nói rồi Kii lại chạy đi lo cho công việc của lớp, lớp trưởng mà! ^^ Nhìn theo bóng dáng Kii, Mon chợt nhớ lại những điều Nan đã nói, xem ra thì ko giống chút nào ! Kii như thế thì có gì để mà Nan phải nghi ngờ chứ! Từ đầu năm học tới bây giờ, chẳng có dấu hiệu gì bất thường từ Kii cả! Mà tại sao Nan lại quan tâm tới cậu ta nhỉ? Cậu ấy và Kii vốn dĩ đâu có gì với nhau? Con trai đúng thật là khó hiểu!

Nan đứng trên sân thượng để mặc gió cứ lùa vào! Cậu nhóc cần tỉnh táo!

Dạo gần đây có quá nhiều thứ khiến cậu nhóc phải nghĩ! Về chuyện của Jun-Zu, Ken-Pj, về Kii, về Mon và những thứ khác! Những đứa con gái liên quan tới chuyện của Pj thì giờ đây tàn tạ đến thảm, sống ko bằng chết, họ đâu sao cũng chỉ là những đứa con gái bình thường ... nhưng đã làm những việc ko bình thường, Ken là một kẻ máu lạnh khi lấy đi thứ quý giá nhất của người khác bằng cách tàn nhẫn như vậy ! 2 thằng kia cũng bị làm cho lặn mất tăm, ko còn thấy đâu nữa ... Jun và Zu đôi khi chính Nan cũng ko lý giải được họ ở mối quan hệ nào ??? Ngoại trừ việc họ dính nhau 24/24 và 1 vài hành động ra thì mấy thứ khác đều ko nói lên được gì cả, họ cứ thích xoắn nhau thôi ! Quen mà ngộ nhỉ? Nhưng thỉnh thoảng những cử chỉ của họ cũng ôn nhu, dịu dàng! Mỗi lần bàn chuyện nhóm, ngồi quá lâu rất đau lưng, mỗi vai, những khi đó lại thấy nó ngoan ngoãn tựa ngược vào người hẵn phía sau, còn hẵn dù mắt ko nhìn vào nó nhưng 1 tay thì cứ vuốt nhẹ tóc nó, 1 tay thì trói chặt vào eo ...

- A, Nan, trùng hợp quá! Cậu cũng lên đây hóng gió à!

Cánh cửa sân thượng bật mở, Nan biết là ai nhưng vẫn ko quay đầu lại.

- Tôi ko nghĩ là trùng hợp! – Nan xoay người lại nhìn Kii rồi cười mỉa.

- Tôi ko hiểu cậu nói gì cả!- Kii cười đáp lại nhưng dường như nụ cười đó chẳng hề đơn thuần.

- Giả tạo thật đấy! – Nan nhếch môi, lại quay người về phía bầu trời

- Thì ra ko ưa tôi à! Vậy thôi, đi đây! – lời nói mang chút bồn chột, khác xa con người thư sinh khi đứng trước mọi người ...

Khi đi đến cửa, Kii dừng bước nhưng vẫn ko quay đầu lại.

- Thích thì cứ nhào vào mà lấy lại, chỉ sợ cậu ko có khả năng thôi! Người con gái đó ... rất thú vị !

Nan nghe được những lời đó liền quay lại, nhưng người đã đi rồi ... cửa chỉ vừa khép lại ...

67. Chương 20 - 1

Chap 20: Cảm giác ?

“ Không phải cứ tạnh mưa thì sẽ có cầu vồng ...

Cũng như là ...

Ko phải cứ có 1 người hết lòng yêu thì ... sẽ có 1 người đáp lại ... và ...

Ko phải cứ có 1 người mòn mỏi chờ đợi thì sẽ có 1 người trở về ...

Cái gì đến sẽ đến ...

Và cái gì đi sẽ đi ...

Cái gì ko thuộc về mình thì sẽ ko thể ở bên mình mãi mãi ...

Thôi thì cứ buông xuôi vậy ...

Vì ...

Vốn dĩ ngay từ lúc bắt đầu, nó đã ko là của mình ...

Chỉ là ...

Do mình đã quá kì vọng mà thôi ! “

Đạo gần đây, Ken chú tâm đến Pj nhiều hơn, có lẽ Ken lo bọn đó sẽ còn làm liều mà đến trả thù lần nữa! Sau 3 ngày, Pj như lấy lại được nét vui tươi như trước, người khác nhìn vào chẳng ai biết được Pj vừa trải qua một chuyện khủng khiếp như thế nào !

Ken trở về nhà sau 1 buổi học mệt mỏi, vừa bước vào nhà, ông quản gia đã nói nhỏ và dúi vào tay Ken vật gì đó, chỉ biết là sau khi nhìn thấy nó, thái độ Ken thay đổi hẳn, trầm uất khó đoán, ko nói ko rằng mà đi về phòng đóng sầm cửa lại rồi ở yên trong đó hàng giờ đồng hồ!

Pj ko hiểu Ken đang bị gì nữa! Hỏi mọi người thì ai cũng lắc đầu nguây nguẩy, có người quản gia là biết nhưng khổ nỗi ông đã ra ngoài

KING KOONG

Pj đích thân chạy ra mở cửa, đoán là ông quản gia đã về nên vừa mở cửa, nhỏ đã nở nụ cười thật tươi, ừ thì phải “ tươi” để còn “dụ dỗ” ông kể xem chuyện gì đã xảy ra với Ken chứ! ^^~

Nhưng hình như mọi dự đoán đều sai lệch, nụ cười trên môi Pj sau khi cánh cửa bật mở cũng tắt ngấm ...

Khánh Hạ !!! Chị ta trở về rồi ! Còn mang theo hành lý nữa ... chị ta sẽ ở nhà Ken sao ?

Ken sẽ giải quyết chuyện này thế nào nhỉ? Có phải là nhỏ sắp ko được ở đây nữa ko ? ^^

Ừ, nhỏ chỉ là người đến sau, là người thứ ba, là người thay thế, là một con búp bê ...

“ Người thứ ba là người lạ... người thứ ba mất tất cả

Người thứ ba ko tồn tại...người thứ ba chỉ là cái bóng...của người ta “

Thì chỉ là 1 người lạ, góp mặt vào cuộc sống của Ken, bây giờ thứ Ken cần đã quay trở về, người Ken muốn đã quay trở lại ... trong căn nhà này nhỏ là người thừa !

Biết trước sẽ có ngày nhỏ phải rời khỏi đây mà, chỉ là ko ngờ cái ngày đó đến sớm như thế !

Tất cả sẽ ổn thôi mà Pj nhỉ ? ^^ Mà là con gái Thiên Bình, thì nhất định sẽ lại ổn thôi ...

Pj đã tự nói với bản thân những lời như thế ...

Mạnh mẽ ... chỉ là bề ngoài thôi mà !

“ Chẳng có đứa con gái nào luôn mạnh mẽ thường nhật

Chỉ là kiểu bí mật để ko vật vạ với nỗi đau ! “

Nỗi đau của nhỏ Ken sẽ thấu chứ ? Ko đâu ! Ai mà thấu ! Tự mình lao đầu vào trò chơi, chấp nhận để Ken dắt mũi thì bây giờ trách ai đây hm ? Đã biết bao nhiêu lần tự hỏi bản thân cả hai là gì của nhau ? Sự thật chẳng là gì ngoài cái quan hệ con rối và người điều khiển con rối ! Đã là con rối trong mắt người ta thì làm gì mà có khả năng tồn tại cảm xúc !

Huống hồ là loại người như Ken thuộc dạng chơi chán rồi bỏ !

Đã hơn 1 lần nhỏ mong mình đặc biệt với Ken, dù là 1 ít thôi cũng được ...

- Pj ? Sao ko cho khách vào nhà ?

Tiếng Ken vang lên khiến dòng suy nghĩ của Pj bị cắt đứt, Pj xoay người lại nhìn thì thấy Ken đứng sau lưng, mặt lạnh đến đáng sợ ... nhưng xem ra là có hẹn trước vì Ken hiện đang ăn mặc chỉnh tề !

Khánh Hạ đi thẳng vào nhà, nếu ko nhầm thì khi vừa lướt qua Pj, cô đã nở 1 nụ cười ... 1 nụ cười ko bình thường ... chỉ đủ để Pj thấy và mím chặt môi mình lại ...

- Cô về làm gì? Tôi vẫn sống, vẫn tồn tại !- Ken nhếch môi, mở đầu câu chuyện khi cả hai đã ngồi xuống ghế.

- Anh phải nghe em giải thích ... – Khánh Hạ ngập ngừng.

- Còn gì để nói ? Tôi nghĩ cô nên về ! Ở lại đây lâu tôi ko bảo đảm được tính mạng của cô đâu !- Ken nói với thái độ muốn “ tiễn khách” .

- Em ko cố ý nói những lời đó ... Là vì bất dặt dĩ em phải đi mà ... Em được 1 suất du học ở Thụy Điển ... ba mẹ muốn em đi ... em ko thể cãi được ! Em còn ko chắc mình có thể quay về ... chẳng lẽ em phải kêu anh đợi em ? Anh có nghĩ là nếu em ko về được nữa thì anh sẽ phải đợi em tới già, tới chết ko? Thôi thì cứ để em nói những lời đó là anh ghét em đi ! – Khánh Hạ hét lớn lên.

- Im đi ! Ngụy biện cả ! Tôi quên cô rồi! - Ken đứng dậy hét lớn hơn nữa làm Pj đang đứng bất động ở cửa cũng phải giật mình.

- Anh mới ngụy biện! Chẳng phải anh quên nó cũng là vì chưa quên được em sao?- Khánh Hạ chỉ Pj đang đứng ở phía cửa- Nó giống hệt em, cả mùi hương trên người nó cũng giống em nữa !

Pj thần thờ nhìn Ken, ko nói gì, ánh mắt lộ rõ vẻ đau thương ... tim nhỏ đang vỡ vụn ... đau... đau lắm !

“ Ken à, em đau lắm ! “

Ra là thế đấy ! Những cái hôn ... những cái ôm siết chặt đều là do Ken làm tưởng nhỏ là Khánh Hạ ... là do nhỏ đã quá treò cao thôi mà ! Mùi hương ... chết tiệt ... biết thế nhỏ đã ko dùng mùi này !

“ Cảm giác khi có người thay thế mình ... có tệ bằng ... cái cảm giác nhận ra mình chỉ là người thay thế !

.

Nhưng đã tệ nhất chưa?

Khi biết sự thật là... thừa ra mình chưa hề thay thế được quá khứ xưa kia của họ ... dù chỉ là một phút giây nào! “

Như 1 con ốc ! =)) Chưa 1 phút giây nào cả ! Lúc ôm, người Ken làm tưởng cũng là Khánh Hạ, lúc hôn, cũng như thế ! Cả những lúc Pj bị bắt nạt, Ken ra mặt, vẫn là vì Ken nảy sinh cảm giác ghen tuông vì nghĩ người đó là Khánh Hạ, đúng ko ? Thật ra trong Ken, Pj là gì vậy ? Thôi đi, đến lúc trở về cuộc sống trước kia rồi ! Là người thì nên biết thân biết phận 1 chút ! Có là gì của người ta đâu !

Ken hướng ánh mắt về Pj, đã nhiều lần Ken tự hỏi nhỏ có thật là 1 con búp bê ko? Đáng tiếc là bi giờ vẫn chưa có câu trả lời ... Chỉ biết là hiện tại trong Ken có nhen lên cái gì khó chịu lắm ! Cảm giác khi nhận ra mình sắp mất đi con búp bê là như thế hả ?

Pj ko nói thêm gì, nhỏ nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi đi thẳng lên phòng ! Ken đứng nhìn theo cho đến khi Pj khuất bóng sau dãy cầu thang chính rồi đột nhiên chạy đuổi theo ! Khánh Hạ nhíu mày, Ken đuổi theo sao ? Ken còn chưa 1 lần như thế với cô ta dù là cô ta giận dỗi bỏ về trong các cuộc hẹn !!! Vậy là sao chứ? Mà thái độ của Ken xem chừng Ken chưa nhận ra Hah, vậy cũng tốt, nhưng cô cần phải “ đánh nhanh rút gọn “ mới được !

Pj đóng rầm cửa rồi khóa phòng lại, lôi dưới gầm giường ra cái vali, nhỏ mở tủ quần áo gom hết bỏ vào vali, chỉ riêng bộ nào Ken mua thì nhỏ bỏ lại ... những thứ có liên quan đến Ken nhỏ cũng ko động vào !

Nhỏ nghe tiếng đập cửa, có giọng của Ken nữa ! Cơ mà nhỏ vẫn cứ lờ đi ko ! Mấy giây sau lại nghe tiếng động mạnh, nhìn lại, hóa ra là Ken phá cửa vào ... Nhìn thấy đồ đạc nằm hỗn độn trên giường, Ken nhíu mày nhìn Pj.

- Làm gì thế ?

- Đi ! – miệng Pj trả lời nhưng mắt ko nhìn Ken dù chỉ 1 lần, tay thì liên tục gấp quần áo bỏ vào vali .

- Dừng lại !

Đột nhiên Ken gắt lên, nhưng dường như Pj vẫn ko quan tâm, nhỏ cứ liền tay gấp quần áo lại như thế !

- Đã bảo dừng mà!

Ken nắm chặt lấy cổ tay Pj khiến nhỏ chẳng thể làm gì được, cơ mà nhỏ nhất quyết ko nhìn Ken là ko nhìn !

- Buông ! – nhỏ dần tay ra.

- Tại sao phải đi ?- Ken buông ra.

- Người anh cần đã về rồi ! Tôi ko nhất thiết phải ở lại nữa!- Pj nhìn vào mắt Ken.

- Nhưng theo những gì tôi đã hứa thì sẽ chăm lo cho cô tới khi hợp đồng của họ kết thúc ! Tôi ko muốn là người thất hứa và cũng ko muốn ba tôi sẽ mất hợp đồng này hay phải kết thúc hợp đồng trước thời hạn vì cô đâu !- Ken gằn giọng.

- Liên quan gì tới tôi chứ?- Pj nhếch môi.

- Cô ko cần biết ! Tôi nghĩ là cô cũng hiểu là ba tôi yêu quý cô thế nào mà !- Ken quay mặt về hướng cửa sổ, 2 tay khoanh trước ngực.

Pj im lặng, ko nói gì nữa, chắc là nhỏ đang suy nghĩ, rốt cuộc là nhỏ cũng dẹp vali vào ... Ken nhẹ thở dài cho điều đó, cũng may là nhỏ tin lý do nhằm nhí đó ... thực ra đó chỉ là cái cớ thôi ... nhỏ có dọn đi hay ko cũng đâu ảnh hưởng tới hợp đồng ... mà tại sao Ken lại giữ nó lại chứ? Ken ko hiểu mình nữa rồi ! ...

- Chẳng phải đây là phòng em sao ?

Tiếng Khánh Hạ vang lên, cả 2 người trong phòng đột nhiên im lặng.

- Hah, anh yêu em quá rồi nên để nó ở đây luôn sao ? Còn thiếu gì phòng, sao lại là phòng này ?- Khánh Hạ nhếch môi tỏ ý cười- Anh thấy đó, anh còn yêu em, và em vẫn yêu anh như ngày nào, sao chúng ta ko quay lại chứ?- Khánh Hạ bước vào phòng.

- Yêu cô ? Hình như ... cô bị bệnh hoang tưởng?- Ken nhếch một bên chân mày.

- Ko ! – Khánh Hạ tiến lại gần Ken- Là cái này – cô ta dùng ngón tay kéo nhẹ sợi dây chuyền ẩn sau cổ áo Ken ra- Anh còn đeo nó, chứng tỏ là anh còn yêu em !

Khánh Hạ cố tình nói to và rõ, ngấm ngấm để ý sắc thái biểu cảm của Pj, sắc mặt Pj càng ngày càng khó coi ... her, để coi trò này người nào thắng, cô ta ko tin Ken ko bị cô ta quấy rối ... cô ta sẽ ko để Ken nhận

ra tình cảm của bản thân đâu ! Ăn ko được thì phá cho hôi, vậy mới là Khánh Hạ chứ ! Cô ta ko có được, thì Pj, cũng đừng hồng !

- Tôi nghĩ cô là con gái, nên biết thân biết phận, giờ cũng đã trở tối, ở nhà tôi ko hay đâu !

Đương nhiên là cô ta đủ thông minh để hiểu ý nghĩa những lời nói của Ken, nhưng cô ta cố tình ko hiểu.

- Em nghĩ mình sẽ ở nhà anh ! Dù gì thì đây cũng từng là phòng của em, bây giờ thì nó vẫn là của em ! – Khánh Hạ cười.

- Cô ... – Ken nắm chặt tay ngăn cơn giận.

- Phòng chị, em trả ! ^^ - Pj đột nhiên mỉm cười, loay hoay với cái vali, ko biết từ bao giờ mà Ken lại sợ nụ cười đó ...

“ Em biết anh chưa quên chị ấy mà ... Anh ko nỡ đuổi chị đi ... Điều đó chứng minh tất cả ! Vậy thì em đi thôi ! Chẳng chúc anh hạnh phúc đâu, vì em ko đủ cao thượng như thế ! “

- Tôi nghĩ mọi thứ nên chấm dứt ở đây ! Minh ... chia tay đi !- Pj quay sang Ken.

Chia tay ??? Họ có nghiêm túc bắt đầu sao ? Là vì nhỏ muốn kéo danh dự cho Ken, nếu chuyện lộ ra, nếu biết sự thật còn hơn những lời Khánh Hạ nói, Ken ko chỉ xem Pj là thể thân, mà Ken còn có ý định trả thù thể thân đó thì thế nào? Chẳng phải cô ta sẽ rất hả dạ sao ? Người con gái đó lúc nào cũng suy nghĩ cho Ken hết, thế Ken đã đối xử với người ta thế nào? Ngẫm lại Ken thấy mình đúng là ấu trĩ thật !

- Vậy cứ để cô ta sống ở đây ! Em dọn qua phòng anh đi !

Nghे Ken nói, Pj tròn xoe mắt nhìn, cả Khánh Hạ cũng ko ngờ ... cái chó gì vậy chứ !!!

Pj đang ở trạng thái bất động hoàn toàn, mọi tế bào thần kinh như muốn ngừng hoạt động.

“ Ken à, anh lại muốn gì ở em nữa hm?”

Pj chỉ biết cười khổ trong lòng.

Thật ra thì Pj cũng ko muốn về ngôi nhà cũ đâu, ở đó chán ... chưa kể bây giờ bụi bẩn dính, muốn ở cũng phải nhờ người tới dọn dẹp, chắc cũng mất cỡ 3 ngày, và theo Ken nói ... thì còn vì ba Ken nữa ... Pj quý trọng ông ấy và yêu mến nữa ... ba Ken thương Pj và đối xử với nhỏ như con mình vậy ! Dù ko biết lý do mà Ken đề cập là gì nhưng Pj ko muốn vì mình mà ảnh hưởng tới chuyện làm ăn của ông ...

Pj sắp xếp đồ đạc, gom hết vào vali, trong khoảng thời gian nhỏ gom đồ, ko khí im lặng đến ngột thở, chỉ nghe tiếng đồ đạc sột soạt.

Sau khi kéo Pj ra ngoài, “ trả lại” phòng cho Khánh Hạ, cô ta cũng ko bực mình gì mấy, còn ở lại nhà này được, chứng tỏ Ken chưa hẳn gọi là tuyệt tình với cô, cứ tưởng phải tốn công sức lắm mới được ở lại, ai dè ... dễ còn hơn ăn cơm nữa! Vậy thì trước khi cô bị đẩy ra khỏi nhà thì điều đó cần phải hành động càng sớm càng tốt !

.

- Anh có ý gì? Người anh cần về rồi!- Pj xoay lưng lại với Ken.

Ken im lặng. Tên đó đang chỉnh chỉnh gì đó trên lap của mình, đột nhiên Ken xoay lap về phía Pj, mặt nhỏ tỏ rõ vẻ căm phẫn !

- Anh ... !!! Giở trò gì nữa hm? Anh đã nói là xóa mấy tấm hình đó rồi kia mà !

- Ủ, tôi nói xóa trong thẻ nhớ, chứ đâu nói là ko sao 1 bản vào lap !

- Bỉ ỉ !!! – Pj nghiêng răng nhìn những pic hình của mình đang nằm trong lap của Ken, chỉ hận ko thể nhào vào mà phá tan bộ nhớ của máy!

- Chẳng phải đẹp sao?- Ken nhếch môi- Tôi nghĩ em biết mình nên làm gì rồi! Tự hào ko, ngoài tôi ra thì ko ai biết đến sự tồn tại của nó đâu !

Pj im lặng ko nói gì thêm, chỉ tức giận xoay lưng đi vào nhà tắm !

Ken ngồi xuống giường, nhìn lại những bức ảnh đó, thật chứ Ken cũng chẳng có ý định tung ảnh ra đâu ! Ken ko muốn ai nhìn thấy hay xem được hết! Chỉ có riêng Ken mới có quyền mà thôi ! Tạm thời thế là ổn, nhỏ chẳng có ý định rời đi đâu !

Nhưng Ken phải giải quyết thế nào?

Còn tình cảm với Khánh Hạ hay ko Ken cũng chẳng biết ! Nhưng Ken biết bản thân muốn Pj ở lại, tại sao chứ ?

Khánh Hạ nói những điều đó là có thật ko? Là vì cô ta đi du học, hoàn toàn là vì nghĩ cho Ken cả ... Nhưng lỡ như ko phải thật ... đó chỉ là cái cớ thì sao ? Ken phải xử trí thế nào đây ?

- Jun ! Đến bar đi ! – Ken nói qua điện thoại.

- Đang ở đây! Tới đi !

Sau lời đáp ngắn gọn của Jun, Ken tắt điện thoại, vừa hay lúc đó Pj cũng từ phòng tắm bước ra.

- Tôi có chuyện phải đi! Nhất quyết ai gọi cửa cũng ko mở, khóa lại, cần thứ gì có trong phòng cả rồi! Chừng nào về tôi sẽ cho em biết!

Pj ko đáp, chỉ im lặng, nhưng nhiều đó cũng đủ để Ken hiểu, im lặng nghĩa là đồng ý!

.

- Vậy ý mày là ... – Jun liếc mắt nhìn Ken.

- Ủ, cô ta về rồi !- Ken

- Pj sẽ thế nào?- nó nhấp nhấp ly rượu, tuy đáng vẻ bình thản nhưng ngữ điệu lời nói cho thấy nó đang rất ko hài lòng.

Biết người yêu đang khó chịu, môi hắn chợt vênh nhẹ, tay lập tức ôm chặt eo nó kéo sát về phía mình, khẽ thì thầm vào tai nó.

- Bình tĩnh đi cục cưng à!- song song lời nói là tay hắn đã vuốt nhẹ tóc nó trông như đang âu yếm 1 con mèo đang xù lông.

Ken khẽ nhủ mày, từ bao giờ mà hai người này lại dính nhau như keo dán sắt vậy ??? =”=

- Đừng làm mèo nhỏ của tao mất bình tĩnh chứ!- Jun cười thích thú.

- Mèo nhỏ? – cái tên sến súa thật !!! Mà ngẫm lại cũng thấy khá giống, cách nó di chuyển, làm mọi việc, ... từ từ, nhẹ nhàng như 1 con mèo !

Hắn ko nói gì, vẫn là khéo môi nở nụ cười.

- Tôi ko cần anh cho Pj cái hạnh phúc giả tạo, nếu ko thương yêu nhau, thì trả Pj về cho tôi ! Nếu thương, thì đuổi chị ta ra khỏi nhà đi!- nó dần mạnh ly rượu xuống bàn.

- Chung quy cũng là do mày ko hiểu rõ mình cần gì! Cảm xúc là của mày, tao ko biết! Nhưng tham thì thâm đó!- hắn nhún mạnh.

- Con người cô ta, tôi ko rõ, nhưng chân thành khuyên hãy điều tra lại !- nó nói rồi đứng dậy rời đi, nó muốn về nhà suy nghĩ lại chuyện này, chuyện này liên quan đến Pj- bạn tốt nhất của nó, nó ko thể nào ko quan tâm được !

Hắn cũng về cùng nó, vì những chuyện này, ngọn ngành chỉ có mình Ken mới hiểu rõ được mình cần gì và muốn gì ! Ở lại, nhồi thêm vào đầu Ken mớ lý thuyết cũng chẳng thể giúp Ken được hơn đâu ! Ken cần phải tự tìm hướng ra ỉnh !

68. Chương 20 - 2

Chap 20.2:

Ken về nhà lúc trời đã khá khuya, vừa bước vào gian nhà, do đèn đã tắt hết nên Ken chẳng thể thấy rõ ràng, vừa đưa tay định bật công tắc đèn thì bỗng có bàn tay chặn tay tên đó lại, Ken chẳng thể nhận định được rõ ràng trong không gian tối mịt mù này, nhưng cái dáng dấp này khiến Ken biết rằng người đó là ai :

- Sao em ko để đèn mà lại tắt hm?- giọng nói có vẻ khó chịu.

Người đó ko nói, chỉ có bàn tay đang giữ lấy tay Ken là siết chặt hơn.

- Chẳng phải tôi đã bảo em ở trong phòng ko được ra ngoài rồi sao ?- Ken.

Bàn tay có hơi hơi lỏng nhưng rồi đột nhiên thả rơi tay vào không gian, nhưng việc đó có nghĩa là bắt đầu cho việc khác, người đó đột nhiên đẩy ngược người Ken vào bức tường sau lưng, bờ môi nhanh chóng áp lên bờ môi của Ken trao những cái hôn mạnh bạo, gấp gáp và vô và ! Ban đầu có vẻ Ken bất động, để yên cho người khác tấn công môi mình, nhưng được 1 lúc, Ken cũng đáp lại, 1 tay tên đó còn đưa lên giữ chặt gáy đối phương, người đó cũng “ hợp tác” đưa tay lên cởi từng cúc áo trên người Ken, có chút ngạc nhiên nhưng rồi Ken vẫn mặc kệ, tay còn lại tên đó kéo eo người kia về sát mình hơn ... Hôn bao nhiêu cũng không đủ ... Không gian tối chỉ còn lại những hơi thở gấp gáp ...

“ Tách “

Đèn đã sáng, dường như có ai đó vừa bật công tắc đèn, nhưng điều đó có vẻ ko ảnh hưởng gì đến vũ điệu của những nụ hôn và sờ soạng rất ư là nóng bỏng kia !

“ Xoảng “

Mãi cho đến khi có tiếng gì đó vỡ toang xuống nền đất thì 2 người đó mới buông nhau ra ... Ken liếc mắt nhìn kẻ đã cả gan bật đèn kia ...

!!!!

Pj ? Chứ chẳng phải ... ?

Ken chợt đẩy Khánh Hạ ra khỏi người mình ! Cái gì đang xảy ra vậy chứ ...Aiz !!! Ken quên mất là còn cô ta tồn tại trong nhà ... Sao lại nghĩ người đó là Pj chứ? Mà sao lại là Pj ? Hah, chẳng lẽ cái Ken cần ở Pj là những việc đã làm với Khánh Hạ ban nãy sao ? Là dục vọng chứ ko phải là tình yêu đúng ko ? Ken thấy tự coi thường chính bản thân mình !

Chuyện đã thế này rồi còn giải thích gì nữa chứ ? Người ta ko tin những gì người ta nghe, người ta chỉ tin cái mà mắt người ta chứng kiến được, nhưng có những thứ mình thấy chưa hẳn đã là thật ... Mà khoan, giải thích gì chứ? Sao lại có ý định giải thích với Pj chứ ? Nực cười ! Cơ thể bị điên rồi !

- Xin lỗi làm phiền rồi ! – Pj cúi đầu .

Nhỏ loay hoay định quay đi thì chợt nghe tiếng Khánh Hạ gọi.

- Em gái !

Pj đứng yên nhưng ko xoay đầu lại.

- Chị biết là em thích băng bó cho người khác nhưng em ko cần để mảnh vỡ ở đó để người khác đạp trúng đâu !

À, ý là muốn Pj dọn dẹp ...

Pj định xoay người lại thì Ken ngăn:

- Em về phòng đi !

Pj vừa khuất bóng, Ken quay sang nhìn Khánh Hạ, ánh mắt lạnh đến gai người !

- Sao ban nãy cô ko lên tiếng chứ ?

“ Cô” với “Em” có chỗ nào giống nhau ? Sao như thế? Làm ơn đi, cô ta đã từng là người yêu cũ của Ken đó ! =))

- Lên tiếng hay ko có quan trọng ko ? Chẳng phải anh cũng nhớ em nhiều lắm đó sao?

- Cô tự tin thật ! – Ken cười khẩy.

- Anh đã đáp trả rất nồng nhiệt đó chứ ! ^^ - Khánh Hạ.

Ken ko nói với cô ta nữa mà bỏ đi 1 nước ...

Khi chỉ còn lại 1 mình, cơ mặt cô ta co lại, vẻ đáng sợ ... Chết tiệt !!! Ken hình như đang dần lãng quên cô, chấp nhận là đáng người Pj và cô ta tựa nhau nhưng tại sao lại nghĩ là Pj chứ ko nghĩ là cô ? Pj có khả năng gột rửa quá khứ người khác nhanh vậy à ? Tuyệt đối ko thể !!! Ken còn cho cô ta trú ở ngôi nhà này, chứng tỏ là vẫn còn tình cảm, vẫn chưa xác nhận rõ ràng ! Khi đó cô ta vẫn còn cơ hội!

Pj chạy lên phòng và đóng sầm cửa lại, cửa vừa đóng lại là nhỏ cũng ko thể đứng vững nữa, cả người cứ vô thức mà trượt dài xuống cửa, nhỏ lấy tay che miệng lại, nhưng dù có che thì tiếng nấc cứ vang vọng khắp phòng ! Bao nhiêu tổn thương, bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu tủi nhục, bao nhiêu chịu đựng, bao nhiêu giận hờn ... dường như đều trôi theo từng dòng nước mắt này ! Rốt cuộc nhỏ làm bao nhiêu thứ cũng vì cái gì chứ?

Ban đầu còn nhỏ, thích Ken- tình cảm con nít, kể cả khi Ken với Khánh Hạ, nhỏ cũng mỉm cười vì người Ken chọn là chị! Cả chuyện sáng tạo ra đôi nhân, nhỏ cũng thức mấy đêm để design ... thậm chí là việc học cũng đi xuống ... còn nhớ lần đó còn bị mẹ la, mẹ lấy roi quật vào người đau lắm ! nói là tặng Khánh Hạ làm quà mừng ... chứ thực ra nhỏ mong là khi cầm chiếc nhẫn trên tay Ken sẽ hỏi chị nhỏ là nguồn gốc chiếc nhẫn từ đâu mà ra ... ít ra khi đó Ken sẽ biết đến sự tồn tại của nhỏ ... Kể cả sau này Ken bị Khánh Hạ phản bội ... nhỏ cũng vui mình vào trò chơi thân xác, cốt yếu cũng chỉ để bản thân chú tâm vào những thú vui đó mà gạt Ken ra khỏi cuộc sống ... đó cũng là lúc Pj gặp Luân ... nhưng sau này nhỏ nhận ra ... đó chỉ là thích ... thích đủ nhiều để khi bị phản bội cơ thể có thể rơi nước mắt ... so với cái tình cảm bản thân đã áp ủ dành cho Ken thì ko bao nhiêu hết ... Rồi Ken bước vào cuộc sống của nhỏ ... nhỏ đã rất đau khi thấy Ken sa lầy như thế ... đều giả ... ***** ... và chó má ... là con rồi ... con búp bê ... Pj đã khinh bản thân mình ... càng ngày càng lụy ! Chẳng đáng đâu Pj à ! Đã từng mong mình sẽ giúp được Ken quên đi quá khứ đó ! Nhưng rốt cuộc bản thân cả 1 người thay thế cũng ko được đặt vào ! Trong mắt Ken, nhỏ là Khánh Hạ thứ 2 ! Pj chỉ mong là Ken biết đến nhỏ vì nhỏ là Khánh Du chứ ko phải bất kì đứa con gái nào khác ! Ken à ... Được ko anh ?

“ Anh biết không ...

Vở kịch anh viết cho em ... anh diễn hay lắm ... !!!

- Làm em hạnh phúc ...

- Rồi bỏ rơi em ...

Vui ko anh ?

- Khi chà đạp lên niềm tin của em mà sống ?

Vừa lòng anh chưa ?

- Khi thấy em đau khổ từng ngày ? =) “

Ken cũng thế ... Ken đã ngồi trước cửa phòng rất lâu rồi ... ngồi bó gối, đầu tựa vào cửa như cái cách mà ở bên kia cánh cửa ... Pj cũng ngồi như thế ! Ken biết là nhỏ sẽ khóc ... tình cảm nhỏ dành cho Ken đã quá rõ ràng rồi ! Ken nghĩ mình ko nên đứng trước mặt nhỏ lúc này ! Có thực sự với Ken nhỏ chỉ là 1 vật tiêu khiển ko ? Nếu sự thật là thế tại sao bây giờ lại phát sinh cảm giác bức bối này chứ ? Sh*t !!! Vậy chứ cảm xúc đối với Khánh Hạ là gì đây ? Điện lên mắt !

“ * Nếu

Nếu nhé ...

- Phía sau lưng anh - em níu kéo ...

- Phía trước mặt anh – Chị ấy dang tay ...

Anh ...

Lùi hay bước tiếp ?

* Nếu ... lại nếu nhé ...

- Phía sau lưng anh – em đau khổ

- Phía trước mặt anh – chị ấy xót xa ...

Anh

... Sẽ vì ai mà khóc ? “

Sẽ lại là Khánh Hạ đúng ko ? =)

Có lẽ nhỏ nên trả mọi thứ về nơi khi chưa bắt đầu ... vẫn sống trong ngôi nhà này, nhưng tự biến bản thân mình thành vô hình ! Ai làm gì mặc kệ, chẳng phải bận tâm nữa ... Nếu như thế tim sẽ ko đau ...

Nhỏ mở cửa bước ra ngoài khi trời đã giữa khuya, hah, chắc Ken qua phòng Khánh Hạ ngủ rồi ! Cũng phía thôi ! Mà hình như ở con người Khánh Hạ hiện tại có gì đó lạ lẫm lắm ... một con người mà dường như Pj chưa bao giờ tiếp xúc ... người đó hình như chẳng còn là chị Pj nữa rồi ... Đi ra gian nhà chính ban này, hơi ngạc nhiên ... Ken ngủ trên sofa sao ? À, chắc bị Khánh Hạ giận ko cho ngủ chung rồi ... Vậy thì nên trả phòng cho Ken nhỉ ?

- Đây ! – Pj lay người Ken

Lay một lúc thì Ken cũng tỉnh dậy, Ken ngồi dậy nhìn nhỏ ...

- Về phòng ngủ đi ! Tôi ngủ trên sofa cũng được ! ^^ - Pj cười.

Ken im lặng đứng dậy, Pj khẽ nở nụ cười nhẹ, như thế này mới đúng phải ko ? Nhưng bất ngờ Ken lại nắm tay Pj kéo theo về phòng, Pj ngỡ ngàng, ko biết được chuyện gì đang xảy ra !

Về đến phòng, Ken nằm lên giường tiếp tục giấc ngủ ... vấn đề là Ken đã “đế” Pj bên cạnh mình.

- Nằm im đó và ngủ đi ! Em phá giấc ngủ của tôi quá đó !

Pj im lặng ... khó hiểu quá ...

“ Anh đang nghĩ gì vậy hm Ken ? “

.

Từ khi từ bar về, nó qua nhà hấn tá túc, chủ đề đương nhiên là về bạn thân của 2 người rồi ...

- Honie ! Em nghĩ thế nào về Khánh Hạ ? – hấn siết chặt vòng tay khi nó ngồi trong lòng hấn.

- Bây giờ chẳng rõ ! Nhưng là ngày xưa, thì nghe Pj khen chị ta nhiều lắm ! Pj quý Khánh Hạ !- nó tựa đầu vào ngực hấn.

- Thế sao ? Sao tôi cứ cảm thấy cô ta có cái gì đó ko thật !- hấn nghĩ mông lung.

- Ngày xưa đã thế ? – nó.

- Ko hấn ! Chỉ là một khoảng thời gian sau khi quen Ken! Linh cảm thôi!- hấn dùng tay nghịch tóc nó.

- Đây, tay anh bắt đầu hư quá nhé ! Lấy ra khỏi đùi người ta mau !- nó chụp tay hấn lại.

- Đùi người ta chứ đâu phải là đùi của em ! – hấn cười to, 1 cách cười hiểm hoi chỉ có khi bên cạnh nó.

- Buông ! Ko được trách ! – nó ngoái cổ lại nhìn hấn, mặt hơi nhăn.

- Ko buông đây ! – hấn cúi xuống cổ nó, rúc đầu vào, trông dễ thương ko thể tả.

- Anh !!! – nó nhú mày.

Hấn rời đầu khỏi cổ nó, bất ngờ đặt lên môi nó nụ hôn, 1 cái hôn thật sâu khiến nó choáng ngợp, cơ mà nó ko tránh, cũng ko phản kháng, còn ngoan ngoãn đáp lại nữa ! ^^

Khi hần vừa buông bờ môi nó ra, thì nó cũng chồm người lên cắn vào môi hần 1 cái rõ đau, suýt nữa là chảy máu, làm hần ko thể nào ko nhăn mặt được !

- Làm trò gì thế ?- hần sờ môi.

- Đã báo trước rồi !- nó nhếch môi cười.

- Từ bao giờ mà cắn tôi đau thế ? Em thành thú khi nào mà tôi ko biết ? – hần đá đều.

- Thú ? Honie của anh là thú thì anh được công nhận là người à? – nó vờ ngạc nhiên.

Cả hai cứ đua nhau xoắn nhau như thế, cơ mà vui ! ^^ Tình cảm của họ nồng nàn, đậm sâu, cơ bản biểu hiện ra chỉ theo cách thông thường như thế ! Đã là người thì ai chẳng có yêu thương ! Nhưng yêu thương ko chỉ được thể hiện qua những ngọt ngào, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, ngọt ngào quá hóa ra đôi khi quá giả tạo ! Chẳng có sự yêu thương nào là hoàn mỹ, nó chỉ hoàn mỹ nhờ con người bồi đắp !

Trong cuộc sống, có thể bạn khuyết mảnh yêu thương này, nhưng tin tôi đi, bạn sẽ được bù đắp bằng 1 yêu thương khác ! Ừ thì yêu thương là ko giống nhau, nhưng nó sẽ khiến bạn ấm lòng ! Yêu thương sẽ khiến bạn thay đổi, tìm bạn khi đó sẽ ko lạnh giá và trống rỗng nữa !

“ Kem dù lạnh đến mấy cũng phải tan ra vì sức nóng ...

Và tình cảm dù lạnh đến mấy cũng ấm lên bởi những quan tâm chân thành ! “

Cứ ko phải là trái cực thì mới hút nhau được ! Và cũng ko có nghĩa là cùng cực thì phải đẩy nhau ! Trong tình yêu cũng thế, thế nên đôi khi ta phải nhìn vào vấn đề theo cách khách quan nhất !

Hãy nhớ yêu là ko bao giờ sai trái cả ! Chỉ những kẻ có ý định phá hoại tình yêu hay muốn làm người thứ ba chen vào cuộc tình người khác thì mới đáng để ta lưu tâm, họ ko đáng sợ, nhưng họ đáng thương ! Nhưng đôi khi mọi thứ đi quá giới hạn thì “đáng thương” đã được nâng cấp lên thành “đáng khinh” và “đáng trách” !

69. Chương 21

Chap 21 :

Nửa đêm nó bật dậy với những giọt mồ hôi ướt đẫm trên mặt, lan rộng ướt cả vùng áo sau lưng và gối nằm ...

Lại là giấc mơ đó ... dạo này cứ quấy rối nó ... à ko ... phải nói đúng hơn là 1 cơn ác mộng ... máu ... rất nhiều máu ... dường như trong giấc mơ nó vô hình, nó thấy 1 tai nạn xe ... chiếc xe gây án xong rồi bỏ chạy ... người bị nạn là 1 phụ nữ còn khá trẻ , nếu ko có những vết máu dính trên mặt, thì nó tin đó là 1 người phụ nữ đẹp, đẹp 1 cách tự nhiên ko phần son ... à ko hẳn, bên dưới người phụ nữ đó là 1 đứa bé gái, ko thể thấy rõ mặt nhưng nó có cảm giác gần gũi và quen thuộc lắm ... dường như là người mẹ ko qua khỏi thì phải ... chỉ là dự đoán thôi, lần nào giấc mơ mở đầu cũng là tiếng hét lên “ Coi chừng ! “ thật to, sau đó cũng là 1 tiếng “Rầm” thật lớn, để rồi khi nó xuất hiện luôn là cảnh tượng ấy, bê bối máu , 2 người nằm đó, được bao bọc trong 1 vòng người xung quanh nhưng ai cũng xì xầm và chỉ trỏ mà ko hề có ý định kêu cấp cứu ...

Nhiều lần nó tự hỏi tại sao giấc mơ lại cứ vây lấy nó chỉ cùng một nội dung như thế ? Sau mỗi giấc mơ ... tỉnh dậy với mồ hôi ... càng nghĩ về giấc mơ đó, đầu nó càng buốt ...

Đêm nay cũng như những đêm khác ... khi ko chịu nổi nó vẫn như thế ...

Jun ... Jun à ... – điện thoại bên kia vừa có người nhắc máy nó đã cất lời.

Lại nữa sao? Bình tĩnh !

Dạo này nó có kể với hần câu chuyện đó, điều đó khiến hần suy nghĩ về 1 chuyện ở quá khứ ... Nó cứ bị giật mình nửa đêm mãi, cũng chỉ tại ác mộng đó ... còn nhớ lần đầu tiên nó gọi điện cho hần, lần đầu tiên nó mơ thấy 1 giấc mơ toàn màu đỏ, đau thương và chết chóc ... lần đầu tiên hần thấy nó hoảng loạn như thế ... dù là nửa đêm, hần cũng ko ngại ngần phóng xe qua nhà nó, nhớ rõ lần đó ... nó ra mở cửa cho hần do ko muốn làm phiền ông quản gia, vừa thấy hần nó đã chạy tới ôm siết thật chặt ... hần thấy xót xa khôn tả ...

những lần sau đó nó ko cho hấn tới nữa, ai mà chẳng thích những lúc hoảng sợ được ôm vào lòng như thế, chỉ là nó hông muốn hấn phải cực nhọc thế ! Gọi điện thoại và nghe giọng hấn cũng giúp nó bình tâm được chút xíu, nó thực sự cảm động vì hành động của hấn !

Đánh giá tình cảm của 1 người con trai dành cho bạn tốt nhất là qua hành động chứ không phải là lời nói. Nhớ nhé ! Ít nói những lời yêu thương ko có nghĩa là họ ko yêu bạn ! Vì tình cảm chân thật xuất phát từ tim, cảm nhận từ tim !

Lời nói hấn lạnh, ko phải là vì hấn ko quan tâm, chỉ là bao nhiêu thứ nó cũng thể hiện qua ánh mắt hết rồi, mười mấy năm trời hấn đã quen với việc giấu nhem cảm xúc vào ánh mắt chứ ko phải lời nói ! Nó biết được những gì mà ánh mắt hấn đang biểu lộ lúc này, tình yêu là thế ấy, đôi khi cảm nhận rất rõ về cảm xúc đối phương !

Bao giờ ... mới chấm dứt đây ? – nó tự đặt ra câu hỏi.

Tôi ... ko biết – lần đầu tiên hấn thấy bất lực như thế, nó còn nghe cả tiếng thở dài rất khê của hấn nữa – Hay là ... tôi qua ?

Thôi ... ko cần ! I'm fine ... – nó trấn an hấn – Được rồi, cúp máy ngủ tiếp, còn lâu lắm trời mới sáng ! – nó

Vậy ... – hấn ngập ngừng – có gì em phải gọi cho tôi đấy! – hấn đề nghị.

Được mà ! Sẽ ổn thôi ! – nó cười nhẹ, chắc hấn sẽ cảm nhận được.

Rồi sau đó nó cúp máy, hấn là 1 người bạn trai rất tuyệt, đó là cảm nghĩ của nó ! Hấn ít khi nói những lời yêu thương có cánh, thậm chí cả những câu nói móc nói xoáy còn nhiều hơn, nhưng những hành động mà hấn dành cho nó khiến nó hiểu được tình cảm của hấn dành ình là thật !

Mãi suy nghĩ nó ngủ thiếp đi, những cơn thức giấc nửa đêm khiến cơ thể nó mệt khó mà diễn tả được !

.

Từ khi Khánh Hạ về, Mon cũng khá lo lắng cho Pj, Mon cũng hiểu một phần câu chuyện, tự nhiên thấy thương Pj nhiều hơn ...

“ Trả lại” yêu thương cho người khác Việc đó đâu dễ dàng khi bản thân mình yêu người đó còn hơn cả mình ! Ko phải là cao thượng, chỉ là yêu thương đó chưa bao giờ là của mình cả ! Nói tiếng “ trả” chứ thực chất có bao giờ sở hữu được đâu ! Cảm giác đó ... đau lắm ... ai thấu ko ? Cao thượng sao? Trên đời này có thứ tình yêu như thế hả ? Ko đâu ! Những chuyện Pj và Mon chịu đựng cũng chỉ vì mong tình yêu được đáp trả thôi, còn “ nhìn người mình yêu vui thì bản thân hạnh phúc” – giả chết được ! Làm sao mà đc chứ ? Đau xé lòng đấy, tê tái luôn đấy ! Chỉ cần thấy người mình yêu hướng ánh mắt về người khác là tim vỡ nát rồi ! Cơ bản là đã nhen lên cảm xúc khó chịu, hạnh phúc sao ? Vui sao ? Đó là những cảm xúc bản thân ngụy tạo !

Tim đang vỡ nát ra đây này ! Có nghe tiếng vỡ vụn hay ko ?

Dạo gần đây Nan với Lin hay đi chung, có tin đồn họ quen nhau nữa ! Ừ có hơi giả tạo nhưng phải vui lên thôi, lần đầu tiên làm mai đây ... chắc là thành công rồi ... Có được xem là an ủi ko ? Kii luôn bên cạnh cô bé mỗi khi cô bé ko ổn, thật là muốn chuyển hướng sang Kii quá mà! Cơ mà tim ngu ngốc, chẳng biết nghe lời, cứ hướng về 1 người ko bao giờ là của mình ...

Tim à ... phải làm sao thì mày mới thôi những nhịp đập liên hồi khi nhìn thấy người ta nữa đây ...

Sáng nay trời mưa, ko khí ẩm đậm và u buồn ... đứng trên dãy hành lang nhìn xuống ... Mon cười nhạt ...

Nan và Lin che cùng 1 chiếc áo mưa kia ... Sao họ lại đi chung với nhau nhỉ ? Chắc là Nan qua nhà Lin rồi ! Tự nhiên cô bé thấy lạnh ... lạnh cả cơ thể và tâm hồn ... 1 giọt nước mắt lại ko biết nghe lời mà rơi khỏi khóe mi ... trượt nhanh trên má rồi biến mất như chưa bao giờ nó tồn tại ...

Đã rất nhiều lần Mon tự hỏi tại sao Nan ko hướng mắt về phía cô bé ... hay tại cô bé quá yếu đuối ... Chắc là thế rồi, chẳng ai muốn thương 1 người luôn gây ra phiền phức và chẳng làm được gì nên hèn cả Có bao giờ Mon làm được gì có ích đâu ... cô bé luôn tự ti về bản thân mà ... Hah, mà 1 người vô dụng thì đâu xứng

để có được yêu thương, nhỉ ? Mẹ Mon hay nói thế đấy ! Mà nói thẳng ra thì trong cái nhà đó, ai chẳng nói cô bé vô dụng ! Tính tình cô bé, cũng do 1 phần họ tạo nên ấy chứ, tự ti với người và quá nhút nhát ...

To be countine -

70. Chương 21- 1

Chap 21.1 :

Tâm trạng Pj cũng chẳng khá khẩm gì cho cam, trời mưa ... thường gọi cho con người nhiều cảm xúc và nhiều suy nghĩ, nếu nói Pj ko lo lắng thì đó là nói dối, lo cho tình yêu bản thân, lo cho Ken nữa ... con người Khánh Hạ ko đơn giản thế, chơi với nhau từ thuở bé xiu nên Pj ko quá khó để hiểu về con người chị ta, với những thứ chị ta yêu thương, chị ta sẽ hết lòng mà trân trọng, sẽ ko có chuyện còn tình cảm mà rời đi vì ước mơ đâu ! Đâu dễ thế, nhờ bị phỏng tay trên rồi sao ? Chị ta chỉ bỏ lại mọi thứ sau lưng khi chắc chắn rằng thứ đó ko còn giá trị trong mắt chị nữa ! Hay Ken là trường hợp ngoại lệ nhỉ ? Hy vọng là như thế ... Dù là gì thì Pj ko thể ko điều tra về Khánh Hạ được ...

Khánh Hạ cũng chuyển đến trường học chung lớp với Jun và Ken ... Thế là Pj ko đi ngang qua lớp đó , cũng như là ko vào lớp đó như lúc trước nữa ! Tin đồn, lời bán tán cũng nhiều hơn, họ nói người yêu cũ của Ken quay về nên Pj bị bỏ là đúng rồi ! Phần lớn đều là sự thương hại ! ^^ Những điều mà Pj trải qua lúc này quả thật là một cú sốc tinh thần, hình như chuyện của nhỏ mọi người trong trường biết rồi.

RẦM – tiếng đá cửa

- Pj đâu ! Tao muốn gặp nó !- tiếng lớn giọng của 1 đứa con gái.

Pj đang ngồi nhìn xuống sân qua khung cửa sổ, nghe thấy có người nhắc tên mình nhỏ lướt mắt qua, nhìn thấy nhóm người trước cửa chỉ khẽ nhếch môi rồi quay đi, đúng là khinh thường người ta mà ! Bọn đó thấy thế liền xông thẳng vào lớp, tiến tới bàn Pj thì đập bàn 1 cái tỏ ý dằn mặt.

- Trông mày tội quá !- khinh khỉnh nhìn, kèm theo nụ cười tỏ ý thương hại.

- Có sao ? – Pj cười khẩy – Mà tao thế nào thì kệ m. tao đi ! Nói nhiều v~ ! – Pj lại thông dong nhìn ra khung trời bên ngoài.

- Còn mạnh mẽ gớm ! Tao biết mày yêu Ken nhiều mà ! Lừa ai chứ, giả vờ mạnh mẽ hả, tao khinh ! Loại như mày chỉ đáng đi cầu xin hạnh phúc của người khác ! Má của mày chẳng phải cũng từng là “gái gọi” sao ? Làm ơn đi, đến ba mày, mày cũng chẳng biết là ai ! Hài ! Đòi đua với đời, chưa đủ trình độ đâu !- nhỏ đó cứ cố khoét sâu vào nỗi đau của Pj.

Pj bấu chặt tay vào nhau, nén cơn giận run người lại, từ tốn đứng lên khỏi ghế, cười nhạt, đáp:

- Gái gọi ? Mày hiểu thế nào về từ đó ? Mày hiểu bao nhiêu về quá khứ của tao ! Chỉ là mẹ tao tin lầm người thôi ! Mà thôi, nói thế nào thì loại ko hiểu tiếng người như mày cũng chẳng tiếp thu nổi ! – nói rồi Pj bình thản ngồi xuống ghế như chưa từng nghe thấy gì, bình thản đến sợ ... tổn thương cực độ rồi

Có phải nhỏ ko đáng để có được yêu thương ? Ai làm ơn trả lời cho nhỏ đi ! =)

Chết tiệt !!! Zu với 1 vài người trong lớp đi giải quyết chuyện vặt rồi, chỉ còn mỗi Mon ! Ko thể để Pj chịu tổn thương thêm nữa ...

- Ko về chị sẽ hối hận đấy ! – Mon xen vào cuộc nói chuyện của 2 người.

- Hah, con nhóc, dọa hả ? Xin lỗi mày, nói thẳng ra tao ghét ưa Mẫu Đơn tụi bây ! Người tao đông hơn người tụi bây đấy! – nhỏ đó khoanh tay đắc chí.

- Lại thêm người nào phẳng rồi ! So sánh tương quan lực lượng là điều sai lầm nhất khi đối đầu với tụi này đấy chị à ! – Mon mỉm cười.

- Hah, nhóm tao ko có đứa nào yếu kém như mày đâu ! Biết ko hả ? – nhỏ đó dùng 1 tay dúi vào trán Mon.

- Bỏ bàn tay dơ bẩn đó xuống !

Tiếng nói từ phía sau vang lên khiến thu hút sự chú ý của mọi người, là Nan ~

Cậu nhóc tiến tới, hất phần tay đang dí vào trán Mon ra, kéo Mon ra phía sau mình, nếu ko lắm thì Mon còn nhìn thấy ánh mắt ko hài lòng của Nan đối với mình nữa ... có phải Nan nghĩ nhỏ ra về ta đây ko ? Ý của Nan có phải là ám chỉ Mon yếu mà bày đặt ra gió ? Hah, đúng là suốt đời chỉ có thể là gánh nặng cho người khác ! Người bên ngoài cũng nhìn ra điều đó ! Mon à, có phải bản thân quá yếu kém rồi hay ko ?

Sự xuất hiện của Nan khiến nhỏ đó giật thót tim, gì chứ, cứ nghĩ chuyện của Pj và Ken như vậy ... sẽ ảnh hưởng tới 2 bên chứ ... Zu tự trọng cao như thế ... sẽ ko chấp nhận để bạn mình thiệt thòi ... mà quên mất là Zu và Jun dạo này thường đi chung, chứng tỏ mối quan hệ họ rất tốt ! Nhưng đi chung thì được gì ... chẳng phải Pj là người Zu quý nhất sao ? Chẳng lẽ chuyện như thế mà ko ảnh hưởng gì tới mối quan hệ 2 bên ? Bao nhiêu ý nghĩ tái hiện trong đầu nhỏ đó, ko thể nào ! Vậy là bản thân đã tính toán sai rồi sao ? Vẫn còn qua lại với EVIL ...

- Ko chịu dắt chó về chuồng mà nhốt lại à ? – Nan nhướn mày.

Mặt nhỏ đó tái lại, sai nước cờ rồi, rút thôi chứ còn chờ gì nữa. Nhỏ đó liếc xéo 1 lượt Pj, Mon nhưng tuyệt nhiên ko dám di ánh mắt đến phía Nan, hậm hực lên tiếng:

- Về ! Lốp gì đầu chặt như cái ổ chuột! Nực pỏ mẹ !

Nhỏ đó đi đầu cả nhóm, kéo cả bọn ra khỏi lớp, vài đứa còn ngửa ngáy tay chân, xô bàn đá bàn của những chỗ trống người, lớp học mấy lúc trước bàn ghế còn ngay ngắn, chỉ sau 1 cuộc nổi chuyện bỗng trở nên ngổn ngang, nhỏ đó biết, thấy, và nghe cả những tiếng c.hửi rửa nhưng cứ bơ như ko nghe, khóe môi kéo lên 1 nụ cười hả hê. Vừa bước 1 chân ra khỏi lớp, nhỏ đó đã bị Zu đứng dựa vào bức tường ngay cửa từ ban này chặn lại:

- Tính để mày đi, nhưng thái độ của mày làm tao chướng tai gai mắt quá !

- Zu ... – nhỏ đó chột lúng túng.

- Sao mà lúng túng như gà mắc thóc thế, mồm mép hay lắm mà, tưởng cái “ổ chuột” này muốn vào thì vào, ra thì ra à !- nó cười nhạt.

- Hah, ừ, chứ ko lẽ tao phải xin phép ! – nhỏ đó nhìn nó cười.

- Ô, ra thế ! Nhưng nói thẳng, phá lớp tao, để thành viên lớp tao khó chịu, đụng vào bạn thân tao, đụng vào em tao, mày nghĩ tao sẽ ày phần dễ dàng thế à ! – nó đưa mặt lại gần nhỏ con gái.

- Chẳng đúng à, tao có phá lớp mày đâu, là tụi tao lỡ trúng, lỡ trúng đó – nhỏ đó dí tay vào trán nó, mẹ nó, thiệt chứ nó ghét nhất là bị sỉ kiếu này- lớp mày hẹp hòi đến mức khó chịu vì sự bất cần của người khác à, thôi đi, tao khuyên sống thì bớt hẹp hòi 1 chút cho thiên hạ nhờ, em mày á ? Nhỏ đó dựa hơi thôi mà, tao chỉ nói những thứ tao nghĩ thôi, bởi mới nói, sự thật thì mất lòng, yếu kém thì tao bảo là yếu kém, có sai đâu, mày cũng biết rõ điều đó mà ! Còn bạn mày nữa, xin lỗi à, tao thấy nó suốt ngày chỉ biết bám đuôi Ken, người ta có yêu nó đâu , cứ bám víu, hài kinh ! Giờ thì bị bỏ rồi, thật chứ tao hả lòng hả dạ lắm ! Nó cũng có biết ba nó là ai đâu, tao khinh, loại như nó, sớm muộn gì cũng lừa Ken vào tròng, dám lắm chứ, mai mốt chẳng thấy nó đi học nữa, ở nhà dưỡng thai, bắt Ken phải bồi thường này nọ ! Chơi chiêu như má nó ấy ! Rồi lại sẽ có 1 đứa con ko cha nữa ra đời !

Nhỏ đó nói cũng chẳng gọi là nhỏ, thanh âm đủ để những người có mặt tại đó nghe rõ từng từ, hướng hồ lớp học đã im từ nãy giờ để theo dõi tình hình, chưa kể đến cái vĩa nữa, ngay cửa lớp ấy, hỏi thử bao nhiêu người đi qua có ai là không có tính tò mò không ? Huống hồ trong khoảng thời gian này là rảnh rỗi, ai có thể khẳng định chỉ đi ngang qua nhìn đôi chút rồi đi luôn ? Bao nhiêu người có thể hành động như thế ?

Nếu nói thế thì Mon và Pj đều có thể nghe rất rõ, Mon bị nói trúng tim đen, điều mà con bé chẳng bao giờ dám đối mặt, thế là chỉ biết âm thầm mà cắn chặt môi nhưng con bé chẳng quan tâm bằng cái việc 1 trong những người mà nhỏ yêu thương bị sỉ vả như thế, mặc kệ những lời ác ý về mình, nó nhào tới ôm chặt Pj, do Pj đang ngồi, con bé đang đứng nên nó ôm chặt Pj vào lòng mình, 1 tay đặt ngay cổ nhỏ, còn 1 tay quàng ngang qua đầu, che 2 tai lại, nhỏ cảm nhận được là Pj đang run, run bần bật, cả phần áo ngay bụng con bé cũng ướt rồi !

Nan neho mầy, tiến lại phía nó và nhỏ gây rối.

Nó thấy tình cảnh Pj như thế, nét mặt bắt đầu tối sầm lại ... Nhỏ đó quay lại nhìn theo hướng mắt nó thấy cảnh tượng như thế thì bật cười lớn, hài lòng thật chứ !

- Nhìn mặt mầy căng quá rồi, căng qua đứt nút áo đấy ! – nhỏ đó giở nụ cười cợt nhả, tay ấn sâu vào cúc áo đầu của nó- tao còn chưa nói với mầy nhỉ, bớ bám theo Jun đi, nghĩ mầy là ai hả ? Mẫu Đơn thì hay lắm sao ? Chướng mắt lắm ! Loại không cha không mẹ như mầy nhìn vào đã biết là không có giáo dục, thế nên tao có thể thông cảm tại sao mầy lại giỏi chuyện đánh đấm như thế, có việc gì làm đâu, tối ngày chỉ biết đi đánh lộn mà ! Chị hai lắm mà ! Thiệt chứ tụi nó nói mầy đẹp, tao thấy mầy đẹp nhờ son phấn, nếu chẳng có nó thì nhan sắc mầy chắc cũng chỉ là con số 0 thôi !

Nó chẳng thể nhịn được nữa nên lao vào túm lấy cổ áo nhỏ đó, đụng vào nó thì nó coi như chó sủa, nhưng tuyệt đối ko được đụng chạm đến mẹ nó! Mấy đứa đi chung với nhỏ đó thấy thế cũng định lao vào nó nhưng ai dè bị mấy thành viên Mẫu Đơn giữ lại hết !

- Tao đùa với mầy à ? – nó kéo mặt nhỏ đó sát mình, rít qua kẽ răng.

- Chắc ... chắc ...

Nó quay sang thì thấy hấn đang phía bên cạnh, hấn chép miệng còn khoanh tay hờ hững, có lẽ tình hình này giờ cao trào quá nên nó chẳng biết đến sự hiện diện của hấn ! Thấy nó nhìn mình, hấn mỉm cười nhẹ, dù là đang trong trạng thái gay go, nhưng những đứa con gái khi thấy nụ cười thoảng qua đó cũng ko thể vô thức mà phát ra tiếng cảm thán, nụ cười hấn thực sự quá đẹp !!! Tự dưng nó lại thấy bực mình ?

Hấn từ tốn tiến lại gần, nhẹ nhàng gạt tay nó ra khỏi cổ áo nhỏ, kéo nó ra chỗ khác, hiểu, ý là hấn muốn xử vụ này !

Hấn đứng đối mặt với đứa con gái đó, đối phương ko thể kìm nén nỗi sợ mà thở hắt ra 1 cái mạnh, này giờ cao hứng quá mà nhỏ quên mất ! Hư việc rồi, nói rút mà rút cuộc kéo tới tận bây giờ ... đã thế còn đụng chạm nữa chứ ... mà mắc gì phải sợ, ghét thì thế đấy, cùng lắm là bầm dập chút thôi, chẳng chết được ! Ba nhỏ đó đủ chỗ dựa để nhỏ đó có thể trụ trong trường này mà !

- Da trắng ! – hấn lướt tay qua hai má nhỏ đó rồi buông nụ cười hờ hững, mang ý khinh thường nhưng cũng đủ để khiến mấy đứa con gái trông thấy phải chết điếng- Nước ! – hấn chỉ nói 1 từ, nhưng dường như đủ để đàn em hấn hiểu, 1 chai nước được đưa tận tay cho hấn.

Hấn nhìn chai nước còn đầy, cười nhạt ... tay mở nắp ra, chẳng ai biết hấn định làm gì khi hấn chế một ít nước vào tay mình ... Đến khi cảm nhận tay ướt vừa đủ, hấn áp vào mặt nhỏ đó rồi xoa đều, nước trong chai cứ vơi dần trên tay hấn, hấn xoa mặt, mũi, cả mắt nữa ! Đến khi nhìn lại thì lớp trang điểm cũng bị nhòe hết ! Men theo từng hơi ẩm từ bàn tay hấn, xem ra đứa con gái đó vẫn chưa thoát khỏi chốn mơ, Jun thực sự rất biết cách khiến người ta điên đảo đến chết vì mình dù là theo cách nào ~ =)

Hấn lùi lại phía sau 1 ít, xem gương mặt ẩn sau lớp phấn, vờ như phải suy nghĩ nhiều lắm!

- Chưa đủ nhan sắc ! Kém ! Còn thua người yêu của tôi !

Hấn đột ngột áp sát người nhỏ đó, mũi đặt ngay phía hõm cổ, cảnh đó hiện lên khiến những đứa con gái khác có chút ít ghen tị, hấn ép nhỏ đó vào bức tường, tay di từ má xuống tận cổ, còn ra vẻ thương hoa tiếc ngọc, xoa lấy chiếc cổ đó, ít nhiều điều đó cũng làm đối phương thẹn thùng ... Thấy biểu hiện đối phương, mặt hấn thấp thoáng nét cười khinh thường, chẳng thể ngăn bản thân thì thâm vào tai kẻ đó:

- Đáng khinh quá ! Bất kể tôi có làm gì thì người yêu tôi cũng chưa bao giờ có nét mặt thế này đâu! Loại rẻ tiền như cô, tôi trải qua nhiều ! Tầm thường đến mức đáng khinh thường ! – nói xong còn cố tình thổi mạnh vào tai người đó.

Đến khi lời nói vừa dứt là chiếc cổ bỗng bị bàn tay này giờ mơn trớn tóm gọn, cứ chặt dần, chặt dần, đến khi không thở được việc hô hấp cũng trở nên khó khăn hơn bao giờ hết ... có cảm giác là cái chết đã rất gần kề ... khó thở lắm ~

- Ư ... ư ... – dường như nhỏ đó đang cố hít lấy 1 chút khí bằng miệng.

Hắn cứ bình thản, mặt giữ nguyên nét cười, chẳng biểu hiện 1 chút cảm xúc nào, tay còn lại bắt đầu làm chuyện khác.

Hắn kéo tay dọc theo 1 hàng nút áo của nhỏ đó, lướt xuống rồi lướt ngược lên, đến chiếc cúc đầu tiên hắn giắt phẳng ra, chẳng ngại ngần mà buông lời phán xét:

- Nhìn "chất" hơn người yêu tôi đó ... nhưng trông không hấp dẫn bằng !

Câu nói đó khiến ít nhiều người đỏ mắt, 1 số còn chuyển ánh mắt sang nó ... khỏi cần nói nhiều cũng đủ để biết chú ý điều gì ... chắc họ muốn nhìn nhận lại những điều hắn vừa nói !

Chợt hắn nghiêng mặt, nói vọng ra phía sau, ánh mắt bất chợt đánh đến lạnh người, bàn tay vừa nói lỏng được một chút bất chợt lại siết chặt lại khiến đối phương khẽ kêu lên ư ử, muốn van xin cũng không thể ...

- Đứa nào đang kiểm tra thứ tao vừa nói là đúng hay sai thì lo mà làm trước đơn nghỉ học ! Bất kể trai hay gái, tao ko đùa đâu !

Ko hện mà chợt rùng mình, những ánh mắt thôi ko đổ về nó nữa ... Hắn lại quay sang nhỏ đó, cười đều:

- Ấy chết, tôi lại siết mạnh quá !- bàn tay nói lỏng ra đôi chút, trò này vui phết nhưng hạ danh dự nhiều quá !

Ngữ điệu của hắn chợt làm mọi người thấy sợ, thái độ của hắn thay đổi hẳn, mới đây còn lạnh băng, vậy mà giờ lại châm chọc, khác hẳn ban nãy ...

- Dù là về cái nào, cô cũng ko thể sánh với cô ta ! Đặc biệt là cô ta chưa bao giờ có thái độ lả lơi như cô !

Nói rồi hắn bỏ tay ra khỏi chiếc cổ đó, sau đó còn nhìn lại bàn tay mình, những người xung quanh ko liên quan và những đứa đi chung với nhỏ con gái đó chỉ biết đứng chôn chân 1 chỗ và ko dám hó hé dù chỉ 1 lời...

Sau khi chiếc cổ được buông tha, nhỏ đó ho không ngừng, đã cảm nhận rất rõ cái ranh giới đó ... muốn chết ko được ... mà sống cũng ko xong !

- Đừng bao giờ đụng vào Mẫu Đơn, biết chưa "người đẹp" ? – hắn vỗ vỗ vào má nhỏ đó, dường như nhịp vỗ ngày càng mạnh.

Đến khi buông tay xuống, thấy 1 bên má đỏ ửng, hắn lại đưa tay lên sờ:

- Ấy chết, lại mạnh tay quá rồi ! – rõ ràng là cố tình, chưa kể là hai ngón tay đang kẹp lấy má nhỏ đó đã được dồn lực rất nhiều, người khác chẳng nhìn ra, duy chỉ có người cố tình làm điều đó và người phải hứng chịu điều đó dưới cái vẻ bị trêu đùa mới nhận ra đó ko đơn thuần là trêu đùa ~ Có cảm giác như phần da sắp rớt ra khỏi má mình, có cảm giác như nó sắp rã ra, nóng và rất ko chịu được.

Hắn buông tay ra, đứng yên 1 lúc rồi cười cợt nhả:

- Ko muốn đi à? Muốn được tôi đụng chạm thế sao ?

Chẳng cần phải nói, cả bọn hùa nahu mà chạy y như rằng ở lại thêm giây phút nào nữa thì khó mà toàn vẹn mạng sống !

Quay qua quay lại không thấy nó đâu, hắn bất chợt nhíu mày, ngó vào lớp cũng ko thấy, bất chợt lại đi đâu mất tiu thế này ?

- Chị Zu đi rồi ạ ! Hướng đó ! – Nan dùng tay chỉ về phía hành lang.

Hắn khần trương rồi đi, khung cảnh lại bình thường như chẳng có gì xảy ra, cũng hên là các thầy cô có cuộc họp đột xuất nên việc mới suông sẻ thế ! Trước khi trở về lớp mình, Nan còn lướt mắt vào lớp học, xem chừng con nhỏ ngốc đó lại tổn nước mắt rồi ! Nước mắt đâu mà rơi mãi thế ko biết ! Còn Ken nữa, sao lại thế chứ ? Mê Khánh Hạ quá nên ko đi đến đây sao ? Ít ra cũng phải đến chứ, người ta là người yêu cũ đấy, mà cũng chẳng rõ tình hình của họ nữa ! Mà Khánh Hạ với Pj giống quá, ko thể tin chị em họ mà tương tựa nhau thế, àm khoan, nói thế ko chừng thời gian qua Ken quen Pj là vì Gật ngay suy nghĩ đó ra khỏi đầu, Nan tự nhủ chắc do bản thân đã suy nghĩ quá nhiều !

Nó đi từ lúc nào ấy nhỉ, hắn chạy đuổi theo mà cũng ko thấy nó, có khi nào nó ở đó ko nhỉ ? Sân thượng ~

Vừa nghĩ tới nơi đó, hần liền đổi hướng ... cửa sân thượng vừa mở ra đã hiện lên bóng dáng quen thuộc, tiếng phát ra từ cánh cửa khiến nó biết có người vừa xuất hiện, chẳng ngại quay đầu lại, nhưng khi vừa nhìn thấy hần nó đã ngoảnh mặt đi.

- Gì thế hm? Sao em ko vào lớp?- hần tiến sát vào, ôm nó từ phía sau.

- Thích thì tự đi mà trở về lớp của mình! – nó hờ hững đáp.

- Em bị gì thế hm ? – hần cắn nhẹ vào vành tai nó.

Bất chợt nó đẩy hần ra, ko cho hần chạm vào mình, giọng có 1 chút cáu gắt dù đã cố kìm chế.

- Đi mà thân mật với nhỏ ban nãy, đây ko rãnh ! – nói rồi nó lại quay mặt ra hướng ban công.

Hần bất chợt bật ra tiếng cười nhẹ, ngửa mặt lên trời cùng lúc dùng tay vuốt mặt, sau đó vẫn lì lợm tiến tới ôm lấy eo nó.

- Nhưng tôi đã làm gì đâu ! – mỉm cười nhẹ.

- À, hóa ra là muốn làm gì người ta lắm, “chất” thế mà ! Đây trở thành vật cản rồi, xin lỗi !

Bây giờ hần mới nhận ra tính nó đúng là ngang thật ! Đôi khi hay ghen nữa chứ, cái cách ghen chẳng giống ai, cơ mà yêu lắm ! Nhìn bên ngoài thế chứ bên trong không giống vậy, nó là 1 cô người yêu khó chịu và đanh đá cực ! vân vân và vân vân ~ Có một vài lần hần cố tình chọc ghen nó, lờn vờn trước mặt nó với vài đứa con gái, kết quả là hần đã chịu những màn trừng phạt ko đụng hàng, mà những trò đó khiến hần điên tiết ko kém ! Nhưng cái trò vờn nhau thế cũng vui phết !

Có những lúc hần quá trớn khiến nó ghen thật, còn bình thường nó làm thế cho bỏ ghét, nó đâu thể dễ dàng bỏ qua được !

Hần im lặng, miệng thoáng cười, chỉ nhẹ nhàng hôn lên tai nó, rồi dần trải dài ngang má, xuống cổ, thoáng đầu nó còn chống cự nhưng lúc sau thì ko phản kháng nữa ! Đến cuối cùng thì môi hần cũng tìm tới cánh môi của nó, cứ thế và họ hôn nhau, mỗi lần hôn cảm xúc đều vẹn nguyên như thế, ko hề muốn dứt ra khỏi nhau ~

=>

Ken nghe lời xì xầm và bàn tán về chuyện ban nãy cũng thấy trong lòng có chút gì đó ... khó diễn đạt lắm ! Là đau xót ? Ko phải là Ken ko đi, Ken đã định đi nhưng Khánh Hạ bảo bị nhức đầu chóng mặt, giờ đó giáo viên đi họp đột xuất rồi, ko lẽ để cô ta 1 mình dưới phòng y tế mà ko ai chăm sóc, lỡ bị nặng quá thì thế nào? Càng nghe bàn tán, nắm tay Ken cứ thế mà vo cứng lại, gì chứ, những điều đó Ken còn chưa nói đấy, nếu Pj bị tổn thương vì chuyện gì đó, thì người gây chuyện chỉ có thể là Ken thôi, ai cho họ có cái quyền đó chứ ! Mà bộ nhỏ gốc đó ko lên tiếng biện hộ sao ? Để người khác nói mình quen vì tiền cũng im lặng để họ sỉ vả vào mặt à, vậy mà sao khi tới vừa nói gì động chạm tới tự ái của em 1 chút thôi em cũng đã phản ứng này nọ rồi ! Hay là ... đau đến mức ko thể mở miệng được ?

- Mẹ nó ! Tức thiệt chứ, thằng Jun nó nhẹ tay quá ! Chuyện của Pj tại mình đã chẳng dám mở miệng lấy 1 lời vậy mà nhỏ đó ... – 1 đứa con gái ngồi gần Ken la lên.

Điều đó khiến Ken chú ý, tên đó quay sang hỏi:

- Mà ban nãy cũng qua đó nữa hả ?

- Thằng khùng, nghĩ sao mà ko qua ! Chuyện làm như nhỏ lắm vậy á !- người con gái tuôn 1 tràng.

- Tại nó cố tình hả?- Ken- Ko đừng gây chuyện?- Ken nhíu mày.

- Nó lấy cớ chuyện của mày với Khánh Hạ rồi qua sỉ vả Pj, hết chuyện quen nhau bị đá rồi cũng quen nhau vì tiền, sau này sẽ có thai rồi lợi dụng cái thai để làm mày 1 vỏ gì gì đó, bới ra cái quá khứ của người ta nữa ! Đó giờ ngoại trừ nội bộ biết ra thì có ai biết đâu, giờ thì ai cũng biết rồi, lúc đó cũng có vắng về gì đâu ! Mày ko tưởng tượng được ánh nhìn của những con người lúc đó đâu, dù biết là ko có ý xấu nhưng đảm bảo là thế nào cũng gây tổn thương cho người ta à !

Nghe kể, nhịp thở Ken nặng nề hơn, có vẻ tên đó đang kiềm chế dữ lắm ... tự nhiên bản thân cảm thấy bên trái có gì đó hơi nhói ... Jun chỉ làm tròn mắt thôi, Ken biết tại sao Jun ko dứt điểm, mà nói trắng ra theo tình hình, nếu bọn đó chẳng chạm vào Zu của hắn thì hắn cũng chẳng có hứng thú mà chạm vào cái mớ đó, búng tay cho đứa nào miệng lưỡi nhất trong nhóm ra rồi làm “ bài cảnh cáo ” thì cũng xong ! Phần còn lại hắn ko triệt luôn là chắc vì ... hắn muốn để lại tụi Ken quyết định !

Ken bỏ hai chân xuống bàn, rời khỏi ghế ngồi, ra ngoài tìm chỗ nghe điện thoại !

- Tao có chuyện giao cho tụi bây đây ! Tụi bây hãy

Tắt điện thoại, Ken nhếch môi, 1 khuôn mặt đáng sợ ...

71. Chương 21 - 2

Warning : 17+ nhá ! Chủ yếu là về ngôn từ và cách miêu tả thôi ! :

P

Chap 21.2 :

Pj cứ im lặng thế suốt cả buổi, điều đó làm ọi người phải lo, thường ngày dù có gì nhỏ cũng cười ... ừ thì dù cái cách nhỏ gương cười trước mọi chuyện khiến mọi người đau xót, nhưng nhỏ im lặng kiểu này lại khiến mọi người lo sợ, lạnh và trầm ... cơ hồ như ko hề tồn tại ... công nhận rằng nhỏ ko mở lời nói gì cả ... như 1 món đồ vật ... ko cảm xúc, mất ráo hoảng, chẳng ai biết nhỏ đang nghĩ gì lúc này ... nhỏ cũng chẳng khóc như ban nãy nữa ... tự nhiên thấy sợ lắm ...

Nỗi đau quá lớn khiến con người chỉ biết cười để thể hiện nó

Nhưng khi nó vượt quá sự chịu đựng, thì con người như 1 vật thể vô hình.

Khi vào tiết thì mọi chuyện dù ko xong cũng phải giải quyết cho ổn chứ, Mon và mọi người cũng phải về lớp của mình mà !

Zu có lại bắt chuyện thì nhỏ cũng gật đầu rồi lắc ! Là bạn thân bao nhiêu ấy năm, đủ để Zu hiểu nhỏ cần sự im lặng !

Đang bực mà gặp phải cái gì đâu ko chứ ! Lại là tiết Toán, sao giáo viên ko hợp hết tiết này luôn đi nhỉ ? Ai mà chẳng biết bà cô này có thù hằn với Zu và Pj nhất trong cái lớp được xem là cá biệt này (dù là lớp giỏi đấy) , cô giảng mặc cô, Pj cứ thế mà nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ ...

- Khánh Du !!!

Vừa nghe tên Khánh Du, những đứa trong nhóm bắt giác lạnh người ... bây giờ chẳng biết nhỏ thế nào ... lẽ nhỏ đang không bình thường mà bà cô còn chọc nhỏ điên lên ... sẽ thế nào đây ? Nhỏ nghe gọi tên mình thì ngược mắt lên nhìn cô, hỏi ngược:

- Cô gọi em ?

- Ko gọi chị thì gọi ai ! Đứng lên !

Nhỏ vẫn đứng.

- Em có nghe tui giảng gì ko hả ?

- Không !

- Sao chị với cái cô đó (ý chỉ Zu) giống nhau thế hả? Nghĩ mình giỏi rồi thì xem tui tui là rác à ? Ba mẹ anh chị bỏ tiền cho anh chị đi học để rồi vậy đó hả ? Thái độ của mấy chị khi vào trường thế nào ? Ko xem ai ra gì cả ! Có phải loại vô học ko cha ko mẹ đâu !

- Tại sao liên quan đến học vẫn là phải mang ba mẹ vào hả cô ? – Pj ngang nhiên hỏi.

- Là cha mẹ cho em ngày hôm nay đây ! – cô hơi bất ngờ trước thái độ của Pj.

- Vậy lẽ như họ vì bắt đầu dĩ mới sinh mình ra thì thế nào ? – Pj hỏi, giọng trong veo.

Lần này thì cô im thực sự, có vẻ như cô đang suy nghĩ gì đó, hoặc có lẽ chính cô đang tự hỏi học sinh mình như thế, có bao giờ mình tìm hiểu hoàn cảnh và nguyên nhân vì sao học sinh mình lại như thế ko ! Cái gì cũng phải có nguyên nhân của nó, có thể vì thái độ của cô chưa tốt, điều đó khiến những đứa trẻ thiếu thốn tình thương này và cô có thêm khoảng cách, đúng ko nhỉ ? Cô cũng đồng tình là cô chưa bao giờ biểu lộ tình thương với lớp này cả !

Pj cứ đứng đó nhìn cô để tìm câu trả lời, thấy cô im lặng nhỏ lại thôi, cứ đứng yên đó rồi lại băng quơ nhìn qua cửa sổ ...

- Em ko khỏe, cho phép em xuống y tế !

Nhỏ ko đi vội, còn chờ cô có cho hay ko mới rời khỏi. Thái độ này của nhỏ khiến mọi người trong lớp, ko ngoại trừ cô, chợt sững sờ ... có phải là cô học trò cá biệt ko vậy ? Cả bọn cũng đang thót tim vì sợ rằng thái độ vô tình nào đó của cô sẽ khiến giọt nước cuối cùng của Pj sẽ tràn ly mất ... Pj là con gái Thiên Bình ... chẳng ai biết được ngoài vẻ mặt tươi cười thì 1 khi Thiên Bình tức giận sẽ như thế nào đâu ...

Một khi đã máu thì đừng hỏi bố cháu là ai ...

- Ủ, em cứ đi !

Thái độ của cô cũng khiến bọn trong lớp phải ngạc nhiên ! Sao hôm nay cô hiền vậy nè ! Phải chi lúc nào cũng thế thì bọn trong lớp đâu có ác cảm với cô ... Thế đó, cô lại tiếp tục giảng bài ... hình như tiết này cô hiền hơn ... dễ dãi hơn ... mấy tiết kia ... cô vừa bị tai nạn xe hay đụng trúng đầu vào đâu hả ? ...

Pj đi ra vườn hoa viên ... Trong lớp học, Ken bất chợt nhìn ra ngoài thì thấy Pj ở phía hành lang bên kia, lối duy nhất dẫn ra hoa viên của trường ... Ken cũng nhẹ nhàng xin phép ra khỏi lớp với lý do đi vệ sinh ... đương nhiên là chẳng ai biết gì, kể cả Khánh Hạ ...

Pj ngồi bệt xuống dưới 1 gốc cây to trong trường ... trong đầu đột nhiên phát sinh nhiều suy nghĩ... Tại sao người ta cứ tạo ình gánh nặng nhỉ ? Nhỏ còn nhớ đến lần mình bị phạt nhốt vào nơi tối tăm, mẹ nhỏ có vô tình phát ra 1 câu mà đến bây giờ nhỏ không bao giờ quên được .. là gì nhỉ ? Hình như là ...

‘ Sao tôi lại phải tự tạo gánh nặng ình chứ ? Quá mệt mỏi cho cuộc đời của 1 người làm mẹ như tôi ! ‘

Ồ, nhỏ còn nhớ rất rõ thái độ của mẹ mình lúc đó, bà ấy vô tình hét lên câu nói đó nhưng rồi chợt im bặt khi nhận ra mình vừa nói ra 1 câu không hay trước mặt 1 đứa trẻ, đứa trẻ ấy là con mình , thật ra là khi đó nhỏ ko hiểu câu nói ấy là gì, mãi đến chừng mấy năm sau đó nhỏ mới nhận ra, câu nói đó vô tình đi sâu vào trong trí nhớ của nhỏ, đơn giản chỉ vì khi mẹ nhỏ hét lên câu đó, nhỏ thấy mắt mẹ mình ngấn lệ ! Lúc ấy nhỏ cứ nghĩ là bản thân mình ko ngoan đã làm mẹ buồn ... Nhưng sau này khi nghĩ lại vẫn ko thể ngăn mình ko cười khổ 1 cái, đắng ngắt ... hóa ra mẹ đã có lúc xem mình là gánh nặng Ngoài Mẫu Đơn và mẹ ra thì nhỏ có ai chứ ? Ko ai cả ... =>) ... Nhỏ còn nhận ra 1 điều ... hình như những người ko có cuộc sống đẹp đẽ và bình yên thì ko đáng có được hạnh phúc từ người mà mình yêu ... Đạo gần đây nhỏ cảm nhận được sự quan tâm của Ken, nhưng thì sao chứ ? Chỉ là thương hại thôi mà ... Ken làm như thế có chăng là để chọc tức Khánh Hạ mà ^^~ ... Từ ban đầu nhỏ chẳng là gì cả ...

“ Em không dám nói là đã mất Anh.

* Vì hình như ...

* Em chưa bao giờ có được Anh để mà mất :)

Đúng k ? :)* “

- Fu.ck my life ! – nhỏ tự nguyện rửa cuộc sống của mình – Có phải tôi chết đi sẽ hay hơn ko ? Tại sao các người cứ phải nói những lời nói đó với tôi hả? Tại sao chứ ?

Tự nguyện rửa mình, rồi chợt bật khóc tức tưởi như 1 đứa con nít ...

- Khổ.n nạn lắm ! Các người khổ.n nạn lắm ...

Tự đau, 1 mình mình biết, từ nhỏ đã như thế rồi ...

Ken chứng kiến những điều đó ... ko tự chủ mà siết chặt tay mình lại ... Tên đó nhẹ nhàng tiến lại gần nhỏ ôm thật chặt, hơi sững sờ, nhỏ ngược lên, thấy Ken thì vội vã lau nước mắt ...

- Làm gì thế ? Anh bị bệnh à? Sao tự đứng lại ôm tôi chứ? – nhỏ dùng sức đẩy Ken ra nhưng không được.
“ €

Cuộc sống này đã có quá nhiều nỗi đau nhưng tại sao em vẫn cứ luôn cười :).€

€ “

- Tại sao vậy hm?- Ken buông ra nhưng vẫn giữ tay ở 2 bên vai nhỏ, nhìn thẳng mắt nhỏ mà hỏi.

- Tại sao gì cơ ?

Ken bắt chợt thả 2 tay khỏi vai nhỏ, chợt cười vì thái độ của nhỏ, 1 nụ cười chua xót ... vì sao thế chứ ? Em luôn che giấu cảm xúc thật bản thân, kể cả khi đau như thế em vẫn tỏ vẻ ko sao à ? Tôi thấy em khóc đó, tôi nghe em tự nguyện rửa bản thân và cuộc sống của mình, tôi thấy em như sắp chết đi vì cơn đau đó, vậy mà ... Kể cả khi tôi làm em tổn thương em vẫn cười ...

- Thôi nhé, tôi về lớp đây ! Anh ko lo học mà cúp tiết xuống đây à ?

- Ko ! Tôi về lớp đây !

Nói rồi Ken quay lưng đi, Pj dõi theo bóng Ken dần khuất sau mấy tán cây ... xa dần rồi mất hút ...

- Mãi mãi ... anh ko bao giờ thuộc về em ...

Nhỏ cười buồn rồi cũng đi về lớp ... chợt nghĩ về cô bạn này sao mà hiền thế ko biết, cứ tưởng bị cô oang oang bài ca con cá như mọi khi rồi chứ ... đúng thật là cuộc đời có khi ko ngờ tới mà ... Tại sao Ken lại có mặt lúc đó nhỉ ? Hy vọng là Ken ko nghe những gì nhỏ nói trước đó ... Hành động đó là sao chứ ? Sao lại ôm nhỏ ? Ken và Khánh Hạ xảy ra chuyện gì à ? Chắc Ken nghĩ nhỏ là Khánh Hạ ...

.

Tan học, Mon ngồi từ từ dọn đồ dùng vào cặp, mọi ngày hình như con bé luôn là người ra cuối cùng, nhưng hôm nay hình như ko phải vậy ... Kii vẫn còn ở lớp ý ... Hình như cậu bạn gặp phải chuyện gì thì phải, trông ko như bình thường ... nét năng động bị lưu mờ rồi ...

- Lớp trưởng ! – Mon vỗ vai cậu bạn đang ngồi gục trên bàn.

Kii ngược lên thấy Mon, miệng vẽ lên nụ cười méo xẹo.

- Về rồi kìa ! Cười xấu quá ! Bị gì hm ? Đi trà sữa hông ? – Mon cười, cậu bạn luôn giúp Mon mà, vậy thì đây là lúc Mon phải bên cạnh cậu bạn này chứ ! ^^

Nhìn thấy nét chân thành của cô bạn, Kii phì cười, đang ko vui, đi với cô bạn này cũng tốt ! Có khi nào tim Kii sẽ có lúc lệch nhịp chuyển sang yêu người con gái này ko nhỉ ?

Đi đến góc hành lang Mon đột ngột dừng lại ... nét mặt tối sầm ... Là Lin và Nan đó ... họ hôn nhau ... Kii đang đứng phía sau cũng chợt nhăn mặt, nét mặt còn tệ hơn cả ban nãy ... cậu bạn dùng cánh tay che mắt Mon lại từ phía sau, Mon tự động xoay người lại, áp mặt vào lồng ngực Kii, chẳng mấy chốc ngực áo cậu bạn ướt đầm ... hôm nay là ngày gì mà nước mắt ai cũng rơi nhiều thế này ?

Khi họ ngừng hôn họ mới nhận ra có sự hiện diện của người khác quanh đây ... trên mặt 2 người họ thoáng nét bối rối ...

- 2 người quá đáng thật ! – Kii lạnh lùng liếc mắt qua 2 người họ.

Mon lúc này đã đứng đối mặt nhìn 2 người họ, mắt vẫn còn hơi ướt nhưng miệng nhỏ đang hiện diện nụ cười.

- A, 2 người chưa về hm ? Tụi này về trước nhé ! ^^ Tạm biệt ! Kii, đi nào !

Tự biên, rồi tự diễn như thế ! Chẳng để ai nói gì Mon đã nắm tay Kii lôi đi ! Lúc lướt qua 2 người đó, Mon còn va phải vai của Nan, nhưng cô nhóc vẫn cứ đi tiếp, nếu là thường ngày chắc sẽ hoảng lên mà xin lỗi rồi

... Nan ko biết nên phải thế nào, tự dưng cậu bạn chỉ biết im lặng rồi cúi mặt xuống đất ... Sao lại thế này nhỉ ? Chỉ là Lin cũng im lặng đứng đó, nhìn theo bóng dáng 2 người vừa khuất sau từng bậc thang ... Từ bao giờ mà mọi thứ lại trở nên rối ren như thế này chứ ?

- Lớp trưởng này ... xin lỗi ... tự dưng mình thấy mệt quá ... trà sữa bữa khác nha ... – Mon ngập ngừng nhìn Kii.

- Đồ ngốc ! Ko có gì đâu ! Để mình đưa bạn về ! – Kii cười buồn.

- Mình nên vui ha ? Mình gán ghép họ đó ! ^^ - Mon lại cười.

Kii đưa tay lên xoa đầu cô bạn.

- Đầu nhất thiết ko vui cũng phải cười chứ !

Chỉ 1 buổi học như thế mà xảy ra biết bao nhiêu là chuyện ... bao nhiêu con người với ngần ấy tổn thương ... giá như từ đầu họ ko biết nhau ...

Niềm vui thì dễ quên ... còn nỗi buồn thì ko bao giờ ...

Vết thương có thể lành nhưng niềm tổn thương là tồn tại mãi mãi ...

“ • - Nhìn A tươi cười bên người ấy :)

- E thực sự rất đau :-j

- Nhắm mắt lướt qua nhau :

- Tim E như không còn một giọt máu “

.

Tối nay tụi nó tập trung đông đúc trong bar, đông vui náo nhiệt hơn bình thường rất nhiều, ở Pj có cái gì đó rất khác, nhưng mọi người hơi khó xử vì có mặt Khánh Hạ nữa ... Có lẽ Pj quá quen rồi, cô bạn phớt lờ như ko vậy ... Khánh Hạ ngồi gần phía Ken, Pj thì ngồi ở chỗ Mẫu Đơn tụ tập nhiều ... Nhìn tụi nó hôm nay trông chịu chơi lắm ... Nó lúc nào về đêm ở cái thế giới này chẳng đẹp và quyến rũ ... khỏi phải nói cũng biết vị trí ngồi của nó ở đâu cũng biết rồi, đương nhiên là trong lòng Jun ... ghé đệm nên chỗ ngồi rộng mà ... lo gì ...

Pj mặc 1 chiếc áo cánh dơi hồng nhạt, to thùng thình, quần bó mài rách 1 cách nghệ thuật dài phủ qua gót, chân mang đôi giày cao thời rồi ... phải nói là rất cao ý ! Tóc thì tém hết phần ở mang tai trái lên, coi như tóc đều dồn hết qua bên phải, nhỏ uốn tóc theo kiểu lộn to, quấn vào nhau, dưới ánh đèn trông mờ ảo và đẹp cực ... bên trái nhỏ đeo 1 bông tai tròn to ời là to, mặt trang điểm với những gam màu nóng lạnh rất hợp nhau ... nhỏ ngồi xung quanh chung với cả đám đứng chất 1 bà chủ bar và tay phải của Leader ... nhỏ tựa lưng vào chỗ dựa của ghế, môi nhấp ly cocktail màu mè, 2 chân bắt chéo vào nhau ... công nhận là quyến rũ ...

Còn Mon hm ? Ko biết tại sao hôm nay cô bé lại có hứng làm DJ cho quán, chẳng phải cái vẻ yếu đuối thường ngày, hôm nay trông cô bé cá tính hẳn, tóc búi củ tỏi, cao ời là cao, đi kèm là chiếc nơ to bản ! 2 tai là 2 chiếc khuyên hình Playboy màu trắng chiếu lấp lánh! Chiếc áo màu vàng lệch vai chiếu lấp lánh dưới những ánh đèn màu trong bar, kèm theo là chiếc quần jean ngắn màu xanh nhạt, trông bụi ời là bụi, dưới chân là đôi cao cổ màu bạc, thường thì nhỏ hiếm khi mặc quần áo thế này lắm, nhờ thế mà bây giờ mọi người mới bất ngờ vì cơ thể của cô bé ấy, vì cô bé đang trong độ tuổi trưởng thành nên chưa bộc lộ ra hết nhưng cô bé mang nét đẹp ma mị của 1 thiếu nữ đang trưởng thành, mà khỏi nói cũng biết rồi đó, cái vẻ đẹp đó nó ma mị như thế nào, y như rằng nhìn vào rồi sẽ khiến những người ko đành lòng muốn làm những điều tội lỗi Nhìn Mon trên cương vị DJ trông mê hoặc đến lạ ... Có lẽ là theo hứng mà hôm nay nhỏ làm DJ rất tốt ...

Nếu cảnh sát có ập vào thì đảm bảo quán Pj sẽ bị niêm phong ngay ấy ... chủ quán còn chưa đủ tuổi để vào bar ý, chưa kể đến quán còn chứa những người chưa đủ tuổi nữa ... Có lẽ là chỗ dựa của Pj quá lớn nên từ khi trao quán cho Pj đến giờ, cảnh sát chưa bao giờ vào kiểm soát gì cả ...

Đến khi một Mon nhường vị trí DJ lại cho ng đảm nhiệm còn mình thì đi đến chỗ mọi người. Thấy Nan và Lin ngồi xa nhau, nhỏ chột phì cười, chắc cả 2 lại giận dỗi gì rồi !

- Mon ! Bây giờ anh mới biết em xinh thế đấy ! Chơi giấu kì nhá !

Mon cười tinh nghịch, con bé cắn lấy phần môi dưới của mình, vô tình thôi, ấy vậy mà trông cuốn hút cực ...

- Ô ... mọi người ... sao nhìn em dữ vậy ạ ? Bộ trông em kì cục lắm sao ? – nhỏ hơi hoảng.

- Ko có gì đâu ! Bọn nó chưa thấy người đẹp đấy ! – Zu cất lời khiến mọi người review lại trạng thái bình thường .

Bỗng ở đâu có 1 thằng con trai bước đến, tự tiện khoác tay lên vai Mon làm cô bé có chút giật mình mà quay lại ...

- Cô bé ... anh để ý em từ đầu buổi đấy ! Chết lắm ! – tay kẻ đó trượt từ vai Mon xuống tận cổ tay, điều đó bất chợt làm cô bé lạnh người.

- Cảm phiền lấy tay ra ! – Mon khó chịu hất tay kẻ đó ra .

- Đệch ! Loại gái như cứng mà cứ tỏ vẻ thanh cao ! Bước vào đây rồi mà bày đặt ! Cũng nằm rên rĩ dưới thân đàn ông thôi ! – thằng con trai tỏ ý khinh bỉ.

- Nói cái gì hả ? – Mon đập bàn đứng lên, đứng đối kháng với kẻ đó.

- Nói vậy đó ! Muốn bao nhiêu cho 1 đêm, nói đi ! Nói quẩn quanh là cũng vì muốn tăng tiền thôi chứ gì ! – kẻ đó lòi trong túi ra 1 xấp tiền mới cồng.

“ Đôlar và Tình dục sẽ đánh gục Tình Yêu

Em chọn Tình Yêu – tiền tiu hay giường chiếu ? “

- Cái loại bám váy mẹ như mày, ăn tiền ba mẹ như mày tao đây khinh lắm ! Đừng vợ dứa cả nắm nghĩ là ai vào đây cũng là loại gái đó ! – lời nói kèm hành động, Mon còn dùng ly rượu mình đang uống dõ tạt vào mặt thằng con trai đó nữa.

Thằng đó rất sốc trước thái độ và hành động của Mon, ko những thế cả nhóm cũng rất sốc ... Mon đây sao ? Ko phải là đáng về cam chịu nữa ! Tên đó định sấn cho Mon 1 bạt tay nhưng đã có bàn tay khác kịp can lại.

- Cút đi ! Mày ko làm lại tụi tao đâu ! Tao ày đường lui đó ! – Nan.

- Mẹ kiếp ! Xui con mẹ nó !- kẻ đó giật tay ra khỏi Nan, đương nhiên là kiếm đường rút rồi, mạnh miệng, hám gái thế thôi chứ có dám làm gì đâu .

Tự nhiên Nan ko thích hình tượng này của Mon ... mặc dù là đẹp thật ... nhưng nó đầy cáu dỗi ... phải hiểu là Mon ko đủ sức tự vệ khi 1 mình ... Ko lẽ chơi với Kii riết thay đổi thành kiểu con gái mạnh mẽ này sao ? Nan thích Mon trở nên mạnh mẽ nhưng ko phải loại này ...quá đẹp ... đẹp đến nguy hiểm cho sự an toàn của của cô bé ...

- A, ban nãy nhạc hay lắm ! – Nan cất lời.

- Ko ... ko có gì ... – Mon lại ập ứng, lại là Mon của ngày thường ...

Kết thúc bầu ko khí gượng gạo là Nan rời khỏi đó và tiến vào nhà vệ sinh ... Mon chột cười, hóa ra là Nan định đi vệ sinh ... tiện đường nên giúp đỡ thôi ... còn hy vọng gì nữa chứ ... ngốc quá ...

Vào nhà vệ sinh, Nan tạt nước vào mặt liên hồi ... Cậu nhóc nhìn vào gương, đưa tay vuốt mặt ... rồi chống 2 tay lên thành bồn.

- Damn it !!! Sao em lại xinh đến mức đó chứ ! – mặt cậu nhóc thoáng ửng đỏ.

- Sao cứ phải trốn tình cảm của mình chứ ?

Nhìn qua kiếng, Nan thấy người thốt ra câu đó, là Kii ?

- Sao cậu ở đây ? – Nan lấy lại phong thái.

- Có quan trọng đâu ! Xem ra phép thử của tôi hiệu nghiệm quá ! – Kii cười.

- Phép thử ? – hóa ra thằng con trai đó là ...Nan chợt nghĩ.

- Cậu có tình cảm với người ta mà như thế quả là ngu ngốc ! Cậu ko tiến lên thì tôi tiến vậy, hình như tôi thích cô bạn đó mất rồi ! – Kii cười đầy ẩn ý rồi bỏ ra ngoài.

Đúng là tên này ko tầm thường mà ... Ko thể điều tra được gì hết, hồ sơ tên này ko khám phá sâu được ! Nó được bảo quản rất kĩ... Kii nói sẽ tiến lên, Nan nên tềh nào đây chứ ? Nếu tiến lên thì Mon sẽ nguy hiểm mất, Nan vốn cũng là 1 người hoạt động trong nhà Ken mà, mà hoạt động tổ chức kiểu đó nguy hiểm lắm ... Ken tự tin vào khả năng của mình nhưng Nan thì ko ... cậu nhóc sợ mình sẽ làm ảnh hưởng đến an toàn của Mon mất ... Phải làm sao đây chứ ? Kii nói đúng, yêu mà ko biết giành là ko xứng đáng để yêu, đó là 1 kẻ ngốc ! Nan lại vô đầu.

.

Bar về đêm vẫn nhộn nhịp thế, tụi nó do ngày mai ko đi học nên quậy phá dữ dội, giờ này vẫn chưa ai về ! Pj hôm nay lên sàn khá nhiều, nhảy cũng sung sức nữa ! Ổ trạng thái bình thường đã quấy rầy rồi ... nghĩ thế nào mà nhỏ lại múa cột chứ ... ? Định giết người chắc ... Cũng hên là màn múa cột của nhỏ chỉ kéo dài vài giây mà cũng khiến người khác nóng người ... Khánh Hạ cùng 1 vài người đã ra sàn nhảy rồi, chị ta cũng muốn mọi người thấy khả năng của mình ... chị ta từ khi sinh ra là ko muốn phải thau ai cả ! Trên bàn bây giờ chỉ còn mấy người thôi, có Ken và Pj ^^ , Pj cứ lơ lơ thế, cứ nhâm nhi ly rượu của mình, trầm tư hẳn ... 1 giọt rượu trượt dài từ khóe miệng của nhỏ xuống cổ ...

Ken đưa tay lên quệt lên vành môi Pj, bất ngờ có người chạm vào mình, Pj giật mình

- Uống rượu mà để rượu chảy ra ngoài thế hm ?

- À .. ukm .. – Pj ứ ớ.

Bất chợt Ken cuối xuống hôn lên môi pj, nơi mà rượu vươn đầy trên đó, Pj bất động ... cũng chẳng kháng cự khỏi cái cảm giác ngọt ngào này ... Ken ko thể lí giải vì sao mình lại hành động như thế nữa ... Ken cứ hôn ... hôn sâu và mút mạnh ... đến khi buông ra thì môi Pj sưng tấy cả lên ... Pj cũng chẳng biết nên phản ứng thế nào nên cứ cúi mặt xuống ...

- Vẫn như thế ! – Ken chợt cười, cảm giác vẫn như thế ... – Đêm nay em thực sự khiến tôi muốn trở thành tội đồ đấy ! – Ken khẽ nói vào tai Pj.

Nhạc trong bar rất to, vậy sao mà Pj chỉ còn nghe câu nói đó vọng trong tâm trí mình ... cảm nhận vật bên trái trong lồng ngực đập rất nhanh, cũng may là tiếng nhạc lớn nên ko ai nghe thấy nó đập cả ...

- Tim em – chỉ vào ngực trái của Pj – đập mạnh lắm đấy ! – Ken nhếch môi cười.

Pj ngẩn người.

- Có đâu chứ ! Anh hâm thật ấy ! Ngồi đó 1 mình mà tự kỉ đi ! – nói rồi Pj đứng dậy ra sàn nhảy hòa mình vào điệu nhạc ... nếu ở đó thêm phút giây nào nữa ... chắc nhỏ sẽ chết mất ...

Ken ngồi đó nhìn theo và mỉm cười ... Hình như có cái gì đó với Pj nhưng Ken cần thời gian làm rõ điều đó với cả Pj và cả Khánh Hạ nữa =)

.

Nó vào phòng V.I.P , ko gian yên tĩnh hẳn đi, nó châm 1 điếu thuốc rồi hút ... nó từng ghét cái trò này ... nhưng ko hiểu sao từ khi xảy ra hiểu lầm với Jun đạo trước, nó phát sinh ra thói quen này ...

- Bò điếu thuốc ra ! Tôi đã nói với em bao nhiêu lần rồi nhĩ ?

Hắn tiến sát lại ngồi gần nó.

Nó rít 1 hơi thật dài rồi dụi điếu thuốc vào cái gạt tàn, bất chợt quay sang áp môi mình lên môi hắn, khói thuốc hòa quyện vào nụ hôn, nó cố tình đẩy mà, phả khói sang miệng hắn, rồi dừng nụ hôn lại ...

- Em đùa với tôi hm?- hấn nheo mày, khói vào đầy miệng hấn.

Nói rồi hấn ghì nó sát vào mình, trao cho nó 1 nụ hôn thật sâu, hấn ghì sát gáy nó, mãnh liệt ... lâu lắm rồi nó mới cảm nhận được cảm giác này ...

Bên hấn ko bao giờ thấy nhàm cả !

- Hôm nay em đẹp lắm đấy ! – hấn thì thầm vào tai nó.

- Người yêu anh đấy ! – nó chậm rãi hôn vào má hấn, rồi môi, rồi trải xuống cổ, thật lòng mà nói, cơ thể hấn đang cảm thấy nóng bừng. Nó còn ôm mặt hấn, lưỡi chạm nhẹ vào tai trái của hấn ...

Hấn đẩy nó nằm xuống ghế đệm, dùng tay vuốt nhẹ má nó ...

- Em yêu Anh ... – nó thốt lên rồi ghì cổ hấn xuống hôn, nhưng nó cố tình ko cho hấn vờn được chiếc lưỡi mình, lưỡi nó cứ đảo trên vành môi hấn, rồi vào trong miệng, nhưng lưỡi hấn vẫn ko tóm được lưỡi nó, bất chợt nó cắn mạnh vào môi dưới hấn khiến hấn bừng tỉnh . Nó xô hấn ra khỏi người, đứng nhanh dậy rồi cời trêu chọc.

- Dễ ăn vậy à ? Cục cưng của anh vẫn chưa quên chuyện ban sáng đâu ! – môi nó nhếch lên thành nửa vòng cung rồi nó bỏ đi ra ngoài, dáng đi vẫn kiêu sa và ngạo nghễ như thế.

Hấn chỉ biết ngồi trong phòng cười khỏ, ban sáng vì nó thôi mà ! Đúng thật ko nên đắc tội với nó mà ... Cơ thể hấn nóng bừng đây, mùi hương nó vẫn phảng phất quanh đây ... Vờn cho đã rồi bỏ đi à ... kiểu này vài lần là hấn chết thật đấy ...

- Em hay lắm ! Nếu người yêu tôi ko phải là em thì tôi đã đi kiếm đứa con gái nào đó để giải tỏa rồi ... Khi thật ... em làm tôi ko bình tĩnh được, khó chịu thật, tôi phát điên vì em đấy, cô gái à !

Thế thôi, trong lòng hấn vẫn ấm và hạnh phúc lắm, nó đã nói ‘ Em yêu Anh ‘ cơ đấy ... hấn biết nó ko đùa đâu, lời nói đó là thật lòng ! :')

72. Chương 21 - 3

Chap 21.3:

Sáng hấn ngủ dậy, nét uể oải hiện rõ trên gương mặt góc cạnh ấy, đôi mắt băng lãnh thường ngày hôm nay như bị che bởi 1 lớp sương mờ, chẳng ai biết hấn đã phải vật lộn qua 1 đêm thế nào ... dù là thiên tài cũng thế thôi, vấn đề sinh lý ai mà chẳng 1 lần mắc phải, hấn cũng đâu ngoại lệ, hướng hồ hôm qua hấn bị người con gái mình yêu chơi 1 vỏ nặng như thế ...

Hấn ở bar tận 2h sáng mới về, chật vật loay hoay mãi cũng ko sao ngủ được, hấn còn tắm nữa cơ, đúng là nhiệt bên ngoài cơ thể có tỏa ra nhưng bên trong thì ... vẫn cứ bức rức, nóng nóng mãi ... tới tận chừng 4h sáng hấn mới chợp mắt được, đáng lý hấn chẳng chợp mắt được đâu ... chẳng qua là đuối quá nên cơ thể ngủ quên lúc nào ko biết thôi.

Cầm chiếc điện thoại lên xem giờ, nổi bật trên màn hình là dòng báo có tin nhắn đến, là mess từ nó.

“ Ngủ ngon ? “

Hờ, ngon sao ? Cố tình trêu hấn à, rõ ràng chơi khăm hấn mà, đúng là chỉ có nó mới làm cuộc sống của hấn đảo lộn đến mức như thế, nhưng có 1 điều ko thể phủ định là chỉ khi chạm vào cơ thể nó, hấn hoàn toàn ko bị ám ảnh gì cả, ko hề có cái cảm giác ghê tởm- cái cảm giác mà trước đó hấn từng có khi chạm vào những đứa con gái khác; đáng nó đúng chuẩn, hơn nữa lại rất quyến rũ nữa, cơ mà hấn quen nó, yêu nó ko phải vì thứ ấy cũng chẳng phải vì nhu cầu tình dục của bản thân Hấn yêu nó vì nó chính là nó . Hấn hư nhưng chưa bao giờ hỏng, hấn có thể buông thả bản thân nhưng chưa bao giờ đánh rơi nhân cách của mình.

Giả sử như nó ko còn nguyên vẹn nữa hấn vẫn sẽ yêu nó như thế thôi vì khi yêu 1 ai đó thật lòng bạn sẽ tự nhận ra được, điều đó quan trọng hơn hay người mình yêu thương quan trọng hơn ! => Hấn chỉ cần biết 1 điều là ở hiện tại, trái tim của người con gái đó thuộc về hấn, thế thôi ! Yêu nhau thì đừng nên để tâm đến

quá khứ của người mình yêu, biết đến quá khứ đó là để yêu , để che chở cho nhau nhiều hơn chứ ko phải là để nó ăn sâu vào não rồi khi có chuyện lại mang ra chỉ trích người ta !

Loại con trai chỉ biết đánh giá phẩm giá của người con gái qua điều ấy là 1 thằng con trai tồi !

Anyway, dù sao thì trước đó nó chưa từng yêu ai thế nên với nó sẽ ko có những chuyện đó đâu, giả sử thôi ! Nhưng qua đó đủ để nhận ra hẳn dù ích kỉ, độc tài, quyết đoán, tàn nhẫn ... thì trong đó vẫn có 1 phần nhân cách hiếm có thằng con trai nào có được !

“ Tương đối ! “

Rep nó lại 2 từ như thế rồi hẳn từ từ đi xuống nhà dưới, người đầu tiên xỏ mũi hẳn là nó, người đầu tiên bước vào phòng hẳn là nó, người con gái đầu tiên khoác quần áo hẳn lên người cũng là nó, người con gái đầu tiên solo ngang sức và ra tay ko nhân nhượng với hẳn là nó, người con gái đầu tiên khiến hẳn đau đến muốn chết đi sống lại cũng là nó, người đầu tiên , hah, suy cho cùng thì người có ảnh hưởng lớn nhất đến cuộc sống của hẳn vẫn là nó...

Chấp nhận là ban đầu hẳn tiếp cận nó chủ yếu mua vui thôi, chỉ là tahy61 nó thú vị, muốn vờn nó 1 chút, nhưng chẳng thể ngờ là cuộc mua vui đó ko đơn thuần mang ý nghĩa như thế nữa rồi ...

“ Có bao giờ bạn bắt đầu bằng 1 cách đối trá

Để rồi khi nhận ra mình đã quá thật lòng ? “

Hắn từng nói bản thân đừng vướng vào tình yêu, vì đó sẽ là điểm yếu rất lớn của bản thân, phải biết rằng xã hội đen có cuộc sống thế nào, hướng hồ hẳn sắp lên kế thừa vị trí của ba mình rồi ! Nhưng lỡ yêu rồi ko thoát ra được đâu :) , hẳn sẽ bảo vệ người con gái này hết sức mình, dù cho phải trả bằng chính mạng sống của mình !

Jun dám yêu, dám hận !

Chỉ cần đừng phản bội hẳn, ko thì cái giá phải trả rất lớn ...

- Cậu chủ ! – bà quản gia cuối đầu.

Hắn im lặng chờ bà nói tiếp, hiểu ý, bà trình bày.

Bạn cậu chủ tới ạ ! Họ đợi cậu chủ từ sáng đến giờ, hiện đang ngồi ở phòng khách !

Nói rồi bà đi làm tiếp công việc của mình.

Hắn bước ra phòng khách, thấy có mặt khá đông đúc, chỉ thiếu nhóm nhỏ của Ken thôi !

- Tới sớm ? Chuyện gì ?- hẳn đảo mắt 1 lượt.

Nhận ra còn 1 chiếc ghế trống, hẳn định tiến lại ngồi thì có 1 đứa nhanh chân chạy đến xí chỗ, nhường lại cho hẳn vị trí ngồi kế nó.

- Chuyện đám hôm qua ý mà ! Mà sao trông mày mệt mỏi vậy ?- 1 đứa trong nhóm hỏi thăm.

Nhắc tới đám đó là hẳn nhớ tới con nhỏ đó ... mà nhớ tới con nhỏ đó là lại gọi lên nguyên nhân khiến hẳn uể oải như bây giờ ... tự đứng ko thể ngăn đôi mắt khẽ lướt qua nó 1 cái ...

- Đám đó thế nào ?

- Những đứa đi theo bổ trợ nghe nói chuyện trường hết rồi !, nói chính xác hơn là những đứa đó sẽ ko thể chuyển đến bất kì ngôi trường nào thuộc khu vực quận này đâu ạ ! Còn nhớ hôm qua thì thế thảm hơn nhiều lắm, gia đình nó sắp phá sản rồi, nghe nói bây giờ hiện chật vật lắm, trong một đêm mà giá cổ phiếu của công ty đó giảm mạnh, bắt đầu phát sinh nợ, mà tới mức như thế thì làm gì còn khả năng học ở ngôi trường này nữa ...

- Ai làm ? – hẳn.

- Tụi em hiện cũng ko rõ ạ ! Mà tụi em nghĩ là anh Ken, hề hề.

Hắn khề nhếch môi cười, chứ ngoài ra thì còn ai chứ, chỉ có thể là Ken thôi ! Har, xem ra kì này làm con nhà người ta tênh thắm dữ, dấu sao thì cái giá đựng chạm vào người của Ken đắt thật ! Một lần lỡ dại mà phải đánh đổi bằng cả sản nghiệp và gai đình người ta sao ? Như vậy có nặng quá ko ?

- Hơi đắt ... – hắn nói thầm.

- Từ bao giờ biết thương xót người khác ? – nó cũng ‘bằng quơ’ nói vài chữ.

Hắn quay sang nó, vô thức nói ra suy nghĩ của mình thôi ... mà nói nhỏ thế vốn ko nghĩ nó nghe được ...

Được 1 lúc, cả bọn cũng kéo nhau về, chỉ còn nó là ở lại.

- Chẳng phải ngủ được sao ? Sao lại mệt mỗi như thế ? – nó tựa người vào tủ lạnh khi hắn uống nước.

- Em trêu tôi ? – hắn.

- Hah, người yêu ngoan ngoan làm sao mà dám chứ ! – nó cười, rõ ràng là cười khẩy – Chịu ko nổi sao ko quơ đại đi ! – nói móc.

- Hay nhỉ ? Tôi hiểu em quá mà ! – hắn liếc xéo nó.

Nó nhún vai tỏ vẻ vô tội.

- Về, tối qua đón !

Thế ấy, chẳng cần biết hắn ừ hử ra sao, nó vẫn quay lưng đi ! Hắn uống nước vừa xong mà muốn sắc ngược ra, nhìn theo dáng nó, hắn lại vò đầu mình, tóc vốn dĩ đã chẳng ‘đẹp’ mấy khi ngủ dậy rồi bây giờ lại bị hắn vò trông như 1 nhúm tơ.

- Em giống mẹ tôi hơn là người yêu đấy ! Chẳng ai dám dùng cái thái độ đó với tôi như em đâu ! – hắn cầu nhàu.

.

Dạo này Pj cũng âm thầm làm vài chuyện, rốt cuộc thì cố công lắm hôm nay cũng có kết quả rồi, ko uống công sức thức khuya dậy sớm hôm nay của nhỏ, quả thật là dạo gần đây nhỏ gầy hơn trước nhiều ... nhìn những thông tin hiện ra trên màn hình laptop mà nét mặt nhỏ thay đổi thấy rõ ...

- Tôi ko khoan tay đứng nhìn đâu ! Tôi sẽ ko để anh bị xô mũi đâu ... có thể nó sẽ khiến vết thương lòng anh ...

Chung phòng với Ken thế này có hơi bất tiện thật, dạo này quên mất chuyện tách phòng ra, ko thì để nhỏ trở về nhà cũng được ...

Off máy, nhỏ xuống nhà uống sữa, sáng nào chẳng có 1 ly sữa để sẵn đó cho nhỏ ... Uống sữa rồi chắc phải nằm nghỉ xú ... dạo này mất ngủ trầm trọng rồi ! Uống xong chẳng biết thế nào mà nhỏ lại để hực ly sữa, thay vì để xuống bàn thì nhỏ lại để ra khoảng ko gần đó ... tiếng ly vỡ làm nhỏ chột giật mình nhìn lại ...

- Vỡ rồi ! Khỉ thật, sao đầu óc cứ ong ong thế này !- nhỏ vỗ nhẹ vào đầu mình, nín lấy cạnh bàn để giữ thăng bằng.

Thường thì nhỏ sẽ tự dọn mọi thứ nhưng tình hình này chắc ko được rồi, bắt đầu dĩ phải nhờ người giúp việc rồi.

Dạo này lâu lâu uống sữa vào là lại thế, nhưng hôm nay là ko thấy trời đất gì nữa, khoảng ko trước mắt trở nên đen kịt trong vài giây, xem chút là nhỏ mất thăng bằng mà té rồi ! Phải nghỉ ngơi thôi ! Nghỉ mới có sức để tính tiếp ...

Mấy phút sau khi Pj đi nghỉ là Ken về nhà .

- Cậu chủ ! – người hầu gái cuối đầu.

- Chuyện gì ? – Ken nhướn mày.

- Hình như cô Khánh Hạ ko khỏe, ban nãy thấy sắc mặt cô nhợt nhạt lắm ! Cô chưa ăn sáng, chỉ uống mỗi ly sữa rồi lên phòng rồi ạ !

Ken chỉ âm ừ cho qua rồi lên phòng, chắc tại nhỏ thức khuya quá, dạo này Ken thấy nhỏ hay cuối đầu vào máy lăm, dù là về nhà trễ hay sớm gì cũng thế, cứ về là sẽ gõ lách cách trên bàn phím, trông bận rộn lắm !

Sáng nay ra ngoài, đi ngang qua các sạp báo thấy trên báo có dòng chữ to đùng ở trang bìa, hóa ra là gia đình nhỏ con gái kia đang đứng trước bờ vực phá sản. Ít nhất phải thế chứ ! Nói ra có vẻ tội lỗi nhưng Ken ko thấy thương xót gì cả, có trách thì hãy trách nhỏ đó đã quá nông cạn. Đôi khi tên đó cũng tự hỏi bản thân về tình cảm của mình, hẳn ko biết mình còn tình cảm với Khánh Hạ hay ko, hận thì có đó ... nhưng nếu hết yêu thì đâu hận, nhỉ ? Nhưng nếu nói ko có cảm giác với Pj thì là nói dối ... chỉ là ko biết cảm giác đó là thật hay ngộ nhận thôi, tình cảm mà, thứ dễ khiến con người ta bị ảo tưởng lắm ! Tình cảm là thứ ko phải cứ xác định trong 1 sớm 1 chiều là được ! Còn cảm xúc với Khánh Hạ mơ hồ lắm, chẳng rõ ràng, cảm xúc đó chẳng biết có phải theo thói quen hay ko.

Nhìn người nằm trên giường, Ken khẽ lắc đầu, nhỏ dễ bị nhiễm bệnh lắm, đi mưa 1 xíu thôi là cũng đủ nằm liệt giường rồi ! Chung phòng chứ ko có nghĩa là họ ngủ chung giường, nhà vẫn còn mấy phòng ấy, cơ mà ko biết tại sao tên đó vẫn để nhỏ ở đây, chắc tại nhỏ ở đây ồn ào lắm nhãi quen rồi, nếu nhỏ dời đi thì tĩnh lặng lắm ... và lại , ko gian cũng ấm cúng nữa ... Ken thích sự ấm cúng đó ... thích thì thích thôi, chẳng biết tại sao nữa ...

Bây giờ ngẫm lại, đáng lý ko nên lồi Pj vào trò này làm gì ! Ken biết Pj có tình cảm với mình ! Chỉ là tên đó gài nai thôi ! Thực sự thì cũng có chút tò mò, ko biết là tình cảm người con gái này dành ỉnh nhiều bao nhiêu nữa, dù Ken có làm nhỏ tổn thương thế nào và bao nhiêu thì nhỏ vẫn cứ cười, vẫn cứ yêu Ken như thế ! Có quá ngốc hay ko ? Chắc ko ! Vì nếu thế thì Ken cũng ko ngoại lệ ! Chung quy là lụy tình !

Cái Ken cần xác định là cái cảm giác bây giờ với Pj có phải do Pj giống với Khánh Hạ hay ko ? Nếu Ken tự tìm ra câu trả lời đó thì xem ra mọi chuyện sáng tỏ rồi ! Ken chắc chắn là mình ko phải dạng 2 lòng, c hỉ là đang có sự nhầm lẫn nhỏ ở đây thôi !

Trong tình yêu vốn dĩ ko có khái niệm 1 tim mà trao cho 2 , 3 người đâu ! Cứ như ban phát tình cảm ! Mà thứ tình cảm đó rẻ rúng lắm ! Chẳng ai cần thứ tình cảm như bố thí đó ! =)

Mỗi người 1 cách yêu,c hẳng ai giống ai cả, nhưng nếu đang yêu 1 người mà trong đầu lẩn vẩn hình bóng của 1 người khác thì hãy buông tay người yêu hiện thời ra đi, vì nếu thực sự yêu người đó thì bạn sẽ ko cho hình bóng của người nào khác lạc vào tim mình đâu ! Hoặc là buông tay hết cả 2 đi, bạn ko xứng đáng để có ai cả !

Dạo gần đây Ken bị ám ảnh bởi câu nói đó ... chẳng biết vì sao nữa ...

‘ Một là có Em thôi và không ai cả

Hai là có tất cả nhưng trừ Em ra ! ‘

73. Chương 21 - 4

Chap 21.4:

Khi chắc chắn Ken đã ra khỏi nhà, Pj mới sang gõ cửa phòng Khánh Hạ, khi ra mở cửa, thấy nhỏ, Khánh Hạ có vẻ ko vui xí nào cơ mà cô ta vẫn đặt trên môi 1 nụ cười giả tạo.

- Chuyện gì hả em gái ?

- Em nghĩ chị nên mời em vào phòng ! – Pj nhướn miệng cười.

Người ta đã nói thế chẳng lẽ ko mời, vậy thì phải cho người ta vào phòng thôi !

- Nói em nghe, vì sao chị trở về ? – Pj nhìn thẳng vào mắt Khánh Hạ khiến cô ta có 1 chút ‘nhột’.

- Vì chị còn yêu Ken ! – Khánh Hạ nở nụ cười, ‘ có vẻ ’ rạng ngời và phảng phất chút ít hạnh phúc.

- Chị giả tạo quá rồi ! – cười – Chị chẳng phải đã có ‘chồng’ rồi còn gì ?- Pj xoáy sâu vào mắt Khánh Hạ.

- Em nói gì thế ? – Khánh Hạ nắm chặt 2 tay mình.

- Sống chung, sinh hoạt với nhau và thân thiết như thế thì cũng như là vợ chồng rồi chị à ! Em điều tra về chị, mọi thông tin em nắm được hết rồi, hah, chị nghĩ sẽ bảo mật được sao ? Với nhóm người của Ken, chắc sẽ chẳng lấy được thông tin đó đâu, cơ mà Ken chẳng điều tra chị, nhưng chị là chị của em nên em hiểu khá rõ, phá lớp bảo vệ đó ko khó khăn là mấy ! – Pj nói rõ ràng, chậm rãi từng chữ - Và công ty người yêu chị đang vướng phải khó khăn, chị quay về là để lợi dụng Ken !

Khánh Hạ phì cười, chị ta dùng tay vuốt mái tóc lại phía sau, bình thần tiến lại học tủ lấy trong bao ra 1 điều thuốc, cho vào miệng rồi bật lửa, nhả ra 1 làn khói trắng đục ...

- Đúng, thì sao ? Biết rồi cũng chẳng giấu nữa ! Bây giờ nếu cứ nói với tên đó, cũng nghĩ tên đó có tin cậy ko ? – Khánh Hạ cười cợt nhả.

- Đừng tự tin thế, dựa vào đâu mà chị cho rằng như vậy ? – Pj.

- Tên đó yêu chị của cũng đến chết đi sống lại đấy ! Lần đó cũng cũng thấy tên đó hôn chị thế nào mà, thực sự có vẻ như rất thèm khát đấy ! Thế Ken sẽ tin người mình yêu hay tin người đứng nước lã ? – Khánh Hạ

Pj tức lắm, nhỏ ko thể nói gì thêm vì sự thật là như vậy, lần đó khi bật đèn lên, nhỏ cũng thấy cách mà Ken hôn Khánh Hạ thế nào rồi, chẳng muốn nhớ ... vì nhớ tới điều đó là lại đau ... Thế nên chẳng thể nói thẳng với Ken được, cũng ko thể nào khơi khơi in những điều đó ra rồi khơi khơi đưa Ken coi được, tờ giấy với những dòng chữ vô tri thì đâu cũng minh được gì ... Ít ra là phải để Khánh Hạ tự lòi đuôi ra ... nhưng bằng cách nào đây ? Tới đâu hay tới đó vậy !

- Rồi chị sẽ phải biến khỏi căn nhà này !

Pj ra ngoài và đóng sầm cửa lại, trước khi cánh cửa khép lại hoàn toàn Pj còn loáng thoáng nghe được câu nói ‘ Người đó là cưng mới đúng ! ‘ ...

Khánh Du biết chuyện rồi, vậy thì Khánh Hạ phải càng nhanh càng tốt ... ko thể để Pj phá dễ như thế được ... ko là hỏng việc hết ! Vả lại chị ta cũng chẳng nghĩ Pj có thể xâm nhập vào thông tin người khác thành thạo như thế ! Tránh việc Ken cho điều tra, chị ta đã bảo vệ thông tin kĩ lắm rồi !

Nhưng chị ta quên mất rằng ko có gì là ko thể cả ! ^^

Để xem ... sắp tới sẽ là chuỗi ngày dài với lắm bi hài đây ~

Quá trưa, sau khi dùng cơm xong, Khánh Hạ quay trở về phòng ... chẳng được bao lâu thì có tiếng eht1 toáng lên ... mọi người ai nấy cũng hốt hải chạy đến phòng chị ta, Khánh Hạ mặt xanh ko còn 1 giọt máu dừng chôn chân 1 chỗ, run như cây sậy, vừa thấy Ken vào phòng, chị ta đã chạy nhào lại ôm lấy Ken chặt cứng ... mặt úp vào lồng ngực tên đó ... Ken cũng chỉ biết dơ ra đó, trên tấm grap chầy giường là những con cuốn chiếu, rét cỡ to bò đầy giường ... chỉ nhìn thôi là cũng đủ làm sồn hết cả tóc gáy ...

- Ai bày ra trò này ? – Ken nhú mày.

- Em ... ko biết ! – Khánh Hạ nói trong tiếng nấc – Khi về phòng em đã thấy rồi, thật là đáng sợ ! – nước mắt chảy ướt đầm gương mặt chị ta.

- Ai làm mấy trò này thì ra mặt đi, tôi mà truy ra được thì các người cuốn gói ra ngoài là vừa ! – Ken hét to, nói rõ với những người giúp việc trong nhà .

Họ khúm núm, đứng dõn vào nhau, cúi gằm mặt ko ai dám hó hé lấy nửa lời. Ken lúc này trông đáng sợ vô cùng.

Pj từ ban đầu sau khi chứng kiến mọi chuyện cũng im re, mới ban đầu nhỏ có hơi sock nhưng chẳng hiểu vì sao trong lòng lại dấy lên 1 nỗi bất an ... hiếm khi cơ thể nhỏ bất an như thế ... sắp tới lại có chuyện gì xảy ra nữa đây ? Tự dưng thấy lo quá ...

Sau khi dọn dẹp phòng xong, Ken vỗ vai Khánh Hạ trấn an.

- Cô yên tâm ! Dọn dẹp sạch sẽ rồi !

Cơ mà cô ta vẫn nín chặt lấy cánh tay Ken.

- Nhưng ... em sợ ... Em ko dám dùng phòng này nữa đâu ... hay là ... anh chuyển phòng cho em ... – giọng chị ta run run.

- Nhưng ... – dạo này mấy phòng trống ko được ai quét dọn thường xuyên nên bám bụi khá dày, nếu phải quét dọn, khuôn vác đồ xong xuôi hết thì phải cùng lắm là qua ngày mai mới dọn vào được – không còn phòng trống !

- Anh ... có thể cho em dùng đỡ phòng cùng với anh được ko ? – nói với giọng thành khẩn.

- Vậy để tôi chuyển sang phòng chị ta ! – Pj lên tiếng – Cứ để chị ngủ chung phòng với anh đi !

Lỡ đâu vẫn còn mấy con đó trong phòng thì thế nào ? Mấy con đó bé xíu, chui vào góc ngách nào đó ai mà biết được chứ ! Chẳng ai đảm bảo được gì cả ... Thế nên ko thể dùng phòng đó được !

- Ko cần ! Giường tôi to ! 2 người nằm trên giường, tôi trải nệm dưới đất cũng được ! Phòng tôi cũng ko nhỏ mà !- Ken.

- Thôi được rồi, vậy tôi ra sô-pha cũng được ! – Pj.

Ken định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, Khánh Hạ cũng thở phào như trút bỏ được tảng đá trong lòng.

Thế càng tốt đối với Pj, nhỏ thức khuya được, làm việc cũng dễ dàng hơn ko cần phải dè chừng hay sợ sệt Ken sẽ thấy được ... nhưng được cái này là mất cái kia ... chẳng biết họ ở chung phòng với nhau có gì xảy ra ko ... Ken ... mà thôi, bỏ đi, chuyện thể xác ko bàn tới nữa ... nếu lỡ có gì xảy ra ... Ken cũng đâu có bị lỗi gì ... nhưng mà sao nghĩ tới cảnh tượng đó tim cũng ko khỏi thất lại 1 cái ... đau buốt ... Lỡ họ ở chung phòng với nhau làm tình cảm trong Ken mãnh liệt hơn thì nhỏ biết làm thế nào đây ... vì nếu Ken biết sự thật rồi thì chẳng ai tưởng tượng được Ken sẽ như thế nào nữa ... đáng sợ hơn chẳng hạn ? Pj ko muốn Ken lại thay đổi tiêu cực như thế, con người ở hiện tại đã được xem là tệ rồi ... Chuyện của Khánh Hạ ... đáng nghi quá ... nhưng ko lẽ chị ta tự bỏ những thứ đó lên giường mình sao, ko thể ... nhìn xem thì những con vật đó mới được bỏ lên giường chưa bao lâu nên ko thể nói chị ta tự làm bằng cách bỏ chúng lên giường trước giờ ăn cơm được ... ko lẽ chị ta ăn xong rồi về phòng mình tự gây ra việc đó à, ko khả thi cho lắm, thái độ của chị ta đối với những con vật nhiều chân đó muốn sợ chết khiếp lên được ... vậy thì là ai làm chứ ? Ko lẽ có người ganh ghét chị ta thật ? Ken cũng đã đưa ra hình phạt rồi ... Ken mà biết ai là thủ phạm, hẳn sẽ đuổi khỏi nhà ngay... Lại, từ ban nãy đến giờ cảm giác bất an trong nhỏ vẫn ko thể biến mất được, tại sao nhỏ lại có cảm giác này chứ ... Pj phải giúp Ken bằng bất cứ giá nào, phải tống cổ chị ta ra khỏi nhà càng sớm càng tốt, phải có cách nào đó khiến chị ta lòi đuôi cáo ra mới được ! Chuyện này chắc nhỏ phải bàn lại với Zu mới được, 2 cái đầu cũng tốt hơn hẳn 1 cái đầu mà ! Dường như nỗi đau cứ lặp lại nên cũng thành thói quen, riết rồi ko thể khóc được nữa ! Nhỏ cũng đã thấy rồi, thấy cái cách Ken quan tâm chị ta, ban nãy vừa thấy cảnh tượng đó Ken chẳng phải rất tức giận đó sao ? Ken chẳng muốn ai làm tổn hại đến chị ấy cả ! Pj nghĩ như thế có sai chỗ nào ko ?

.

Mon đi trà sữa cùng với Kii để bù cho cuộc hẹn ‘lỡ’ hôm trước, dù là vô tình thôi nhưng Nan cũng đang ngồi trong quán đó, có thể nói rằng, tính theo góc nhìn bao quát thì chỉ có Nan thấy 2 người họ thôi chứ 2 người họ ko thấy Nan đâu ! Có thể nói đây là 1 quán quen của cậu nhóc, trừ nhà, trường và bar ra thì đây cũng được liệt vào danh sách ‘nơi hay đến’ của Nan !

Cậu nhóc thiết nghĩ Mon thích Kii rồi cũng nên ... Kii chẳng rõ lai lịch tung tích thế nào, thằng nhóc đó có vẻ bí ẩn và mờ ám nữa ... cơ mà gia thế Kii ko hẳn là tệ ... tính ra là hơn cả Nan ấy, dẫu sao thì hoàn cảnh Nan cũng chẳng tốt gì, từ nhỏ đã được ba Ken đào tạo thành 1 sát thủ rồi ... đừng lấy làm ngạc nhiên khi Nan chỉ mới lớp 10 mà làm được những việc đó, chỉ là cậu nhóc đã được huấn luyện từ những ngày còn bé thôi mà ! Việc ăn ở cũng phụ thuộc vào ba Ken cả ấy ... tiền bạc thì khỏi lo, là 1 sát thủ giỏi thì khi giết được người sẽ được tiền thôi, yên tâm là chỉ giết những kẻ ko biết điều và ko đáng được sống ! Lý do Nan học trường này cũng là 1 phần để bảo vệ Ken đấy, và đó cũng là lý do tại sao cậu nhóc có thể thân thiết với Ken và làm thân với Jun nhanh như thế ! Thế đó, nếu gia cảnh bạn như thế bạn có dám yêu ai ko ?

Nhưng hình như cậu nhóc chưa hiểu về khái niệm rằng yêu là **BẤT CHẤP !!!** Có thể chưa đủ để nói là yêu nhưng khi bạn đã thương ai rồi thì bạn cũng sẽ tự tước đoạt bản thân, tự biết cách cố gắng và khiến mọi chuyện luôn nằm trong tầm kiểm soát !

Yêu là phải liều thì mới trọn vẹn !

Điều cậu nhóc lo ko phải là sai nhưng nó ko có nghĩa là đúng, nếu yêu mà cứ sợ thì đâu gọi là yêu nữa, yêu khiến con người ta mù quáng lắm !

Nếu cứ lo, cứ sợ thì biết bao giờ hạnh phúc mới thuộc về mình ?

Họ uống nước trông vui vẻ thật, Nan đoán là mối quan hệ của họ chưa xa lắm đâu vì họ đâu có ngồi cạnh nhau, họ ngồi đối mặt nhau mà ~ Biết là vậy nhưng vẫn thấy khó chịu ! Là do mình buông trước thì mình chẳng có tự cách gì để có thái độ đó cả !

Cơ mà cứ thấy ko vui !

Đột nhiên Nan thấy Kii đứng lên ôm chầm lấy Mon trước khi họ ra về ... tại sao lại ôm nhỉ ? Họ đã nói gì với nhau chứ ? Mon ko phản kháng ... có phải cô bé thích thằng nhóc đó rồi phải ko ? Tự dưng Nan ko còn hứng thú làm bất kì cái gì nữa ...

~

Mon nói chuyện với Kii được 1 lúc, vấn đề xoay quanh chỉ toàn những câu chuyện vụn vặt thôi, chính xác ra là họ ko biết nói gì cả ...

- À, Kii này, cảm ơn vì những chuyện vừa qua ! – Mon mỉm cười.

- Có gì đâu chứ ! – Kii.

- Chắc ... chuyện này cũng ảnh hưởng tới đời sống cá nhân nhì ? – Mon.

- Lớp trưởng đã nói ko sao thì ko sao đâu ! Yên tâm ! – Kii xoa đầu cô bé.

Cảm giác ảm đến lạ, chẳng thể lí giải được, có cảm giác thằng nhóc như là 1 người anh vậy ...

- Thật chứ ... bạn ình có cảm giác như mình là 1 người em vậy ! – Mon lí nhí.

- Được là anh bạn cũng tốt đó, bạn là đứa con gái siêu ngu ngốc ! – Kii cốc đầu Mon khiến cô bé suýt xoa – Chiều rồi, về ?

- Uhm, về ! – Mon đứng dậy.

Chợt Kii choàng qua ôm lấy cô bé khiến cô bé bất động chẳng biết phải nói gì, còn bất động hơn khi Kii phát ra câu nói đó ...

- Nếu gặp cậu sớm hơn chắc tôi đã trao tim cho cậu rồi ~

Rồi sau đó kii thản nhiên buông ra như chưa có gì, còn nhìn cô bé rồi cười 1 cái cực tỉnh ! Cứ để Mon đứng đơ ra đó, còn Kii lại quỳ tính tiền thanh toán .

Câu nói đó là có ý gì chứ ??? Làm mặt người ta đỏ hết lên đây nè !!!!

Họ vừa bước chân ra khỏi quán thì chuông báo tin nhắn từ điện thoại Nan vang lên, tay lần đến cái điện thoại nhưng mắt vẫn cứ dán vào cánh cửa ra vào dù 2 người họ đã đi khuất.

‘ Thế nào ? Cậu ko giành thì sẽ mất đó ! ‘

Mess từ 1 số lạ nhưng đủ để Nan biết đây là tin nhắn được gửi từ ai ! Lời nhắn rõ ràng mang ý thách thức lẫn khiêu khích trong đó !

Ko giành sẽ mất !

Có mà ko biết trân trọng cũng sẽ mất !

Luật đời là thế mà !

Xã hội lắm bon chen, bạn ko biết vươn lên thì bạn sẽ bị vùi dập !

Trong chuyện tình cảm ko có chuyện nhân nhượng, đôi khi do dự ko thẳng thắn được cũng là 1 cái tội ! =)

Nhưng khi nào Nan chưa nhận ra chân lý trong chuyện tình cảm thì cậu nhóc chẳng thể làm gì được, có thể cuộc sống bây giờ là quá rắc rối và phức tạp đối với cậu nhóc chỉ mới học lớp 10 ! Có thể ở độ tuổi này bạn chỉ có thể học hành, đi chơi với bạn bè ... nhưng với người khác, ở độ tuổi này họ làm được cả những điều ko tưởng và lớn lao hơn cả như thế !

Mọi thứ đều có thể xảy ra cả mà !

.

Tối, mọi người tập trung vào bar ... có vẻ hôm nay ai cũng ko vui ...

Pj chẳng biết từ bao giờ đã biết cảm điều thuốc đặt trên môi, thói quen ko tốt lành gì cả ... Đường như khi bắt đầu yêu 1 người thì bản thân ít nhiều cũng sẽ thay đổi dù muốn hay ko, có những thói tốt, cũng có những thói xấu, đó là điều khó mà tránh khỏi ...

Nhỏ ngồi bắt chéo chân ở đó, dường như nhỏ tự tách mình ra khỏi đám đông, trông nhỏ có nhiều tâm sự lắm, Zu vẫn chưa đến, hân cũng chưa đến .

- Bà Pj bị sao vậy ?

- Ko biết ! Nhìn suy tư dữ ! Hiếm lắm mới thấy ... Chắc bà bị gì rồi ... – người nói lắc đầu ngán ngẩm.

- Cũng tội ... Đang hạnh phúc ko dưng ... – thở dài.

Hai người nhìn nhau lắc đầu, chẳng ai biết phải nên nói gì nữa ...

Mon vừa vào, thấy nhỏ ngồi 1 mình, cô bé cũng lại bắt chuyện.

- Đạo này ổn ko ạ ? – Mon.

- Sống nhàn rảnh á em ! – cười xòa.

- Em biết chị buồn ... nhưng chị phải cố lên ... – Mon.

- Ko sao em ! Chị quen rồi ! – thay vì cười như mọi khi, lần này Pj lại rít 1 hơi dài, chợt Mon cảm thấy Pj già hơn rất nhiều so với cái tuổi của mình.

Quá lụy 1 người thì người đời nhìn vào sẽ đánh giá, nhưng thế thì sao chứ ? Yêu thì có gì là sai ? Miễn ko đi quá giới hạn của sự ngu dốt là được rồi ! Ai cũng có lúc như thế mà, chẳng thể trách ai được cả ! Yêu là ko tiếc gì mà !

Yêu là chết trong lòng một ít ... thật ra là chết gần hết cả 1 con người ý chứ ! Như 1 con thiêu thân, ko cần đèn đáp, biết sẽ khổ, sẽ bất lợi cho bản thân mà cứ ko thôi lao vào !

‘ Mặc kệ ai nói anh chẳng dành cho em,

Mặc kệ khóe mắt của em long lanh về đêm.

Những âm thanh lên vào giữa chúng mình đẩy anh ra xa khỏi em

Mặc kệ ai nói em ngã lòng theo anh

Là đem yêu thương nước mắt pha lẫn vào nhau

Em không thể đợi chờ được đến ngày mai để ôm anh và nói, em yêu anh, dù điều gì xảy ra.

Ghì chặt em đi, làm sao em đứng vững khi chỉ có một mình,

Khi từng đợt bão giông chỉ chực cuốn anh đi

. . .

Chạm vào môi em, để nhận ra hơi thở lâu nay thuộc về anh

Nhìn vào cặp mắt nâu thấy nỗi buồn thật sâu

Chạm vào tim em, để nghe nhịp tim vẫn run run gọi tên anh

Từ bỏ mọi giác quan nếu không còn được yêu anh... ‘

(Mặc kệ - Thủy Top)

- À, em vào trong phòng, lấy giùm chị cái ví của chị ra giúp ! :’D – Pj cười, chứng bệnh lười của nhỏ lại trở dậy rồi.

Mon ngoan ngoãn nghe theo, trước khi vào phòng cô bé có thấy Lin bước vào, thế là mon e dè đi chậm và khẽ 1 chút ... dạo này cứ chậm mặt Lin là sao cô bé lại thấy có cái gì đó ... chẳng còn như xưa nữa ... chắc là cô bé ganh tị ... ừ thì chắc ganh tị thật ... cô bé chẳng phủ nhận điều đó dù cô bé là người tác hợp họ lại với nhau. Là ganh tị chứ ko phải là ko can tâm !

Cô bé núp sau cánh cửa vì trong đó có Nan nữa ... nghe lén là ko tốt ... nhưng ko biết tại sao cô bé lại ko muốn rời đi ...

- Đây, cậu say quá rồi ! Sao ko ra ngoài với mọi người mà lại tự kỉ trong đây ? – Lin

- Tôi ko quan tâm ! Ko biết gì cả ! Nói đi, tình cảm đó có còn dành cho tôi ko ? – Nan ghì chặt vai Lin.

- Cậu bị điên hả ? Buông ra !!! – Lin cố giật vai ra.

Mon ko thể đoán được gì, cô bé nghĩ chắc là họ đang cãi lộn, tình hình có vẻ căng thật ...

- Tôi ko có bị điên ! Tôi thích cậu ... thích thật lòng ... – Nan ép Lin vào tường hôn 1 cách vồn vã.

Mon thấy cảnh đó chỉ còn đứng trơ ra như tượng ... Nan đã nói rồi ... nói là thích Lin ... ngược trái ... sao lại đau đến như thế chứ ? Nước mắt chẳng biết từ đâu lại tuôn ra ướt đầm gương mặt ... Tại sao lại đau đến như thế chứ ? Nan ko đùa giỡn đâu ... cậu nhóc nói thật lòng là thật lòng ... vậy là Nan tìm được bến đỗ rồi ... Thế là ... Mon cố thoát khỏi khu vực đó ... Nếu nhỏ ở đó tình hình càng tệ thêm thôi ...

Đã đau đến thế, nhưng tại sao ko thể thẳng thừng buông tay ?

- Nói đi ! – Nan gào lên – Cậu còn thích tôi ko, Nguyệt Cát ? – vẫn ko thả vai ra.

‘ BỐP ‘

1 cái bạt tay tán mạnh vào mặt Nan.

- Bớt điên đi ! Tôi là Lin ko phải Mon đâu ! Cậu say quá nên đâm ra sảng à ?

Có lẽ cái bạt tay khiến Nan tỉnh lại đôi chút, cậu nhóc thất thần buông Lin ra, tự vỗ vào trán mình.

- Thôi cái trò cưỡng hôn người khác đi ! Lần sau đừng lầm lẫn như thế nữa !

Nói rồi Lin quay lưng bỏ ra ngoài, khẽ sờ lên môi của mình, lại sắp có chuyện xảy ra rồi, bực cái tên Nan này thật !

Còn lại 1 mình trong phòng, Nan tự vả vào mặt mình, công nhận cái bạt tay của Lin có hiệu lực thật, uống mạnh thế mà đã tỉnh hơn chỉ nhờ 1 cái bạt tay ... Nan thích Mon tới mức muốn phát điên lên rồi ... Cậu nhóc nằm dài trên ghế sofa trong phòng, gát tay lên trán, mắt hướng thẳng lên sàn nhà, cứ thế mà nằm bất động ... trong đầu ngổn ngang bao suy nghĩ ... Rốt cuộc có nên tiến tới để giành lấy hạnh phúc ko ? Nhưng ... tương lai của mình Nan còn chưa chắc chắn được

- Tôi ... muốn có cậu ...

74. Chương 21 - 5

Chap 21.5:

Jun qua đón nó đến bar, đây là lần đầu tiên hắn chủ động đến nhà 1 đứa con gái để chở người đó đi chơi ... Cũng như bình thường mà nhĩ nhưng dường như hôm nay hắn chải chuốt hơn mọi ngày, vẫn là đi bar thôi mà ... cũng chẳng hiểu vì sao nữa, theo ý thích của nó nên bây giờ hắn nhuộm đen lại rồi nhưng chỉ trong

mát thôi, khi có ánh sáng chiếu vào tóc hần cũng sẽ rực lên 1 màu đỏ ửng như lúc trước ... cái lúc mà hần và nó mới biết đến nhau ~

Sau tiếng chuông vang lên là ông quản gia chạy ra mở cổng, ông nhìn hần bằng ánh mắt trìu mến cứ như đã quen biết từ rất lâu lắm ấy, điều đó khiến hần có chút khó hiểu, hay là tại vì hần là người yêu của Zu nên mới nhìn hần như thế nhỉ, hoặc là với ai ông cũng nhìn như thế cả ?

Nó từng nói với hần là mẹ nó mất khi nó chừng 5, 6 tuổi gì đó; khi đó ba nó vì thế cũng bỏ đi, căn nhà và số tiền nuôi dưỡng nó đều là do mẹ nó để lại, nhiều khi nó cũng có hơi thắc mắc rằng có phải mẹ nó làm cái gì to lớn lắm hay ko mà mọi nhu cầu của nó đều có thể đáp ứng được, đã có lúc như nó tưởng số tiền đó có thể dùng mãi dùng mãi mà ko hết, hờ, nhưng có vẻ vô lý thật, đây có phải là câu chuyện thần tiên đâu chứ ! Dù nó đã ráng nhớ ra nhưng hình như dù cố đến mấy nó vẫn chẳng thể nhớ ra hay biết được nghề nghiệp mà ba mẹ nó làm, còn ba nó ... liệu có còn sống hay ko ? Cũng đã nhiều lần nó hỏi ông quản gia, nhưng ông chỉ cười hiền và đáp lại nhẹ nhàng, bảo rằng nó đừng lo gì cả ! Cả con Lexus nó đang có nữa, vì chưa đủ tuổi nên chủ sở hữu vẫn là để tên của ông, cũng như chắc nó trông đứng hơn cái tuổi 17 của mình nên nó chưa bao giờ bị công an thổi còi, chẳng phải là nó đua đòi, chỉ là lần đó nó chỉ muốn hỏi thử để dò xem rằng số tiền đó thực sự là có bao nhiêu, nhưng chỉ ko ngờ là sau khi nói thử thì ông quản gia đã chẳng suy nghĩ mà gật đầu ngay, rồi đến cả những thứ đắt tiền khác nữa, chính vì thế nó luôn thắc mắc về số tiền đó, thực sự là mẹ nó để lại nhiều tiền nhiều thế à ? Nhưng bà chẳng phải tỉ phú hay triệu phú gì cả, thế nên nó luôn cố tìm 1 câu trả lời đích đáng. Nói đi cũng phải nói lại, chắc cũng vì thế mà nó khá xấu tính, theo kiểu nuông chiều quá rết hự ấy mà ^^ , nhưng nó vẫn được giáo dục, vẫn có đạo đức, vẫn biết cách cư xử sao cho đúng, nó chỉ khác người con gái ngoan ở chỗ là có uỳnh nhau, có văng tục khi bực, dạo này có hút thuốc nữa, vào bar khi chưa đủ tuổi ... Anyway, như Jun thôi, nó hự nhưng ko hồng !

- Tôi chờ cậu lâu rồi ! – ông quản gia cười.

Câu nói đó khiến hần ko hiểu cho lắm ... chữ ‘lâu’ khiến hần phải suy nghĩ, tự hần nhận thấy từ đó còn mang ý gì sâu xa lắm ...

- Zu ... - hần định lên tiếng nói gì đó nhưng ông quản gia đã chặn lại bằng lời nói của mình.

- Cũng chưa trễ lắm, đúng ko? Có phiền ko nếu chúng ta nói chuyện một chút?

Hần chợt nhận ra, dường như ông quản gia có cái gì đó ko đơn giản như vẻ ngoài mà ông thể hiện với mọi người.

- Về tôi ... hay Zu ?

- Cả hai. – ông chợt mỉm cười.

Nhìn vào mắt ông, hần cảm thấy bản thân sắp được nghe 1 điều gì đó quan trọng lắm.

- Tôi tự nhủ rằng, nếu 1 ngày nào đó, ko cần biết là vô tình hay cố ý, chỉ cần cậu đặt chân vào căn nhà này, thì tôi có trách nhiệm phải nói mọi chuyện với cậu ! – ông nở nụ cười hiền hậu.

- Chúng ta quen nhau sao ? –hần nhú mày.

- Tôi là bề dưới, thưa cậu chủ ! – ông kính cẩn, điều đó khiến Jun còn tò mò ơn.

- Vậy nếu ... tôi ko quen cô ấy và tôi ko ba giờ đặt chân vào ngôi nhà này? – hần hỏi.

- Do ông Trời sắp xếp cả - ông điềm đạm – thì khi đó bí mật sẽ mãi mãi là bí mật thôi !

- Thế ông muốn nói gì ?

- Chuyện nói ra rất dài dòng, những gì tôi sắp nói hoàn toàn là sự thật, cậu có quyền ko tin nhưng tôi khuyên cậu nên tin. Sự thật về Zu, một quá khứ về con bé mà mọi người biết là 1 sự tạo dựng, người mẹ ‘giả’ ấy mất lúc con bé 5, 6 tuổi gì đó! Bà ta qua đời vì bệnh. - ông thở hắt ra.

- Thế người mẹ thật của cô ấy ? Tại sao cô ấy lại ko biết gì hết ? – hần nhú mày.

Trước khi kể tiếp câu chuyện dài, ông nhấp 1 ngụm trà.

- Cậu có nhớ quá khứ năm xưa ko ? Cái con bé năm xưa cậu hay chơi cùng, cả cái tai nạn năm đó nữa ! Lúc ấy cậu còn rất bé, cậu có còn nhớ hay ko ? – ông nhìn thẳng vào mắt cậu.

- Cô bé tôi hay gọi là Mây ? Và hay gọi tôi là Mưa ?- hấn cần 1 sự khẳng định.

Ông ko trả lời, thay vào đó là 1 cái gật đầu.

- Vậy ra ... - hấn dường như ko tin vào những gì mình nghĩ – vậy thì tại sao ... ?

- Người cha của cô bé vốn là 1 thuộc hạ thân tín của cha cậu, trên vạn người nhưng chỉ dưới 1 người thôi ! Thân phận của ba con bé được che rất kĩ, nhìn vào cái vẻ ngoài hiền lành, mộc mạc ấy chẳng ai nghĩ ông ta lại là 1 xã hội đen hạng nhất được đào tạo chuyên nghiệp. Thế nên ngày nay Zu có tính hiếu chiến và đánh nhau chuẩn như thế chắc là thừa hưởng 1 phần từ ba mình. Năm đó nhà 2 người gần nhau là ý của ba con bé vì thời gian đó ba cậu trong 1 phi vụ mà trọng thương khá nặng, ba con bé vì để bảo vệ ông ấy nên đã chủ động chuyển nhà sang cạnh nhà cậu, đúng là thế thật, ba con bé ra đi trong lúc cố bảo vệ ba cậu, đúng là 1 người trung thành, ba cậu đến bây giờ vẫn rất tiếc thương con người đó. Vì ba con bé bị lộ vậy nên bọn chúng đã tìm ra được cả một gia đình, là con bé và mẹ nó. Lão gia đã tạo điều kiện ẹ con con bé có 1 suất đi nước ngoài bí mật, sau đó họ sẽ định cư luôn nơi đó và còn được trang bị vệ sĩ để đảm bảo an toàn nữa, nhưng số trời quyết đã là như vậy, muốn tránh cũng ko khỏi. Cái ngày lão gia quyết định đẩy họ ra khỏi cuộc sống phức tạp đó thì ngày kinh hoàng đó xảy ra, con bé vì chạy đuổi theo xe cậu mà ...

- Ông ... có thể nói rõ hơn hay ko? Tôi ... lúc ấy đang ngồi trong xe ... ba tôi ko cho xe quay lại ... - mọi thứ đến với hấn quả thật là quá bất ngờ, có quá nhiều chuyện hấn đã ko biết, tấm màn bí ẩn dường như từ từ được vén lên ... nếu hấn ko đến nhà Zu thì ko biết bao giờ hấn mới biết được câu chuyện này, đáng lý hấn nên đến đây sớm hơn, từ ban đầu cầm bản điều tra về nó trên tay hấn đã cảm thấy có nhiều điều ko bình thường rồi. Chỉ là hấn nghĩ nó cố tình che giấu về mình nên cũng ko nghĩ nhiều, dù gì thì Pj, Mon cũng là 1 tay máy tính mà, chuyện đó cũng ko có gì là lạ.

- Con bé vì lao ra đường đuổi theo xe của cậu nên đã bị 1 chiếc xe tải đâm trúng, nhưng cũng ko hấn là thế vì ngay lúc đó mẹ cô bé đã liều mình lao tới che cho cô bé nên ... mẹ cô bé chết ngay tại hiện trường tai nạn còn cô bé thì nhập viện trong tình trạng nguy cấp ... chẳng ai nghĩ con bé qua nổi cả ! Vốn dĩ họ được bảo vệ rất kĩ, cả 1 con ruồi cũng ko bay tới được chỗ họ. Chỉ là lần đó ... họ trở tay ko kịp. Nhân cơ hội đó, ba cậu đã nhúng tay vào, ngụy tạo cái chết giả cho con bé, coi như con bé ko tồn tại nữa, sự an toàn của cô bé đã được đảm bảo ! - mắt ông quẩn gia nhìn vào một nơi xa xăm.

- Tai nạn thật sao ? Nhưng tại sao Zu ...

- Tôi biết cậu muốn đề cập gì – ông chen lời – Ko phải tai nạn ... là bọn chúng bày ra cả ... cái bọn chúng ko ngờ là con bé còn sống thôi, bọn chúng muốn diệt tận gốc mà ! Zu bị khủng hoảng tinh thần quá độ, mất cha, mất mẹ ... thế nên con bé đã bị mất trí nhớ ... đến tận bây giờ .

- Vậy ra cô ấy ko biết chuyện của chính bản thân mình sao ? – hấn tò mò hỏi.

- Đúng, con bé còn ko biết mình đang mất trí nhớ cơ mà ! Ngày con bé tỉnh lại trong bệnh viện là có ‘người mẹ giả’ bên cạnh, con bé như làm lại con người mới sau cơn sốt li bì và mê man đó. Ba cậu muốn bù đắp cho con bé, nếu con bé ko nhớ về quá khứ thì càng tốt thế nên ông đã tạo cho con bé một gia đình giả và bù đắp lỗi lầm của mình !

- Bù đắp ? – hấn nhếch mày.

- Đúng ! Căn nhà này, tất cả vật dụng, tiền bạc ... đều là ba cậu chu cấp cho tôi mỗi tháng ! Số tiền rất nhiều, đủ để trang trải cho cả đời nếu sau này con bé lấy chồng ! Thật ra lão gia ko biết có nên nói rõ với cậu và con bé chuyện này hay ko thế nên ông đã để Trời quyết định, nếu 2 người thiết lập quan hệ đặc biệt với nhau, 1 ngày nào đó cậu đến đây thì tôi sẽ nói rõ với cậu về mọi chuyện, còn nếu 2 người ko có gì cả thì bí mật vẫn mãi là bí mật. Ba cậu bắt đầu vắn bài này bằng cách tạo điều kiện cho 2 người cùng sinh sống trong một môi trường, nếu 2 người thực sự có duyên thì 2 người cũng sẽ tự tìm đến với nhau thôi, ba cậu hiểu rõ tính cậu, ông biết cậu chỉ đến nhà 1 đứa con gái nếu cậu yêu người đó thật lòng ! Hôm nay cậu đã đến đây, tôi phải giữ lời hứa trong vắn bài này !

Mọi chuyện đến với hắn quá bất ngờ, hắn vốn nghi ngờ nó là cô bé trong quá khứ nhưng ‘ cái chết giả’ lại khiến hắn luôn phủ nhận suy nghĩ đó của mình.

- Ông nói thật chứ ?

Nó bước vào căn phòng, họ đã khóa cửa phòng khi nói chuyện, điều đó thật quá sơ suất ... Mắt nó có vẻ hơi ướt nữa ! Vậy là nó đã nghe hết rồi ? Từ bao giờ nó xuống nhà dưới vậy ?

- Những gì ta nói đều là thật ! – ông cam đoan.

Hắn ái ngại nhìn nó, sợ nó ko chịu được cú sốc này.

- Zu ...

Hắn giơ tay ra định chạm vào nó nhưng nó lại rút người lại.

- Là em ... đã hại chết mẹ của mình ! – cơ thể nó run lên từng đợt.

- Anh ... xin lỗi ... – hắn bắt lực thở dài.

- Có phải dính líu tới các người thì luôn phiền phức hay ko? Ba tôi vì ba anh mà chết, tôi suýt vì anh mà chết nhưng rốt cuộc người chết thay lại là mẹ tôi, có phải từ đầu tôi ko nên có quan hệ với các người hay ko ? – nó thở gấp, rốt cuộc nó chẳng biết bản thân đang nói nữa, mỗi khi sau này nó nghĩ lại, nó tự cảm thấy khinh chính mình, nó nhận ra mình như 1 Khánh Hạ thứ hai, đổ hết mọi tội lỗi lên người con trai yêu mình, nó ko cố ý nói như vậy nhưng chẳng biết tại sao những lời đó lại phát ra khỏi miệng nữa.

Nghe lời nói của nó, hắn đứng ngây người, chỉ là ko biết tại sao nhưng tim thất lại 1 cái thật mạnh, đau ! Nó nói ko sai ... từ ban đầu hắn ko nên kéo nó vào cuộc sống này, trước đó hắn đã rất đắn đo về thân phận của mình nên hắn đã suy nghĩ rất kĩ có nên bắt đầu mối quan hệ hay ko, hắn đã chấp nhận và tin rằng mình đủ khả năng để bảo vệ người con gái mình yêu nhưng bây giờ thì sao chứ ? Hah, sự thật đau lòng là hắn chẳng bằng ai cả !

- Zu !!! Sao con lại nói thế ? Chuyện đó ko ai muốn cả ! Ba con chế vì ông ta quá trung thành, sự ra đi của ba con là 1 mất mát nặng nề cho tổ chức, chẳng ai muốn cả ! Còn chuyện của con và mẹ, chẳng ai ngờ là bọn chúng lại sử dụng thủ đoạn đó cả, thực chất là ông chủ đã cho người bảo vệ 2 mẹ con con rất chặt chẽ !

- Rốt cuộc tôi là ai ? Hm ?- nực cười, suốt mười mấy năm rông hóa ra chỉ là 1 đứa ăn nhờ ở đậu !?! Trớ trêu !!!

Hắn chẳng thể tiến lại gần ôm nó vỗ về như mọi khi nữa vì ngay lúc này đây, hắn còn cảm thấy bản thân mình ghê tởm nữa mà ! Có phải hắn nên rời xa nó ko ?

- Em ... xin lỗi, em ko cố ý nói như thế ... Em cần thời gian suy nghĩ ... – nó ko dám nhìn vào mắt hắn vì nó biết, mắt hắn đang chứa những tim vỡ vụn ... vì những lời nói tưởng chừng như vô tình của nó. Nó đã làm tổn thương người nó yêu nhất cũng như người yêu nó còn hơn cả mạng sống của mình.

Hắn đang nghĩ những điều nó vô thức nói ra, cũng như câu chuyện trong quá khứ ... cũng là bảo vệ đó, nhưng kết quả sao chứ ? Đâu phải cứ được bảo vệ là sẽ an toàn ? Những người thuộc thế giới như hắn ko nên yêu ai cả ... Từ ban đầu có tình cảm với nó có phải đã là sai lầm ?

Trước khi có cái gì xảy ra, chắc là hắn nên rời xa nó. Thế sẽ tốt hơn. Hắn sẽ giúp nó lấy lại kí ức từ từ nhưng ko phải trực tiếp, hắn sẽ ko tiếp xúc với nó nữa. Phải đẩy nó ra khỏi cuộc sống của hắn trước khi bọn chúng đánh hơi ra được mối quan hệ này !

Hắn nhìn nó, miệng muốn phát ra lời gì đó nhưng ko được, cổ họng hắn lúc này nghẹn đắng. Hắn biết, nó sẽ lại tự dần vặt mình, lại tự bắt mình suy nghĩ ... hắn sẽ nhờ ông quản gia gọi 1 bác sĩ riêng cho nó, khi cố nhớ lại chuyện quá khứ chắc nó sẽ bị đau đầu ... , hắn chợt nhớ về những giấc mơ nó kể, đó là 1 phần kí ức của nó, hắn chắc chắn rằng chỉ cần có cái gì đó tác động vào nó sẽ lấy lại được miền kí ức đó.

Dạo này hắn bị theo dõi cũng nhiều, hắn biết, nhưng theo tình trạng bây giờ thì hắn cũng ko thể giữ nó bên cạnh được rồi ! Gia đình hắn đã gián tiếp gây ra cái chết cho ba mẹ nó rồi, bây giờ hắn ko thể nào để nó vì mình mà tổn hại nữa !

Hah, chuyện trên trời rơi xuống !

Biết thế hấn đã chẳng đến đây rồi, biết thế trước đó hấn đã tận dụng thời gian bên cạnh nó, biết thế
Nếu ai cũng ‘ biết thế ’ thì trong quá khứ của mỗi người sẽ chẳng có những sai lầm nào rồi !

“ Có đôi khi “ buông tay”

... là một quyết định sáng suốt ~

... nhưng ...

Điều đó

... chưa bao giờ là dễ dàng . “

Nếu chọn lại 1 lần nữa, hấn nhất định sẽ ko nhập nhóm với nó, cũng ko để ý đến nó, cũng ko , chẳng phải hấn sợ mình đau như bây giờ chỉ là hấn sợ nó bị tổn thương như lúc này, nó tổn thương nhiều, hấn biết, nếu 1 ngày nào đó dùng 1 cái, bạn trở về nhà và nghe ba mẹ các bạn nói rằng bạn ko phải là con ruột của họ, bạn sẽ thấy thế nào ?

Hấn thả lỏng bản thân, tiến lại gần nó ôm nhẹ nó vào lòng, rồi thả ra, nhìn vẻ mặt thất thần của nó, hấn đau lắm, xót lắm, chạnh lòng lắm ... nhưng tất cả sẽ còn đau hơn nữa nếu bây giờ hấn ích kỉ giữ nó cho riêng mình !

- Tôi đã khiến em mất mát quá nhiều ! Tôi ... xin lỗi ! Tôi thích 1 Zu lạc quan hơn! – hấn cười nhẹ, trông hấn như 1 thiên thần thực thụ - Tôi hy vọng em sẽ mau chóng nhớ lại ! Xin lỗi. – hấn xoa đầu nó.

Hơn ai hết, nó hiểu rõ rằng 2 từ ‘ xin lỗi ’ đó là 1 lời chia tay tạm. Nó biết lời nói của nó đã khiến hấn suy nghĩ ... Và nó cũng biết rằng những điều hấn đang làm đều là vì nó. Hấn quay đi rồi, nó muốn mở miệng, nó muốn dùng tay níu về nhưng sao nó cứ bất động mãi như thế ? Có lẽ nó cần thời gian suy nghĩ thật !

Hấn quay đi, 1 giọt nước mắt rơi ra, ừ, hấn khóc ! Đáng lý hấn nên bên cạnh nó lúc này ... nhưng rồi chợt cảm thấy ko có mình sẽ tốt hơn ! Cứ để nó suy nghĩ kĩ, nếu thực sự cần hấn thì đến 1 lúc nào đó sẽ gọi hấn để nói rõ mọi chuyện thôi ! Zu của hấn là thế mà !

“ . . .

Rồi cũng đến lúc em đổi khác đi, soi gương lâu hơn mỗi ngày

1 nửa yêu thương trong em chắc đã thay tên

Khi yêu đương con tim vốn luôn chật chội nên em đặt anh ra xa lồng ngực dẫu dần đo

. . .

Rồi thời gian sẽ dẫn em đi qua những lỗ làng mà mình đã dấu đi như chưa từng

Ngội lạnh theo hơi ẩm nhạt màu

(Giữa bóng tối ánh sáng em dứt khoát đi, nơi đâu cho em thật sự yên lành)

Rồi thời gian sẽ nói em rằng bên anh chỉ là mộng ước với nước mắt đầm đìa bờ mi ..

(Dừng chân nơi giữa bóng tối ánh sáng em dứt khoát đi , nơi đâu cho em thật sự yên lành)

. . .

Anh vẫn luôn mong trong đời này được có

Em cạnh bên anh và mình cùng vượt khó

. . .

Anh tự cho phép mình đi vào bế tắc

. . .

Ko xa đâu em ơi nhưng sao chênh vênh

Anh ko ra khơi nhưng sao lênh đèn

. . .

Vì thời gian sẽ ko trôi êm đềm

Giống như khi đôi môi mềm

Còn ấm đăm mê như ban đầu để miền yêu thương khép lại

Uhhh anh đã cố nói em khi bên anh chỉ là mộng ước

Nguội lạnh theo hơi ấm nhạt màu

Nguội lạnh theo hơi ấm nhạt màu “

(Thời gian sẽ trả lời - Tiên Cookie ft JustaTee ft BigDaddy)

“ Nơi đâu cho Em thật sự yên lành ?

Nguội lạnh theo hơi ấm nhạt màu. “

Nếu nhạt đi nó sẽ ko đau vì hấn nữa ... thế cũng tốt ... thà là hấn đau ... chứ hấn ko muốn người mình yêu hơn cả mạng sống phải đau !

Nỗi đau đó, xin nhận tất cả !

75. Chương 22 - 1

Chap 22: NAN GIẢI

Chap 22.1:

Hấn đã ra khỏi nhà từ rất lâu rồi mà nó vẫn đứng như trời trồng như thế, đầu óc nó bây giờ ong cả lên ... nó ko thể xác định cảm xúc của bản thân bây giờ là gì nữa , chỉ biết là mình vừa làm 1 điều ngu ngốc là khiến người con trai mình yêu phải chịu tổn thương nặng nề chỉ vì lời nói cứ như là ko cố ý đó ! Ông quản gia gọi nó một lúc nhưng thấy nó chẳng động đậy gì nên cũng rời đi, ông hiểu, nó cần yên tĩnh ~

Lời nói đã thốt ra, đồng nghĩa là hấn sẽ ko cho nó bước vào cuộc sống của hấn nữa, nó hiểu tính của hấn thế nào mà ! Dù hấn ko nói ra, nhưng nó vốn hiểu rằng, để tìm được câu trả lời cho bản thân, để cân bằng giữa sự an toàn của nó với việc của Tổ chức trong tương lai, hấn đã phải suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều ... Ấy vậy mà hôm nay nó lại buông ra khỏi miệng những lời đó, có tàn nhẫn quá hay ko?

Ừ thì nó hối hận ~

Hấn luôn dùng hết khả năng để bảo vệ nó, nó hiểu, cả trận với tụi anh em Gai-Goc đợt đó, cái tiêu đó là của bọn ngược phe với gia đình hấn, đương nhiên là nhắm vào nó, lúc đó cũng đã thấy hấn bảo vệ nó thế nào rồi, dù lúc đó họ chưa có 1 tên gọi chính thức nào ới quan hệ của cả hai, từ khi nó và hấn quen nhau, hấn đã rất chú trọng vào an nguy của nó, hễ nó ra khỏi nhà đi đâu đó, dù đang bận rộn chuyện gì hấn cũng gác lại để đi cùng với cô người yêu của mình, với 1 người chưa từng quan tâm người khác, nổi tiếng máu lạnh và tàn bạo nay có những hành động này, có phải chẳng là yêu rất nhiều rồi ko ?

Nó cần yên tĩnh, cần cả thời gian nữa ... Nó muốn hiểu rõ hơn về quá khứ của mình, nếu tốt hơn, hãy để kí ức những năm tháng đó quay trở về với nó đi ! Nếu thế cách tốt nhất để tìm lại kí ức là phải chính bản thân mình tự thân quay trở về nơi chốn cũ, những nơi mà tuổi thơ đã gắn liền với mình.

Nó lại tìm đến ông quản gia và hỏi về tuổi thơ của mình, nó muốn biết rõ những nơi đó, vùng đất đó, cả cái nơi xảy ra tai nạn nữa ... Dù lúc nghe kể xong về mọi chuyện mình cần biết đồng hồ đã điểm 1h sáng nhưng nó vẫn ko thể ngủ được, nó đã có hết dự định trong đầu mình rồi, đúng, đây ko phải là lỗi của hấn nhưng ... lời nói đã nói ra thì làm sao rút lại được chứ ? Huống hồ lời nói đó còn khiến người khác đau đến thất lòng, đau đến mức 1 người biết kiềm nén cảm xúc như hấn đã phải để lộ ra hàng vạn tia đau đớn trong đôi mắt màu xám tro vốn dĩ rất sắc, nhưng trong giây phút ấy, dường như đôi mắt đó ko còn như bình thường nữa,

nó ko còn vô hồn, ko còn sắc bén ... nó ánh lên nỗi đau như nỗi đau đã ánh lên mỗi khi hấn nhắc đến ba mình. Hay thật ... nó lại là người khiến hấn phải tổn thương dù sau hiểu lầm trước đó đã tự nhủ với lòng sẽ ko bao giờ để hấn chịu bất kì thương tổn nào nữa, giờ thì sao chứ ?

Đây là lần đầu tiên nó tự trách mình vì đã ko kịp ngăn lời nói phát ra khỏi miệng !

Nếu hấn đã quyết tâm đẩy nó ra thì nó biết, dù nó có nói thế nào hấn cũng sẽ ko đồng ý ‘ kéo nó’ lại ! Huống hồ dùng lời nói cũng ko phải là cách của nó, nó sẽ dùng hành động để hấn lại chấp nhận nó như hấn đã từng !

Sáng mai nó sẽ lên đường sớm, lên đường tìm về nơi đã chứa những kí ức của mình ! Nó ko chắc bản thân mình có nhớ lại hay ko, nhưng dù sao cũng phải thử, bây giờ ko nhớ thì sau này sẽ nhớ, dẫu sao thì nó bị mất trí nhớ vì bị sốc quá thôi, chỉ cần có thứ gì đó tác động nó sẽ nhớ lại, nó nghĩ như thế !

Pj là bạn thân nó mà, chuyện này Pj cần được biết !

- Một chút có về ghé qua nhà Zu ! Ok ? – nó nói qua điện thoại.

Pj ngẫm nghĩ một lúc, cũng được chứ nhỉ, ko phải về nơi có Khánh Hạ và Ken, vậy thì chẳng phải tuyệt quá sao ? Trả lại ko gian cho họ vậy !

- Chuyện quan trọng hả ? – Pj.

- Rất quan trọng ! – nó khẽ đáp.

- OK !

Pj đồng ý xong 2 người còn nói vu vơ gì đó rồi nó cúp máy. Nó thử gọi cho hấn nhưng hấn ko bắt máy, hấn từ chối nhận cuộc gọi của nó. Cảm giác bị từ chối cuộc gọi cũng ko dễ chịu gì, rõ ràng đang nghe những tiếng tút tút chờ máy rất dài nhưng rất nhanh sau đó lại nghe những tiếng tút tút ngắt quãng, và sau đó là tiếng ò e í, thuê bao ko liên lạc được ! Thế đấy, hấn khóa máy luôn rồi !

.

Hấn vừa về đến nhà là lao ngay vào phòng ba mình, nhìn mặt hấn dần dần sát khí như thế mọi người đều ngăn lại, mọi người sợ sẽ có chuyện xảy ra mất.

Ba của Jun rất quan tâm về con trai của mình, ngày đó hấn đi đâu và làm gì ông đều biết hết, thật ra thì đứa con trai ấy luôn nằm trong tầm kiểm soát của ông, thế nên người con gái mà con trai ông đang quen lẽ nào mà ông ko biết chứ. Ông đã biết hấn đến nhà nó, đến rồi vậy những chuyện cần biết chắc cũng đã biết rồi, chắc hấn cần tìm ông nói chuyện, nói chuyện thôi mà, cũng chẳng có gì to tát, mà cha con gặp nhau cũng ko nhất thiết phải làm căng làm gì, vậy là ông cho hấn vào phòng làm việc của mình.

Hấn nhào tới chiếc bàn ông đang ngồi, thấy ông đang ngồi đối diện mình một cách bình thản hấn nhú mày nhìn, chẳng khách khí đập mạnh tay xuống bàn như để dẫn mặt, theo thế tựa hấn 2 tay lên bàn, khum sát vào mặt ông nghiêng răng.

- Tại sao ông lại giấu tôi hả ?

- Ta ko biết mình có nên nói ra hay ko nên đã nhờ vào ông Trời ! Con đã nghe ông quản gia nói rồi mà !

Trông hấn lúc này như đang kìm nén cơn giận dữ lắm, nửa trách ba mình nửa ko trách, vì ông đã tạo nên 1 cuộc sống an toàn cho người con gái mà hấn đã rất trân trọng, đã thế còn chu cấp cho nó rất hào phóng nữa, dù hấn có biết chuyện hay ko biết chuyện thì ông vẫn sẽ chu cấp cho nó suốt cả 1 đời còn được ý chứ vì ba nó trước khi ra đi đã nhờ ông chăm lo gia đình của nó, đó là tâm nguyện lớn nhất được ba nó nói ra trước lúc nhắm mắt, từ lúc bắt đầu làm việc là ba nó rất trung thành với Tổ chức, kĩ năng thành thạo, là 1 sát thủ rất chuyên nghiệp, là thế, nhưng ông ấy chưa bao giờ đòi hỏi hay đòi thêm bất cứ cái gì ! Đó là 1 điều quả thật rất đáng quý !

- Còn chuyện ta đã hỏi con mấy ngày trước, con quyết định thế nào ? Nếu con ko muốn thì ta cũng ko ép !
- mất ông ánh lên 1 tia yêu thương hiếm hoi, từ nhỏ hấn đã chịu nhiều thiệt thòi rồi, ông luôn bắt hấn phải làm theo ý mình, đến khi ông nhận ra sai lầm của mình thì xem ra hấn đã bị từ ‘cắm hận’ làm phai mờ đi nghĩa cha con rồi, thế nên bây giờ cách tốt nhất để lấy lại dần tình yêu thương và niềm tin nơi hấn là để

hắn tự quyết định chọn con đường của mình , có thể hơi lâu, nhưng thời gian sẽ trả lời tất cả mà, ông ko nên chen vào cuộc sống của con mình quá nhiều, ông có lỗi với hắn lắm rồi, hắn trở thành 1 người như bây giờ, 1 phần rất lớn đều là do ông cả- Đương nhiên là dù con đi con đường khác, ta vẫn sẽ bảo vệ con khỏi những nguy hiểm! – ông mỉm cười hiền hậu, nụ cười ko hề toan tính hay mưu mô.

Bất chợt nhìn thấy ánh mắt và nụ cười đó, hắn chợt xao lòng, tại sao hắn lại có cảm giác này nhỉ? Là ám áp đó ... 1 chút thôi ... Hắn đã nhiều lần cãi vã với ông và quát lên hỏi rằng liệu có bao giờ ông quan tâm tới cảm xúc của người con như hắn, có bao giờ hỏi hắn muốn gì, thích gì hay ko ... Cái cảm giác mà hắn luôn khao khát nhận được từ người ba của mình ! Đấy mắt hắn có cái gì đó dịu đi, chẳng còn là những tia gay gắt như muốn thiêu sống người khác, có cái gì đó dao động nơi ánh mắt, hắn đứng thẳng người dậy, khoanh tay nhìn ông rồi lên tiếng.

- Chừng nào ông xuống, cái ghế đó – hắn nhướn mày ý chỉ cái ghế ông đang ngồi – tôi sẽ lên !

Hắn nói 1 cách mau chóng và dứt khoát, ông tưởng chừng như bản thân đã nghe lầm, lúc nghe xong, ông cứ tưởng mình nghe nhầm, ko thể làm chủ bản thân mà mắt đột ngột mở to hết cỡ, thấy biểu cảm của ông, hắn khẽ nhếch môi cười rồi tiếp tục.

- Nhưng ông vẫn phải đảm bảo an toàn cho người con gái đó ! – giọng hắn trầm xuống.

- Con bé ấy có ông quản gia chăm lo, dẫu sao thì lão quản gia cũng ko phải tay vừa, còn trong ngôi nhà đó thì yên tâm !

- Ko, ý tôi là những lúc cô ấy ra ngoài!

- OK! – ba hắn ko chần chừ mà đồng ý ngay- Con khỏi nói ta cũng biết mình nên làm gì mà, kể cả khoản chu cấp, từ đây đến cuối đời cũng ko là vấn đề !

Hắn gật đầu thỏa mãn, vậy là xong, dẫu sao thì cũng sắp hết năm học, nên hạn chế gặp nó cũng tốt, dẫu sao thì trong khoảng thời gian này chắc là còn nhiều thứ quan trọng với nó ... hơn hắn. Tính ra quen với 1 người như hắn nó cũng chẳng có tương lai gì, cũng chẳng biết khi nào sẽ chết, gia đình nó đã tan nát vì gia đình hắn rồi, chỉ còn duy nhất nó thôi, hắn ko muốn nó phải vì hắn mà chịu bất kì điều gì nữa, đau quá cũng sẽ buông thôi, rồi khi nỗi đau của nó vượt qua giới hạn nào đó nó cũng sẽ buông tay mà, nhỉ? Hắn sẽ ổn ngay thôi, có cơn đau nào mà hắn chưa quen chứ! Quen 1 người khác, tương lai của nó sẽ vui hơn và sáng hơn rất nhiều ! Thế giới của hắn là 1 thế giới của bóng đêm, của tội lỗi và máu me, thế giới của hắn lúc nào cũng phải thanh trừng lẫn nhau để giành được sự sinh tồn, chẳng ai đảm bảo được cái gì cả; còn thế giới của nó tràn ngập đủ sắc màu, đủ niềm vui tươi !

Đen trộn với bất kì màu nào cũng đen thôi, hắn ko thể để màu đen tội lỗi đó thấm vào cuộc sống của nó được ! Cũng phải cảm ơn nó đúng ko ? Vì nhờ nó mà hắn có thêm động lực để đẩy nó ra khỏi cuộc sống của mình ~

- Tối nay có vụ nào ngon ko ? – hắn ngược đầu nhìn ông.

Hôm nay hắn làm ba của mình đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, chẳng phải hắn đã từng oán trách ông vì đã đào tạo hắn thành 1 cỗ máy giết người sao ? Lần cuối cùng tay hắn nhuộm máu là lúc hắn 12 tuổi, là bắt đầu dĩ hắn mới giết người thôi, chỉ là 1 bài kiểm tra nhỏ để đánh dấu hắn đã ‘tốt nghiệp’ , bài ‘kiểm tra’ vượt qua cả mong đợi của ông, hắn đã hoàn thành 1 cách rất xuất sắc chỉ trong khoảng thời gian tích tắc ! Tuyệt vời !

- Con muốn tham gia ? – ông hỏi lại để tìm một sự khẳng định.

- Ko trả lời vậy tôi đi đây ! – hắn đẩy ghế đứng dậy, định quay đi thì ông vội lên tiếng.

- Có, vậy con chỉ huy trận này ! Ta tin tưởng con ! Vào chuẩn bị đi, ta đi thông báo ọi người biết !

Hắn ko quay lưng lại, chỉ đứng im nghe , nghe xong rồi bước tiếp, dáng vẻ bình thản cứ như chuyện sắp làm là 1 việc rất nhỏ vậy.

‘Chúng ta, mỗi con người đều đeo ít nhất một cái mặt nạ, hình thành ít nhất một thói quen, để che đi những khổ sở, hỗn độn, khốn đốn trong mình . ‘

Nếu nói thế thì hẳn chính là người tiêu biểu nhất, ai cũng thấy hẳn lạnh lùng, tàn bạo nhưng chưa ai thấy được những nỗi đau mà hẳn đã phải trải qua trong suốt thời gian trưởng thành; ai cũng nói hẳn ko biết yêu thương vì lẽ đơn giản trong mười mấy năm qua, từ khi mẹ mất, hẳn có còn nhận được tình thương đâu; ai cũng nói hẳn đánh người ra tay đánh người rất ko nhân nhượng, chỉ cần đánh là sẽ đánh tới cùng, có lúc đánh người ta phải nhập viện nhưng có ai hiểu từ khi còn nhỏ hẳn đã bị bạo hành tinh thần, chiếm gần hết lứa tuổi đang phát triển là những ngày đối đầu với những bài rèn luyện khắc nghiệt như cực hình để trở thành 1 người thừa kế trong tương lai, họ cũng có nhân nhượng với hẳn đâu ! Là 1 thân 1 mình hẳn tự chống chọi để đứng dậy ! ‘Thừa kế’ ? 2 từ đó nghe hay lắm nhưng ‘thừa kế’ điều đó thì hay lắm sao ? Hẳn cũng có ước mơ, hẳn từng mơ lớn lên sẽ trở thành 1 bác sĩ, nhưng hẳn biết, ước mơ đó sẽ ko bao giờ có thể thực hiện được ! Nghề chọn mình chứ mình ko chọn nghề ! Bạn nên nhớ kĩ điều đó ! =)

Ai cũng nói hẳn nhưng ko ai biết

Hình như con người ai cũng thế, họ luôn nhìn người khác rồi nhận xét chứ ko hiểu rõ về người đó ! Sao lại ngộ vậy chứ ? Cứ nhìn 1 người rồi lại nói “ Nhìn là biết ... “ ! Đời !

‘ - Ngoại hình và gia cảnh luôn là một thứ gì đó

- Mà xã hội mang ra để nhận xét một con người :) ‘

Yêu mà ko đảm bảo được hạnh phúc thì hẳn ko có đủ can đảm ! Jun cũng là con người, cũng có những giây phút yếu lòng. Và dù bạn có mạnh mẽ đến mấy thì trên đời này vẫn có người khiến bạn trở nên yếu đuối mà thôi !

Nó gọi cho hẳn, hẳn để điện thoại rung như thế, xem như ko biết gì cả, ko thấy ai bắt máy nó sẽ ngưng ngay thôi, chẳng ngờ được là nó cứ gọi mãi, vậy là hẳn từ chối nhận cuộc gọi, cũng tới giờ ‘ra quân’ rồi, tắt nguồn điện thoại luôn chắc sẽ tốt hơn !

‘ - Xin lỗi ~

- Vì Anh đã từ bỏ một người rất yêu thươngq Anh. . . ‘

- Con trai, lần đầu, hy vọng sẽ thành công ! – ông vỗ vai con trai mình.

Hắn cười, nụ cười tự tin lẫn chút ngạo nghễ. Là hẳn thì nhất định sẽ thành công thôi !

Vụ lần này ko lớn lắm chỉ là phá 1 chuyển giao dịch bạch phiến thôi, 1 trong 2 phe giao dịch là kẻ thù của Tổ chức, phá được thì tốt, số bạch phiến đó sẽ về tay gia đình hẳn, giấu lại cũng lời đó chứ ! Vả lại cũng ko nhất thiết phải bắn chết người, chỉ cần bắn họ bị thương là được ! Nếu họ ko làm gì quá thì ko cần phải giết họ, ba hẳn đã nói thế, hẳn vì đây là lần đầu tiên nên ba hẳn muốn hẳn làm quen dần ~

Hắn phân chia đàn em thành từng nhóm nhỏ để làm việc, hẳn rất quyết đoán, chỉ qua cách phân công và chỉ huy mà bề dưới cũng vô cùng tôn trọng người nhỏ tuổi như hẳn, quả là 1 cái đầu biết tính toán và suy nghĩ ...

Theo sự phân chia, lúc cuộc giao dịch bắt đầu, 1 nhóm do Jun chỉ huy đã ‘ dạo vòng ngoài’ tạm thời bắn thuốc gây mê vào bọn canh gác của 2 phe cho bọn chúng ngậm miệng lại, sau đó nhóm đó sẽ chia nửa, 1 nửa đứng đó gác, 1 nửa tiến vào hiểm trợ, sau khi bắn bọn gác hẳn sẽ lấy số hàng trên xe vận chuyển đến xe mình.

Mọi việc cứ thế mà diễn ra, quả đúng như hẳn đã sắp xếp, đầu vào đó, số hàng vào trọn tay hẳn, mọi phe đối lập đều bị tuốt hết vũ khí, hẳn tạm thời chưa hiện diện rõ ràng, vì trời lúc này còn tối, ánh đèn ô tô và đèn pin cũng đủ để nhìn thấy rõ mặt hẳn, thế nên chuyện xảy ra, chẳng ai biết phía sau là ai !

Chỉ là ko ngờ vào phút cuối, có 1 tên trong nhóm đối đầu còn giấu vũ khí trong người, trong lúc hẳn đang kiểm tra hàng, dù tên đó đang bị thương vẫn ngoan cố nã đạn vào người hẳn 2 phát, 1 phát ngay bả vai trái, còn 1 phát ngay tay đang cầm gói hàng, hẳn đoán chắc là tên đó định nã vào đầu hẳn chỉ là sức lực đuối dần nên lệch hướng xuống vai .

- Mẹ kiếp ! Biến khỏi cuộc đời đi !

Hắn cầm súng và bắn thẳng vào đầu tên bắn lên chỉ với 1 phát, điều đó làm cho những người bề dưới ko khỏi ngạc nhiên, quả thật nhắm rất chuẩn, và thời gian nhắm cũng rất nhanh, chỉ là cầm súng, nhìn lướt rồi bắn, chưa tới 5s ...

- Thiếu gia, có sao ko ? – 1 người đàn ông sốt sắng hỏi.

- Ko sao ! Coi nó thuộc phe nào, giết hết !

Hắn bắt đầu thở gấp , mồ hôi tuá ra khắp cơ thể, máu loang ra cả vùng áo, vì hắn mặc trang phục đen nên chẳng ai biết được máu nhiều thế nào ! Vậy mà hắn vẫn cố đứng vững đi vào xe, gương mặt ko thể hiện 1 chút đau đớn, hắn quả thật che giấu giỏi thật, hết như người ba của mình, cả cái bản tính độc tài và quyết đoán nữa, hắn đã ko ngần ngại mà kêu giết hết, hắn chẳng sợ động chạm đến ai cả, quả thật là đáng nể trọng. Thứ duy nhất còn tồn tại trong đầu hắn trước khi rơi vào trạng thái hôn mê là bản thân hắn hình như vô dụng thật rồi !

.

Mở mắt ra, hắn thấy mọi người đang chăm chú nhìn hắn, có cả Ken và Nan nữa, mặc ai cũng hiện lên 1 nỗi lo, chân mày dí sát vào nhau, nhìn quanh, hắn tự nở nụ cười mỉa mai, người hắn nóng phùng phùng, kiểu này là viên đạn chưa được gấp ra chắc rồi, cơ thể hắn ê ẩm lắm ... Tự cười khinh chính bản thân mình, có như thế cũng làm ko xong vậy làm sao có thể bảo vệ nó được chứ, buông tay nó quả là đúng mà ! 5, 6h sáng gì đó rồi, hắn hôn mê gần 1 tiếng đồng hồ !

- Con trai làm tốt lắm! Tất cả hàng đều nằm trong tay chúng ta, vả lại con đang trở thành 1 nhân vật bí ẩn đấy! – ông hiểu 1 người tự cao như con trai mình đang nghĩ gì ...

- Thế sao ?- hắn cười, 1 nụ cười hờ hững.

- Jun, Zu tới kia!- Ken nhắc khéo khi thấy nó đứng ngoài cửa.

- Phiên mọi người ra ngoài hết, tôi có chuyện riêng cần nói! – hắn đã lên tiếng, ko lẽ mọi người ở lại à?

Nó thấy hắn mà ko khỏi xót xa, mặt hắn trắng bệch ... nghe đâu bác sĩ riêng của gia đình đang ở xa, muốn ông về đây phải chịu khó chờ ...

- Đến làm gì ? Cút đi!- hắn nghiêng mặt qua 1 bên.

- Jun ... – nó gọi khẽ.

- Tôi ko nghĩ chúng ta còn gì với nhau đâu ! Đi đi, tìm lại kí ức của mình, sống thật tốt ! – hắn trầm giọng, hắn đang kìm nén cơn đau, cả tinh thần và thể xác.

- Chúng ta ...

- Hết rồi . – hắn chen ngang câu nói của nó – Về đi, ko khéo lại liên lụy đến cô ! Thấy rồi đó, bản thân tôi, tôi còn ko thể bảo vệ được, bên tôi ... chẳng được gì đâu ! – hắn nghiêng mặt qua nhìn nó, nở nụ cười nhạt.

Trong đôi mắt đó ko còn là sự yêu thương nữa ! Lại là đôi mắt của ngày trước, vô hồn và lạnh lẽo ... Nó đau ! Nó làm tổn thương hắn mất rồi ! Chuyện lần này lại xảy ra như vậy, lại như 1 nhát dao đâm vào tim hắn ! Nhục mặt ko, lần đầu mà tơi tả như thế ý ! H.a.h.a

Nói mãi nó vẫn ko về, hắn dùng sức ngồi dậy, chỉ thẳng tay về phía cửa, giọng điệu chẳng to cũng chẳng nhỏ nhưng rõ ràng nó chẳng chứa bất kì cảm xúc nào.

- Cút !- hắn thở khó khăn.

Mắt nó ướt ướt, nó đưa mắt nhìn hắn thật kĩ, vô tình thế sao ?

Hắn động tay lấy chiếc điện thoại nơi đầu giường.

- Có biến đi ko ? Hay muốn tôi gọi người vào ‘quét’ ra hm?- hắn đánh mắt nhìn nó.

- Chỉ cần em đi là được mà!- nó cắn chặt môi, trông mà xót xa lòng, chưa bao giờ hắn thấy nó phải vì ai mà hạ thấp mình như thế - Anh ... nhớ chăm lo cơ thể !

Vội nói thật nhanh rồi nó bước ra khỏi cửa, nó đau quá !

Hắn thở dài, nằm bệt xuống giường ... hắn cũng đau muốn nát tim ra đây này ! Xua đuổi người mình yêu thương có sung sướng gì cho cam. Là cái cảm giác muốn níu lại mà bản thân cho phép, muốn lau nước mắt cho người ấy mà tay ko thể vươn ra ... Hắn lại làm nó khóc, rồi sẽ ổn thôi đúng ko ? Ko có hắn nó cũng sẽ sống tốt mà, rồi nó sẽ trở về cuộc sống trước đó ! Rồi nó sẽ lại mạnh mẽ.

Mắt hắn lại ướt, đó là giọt nước mắt bất lực ! Bất lực ọi chuyện, hắn muốn buông xuôi, muốn quên hết, muốn được đi theo mẹ của mình ... nhưng mọi thứ đều ko thể ! Cuộc sống còn qua 1 nhiệm thứ hắn phải có trách nhiệm đối diện, trốn tránh là 1 hành vi hèn nhát và yếu ớt. Hắn đúng là 1 gã trai tồi tệ ! K.hôn nạn, hắn tự nguyện rửa bản thân mình!

Xin lỗi, cho đến cuối cùng Tôi vẫn là 1 gã trai tồi, Em vốn dĩ là cô gái tốt nhất trong tim Tôi ! Đi đi ! Rồi Em sẽ ổn thôi ~ =)

Thần Nông yêu rất sâu rất đậm, nguyện vì người yêu mà hi sinh tất cả, dường như cả 2 đều ko quan tâm tới cung hoàng đạo của mình, cả hai người đều là Thần Nông và họ yêu nhau ! ~

76. Chương 22 - 2

Chap 22.2:

- Sao ? Anh Jun đã cư xử như thế à ? – Pj nhúu mày trong tay vẫn ôm chặt lấy nó, đây là lần đầu tiên nhỏ thấy nó xuống tinh thần như thế, nói ra thì có hơi quá nhưng Pj đã nghĩ Zu là con người ko có cảm xúc cơ – Ngoan ngoan, chúng ta đều biết nỗi khổ của Jun mà ... anh ấy cũng ko vui gì khi nói ra những điều đó đâu ! – Pj vỗ về cô bạn đang thút thít trên vai mình.

- Chỗ này ... – nó ôm lấy ngực trái của mình – đau ! – cơn đau này chẳng thể diễn tả bằng lời được, buốt đến tận tim, cứ như bị hàng ngàn mảnh vỡ ghim vào vậy, nhói lắm ~ Biết là hắn cũng chẳng sung sướng gì khi buông ra những lời phũ phàng như thế nhưng bản thân nó vẫn khó mà chấp nhận được cái cảm giác bị xua đuổi như tạt gáo nước lạnh vào mặt như vậy, mới hôm qua hắn còn đối xử với nó nhẹ nhàng lắm, vậy mà ... , cứ như người hôm qua và cả những thời gian trước là 1 con người khác, người ban sáng là 1 người khác vậy !

- Có đi nữa ko ? – Pj nhìn thật sâu vào mắt nó.

- Phải đi ! Đó là cả 1 quá khứ có lẽ ... rất đẹp nhưng chứa nhiều nước mắt ! – Zu gạt nước mắt khỏi mặt mình.

- Vậy ... đi bây giờ nhé ? Zu biết đường ko ? – nhỏ tò mò hỏi.

- Ko biết thì hỏi dần cũng đến thôi ! Ko sớm cũng muộn ! Có muốn về nhà thu xếp ko ? Chừng 2, 3 ngày ! – nó lấy lại vẻ mặt lạnh tanh thường khi, nếu mắt nó ko sưng thì chẳng ai biết được nó đã khóc đâu.

- Về ? À thôi ko cần ! – Pj mỉm cười, nhỏ đi đâu cũng vậy thôi, chắc là Ken cũng chẳng quan tâm đến đâu, ko cần phải chăm sóc tên đó làm gì, bên cạnh đã có Khánh Hạ rồi đó thôi !

Trước khi lên đường, Pj có gọi cho Ken bảo là sẽ ko về nhà 2, 3 hôm, nhỏ bịa lý do là muốn đi đâu đó, cũng may là đang trong thời gian trường bọn nó cho người về để nâng cấp các thiết bị dạy và học nên tạm thời cả bọn được nghỉ, Ken cũng muốn hỏi nhưng lại ko thốt lên bất kì câu từ gì cả.

~

Sau hơn nửa ngày băng băng trên đường, lúc xế chiều 2 người cũng đến nơi, đó cũng như là 1 vùng đồng quê vậy, nhưng khung cảnh đẹp lắm ! Nhờ những lời căn dặn, chỉ dẫn của ông quản gia, rốt cuộc nó cũng đã đến nơi.

- Là ngôi nhà này ?

Trước câu hỏi của cô bạn thân, nó nhẹ nhàng gật đầu. Ngôi nhà đã bám đầy rêu phong, nó được thiết kế bởi những gam màu rất hài hòa và đẹp mắt, bây giờ chỉ trông cổ hơn 1 chút, vốn dĩ ngôi nhà này vẫn được

ba hần giữ lại, vẫn có người dọn dẹp thường xuyên ý chứ ! Nó và gia đình đã từng gắn bó với ngôi nhà này khá lâu !

Nó và Pj bước vào ngôi nhà, ngôi nhà trống ko nhưng vẫn gợi cho nó có cái cảm giác gì đó quen thuộc lắm, bất giác nó thấy chạnh lòng.

- Có ấn tượng ko? – Pj hỏi nó.

Nó khẽ lắc đầu, cảm giác thì có quen thuộc thật nhưng đáng tiếc là ấn tượng nó hoàn toàn ko có.

Được 1 lúc, 2 người họ rời khỏi nhà và đến quảng đường đã từng xảy ra tai nạn.

- Ông quản gia nói tai nạn xảy ra ở đoạn này- nó đứng trên lề đường nhìn xuống.

- Nơi đó ? – Pj.

Đáp lại là 1 cái gật đầu.

Chết tiệt, đi lại nơi này cũng ko khá hơn, hoàn toàn ko có 1 chút ấn tượng, nơi này cũng như mọi nơi nó đã đi qua, ko có gì đặc biệt, vậy thì làm sao mới nhớ lại đây chứ, làm sao để lấy lại hồi ức bị mất ? Đầu óc nó trống rỗng !

- Vẫn ko có ấn tượng sao ? – Pj.

Nó khẽ lắc đầu rồi quay lưng đi đến chỗ đỗ xe.

- Từ từ sẽ nhớ lại thôi, chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi đã ! – Pj cố động viên nó- Ở đây đồng hoang cũng nhiều, đất bỏ trống cũng ko ít, đúng là ngoại ô ! Ko biết chỗ trọ có gần đây ko nữa ! – Pj ngán ngẩm nhìn xung quanh, màn đêm bắt đầu nuốt chửng ko gian xung quanh, mặt trời dần lặn xuống từ lúc nào.

- Ko đâu, khi xưa nơi đây cũng nhộn nhịp, chỉ là ko bằng thành phố, dần dần theo nhu cầu cuộc sống, họ cũng rời đi hết ! – nó chậm rãi đáp lời khi tra chìa khóa vào ổ.

- Ở đây ko làm ăn được à ? – Pj tròn mắt nhìn nó.

- Được, nhưng con người vốn dĩ rất tham lam mà ! – nó nhếch môi cười rồi cho xe chạy đi.

Hình như có cái gì đó ko bình thường, tốc độ xe nhanh hơn mọi khi.

- Zu chạy nhanh hơn thường ngày ? – Pj nhíu mày khi nhận ra điều kì lạ.

- Zu ko giảm xuống được, kẹt thẳng rồi ! Mẹ kiếp ! – nó cố thắng lại nhưng dường như ko được.

- Phía trước là nhà hoang đó, nhảy ra đi Zu, nhanh ! – Pj hét lên rồi nhảy ra khỏi xe, đồng loạt nó cũng nhảy cùng, nhảy ra rồi cả 2 còn bị va chạm với mặt đường khá nặng, khi tiếp đất còn lăn vài vòng rồi cơ thể mới nằm yên được 1 nơi, tay chân trầy trụa ko nhẹ tí nào, máu bắt đầu rỉ ra từ các vết thương. Chiếc xe va vào căn nhà tạo nên 1 tiếng động lớn, sau đó là tiếng những bức tường đổ vỡ.

Cả 2 gắng gượng đi lại phía nhau, ban nãy xe đã rất ổn, trước khi khởi hành đến 1 nơi xa thành phố như vậy ông quản gia cũng đã rất cẩn thận cho người sơn sửa chỉnh trang lại chiếc xe của nó, sao lại có thể xảy ra chuyện như thế được ?

- Zu, có nghĩ giống Pj ko ? – Pj nhìn vào mắt nó.

Nó hiểu là Pj đã nghĩ gì , mà hình như tình hình vốn dĩ là như thế thật ... Căng rồi đây ! Kì này ko chết cũng sẽ bị thương, đảm bảo ! Nó hiểu là sự an toàn của cả 2 đang bị đe dọa, bọn nó đang gặp nguy hiểm !

- Zu xin lỗi ... – nó ngập ngừng, thở hắt ra 1 cái- Ko nghĩ bọn chúng sẽ ra tay vào lúc này !

Còn có thể là ai nữa ? Là bọn đối đầu với Tổ chức nhà Jun đã gây ra chuyện này, bọn chúng nắm được điểm yếu của hần rồi thì đại gì mà ko ra tay ngay khi thời cơ đã chín mùi chứ ! Kì này 1 mũi tên mà bắn trúng được 2 con nhạn, bọn chúng ko chắc Pj là người yêu của Ken vì Ken vốn dĩ chỉ ‘chơi qua đường’ thôi, nhưng xem ra Pj trụ lâu nhất chắc cũng phải có giá trị nào đó chứ, nếu ko có giá trị thì thôi, giết cũng ko muộn mà ! So ra thì bọn chúng ghét bên Jun hơn nhưng như thế ko có nghĩa là ưa bên Ken, cả 2 tên này đều là người kế thừa tương lai của 2 Tổ chức lớn, vốn dĩ là định diệt Jun trước, từ từ đối phó từng người,

nhưng xem ra kì này thuận lợi thật ! Bội thu ! Bọn chúng bám sát nó và hẩn lâu rồi nhưng ko có cơ hội ra tay, lần này cơ hội đã đến thì xem ra phải biết chụp lấy chứ !

- Nếu ko có Pj, Zu sẽ còn tệ hơn ! Có chịu chịu chung ! Chúng ta chạy đi, nhanh lên !

Nó và Pj dùng hết sức để chạy, quả là thế thật, tiếng chân người rượt đuổi theo sát phía sau, xem ra bọn chúng bắt đầu hành động rồi ! Trời đêm vốn tối, vào những khu ko có đèn đường chiếu rọi càng khiến ko gian mù mịt hơn, bọn nó chạy theo quán tính cả ! Ánh đèn của đèn pin soi rảo riết quanh khu vực, kì này muốn thoát cũng khó khăn.

Chắc là sẽ mang phiền phức đến cho cả hẩn và Ken đây ... Nó chợt lo sợ, hẩn là 1 người ko có gì là ko dám, nhưng tình trạng hẩn đang ko tốt, nếu lúc này mà đối đầu thì e rằng người bất lợi là hẩn thôi. Nó ko muốn hẩn bị gì đâu! Chỉ nghĩ đến cái viễn cảnh tồi tệ nhất, tim nó đã muốn ngừng đập rồi, bọn này vốn dĩ chẳng tốt lành gì, nó chỉ sợ bọn chúng lại giở chiêu trò ra làm cho hẩn 1 vố ...

- A ! – vấp phải gò đất nhô lên giữa đường, Pj trượt dài trên mặt đất, vậy là lại xuất hiện thêm vài vết thương ở vùng khuỷu tay và đầu gối nữa.

Nó biết Pj bị té, nhưng chẳng biết rõ là Pj đang ở phía nào của nó nữa, nhưng do có những ánh đèn pin của bọn người đó rọi vào, nó đã nhanh chóng thấy được, tuyệt nhiên vào lúc đó, họ chỉ tập trung chiếu ánh đèn vào Pj chứ ko rọi lung tung tìm nó nữa. Nó hiểu, họ đang dùng Pj để nhử nó.

- Chạy đi ! Nhanh lên ! Pj ko sao ! – Pj nói to, nhỏ cũng chẳng biết nó đang đứng ở đâu nữa.

Nó chẳng thể bỏ Pj mà chạy được, nó có chạy cũng chưa chắc nó sẽ thoát, nhưng nó sẽ thử, có điều là nó sẽ kéo Pj chạy chung ! Nó chạy về phía ánh đèn, kéo nhanh Pj đứng dậy, lúc này bằng cảm nhận, nó và Pj biết mình đã bị bao vây ! Tối thế này, 2 người chẳng thể làm gì được, khi giác quan cảm nhận được có người lại gần mình thì tay chân bắt đầu hoạt động, xem ra đông lắm, đông hơn bọn nó rất nhiều, chẳng nói dài dòng làm gì, dù 2 đứa nó có đánh thế nào, có phòng thủ hay tự vệ ra sao đi chăng nữa thì điều bị bắt là ko thể tránh khỏi.

Sau khi được gấp viên đạn ra và sát trùng băng bó lại vết thương, hẩn tỉnh dậy lúc giữa trưa, ko bao lâu sau đó là tiếng trách mắng vang lên:

- Các người làm ăn thế nào mà để mất dấu họ chứ ? – hẩn nghiêng răng.

- Cô ấy chạy nhanh quá ! Đường lại đông, chúng tôi ko thể bám sát được ! – những người phụ trách bảo hộ cho nó cúi đầu.

Hẩn đập mạnh tay xuống bàn tạo nên 1 tiếng động lớn khiến mọi người ai nấy cũng giật nảy mình, ai cũng biết là hẩn đang cố kìm nén cơn tức giận sắp trào dâng, hoạt động đã lâu, biết hẩn từ khi hẩn còn bé xíu, chưa bao giờ họ thấy hẩn kích động như thế, dù là với ba hẩn, hẩn có những thái độ tiêu cực đi chăng nữa thì cũng ko bao giờ nó đạt ngưỡng tới mức này, trước mọi người, hẩn luôn được nhận xét là 1 người giấu mọi cảm xúc vào bên trong dù đó là sự tức giận, đôi khi nó được bộc lộ nhưng chỉ ở 1 ngưỡng nhất định. Chưa bao giờ họ lại cảm nhận được trong mắt hẩn lại chứa những ngọn lửa muốn thiêu sống cả người nhìn như thế, vốn dĩ đôi mắt đó vốn băng lãnh, trống ko và ko hề biểu lộ bất kì cảm xúc nào dù là nhỏ nhất, như vậy cũng đủ nhận ra, nó trong hẩn chiếm vị trí quan trọng thế nào !

- Cậu chủ, ông quản gia của cô ấy nói cô ấy trở về nơi ngày xưa !

- Các người xuống đó tìm dấu cô ấy ngay lập tức ! – hẩn liếc mắt qua từng người, ánh mắt sắc đến gai người, chẳng ai có can đảm để nhìn sâu vào mắt hẩn.

Ken đột nhiên tự cảm thấy sẽ có điều chẳng lành, có khi nào Pj đã đi với nó hay ko ? Điện thoại cả 2 ko thể liên lạc được, quả thật họ ko muốn bị làm phiền rồi !

Lúc này, Ken và hẩn có cùng chung 1 suy nghĩ, cùng chung 1 nỗi sợ ... nỗi sợ đó vô hình nhưng càng ngày càng lớn lên trong lòng mỗi người ... Ở trong thế giới này, nên hẩn và Ken biết rất rõ, bọn chúng hành xử rất dã man, coi mạng sống con người ko là cái que gì cả, thế nên trong lúc giữ lại mạng sống người khác mà làm tổn hại đến cơ thể người đó cũng ko phải là chuyện ko thể !

Jun thề, nếu có chuyện gì xảy ra thật thì Jun sẽ bắn nát sọ cả bọn !

Trời càng xế chiều mà tin tức của nó và Pj ko nghe ai báo về cả, điều đó khiến lòng hấn và Ken nóng như lửa đốt, chẳng thể ngồi yên được.

Hấn chưa từng sợ điều gì cả, kể cả việc phải từ bỏ mạng sống của mình, nhưng giờ đây hấn đã biết thế nào là sợ, là trông, là mong, là ngóng; hấn sợ nó gặp phải chuyện ko hay, từ ban đầu đáng lý hấn ko nên để nó bước vào cuộc sống của mình như thế ! Là hấn sai, tất cả đều do hấn ! Hấn sai vì đã yêu nó nhiều hơn bất kì những người con gái khác. Bên hấn ... chỉ có thể này thôi ! Chỉ mong nó sẽ ko bị gì, chỉ mong mọi linh cảm của hấn là sai ... thì khi đó mọi lo lắng bây giờ của hấn là dư thừa, hấn cũng chấp nhận. Nó thật biết cách làm đảo lộn cuộc sống của người khác.

Ken cũng đứng ngồi ko yên, thật chẳng hiểu vì sao bản thân lại xuất hiện loại cảm xúc này ! Bỗng dưng Ken lại muốn nghe tiếng nhỏ lúc này, cứ chỉ chách chí chách, có khi cãi cộ với nhỏ vậy mà vui tai ... Ken cũng đã điều động người lần tìm dấu vết của 2 người họ, bây giờ cũng ko có tin tức gì cả. Thật muốn bóp nát cái điện thoại. Tên đó sợ Pj sẽ ko chịu được mất. Chuông điện thoại Ken vang lên, chẳng nhìn qua màn hình tên đó đã ấn nút đặt vào tai hỏi dồn dập:

- Sao ? Tìm được rồi hả ?

- Tìm được gì vậy anh ? Em là Khánh Hạ mà, trời tối rồi, sáng giờ anh đi đâu thế, ko về nhà ạ ?

Ra là Khánh Hạ chứ ko phải người đưa tin.

- Ko có gì thì đừng gọi làm phiền tôi ! Về được tôi sẽ về, ko thì thôi ! Bạn !

Sau chữ “bạn” là Ken cúp máy cái rụp ko để Khánh Hạ kịp ú ớ gì, đầu dây bên kia Khánh Hạ tức muốn trào máu vì cắt điện thoại ngang như thế ! Đã thế còn sử dụng cái thái độ đó để nói với chị ta, rốt cuộc ko biết có chuyện gì mà lại quan trọng như thế ?

Điện thoại Ken vừa dứt là điện thoại hấn lại đổ chuông, nhìn dãy số lạ trên màn hình, hấn đưa mắt nhìn Ken, ko khí xung quanh bắt đầu lắng đọng lại, tim hấn đập từng nhịp liên hồi.

- Xin chào ! Lâu lắm rồi tao với mày ko gặp nhau ! – kèm theo đó là 1 tràng cười to.

Mẹ kiếp, biết ngay mà, linh cảm của hấn chưa bao giờ là sai cả !

- Ý mày là thế nào ? – Jun biết rõ ý của người ở đầu dây bên kia muốn gì nhưng vẫn vờ như ko.

- Mạnh miệng dữ ! Có tin vui ày đây ! Con người yêu của mày và thằng chó kia, đang trong tay tui tao đây này ! Haha – gã cười 1 cách điên loạn.

- Thế thì sao ? – hấn cố tình phớt lờ.

- Là người yêu mày đang trong tay bọn tao đây, ***** ! – gã tức giận, hét to qua điện thoại.

Hấn cười khẩy rồi nói to sang Ken.

- Nó bảo nó đang giữ người yêu của tao và mày !

- Người yêu ? Tao có người yêu bao giờ ? – Ken thể hiện sự ngạc nhiên qua lời nói.

- Đó, mày nghe chưa ? Bọn tao chả hiểu mày đang nói cái chó gì cả ! Mày nghĩ bọn tao ngu đến mức để lộ người yêu cho tui bây biết sao ? Bọn tao đêch có ngu như thế !

- Chơi qua đường cả đấy ! Ko ngờ mày tưởng thật ! – Ken cũng góp giọng vào.

- Nghe rồi đấy, đừng có mà xỏ mũi bọn này !

Nói rồi hấn nhanh tay cúp máy, thái độ bình thản ban nãy ko còn nữa.

- Mẹ nó, biết ngay mà ! Nan, bật máy lên chuẩn bị dò tìm nơi phát ra tín hiệu.

- Mày chắc nó sẽ gọi lại chứ ? – Ken nghi hoặc hỏi, ko dưng hấn lại cúp ngang hông như thế. Nhưng chỉ còn cách đó thôi, ban nãy cả bọn chưa chuẩn bị gì cả, nếu tên đó có gọi lại, dựa vào khả năng của Nan, cả bọn ko chừng sẽ tìm ra nơi phát ra cuộc gọi, chỉ cần hấn chịu khó kéo dài thời gian thoại 1 chút thì sẽ ok cả.

- 100%.

Hắn vừa dứt lời thì quả đúng là như vậy, số điện thoại đó gọi lại thật, đương nhiên phải gọi thôi, vì bên đó đang giữ con tin và đặc biệt là có ý định đe dọa bên hắn cơ mà.

- Mày và thằng kia ko đến đây tao giết 2 đứa nó thật đấy !
- Ko liên quan đến tao, ko có gì phải đến cả !- hắn hờ hững đáp.
- Đừng đùa với tao ! Tao ày thời gian từ đây đến đúng 3h đêm, mày phải gọi cho tao, ày suy nghĩ là nhân nhượng lắm rồi ! Ko tao sẽ giết chết 2 đứa nó bằng cách đau đớn nhất ! – gã tiếp tục đe dọa tinh thần.
- Thích thì chiều ! Tao đến hốt xác giúp mày ! Thấy ý kiến đó good ko ? – hắn tỏ ý mỉa mai.
- Đừng đùa với tao ! Nếu mày đã nói thế thì qua 3h đến đây nhận xác !

Lần này gã là người cúp máy.

Vừa cúp máy, hắn nhìn sang Nan, Nan dùng tay ra hiệu ý bảo OK ! Đã lần tìm ra, lần theo đó là sẽ ra thôi ! Xem chừng vị trí này cũng nằm đâu đó ở nơi mà nó đã đến ! Hên là gã cho hạn đến 3h, bây giờ phóng tốc độ đến đó sẽ vừa kịp. Hắn ko nói ko rằng bỏ vào phòng thay đồ rồi mang theo 1 va li chứa những thứ cần thiết ra, cả bọn chợt can ngăn hắn lại.

- Vết thương !!!
- Sẽ ko sao đâu ! – hắn lơ đi mọi lời can ngăn.
- Hay cậu ở nhà, cứ giao việc này cho Ken và Nan là ok thôi mà ! Ko thì để chúng tôi đi theo ! – 1 người lo lắng nói.
- Ở nhà ? – hắn cười khinh thường – Người bị nguy hiểm là người yêu tôi đấy ! Kêu tôi đừng quan tâm được sao ? Đùa !
- Vậy chúng tôi sẽ bố trí lực lượng ! – 1 người lên ý kiến.
- Ko được, sẽ hỏng hết việc ! – hắn bắt bẻ- Ken, mày có muốn đi ko ?
- Hối thừa ! – Ken cũng nhanh chóng đứng dậy, chỉnh trang lại y phục, ko thể nào ko đi được.
- Nhưng ko chừng sẽ mất mạng, vết thương cậu chỉ mới hôm qua thôi ! Chưa lành đâu! Bọn chúng rất đông và ko phải dạng tầm thường như những đám côn đồ đầu đường xó chợ, cậu biết chứ ? – nhiều người nhào lên ý kiến, họ ko an tâm và họ lo cho hắn.
- Chết là hết ! Nói với ông ta tôi đi rồi !

Chỉ ngắn gọn 1 lời như thế hắn đã rời đi. Chẳng ai dám ngăn cản hắn dù họ cho lời khuyên và can ngăn, vì họ đã chứng kiến được hắn đã nổi điên thế nào từ khi họ để mất dấu nó đến tận bây giờ. Nếu dùng 2 từ để diễn tả thì đó là “Đáng sợ” , nhìn thái độ Ken cũng ko khá hơn gì, phần giữa 2 chân mày cứ xô vào nhau, ko cần thiết là ko hề lên tiếng lấy 1 lời, chưa bao giờ họ thấy Ken mang 1 vẻ trầm lắng đến rợn người như thế, mỗi lần tên này xuất hiện ở nhà Jun là cứ nói ko ngớt, Ken có thú vui là chọc tức Jun mà, họ có cảm tưởng như nếu như Ken ko nói thì tên đó sẽ chết ấy ! Họ từng nghĩ 1 người như Ken làm sao có thể làm bạn với hắn và được đề cao như vậy ! Mọi thắc mắc đều được giải đáp kể từ khi có vài người thấy được nụ cười ác quỷ hiếm hoi nở trên môi Ken trước khi tên đó rời đi ! Họ chỉ có thể ví Ken bằng 1 câu duy nhất: Nhìn vậy mà ko phải vậy ! Sau đó họ tức tốc gọi cho ‘ông chủ lớn’ để thông báo tình hình, nghe xong ông nói ông sẽ về để giải quyết.

.

Gã nhìn 2 đứa nó, ban nãy gã bật loa ngoài, cốt là để cho 2 đứa nó nghe, nghe rồi, cũng đã quan sát biểu hiện của nó và Pj nhưng xem ra ko có gì là ko bình thường cả ! Mặt 2 đứa nó vẫn thản nhiên như thế ! Đó là cách thông thường mà người ta hay áp dụng mà, hắn nói như thế là thường thôi, dễ hiểu ! Chẳng qua là thái độ bọn nó tạo dựng lên quá thật và cả 4 đứa phối hợp quá ăn ý thôi ! Nó đang rất lo lắng, nó sợ hắn sẽ liêu mình mà đến đây mất, nhưng nó cũng 1 nửa nghĩ rằng hắn sẽ ko đến, cho đàn em ập vào cũng được, đó là cách tốt nhất để đẩy nó ra khỏi cuộc sống của hắn, cơ mà nếu như vậy thật ... nó sẽ đau lắm ! Nhưng thà là đau 1 chút ... thế nên hắn đừng xuất hiện hay gọi cho gã nhé ? Pj cũng nghĩ tương tự như nó, nhỏ

ko nghĩ Ken sẽ đến, chỉ là, còn nhiều thứ khác quan trọng với Ken ... hơn Pj ~ Khánh Hạ dạo này bám Ken lắm, cũng ko chừng Ken ko thể từ chối được ! Chẳng đại gì phải lo lắng ngược xuôi, hay cất công này nọ cho người đứng ... Đúng mà nhĩ ? À ko, em của người con gái tên đó yêu mới đúng !

- Nó mà ko gọi cho tao, cũng ko có ý định đến đây ! Thì mày và mày – chỉ vào nó và Pj – sẽ ko thấy mặt trời vào ngày mai đâu !

- Đại ca ! Giả sử như 2 thằng đó ko đến, bỏ phé 2 cô em xinh đẹp này ở đây, có thể cho bọn em ‘hưởng’ trước khi thủ tiêu ko ? – 1 tên nói với vẻ gain tà.

- Bọn chó ! Nhân cách thối tha hết như cách suy nghĩ ! - Pj nghiêng răng.

Sau đó là nhổ lãnh trọn cả 1 bạt tay vào mặt vì tội dám sỉ vả bọn đó, cơ mà gã đã ngăn lại, tuyệt đối từ đây đến 3h gã sẽ ko làm gì cả, qua 3h, dù chỉ là 1p thôi, thì mọi chuyện sẽ thế nào cũng được ! Kì này nhất định phải sống chết với nhau, ko là hấn chết thì là gã chết, thế thôi !

K.hôn nạn nhất vẫn là mỗi khi bọn nó thiếp đi vì đuối sức thì gã tuyệt nhiên ko cho bọn nó nghỉ ngơi lâu, ko quá 30p, gã sẽ có cách khiến bọn nó tỉnh dậy, đổ nước lên người sao ? Quá xưa rồi, gã có cách khác, sát muối lên vết thương !

Phải nói là thấu đến tận tim gan, rất ... rất lắm ! Cơ mà nó với Pj ko hét lên chỉ rên la ư ử trong miệng, chính điều đó càng khiến gã thích thú hơn, gã thật muốn biết, đau đến cỡ nào bọn nó mới kêu gào thống thiết và lay lục van xin. Hah, tự nhiên gã lại muốn hấn và Ken khỏi gọi để gã thử 1 số chuyện với 2 người đẹp này !

Nó và Pj tỉnh hấn sau lần bị sát muối vào những vết trầy xước, các cơ nóng ran cả lên, thịt giật giật, quả thật là đau đến cùng cực. Cơ mà bọn nó ráng cầm cự ko rên la vì gã càng muốn thấy bọn nó hoảng sợ thì bọn nó tuyệt đối sẽ ko để gã đạt được điều đó. Tự nhiên cả 2 người bọn nó đều phát sinh ra ý niệm sợ chết, sợ trước khi chết đi ... sẽ ko được thấy người mà mình yêu nhất ~ Ko được chớp mắt, quả thật rất mệt, rất mệt lạnh nữa, cũng chẳng biết bọn nó đang ở đâu nhưng gió lùa vào lạnh lắm ! Gió thổi qua các vết thương càng khiến chúng tê buốt hơn gấp vạn lần, cứ như có hàng trăm con kiến kim đang châm chích dưới da vậy !

Bất giác vào những lúc này, kí ức về người mà bọn nó yêu thương hiện ra 1 cách vô cùng rõ rệt, bọn nó cũng rất đối ... từ khi ăn bữa trưa ... thì nó và Pj ko nhét gì vào bụng nữa, biết thế trưa nó đã ăn nhiều hơn rồi, hah, tự cời thăm bản thân, ra cũng có lúc nó có những suy nghĩ thế này ! Đói, khát, lạnh và đau rát, gió đêm vốn dĩ rất lạnh, hướng hồ nơi đây nhà cửa thưa thớt ! Nó sợ cả cái bóng đêm đang nuốt chửng mọi thứ, trời tối nên gã chẳng thể thấy được những cơn run của nó ... May mà nó còn có Pj bên cạnh vào lúc này! Bóng tối cứ như 1 cơn ác mộng kinh hoàng bao lấy nó, nó sợ, rất sợ, Pj cũng như nó mà thôi ! =)

77. Chương 22 - 3

Warning: chap này bạo lực, máu me nhá ! Yếu tim nên chú ý ! :

p Vả lại nhưng cánh đánh nhau và tạo tình thế tr. kiếu này là lần đầu mình viết ... thế nên dù có ko hay cũng góp ý nhẹ nhàng chứ đừng ném đá nhé Nếu quá dở thì sau này thể loại bạo lực mạnh như thế mình sẽ ko cho vào fic nữa ! Chân thành cảm ơn cảm ơn rất nhiều !

Chap 22.3:

Sau khi xác nhận địa điểm, hấn và Ken phi vù đến đó, đương nhiên Ken là người đảm nhận lái, vì để hấn lái riêng mỗi người 1 xe, Ken cũng ko hề yên tâm mà. Vậy thôi chứ thật ra Ken cũng ko an tâm để hấn với tình trạng này mà ra gặp bọn đó, thế nên trước khi đi, Ken đã bí mật dặn dò mọi người rất kĩ rồi, tuy là thế, nhưng Ken vẫn lo, thực ra thì tình trạng sức khỏe của hấn vẫn chưa khá hơn là mấy, nhưng hấn là tuyp người vì người mình yêu có thể liều tất cả, kể cả việc đó sẽ khiến hấn mất đi cả quyền tồn tại của bản thân.

Giang hồ mà, cư xử với nhau sòng phẳng lắm, chỉ là sợ hấn sẽ ko trụ nổi. Đáng lý lúc đó Ken nên nói hấn suy nghĩ kĩ lại, chẳng biết vì sao lúc đó Ken lại gấp rút như thế, chẳng hề nghĩ cho tình trạng sức khỏe của hấn, đến khi trong đầu xuất hiện suy nghĩ đó thì mọi chuyện cũng ko thay đổi được gì nữa rồi ! Vì sao thế nhĩ ? Hình như trong Ken nhen lên 1 chút hồi hận ... vì đã quá vội vàng !

RẦM

Tiếng đá cửa vang lên, sau đó là hình ảnh gã ngồi chiếm chệ trên ghế, được đàn em vây quanh.

- Chịu tới rồi sao? Tao biết 2 đứa bây sẽ tới mà ! – dù là 1 căn nhà hoang, chiếc ghế gỗ đã muốn mục vì bị mối ăn mòn nhưng xem ra, điều đó chẳng thể lẩn át được bá khí tỏ ra từ hắn.

- Trả người ! – hắn nghiêng răng.

- Oh, chẳng phải mày nói nó ko phải người yêu mày hả? Thế đòi làm gì ? Vây theo mày nghĩ, tao để yên cho bọn nó à ? – gã nhếch môi cười, đúng như gã nghĩ, quan hệ ko hề đơn giản, ko uống công khi gã cho thời hạn đến 3h, bây giờ còn chưa đến 3h, từ đó lên đây chỉ mất chừng đó thời gian, xem ra vì nóng lòng mà bắn tốc độ rất đáng nể.

- Mẹ .nó ! Mày nghe cho rõ đây, đồ của tao, dù là thứ gì, mày cũng ko có quyền chạm vào đâu ! Rõ chưa ?
– Ken nhào tới định nắm lấy áo của gã, nhưng bọn đàn em nhanh chân hơn, đã kịp nhào lại đứng trước gã, ko cho Ken tiến sát vào đại ca của mình,

- Ken à, bình tĩnh ! – hắn bình thần – Chỉ là 1 đứa con gái thôi ! Hình như nó hiểu lầm lý do vì sao tao và mày đến đây rồi ! – hắn nhếch môi cười.

- Thôi đi ! Ko vì người tình của mày thì vì cái gì ! – gã cười.

- Tao muốn nhân cơ hội này diệt mày luôn thôi ! Đàn bà đối với tao chẳng là cái dính gì cả ! – hắn cười giấu cợt.

- Thật là ko quan tâm ? Kể cả khi 2 đứa nó ko còn an toàn ? – mắt gã sáng rực như 1 con mèo trong đêm, ánh mắt chú ý rõ đến từng biểu hiện của 2 người đối diện.

Thái độ hằn lặn Ken có 1 chút gì đó ko còn bình thần như ban nãy nữa, ý của gã là sao chứ, nói mới để ý, Pj và nó ko có trong gian nhà này !!! Chỉ sợ bọn nó sẽ ko chịu nổi mắt !

- Người đâu ? – hắn ngược mặt lên hỏi, ánh mắt hằn lên những tia chết chóc.

- Mày tưởng tao sẽ để người ở đây à ? Lầm to ! Tao để 2 đứa nó ở chỗ khác ! – gã lớn tiếng cười to.

- Ở đâu ? – Ken.

- 1 nơi nào đó, mà theo tao nghĩ, với tình hình sức khỏe của bọn nó bây giờ, sẽ dễ bị ngạt mà chết lắm, hô hấp bình thường đã khó khăn, huống hồ ... – gã vờ như suy tưởng về điều gì đó rồi lắc đầu trêu người.

- Muốn gì? – hắn đang kìm nén cơn tức của mình khi nó đã lên đến đỉnh điểm, tim gan hắn bên trong đang nóng như bị lửa đốt, Ken cũng chẳng khá khẩm gì hơn, nếu chậm trễ ko khéo cả 2 đứa nó sẽ chết vì ko hô hấp được mất !

Qua được ải của tao ! – gã cười bí hiểm.

Gã vừa dứt lời là cả bọn đàn em của gã xông vào dẫm đá túi bụi, còn gã thì đứng ngoài trận khoanh tay đứng nhìn bọn hắn phản đòn mà cười thắm, ngu xuẩn, chỉ có nước mà chết thôi, khi đó gã sẽ đem 2 đứa nó về làm của riêng.

Bọn hắn khó khăn phản đòn, top này chưa đánh xong thì top khác đã lao vào, chưa nói đến bọn hắn tay ko đấu với gậy gộc, chưa được nửa trận thì thương tích cũng đã đầy mình. Vết thương của Jun nhói chết được, hắn còn chưa thay băng đấy, cảm giác như miệng vết thương bị rách ra vậy, ko được cử động mạnh mà thế này thì thua rồi ! Ko sao, hắn sẽ cầm cự được ! Nói thế thôi, chứ hắn cũng ko tự tin mình sẽ qua khỏi, thế giới đâu như môi trường học đường, huống hồ đây là 1 thế giới mạnh thì tồn tại, ko thì bị bắt chết đi cũng chẳng phải chuyện to tát gì ! Đó là sự khác biệt rõ ràng nhất, ở môi trường học đường, cùng lắm là bị thương chứ ko chết nhưng ở thế giới này, chết chóc là chuyện vô cùng quen thuộc, thế nên, nếu ngày mai hắn hoặc Ken hoặc là cả 2 ko được nhìn thấy mặt trời nữa thì đó cũng được xem là 1 chuyện thường thôi, ở thế giới này, mạng sống như trò chơi vậy, bạn thắng thì bạn giữ mạng người ta, nhưng bạn thua thì ngược lại !

Lúc còn sức, hấn may mắn hạ được 1 tên dùng kiếm nhật, kiếm nhật dài, và bén ... nhưng nó lại rơi vào tay 1 tên chẳng thông thạo gì mấy thứ vũ khí này, chắc là vợ bữa đồ người khác rồi ! Nhờ thế, lưỡi kiếm của hấn lướt qua rất “ngọt” 1 số lượng người, góp phần ko nhỏ vào việc làm giảm đi số lượng phần tử cản trở. Cái giá hấn trả cũng ko phải là ít, có vũ khí trên tay, dù ko biết dùng vì nó ko phải là thể mạnh của bạn nhưng bạn vẫn có thể khiến người khác bị thương mà ! Vậy là cơ thể hấn lại có thêm 1 vài vết cắt trước khi đoạt được thanh kiếm đó~ Ken cũng ko tệ, bằng sức của mình tên đó đoạt được 1 con dao găm nhỏ, nhỏ nhưng có võ, khung cảnh hỗn độn, chẳng ai để ý được Ken có 1 con dao nhỏ trong người, vậy là cứ tiến sát được người nào Ken chẳng ngại ngần đâm thật mạnh vào ngực trái kẻ đó, cứ thế mà lớp lớp người nằm xuống.

Làm như thế chỉ được 1 lúc thôi, chẳng thể nào mà vận động tay mãi được, le que vài bóng, hấn và Ken rút súng ra, chẳng thương tiếc nã đạn vào đầu từng đứa.

Gã hơi ngạc nhiên, vậy mà cứ thiết nghĩ bọn hấn ko mang “đồ chơi” theo chứ, rốt cuộc là vì cái gì mà tự ban đầu lại tay ko mà liều mạng đấu với người ta như thế ! À, rồi, gã hiểu, vì nếu từ ban đầu dùng súng, với lực lượng nhiều đây, ko chừng lúc bắn giữa chừng mà hết đạn, phải tiếp đạn vào thêm, sẽ bị cả bọn nhào vào mà giết chết, vả lại số người đông thế này, biết bao nhiêu đạn cho đủ, vì chỉ có thể hoàn toàn yên tâm khi đạn ghim sâu vào sọ của bọn đó thôi, bị bắn vào tay, chân chẳng phải là vấn đề, bọn chúng liều nên khi hơi thở của bọn chúng chưa thật sự tắt thì bọn chúng vẫn sẽ quyết liều mạng đến cùng, vì bạn ko phải thánh nên vào những lúc hỗn loạn thế này ko phải cứ nhắm mắt là bạn sẽ bắn trúng vào sọ người khác, hên thì được, nhưng đâu phải lúc nào cũng hên ! Gã cũng đã kiểm tra rất nghiêm ngặt, đúng là bọn hấn chỉ đến với 2 người thôi, nếu hấn dám trái lời mang theo cả binh đoàn, thì gã sẽ ngy lập tức giết chết bọn nó theo kiểu dã man nhất ! Thế nên gã nghĩ với ngần này số lượng thì với 2 người để chơi lại là quá nhiều, gã nghĩ nếu qua được ải đó thì nhẹ nhất Ken và hấn cũng phải nằm lê lết dưới đất nói chuyện với gã chứ ! Vẫn đứng trụ được xem ra ko phải hạng xoàng chỉ có cái danh như gã nghĩ ! Nhưng bước cuối cùng rồi, sẽ kết thúc nhanh thôi, 1 viên kẹo đồng vào đầu mỗi đứa, vậy là hết chuyện. Hấn xem ra hơi tả lảm, gã nhìn được các vết thương giấu sau lớp áo hấn và gã biết nó đang hành hạ hấn, nhức, nhói buốt và tất cả những gì tệ nhất vết thương đang hành hạ trên cơ thể hấn giờ này, cả những vết chém mới nữa ! Ken cũng chẳng thua đâu, mặt mày sưng vù cả lên, bầm tím, chẳng biết Ken bị thương ở đâu mà quần áo cũng bị loang lổ những vệt máu, nhưng vẫn còn nhẹ hơn Jun nhiều !

- Nói đi, mày giấu họ ở đâu ! – Jun giương súng thẳng về phía gã.

- Mày nghĩ tao sẽ nói sao? Bước qua xác tao, rồi tính tiếp ! – chẳng vừa gì, gã cũng lấy trong người ra 1 khẩu súng.

Rất nhanh, gã tiến lại cho 1 đòn vào vết thương cũ của hấn, đau đến mức hấn nằm vật xuống sàn cát, vết thương cũ nay bị tác động trực tiếp đã bị hở miệng và máu chảy ròng ra cả lớp băng, thấm vào chiếc áo đang mặc, máu cũ lẫn máu mới ướt đỏ cả 1 vùng. Ken đứng kế bên, thấy thế liền đạp vào tay gã hông để khẩu súng văng khỏi tay người cầm, nhưng xem ra đó là việc ko dễ dàng, gã nhắm vào chân Ken mà bắn nhưng hụt, nhân lúc Ken né đạn ko chú ý, gã lại chuyển hướng sang Jun, cũng may là ý thức hấn vẫn còn, nhanh chóng tránh được phát đạn tử thần đó !

Cứ nghĩ cứ nhắm bắn vào gã rồi mọi việc sẽ xong, ai dè gã chẳng phải loại tầm thường, vì nhanh nhẹn mà gã né được 1 vài phát đạn.

ĐOÀNG

Xem ra lần này Ken ko may mắn mà né được, tên đó bị trúng 1 phát vào mạn sườn trái, máu chảy ra ko ngừng thôi. Súng của Jun cũng đã hết đạn rồi, ban nãy hấn dùng để bắn bọn đàn em khá nhiều, hấn có mang theo băng đạn để thay, nhưng thậm chí bây giờ hấn còn chẳng đủ sức để gượng dậy, chỉ có thể tro mắt ra nhìn mọi sự việc diễn biến thì sức đâu mà mò túi lấy băng đạn ra để tra vào súng ? Ken cũng đã trúng đạn, máu ra nhiều, xem ra vết thương sâu lắm ... chắc là bỏ mạng tại nơi này thật rồi !

Ken bắt đầu hoa mắt và choáng váng, ko thể đứng vững nữa ! Thế là gã cũng nhào vào cướp súng từ tay Ken.

- Tụi bây trông tội quá ! – gã nhếch môi cười.

- Có giết thì giết đi, nói nhiều! – hấn thở nặng nhọc.

- Ko dễ dàng thế được, có trò vui cho tụi bây đây !

Nói rồi gã tiến gần lại chỗ Jun nằm, thô bạo xé chiếc áo hần đang mặc trên người, tháo bung cả lớp băng quần quanh vết thương, chẳng hề nhân từ mà nắm lấy 1 ngụm cát rải lên đó ... rất ... đau buốt ... có cảm giác như đứt từng đoạn ruột ... lẫn lộn !

- Từ đây tới khi tao giết mày, thì mày cứ nằm đó mà tận hưởng cơn đau đi !

Nói rồi gã tiến sang Ken, còn 1 chút muối dư thừa ban nãy, gã cũng cho vào vết thương tên đó, buốt gan buốt thịt ... Ken lùi dần ra phía sau, đụng thật mạnh vào vách ... tê tái ...

- Thế nào ? Cảm giác sung sướng lắm đúng ko ? – cười điên dại.

Hắn rơi vào trạng thái mê sảng, mắt nhắm nghiền, mọi kí ức như 1 đoạn băng tua chậm rãi trong đầu hắn, khi còn bé, khi sau này, lần đầu đụng mặt nó, cả những chuyện về sau và sau nữa, cảm nhận rõ ràng về những thứ đã trải qua dường như hắn đã biết bản thân bắt đầu để ý nó từ lúc nào ! Mọi hắn bất chợt về lên nụ cười hạnh phúc, hạnh phúc lắm ... lần đầu tiên sau bao nhiêu năm hắn có biểu cảm như thế ! Hiện lên cả cái gia đình nhỏ của hắn nữa ... có mẹ hắn cười hiền từ này ... hắn đã phải chấp nhận rằng mọi thứ hắn làm ko phải để 'dần mặt' ba mình, chỉ là hắn quá khao khát được yêu thương, làm những hành vi đó chỉ mong được ba dạy bảo lại ... hình như hắn sắp được gặp mẹ rồi ... nhưng điều đó đồng nghĩa với việc phải xa người con gái mà hắn yêu thương nhất ... hắn nên vui hay nên buồn nhỉ ? Người mẹ 'hiện thời', ko phải là hắn ghét đâu ... chỉ là hắn ko chấp nhận thôi ... hắn ghét vì bà dành vị trí của mẹ hắn ... Nếu lần này còn sống sót, hắn nhất định sẽ theo đuổi song hành ước mơ của mình, trở thành bác sĩ, ước mơ duy nhất của hắn. Hắn sắp phải đi xa rồi nhỉ ? Lại bỏ nó bơ vơ giữa xã hội bon chen này, mặc kệ, chẳng phải nếu hắn chết đi thì nó sẽ an toàn sao ? Hắn đã nói dù bất cứ giá nào cũng phải bảo toàn tính mạng cho nó, dù là mang bản thân ra thế chấp ... nhưng lần này xem ra lời hứa ko trọn vẹn ... hắn sắp ra đi nhưng người con gái hắn yêu vẫn chưa biết sẽ ra sao nữa !

- Xin lỗi em ! Người mà tôi yêu thương nhất !

Đó là câu nói cuối cùng hắn tự lầm nhảm trước khi rơi vào cơn bất tỉnh hoàn toàn ...

Ken lo cho hắn, lo cho bọn nó ... mất máu quá nhiều khiến Ken choáng váng, mọi thứ xung quanh như 1 lớp sương mù huyền ảo. Ken nghĩ về Pj, chẳng biết nhỏ thế nào rồi, ko biết có chịu nổi hay ko nữa ... Đợi cứu viện đến, chắc lúc đó hắn và Ken cũng đã đi bán muối rồi ! Nhỏ hậu đậu, thường dùng sữa thay thế 1 bữa ăn nào đó mỗi khi nhỏ lười, cũng chẳng giỏi chăm sóc bản thân ... Tên đó làm khổ nhỏ nhiều rồi, tự dưng muốn nói 1 câu xin lỗi quá ... Ken bắt đầu thấy lạnh, máu từ mũi cũng bắt đầu chảy ra ngày càng nhiều... Tại sao này giờ Pj cứ lờn vờn trong đầu Ken nhỉ? Tại sao ko là Khánh Hạ, chẳng phải Ken yêu Khánh Hạ sao? Nếu còn sống, Ken tự nhủ sẽ suy nghĩ lại vấn đề này thật kĩ ! Bây giờ Ken mệt quá rồi, chẳng thể giữ vững lí trí được nữa ... muốn ngủ ... Khó thở nữa~

ĐOÀNG

Đó là âm thanh cuối cùng Ken nghe được trước khi ko còn nhận thức được mọi thứ ...

1 phát nhắm thẳng vào tim gã, mọi thứ diễn ra quá bất ngờ, gã chẳng thể nhận ra gì cả ... sao mọi chuyện lại như thế, gã là người chiến thắng mà !

- Jun !!!

- Ken !!!

Tiếng ồn ào phá vỡ đi ko khí im lặng, phát súng cuối cùng đã chấm dứt mọi chuyện ! 2 phút nữa đồng hồ điểm 3h sáng !

- Mày tưởng bọn tao ngu đến mức để họ đi 1 mình sao ?

Nan lên tiếng, chính cậu nhóc cũng là người bắn phát súng đó, đụng vào người mà cậu nhóc kính trọng thì cái giá mà phải trả là như thế ! Nan tự trách vì bản thân đã đến quá trễ ...

- Sắp 3h đến nơi, 2 con nhóc đó cũng sẽ phải chết thôi ! – gã cười hả hê.

Nan nhanh chóng nhìn quanh và nhận thức được tình hình.

- Thăng.chó !!! – Nan dùng dao găm rơi trên đất gần đó đâm sâu 1 nhát vào tay gã – Người đâu ?

Gã rên lên vì đau nhưng vẫn ko thể bỏ đi điệu bộ trêu đùa.

- Mày nghĩ tao sẽ nói hả ? Mơ đi !

Dứt lời, chuông điện thoại hân reo, đúng 3h ! Nan dùng tay bịt miệng hân lại, nhanh chóng bắt máy !

- Đại ca ! 3h rồi ! Vậy thì giao nó cho bọn em nhá ! – Nan nghe được 1 tràng cười qua điện thoại rồi cậu nhóc tắt máy.

Nếu nói chuyện thì sẽ bị lộ vậy nên cậu nhóc đã chơi trò gửi tin nhắn, lấy lí do là kẹt mạng, gã ko nghe gì cả nên gửi tin nhắn sẽ tiện hơn. Nan giả danh gã, bảo ko được đụng đến bọn nó. Sau một hồi nhắn tin qua lại, cậu nhóc đã lấy được địa điểm đó với ko 1 chút nghi ngờ nào.

- Nhanh lên ! Nguy lắm rồi !

Nan khẩn trương, cả bọn mang theo Jun và Ken rồi rút ra ngoài ! Cuối cùng là đốt cháy cả ngôi nhà, gã chưa chết và bọn họ cũng ko giết gã, cứ để gã đau và cảm nhận cái nóng khắc nghiệt đó đi ! Tàn hân thật, nhưng Nan muốn gã phải chịu như thế !

Nan biết bọn nó đang bị giữ trong 1 hầm xăng cũ, tuy thế nhưng hơi xăng vẫn còn vương lại, chưa hết hoàn toàn, chỉ lo bọn nó bị giữ trong đó lâu như thế sẽ chết vì ngạt mất, mùi xăng vốn dĩ rất độc ! Chưa kể bọn đàn em ko có não của gã, cứ bèn mẫn xuống hầm mà bấm bấm điện thoại, sớm muộn gì cũng sẽ phát cháy ! Gấp rút !

Cả bọn nhanh chóng đến nơi, bọn canh giữ cũng chẳng có gì ghê gớm, giết bọn chúng chẳng hề có trở ngại nào cả !

Xông xuống hầm, cả nó và Pj đều được đưa ra trong tình trạng mặt mày trắng bệch, hô hấp khó khăn, chẳng hề có 1 chút tỉnh táo nào để biết là đã được cứu ra khỏi nguy hiểm, người bê bết máu, trầy sướt, mặt mày lấm lem, đủ cả ! 2 đứa nó được đưa vào bệnh viện ngy sau đó ! Còn Ken và hân từ sau khi được giải cứu đã được chở ngay về nhà, dẫu sao cũng ko thể đến bệnh viện được !

Trên đường đến bệnh viện, xe của họ có trang bị như 1 xe cấp cứu thực thụ vậy ! Nhịp tim của Jun hiện đang rất yếu, Jun bị nặng nhất trong nhóm, mọi người hết sức chú trọng vào tình hình của hân, vết thương hân bị nhiễm trùng, xem ra rất nguy cấp! Nghiêm trọng rồi!

78. Chương 22 - 4

Chap 22.4:

Sau những chuyện kinh hoàng đã xảy ra, Jun và Ken hiện vẫn chưa rõ tình hình tốt xấu thế nào, Ken bị chấn thương phần mềm, viên đạn ghim vào khá sâu và mất máu nhiều, tên được chuyển vào bệnh viện của gia đình để tiến hành gấp viên đạn ra khỏi cơ thể, còn Jun thì được mang về nhà để bác sĩ riêng điều trị và tiện cho việc mọi người chăm nom, mang về nhà khiến ba hân an tâm hơn; nó và Pj bị xay xác ngoài da khá nặng, cũng may là phần bên trong không ảnh hưởng gì nhiều, tuy nhiên theo lời bác sĩ nói thì họ bị chấn động về tâm lý khá mạnh .

Bởi vì thế mà Nan tự nhốt mình trong phòng từ lúc trở về cho đến tận bây giờ, cậu nhóc chẳng cho ai vào cả, bác sĩ còn khám cho Jun, cũng khá lâu mà vẫn chưa trở ra, điều đó khiến Nan cảm thấy tệ hại và bản thân khó có thể ko tự thấy mình là 1 kẻ vô dụng, giá như Nan đến sớm hơn thì mọi thứ đã chẳng tồi tệ như vậy. Cậu nhóc chẳng biết Jun có thể qua được cơn nguy kịch này hay ko nữa, vết thương cũ chỉ mới in hân lên cơ thể ngày hôm qua, cơ thể hân còn chưa thực sự hồi phục sau sự việc ngoài ý muốn đó, vậy mà ... phải chất chứa thêm vết thương mới, lúc Nan đập cửa vào thì thấy người hân đầy máu, Ken cũng chẳng khá khẩm gì hơn, mất máu quá nhiều cũng rất nguy hiểm, huống hồ nếu cơ thể ko đủ mạnh để chống chịu tới phút cuối thì diện tâm đồ là 1 gạch thẳng băng cũng ko có gì lạ.

Đã quá quen với những bi kịch như thế, cũng đã chứng kiến rất nhiều những cái chết như vậy, nhưng chưa bao giờ cậu nhóc lại thấy sợ hãi như lúc này, ko sai, là sợ hãi ! Rất sợ ! Nan ko run rẩy nhưng lòng bàn tay

và chân cậu nhóc lạnh ngắt, trán thì tuôn ra mồ hôi ko thôi dù máy điều hòa trong phòng vẫn chạy đều đều với nhiệt độ ổn định. Trong nghề này ai chẳng có lúc đứng giữa ranh giới của cái chết và sự sống như thế nhưng Nan chưa bao giờ xuất hiện suy nghĩ người đó là hần và Ken, cũng chưa bao giờ cậu nhóc sợ mất họ đến nhiều đến vậy, tính ra đúng là cậu nhóc nhận được sự chăm lo của 2 người nhiều nhất, chẳng ai cho cậu nhóc điều đó cả ! Cậu nhóc được rèn luyện từ khi còn bé, có lần nghe hần kể lại là ba hần bảo rằng họ đặt cậu nhóc trước cánh cổng sắt rồi bấm chuông, khi người nhà ra mở cổng thì ko thấy ai chỉ thấy 1 cái khăn trắng đặt ngay gốc, lại nhìn thì hóa ra là có em bé ở đó- là Nan bây giờ Được thấy nhau là 1 cái duyên, thế nên được gặp 1 người nào đó ko phải là chuyện ngẫu nhiên , đưa Nan đến nhà hần hần là ý trời, thế là ba hần chẳng gửi cậu nhóc vào chùa hay cô nhi viện mà quyết định sẽ nhận nuôi, cậu nhóc chỉ thua Jun 2 tuổi, thế nên họ có 1 sự gắn bó với nhau là 1 việc hiển nhiên, cậu nhóc hiểu rằng Jun ko muốn đi theo con đường của ba mình, nhưng ko biết tại sao hần lại thay đổi quyết định như thế, đã có lần hần hứa hững bảo với cậu nhóc và Ken rằng đó là 1 nghề dơ bẩn ! Còn với Ken thì giết người có khi lại là 1 thú vui, thế nên khi nghe câu nói của hần, Ken chỉ mỉm cười cho qua, ngẫm lại khoảng thời gian Ken đáng sợ nhất đó là lúc vừa chia tay Khánh Hạ, tên đó cứ uống rượu rồi chơi bời, đó cũng là lúc Ken biết đến thứ gọi là thuốc lá, ko thì hầu như phi vụ nào cũng tham gia, lúc nào về cũng thương tích đầy mình nhưng ... ko như bây giờ ... , Ken gần như đánh mất cả bản thân mình vào lúc đó, thay đổi xoành xoạch, nếu cứ như thế hần và Nan đều sợ tên đó sẽ chết dần chết mòn đi, lần đó cũng xảy ra 1 vụ ẩu đả lớn, hần đã đánh Ken đến mức thừa sống thiếu chết nhưng ... ko như bây giờ , đáng lý sự việc sẽ ko bùng phát nếu như lần đó Nan ko can ngăn Ken uống rượu đến mức Ken xô mạnh cậu nhóc vào tấm gương gần đó khiến nó vỡ nát, người cậu nhóc ghim đầy những mảnh thủy tinh trong suốt, lấp lánh khắp cả người quện trong màu máu đỏ, vừa hay tin hần đã nhanh chóng xuất hiện và lao ngay vào Ken, Ken cứ để yên cho hần đánh, hần đá, đến mức bản thân bị chảy máu mũi, tay cũng bị trật chứ ko hề phản kháng, vì sợ hần sẽ đánh Ken đến chết nên cậu nhóc đã liều mình chạy vào chặn lại dù người cậu nhóc vẫn nhói buốt và đau lắm, cậu nhóc còn nhớ rõ cảm giác lúc đó, sóng mũi cay cay ... Nan ko muốn Ken tự hủy hoại mình nhưng cũng muốn hần giúp Ken tỉnh lại ...

‘- Anh sẽ giết chết anh ấy mất ! – Nan nói trong run rẩy.

- Tránh ra ! Nó muốn chết mà ! Cho nó toại nguyện ! – mắt hần lúc đó ánh lên 1 nỗi buồn ko thể gọi tên nhưng cũng ánh lên 1 vẻ hung tợn, vẻ hung tợn đó ko thể nào che lấp được nỗi buồn thống thiết, đó là lần đầu tiên cậu nhóc thấy hần vẻ xót xa trong mắt hần.

- Ko thể ... Em ko tránh được ! Chúng ta là anh em mà ! – Nan.’

Cậu nhóc nhớ hần tức giận đến mức đá mạnh vào cái bàn gần đó khiến nó lăn vài vòng trên mặt đất. Với sức hần như thế thừa để lời Nan ra nhưng hần đã ko trút lên cậu nhóc, khi vừa thấy cậu nhóc hần đã dừng tay lại ngay, cái nắm tay của hần siết chặt lại kêu răn rắc.

‘ – Con nhỏ đó có đáng ko để mày như thế ? Tao thất vọng về mày lắm ! Nếu sự việc vẫn tái diễn như thế thì chúng ta đừng là bạn nữa ! Vì hình như mày ko tui tao là bạn nữa! ‘

Trước khi quay đi hần đã nói những lời đó, cả nụ cười nhạt nhẽo xuất hiện trên môi hần lúc đó cậu nhóc vẫn ko thể nào quên, nhìn bóng lưng hần thấy thật cô độc, có lẽ hần cảm thấy bất lực với thằng bạn của mình, tên đó từng rất tốt rất tốt ... , mười mấy năm làm bạn, có lẽ đó là lần duy nhất giữa họ có trục trặc cũng như là lần cuối cùng hần đánh Ken, lần đầu cũng như lần cuối. Còn nữa, lúc Nan phải vượt qua bài kiểm tra để trở thành 1 sát thủ chính thức, hần và Ken đã phản đối Tổ chức, họ sợ Nan ko còn mạng mà quay về nữa ! Lần đó cả 2 người họ đã gây nhau với ba của mình 1 trận rất to vì Nan, tiếp sau đó họ còn giận đối ba mình vì chuyện đó dù cậu nhóc đã hoàn thành nhiệm vụ rất tốt ...

Mọi thứ như đảo ngược trở về quá khứ, chưa bao giờ cậu nhóc thấy nhưng kí ức, kỉ niệm đó lại sống động như thế ! Nếu mất đi 2 người anh tốt Nan sẽ phải thế nào đây ? Cảm giác có thể mất đi người mình yêu thương thật đáng sợ Nan cảm nhận được rất rõ tình thương và sự quan tâm ưu ái mà hần và Ken dành ình dù chưa bao giờ những điều đó được thể hiện qua những lời nói . Đôi khi hành động cũng đủ chứng tỏ mọi thứ rồi !

Bạn sẽ chẳng thể nào biết mình trân trọng thứ gì đó như thế nào cho đến khi bạn sắp đánh mất điều đó !

Tiếng đập cửa mạnh khiến Nan thoát khỏi suy nghĩ, đó cũng là lúc cậu nhóc nhận ra khóa mắt mình ẩm nước, lau vội rồi ra mở cửa một cách vội vã, chắc là bác sĩ khám xong rồi ! Cửa phòng vừa mở, Nan ko giấu

nổi sự ngạc nhiên của mình.

- Mon ? Đến đây làm gì ?

- Cậu nghĩ tôi đến làm gì, chuyện đã đến mức này cậu còn muốn giấu mọi người đến bao giờ nữa chứ ! Cậu ích kỉ quá đó, cậu giấu chúng tôi, cậu tự cho bản thân mình có lỗi rồi trốn biệt trong phòng, có hèn nhất quá ko hả ? Cậu làm tôi thấy thất vọng đấy !- con bé ko ngừng dùng tay chỉ vào người cậu nhóc.

Thái độ của Nan ngoài dự đoán của Mon, Nan tiến lại chiếc ghế ngồi, chậm rãi hỏi ngược lại:

- Thế cậu nghĩ tôi nên làm gì ? Chẳng phải là do tôi tới trễ sao ?

Mon chẳng còn e dè như mọi khi, con bé lấy ly nước gần đó đổ thẳng lên đầu Nan, Nan bật tức ngược lên nhìn nhưng nhìn thấy nét cương nghị trong đôi mắt đó, chẳng hiểu sao bản thân ko thể cất lời.

- Cậu ko ra ngoài chờ tin với mọi người, là cậu tự làm khổ mình chứ chẳng ai đổ lỗi gì cho cậu cả ! Lớn rồi thì suy nghĩ chín chắn chút đi ! Ở đây suy cho cùng là cậu muốn trốn tránh mọi chuyện thôi ! Quá hèn nhất.

- Lỡ như tôi mất 2 người họ thật thì thế nào ?- Nan chẳng phản kháng, nói ra điều bản thân lo sợ nhất.

- Ai cũng sợ cả, ko phải riêng cậu đâu, mọi người chia đều ra, nửa đến chỗ Ken với chị Zu và Pj, nửa thì đến nhà Jun đấy, họ cũng lo cho cậu nhiều lắm ! Họ đang chờ cậu bên ngoài , ra với chúng tôi ? – Mon chột dùi giọng, mắt ánh lên vẻ che chở, đùm bọc.

- Tôi ... – Nan ngập ngừng.

Nan chưa kịp cất lời thì điện thoại Mon vang lên, đầu dây bên kia nói gì đó mà mắt cô bé chột sáng lên, ko giấu được nét vui mừng cô bé cứ cười mãi thôi. Vừa ngắt lời Mon đã quay sang Nan.

- Cậu tạm thời yên tâm được rồi, bác sĩ bảo tình hình của chị Zu và Pj ko có gì nguy hiểm, chỉ là xây xước ngoài da khá nặng và hoảng sợ quá mức thôi, đã băng bó sát trùng hết rồi, nay mai gì đó họ sẽ tỉnh ngay. Còn anh Ken đã lấy được viên đạn ra rồi, viên đạn tổn hại khá nặng đến bên trong, mất máu quá nhiều nhưng cũng may là máu của Ken ko phải loại hiếm nên bệnh viện đã truyền máu kịp lúc, nguy hiểm đã qua rồi, nhưng cơ thể vẫn còn yếu lắm, tạm thời chưa tỉnh, phải đợi tan thuốc mê đã !

Nan rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, vậy là an tâm được 1 phần rồi ... cũng may là ko có gì tệ, mà khoan đã, còn Jun nữa, ko thể nói thế được.

- Cảm ơn ! – Nan nhìn bằng ánh mắt cảm kích.

Mon ko đáp, thay vào đó là cô nhóc cười xòa, đưa nhẹ tay xoa đầu cậu nhóc, 1 cảm giác yên bình đến với cậu nhóc, chưa ai nói với cậu nhóc rằng được xoa đầu lại khiến cho ta có cảm giác này đấy ! Nan chột quàng tay ôm lấy cô bé vào lòng, gục đầu vào hõm cổ ấm nóng, chưa từng có mùi hương nào lại khiến Nan dễ chịu như mùi hương tự nhiên tỏa ra từ cơ thể con bé. Mon cũng chẳng ngờ là Nan lại ôm chặt mình như thế, ấm lắm ... chắc cậu nhóc cần 1 điểm tựa ! 2 cánh tay đang buông thõng bỗng ngập ngừng đưa ra rồi ôm lấy tấm lưng rộng đó, cứ vuốt nhẹ lên đó rồi vỗ vào lưng như trấn an, Mon cảm nhận được cổ mình trở nên ướt đầm, tình cảm trốn tránh bấy lâu nay lại quay trở về, nhìn Nan như thế mà Mon ko thể ko xót xa, cậu nhóc trông có vẻ tiêu tụy nhiều, mới chỉ ko gặp có 1, 2 ngày thôi mà Hóa ra mọi thứ vẫn nguyên vẹn như thế ! Đến lượt Mon cảm nhận được 2 hàng nước mắt đang chảy dài trên má, có 1 chút hạnh phúc ...

- Ngoan ! Will be OK, my boy !

.

Rốt cuộc thì Nan cũng chịu ra gặp mọi người, chẳng ai biết Mon đã nói những gì mà cậu nhóc trông khác hẳn vài tiếng trước, đầu tóc gọn gàng, quần áo ko còn xộc xệch nữa, nét mặt cũng có thần hơn ! Ai hỏi Mon đã nói gì con bé cũng chỉ nhe răng cười, con bé bảo rằng mình chỉ bảo với Nan ‘ mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi ‘ nhưng hình như ko ai tin cả :’D

Ngay lúc đó, bác sĩ cũng đã bước ra ngoài, Nan và 1 vài người tiến lại hỏi thăm tình hình, với quá nhiều câu hỏi, vị bác sĩ vẫn từ từ giải đáp từng câu một, ông ấy nói tình trạng của Jun xếp vào dạng nguy cấp, nếu trễ 1 chút thì Jun đã mất đi mạng sống của mình rồi, mất máu khá nhiều từ vết thương mới, còn các

vết thương cũ thì nhiễm trùng nặng vì bị rải cát vào, nó bắt đầu lở loét, việc vết thương bị nhiễm trùng gây ảnh hưởng tác động khá lớn đến tính mạng, vết thương chưa hề khép miệng nay lại nặng hơn trước rất nhiều, máu cũng vì thế mà tuôn ra ko ít, nhịp thở của hân rất yếu, bác sĩ nói rằng trong lúc điều trị và sát trùng, tim hân tưởng chừng như đã ngừng đập, điện tâm đồ cứ lên rồi xuống, hân thở phải có sự hỗ trợ của bình ô xi, để giữ nhịp thở, ông đã phải kích tim rất nhiều lần ... , tạm thời là giữ được tính mạng nhưng ông hy vọng là tình hình sẽ ko tệ hơn vì nếu bây giờ tệ hơn dù chỉ là 1 chút thì cũng đã đe dọa rất lớn đến tính mạng của hân, cũng chẳng thể đoán được bao giờ hân mới tỉnh dậy nữa, vị bác sĩ đó còn bảo rằng Jun là 1 người có ý chí sinh tồn rất mạnh mẽ, hiếm khi nào ông thấy những trường hợp cấp thiết như thế mà người ta giữ được mạng sống của mình, chắc có lẽ là hân đang chống chọi để sinh tồn vì 1 điều gì đó. Vị bác sĩ căn dặn rất kĩ rằng tuyệt đối ko được để vết thương của hân nhiễm trùng, cách 1 ngày ông sẽ lại kiểm tra sức khỏe của hân 1 lần.

Mọi người thực sự có thể thở phào được rồi, tai qua nạn khỏi hết rồi ! Họ thực sự biết ơn vì điều đó. Đám đông cứ náo nhiệt, ai cũng kể lễ bảo rằng họ đã hoảng sợ thế nào mà vui thế nào, rốt cuộc thì mọi người cũng thoát khỏi tình trạng căng thẳng và trầm mặc rồi, 1 vài đứa trong đám vui đến phát khóc, miệng cứ luôn miệng bảo rằng ‘ nếu Jun chết tao cũng ko biết phải thế nào nữa’ , đó là những giọt nước mắt của vui sướng và hạnh phúc ko thể nói thành lời. Nan chẳng thể giấu nổi vui sướng mà nở 1 nụ cười mãn nguyện, họ cũng vây lấy Nan mà vỗ vai bôm bốp oan trách cậu nhóc bởi đã làm họ lo lắng đến cuống lên. Mon đang uống nước thấy cảnh tượng đó cũng đứng trơ ra nhìn Nan ở phía xa đang mỉm cười và tự nói với bản thân đúng là chỉ có nụ cười của Nan là đẹp nhất, bỗng nhiên ánh mắt của Nan hướng về phía Mon rồi cậu nhóc gật đầu tỏ ý biết ơn, Mon đáp lại bằng 1 cái gật đầu khê rồi đưa tay lên, ra hiệu OK, cả hai cùng cười.

Pj tỉnh dậy lúc nửa đêm sau 1 ngày dài nằm bất động, cô bé thấy người tê buốt và ê ẩm vô cùng, chợt thở vào khi nhận ra đây là bệnh viện, vậy là an toàn rồi, được cứu rồi, quay sang thấy nó vẫn nằm đấy, nhỏ chợt thấy yên tâm, ơn trời là nó vẫn ổn ! Đúng rồi, nếu nó và Zu nằm đấy thì Ken và hân đã thế nào rồi, họ có sao ko ? Một nỗi bất an lại kéo đến làm dậy sóng tâm hồn nhỏ, đây là bệnh viện nhà Ken này, theo trí nhớ của Pj thì là như thế ! Nhỏ cần xuống giường để đi hỏi mọi người, chắc họ biết tình hình của Ken, nhưng nhỏ gặp khó khăn vì mớ dây nhợ đang mắc vào người mình, định dùng tay dứt ra nhưng Mon từ bên ngoài bước vào trông thấy thì ngăn lại, Mon nhìn thấy Mon thì như bắt được vàng, con bé chưa kịp hỏi thăm tình trạng của Pj thì Pj đã hỏi vồ vã về Ken, Mon ngồi xuống ghé từ từ trả lời và kể lại mọi chuyện, nghe xong nhỏ cảm thấy đau lòng ... Ken xem chút nữa là rời bỏ mọi người rồi, có phải nhỏ ích kỉ ko nhỉ ? Rõ ràng là Jun nguy hiểm hơn rất nhiều nhưng khi nghe rằng Ken đã an toàn thì nỗi bất an đã giảm đi rất khá nhiều. Nhớ ra gì đó nhỏ lại hỏi rằng Khánh Hạ đã biết chuyện hay chưa, Mon cũng thành thật trả lời là chưa vì mọi người hầu như đều rất lo lắng và bận rộn nên chẳng ai nhớ và rảnh rang để gọi hết. Rồi nhỏ hỏi số phòng Ken đang nằm, Mon định đi theo nhưng Pj bảo cứ ở lại mà chăm cho nó, Pj đi mang theo cây truyền nước biển.

Hóa ra phòng Ken chẳng xa phòng nhỏ là bao, chỉ cách chừng 1 dãy hành lang là đến rồi, cả phòng bệnh to chỉ có mỗi Ken nằm đó trông đơn độc thật, Pj thấy 1 vài người trong nhà Ken, họ biết chuyện chắc Khánh Hạ đã biết rồi nhỉ ? Ko thấy chị ta ở đây chắc đã đi đâu rồi, Ken đã có chị ta và mọi người chăm lo thì thôi, nếu ko có Khánh Hạ thì Pj sẽ ghé vào 1 chút nhưng nếu có Khánh Hạ thì thôi vậy, dẫu sao thì Ken cũng bình an mà nằm đó rồi.

- Pj ? Là cô à ? – Pj vừa quay đi thì chợt nghe tiếng gọi, vậy là nhỏ quay lại.

- À vâng, cháu định qua xem Ken thế nào ... nhưng mà hình như anh ấy ổn rồi! – Pj mỉm cười gượng.

- Cô ngại Khánh Hạ sao ? Yên tâm đi, tui tui ‘ém’ tin kĩ lắm, cô ta hiện chưa biết gì cả, cô cứ vào đi, tui tui ko làm phiền ! – người đó mỉm cười.

- Dạ, vậy cháu làm phiền ! – Pj gật nhẹ đầu rồi bước vào phòng.

Pj bắt ghé ngồi gần đó, môi tên đó trắng nhợt, sắc mặt ko còn hồng hào nữa, nhìn những vết băng trên người Ken nhỏ chợt rơm nước mắt, nhỏ liên lụy đến Ken rồi...

- Này đồ hâm – nhỏ cười buồn chợt chợt tay vào má Ken – Dậy đi, dậy mà nghe tôi xin lỗi ... Mau tỉnh lại nhé ! Tỉnh lại mà về với Khánh Hạ của anh kia ! Tôi dự định sẽ dọn ra khỏi nhà anh ấy, anh chắc vui lắm ha, này- nhỏ lại lay – mở mắt ra nghe tôi nói này ! Có nghe ko mà ko chịu trả lời vậy, anh nghe chứ gì, mà

anh cũng muốn tôi đi nên mới ko trả lời hả ! Bác sĩ nói rằng anh sẽ tỉnh lại sớm nhưng sao anh chưa tỉnh vậy ? Ngủ hả, anh sắp thành heo rồi kìa ! – chẳng biết nhỏ đã nghĩ gì rồi bất chợt im lặng, cứ bất động nhìn Ken như thế, mặt nhỏ đượm buồn- Tôi xin lỗi ! Tôi đã nói rồi ấy, tỉnh lại đi ! Họ bắt tôi ở chỗ mà anh đã đến nhưng rồi sau đó họ bảo rằng anh và Jun nhất định sẽ đến thế nên họ đã di chuyển chúng tôi đến nơi khác, hầm xăng cũ ý, ở đó toàn mùi xăng, khó thở lắm, hết xăng rồi nhưng vẫn còn vương lại mùi, nói chứ hình như ko hết hoàn toàn đâu, tôi thấy còn 1 thùng nhỏ ở đó, mấy thằng đó cứ đùa, thỉnh thoảng nó lại đứng trong hầm mà bấm điện thoại, nó ko biết sẽ bị cháy hay sao ấy, tôi cứ sợ nó bốc hỏa thật ! Bọn nó ko cho bọn tôi ngủ, cứ hề chúng tôi lơ thiếp đi là nó lại rắc muối lên những vết thương, đau lắm ý, chắc anh còn đau hơn tôi nhiều lắm ... Tôi xin lỗi ... Tôi bị lạnh, ngồi co quắp lại thế mà bọn chúng thấy thế lại cười ha hả chọc quê, tôi sợ ko được gặp lại anh nữa, tôi muốn thấy anh, tôi nửa muốn anh đến nhưng 1 nửa lại ko muốn, tôi lại hăm dọa rồi kìa, anh tỉnh lại mắng tôi đi ! – nhỏ dùng tay chặn lại, tiếng nấc cứ thế mà thoát ra khỏi miệng dù đã cố ngăn lại, nhỏ muốn nói hết tất cả những điều bản thân chưa bao giờ nói nếu ko sẽ ko còn cơ hội nữa – Đồ ngốc ! Khánh Hạ ko thực sự muốn quay lại với anh đâu, chị ta xấu xa lắm ! Tôi chỉ có thể nói với anh khi anh như thế này thôi, tôi biết tôi nói anh chẳng tin tôi mà ! Tôi sẽ chứng minh cho anh thấy, nhưng tôi buông tay anh nhé ? Tim tôi này, mỗi ngày nó đập vì anh và đau vì anh, tại sao anh chưa bao giờ ngó ngang đến tôi, tôi biết là anh hiểu rõ tình cảm của tôi mà ! Tôi cũng đâu xấu xí, phải ko ? Tôi cũng muốn bên anh quài quài lắm nhưng chắc ko thể quá, chẳng thể nào cứ làm phiền đến anh rồi khiến anh ghét tôi được ! Mà hãy tin tôi nhé, dù có thể nào thì anh vẫn là người mà tôi yêu nhất thôi ! Nếu tôi buông tay anh có buồn ko ? Anh có bao giờ thích tôi chưa Ken ? Hừ, chắc ko bao giờ đâu ! Tôi yêu anh yêu anh yêu anh ! Tôi tỏ tình rồi, nghe ko hm ? Ko nghe lỗ rắng chịu ... tôi sẽ ko nói lại đâu ! Tôi buông tay thật ấy ! – nói rồi nhỏ lại khóc, nhỏ chẳng thể nói thêm gì nữa, biết có thể nói gì bây giờ nữa đây, mặc dù Ken chẳng thể nghe nhỏ nói, nhưng nhỏ đã giải tỏa được nỗi lòng của mình rồi, nhẹ nhõm hơn rồi, cứ thế mà nhỏ cứ ngồi nhìn Ken suốt cả tiếng đồng hồ, đến khi trời sắp hừng sáng, thỉnh thoảng cứ thế mà nước mắt nhỏ cứ trào ra ko thể ngăn lại, nhỏ ko đùa đâu, lần này nhỏ sẽ buông tay thật, dẫu sao thì điều đó cũng chẳng là gì để Ken bận tâm cả, đau quá thì phải buông thôi ! Vả lại cũng ko là gánh nặng cho Ken nữa cũng tốt - Tôi rời phòng lâu rồi, tôi về phòng nhé ! – nhỏ mỉm cười, vuốt nhẹ lên 2 gò má Ken, đẩy lên niềm luyến tiếc chẳng muốn rời đi, rồi nhỏ cúi xuống hôn nhẹ lên môi Ken, nước mắt thấm vào, mặn quá, sao chẳng thể ngọt như nhỏ từng tưởng ? – Xin lỗi, tôi ... hôn anh mất rồi ! Đi nhé !

Rồi nhỏ lặng lẽ quay đi, ra bên ngoài, nhỏ cúi đầu chào mọi người và ko quên lời cảm ơn. Qua tấm kính nhỏ bên ngoài, phần nào họ cũng thấy được bên trong, họ ko cố tình nhìn lén, chỉ là ánh mắt thi thoảng lướt qua xem Ken tỉnh chưa thôi nhưng rốt cuộc lại thấy được những điều đó, từ sâu trong ánh mắt, họ biết là Pj yêu Ken thật lòng !

Nhỏ vừa rời đi ko lâu thì Ken cũng tỉnh lại, có vị mặn trên môi tên đó ... cả hơi ẩm vẫn chưa mất đi, Ken khó khăn đưa tay lên sờ môi, trong lúc hôn mê, Ken có nghe ai nói gì đó với mình nhưng Ken ko thể nghe rõ được, cứ ngỡ là bản thân đang mơ chứ, mà có phải mơ hay ko khi mà cái chạm môi lại thật đến trong từng hơi thở ? Cả cái hơi ẩm trong phòng này cũng có chút gì đó rất quen thuộc ...

Thấy Ken đã tỉnh, ai cũng mừng ko thôi, họ đang nói chuyện bên ngoài, nhìn vào thấy Ken tỉnh dậy thì ai nấy cũng vào vào.

- Cảm thấy thế nào ?

Ken ko trả lời câu hỏi đó mà lại chèn vào câu hỏi khác.

- Ban này có ai vào đây ko ?

- Thưa có, cô Khánh Du ! – 1 người từ tốn trả lời.

Ken ngạc nhiên, đúng rồi, chẳng biết con nhỏ có sao ko nữa, mà tỉnh rồi chắc là ổn cả rồi, còn hơi ẩm này, có lẽ nào ...

- Cô ấy đến từ lúc nào ? – bây giờ là 4h sáng.

- Hình như là khoảng nửa đêm !

- Cho đến tận bây giờ ?

- Dạ đúng ạ !

‘ Con nhỏ ngốc ! ‘ Sao ko chịu nghỉ ngơi mà mò đến làm gì cơ chứ ! Ken hỏi mọi người về tình hình của Pj, nghe mọi người nói rằng vẫn ổn thì Ken cũng yên tâm 1 chút, Ken chẳng thể rời khỏi giường vào lúc này nên chẳng thể qua phòng nhỏ hỏi thăm tình hình được ! Ngày mai sáng Ken phải qua xem thế nào mới được !

Ken cũng chẳng biết thứ cảm xúc đối với nhỏ là gì nữa ! Ken chỉ mới xác định được là mình cũng có 1 chút tình cảm với nhỏ thôi nhưng là thích hay yêu thì ko chắc chắn gì cả ! Ken sẽ nghiêm túc trong việc xác minh lại điều đó, tên đó cũng đã hứa với lòng như thế rồi ! Có vài chấm nước nhỏ hằn trên tấm drap trắng, chẳng phải đoán thì cũng biết đó là nước mắt của nhỏ rồi ! Sao lại khóc nhỉ ? Tên đó vẫn sống nhăn răng này ! Ko lo nghỉ ngơi mà nửa đêm lại sang đây làm chi ko biết nữa ! Hắn cũng chưa tỉnh lại, Ken thấy lo quá ! Nghe mọi người nói rằng tình trạng hắn rất nguy kịch, chỉ mong tình hình đừng tệ hơn ! Nói chứ Ken vẫn ko thể quên cái cảm giác khi đó, cứ sợ sẽ mất đi người con gái đó ! Giống với cảm giác khi Khánh Hạ rời khỏi, cũng sợ mất như thế ... nhưng có cái gì đó đau đớn hơn , có chăng vì Khánh Hạ có ra đi vẫn sẽ gặp lại, còn nếu nhỏ ra đi sẽ ko bao giờ nhìn thấy được nữa ? Có phải là vì như thế ? Nhưng cũng phải đội ơn trời vì đã cho Ken giữ lại cái mạng của mình, có đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết người ta mới hiểu được sinh mạng của mình quý giá như thế nào ! Ken vẫn mãi nghĩ về cái hôn đó, ko biết phải là hôn ko nhưng cảm giác thật lắm, rất thật ! Nhưng nụ hôn đó có gì đó bùi ngùi và luyến tiếc như sắp phải chia xa vậy ! Có phải như vậy ko hay là do Ken suy nghĩ quá nhiều ? Chia xa ? Tự đứng lại thấy ko thích từ đó cũng như ý nghĩa của chúng chút nào cả !

Vốn dĩ đời này cũng chẳng có gì là mãi mãi, nếu có mà ko biết gì thì khi mất đi đừng tìm lại vì khi đó nó đã thuộc về người khác rồi ! Hãy trân trọng những thứ xung quanh bản thân mình. Thế giới này nhỏ lắm nhưng cũng to lắm, xoay qua xoay lại, chẳng biết mình sẽ gặp ai và mất đi điều gì đâu ! ko có gì là ko thể ! Cũng đừng luôn nghĩ rằng mình là duy nhất vì xung quanh còn nhiều điều hơn cả bản thân mình !

Chẳng ai đủ can đảm để mãi theo 1 hình bóng ko thuộc về mình !

79. Chương 22 .5

tối quá, nó chẳng thể thấy gì cả, nó tự hỏi có phải mình đã chết đi rồi ko, lần cuối cùng kí ức nó còn ghi lại là cơ thể nó đau rất đến mức liệm đi, gió lạnh từ bên trên luồn xuống thổi qua những vết thương sưng tấy khiến nó nhức nhối hơn bao giờ hết, đau, lạnh, rát cả đối và khát nữa. Vậy mà bây giờ nó lại ở 1 nơi ko có tí ánh sáng nào, sợ thật, nó cũng chẳng biết có phải mình đã rời bỏ thế gian hay ko nữa, chỉ là lúc này nó cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, cả mọi đau rất, vết thương trên cơ thể cũng ko còn cảm nhận được nữa ? Vốn dĩ nó đã lường được trường hợp này rồi ... chết thôi mà, có phải cảm giác sau khi chết là thế này ko, nó tự hỏi bản thân điều đó, cơ thể nhẹ nhàng nổi lòng bên trong chẳng hề nề đi chút nào, là 1 chút luyến tiếc và ko chút can tâm, nó còn chẳng thể thấy hắn ...

Đôi chân cứ thúc giục nó phải bước đi, dẫu sao thì nó cũng muốn thoát ra khỏi cái bóng tối đầy đáng ghét này, nó sợ bóng tối ... nhưng vào giờ phút này nó ko cho phép bản thân bị nỗi sợ đó đánh lùi, thay vì ngồi đó mà run rẩy sao ko cất bước đi tìm ra 1 lối thoát ?

Nó lại là Zu của ngày nào ~

Đầu bên kia có hắt lại những tia sáng, cứ theo đó mà nó bước, chẳng lâu sau trước mắt nó hiện ra cả 1 cánh đồng hoa rộng lớn, nó còn thấy cả 2 đứa bé cơ, 2 đứa trẻ trông vô tư thật nhưng mà sao nó chẳng thể chạm vào được, có cái gì đó xa lạ nhưng cũng quen thuộc lắm, cả khung cảnh này nữa, dường như đã gặp ở đâu rồi ... nhưng nó chẳng thể nhớ rõ ràng là lúc nào cả.

Ồ ... cái con bé đó sao lại giống nó đến mức như thế chứ ? Còn cái thằng nhóc đang cõng nó nữa, cơ mà thằng nhóc đó dễ thương thật, thằng nhóc đó trông giống Jun lắm, nhất là đôi mắt ấy, nhưng chứa trong đôi mắt đó là những tia ấm áp và tươi vui, thằng nhóc cứ cười mãi ý, nụ cười đến tận mang tai cơ, cơ mà nhìn yêu lắm ... Jun của hiện tại ko như thế, hắn có đôi mắt lạnh, băng lãnh và vô hồn, chưa kể hắn rất kiêu ngạo cười, mà so sánh gì chứ, nói thế thôi chứ nhìn vào là biết Jun khi bé rồi, từ bé đến lớn hắn chỉ có 1 khuôn mặt thôi. Con bé đó là nó nhỉ ? Nhìn 1 lúc lâu, nó tự hỏi bản thân, có phải đó là quá khứ nó đã quên đi hay ko~

‘ – Vũ à, cõng em đi ! – con bé mènheo vươn 2 tay ra đòi thằng nhóc cõng.

- Sao anh phải cõng trong khi em có thể tự đi ? – thằng nhóc chống nạnh nhìn con bé.

- Vậy là ko công chứ gì ? Biết mà ! – con bé xụ mặt trông đáng yêu hết biết.

- Chán em quá, lên đi này ! – thằng nhóc vờ than vãn nhưng vẫn khum lưng xuống cho con bé trèo lên, trên môi còn ko giấu nổi nụ cười. ‘

Khung cảnh mới trước đó còn rất vui nhưng sao bây giờ trước mắt nó lại xảy ra 1 vụ tai nạn kinh hoàng đến như thế này, cái cảnh này ... hay xuất hiện trong giấc mơ của nó lắm ... Tai nạn đó, đầy máu ... nó thấy con bé vừa nãy nan nằm ngay đó, con bé được che chắn bởi 1 người phụ nữ nom có vẻ hiền lành, còn chiếc xe mà con bé đuổi theo cứ chạy mãi chạy mãi...

Cánh đồng, thằng nhóc, tai nạn, xe, máu, vui, buồn ... mọi thứ lẫn lộn, chúng cứ xoay vòng, tái hiện nhanh chậm trước mặt nó, chúng ngổn ngang và hỗn độn, mọi thứ cứ tua đi tua lại đến đáng sợ, nó ngồi bệt xuống, dùng tay ôm chặt lấy đầu, đầu nó đau quá, đau quá ...

‘ – Em phiền quá đấy, cứ theo anh là sao hả ?

- Anh ko thích hả ? – con bé đang nổi bước sau thằng bé bất chợt đứng lại hỏi, mắt đờm buồn.

- Ủ, ko thích, anh với em có thân lắm đâu, chúng ta chỉ mới biết nhau có 3 ngày thôi ! – thằng nhóc nhủ mày.

Con bé nhìn thằng nhóc rồi im re, mặt con bé buồn xo, xụ hẳn xuống ko còn nét tinh nghịch nữa, đột nhiên con bé chẳng nói chẳng rằng quay đối lưng lại với thằng nhóc rồi đi luôn, mặc cho thằng nhóc đứng đơ mặt ra đó chẳng hiểu cái mô tê gì đang diễn ra.

Con bé buồn hiu, nó thích thằng nhóc lắm luôn, thằng nhóc dễ thương cực, đẹp mà chảnh quá, người ta chỉ muốn làm bạn thôi mà, cái đồ khó ưa, biết nhau 3 ngày cũng là quen chứ bộ.

Con bé lại cánh đồng hoa ngồi 1 mình ở đó, nói là lại chứ thật chất là chẳng xa nhà con bé bao nhiêu cả, cách vài ba căn thôi.

Con bé cứ ko bứt hoa thì cũng bẻ lá những khóm hoa nhỏ ngay chỗ mình ngồi.

- Em đang phá hoại tự nhiên đấy ! Mẹ anh bảo hành động đó là hư ! – thằng nhóc khề tay con bé.

- Ai cho anh đánh em chứ ! >"< –=" con=" bé=" dùng=" tay=" cào=" vào=" mặt=" thằng nhóc.=">

- A, đau quá, anh về méc mẹ nè ! – thằng nhóc hăm dọa.

Bất chợt con bé òa lên khóc, ko được, thằng nhóc mà về méc mẹ, nhờ đâu mẹ thằng nhóc qua nhà méc mẹ con bé nữa, ba mẹ 2 bên quen nhau mà, nó ko thích bị la đâu. Ko được con bé òa lên khóc làm thằng nhóc chẳng biết làm gì, phải vài giây sau thằng nhóc mới vội an ủi làm đủ trò để con bé nín.

Nó chợt phì cười khi thấy những điều đó, đúng là con nít mà, ngây ngô thật ! Giá như ai cũng là con nít mãi nhỉ, ko phải lớn lên rồi phải đối mặt với nhiều chuyện đau đến nát lòng, lúc còn bé ai cũng muốn bản thân trở thành người lớn, cứ nghĩ là làm người lớn sẽ thích lắm, nhưng khi lớn lên rồi, mới hiểu được rằng, làm người lớn thật chẳng đơn giản xí nào, có quá nhiều thứ để lo và để nghĩ, lúc ấy, lại muốn trở về làm con nít ! Con người được hình thành từ 1 chuỗi mâu thuẫn !

Ừ ... nó chẳng thể thấy gì nữa hết, lại là 1 màu tối đen, đầu nó đau như búa bổ vậy, rất nhiều kí ức vây lấy nó, đau quá ... rất nhiều thứ trước đó nó chưa từng biết lần lượt xuất hiện trong suy nghĩ của nó rõ ràng đến lạ.

Rồi nó lại thấy hiện tại, thấy hân của những ngày mới quen, của cả những lần sau đó nữa ...

Nó nghe tiếng ai đó gọi nó, nó mất phương hướng rồi, có cái gì đó hút lấy nó đi này ...

~

Bất ngờ nó mở mắt ra, là quang cảnh của bệnh viện ... hóa ra nãy giờ nó bị trôi dạt trong mơ kí ức của mình, đáng sợ thật, nhưng nhờ thế mà lấy lại được hồi ức đã mất thì xem ra cũng đáng lắm chứ !

- Zu, ko sao chứ ? Zu làm Pj sợ lắm, cứ thét lên mãi, rồi cứ rên la ư ử, tay cứ bóp chặt phần trán, có khi là đầu, Pj sợ lắm ! – Pj nói mà ko ngăn được nước mắt của mình, xem ra Zu làm nhỏ sợ thật.

- Zu nhớ ra hết rồi ! – nó cười nhẹ, xoa đầu Pj.

- Thật ...thật... thật chứ ? – Pj lấp bắp chẳng tẻ nói thành lời.

Nó đáp lại bằng 1 cái gật đầu.

Trời đã quá trưa.

Ken được người dìu qua phòng nó, tên đó đi từng bước tập tễnh mà nhìn thấy thương, cứ 1 bước chạm đất là cơ mặt tên đó cứ co lại. Nó và Pj đang nói chuyện với nhau cũng trở nên im lặng, nhỏ thấy Ken xuất hiện như thế cũng ko nói gì, thái độ cũng ko còn niềm nở như trước.

- Cảm ơn. – Pj gật nhẹ đầu thể hiện sự biết ơn.

Tự nhiên Ken thấy thái độ nhỏ có vẻ xa lạ quá.

- Cái đó – Pj nhìn vào vết thương Ken – Ko sao chứ ?

- Ko sao ! – Ken.

Lại là 1 khoảng im lặng xuất hiện trong căn phòng, Ken muốn hỏi rõ về việc ban sáng nhưng lại chẳng biết nên nói sao cho phải, không khí này căng thẳng quá...

Nó nghĩ ít nhất nó nên rời khỏi đây để 2 người họ nói chuyện ...

- Zu, muốn đi đâu hm? Pj dìu Zu đi nhá ? – thấy nó đứng dậy rời khỏi giường Pj cũng đứng dậy theo.

- Ko cần, 2 người cứ tự nhiên.

Đợi đến khi Zu ra khỏi phòng kéo theo bọn đàn em thì cả 2 người mới cảm thấy tự nhiên được 1 chút.

- Tôi muốn qua nhà Zu ở 1 thời gian, dấu sao cũng làm phiền anh nhiều rồi ! – nhỏ nhoẻn miệng cười.

Tim Ken hẫng đi 1 nhịp, tại sao lại xuất hiện cảm xúc này nhỉ ? Là vì nhỏ hết thích Ken hả ? Vô lý ... mới ban sáng nhỏ đã có những hành động đó thì chứng tỏ nhỏ vẫn còn tình cảm với Ken rất sâu, thế tại sao lại như vậy chứ ? Cảm giác này là gì đây ?

- Tại sao ? – Ken nhíu mày – Nhà tôi phục vụ cô ko tốt sao ?

- Tôi nói rồi mà, chỉ là làm phiền nhiều quá rồi ! Vả lại mọi chuyện cũng khác nhiều, người quan trọng trong tim anh cũng đã trở về, tốt nhất đừng khiến chị ấy hiểu lầm, tôi nghĩ thế sẽ tốt hơn . – Pj phân tích rõ ràng.

Những điều Pj nói quá ư là hợp lý, Ken cũng chẳng biết phải nói gì nữa, chỉ là bản thân ko muốn nhỏ rời đi, thấy khó chịu lắm, à, biết rồi ...

- Dấu sao vẫn còn lời hứa với mẹ cô chăm sóc cho cô mà, muốn đi thì khi nào hết bệnh rồi đi chắc cũng ko muộn ? – Ken hỏi.

- Tôi có bệnh gì đâu chứ ? – Pj cười nhạt, hóa ra chỉ là vì lời hứa mới giữ lại, nói vậy là thân tâm Ken chắc cũng thấy phiền phức khi giữ nhỏ lại nhỉ ?

- Ko, ý tôi là lành các vết thương ! – Ken hướng ánh mắt đến những nơi băng gạc trắng trên người Pj.

- OK, sao cũng được ! – dấu sao thì thật Pj ko độc, thể ểnn vết thương thường thì lành nhanh lắm, ở lại 1 thời gian rồi biến đi cũng tốt. Ken định nói gì đó nhưng Pj lại chen ngang.

- Tôi nghĩ anh nên về phòng, Khánh Hạ chắc chờ anh bên đó ! – Pj nhắc nhở.

- Sao ? Cô gọi cô ấy ? – Ken.

- Ủ ! – Pj gật đầu bình thản.

Chẳng hiểu tại sao ngay sau đó Pj thấy Ken đứng phắt dậy rồi quay đi 1 nước chẳng nói gì thêm, có phải vì vui quá khi nghe tin Khánh Hạ đến ko ? Ken vừa ra khỏi phòng thì nghiêng răng keng két, nhỏ đã nghĩ gì mà hành động vậy chứ, ai cần nhỏ làm thế đâu ! Phiền chết được ! Qua thăm bệnh mà thế này tức chết mất !

Ờ hờ, mà hình như Ken cũng chẳng nhận ra bản thân vừa bất bình vì Khánh Hạ vào bệnh viện thăm mình.

Pj ngồi trong phòng mà cười buồn, có phải là vì Khánh Hạ nên mới đi ngay như thế ko? Vội đến mức chẳng nói thêm lời nào mà gấp rút rời phòng ngay lúc đó !

- Tôi đã lạnh lùng như thế ? Anh có nhận ra ko ? Có ngạc nhiên ko ? Chắc ko nhỉ ? – nghĩ gì đó rồi Pj lại tự nhủ với bản thân – Pj à, mày đã mạnh mẽ lắm rồi ! – lại 1 nụ cười ngu ngơ.

Đau đến mất đi cảm giác ~

.

Tối đó họ ở lại bệnh viện thêm 1 đêm nữa, sáng hôm sau họ xuất viện ngy, trừ Ken. Pj và Zu rời đi từ sớm, có nói với bọn đàn em nhưng lại chẳng báo cho Ken biết, khỏi biết làm gì, cũng sẽ có người báo lại cho Ken thôi, huống hồ Khánh Hạ ở đó thì 2 người họ còn trong viện ko cũng đâu quan trọng.

Pj là người bảo với mọi người ko cần báo với Ken.

.

Nó chẳng về ngay nhà mà tạt ngang qua luôn nhà hắn, nó chẳng vội vào phòng hắn mà chỉ đứng bên ngoài để hỏi thăm tình hình, mọi người kể rằng hắn đã nguy kịch ra sao, thế nào ... hên là sau mọi chuyện hắn vẫn ổn, may là tình hình của hắn ko tệ đi ..., chắc là có người báo với hắn về sự xuấthiện của nó rồi, thế ennó nó vừa bước vào phòng là tất cả mọi người trong đấy đều kéo nhau ra ngoài cả.

Nó bước vào hắn cũng chẳng mấy may quan tâm, mắt chỉ lo dán vào cuốn sách đang cầm trên tay.

- Tôi nhớ ra hết rồi !

Lời nói của nó phát ra nhẹ thôi nhưng đã nhanh chóng thu được sự chú ý của hắn, hắn buông ngay quyển sách đang cầm mà nhúu mày nhìn nó, nhưng rồi sau đó lại đầu vào đấy, mắt hắn vẫn dán vào quyển sách như bình thường. - Nhớ ra thì giải quyết được gì ! – hắn buông lời nhận xét.

- Tôi thấy được ! – nó.

- Ủ, kệ em! Hết chuyện thì về đi, đến giờ tôi nghỉ ngơi rồi !

Nhưng dường như nó ko có quyết định đi thì phải, cứ ngồi đó mà trơ mắt ra nhìn hắn, hắn bị nó nhìn đến mức muốn thủng da mặt, cuối cùng vẫn phải quay sang trừng mắt nhìn nó, cơ thể hắn đau quá rồi, chẳng thể dùng hành động được nữa !

- Có biết là ko nên làm phiền bệnh nhân ko ? – hắn nghiêng đầu hỏi.

- Tôi chỉ ngồi đây chứ ko làm gì cả! Thế sao gọi là làm phiền ? – nó thản nhiên trả lời.

- Cô nhìn tôi thủng cả da mặt này ! – hắn quát mắt.

- Thế sao ? Vốn dĩ nghĩ mặt anh dày lắm chứ ! – móc xong 1 câu đả đời nó còn cười tỏ ý trêu ngươi.

- Cô ...

Hắn định nói gì đó đáp lễ lại nói của nó nhưng câu tiếp theo nó hỏi làm hắn phải im lặng trong vài giây.

- Chẳng thể quay lại ?

- Vô ích ! – hắn nhếch môi cười nhạt rồi lại đưa mắt vào cuốn sách.

- Tại sao ? – nó.

- Em đã thấy rồi đó, những gì đã diễn ra, tôi chẳng thể làm gì được cho em cả ! Quen 1 thằng như tôi làm gì có tương lai ? Đi ra xã hội đi, ở đó bon chen vậy mà tính ra còn sạch sẽ hơn ‘thế giới’ này ! Đi đi, tìm 1

người nào đó tốt hơn tôi, sạch sẽ hơn tôi ! Đừng nhớ về tôi nữa ! – hấn nhìn vào mắt nó nói, nó cảm nhận được hấn đã rất cố gắng để nói ra những lời xua đuổi đó.

- Anh còn yêu em ko ? – nó thẳng thừng.

- Ko ! – hấn trả lời khi mắt nhìn vào sách, trả lời nhanh ko 1 chút phân vân.

- Anh nhìn vào mắt em mà nói này! – nó kéo mặt hấn lên đối diện mình.

Môi hấn mở ra định nói nhưng rồi lại khép lại, rồi cuộc hấn đã tự nghiêng mặt mình ra khỏi bàn tay đang đặt trên mặt hấn.

- Ko nhất thiết ! Nhảm nhí !

- Ko nói được, chứng tỏ anh còn yêu em ! Là anh ko chấp nhận quay lại nên em sẽ như thế ! Lần cuối, quay lại ko ? – nó cười mỉm.

- Ko ! – dù ko hiểu lắm câu hỏi của nó nhưng hấn vẫn giữ nguyên quyết định của mình.

- Rồi anh cũng quay lại thôi ! Chỉ vì anh sợ em bị liên lụy thôi, đúng chứ ? Nếu em có cách dung hòa thì anh sẽ suy nghĩ lại ! Anh sẽ hối hận đấy ! Tạm biệt ! Hẹn gặp lại ! – nó nhếch môi cười. Vậy là nó đứng dậy rồi bước ra ngoài, những lời nó nói khiến hấn hoang mang, rồi cuộc nó đang nghĩ cái gì vậy chứ, nó định làm trò gì nữa thế ? Vì nó TỪNG là người yêu của hấn nên hấn chắc hẳn nó đã suy tính cái gì đó trong đầu rất kĩ càng rồi, phong thái của nó ngày hôm nay rất tự tin và ngạo nghễ. Hấn đang lo, thực sự rất lo ~

Cách tốt nhất để tiếp nhận là hoà hợp ! :))

- Em đang nghĩ gì vậy chứ ? Đến bao giờ em mới chịu hiểu là tôi đặt toàn của em lên trên cả mạng sống của mình ?

Yên tâm, nó chẳng đau đâu, nó bận cho kế hoạch sắp tới rồi, những cơn đau này đáng là gì so với việc cố chịu đựng nó để sẽ được bên hấn chứ ! Được thấy và biết hấn khỏe mạnh là nó rất vui rồi, vì hấn còn yêu nó, nên nó tin hấn cũng sẽ quay lại thôi, vì hấn còn yêu nó, nên đó sẽ là 1 động lực rất lớn chonó, chỉ cần có niềm tin thì mọi thứ sẽ tồn tại thôi mà ! :))

80. Chương 23

Chap 23:

Chap 23.1 :

Sau khi được thông báo tình hình là Pj đã xuất viện từ sớm, nét mặt Ken sa sầm lại thấy rõ, chẳng thèm mở lời với ai, cứ nằm suốt trên giường và khép hờ mắt, Khánh Hạ có nói gì đi chăng nữa thỉnh thoảng tên đó cũng chỉ ừ hử cho có, thấy tình hình như thế, Khánh Hạ dường như đã lường ra điều gì đó, đầu óc của chị ta bắt đầu tính toán những điều chẳng mấy tốt đẹp.

Giông bão sắp đổ bộ rồi ~

- Về !

Ko chừng Ken đang nằm đột ngột bật dậy đòi về làm cả đám người chẳng hiểu cái gì đang diễn ra cả.

- Chưa được ! Phải ở lại kiểm tra vài ngày nữa mới có thể xuất viện ! – 1 vị bác sĩ vừa vào phòng thông báo.

- Về nhà cũng có người lo rồi ! Tôi khỏe rồi ! – Ken nhăn nhó, tay chân bắt đầu mò mẫm rút các dây nhợ trên người mình ra.

- Ấy ...

Cô y tá chưa kịp nói gì thì đã im bật vì cái quắc mắt của Ken, lạnh cả sống lưng ! Thấy được vẻ sợ sệt đó Ken chỉ nhếch môi cười thầm, dám can ngăn Ken sao, có nước muốn húp cháo mới thế, bản thân người ta đã bảo khỏe rồi là khỏe rồi mà cứ @#%\$#% .

~

Sau khi thu dọn mọi đồ đạc, Ken cũng nhẩn nhó mà rời khỏi phòng bệnh, vẻ mặt tên đó sáng giờ cứ nhẩn nhó mãi như thế, trông khó coi chết được, chẳng ai biết tên đó bị khủng điên gì.

Mọi người dần ra khỏi phòng chỉ còn Khánh Hạ ở đó, cô ta nguyên rửa trong miệng những điều rất khê mà chẳng ai có cơ hội nghe được.

- Mẹ kiếp, anh nhận ra điều đó nhanh hơn tôi tưởng ! Ko thể ra đi dễ vậy được ! Chờ đó !

Nói rồi chị ta cũng nhanh chóng bước những bước chân sải dài để đuổi kịp những người phía trước.

Theo yêu cầu, Pj cũng được chuẩn bị cho 1 phòng khác, ko chung phòng với Khánh Hạ và Ken nữa, như vậy thật là bất tiện. Xem ra lần này khá hơn lần trước nhiều, vì có người dọn dẹp phòng sẵn chứ chẳng cần Pj phải tự thân lao động như ngày mới đến nữa. Mỗi phòng đều được bài trí khác nhau, tuy nhiên, Pj hài lòng với gian phòng này, nó gợi lên cho người nhìn 1 cảm giác ấm áp. Mà thôi, điều đó cũng chẳng còn quan trọng, chủ yếu là có chỗ nương tạm đã, sau này cơ thể lành hẳn rồi nhỏ cũng sẽ tự dọn hành lý đi thôi, ko làm phiền lâu đâu.

Nhỏ vừa trang trí phòng lại theo ý thích mình thì nghe tin Ken về, tự hỏi sao tên đó lại được xuất viện sớm thế, vốn dĩ tình trạng này phải theo dõi vài ba hôm nữa, chợt ngẫm lại nhớ ra rằng đó là bệnh viện của gia đình thì muốn xuất viện lúc nào thì xuất viện, chẳng ai can ngăn được cả. Huống hồ Ken đôi khi rất quái gở, có trời mới biết tên đó nghĩ gì trong đầu.

Nghĩ việc chẳng liên quan gì đến mình nên Pj chẳng qua thăm hỏi tên đó làm gì, có Khánh Hạ rồi ... Nói là thế nhưng dường như hành động của Pj thì trái ngược hoàn toàn, chân nhỏ đang hướng về phía phòng Ken mà bước kia ~

- Hạ, tôi ... ôm cô 1 cái được ko ? Đó là câu đầu tiên nhỏ nghe Ken khi vừa đặt chân tới ngưỡng cửa phòng Ken, hình như nhỏ xuất hiện ko đúng lúc nhỉ ? Lúc phát ra câu đó Ken cũng chẳng nghĩ là Pj lại qua phòng mình, oh damn, cửa phòng mở toang chứ ko khép hay khóa lại ! Tự cười thầm trong bụng và cho rằng trời cũng giúp mình, Khánh Hạ liếc mắt qua Pj rồi bất ngờ kéo Ken vào lòng và ôm thật chặt, miệng chị ta nở nụ cười.

- Đồ ngốc, anh đã ôm hôn em bao nhiêu lần rồi mà bây giờ lại xin phép chứ !

Dường như Ken đang bất động trong vòng tay Khánh Hạ, chị ta choàng tay ôm eo tên đó, vô thức như 1 thói quen Ken cũng đưa tay lên ôm lấy chị ta, được 1 lúc sau Ken cũng dời mắt khỏi Pj và tựa cằm lên đầu Khánh Hạ rồi đặt lên trán chị một chiếc hôn nhẹ. Pj nở nụ cười ngốc nghếch rồi cuối đầu kính cẩn, thái độ hết sức bình thản.

- Qua ko đúng lúc rồi ! Làm phiền !

Lúc vừa quay đi là 1 giọt nước mắt cũng lăn dài trên má nhỏ, hah, cứ tưởng nước mắt cạn từ đêm hôm đó rồi chứ, bản thân vô dụng, có thể mà cũng rơi nước mắt; bản thân ngốc nghếch, đã bảo là đừng qua mà lại ko nghe lời, tự nhiên thấy ghét bản thân vì sống thiêng về tình cảm quá mức ! Người ta ôm nhau đó, lại là người đó chủ động mở lời, nếu cứ như thế, sự thật vỡ lẽ, khi Ken biết được bộ mặt thật của Khánh Hạ, nhỏ sợ Ken lại phải chịu 1 cú sốc nữa ... Ken thích hạnh phúc ảo hay hạnh phúc thật nhỉ ?

Chắc là nhỏ sẽ lại làm Ken tổn thương mất !

Sao tìm nhỏ lại cứ phải đau vì Ken ? Nước mắt nhỏ cứ rơi vì Ken ? Đường như bất cứ cái gì trong cuộc sống của nhỏ cũng bị Ken làm cho ảnh hưởng, phải khắc phục lại thôi, cũng chẳng là gì để phụ thuộc vào người khác như thế !

Nhỏ đóng sầm cửa lại ngay khi vừa bước vào phòng và nằm dài trên giường, mặt úp xuống chiếc gối hồng xinh xinh.

- Khỉ thật, sao anh cứ làm cho tôi đau ? – miệng ko ngừng trách cứ, cứ tỏ ra ta đây mạnh mẽ nhưng hình như cái áo gối đó ướt rồi ~

Pj vừa rời khỏi ko bao lâu thì Ken cũng buông Khánh Hạ ra, tên đó bảo cần nghỉ ngơi nên tạm làm phiên Khánh Hạ ra ngoài ko thì về phòng cũ của chị tạm vì căn phòng được tổng vệ sinh lại rồi và đảm bảo ko còn bất kì côn trùng ghê rợn nào nữa. Ken nằm phịch xuống giường, để 2 bàn tay lên ko trung và mắt cứ dán chặt vào nó, cảm giác khác đi nhiều ... ko ấm áp nữa, cũng ko còn niềm hân hoan khi được ôm trọn cả ‘thế giới’ vào vòng tay mình, lúc buông nhau ra cũng ko còn lưu luyến nữa, Ken tự hỏi nếu thế thì cảm giác khiến Ken muốn giữ Khánh Hạ lại bên cạnh phải giải thích thế nào cho phải ? Thật sự thì Ken cảm thấy hối hận vì đã yêu cầu Khánh Hạ như thế ngay khi Pj vừa xuất hiện, có cái gì đó vỡ vụn trong đáy mắt nhỏ, nhưng dường như nhỏ đã che giấu điều đó rất nhanh và thay vào là 1 mặt nạ hồ hững và bình thản như ko. Một người con gái khi trở nên như thế tức là đã phải chịu quá nhiều tổn thương

- Tôi xin lỗi ...

Ken tự nói với bản thân điều đó dù biết nhỏ sẽ chẳng thể nghe được, trái tim Ken mách bảo rằng cảm xúc với Pj ko phải thuộc dạng đơn thuần ... Có lẽ là nhờ những chuyện vừa trải qua khiến Ken dần suy ngẫm và hiểu ra bản thân muốn gì và cần gì ...

Cốc ... cốc ... cốc

Ken khó chịu vì dòng suy nghĩ bị cắt đứt, tên đó rời khỏi giường và ra mở cửa, là người quản gia, Ken nép người cho ông ấy vào phòng rồi đóng cửa phòng lại.

- Cậu chủ, hy vọng cậu có thể ăn hết phần này, vì nó rất có lợi cho tình trạng hồi phục của cậu ! Sau đó thì uống thuốc !

Ken gật gù hiểu chuyện, xong việc ông quản gia rời phòng, câu nói ông phát ra khiến Ken lưu tâm.

- Phận tôi tớ như tôi ko nên xen vào nhưng tôi mạo muội xin cậu chủ giải quyết rõ ràng mọi chuyện trước khi cô Khánh Du rời khỏi đây !

- Ông ... lại đây ! – Ken ra hiệu.

Sau đó thì Ken nói ra hết mọi vướng mắc và những điều trong lòng mình, bao hàm cả ‘phát hiện mới’ về cảm giác ban nãy. Ko phải là đùa nhưng sau khi nói ra Ken cảm thấy lòng mình như trút được gánh nặng. Ông quản gia chỉ cười hiền rồi giải thích chung chung cho Ken, Ken đã đủ lớn để có thể tiếp thu được những gì mà ông nói, ông tin chắc là như vậy. Lần đầu tiên Ken có thể nói hết mọi chuyện với 1 người vốn ko thân thuộc như thế, lạ và ngạc nhiên thật, nhưng chẳng biết tại sao khi nhìn vào đôi mắt hiền từ đó trong Ken lại dấy lên 1 sự khẳng định rằng đây là người sẽ giúp được mình. - Cô ! Qua phòng tôi nhanh lên !

Vài giây sau thì phòng Ken có tiếng gõ cửa, do cửa ko khóa nên người đó dễ dàng bước vào.

- Có chuyện gì ? – Pj nhăn mặt, về chuyện thật, cách nhau có mấy phòng cũng dùng điện thoại.

- Thay băng giúp tôi ! – Ken chỉ vào vết thương của mình.

- Ko ! Anh biết cách đây dọa người khác nhĩ ? Biết bao nhiêu người anh ko kêu mà lại kêu tôi ! – Pj nhún mày, tên này bị hâm chắc, ngày càng có vấn đề về não mà ... – Đi mà kêu Khánh Hạ của anh ấy ! – đương nhiên là câu đó Pj chỉ lẩm nhẩm ình bản thân nghe.

- Cô đang nguyên rửa gì tôi đó ? – Ken quắc mắt.

- Ko, về phòng đây ! Đi mà kêu người khác. – đúng là phũ phàng thật, nhỏ nói rồi đi luôn chẳng thèm ngoái lại.

Ken cũng chẳng nín giữ gì, cũng chẳng gọi ai vào thay băng vết thương ình cả, tự nhiên thấy ko còn hứng thú.

Đến chiều bác sĩ vào khám xong cũng la oai oái khắp nhà rằng sao chẳng chịu thay băng mới cho vết thương, ko khéo nó lại nhiễm trùng rồi lại to chuyện, Ken chẳng nói, vẫn nằm im đó như chẳng có chuyện gì, nhưng dường như vị bác sĩ kia chẳng biết mọi người trong nhà đã khổ sở thế nào khi yêu cầu tên đó băng bó lại vết thương, tên đó nhất quyết ko cho là ko cho, Ken chẳng lớn tiếng với ai nhưng chỉ với 1 từ ko và đi kèm là 1 cái liếc mắt thì chẳng ai dám động vào, cả Khánh Hạ cũng ko là ngoại lệ. Biết được chuyện động trời đó Pj hậm hực tiến vào phòng Ken và hướng cho tên đó 1 ánh nhìn như muốn thiêu đốt.

- Chịu qua rồi sao ? Đóng phòng lại. – Ken bình thản nhìn nhỏ, hất hàm về phía cánh cửa rồi lại cúi mắt vào cái điện thoại trên tay.

- Anh muốn bị nặng thêm hả ? – nói như tát nước vào mặt.

- Do cô mà ! – Ken đứng đưng.

Pj tức muốn bốc khói, tên này có vấn đề nặng rồi, ko hành nhỏ là ko chịu nổi mà, được thôi, muốn chị đây băng thì chị đây sẽ băng cho biết mùi. Pj cầm những vật dụng tiến lại gần Ken, đột nhiên Ken lại nhìn nhỏ rồi nở nụ cười vô tội vạ, điều hòa bất đúng nhiệt độ mà sao lưng áo nhỏ chợt ướt đầm mồ hôi ...

Pj cũng chẳng vừa gì, băng thì băng chứ rất mạnh bạo, siết chặt phần băng quanh người Ken khiến tên đó xanh mặt.

- Muốn giết người hả ? – Ken la oai oái cả lên.

- Chết đi cái đồ xấu xa nhà anh ! – dường như Pj chẳng chịu buông tha, cứ với tay nắm lấy băng đượng đoạn băng Ken vừa giựt ra.

1 người né bằng cách ngã người về sau, còn 1 người thì cứ thừa thắng mà xông lên áp đảo, vì hăng quá mà nhỏ mất luôn đà nằm đè hẳn lên Ken, cả 2 đang chí chóc đột nhiên im bất, cứ như thế mà 2 mắt nhìn nhau rất lâu, có cái gì đó dấy lên trong đáy mắt ... cũng có 2 trái tim đang trật nhịp ~ Giây phút đó chẳng biết sẽ kéo dài bao lâu nếu Ken ko nhẫn nại vì bị Pj đè lên vết thương, nhận thức được điều đang diễn ra, Pj nhanh chóng ngồi bật dậy, thái độ bất chợt lúng ta lúng túng, mặt đỏ ửng lên như quả cá chua ... Im lặng được 1 lúc, Ken đành mở lời để phá tan ko khí ngưng ngùn cả 2 người, khỉ thật, mắc cái gì mà Ken lại thấy ngại với nhỏ chứ, lúc trước còn có những hành động xa hơn như thế mà cả 2 còn chưa ngại cơ mà, tim muốn rút ra ngoài được.

- Nặng như heo, xem chút là ngệt thở chết ! – Ken vờ thở phào.

- Chết luôn cũng được, biết thế nhún nhún vài cái cho anh xẹp lép như con tép ! – Pj gân cổ lên cãi lại.

Hóa ra chỉ cần 1 câu nói cũng đủ phá tan đi sự ngưng nghịu, lâu lắm rồi cả 2 mới cãi nhau như thế, trong lòng chợt dâng lên 1 niềm vui nhỏ, cũng lâu lắm rồi Pj mới vênh mồm lên mà cãi chầy cãi cối với tên đó, Ken chợt nghiệm ra, là ‘lâu lắm rồi’ , hóa ra cả 2 tuy ở chung nhà nhưng hình như đã cách nhau 1 khoảng xa lắm, chẳng thể với tay tới được vì xung quanh họ 1 bức tường vô hình dần được hình thành từ lúc nào rồi ~

- Xong rồi ! – Pj đứng dậy phủi tay sau khi đã hoàn thành xong việc băng bó – Đi đây !

- Ko tiễn ! – Ken đưa tay lên chào tạm biệt.

Pj nhăn nhó bước ra khỏi phòng, người gì đâu, được giúp mà ko biết lễ nghĩa gì hết.

- Cảm ơn ~

Nhỏ vừa vặn nắm cửa thì nghe được câu đó, nhẹ như gió thoảng ~

- Hm ? Anh vừa nói gì ? – Pj quay lại hỏi vì chẳng thể tin được những gì bản thân vừa nghe.

- Ko có gì ! Đi đi đồ điếc ! – Ken phẩy tay. Pj bẽn lẽn rồi quay đi, cái bẽn lẽn nhanh chóng hóa thành nụ cười, Ken cứ nghĩ nhỏ chẳng nghe được, ai dè nhỏ nghe được tất ý chứ ! Mọi buồn bực như tiêu tan hết, Pj khẽ cười khi nhận ra đã lâu lắm rồi mới như thế, ừ, là lâu lắm rồi ~

Thôi thì cứ sống cho thoải mái vào, giữ khoảng cách vừa phải, dẫu sao thì nhỏ cũng sắp dọn ra rồi, chẳng còn gì để luyến tiếc nữa !

‘ Vì yêu Anh mà Em trở nên mạnh mẽ và hờ hững với mọi thứ ~ ‘

Khánh Hạ ko chứng kiến được những điều xảy ra bên trong, vả lại phòng Ken cách âm nên chị ta chẳng thể nào biết được những gì đã diễn ra trong đó, chỉ biết là thái độ Pj khi ra khỏi phòng dường như tốt hơn hẳn lúc mới vào, điều đó càng thúc giục chị ta phải hành động nhanh hơn thì mới có thể ...

Ken nằm trên giường với vẻ lười biếng và chẳng muốn động tay động chân hay làm bất cứ gì dù đó chỉ là hành động xoay người nhẹ, Ken cũng chẳng cho ai bước vào phòng cả, chỉ là tên đó cần yên tĩnh thôi, mà cũng chẳng phải tên đó lười nữa, bận suy nghĩ nên nó thế ý. Cảm xúc ban nãy có cái gì đó khác lắm, dù chỉ là 1 sự cố nhỏ nhưng cũng khiến Ken chẳng thể xem là bình thường được ... vì nó gợi cho Ken cảm xúc, cái cảm xúc đã từng có với Khánh Hạ , mọi giác quan như tê liệt hoàn toàn, cảm tưởng của bản thân là mọi thứ xung quanh đều bất động, chẳng tự dối mình làm gì, đúng thật là Ken thấy vui khi cảm nhận được mối quan hệ giống như lúc trước ở khoảnh khắc đó, và Ken cũng chẳng dần đến mức chẳng thể nhận ra thái độ của nhỏ ngày càng có ý xa lánh mình, cảm thấy khó chịu ~

Vấn đề quan trọng là Ken chẳng còn cảm giác gì với Khánh Hạ nữa, vậy mà vẫn muốn giữ cô ta lại, lẽ nào như ông quản gia nói, đó ko phải là tham lam, mà chỉ là trách nhiệm và thói quen, tự bản thân Ken cảm thấy có trách nhiệm với chị ta nên thế, cũng như thói quen của quá khứ là giữ chị ta bên mình, còn 1 thứ là lòng tự tôn của Ken nữa, nó chẳng thể hiện rõ ràng nhưng điều duy nhất khiến Ken biết nó đang hiện hữu là cảm giác muốn giữ Khánh Hạ, vì chị ta đã từng rời bỏ Ken, nên bây giờ Ken muốn giữ lại để cho tất cả thấy rằng cái gì của mình thì sẽ lại là của mình ~ Ken đưa tay lên bóp trán mình.

- Lẽ nào là vì trách nhiệm thật ?

.

Hắn vốn dĩ đang nằm nghỉ ngơi rất thư thả, trong đầu còn đang vạch định ra kế hoạch cho tương lai, hần 12, sắp thi rồi nên cũng phải cố gắng mà học, theo đuổi cái mộng làm bác sĩ của mình, nghe cũng mâu thuẫn, tự hắn cũng tự thấy như thế, có đời nào con của một xã hội đen, sẽ giết người ko nương tay mà lại muốn làm bác sĩ để cứu chữa cho những người bị bệnh và sắp chết ? Hắn cũng đã nghĩ tới nên thứ nhất, 1 là sau khi đậu hắn sẽ làm bác sĩ riêng của chính Tổ chức, 2 là nếu mọi người đều đồng tình, hắn sẽ làm bác sĩ trong bệnh viện của Ken, hắn làm việc vốn chẳng nghĩ cho ai cả nhưng đây chẳng phải chuyện đùa, nếu ko tính toán kĩ thì sẽ có ối chuyện khác để lo ~ Chẳng đùa đâu, nhưng tự hắn thấy bản thân mình đủ năng lực để làm 1 bác sĩ giỏi. Thử tưởng tượng xem thế nào nhỉ ? Một kẻ có vẻ ngoài như hắn mà khoác áo đó lên người, chắc bệnh nhân nữ tăng đột biến quá !?!

Đang thông thả nghiên cứu những cuốn sách ý khoa, tin tức bọn đàn em nhận được khiến hắn tức điên máu. Chẳng chần chừ, vừa nghe xong câu chuyện hắn đã phóng như bay vào phòng làm việc của ba hắn.

- Sao ko gõ cửa ? – ba hắn vẫn bình thản, vẫn nhìn vào sổ sách trên bàn.

- Ông ngừng tay mà nói chuyện rõ ràng với tôi ! – hắn giật lấy cây bút trên tay ông mà quăng xuống sàn. Ông vẫn giữ thái độ bình tĩnh vốn có, chẳng manh động với hắn được, giờ mà làm hắn điên tiết thì xem như chỉ có mang thêm họa thôi, bác sĩ cũng bảo nên tránh hắn khỏi những hoạt động mà, nhưng hắn thì biết rồi đó, chẳng có gì tác động thì hắn sẽ như 1 mặt hồ yên ả trôi, nhưng 1 khi hắn tức lên thì hắn chẳng nề nang ai cả.

- Thế con muốn nói gì ? – ông điềm tĩnh.

- Đừng gãi ngứa nữa, tôi và những người trong Tổ chức chưa đủ hay sao mà ông còn lôi kéo cô ta vào công việc bẩn thỉu này ? – hắn nghiêng răng.

- Là con bé tự nguyện, nó tự tìm ta và bảo muốn được rèn luyện để trở thành 1 sát thủ bậc nhất ! Con bé đó có tài, ta chẳng thể từ chối được ! – ba hắn.

- Có gì mà ko thể chứ ? – hắn đập mạnh xuống bàn.

- Sao con ko nghĩ là do con quá ích kỉ ? Nếu con ko hành động như thế thì con bé có như thế ko ? Nó làm thế là tại vì nó hiểu nếu con ko thể buông xuôi thì chỉ còn 1 cách là nó phải hoà nhập, chỉ có như thế con mới chẳng còn lý do gì để đẩy nó ra nữa. Con làm như thế nhưng con có bao giờ nghĩ cho cảm xúc của con bé ? Ta ko biết 2 đứa đã xảy ra những gì nhưng ta hiểu được tình1tình2 và cách con hành xử mọi việc. Tự tôn của con quá lớn, bị thương như thế thì nhảm gì ? – nói đoạn ông tự cởi áo mình ra, trên đó là chi chút

vô số những vết sẹo cũ lẫn mới – Thấy ? Bị thương mà trở về được, trong khi đó kẻ làm mình bị thương lại chết mất xác thì đó đã là chiến thắng rồi ! Ko phải cứ như những trận đánh ngoài đường đâu, có thể con ít bị thương hoặc hiếm khi bị gì khi xảy ra xô xát nhưng con phải hiểu, đây là 1 thế giới khác phức tạp hơn rất nhiều. Những chuyện đã qua chứng tỏ con đã bảo vệ người con gái mình yêu rất tốt. Nhưng ... con quá ích kỉ rồi !

Nói rồi ông cũng ngồi xuống ghế làm sổ sách như chẳng có gì xảy ra, hấn đứng trơ như tượng 1 khoảng thời gian khá lâu rồi mới cất từng bước khó nhọc trở về phòng. Ba hấn nói ko sai, là do hấn quá ích kỉ, quá tự đề ỉnh ... hãy xem hấn đã làm gì ? Giờ thì người con gái hấn yêu cũng đã làm như thế chỉ để hấn chấp nhận. Rồi bởi những cảm xúc ko tên ~

Nghĩ là làm, hấn lập tức vào gara lái xe qua nhà nó ngay dù ọi người có can ngăn cỡ nào đi chăng nữa !

Hấn bấm chuông nhưng người ra mở cửa là ông quản gia, ông nói thẳng rằng nó bảo chẳng muốn gặp hấn, tuy là vậy nhưng hấn vẫn muốn được vào nhà. Hấn ngồi đó cho đến khi trời tối mịt nhưng dường như nó chưa có ý định xuống gặp hấn thì phải ?

- Có phiền ko nếu tôi ở đây 1 đêm ?

Thoáng thấy nét phân vân trên mặt ông quản gia, hấn thêm vào.

- Tôi chỉ muốn mượn băng ghế sofa này !

Đương nhiên là ông chẳng thể từ chối được vì dù sao ông cũng là thuộc hạ của ba hấn mà !

Xem ra hấn gặp chút khó khăn, hấn chưa uống thuốc, phải nói đúng hơn là ko mang thuốc theo nên ko có mà uống, hấn đang trong quá trình điều trị và hồi phục mà ... cũng may là thay băng thay rồi, nhưng vì chưa uống thuốc nên vết thương hấn càng ngày càng trở nên nhức hối khi về đêm, cứ thế mà hấn vẫn cong mình chịu đựng, nhức ko chịu được !

Nằm ngẫm lại những gì ba hấn đã nói, có lẽ hấn đã ích kỉ thật ! Nói là làm những điều đó tốt cho nó nhưng dường như hấn chưa nghĩ cho viễn cảnh sau này, cũng ko nghĩ cho người con gái hấn yêu, chỉ biết hy vọng nó sẽ hạnh phúc với người khác xứng đáng hơn, thật quá nhục nhã, sau bao nhiêu thứ đó rồi cuộc hấn đã làm được những gì, hấn đẩy người yêu mình ra, tự tạo khoảng cách cho cả hai rồi tự khiến nhau đau khổ, rồi cuộc là ko đẩy được mà còn khiến người con gái đó phải hy sinh vì mình, nó đã cảnh báo trước mà hấn lại ko nghe ~ Hấn biết, nó đã quyết định như thế rồi thì dù Trời có sập xuống nó vẫn sẽ kiên quyết giữ quyết định đó tới cùng.

- Chết tiệt ! Hóa ra tôi lại là người lỗi em vào nguy hiểm !

Dù biết có rửa bản thân cả ngàn lần cũng chẳng thay đổi được gì nhưng ít ra nó có lợi vào lúc này vì điều đó giúp hấn cảm thấy dễ chịu hơn 1 chút. Nhờ thế mà hấn cũng biết được nó yêu hấn như thế nào, nó chẳng nín hấn bằng những câu ‘em yêu anh’ hay đại loại như thế, nó chỉ gợi ý, thậm chí ko có 1 lần van xin hấn quay lại, nhưng hành động của nó là quá rõ ràng.

Vốn dĩ rằng yêu là yêu, chẳng có khái niệm nào phân biệt điều đó cả. Khác màu da cũng có thể yêu, đồng tính cũng thế, chỉ cần là yêu thì ko gì có thể can ngăn được. Vậy hướng gì chỉ vì địa vị xã hội mà phải xa nhau ? Có đáng hay ko ? Hấn đã tự hỏi mình cả ngàn lần câu hỏi đó, là ‘ko đáng’ , hấn tìm được câu trả lời sau khi nghe ba mình nói những điều đó, chẳng chi tiết nhưng đủ để khiến hấn tỉnh ngộ và nhận ra những gì bản thân cần biết, nhưng có muộn quá hay ko ?

Bây giờ hấn mới nhận ra là người con gái hấn yêu yêu hấn nhiều hơn bất kì thứ gì trên đời, có thể vì hấn mà làm mọi thứ tưởng chừng như ko thể !

81. Chương 23 - 2

Chap 23.2:

Trời đã quá nửa khuya nhưng thật tình là hần ko thể nào chợp mắt được, vết thương cứ đau âm ỷ thì ngủ thế nào được chứ, dùng tay mò khắp những chiếc túi trên bộ đồ, thứ duy nhất lấy được cũng chỉ là cái điện thoại đã cạn pin từ thuở nào, phải rồi, ko chừng hần có để thuốc trong xe, chẳng biết là có ko nhưng thôi kệ, cứ ra xe tìm đã. Loạng choạng bước ra phía gara, mỗi một bước đi là lại nhói lên từng hồi, thời tiết ko nóng nhưng chỉ đi mới mấy bước mà người hần thấm đẫm cả mồ hôi. Lôi được cái thầy vào xe hần cũng phải ngồi thở dốc, lục lọi 1 lúc hần tìm thấy hộp thuốc màu trắng, miệng chưa kịp mỉm cười thì chân mày đã phải chau lại, mẹ cha ơi, thuốc điều trị thì ko mang theo, vậy mà lại mang theo thuốc an thần, hâm đơ rồi, đúng là thói quen khó bỏ mà, mà thôi cũng ko tệ lắm, có thuốc an thần là ngủ đến sáng được rồi ... Nghĩ đến chuyện phải lội ngược vào nhà khiến hần ngán ngẩm, vết thương hành khiến hần phát mệt, ko muốn cũng phải vào nhà thôi, ít ra thì ngủ trong nhà cũng còn sướng hơn phải ngủ trong xe.

Hần định cho viên thuốc vào miệng thì nó từ đâu xuất hiện ngay trước mắt hần, tia nhìn ko che đi sự chế giễu.

- Anh thích loại thuốc đó quá nhỉ ?

- Ko, uống tạm thôi ! – tuy là nói thế nhưng hần vẫn cho viên thuốc vào lọ như cũ rồi đóng nắp lại.

Hần vừa dứt lời, nó quăng túi thuốc vào người hần.

- Ở đâu em có ? – hần thắc mắc.

- Nhà anh, ko nhớ là ngày hôm nay tôi gặp ba anh à ? Ông ấy dự tính được tình thế này nên đưa thuốc cho tôi !

Nó vừa trả lời vừa thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế phía đối diện, tự rót 1 ly nước lọc. Trong khi đó hần đang ngồi suy nghĩ gì đó, nói vậy là ba hần biết trước sẽ thế này, ngay cả nó cũng lường trước được là hần sẽ bị cơn đau dày vò, thế mà bây giờ nó mới chịu mang thuốc xuống cho hần, rõ ràng là đang trừng phạt hần mà. Ko thể chối là đôi khi hần thấy sợ nó, người yêu của hần ngang ngược, đánh đá và cũng rất kiêu kì; nó luôn có cách khiến hần phải tự kiểm điểm lại bản thân, khiến hần phải tự dần vặt ... vân vân và vân vân ... chỉ có duy nhất nó mới có thể làm được điều đó. Nhìn vào cách nó ăn mặc, hần nghĩ nó sắp đi đâu đó.

- Đi đâu ? – hần lướt mắt nhanh nhìn nó từ trên xuống dưới.

- Bar ! – nó đứng dậy.

- Giờ này ? – hần cau mày tỏ vẻ ko hài lòng, đáng lý giờ này là giờ bọn nó đã rời khỏi bar để về nhà chuẩn bị cho buổi học ngày mai.

- Hối nhảm.- thế là chân nó thản nhiên bước đi.

Vài giây sau đó, nó chợt nhận ra là bản thân ko thể di chuyển được, hần đã bật dậy nắm lấy cổ tay nó từ lúc nào, dường như là ý thức hần bảo hần giữ nó lại vì tay nó bị giữ lại 1 cách khá bất ngờ, nó quay lại, đưa mắt nhìn hần khiến hần ko giấu được vẻ lúng túng mà vội vàng buông tay nó ra, cái quái quỷ gì thế, đối với nó là hần chưa bao giờ kiềm chế được hành vi của mình, tự hần nín lại cho đến khi bắt gặp cái nhìn của nó hần mới ý thức được hành vi của mình mà thả tay ra.

- Có chuyện gì ở đó ? – hần.

- Đối tác bên nhà Ken gây ra 1 số trục trặc! – nó nhẹ xoa tay, lực hần kéo lại đúng là mạnh thật.

Hần cảm thấy chẳng lành, đối tác bên nhà Ken, 5 từ đó thôi cũng đủ khiến hần cảm thấy phức tạp, cũng có nghe Ken nói qua là trong năm nay mọi vấn đề làm ăn liên lạc hay hợp đồng, nói chung là lĩnh vực ngoại giao, ba Ken đã bàn giao cho tên đó cả rồi, bàn giao từng bước 1 ý mà. Chắc là vì bọn người đó tới sớm hơn giờ hẹn, chưa có Ken ở đó, nên đã vô tình gây ra chuyện gì rồi đây. Nhưng lỡ như nó xuất hiện có làm gì phật lòng bọn đó thì mọi chuyện sẽ khó giải quyết hơn, tính nó vốn dĩ sòng phẳng và cái gì nó cũng dám làm.

- Tôi đi với em !

Câu nói của hần khiến bước chân nó khựng lại khi nó đã gần bước đến cửa.

- Ko ! Ở yên đó và chờ tôi về ! Nói chuyện sau ! Ngoan ngoan uống những viên thuốc đó vào và ngủ đi !

- Tôi ko yên tâm !

- Mọi chuyện sẽ ổn !

Nói rồi nó đi luôn ra khỏi nhà mà chẳng ngoái lại lấy 1 cái. Hắn tự nhận thức được nếu cứ khăng khăng đi theo nó cũng ko phải là ý hay, nó đang muốn ‘ xử tội’ hắn, giờ mà làm nó ko vui, chẳng biết nó sẽ làm gì tiếp theo ... thôi thì làm người yêu ngoan ngoãn 1 lần, người gây nên tội tình trước cũng là hắn mà, Ken phải có mặt sớm hắn mới yên tâm được.

- Mà gọi tao ...

- Mà phi lên bar của vợ mày ngay, tụi nó chẳng gọi báo mày à ? Người yêu tao lên xử lý phụ rồi, cô ta có mệnh hệ gì thì mày nên dắt vợ mày đi trốn là vừa.

Hắn cúp máy cái rụp sau khi nói vồn vện 1 câu như thế, đầu dây bên này Ken toát mồ hôi lạnh, xem ra hắn bình phục nhanh quá, cái giọng điệu ra lệnh chẳng lẫn vào ai được, cái số điện thoại bàn thấy quen quen, giờ mới nhớ là điện thoại bàn nhà của nó. Ken cũng vừa nhận được cuộc gọi mới đây thôi, nhưng đâu phải nói lên là lên ngay dù tên đó cũng sốt ruột ko kém, ko đứng bên đó hện vào giờ này nên Ken cũng phải ngủ lấy sức từ sớm, ngủ dậy tắm gội, kiểm tra lại hợp đồng, băng bó vết thương cẩn thận vì tên đó chỉ vừa xuất viện đây thôi, ba mẹ Ken lại đi công tác, mà giao người khác chẳng thể an tâm được nên Ken ‘ôm’ luôn, thật là lăm việc để làm !

- Mày như ông nội tao vậy, đồ cờ hó nhà mày ! Chỉ biết lo cho người yêu ! Điên mất ! – Ken vò mái tóc mình rối bung lên phá hỏng cả nếp tóc do gel tạo nên từ mấy phút trước, miệng cứ lẩm bầm nguyên rửa hắn, đang quỳnh quáng mà còn gặp hắn nữa, tức chết mà. - Ken, anh đi thế có sao ko ? – Khánh Hạ hỏi ngay khi Ken vừa xuất hiện.

- Chỉ là làm ăn và giải quyết chuyện lặt vặt thôi, trời chưa sáng, cô về phòng ngủ tiếp đi !

Khánh Hạ ậm ừ rồi nhón chân lên, mi vào má tên đó 1 cái, Ken chột đo người ra nhưng đáp lại chỉ là nụ cười ngượng ngùng trên gương mặt chị ta rồi sau đó chị ta chạy biến đi về căn phòng cũ.

Trong cùng 1 thời điểm nhưng biết bao nhiêu là chuyện, chỗ Pj hiện thời ko khí căng thẳng đến cực độ, cái đám người đó, nhất là người đại diện bên phía đối tác cứ lăm le vào Pj này giờ, xem ra thằng cha đó kết Pj lắm, nhỏ bảo nhỏ là người yêu của Ken, yêu cầu thằng chả tôn trọng nhưng cũng chẳng hề hấn gì, gã còn cười hí hí.

- Thôi đi cô em, cứng cũng chẳng phải duy nhất với nó, theo tôi biết còn 1 cô xinh xinh nữa kia, về làm người yêu anh, anh cho cứng mọi thứ !

Coi có tức soi máu ko, gã có biết mình bao nhiêu tuổi rồi ko vậy.

- Chú thôi cái kiểu xưng hô đó đi, Hi mà biết anh ấy sẽ ko thích đâu ! – Pj cố nhún nhường.

Ken chết tiệt, gọi cả chục cuộc điện thoại rồi mà còn chưa chịu xuất hiện, đến mà xem lão ta đang làm trò đòi bại gì với em gái người anh yêu này. Lão cứ vuốt má nhỏ, rồi nắm tay, giả vờ như vô tình đụng trúng đùi ...

- Ông đang làm trò khỉ gì đấy ? – nó bất ngờ xuất hiện gạt tay lão ra.

Nó xuất hiện làm bọn đàn em mừng khôn xiết, này giờ tụi nó cũng thấy bất bình mà chẳng dám làm càn hay lên tiếng, ko khéo nếu làm lão phật lòng, lão sẽ cắt luôn cái bản hợp đồng giá bạc tỉ kia thì khổ lắm, dù sao thì đây cũng là đối tác mà Ken đã hện mà, làm ăn thì đâu ai muốn mất khách bao giờ, hưởng hồ cái hợp đồng này quá ư là béo bở, nhưng mà Pj cứ bị lão ta làm những trò như vậy thì phận là đàn em tụi nó cũng nhức mắt lắm, lão quá đáng lắm, thấy Pj ko làm căng nên cứ ngỡ Pj ko dám lên tiếng mà lần tới, mà bọn đàn em lại ko dám can ngăn vào, chỉ sợ bị hỏng việc của Ken, quả thật là rất khó xử.

- Tôi có làm gì đâu ! – gã cười đều.

- Già mà còn ko nên nét ! – nó quát mắt nhìn gã rồi kéo Pj tránh xa chỗ của lão.

Dường như gã chưa từ bỏ ý định, cứ nhìn về cái bàn của tụi nó suốt, Pj ra khỏi bàn tiến về quầy pha chế gã cũng nhìn theo với ánh mắt chứa đầy sự thèm thuồng, ánh mắt đó khiến Pj sởn gai óc và ko thể ko khiến

nhỏ nhớ đến chuyện đã xảy ra với mình. Nó tin chắc là có nó ở đây thì lão sẽ chẳng dám làm gì quá đáng với nhỏ đâu, đang chăm chăm quan sát thái độ của gã thì điện thoại nó reo, ồn quá, ko thể nghe ở đây được, ông quản gia gọi cho nó, ban nãy đi mà quên báo với ông rồi, chắc ông nghe hẳn nói qua loa như cái cách nó nói với hẳn ban any4 nên ông lo lắng rồi; trước rồi đi, nó còn cần dặn đàn em mình cứ để mắt tới gã, coi gã có làm gì quá trớn ko, có thì cứ cương quyết mà kéo Pj ra chỗ khác là OK thôi.

Ngay khi nó vừa rời khỏi chỗ, chẳng bỏ qua cơ hội béo bở, gã đã tiến ngay về phía của Pj, bọn đàn em cũng căng mắt ra mà dõi theo gã, đột nhiên gã choàng tay ôm lấy nhỏ từ phía sau, rê đầu sát lại chiếc cổ mà hít hà mùi hương tỏa ra, Pj giật mình xoay người lại và đẩy gã ra, nhìn gã như muốn thiêu sống, lão già dè, nếu ông ấy mà chẳng phải là đối tác mà Ken sắp kí hợp đồng thì đã chết chắc.

- Ông muốn chết à ? – nhỏ nhíu mày.

- Cưng làm được gì, hả ? Dám làm anh ko vui anh sẽ bỏ ngay cái hợp đồng ! – gã cười đều.

Khỉ thật, rốt cuộc gã cũng đã dùng đến kế sách này, quá đáng thật ! Nếu chỉ vì nhỏ mà Ken mất vụ làm ăn này thì chẳng biết sẽ thế nào, số nhỏ cứ như 1 món đồ chơi vậy, nhỏ có cảm giác như thế, lúc trước Ken cũng thế, bây giờ lại tới gã ... Pj thừa biết có mọi người ở đây gã chẳng dám đi xa quá đâu nhưng những cái đụng chạm của gã khiến nhỏ buồn nôn và tự cảm thấy kinh tởm.

- Ông nghĩ Hi sẽ dễ yên cho ông nếu ông đối xử với tôi như thế này à ?

- Thôi nào cưng, cưng có phải là người yêu chính thức của nó đâu, ai mà chẳng biết cô em xinh xinh kia mới là người yêu hiện thời, cưng lỗi thời rồi ! Nếu cưng muốn theo anh thì chút anh nói luôn, ko chừng nó gửi cưng cho anh luôn đó, nếu thêm cưng vào thì tăng tiền hợp đồng lên cũng ko là gì đâu !

- Các người coi tôi là món hàng chắc, hài ! – Pj ko ngại mà nở ra nụ cười khinh bỉ, thế đấy, trao tay như một món hàng, chán chê rồi thì sẽ như thế sao, tự nhiên muốn c.hửi tục, nhưng những lời gã nói cũng ko sai, nhỏ ko phải là người yêu chính thức, vốn dĩ ban đầu chỉ là 1 người thể thân ko hơn ko kém rồi, những lời gã nói ra như 1 xô nước lạnh tạt vào mặt nhỏ vậy, lạnh đến tê buốt và đông kín cả người, cái điều mà bản thân luôn tránh né nay lại bị người ngoài cuộc vô tình khơi gợi lại.

‘ Tổn thương • Đã tồn tại, • Thì mãi mãi chẳng thể mất đi. Cứ nghĩ rằng • Giấu càng sâu, • Thì đâu nhìn thấy nữa... Nhưng đôi khi • Những thứ ta không nhìn thấy nữa, • Không phải là những thứ ta đã quên hẳn rồi... • Nó vẫn ở đó... dù xa xôi, nhưng chưa từng biến mất... Và rồi • Chỉ cần một chút gợn lòng, • Cũng thấy sóng... rồi chóng mặt vì đau... Vết thương • Càng cũ, càng nhạt màu, • Thì khi trở dậy càng đau, càng nhức nhối... ‘

Nỗi đau như 1 liều thuốc tê khiến mọi giác quan, cơ quan hoạt động đều bị tê liệt, thế là nhỏ cứ đứng trơ ra đó, đứng, chẳng ai có thể khẳng định được là nhỏ quan trọng với Ken ngay cả khi chính Ken cũng có lúc mang tình cảm nhỏ ra làm trò đùa mà !

Lợi dụng lúc nhỏ chẳng hề có dấu hiệu phản kháng gì, gã chợt kéo Pj vào sát người và đưa mặt vào hõm cổ cắn mút như 1 con thú đói tính. Điều đó khiến Pj tỉnh vội nhưng chẳng thể đẩy gã ra được vì ít nhiều sức gã cũng mạnh hơn rất nhiều, bọn đàn em chẳng kịp hiểu gì, ánh đèn màu khiến chỗ Pj đứng có lúc sáng lúc tối, ban nãy rõ ràng là còn bình thường nhưng giờ nhìn lại thấy gã đang làm điều đồi trụy đó, chẳng thể nhin nữa nên cả bọn quyết nhào tới làm cho gã 1 trận như tử, mặc kệ hậu quả để lại có thể nào đi nữa, mà bọn nó cũng ko tin Ken là con người vì tiền mà khiển trách tội nó vậy đâu ! Đang hùng hực bước tới chỗ của nhỏ thì cả bọn chợt dừng lại, dưới hiệu ứng của ánh sáng đèn màu, bọn nó thề là chưa bao giờ bọn nó được xem 1 ‘bộ phim’ free và sống động đến thế !

Ken chẳng biết từ đâu nhào đến, lôi gã ra bằng 1 lực mạnh hơn bình thường rồi sau đó giáng vào mặt gã 1 cú đấm trời giáng, dường như chưa hả được cơn giận, Ken còn sẵn thế ra luôn mấy đòn lên gối, cái bọn đi theo gã cũng chạy ủa ra can lại vì thấy ông chủ của mình bị người khác xâm phạm nhưng cũng chẳng thể ngăn được vì bên này bọn đàn em của nó cũng đã chạy lại chắn đường bọn họ, nó nghe điện thoại ra thì thấy được 1 khung cảnh hỗn độn như thế, chẳng cần phải hỏi ai, tự nó đã đoán được nguyên nhân là vì sao rồi, ngay cả Ken cũng chẳng nể mặt gã mà xông vào như thế thì nó còn gì phải lo nữa, vậy là nó cũng âm thầm mà về nhà, có 1 con gấu to xác đang chờ nó ở nhà nữa ~ Ken đánh gã học cả máu mồm, đến khi Pj chạy lại kéo Ken ra thì tên đó mới cộc cằn ngừng tay lại, sau đó tên đó quắc mắt lại nhìn Pj như tỏ vẻ ko

hài lòng lần oán trách tại sao lại để gã hành động như thế, tại sao lại kéo Ken ra nhanh như vậy, ... Tia nhìn của Ken chứa quá nhiều thứ phức tạp khiến nhỏ chẳng rõ là ý Ken là thế nào, nhỏ chỉ nhẹ giọng khuyên bảo.

- Bỏ đi, anh đang mặc vest, ông ấy chẳng đủ khả năng để khiến 1 người lịch sự như anh áo quần bị bung cả ra ngoài như thế đâu ! Huống hồ tôi cũng chả bị sút mẻ gì !

- Chứ cô muốn bị gì hả ? – Ken quát lớn rồi chột nhảnh mặt, ko xong rồi, xem ra động phải vết thương, vốn dĩ đã bằng nó rất kĩ trước khi đến đây rồi.

- Anh quan trọng mấy chuyện đó làm gì ? Anh thôi cái tính chiếm hữu đó đi, đừng có tự xem tôi là người của anh rồi cái gì cũng ‘bảo mật’ tôi như thế ! – Pj nghiêm túc nhìn Ken, Ken có thể nào vì nhỏ mà hành động thế ko, chỉ là nhỏ ko muốn Ken làm thế là vì tính sở hữu, chẳng phải tên đó từng bảo cái gì thuộc quyền sở hữu của tên đó thì đừng ai có quyền chạm vào được sao ... thật tình là Pj muốn tên đó làm thế là vì sự quan tâm, 1 sự quan tâm nhỏ thôi cũng được, chứ ko phải là do tính sở hữu ~

- Cô ... – Ken nghiêng răng- hay lắm ! Khoác vào ! – Ken cởi chiếc áo khoác ngoài thả cho Pj rồi quay sang giải quyết gã.

- Cái hợp đồng đó ông mang về đi ! Ko hợp tác gì hết ! – Ken tháo lỏng cà- vạt ở cổ, tháo bung cả cúc áo đầu, đã thế này thì chẳng cần phải lịch lãm hay gì nữa hết.

- Chê tiền ít hả ? Thằng nhóc như mày dám đánh tao, mày gan lắm ! – gã thậm chí chẳng thể đứng dậy nổi.

- Chẳng phải ít hay nhiều, nhưng tiền ông bắn lắm ! Cho ba tôi cũng ko lấy đâu ! Phăng đi !

- Mày sẽ phải hối hận ! Tao sẽ kí 1 hợp đồng cao giá hơn cho gia đình mày phải van xin tao quay lại ! – gã hăm dọa.

- Có tới mức bắn cùng đây cũng đếch cần tiền của ông ! Phăng ! Trước khi tôi nói lần thứ ba ! – Ken hạ giọng.

Ken vừa dứt lời, cả bọn đi theo gã đã lôi gã ra khỏi đó nhanh chóng.

Pj ko thể ko khẳng định 1 điều là dù Ken có khoác gì lên người thì tên đó vẫn rất đẹp, Ken có 1 thân hình khá chuẩn nên khi khoác vest lên người thì lại ra dáng khác hẳn, rất lịch lãm đúng chất mà bọn con gái mê mê, mái đầu Ken vuốt keo vào nếp 1 cách gọn gàng, khi đó trông Ken vẫn rất bảnh, đẹp theo 1 kiểu khác, giống với phong cách của 1 quý ông. Ngay cả khi áo quần bung hằn ra ngoài, mái đầu lại như mọi khi thì Ken lại là Ken của mọi ngày, ko chừng lại đẹp hơn ý chứ, Ken hiếm khi diện vest, chỉ diện vào những lúc đi bàn chuyện làm ăn thôi, mà có diện thì lúc nào cũng chỉnh tề cả chứ ko bao giờ xốc xếch như thế, nghe loáng thoáng đâu giọng của 1 đứa con gái trong nhóm thề rằng chưa bao giờ thấy ai ăn mặc ko chỉnh tề như thế mà đẹp như Ken cả !

Ken nhìn bọn đàn em 1 cách rất ko vui, tên đó như muốn trách mọi người vì để nhỏ phải bị như vậy. Chẳng nói chẳng rằng, Ken nắm tay kéo nhỏ ra gara, mở cửa rồi đẩy nhỏ vào, qua hành động cũng thấy được là tên đó đang bực cỡ nào, vì ngay sau khi bản thân vừa vào xe, tên đó đã khởi động xe và phóng xe đi ngay. Vừa vào tới nhà, Ken cũng đã lôi nhỏ vào phòng mình, vì trời chưa sáng nên xem ra Khánh Hạ và mọi người vẫn đang ngủ.

- Anh bị cái gì thế ? – Pj nhíu mày.

- Tôi là người hỏi mới phải, sao cô lại để ông đó làm những hành động như vậy chứ ? – Ken lớn tiếng.

- Thế anh nói tôi phải làm gì, tôi còn chẳng biết cái hợp đồng đó có quan trọng với anh hay ko ? Lỡ tôi có làm gì, ông ta phạt ý ko kí hợp đồng với anh thì sẽ thế nào ? – Pj cũng lớn tiếng nói lại vì đây là phòng cách âm nên cũng ko lo đến chuyện làm phiền mọi người.

- Nhưng cô cũng phải gạt ra, chứ ko phải là để ông ta mút mát điên cuồng cái cổ của mình – Ken nắm chặt tay lại để kìm nén cơn bực tức muốn trào dâng.

- Anh bức gì chứ, vì đồ chơi của anh bị người ta động vào à ? Thôi cái kiểu sở hữu đó đi ! Tôi tự hỏi nếu người đó là Khánh Hạ chắc anh đã băm nát ông ta ra rồi chứ chẳng đơn thuần là như thế ! – Pj.

- Là ai kêu tôi đừng đánh ông ấy ! Mà tại sao hôm nay lại ăn mặc như thế ? – Ken.

Nhỏ chỉ mặc 1 cái đầm ống bó thôi mà, cũng ko ngắn lắm, chỉ là ăn mặc như thế khiến vòng 1 của nhỏ được dịp phô ra, và bó như thế tôn lên vòng 3 khá chuẩn, cái đầm còn là màu trắng nữa chứ, mặc như thế vào bar ko phải là quá khiêu gợi thì là gì ?

- Mặc thế nào là quyền của tôi chứ ! Sao anh luôn phải xét nét khi tôi mặc này mặc nọ vậy chứ ? Anh ko cấm đoán chị Hạ ấy, chị ta có thể sao tôi lại ko chứ ! Chẳng nói chẳng rằng Ken đẩy nhỏ xuống giường, 2 tay chống 2 bên giam nhỏ ở giữa chiếc lồng do tay mình tạo nên, Pj thấy Ken tức giận, thực sự là rất tức giận, chỉ là 1 món đồ chơi thì tại sao phải tức giận thế chứ ~

- Anh làm gì thế hả ? – Pj dùng tay cổ đẩy Ken ra nhưng xem như là vô ích.

Ken khum người xuống hôn lên cái vết ông ta đã tạo ra rồi bắt ngờ cắn nó đến bật máu, đó là cách duy nhất để xóa đi dấu vết mà lão đã tạo ra trên người của người con gái đó. Pj đau đến rơi nước mắt, khóc vì đau và khóc vì cách cư xử lạ đời của Ken, lúc nào cũng là vì tính chiếm hữu.

Lưỡi Ken chạm vào vết rách trên cổ, cái rất buốt làm nhỏ phải rùng mình, riêng Ken cảm nhận được cả vị tanh nồng của máu nữa, ngược đầu lên thấy nước mắt thấm đẫm gò má nhỏ, Ken nhẹ nhàng dùng tay lau đi.

- Sao em lại khóc chứ ?

Rồi rất nhanh, Ken lại hôn lên 1 chỗ một cách ngẫu nhiên khiến nhỏ chẳng thích nghi được, nhỏ thậm chí còn ko hiểu được Ken đang làm trò điên rồ gì với cơ thể mình. Rồi lưỡi Ken lại lia đến vành tai và lướt lưỡi khê qua đó, sau đó lại cắn nhẹ ... Ken đã hôn rất mạnh lên cổ nhỏ, ngay dưới vết thương, tạo ra 1 vết đỏ sẫm chẳng dễ gì lặn mất trong 1, 2 ngày được ... Ken điên rồi !!!

- Tránh ra tôi ra ! – Pj vùng vẫy – Anh ... rốt cuộc ... là đang làm cái trò ... điên cuồng gì vậy hả ? – nhỏ nói trong tiếng nấc.

Mãi đến khi nghe những lời ghen ngào như thế, Ken mới ngừng lại, vuốt phần tóc đang che mắt nhỏ ra khỏi trán.

- Buông ... Anh thừa biết ... là tôi ko thích ... điều này mà ...

Cái ác mộng đó lại quay trở về, tay nhỏ vẫn bầu chặt vào drap giường như lần đó nhỏ bầu vào thân cây vậy. Ken cảm nhận được là nhỏ đang run rẩy ...

- Xin lỗi ... tôi xin lỗi ...

Ken đỡ nhỏ ngồi dậy rồi dịu dàng ôm chặt nhỏ vào lòng, vuốt nhẹ lưng dỗ nhỏ như 1 đứa con nít, rồi sau đó ôm thật chặt ...

- Đừng khóc nữa ... tôi sẽ ko như vậy ... là tôi sai ... em nín đi !

Ken thở dài, chỉ là biết trong lòng đã rất tức tối khi nhìn thấy cảnh đó, chỉ hận ko thể băm nát ông ta ra ... được 1 lúc thì thấy nhỏ im re, hóa ra nhỏ ngủ luôn rồi ... Ken cho nhỏ ngủ chung giường với mình, cả 2 ngủ chung nhưng Ken chẳng làm gì xấu cả, chỉ là ôm nhỏ từ phía sau mà ngủ thôi, chỉ biết là cảm giác có nhỏ trong vòng tay ấm lắm, rất thích ... cảm giác như được ôm cả thế giới vào lòng ... Ken bất chợt rơi nước mắt, tên đó cũng chẳng biết vì sao nữa, hình như đã lâu lắm rồi Ken mới rơi nước mắt vì 1 người con gái ~

- Hình như tôi yêu em mất rồi ...

Lời yêu đó có phải là quá muộn hay ko ?

82. Chương 23 - 3

Chap 23.3:

Nó về nhà thì trời đã gần sáng, kiểu này xem ra chỉ còn ngủ được 1, 2 tiếng, hơi oải khi nghĩ đến điều đó vì kì thi cận kề rồi, nó ko thể nghỉ học hay ngủ trong lớp được, ít nhiều đối với nó, việc học cũng rất quan trọng, đó là việc cả đời người mà.

Sải những bước dài vào nhà, qua phòng khách thì nó chợt khựng lại, nhìn hần co ro trong cái chăn có vẻ bé hơn so với thân hình của hần nó cũng có đôi chút mủi lòng, ngủ ngon như thế, xem ra đã ngoan ngoãn uống thuốc rồi. Nó cũng chẳng đi ngủ vội mà ngồi ở băng ghế đối diện ngắm nhìn hần ngủ, hần gầy đi so với lúc trước, chắc là vì có quá nhiều chuyện xảy ra đã khiến hần trở nên tiêu tụy như thế.

Nó ko hề hối hận vì quyết định của bản thân, biết là nguy hiểm đó chứ, nhưng nếu nó ko như thế thì nó đảm bảo, suốt cả cuộc đời này, dù có yêu nó đến chết đi, hần tuyệt nhiên sẽ ko dây dưa với nó 1 chút nào nữa. Nó muốn sống cùng 1 cuộc sống với người mà mình yêu, cùng nhau trải qua những thăng trầm của cuộc sống, biết là quyết định của nó sẽ khiến hần lo, ko chừng còn ăn ko ngon ngủ ko yên vì điều đó, nhưng đó là cách duy nhất. Nó tính toán ko sai nhĩ vì chẳng phải hần đã có mặt tại nhà nó vào thời điểm này sao ?

Dường như ngủ trên ghế khiến hần cảm thấy ko thoải mái vì nó tự thấy hần trở mình liên tục, bất giác hần tỉnh giấc, thấy nó đang ngồi phía đối diện thì cũng chậm rãi ngồi dậy, nét mặt ko thoải mái cho lắm vì có vết thương trên người.

- Ông ko bảo anh vào phòng ngủ sao ? – nó nhấp một ngụm trà, âm thật.

- Tôi chờ em về ! – hần.

- Chờ ? Làm gì ? – nó vẫn thong dong đưa tách trà lên miệng mà thưởng thức.

- Ko yên tâm.- hần tự lẩm nhẩm nhưng vào buổi đêm thế này thì có lẩm nhẩm như thế cũng vô ích vì ko gian thời điểm đó vốn dĩ rất yên tĩnh.

Môi nó kéo nhẹ thành 1 nụ cười kín đáo, lẩm nhẩm gì chứ, nó nghe hết rồi. Cơ mà nó vẫn vờ như là mình ko nghe rồi đặt tách trà xuống bàn và đứng dậy.

- Tôi về rồi ! Tôi đi ngủ, anh muốn ngủ ở đâu thì tùy.

Hần đứng bật dậy, vòng qua phía nó chặn lại, cơ hồ chẳng muốn để nó đi.

- Em ... có thể nào rút lại quyết định đó ? – hần.

- Đến đây chỉ để nói như vậy thôi sao ? – nó chẳng thể giấu được 1 nụ cười hơi thất vọng dù đã biết trước là như thế.

Hần hơi lúng túng, chẳng biết nói thế nào cho phải, chỉ duy nhất khi đứng trước nó, thì hần ko phải là Jun ‘hồ báo’ nữa, lúc đó hần cũng như bao người con trai bình thường khác khi được bên cạnh người yêu thôi, tim vẫn đập mạnh, vẫn biết hồi hộp, chờ mong, lo lắng, giận dỗi ! Nó chờ hần vài giây nhưng xem ra hần ko nói gì, chỉ xoáy sâu ánh mắt vào nó, thế là nó xoay người đi, ko màng đến hần nữa.

- Tôi nhớ em ! Bước chân đang bước dở chợt dừng lại nhưng nó vẫn đối lưng lại với hần.

- Nhớ phát điên ...

Hần tiến lại ôm nó từ phía sau lưng, hơi ẩm này, bao lâu rồi cả 2 mới cảm nhận được ? Nó chỉ biết đứng sững người ra đó mà ko biết phản ứng thế nào. Vòng tay hần bao lấy nó càng ngày càng chặt, cứ y như rằng, chỉ sợ nói lỏng ra thì nó cũng sẽ vùng ra mà đi mất, 1 trong những nỗi sợ lớn nhất của hần đó chính là nhìn bóng lưng người mình yêu dần rời xa, chẳng thể nói rõ ràng, nhưng có cái gì hẫng lẫ. chỉ có duy nhất bên cạnh nó, hần mới thấy mình ko cô độc.

- Tôi yêu em !

Hắn bắt lực thở dài, cuối cùng cũng phải thú nhận, ko thể nào dối lòng mình được. Sự thật là hắn yêu người con gái này và ko thể nào sống mà thiếu vắng cô ấy được ...

Lúc này nó bắt đầu có phản ứng, cơ thể nó cứ cựa cựa buộc hắn phải dẫn vòng tay mình ra, nó thoát ra khỏi vòng tay hắn, 1 cảm giác luyến tiếc dâng lên trong hắn, cứ như có cái gì đó rất quan trọng vừa rời xa mình.

- Nói dối ! – nó đứng đối mặt với hắn.

- Tôi nói thật ! – hắn đưa tay vuốt nhẹ lên má nó, rồi khẽ lướt tay qua môi, khẽ dừng lại tại đó, bờ môi này, lâu lắm hắn chưa chạm vào.

- Nếu yêu tôi anh đã chẳng đẩy tôi ra ! – nó gạt tay hắn ra khỏi mặt mình.

- Em thừa hiểu là tôi muốn tốt cho em ... – hắn đuối lý, chẳng thể giải thích được nữa, đúng là hắn hành động sai nhưng hắn tuyệt nhiên ko nói dối dù chỉ là nửa lời, hắn yêu nó là thật, tại sao nó cứ bướng như thế mà vẫn vẹo hắn chứ.

- Anh chẳng biết tôi đã phải đau đớn thế nào ! – nó cười nhạt, nụ cười làm hắn nhói lòng.

Hắn cũng đau, nó biết và nó hiểu nên nó ko trách hắn bất cứ điều gì nhưng nỗi đau của nó thì hắn ko thấu, hắn chẳng biết là lúc vừa tỉnh dậy sau cơn hôn mê, người đầu tiên nó nghĩ đến là hắn, biết là hắn chẳng thể đi đâu được vì bị thương nặng nên nó cũng tự an ủi có lẽ vì thế mà hắn ko đến thăm nó được, vì thế nó cũng đã chủ động đến thăm hắn, nhưng sau ngần đó chuyện đã xảy ra, hắn vẫn khư khư giữ nguyên cái thái độ đó với nó, có phải đợi nó chết rồi hắn mới biết nuối tiếc là gì hay ko.

- Tôi ...

Nó ko nói gì thêm, người khẽ run, hắn biết là nó đang kiềm chế cảm xúc của mình và ngăn ko cho nước mắt tuôn ra. Người con gái đáng thương nhất là người con gái ko thể biểu hiện cảm xúc trên gương mặt mình mà chỉ biết thể hiện qua ánh mắt. Chuyện tình của nó và hắn cũng như bao người thôi, cũng có những lúc ko hiểu nhau, cãi vả rồi giận dỗi, đôi khi 1 trong 2 bên quá kiêu ngạo và luôn khép kín nên cũng khó mà hiểu nhau được, đó là trở ngại lớn nhất của 2 người.

Yêu – là phải chia sẻ.

Nó và hắn cũng chỉ là 1 cặp đôi như bao cặp đôi khác, mọi thứ đều đủ cả chỉ là ko thể nhìn thấy bằng mắt, chỉ biết dựa vào thái độ họ đối với nhau mà ta thấy họ đang bất hòa, nhưng sau đó họ cũng giải quyết đâu vào đấy, nhưng lần này khác, chưa bao giờ họ nói chuyện rõ ràng với nhau đến như vậy - là

rõ ràng

theo khái niệm của những kẻ vốn hay giấu kín suy nghĩ của mình.

Yêu – là phải rõ ràng, cứ im lặng và cho qua, bạn sẽ mất đi yêu thương của mình, đó là chuyện ko sớm cũng muộn.

- Tôi từng nghĩ ... sẽ trở thành 1 bác sĩ giỏi, bằng số tiền mình tự làm ra, tôi sẽ mua cho em những thứ em muốn, nuôi em hết quãng đời còn lại ... bằng tiền của tôi ... – hắn biểu lộ 1 cách khó khăn, với tuýp người chỉ thể hiện cảm xúc qua đôi mắt, thậm chí còn giấu nhem mọi suy nghĩ của mình vào tận bên trong thì việc nói ra suy nghĩ của mình vốn dĩ là ko hề dễ dàng – Tôi chưa bao giờ nghĩ đến những thứ được cho là nhảm nhí và xa vời như thế ... đó là suy nghĩ tôi tự cho là ngốc nghếch nhất mà mình từng có... Chưa bao giờ nó thấy giọng hắn lại rõ ràng và hay đến như thế ... nó biết hắn yêu nó, thứ nó muốn là nghe hắn nói rõ suy nghĩ của mình thôi ... Nó định cất lời nhưng hắn đã nói thêm vào.

- Nhưng mà ... làm nghề đó tôi tự thấy mình thấp kém, đồng tiền có được cũng là đồng tiền bẩn, phải vấy máu, lừa lọc, mưu tính mới có được ... tôi sắp ra trường, tôi sẽ theo ước mơ bác sĩ nhưng có lẽ, bây giờ chỉ có thể là nghề tay trái thôi ... Tôi thấy mình ko xứng- hắn bắt giác thở dài, rốt cuộc những điều giấu kín cũng đã nói được rồi, hắn còn muốn nói nhiều, nhưng chẳng biết phải nói thế nào, xem ra nói được như thế là trọn vẹn nhất rồi.

Nó quay lại nhìn hần, trông hần ủ rũ đến đáng thương, tự nhiên hần thấy ngượng ngùng, nói ra suy nghĩ đúng là ko dễ xí nào cả, phong độ như hần cũng có lúc phải dùng lời nói để nói những thứ sến súa này, đôi khi ko phải cứ thể hiện bằng hành động là được đâu, người bạn yêu sẽ cảm thấy tủi thân đấy ! Vì thế mà hần cũng cuối gằm mặt xuống, mất hình tượng chết được ... Nó nhìn hần mà phì cười, nghe hần giải bày như thế là mãn nguyện rồi, trông hần đáng thương như gấu con lạc mẹ vậy, lóng nga lóng ngóng, dễ thương chết được ... Cơ mà phải phạt hần như vậy thì mới được, ai mượn hần hành động ko đúng làm chi.

- Đồ gấu dần !

Hần ko biết bản thân có nhìn lầm hay ko nhưng dưới ánh đèn lập lòe trong căn phòng, nó thấy khoe miệng nó cong nhẹ lên tạo thành 1 nụ cười hạnh phúc.

- Gấu dần ? – hần có vẻ ko hiểu ý của nó.

- Tôi cũng tự thấy nghề đó là dơ bẩn – nó thấp giọng, nghe suy nghĩ của nó, tim hần chợt nhói dù thừa biết rằng điều bản thân hướng tới ko hề tốt lành gì – thế giới của tôi ‘sạch’ , anh vốn dĩ chẳng thể hòa nhập được dù có cô găng thế nào đi chăng nữa, nhưng tôi ko cần thế giới

sạch

đó nữa, thế nên tôi đã khiến bản thân tự ‘ nhiễm bẩn’ , thế giới của tôi cũng ko còn

sạch

nữa rồi ! – dù là điều mà nó đang theo đuổi bị hàng trăm người trong xã hội coi thường và xem là máu lạnh, nhưng vì hần nó ko lo ngại gì cả, ba nó chẳng phải là 1 thuộc hạ trung thành của Tổ chức sao, vậy thì con theo đường ba nó cũng ko có nghĩa là sai mà, nó sẽ ko hối hận, ko bao giờ, nó chấp nhận sống cùng một môi trường với người mà nó tin là sẽ gắn với mình cả đời - Ủ, gấu dần, tôi nói anh đấy !

- Tôi giống con gấu ? – hần nhú mày, so sánh gì ấy, hần giống con gấu chỗ nào chứ.

- Ủ, to to, chỉ ko vĩ đại bằng con gấu. Anh cũng là con gấu 37 độ C của tôi mà ! – nó.

‘Con gấu 37 độ ‘ , những từ ngữ đó cứ lẩn quanh trong đầu hần, hần hiểu ý nó rồi ... nói vậy là nó chịu tha thứ cho hần rồi ? Hần chẳng cảm lòng được mà lại gần ôm siết nó vào lòng đến độ nó chẳng thể thở được, hần úp mặt vào hõm cổ của nó, mùi hương này, đã lâu lắm ko quần quanh trước mũi hần rõ ràng đến thế, cơ thể này đã lâu chưa được ôm 1 cách chặt như thế này, nó ôm đi nhiều ... xót quá !

Hần yêu nó – là hần nói thật !

- Tôi nhớ em ~

Nó chẳng biết trong những phút ôm nhau đó hần đã nói thì thầm bao nhiêu lần như vậy, hần sợ mất nó một lần nữa ... chẳng ai có thể biết được cảm giác đó tồi tệ đến như thế nào đâu. Rồi nó thấy hõm cổ mình ướt ướt, chẳng biết thế nào mà nó lại phì cười, nụ cười chỉ có riêng nó biết, nó dùng tay vuốt nhẹ lưng hần, tự mình làm khổ nhau, nếu biết nhìn xa hơn 1 chút thì mọi chuyện có lẽ sẽ ko tệ đến mức như thế, nhưng cũng đáng nhĩ ? Đối lại là nó nghe được tâm tư của hần, nó chẳng biết là hần đã mơ về 1 tương lai hạnh phúc và giản dị đến như thế, người con trai vốn có niềm kiêu hãnh rất cao và cứ như mắc bệnh vô cảm, hồ hững với mọi thứ ... ấy vậy mà lại chịu hy sinh tất cả vì nó, giây phút đó nó biết là sẽ chẳng có người con trai thứ 2 nào sẽ đối xử tốt với mình được như thế ! Nó cũng tin là linh cảm mình ko nhầm !

Nó cảm nhận được hơi ấm ở cổ rồi truyền lên tai, rồi cảm nhận được sự ướt át do chiếc lưỡi hần mang lại nơi vành tai mình, nó bất chợt chẳng thể điều chỉnh nhịp thở của mình, hần hôn nhẹ lên má nó, lên trán, mọi cử chỉ đều nhẹ nhàng thể hiện 1 sự trân trọng, bất giác mắt nó ướt, 1 giọt nước mắt lăn dài 1 cách chậm chạp, có lẽ đây là 1 trong những thứ hạnh phúc mà con người hay mơ đến, hạnh phúc quá khó để tìm và giữ gìn sao cho ko sức mẻ, nó đã nhớ hơi ấm này đến mức chẳng thể tập trung vào điều gì khác, hần dùng tay lau đi những giọt nước mắt đó, tim hần nhói khi thấy mắt nó ko còn ráo hoảnh, hần hôn thật khẽ lên mắt, dừng tại đó thật lâu rồi chuyển xuống môi, nụ hôn ban đầu nhẹ nhàng nhưng càng lúc càng mãnh liệt, nhiệt độ phòng nhanh chóng tăng vọt, 2 cánh môi tìm đến nhau như thể sẽ ko bao giờ được chạm vào nhau nữa, họ hôn 1 lúc lâu rồi luyến tiếc buông nhau ra cho đến khi cả 2 ko thể hô hấp được, họ chỉ dừng lại ở nụ

hôn, hẳn ko muốn làm tổn hại đến nó, hẳn đã tự hứa với lòng, hẳn sẽ ko bao giờ vượt quá cái giới hạn nếu như nó chưa chính thức là của mình. - Chuyện của em khiến tôi ko an tâm ... - hẳn giấu đi tiếng thở dài.

- Đừng lo, ba anh cho em làm tay phải của anh ! - nó.

- Thật ? Tôi còn tưởng lão xét trình độ gắt gao lắm chứ ! - nghĩ đến mình là 1 người kẻ nghiệp trong tương lai vai hẳn có cảm tưởng như phải đeo 1 hòn đá rất rất nặng.

- Vốn dĩ là thế nhưng ba anh nói em là 1 người có khiếu, chỉ cần được rèn luyện lại thì nhất định sẽ hơn người ! - lúc nghe ba hẳn nói thế nó cũng chẳng bằng khuâng gì lắm, ko phải nó tự tin vào mình, chỉ là nó rất hứng thú với những trò đánh đấm, cũng như ba nó đã từng vậy, ít nhiều nó cũng thừa hưởng 1 chút gen từ người ba quá cố kia mà, chỉ là ... tay nhuốm máu là điều nó chưa bao giờ nghĩ đến ... nhưng nghĩ đến chuyện giết những kẻ ko đáng để sống khiến tâm tư nó cũng nhẹ nhõm hơn chút ít.

- Lão còn biết khôn ! - hẳn khịt mũi- Đi ngủ, chút em còn đi học !

- Có phòng phía trên, chắc ông nói với anh rồi, anh lên đó mà ngủ, mai sáng ăn sáng xong hãy về.

Hắn gật đầu sau khi ghe xong lời nói của nó, hôn nhẹ vào trán hẳn rồi nó lên phòng mình.

.

Xem ra số Mon có vẻ ko đổ vào hôm nay, chỉ mới tiết đầu mà con bé bị giáo viên bộ môn la lên la xuống, chuyện là sắp tới kì thi rồi mà con bé còn bị hỏng kiến thức nữa mới khổ, vậy là bị cô làm ột tràng, nói chưa thấm cô còn yêu cầu con bé giờ về xuống phòng giáo viên gặp cô.

- Em học hành vậy đó hả ? Sắp thi rồi mà còn như thế ? Học với hành, là tại tôi giảng em ko hiểu hay lý do khác ? - cô cau mày.

- Dạ, tại bản thân em ... - Mon cúi gằm mặt lí nhí trả lời.

Cô đập tay xuống bàn cái rầm, cũng may là phòng giáo viên giờ này ko có ai, các giáo viên đều đi ăn trưa hết rồi, thật là hết chịu nổi mà, nếu biết là do bản thân thì từ lúc đầu phải tự thân mà khắc phục chứ, sẽ chẳng có vấn đề gì nếu phần kiến thức bị hỏng của Mon lại là phần trọng tâm khi ra đề, chiếm cả 3đ theo cấu trúc mỗi năm, cô thì lại quá bận rộn vì có cả những học sinh còn hỏng kiến thức nhiều hơn cả như thế.

- Em tự liên lạc với bạn này rồi nhờ bạn đó kèm cho em, bạn đó rất giỏi phần này, cô sẽ thông báo bạn đó để nhờ giúp em, chứ tình hình em vậy là tôi thấy ko ổn ! - cô viết 1 địa chỉ nhà của ai đó vào giấy rồi đưa cho Mon.

- Nếu thế em nhờ lớp trưởng cũng được rồi ạ ... - Mon.

- Tin cô đi, bạn đó rất giỏi phần này, phần này ko phải là thế mạnh của lớp trưởng lớp em đâu ! - cô khuyên răn.

Cô đã nhiệt tình như thế rồi, trong đời học sinh, nhất là cấp 3 nữa, kiếm được bao nhiêu giáo viên bỏ hết tâm huyết với nghề như cô chứ, nếu ko nghe lời cô thì quả thật thấy rất có lỗi, vậy đâu có khác nào phụ lòng cô, thế nên Mon cũng ngoan ngoãn gấp mảnh giấy ghi địa chỉ bỏ vào túi váy đồng phục của mình.

- Được thì chiều nay em đi gặp bạn đó liền đi, thời gian ko còn nhiều nữa !

- Dạ ! - Mon đứng là cười ko ra nước mắt mà, được cô quan tâm như thế cũng vui nhưng thực ra cũng thấy sợ sợ, là học sinh ai cũng biết cảm giác này mà !

Mon cuối chào cô rồi uể oải bước ra khỏi phòng, từ lúc ra về bước vào đây là mãi đến bây giờ mới được 'thả', gần 1 tiếng đồng hồ chứ chẳng chơi, đuối ~ - Cô làm khó bạn hả ?

Mon ngạc nhiên quay ra phía sau, Kii đợi con bé từ lúc mới ra đến tận bây giờ luôn à ?

- Chưa về hả ? Ko có làm khó, chỉ là do bản thân lười quá nên bây giờ để lại hậu quả. - Mon trông ỉu xiu.

- Cô có cách giải quyết mà ha ? Tính cô đó giờ là vậy ! - Kii cười.

- Ủ, cô đưa ình cái địa chỉ của bạn nào chung khối ấy, bảo là chiều nay mình nên đi gặp bạn đó, bạn đó sẽ giúp đỡ mình ! - Pj nhăn mặt khi nói đến việc đó.

- Địa chỉ đó ở đâu ?
- Chưa coi luôn ! – Mon lại thở dài.
- Có cần mình giúp ko ? – Kii lên tiếng hỏi.
- Cái gì cũng nhờ bạn hết, làm phiền nhiều quá ! Mình tự lo được mà, hình như cũng ko xa lắm đâu ! – Mon mỉm cười, có 1 người bạn tốt thế này quả thật là một điều rất tuyệt vời.
- Khách sáo ko ! Có gì cứ gọi cho tôi ! – Kii.

Mon gật đầu cái rụp rồi chào tạm biệt cậu nhóc trước khi rời trường.

~

Cầm tờ giấy ghi địa chỉ trên tay, Mon cứ thấy ngỡ ngàng, cái địa chỉ này quen lắm, Mon đã thấy ở đâu rồi này. Đến khi tìm được ngôi nhà thì mới phát hoảng, trời ạ, sao con bé ko nhớ ra sớm đây là nhà của Nan chứ, hèn gì địa chỉ thấy quen là phải, Mon vốn dĩ ko nhớ rõ số nhà của Nan, chỉ là từng tới đây nên nhớ ngôi nhà Nan ở con đường này, vị trí này thôi ! Đến rồi mà về thì kì quá, nhưng mà bấm chuông mà gặp Nan cũng kì, chắc là cô đã nói rõ tình hình học tập của Mon cho cậu nhóc nghe rồi, ngược lại chết được, chưa kể ko khéo Nan lại mất thiện cảm với con bé nữa ! Ông Trời thật biết cách trêu đùa người ta mà ! Khóc ko ra nước mắt luôn ! ToT

- Tới rồi ko có ý định vào ?

Tiếng Nan vang lên khiến Mon thấy lúng túng, con bé bất chợt thấy may mắn vì Nan đã mở cửa ra mà ko cần con bé phải bấm chuông hay làm bất kì hành động nào khác.

- Cậu tính đi đâu hm ? – mà hình như Nan tính ra ngoài thì phải.
- Ko có gì đâu ! Vào đi ! – Nan nép người cho Mon bước vào rồi đóng cửa lại.

Lâu lắm rồi Mon mới bước vào ngôi nhà này, mọi thứ vẫn còn như cũ, xem ra ko có gì thay đổi cả, nhà Nan ko to vì vốn dĩ chỉ có 1 mình cậu nhóc ở đây, ko gian gợi lên 1 cảm giác cô độc và trống vắng.

- Xin lỗi, làm phiền quá, vốn ko biết người cô đề cập là cậu. – Mon tỏ vẻ hối lỗi.
- Chịu thôi, cũng ko phải là lỗi của cậu. Cũng ko phiền gì mấy, hình học phần đó cũng ko khó khăn với tôi.
- Nan vừa nói vừa lật tập xem trình độ, kiến thức của Mon đối với vấn đề đó.

Đột nhiên trong lòng Mon cảm thấy biết ơn cô và biết ơn Nan nữa, cảm ơn cô vì đã vô tình tạo ra cơ hội giúp cho Mon được bước vào ngôi nhà này 1 lần nữa, mà có lẽ là suốt cả thời gian ôn thi ấy chứ, cảm ơn cô vì đã luôn dịu dàng, quan tâm Mon hết mình; còn phải cảm ơn Nan vì đã cư xử bình thường với con bé, chứ nếu thái độ như lúc trước Mon cũng chẳng biết bản thân nên cư xử thế nào !

- 2 tuần nữa là thi, cậu rảnh những ngày nào ? – Nan rời mắt khỏi cuốn vở, ngẩng đầu lên nhìn con bé.
- Mỗi 2, 4, 6 với chủ nhật ! – Mon lẩm nhẩm tính, con bé có học Hóa nữa.
- Vậy hôm nay khoan lấy lại kiến thức cho cậu, bắt đầu từ bữa sau, lịch là 2, 4, 6, cậu rảnh mấy giờ ? – Nan.
- Học xong mấy tiết tăng cường chiều ở trường là rảnh hết ! – Mon.
- Vậy thì tầm 5h, chúng ta học trong 2 tiếng, vậy là đến 7h ! Cậu có ý kiến ko ? – Nan nhìn con bé. Ko biết sao nhưng bỗng dưng con bé thấy Nan đáng sợ quá, kì này học lành ít dữ nhiều rồi, người gì đâu mà nghiêm quá, cười ko nổi mà !
- Còn nữa, theo tôi thấy, học lực cậu như thế thì nên hạn chế tiếp xúc nhóm vào buổi tối đi ! – ý Nan là Mon ko nên đến bar vào thời điểm này.
- Tôi hiểu rồi ! – Nan cứ như ông già khó tính ấy, khổ quá, giao trứng cho ác rồi !!!!!!!!

Nhìn Mon khép nép như thế Nan thấy mắc cười, nhớ lại hôm trước xảy ra chuyện trông Mon hùng hồn lắm cơ, đập cửa phòng ầm ầm rồi còn mắng nhiếc Nan nữa, thật chẳng tin 2 con người ấy lại là 1, có con bé trong nhà tự dưng lại cảm thấy ảm áp ...

- Tôi ... về đây ! – Mon đứng dậy, nhìn hấp ta hấp tấp thấy tếu tếu thế nào ấy.
 - Đừng quên giờ học, cô nhờ tôi bám sát cậu rồi ! – Nan nhún miệng cười, nhìn nụ cười mà Mon lạnh cả sống lưng, cảm giác nụ cười có gì đó ghê ghê.
 - Tôi trốn đi đâu được chứ ! – Mon trả lời ẻo ọt, thôi rồi, Mon cứ thấy chẳng yên tâm dù người kèm cặp cho con bé vốn chẳng hề xa lạ, cứ thấy Nan gian gian thế nào ấy.
- Vui hay buồn mới đúng đây ?

83. Chương 24 : Bão Táp ~

Do thời gian đã gần tới phút chót, bọn hấn là học sinh năm cuối chuẩn bị ra trường rồi thế nên càng ko thể lơ là với việc học được, vậy ra dù cơ thể cũng chưa hẳn phục hồi nhưng hấn và Ken vẫn muốn đến trường, tương lai là 1 cái gì đó rất khó xác định nhưng ko là khó khăn nếu bạn biết đúng hướng đi của mình.

Như đã nói, hấn muốn trở thành 1 bác sĩ, hấn chưa nói với ba mình, mà hấn cảm thấy ko cần thiết để nói, dấu sao tương lai của mỗi người là do chính con người ta quyết định, lúc ở giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết hấn đã tự nhủ với lòng, nếu trải qua mọi chuyện bình an, hấn nhất định phải trở thành 1 bác sĩ, dù là ko phải 1 bác sĩ ‘ bình thường’ như người khác ... như thế thì sao chứ, hấn thề hấn sẽ hết lòng vì nghề ~ Ken thì chẳng biết thế nào nữa, tên đó vẫn chưa biết được rõ ràng cái gì, hôm nộp đơn vừa rồi tên đó ghi đại rồi nộp luôn, đậu hay ko cũng thế, kiểu nào cũng phải làm cho gia đình, Ken chẳng hiểu bản thân muốn gì nhưng nhớ ko lầm thì hấn theo ngành quản lý khách sạn, chắc là đủ sức, trong thành phố này có nhiều khách sạn nằm dưới sự quản lý của nhà Ken mà, theo ngành đó cũng được, thay vì là 1 thằng công tử rồi hơi ăn ko ngồi rồi 1 bước tiến thẳng vào chân giám đốc, quản lý thì cứ thi rồi mang về 1 cái bằng, chí ít đi du học đâu đó vài năm rồi trở về, lúc đó có bước lên cái chức cao cao cũng là 1 cách đường hoàng, chẳng ai có cái cố gì mà soi mói nói này nói nọ.

Tương lai quan trọng thật nhưng cũng phức tạp thật.

Được tin hấn và Ken đi học lại, bọn con gái sướng rơn, đương nhiên là họ chẳng hề biết đến lý do thực sự của chuyện này. Họ cứ thỉnh thoảng hết mang bánh, rồi lại mang nước, rồi lại gửi thư hỏi thăm nữa !

Nhìn mấy đứa con gái cứ bu quanh hấn như thế nó chẳng biểu hiện ra ngoài mặt bất cứ cái gì dù là trong lòng thấy ko thoải mái xịu nào, cứ đứng sát như thế mà hấn thế nào lại ko đẩy ra cơ chứ ! Hấn được gái bu nên quên mất nó rồi, bọn con gái đẩy nó ra khỏi 1 quãng, nó chẳng thèm nói gì, hấn chẳng có cái phản ứng nào với việc bạn gái mình bị đẩy ra thì nó có phản ứng làm gì chứ ! Cái đồ xấu xa nhà hấn đừng có mà mở miệng ra nói chuyện với nó nữa ! Bực thiệt mà ! Để hấn ở đó với bọn con gái nó bỏ đi luôn 1 nước mà ko nói tiếng nào, thấy bóng lưng nó quay đi mà chẳng thèm nhìn lại, khóe miệng hấn hơi nhếch lên, lâu rồi mới chọc nó, vui thật ! Nếu như nó cũng như những đứa con gái khác mà chạy lại gần co hay đại loại như kéo hấn đi thì hấn sẽ rất thú vị nhỉ, mà nếu thế thì nó đâu còn là con mèo mang dòng máu sư tử của hấn nữa :”> , 1 con mèo quý tộc ~ Nó vừa đi được 1 quãng hấn cũng tự tách mình ra khỏi đám con gái kia, ko hề nhận quà bánh hay thư từ gì cả vì nếu nhận nó sẽ ko vui, dù gì thì hấn cũng chả có hứng thú ới những thứ đó!

Cứ bước vào trường là y như rằng Pj sẽ bốc hơi hoàn toàn khỏi Ken, chẳng ai chạm vào Ken hay đưa gì được vì Khánh Hạ cứ kè kè bên cạnh mãi; vốn dĩ từ sáng dậy đã ko thấy Pj đâu, dù rõ ràng là tối hôm qua còn ôm nhỏ trong vòng tay, điều này làm Ken cực kì khó chịu, tên đó còn chưa kịp nói gì mà, vừa bước xuống nhà ăn sáng thì mọi người thông báo lại rằng Pj đã đến trường từ sớm. Thế quái nào mà Pj lại tránh Ken như tránh tận thế vậy ? Vậy đó, nên tâm trạng Ken ko vui chút nào, mặt tên đó cứ lăm lăm lì lì khiến Khánh Hạ cũng chẳng biết đa xảy ra chuyện gì. Còn về Pj thì ngủ chẳng bao nhiêu đã tỉnh rồi, chắc là vì cái cổ đau rất quá đánh thức nhỏ dậy, hơi đuối, vật vờ luôn ý, chẳng ngủ được bao nhiêu cả, mà chẳng hiểu nổi vì sao mình với Ken lại ngủ trong tư thế ám muội này nữa, thái độ Ken cư xử thật lạ ... mà thôi, nhỏ ko muốn suy nghĩ nhiều !

Thái độ của nó từ khi vào lớp khiến chẳng ai dám đến gần, dù là lúc nào nó cũng mang biểu cảm đó nhưng sao ở hiện tại cứ thấy đáng sợ thế nào ấy ...

- Pj ! – nghe tiếng nó gọi ko hiểu sao Pj lại thấy lạnh người.

- Đây ! – Pj quay qua nhovn miệng cười với nó 1 cái rồ tươi – Ngày mới tốt lành !

- Hả ? Ồ, ngày mới tốt lành ! – bị đơ, nó có bình thường ko thế nhỉ ?

Nó cũng tỉnh mắt lắm chứ, cái vết ửng đỏ ngay cổ, Pj đã cẩn thận che đi rồi mà nó vẫn thấy.

- Cổ, có sao ko ? – nó nhíu mày, hình như khá nặng thì phải, ko đơn thuần là 1 vết đỏ thông thường, nhìn cứ như vết thương vậy !?

- Ko sao ! – Pj cười, dùng tay kéo cổ áo lên cao hơn, những thứ hôm qua lại ùa về trong tâm trí khiến nhỏ bất giác đỏ mặt, nó cũng nhận ra điều khác thường nhưng ko nói gì cả, nhìn cảnh tượng hôm qua chắc thế nào cũng có chuyện – Zu bị sao hả ?

- Ko, đang rất vui !?! – nói rồi nó lấy quyển sách nào đó trong cặp ra và chăm chú đọc.

Pj nhìn nó rồi ngẩn tò te, chẳng hiểu được nó bị sao, có gì mà vui chứ, thái độ nó từ khi bước vào lớp cứ lạ lạ, cái lạ đó có theo hướng tích cực đâu mà nó nói là đang vui ...

Mấy phút trôi qua dường như mắt nó vẫn cứ dán vào 1 dòng trên trang sách, nhìn nó cứ như ở trạng thái bất động vậy, thế là chẳng ai dám động vào nó, mấy đứa đàn em qua kiểm nó mà thấy như thế thì tự hiểu thân hiểu phận mà rút đầu về, hỏi Pj Pj cũng chỉ biết nhún vai và cười xòa. Cái hành động ngớ ngẩn đó chấm dứt khi có đứa réo lên rằng hần muốn gặp nó, thay đổi trạng thái 1 cách nhanh chóng, nó giằng mạnh quyển sách xuống bàn rồi úp mặt xuống.

- Ngủ rồi !

- Em làm trò gì thế ? Tụi nó qua bảo với tôi em bị làm sao đấy !

Nghe tiếng nói của hần, nó ngẩng đầu lên, vào lớp từ bao giờ mà nhanh thế.

- Em bị bệnh ngớ ngẩn hm ? – hần áp tay lên trán nó.

Nó gạt tay hần ra, miệng lầm bầm gì đó, nhìn nó lúc này, mọi người tự hỏi, có phải 1 loạt nguyên nhân cho hành động ‘khác thường’ của nó là bắt nguồn từ hần hay ko. Nó dùng chân gạt ghế ra rồi bỏ ra ngoài, hất trúng vai hần luôn vậy mà đi 1 nước ko thèm nói gì, hần biết là ý nó đang muốn tìm 1 chỗ thích hợp để nói chuyện, cơ mà ban sáng cố tình bơ nó 1 cú ngoạn mục như thế xem ra cái giá phải trả có vẻ ko nhỏ, kệ, cơ mà cũng rất vui. Trước khi đuổi theo nó, hần còn dùng tay vuốt mặt mình, sờ sờ quanh cơ thể, cơ thể vẫn ổn định, ban sáng quần băng ki thật ko uống công, khỏi phải lo mớ vết thương nữa.

Dường như là biết hần chẳng thể làm cái gì quá sức vào thời điểm này nên nó chẳng lên sân thượng nữa mà rẽ vào vườn hoa của trường.

- Đi theo làm gì ? – nó.

- Chẳng phải em muốn sao ? – hần cười ngoan ngoãn.

- Ko ! Đi mà tìm mấy đứa con gái mê anh ! – nó.

- Em ghen hm, mèo nhỏ ? – hần khẽ đưa tay vuốt tóc nó.

- Ko ! Hình như anh cũng thích mà ! Ban sáng nếu tôi thấy ko lầm là thế nhỉ ? – nó nhướn mày.

- Ủ thì thích ... – hần cười bốn cợt.

- Thế đi theo bọn nó luôn đi ! Chị đây ứ cần ! – nó nói rồi đâm vào ngực hần 1 phát, đương nhiên là tránh xa vết thương ra rồi.

Nhìn cái bóng nó đang rời khỏi hần phì cười, lực đâm nhẹ thế chắc nó nường lắm rồi, ghen thì nói là ghen đi ... đồng đánh thật, cơ mà yếu lắm !

- Đùa ! Làm thế nào mà thích được ! Xưng ‘chị’ với tôi cơ đấy !

Tự hào thật, hình như từ lúc quen hẳn nó bắt đầu có những lúc biểu hiện cảm xúc với xung quanh rồi, dù là ko nhiều nhưng những điều đó vốn dĩ rất đáng trân trọng ~ Lúc này nghe tụi đàn em qua nói lại mà hẳn ko thể giấu được nét cười, hành xử như con nít ấy. Aiz, mà xem ra phải dỗ dành nó mới được, định chọc nó tí thôi nhưng thấy thái độ của nó vui quá nên thành ra thế này luôn, chẳng biết sẽ thế nào đây !

Giờ ra chơi, lớp hẳn dường như chấn động cả lên, chẳng biết ai đã cố tình bỏ những mảnh thủy tinh vụn vào đôi giày thể thao của Khánh Hạ khiến chị ta vừa đưa chân vào là đã la toáng lên, hên là chưa xỏ hết nguyên chân vào, chỉ là 1 phần nhỏ thôi. Ken bế chị ta xuống phòng y tế, nhờ cô băng bó lại phần chân bị thương.

- Cô cầm cái gì trên tay thế ?

Ken thắc mắc, từ lúc bị thương cho đến giờ đã băng bó xong, chị ta vẫn cứ cầm vật đó trên tay, ko có ý định bỏ xuống.

- Em nhặt được ngay tử đề, thấy nó có vẻ khả nghi nên cầm theo ! – Khánh Hạ xòe tay ra, là 1 chiếc cúc áo màu hồng nhạt.

Tim Ken chợt đập nhanh khi thấy chiếc cúc áo đó, chẳng thể lầm được vì đó vốn là loại cúc Pj hay dùng, mà xem ra khắp trường này chỉ có thể là mình nhỏ dùng loại cúc đó để thay ăy cúc có sẵn thôi, cúc áo đính trên đồng phục trường vốn dĩ là màu trắng nhưng nhỏ có sở thích là tháo hết mấy cái cúc trắng đơn điệu đó ra, rồi tự đơm vào những chiếc cúc màu hồng nhạt, nhỏ từng bảo phải như thế mới xinh.

...

- Anh tìm tời có gì hả ? Mà chị Hạ thế nào rồi ? – Pj.

- Cô ăy ko sao, chân ko đứt vào sâu quá nên chỉ bị phần đầu ngón chân thôi. Tời đã dặn cô bao nhiêu lần rồi ? Nếu ko chịu cài nơ thì phải cài cúc áo sát lên chứ ! – Ken chỉ vào vị trí cúc áo gần cổ nhất.

- Mất cúc áo rồi, mà ko cài nơ đâu, ngứa cổ quá ! – nhỏ chỉnh trang lại cổ áo mình.

Tim Ken hăng đi 1 nhịp, lẽ nào mọi chuyện lại trùng hợp như thế chứ, rõ ràng là cái cúc màu hồng như thế này này ... Vả lại ban sáng nhỏ cũng đi sớm nữa ...

- Cô có biết ai làm trò đó ko ? – Ken cũng chẳng biết mình đang nói gì nữa.

- ăy gì vậy ? Sao tời biết chứ ? Tử đề của 12 khác xa với 11 mà ? – Pj nhú mảy, Ken bị ngớ ngẩn chắc.

Là vì xa nhau như thế nên Ken mới phải đau đầu như thế này, vì lẽ nào mà cái cúc áo của Pj lại xuất hiện ở đó chứ ? Hơn nữa chiếc áo Pj đang mặc lại bị mất đi 1 cúc, cả sáng nay Pj cũng ra khỏi nhà từ sớm ... Ken ko dám nghĩ tới, ko phải là Ken ko tin nhỏ ... nhưng phải làm thế nào khi mọi việc đã diễn ra như thế này chứ ?

- Đây, bị làm sao thế hả ? – Pj hươ hươ tay trước mặt Ken.

- Ko gì ! – nói rồi Ken quay người đi.

Nội tâm hỗn độn đầy mâu thuẫn, nhờ thế mà Ken đã tìm ra 1 câu trả lời mà bản thân luôn tìm kiếm, câu trả lời rõ ràng, Ken ko thấy xót xa khi Khánh Hạ bị thương, mà chỉ có 1 nỗi bất an khi thấy chiếc cúc áo đó ... Phải làm thế nào đây ? Nếu thực sự là Pj làm thì sao nhỏ có thể đứng đưng được như thế chứ ... Ko được, nhất định phải tin nhỏ ... Nhưng dù gì thì cũng phải từ từ mà làm rõ ra mọi chuyện ...

Đối với sự việc này, nó cảm thấy có cái gì đó ko ổn cho lắm, vả lại dường như có những điều ko hay sắp phải diễn ra ...

- Mon, biết tin của chị Khánh Hạ chưa ? – Kii hỏi cô bé khi gặp cô bé trong thư viện.

- Tin gì ? Sáng giờ tôi ko có để ý lắm ! – Mon cười gượng, nhóm mình có chuyện gì cũng ko biết, để người ngoài hỏi mình như thế thì ngại thật, biết làm sao chứ, dạo này Mon chênh mảng việc học quá rồi, ko thể cứ chênh mảng như thế được.

Rồi Kii kể sơ lược cho Mon nghe về vết thương đó, Mon chỉ biết trợn mắt lên mà nhìn rồi tự hỏi chẳng biết ai mà lại cả gan làm cái trò đó với người của Ken.

Dạo này lực học Mon đi xuống, vì thời gian đó nhóm xảy ra quá nhiều chuyện khiến nhỏ chẳng thể chuyên tâm mà học được, Mon vốn là người dễ bị ảnh hưởng, thời điểm đó nhóm căng thẳng chết được, kéo dài cho đến mãi gần đây mới giải quyết xong mọi vướng mắc. Mon vốn dĩ học lực đâu có đến nỗi nào, dùng 1 cái như muốn đội sổ luôn, cô giáo cũng còn bị bất ngờ nữa mà.

Cuộc nói chuyện bị gián đoạn khi Lin bước vào thư viện, chẳng thấy Nan đâu nhỉ, sao cô ấy đi 1 mình thế ?

- Lin !

Mon vẫy tay chào, Lin cũng vẫy tay đáp lại và tiến gần về phía 2 người.

- Nghe nói là lực học dạo này hông tốt hả ? Dạo này cũng ít thấy quá trời ! – Lin.

- Ngại quá, tại sắp thi nên phải cố gắng thôi ! – Mon mỉm cười.

- Ủ, con trai thích mẫu người biết cố gắng mà ! Lại hiền dịu ai mà chẳng thích, phải ko, Kii ? – Lin cười đầy ẩn ý, nụ cười đó khiến Kii cảm thấy ... xa cách – Thôi, mình đi đây ! – Lin.

- Ủa, vào đây làm gì rồi ra sớm vậy ? – Mon tròn mắt nhìn.

- Ko có gì, bạn với Mạc Hàn (Kii) ở lại vui vẻ ! – Lin cười.

Kii cứ đứng trơ ra đó nhìn Lin, mãi cho đến lúc bóng cô bạn sắp khuất dần Kii mới nhận ra gì đó rồi nói vội với Mon:

- Có chút chuyện, mình đi trước nha, hẹn gặp lại cậu sau !

Nói rồi Kii cũng rời khỏi thư viện, hướng về phía Lin vừa đi mà chạy 1 cách gấp gáp, Mon chẳng hiểu nỗi 2 người, mặc kệ, cứ tìm sách tiếp thôi, tới kệ sách gần phía cuối, nhỏ vấp phải gì đó nên mất đà mà ngã xuống luôn.

- O ... Nan ?

‘Cơn chấn động’ khiến Nan tỉnh luôn sau giấc ngủ, thật chẳng biết vì sao thỉnh thoảng Nan hay bùng học vài tiết vậy mà vẫn giỏi như thường, thật là khiến người ta ganh tị mà ~

- Cậu làm gì ở đây vậy ? – hỏi xong Mon rất muốn cốc lên đầu mình 1 cái, vậy mà cũng hỏi, rõ ràng là đang ngủ chứ làm gì mà còn hỏi như thế chứ.

- Ngủ ! – câu trả lời ko ngoài dự đoán – Cậu lo mà tìm sách, chú tâm vào việc học chút đi !- Nan đứng dậy chỉnh trang lại đồng phục.

- Cậu có biết chuyện của chị Khánh Hạ ko ? – Mon được dịp hỏi luôn.

- Biết ! Chẳng biết kẻ nào giở trò nữa ! – Nan.

- Thế chị ta có sao ko ? – Mon.

- Ko có gì đáng lo đâu ! Cậu chú tâm vào việc học là được rồi ! Lo nhiều quá cũng ko giúp được gì đâu ! – Nan.

- Nhưng mà ...

- Nhưng? Đừng có mà quên là ngày mai cậu phải đến nhà tôi mà học đó ! Học hành ko nghiêm túc tôi báo cáo lại với cô đó ! Tôi đi trước !

Thật là tức điên mà, đùa với con bé chắc !!! Có cảm giác như bị xoay như chong chóng ý, ai cũng vậy, nói chuyện với nhau chưa được bao nhiêu câu mà cũng rồi đi hết là sao ? ToT

Cậu con trai đuổi theo người con gái rồi kéo vào phòng học trống gần đó.

- Thái độ mấy ngày nay là sao hả ? – nhủ mày.
 - Anh đi mà tự hỏi mình đấy ! – người con gái dần tay ra.
 - Tôi đã làm cái gì chứ ? – nắm chặt tay người con gái hơn.
 - Anh bắt đầu có tình cảm với người con gái đó ! – chẳng vùng vẫy nữa, để yên tay.
 - Anh ... – người con trai bỗng đứng lặng.
 - Thấy chưa? Hah, giả mà thành thật hả ? Đi đi ... – người con gái dứt khoát giật tay ra.
 - Em đã hôn người con trai đó ... - người con trai nhẹ giọng.
 - Em cố gán ghép họ lại với nhau bằng cách li gián họ, nụ hôn đó, là để cho người con trai đó tự thấy là dù có thể nào thì chẳng ai có thể mang lại cho cậu ấy cái cảm giác như người con gái kia được ! Anh chẳng hiểu em như ngày xưa nữa ... – nét mặt có vẻ đau khổ.
 - Anh ... không ... Anh xin lỗi ! – cúi đầu.
 - Là do em dại vì đã mang anh theo vào trò này nên em chẳng trách anh đâu ! Là em sai, tất cả là do em hết ! – nước mắt bắt đầu rơi.
 - Anh xin lỗi ... Là anh sai vì đã để khoảng cách chúng ta thành ra như thế này ! Anh sẽ ko như thế nữa ... Anh yêu em mà !
 - Từ bao giờ ta lại có thể lướt qua nhau như người xa lạ như thế ? Từ bao giờ anh bắt đầu chú tâm vào nỗi buồn của người con gái đó hơn em ? Từ bao giờ người yêu của em lại bên cạnh người con gái khác còn nhiều hơn cả thời gian bên em ? Từ bao giờ tin nhắn và cuộc gọi cũng thưa dần ? Từ bao giờ ?
- Cứ như thế mà có biết bao câu hỏi ‘ từ bao giờ’ được đặt ra ...
- Anh chỉ coi cô ta là 1 người em, 1 người bạn thân trên mức bình thường 1 chút ... Em biết là anh yêu em mà, đúng ko ?
 - Nhưng phải làm sao khi em cảm thấy những điều đó sắp đi quá giới hạn ? – mỉm cười yếu ớt.
 - Sẽ ko ... Anh sẽ ko phạm sai lầm nữa ... – bắt lực qua từng lời nói và cử chỉ.
 - Chẳng ai đảm bảo được gì cả ... Em nghĩ anh cần có thời gian cho quyết định của mình !
- Cô gái mỉm cười, nụ cười đó khiến người con trai cảm thấy mọi thứ thật tồi tệ.
- Yên tâm là dù có thể nào em cũng chấp nhận ! ^^ Là em ko được như người ta mà ~
- Giây phút người con gái đó lướt qua, người con trai đã giữ lấy cánh tay ... nhưng vô vọng ...
- Tạm thời đừng gặp nhau cho đến khi anh có 1 quyết định rõ ràng ! Hẹn gặp lại ~
- Chỉ còn người con trai với gian lớp trống, là vì bản thân đã sai khi lỡ để tim mình chệch nhịp đi vì 1 người khác, đó chỉ là 1 cơn say nắng, 1 sự ngộ nhận hay là 1 tình cảm thật lòng ? Tình cảm thật khó lý giải, cảm giác của bản thân mình còn khó lý giải hơn gấp hàng vạn lần ... Là bản thân đã sai khi vô tâm với người con gái mình yêu như thế ... Ko thể nào để mất đi mối quan hệ này chỉ vì 1 phút lỡ lầm như thế, cảm xúc nhất thời, vẫn còn có thể kiểm soát và dừng lại khi chưa quá muộn mà ! :')

84. Chương 24 - 3

Tâm bão kéo về Sài Gòn khiến thời tiết thay đổi nhanh ko ngờ được, mới sáng đó trời nắng ửng như thế mà bây giờ mưa đã giăng trắng xóa cả bầu trời, Mon nhìn ra ngoài trời mà thảm thán trong lòng, dạo này nhỏ hay đi học bằng xe buýt, nhưng vì chiều nay phải qua nhà Nan lấy lại kiến thức nên quyết định là đi xe đạp cho tiện, ấy vậy mà trời lại trút xuống 1 cơn mưa hoành tồ- ráng thế kia !?! Số con rệp mà, mọi hôm con bé

thích coi dự báo thời tiết lắm, vì con bé là kiểu người thích những hoạt động ngoài trời, ban sáng tự đứng hứng lên đi sớm nên dự báo thời tiết cũng chẳng ngó tới, kết quả là thế này đây, báo hại chẳng mang theo áo mưa, dạo này quyết tâm học hành trong Mon sôi sục dữ lắm hay sao mà trong thân tâm cứ bắt buộc phải qua nhà Nan cho bằng được, ko thể phủ nhận là ngay cả bản thân con bé cũng mong đến ngày qua nhà Nan học mà, chỉ là ở nhà Nan có những kỉ niệm rất đáng trân trọng dù là kỉ niệm đó vui hay ko, vả lại đôi khi con bé cảm thấy Nan quá cô độc, cũng quá sớm đối với 1 cậu nhóc như Nan mà phải tự lập như thế !

Chẳng biết nhỏ đã đạp xe đến nhà Nan như thế nào, chỉ biết khuôn mặt rất buốt do nước mưa cứ bạt vào khi chạy, bên tai vẫn còn ong ong những câu rửa xã do xém va trúng người đang lưu thông, tình hình là nhỏ đã đứng trước nhà Nan rồi, rằng va vào nhau cầm cập, chân tay thì run như cây sậy, thân người ướt như chuột lột, trông đáng thương vô cùng, cả sức gõ cửa cũng ko thể, tay vừa gõ lên thì đã rùng mình 1 cái, lạnh thật ! Mà hình như Nan đang ko có nhà ?

Vừa nhắc thì thấy 1 chiếc xe hơi đậu cách đó 1 khoảng, lát sau cửa xe bật mở, 1 người con trai cầm chiếc ô đen tuyền bước ra, Nan ko giấu nổi vẻ ngạc nhiên khi thấy con bé co ro trước thềm nhà, bước chân có vẻ sai dài hơn khi tiến về ngôi nhà. Cậu nhóc vừa đi với Nan về, cậu nhóc được về sớm 2 tiết cuối mà, chỉ là trời mưa nên đi lại hơi chậm trễ chút, nhưng vốn ko ngờ là con bé lại đội mưa mà đến như thế, vốn hồi trưa thấy Mon dắt xe đạp vào nhà giữ xe mà, trời nắng ráo như ban chiều thì chắc ko ai có ý định mang theo ô hay áo mưa đâu, cẩn thận lắm mới lúc nào cũng có những thứ đó trong cặp nhưng Nan thừa biết là Mon ko thuộc tuyp người cẩn thận như thế ! =”= Mà trời thì mưa dữ dội như thế, đường cũng vắng, hầu như ai cũng tìm chỗ trú. Thế nên Nan ko nghĩ Mon sẽ đến như thế, cứ ngỡ con bé đang trú mưa ở trường chứ ...

Thấy Mon đang ngồi co ro ở đó, trong lòng ko hiểu sao lại vừa tức giận vừa thấy thương xót ...

- A, Nan ! – Mon ngẩng đầu lên thì thấy cậu nhóc đang đứng trước mặt, chân mày chau lại như thể hình như là đang ko vui.

- Có thể dùng điện thoại báo với tôi là đến trễ mà ! – Nan mở ổ khóa cửa, tuy nhiên vẫn ko nhìn con bé.

Dường như Mon vẫn ko hiểu được ý mà Nan đề cập nên trở mắt ra nhìn, chừng vài giây sau nảo tiếp thu được thì miệng cong lên thành 1 nụ cười, sau này ngẫm lại, Nan vẫn thấy là nụ cười đó là nụ cười đẹp nhất từ trước đến giờ.

- Ko có gì mà ! – Mon vẫn giữ nguyên ý cười.

Sau khi vào nhà, ko khí quả là ấm áp hơn thật, Nan cho Mon đứng tạm trên tấm thảm chứ nước cứ giọt giọt mãi ko ngừng, có mãi 1 vấn đề mà bây giờ Nan mới chú tâm ... Mon chợt thấy lạ khi cậu nhóc đang nhìn mình rồi vội quay mặt sang nơi khác, 2 tai ửng đỏ ... thế nào nhỉ, chỉ là Mon mặc đồng phục đầm mưa thôi, mà đồng phục thì màu trắng, có thể nhìn xuyên thấu nếu bị thấm nước ... ờn Trời là hôm nay ko phải thứ hai, nhỏ ko có mặc áo dài ... ko phải là chăm chú nhìn đâu, Nan thề, nhưng cậu nhóc thấy được cả những hoa văn nhỏ nhỏ in trên đó nữa ! Cũng ko phải là cậu nhóc chưa từng nhìn thấy nhưng ko hiểu sao cảm giác khác lắm, như có 1 luồng điện chạy dọc sống lưng làm cậu nhóc khẽ rùng mình, khẽ đặng hắng 1 cái rồi cất lời.

- Tắm đi rồi bỏ đồ vào máy giặt !

- Tắm rồi quần áo đâu tôi thay ? – Mon.

- Cứ tắm đi ! – lại nhìn về nơi khác – Trong phòng tắm có cái khăn tắm to to tôi chưa bao giờ dùng, cứ lấy nó quấn lên người, rồi ra đây tôi đưa thêm 1 cái mền mà trùm lên người !

Mon tự hỏi Nan ko thể cho con bé mượn đồ cái áo nào to to 1 chút hay sao ? Hay là tại vì Nan ko tùy tiện đưa quần áo cho người khác nhỉ ? Lòng đượm buồn ...

- Chứ tôi hết cách rồi, tôi ít mặc sơ mi lắm thế nên chắc ko thể đưa cậu áo sơ mi, còn mấy cái áo thun chắc ko thể che hết đâu ! – Nan lên tiếng khi thấy Mon cứ đứng yên đó, lại nghĩ chắc con bé ko đồng ý.

Nghe Nan nói thế Mon mới hiểu, vậy là lại tươi cười đi vào nhà tắm, Nan lắc đầu, con gái thật chẳng hiểu nổi.

Vài phút sau Mon cũng tắm xong, đi ra với cái khăn quấn lên người, vừa ra đã thấy cái mền nhỏ nhỏ để đó, đoán chắc là ình nên cũng choàng lên người, thật ra thì trong lúc tắm, Mon đã hiểu vì sao 2 tai Nan lại đỏ ửng ngay khi quay mặt đi chỗ khác, có 1 chút lúng túng nữa, Nan mà cũng biết ngượng sao, khó tin thật !

Mon ngồi xuống băng ghế đối diện nhìn cậu nhóc đang thư thả nhâm nhi ly trà, trời này mà uống trà nóng đúng là sâu tuyệt vời. Ko nghĩ Nan cũng có sở thích uống trà.

- Mặt tôi có dính gì sao ? – vừa đặt tách trà xuống bàn Nan đã ngẩng mặt lên hỏi.

Bị bắt gặp như tên trộm đang làm điều xấu xa, Mon hơi lúng túng.

- Gì chứ ... – Mon bểu môi.

Từ ban đầu đến tận lúc này cũng gần 1 tiếng đồng hồ, vậy là khỏi học hành gì được, 1 tiếng còn lại là quá ít, vậy là cả 2 người quyết định ngồi ko.

Mon ngồi đó ngẫm nghĩ lại những gì đã qua, từ lúc bắt đầu thích cho đến khi tiếp xúc, từ lúc lạnh nhạt cho đến khi trở thành bạn như thế này, tình cảm đó ko phải đã hết, nỗi đau đó ko phải đã ko còn tồn tại, thử hỏi có đêm nào mà con bé ko thao thức nghĩ về Nan và Lin chứ, chỉ là đã quá đau nên bản thân đã có thể bình thản tiếp nhận nỗi đau đó, đau 1 mình, khóc 1 mình cũng đâu ai biết, cái dằm cứ in sâu vào tim, ko có cách nào lấy ra được, cứ âm ỷ âm ỷ để rồi khi vô tình chạm vào thì nó lại buốt lên, đau đến tận tột cùng ~

Thấy Mon cứ thờ thẩn nhìn ra màn mưa trắng xóa phía bên ngoài qua khung cửa sổ, nét nhìn xa xăm, có chút gì đó đau xót, Nan lên tiếng thu sự chú ý của Mon, chỉ là Nan ko thích ánh nhìn đó ... dường như chứa quá nhiều niềm đau.

- Biết hát ko ?

- Tạm ! – Mon cười mỉm.

- Bài gì ? – Nan đặt cây ghi-ta tựa lên đùi.

Hình như Nan định đệm nhạc cho nhỏ hát nhỉ ? Chắc là vậy ! Con bé hát cũng ko tệ, thử xem sao ! Vả lại cũng đã từng muốn cùng Nan có viễn cảnh này !

- Một chút quên anh thôi ! – Mon cười toe

‘Mưa đâu cố ý vương trên vai người

Rơi nghiêng trong nỗi cô đơn nào có ai hay

Chỉ muốn bên anh thôi, dù đời chông chênh theo bước anh đi

Hai tư nỗi nhớ cho anh một ngày

Em loay hoay với nhớ quên gần gũi xa xôi

Yêu đương thất tim em rồi, rằng tình yêu anh đau đớn nhường này.

Một chút quên anh thôi, một chút đau xa vời mà sao em tiếc nuối.

Vì muốn con tim em yêu anh đến khi hơi thở bớt nồng nàn,

và đôi tay thôi nắm chặt..

Yêu tới khi chẳng còn điều gì hối tiếc..

Someday if I were you,

I could love you less, so I can forget

Vì muốn con tim em yêu anh đến khi hơi thở bớt nồng nàn,

Và đôi tay thôi nắm chặt..

Yêu tới khi chẳng còn điều gì hối tiếc. ‘

(Một chút quên anh thôi - Bảo Thy)

Tiếng nhạc hòa với tiếng đàn, cùng tiếng mưa va vào cửa kính nghe lộp độp tạo nên 1 âm thanh trên cả tuyệt vời, cả 2 đàn và hát bằng tất cả cảm xúc của mình. Bây giờ Nan mới biết Mon lại hát hay đến như thế, nghe 1 lần rồi là ko thể nào quên được ... Mon hát bằng tất cả cảm xúc mà mình có, lời bài hát cũng như bày tỏ 1 phần suy nghĩ của con bé, yêu đến thất cả tim, vốn dĩ chưa bao giờ nghĩ yêu 1 người lại đau khổ đến như thế, ấy vậy mà cứ muốn yêu hoài người đó, dặn lòng là hãy quên nhưng thực ra thân tâm hiểu rất rõ là điều đó là ko thể !

Và đôi tay thôi nắm chặt

Yêu đến khi chẳng còn gì hối tiếc ‘

Hóa ra khi hát xong ko khí lại còn trầm hơn cả lúc ban đầu, Nan ko nghe nhầm thì khi vừa kết thúc bài, đã nghe được tiếng đánh thước thở dài của Mon ...

- Cậu với Lin dạo này ổn hả ? – Mon cười nhẹ.

Nụ cười đó cổ vể chứa rất nhiều nỗi đau.

- Tôi với Lin có gì đâu mà ổn với ko ổn ! – Nan nhìn ra bên ngoài.

- Có thì nói có đi ! Ngại ngừng gì chứ, hôn cũng hôn rồi ... – càng về sau lời nói càng nhỏ.

- Lần đó ? – ý Mon là nụ hôn ngay cầu thang mà con bé với Kii trông thấy sao ? – Ko phải như 2 người nghĩ đâu ! Tôi chỉ muốn làm rõ 1 số cảm giác của bản thân nên mới ghì cô ấy lại hôn !

Mon vẫn chăm chú lắng nghe.

- Hôn cô ấy ko có cảm giác gì cả ! – Nan chán chường nghĩ lại ngày hôm đó.

Lúc đó là Nan muốn rõ về cảm giác của bản thân thật, từ ban đầu ý gán ghép cho Nan với cô bạn của Mon đã bị nhìn thấu rồi, tiếp xúc thân hơn thì thấy quả thật Lin cũng được, vậy là theo như đã thấy thì họ cứ gắn vào nhau, mãi cho đến khi Nan cho ra đề nghị đó thì cậu nhóc mới biết được là bản thân có hài lòng với Lin là vì cô bạn có những nét tựa như Mon, có cảm giác như lấp được chỗ trống nhưng bản thân vốn ko vui, Nan lại ko phải loại người thích lợi dụng tình cảm người khác, Nan hơn Ken ở chỗ là biết cách làm rõ cảm xúc của bản thân: muốn gì và cần gì ! Nhưng có 1 sự thật động trời hơn mà sau đó Nan đã tự tìm ra được, thực ra ko phải vì tình cảm hay rảnh rỗi gì mà cô bạn mới tiếp xúc với cậu nhóc như thế !

Mon ko biết là bản thân nên vui hay buồn nữa, báo hại con bé đau khổ 1 khoảng thời gian dài cho đến tận bây giờ, thì ra là họ chỉ dừng lại ở mức độ là bạn. Nói vậy là Mon có cơ hội nhưng con bé ko dám nghĩ quá xa, khó khăn lắm mới có được tình bạn này, bây giờ nếu lại có những hành động như hồi đó, ko biết chừng sẽ ko thể là bạn nữa ~ Nên tiến hay ko ?

- Cậu với Kii vẫn ổn chứ ? – Nan thuận miệng nên hỏi, dù cậu nhóc thừa biết giữa 2 người họ ko có gì.

- Vẫn ổn ! – nụ cười gượng đơ.

Thấy thái độ của con bé, Nan cong môi cười thâm, gạt ai chứ, nói dối dễ tệ ! Vốn dĩ lần đó thấy 2 người họ vào cửa hàng nhậu, cũng nghĩ họ quen nhau rồi, nhưng cứ tuần này qua tuần nọ, ko hề thấy chiếc nhẫn nào trên tay Mon cả !

- Oh, tốt !

Mon tự cảm thấy lời nói và thái độ của Nan có chút gì đó ko bình thường, có phải là cậu nhóc đã nghi ngờ hay biết gì đó rồi ko ?

Đợi mãi rồi mưa cũng tan, vậy là Mon thay đồ lại rồi về nhà luôn, ngày đầu tiên chẳng học hành được gì cả cơ mà lại góp nhặt thêm được những kỉ niệm rất đáng quý. Mon khẽ cười.

Nhìn mãi bóng lưng mon cho đến khi con bé mất dạng sau ngõ rẽ thì Nan mới vào nhà, nhìn lại chiếc mền trên ghế ban nãy đã được nó quấn quanh người, Nan nhẹ nhàng dùng tay nâng nó lên, vẫn còn hơi ấm, vẫn còn mùi hương đặc trưng đó, bất chợt ghì chặt chiếc mền vào lòng, ấm vô ngần, vốn chưa bao giờ nghĩ sẽ có tình cảm với người con gái nào sâu đậm đến như thế, từ ban đầu đã cố xua đuổi, thậm chí là bằng mọi

cách, hết gây tổn thương lần này đến lần khác, còn nói cả những câu mang tính xúc phạm vậy mà ... vẫn ko đẩy đi được !?!

Nó hiện đang ở nhà hần, tối nay hần phải đi kí hợp đồng với đối tác, là 1 cánh tay bên cạnh hần thì đương nhiên nó ko thể ko đi theo, nó có chế độ học tập riêng, ko phải là cứ suốt ngày trong phòng tập luyện mà đi theo hần là cách để học những trò khác hay và thực tế hơn nhiều. Nó chẳng mở miệng nói chuyện với hần lấy lời, hần biết là nó đang ko vui nhưng cũng lờ lờ đi, cốt yếu muốn xem thái độ nó thế nào.

- Mèo nhỏ, thắt cà- vạt cho tôi ! – hần nói như ra lệnh.

Chỉ là thắt giúp thôi mà, nó cũng chẳng hẹp hòi đến mức ngồi lì 1 chỗ để trách móc hần hoài đâu ! Nhưng xem ra nó còn chẳng khách khí, cài luôn cả cúc áo trên cùng của hần, cà-vạt đẩy nút lên tận phía trên, nghệt thở ko chịu nổi, đến mức hần phải giữ tay nó lại rồi nở nụ cười ‘hiền’ bảo nó dừng lại được rồi ! Khi bị hần chặn lại, nó chẳng nói gì, chỉ hừ lạnh 1 tiếng rồi và phòng thay đồ, khi nó đi ra, hần nhíu mày ! Từ khi hứa với hần đến nay, nó ko ăn mặc những bộ quần áo như thế này nữa, ko phải là quá thiếu vải hay gì mà đơn giản là hần ko thích, nhìn nó quá khêu gợi, nửa kín nửa hở trông chẳng vừa mắt chút nào !

- Ông ấy bảo em mặc thế à ?

- Ko, tự thôi ! Đàng hoàng quá người ta chỉ cười vào mặt !

Nó nói cũng ko sai, đối tác của hần cũng chung 1 thể giới với hần thôi, ăn mặc quá kín thì ít nhiều sẽ bị cười vào mặt, mà ko chừng cười vào mặt hần chứ ai, còn qua hở hang thì bọn chúng còn được dịp để bàn hơn, ko khéo lại ảnh hưởng đến uy tín, vậy tốt nhất là nên chọn bộ quần áo nào hội tụ đủ 2 yếu tố trên, vậy là nó mặc 1 chiếc áo hở lưng, làm lộ ra tấm lưng trắng nõn, chẳng có gì đáng nói nếu phần giữ chiếc áo lại trên cổ ko phải dạng dây cột, với người như nó mà lại mặc chiếc áo đó đi khơi khơi trước con mắt của con trai chẳng khác nào mang ý kêu gọi ‘ ngon thì giật dây ra đi ! ‘ , đi kèm là chiếc quần bó sát vào chân, mài rách khắp nơi, nó lại trang điểm theo kiểu khác, hiếm khi nó trang điểm, lần này nó trang điểm, thấy nó có nét trưởng thành trên gương mặt, tạo 1 nét cuốn hút khó cưỡng lại ... Hần nhìn còn phải tự điều chỉnh lại nhịp thở của mình, thế nên nếu để nó ra ngoài với bộ dạng như thế, hần sẽ ko yên tâm mà bàn việc được ! Chỉ cần tưởng tượng đến những ánh mắt thèm thuồng kia là hần đã ko vui rồi !

- Vào thay cái khác! Kín hơn, đũa nào dám lên tiếng tôi sẽ cắt lưỡi nó ! – hần.

- Tại sao ? – nó nhếch môi cười, thấy hần như thế tâm tư đã đỡ hơn 1 chút.

- Ko thích !- câu trả lời của hần rất ngắn gọn và súc tích.

- Em có phải fan anh đâu mà anh nói là em cứ phải hưởng ứng ! – nó ngồi bắt chéo chân trên ghế, dáng vẻ ngồi cũng toát lên vẻ kiêu sa khó chạm tới.

Hần cúi người xuống, tựa 2 tay lên vành ghế phía sau nó, giam nó chặt trong chiếc lồng tay do bản thân tạo nên, hần khẽ trách mắng.

- Mèo hư !

- Đây chẳng ngoan bao giờ ! – nó ngẩng đầu lên, face to face với hần, mắt xoáy sâu vào nhau, môi khẽ cong, nhìn nó như đang thách thức vậy, hơi thở cứ lờn vờn trên khuôn mặt hần.

Chết tiệt ! Cứ là nó thì cơ thể hần lại nóng bừng, chẳng kiểm soát được ! Cái cảm giác này ko hề xuất hiện với bất kì người con gái nào khác, dù là trong lúc ân ái với những 1 vài đứa con gái cũng vậy, ko hề có !

Rất nhanh sau đó, nó lại đảo ngược, đẩy hần xuống ghế, còn nó lại là người dùng tay chống lên thành ghế. Hần nhìn nó chẳng rời mắt, hơi thở hần cũng bắt đầu nặng nề hơn, khổ thật, chỉ muốn đùa vớ nó 1 chút rồi cho nó đi thay đồ, rồi cuộc lại thành ra cái cớ sự này đây ! Mấy ngày rồi ko ôm hôn nó, nhớ chết được ! Vậy là chẳng câu nệ, hần kéo nó ngồi lên hần đùi mình rồi hôn 1 cách cuồng nhiệt, nó chẳng chịu mở miệng ra để hần luồng lưỡi vào, vậy là hần dùng tay lướt dọc theo sống lưng nó, nó chỉ thở gấp chứ tuyệt nhiên vẫn ngoan cố ko mở miệng, vậy là thuận tay hần giật luôn cái dây áo được thắt nơ 1 cách rất đẹp ra khiến nó bung ra thành 2 sợi dây dài hờ hững thả lỏng ngay vai, có lẽ do bất ngờ, nó đã chột thốt lên, vậy là chiếc

lưỡi của hắn có cơ hội trườn vào khoang miệng nó, ướt át, hắn đảo cả 1 vòng trong khuôn miệng rồi tìm lấy chiếc lưỡi nó, 2 chiếc lưỡi cuốn vào nhau, hôn cho đến khi cả 2 ko còn thở được nữa hắn mới buông nó ra.

Nói chứ nó cũng nhớ vòng tay và những nụ hôn của hắn mà !

Nó tì sát người vào ngực hắn, cả 2 đang ngồi đối diện nhau mà, vả lại nó còn ngồi trên đùi hắn, hắn dùng tay ôm chặt vòng eo của nó, rải đều những cái hôn từ cổ xuống vai, đôi khi tiếng động phát ra cũng khiến cho nó đỏ mặt, nó cứ thấy ngồi kiểu này kì kì thế nào ấy, nhưng 2 tay nó hiện ko cử động được nên ko thể đưa lên mà cột lại dây áo thành ra chỉ còn cách là tì vào người hắn để áo ko rớt xuống thôi ! Những âm thanh phát ra từ miệng nó khiến hắn biết rằng cơ thể nó cũng bị kích thích, nhưng nó ko muốn cả 2 ‘ăn cơm trước kẻng’, hắn rất tôn trọng quyết định của nó tềch nên từ tốn cộ sơ lại sợi dây cho nó đi ra xa, thóa khỏi tư thế ám muội này, thật tình chứ còn ngồi kiểu này nữa hắn sẽ ko giữ được kiên nhẫn mà đè nó ra ‘chén’ sạch từ đầu đến cuối mất, ngấm lại là yêu nó hắn cảm thấy bản thân cũng vĩ đại lắm, đã phải kiềm nén rất rất nhiều lần.

Nó ngồi đó, giúp hắn chỉnh trang lại y phục, thắt lại cà- vạt rồi còn cố tình lướt nhẹ tay qua khuôn ngực của hắn ! Hắn nhìn ra nét cười hả hê trên mặt nó thì chỉ biết nín ngấm vào trong, lần nào chọc nó tức nó cũng làm những trò như thế này, nhưng xem ra lần này ‘nặng đô’ hơn mấy lần trước, cũng may là hắn kiềm chế mà dừng lại kịp. Riết rồi nó cao tay quá!

Nó cũng ngoan ngoãn đi thay ra bộ khác, vờn hắn như thế cũng đủ rồi, thấy thái độ và biểu cảm của hắn làm tâm tư nó phần chần hơn hắn ! Ai bảo hắn chọc nó làm chi ! Cho hắn kiềm chế tới chết à biết!

85. Chương 24 - 4

Nó và hắn bàn chuyện hợp đồng trong phòng V.I.P , ko khí ko ồn ào như bên ngoài nếu ko nói là bị tách biệt hoàn toàn với bên ngoài, trong đây cũng ồn ào, nhưng ồn ào theo 1 cách rất riêng, có cả mấy cô em chân dài trong phòng cứ lượn qua lượn lại, còn có cả 1 cái cột trong phòng nữa, mấy người đó cứ uốn ** nhìn nóng cả mắt, xem ra họ rất thích Jun vì vẻ ngoài bắt mắt của hắn, chỉ có điều là do có nó ngồi đó nên họ ko dám tiến lại gần thôi, dám làm sao được vì y như rằng cứ có ai có ý định tiến lại thì nó lại ngược mắt lên nhìn, chẳng hiểu sao nhưng cứ thấy ánh nhìn của nó là ko ai dám động vào hắn nữa ! Đương nhiên là hắn nhận ra nhưng hắn cứ vờ như ko biết mà bình thản bàn chuyện, thỉnh thoảng lại giả vờ đưa mắt nhìn chăm chú đám người uốn ** quanh cây cột đó với tia thích thú, điều đó như tiếp sức cho đám người đó múa sung hơn nữa !

- Người của tôi hết đó ! Cậu có ưng mắt người nào hay ko ? – đối tác nhìn hắn với tia sủng nịnh.

- Um ... – hắn đặt tay lên cằm như đang suy nghĩ.

- Thế ông có ưng tôi hay ko ? – nó nghiêng đầu hỏi người đối diện ngay khi hắn vừa suy nghĩ.

Chẳng phải nói cũng biết thái độ của ông ta lúc đó, nó như thế mà chẳng lẽ ko ưng được sao, lão ta đâu phải là thánh !

- Nếu anh ta đồng tình tôi sẽ làm trợ lý cho ông 1 tuần ! – nó nhìn ông ta đầy ắp ý rồi lại mắt sang Jun.

Khoan nghĩ đến hắn, chỉ cần nghĩ đến lúc nó làm trợ lý riêng của mình dù chỉ 1 tuần thì ông ta cũng đã sướng rơn người rồi, nó có ngoại hình trông khá chuẩn, qua cách bàn bạc từ đầu giờ đến giờ thì nó rất biết cách xử lý tình huống và giải quyết vấn đề cũng rất nhanh nhạy, có nó bên cạnh là có cả những thứ đáng giá khác.

Hắn vẫn bình thản mà đưa ly rượu lên môi mà thưởng thức, nhưng nếu để ý kĩ thì sẽ thấy được sự lay động ẩn sâu trong ánh mắt màu xám tro đó.

- Chỉ 1 tuần thôi mà, cậu thấy thế nào ? Chỉ cần cậu đồng ý thì trong 1 tuần đó, cậu muốn gì, tôi cũng sẽ cho người đáp ứng !

Hắn lúc này mới từ tốn đặt ly rượu xuống, mắt hiện lên ánh nhìn châm biếm.

- Những thứ đó của ông vốn dĩ ko đáng giá bằng người con gái của tôi !

Ông ta có vẻ hơi bất ngờ vì câu nói mang tính sở hữu đó, sau những gì đã tìm hiểu trước khi xuất hiện tại buổi kí hợp đồng này, ông ta biết được Jun ko có hứng thú nhiều với con gái, tình sử tương đối được xem là “sạch” , thế nên nếu có ý muốn giữ nó lại, hắn cũng ko nhất thiết phải nói những lời đó, kèm theo những điều kiện mà ông ta đề ra là quá béo bở, vậy mà hắn lại tuyệt nhiên ko hề suy nghĩ mà nói thẳng ra ý nghĩ mang tính từ chối của mình.

- Nhưng chẳng phải cô ấy cũng có ý muốn theo tôi sao ? Thôi nào, ép người là ko hay đâu !

Hắn vươn tay, duỗi sang 2 bên, cũng đồng nghĩa với việc choàng tay qua người nó, nhìn hắn như boss vậy ! Hắn bắt chợt ghì nó lại gần mình.

- Đùa ! Lầm to ! – hắn mĩa mai.

Ông ta thấy thái độ của hắn như vậy thì cũng có chút bất mãn nhưng ko dám hó hé gì, ông ta ko dám khẳng định cả 2 là người yêu vì nhìn xét qua thái độ thì ko giống cho lắm ! Trông hắn cứ như đang bồn cọt nó vậy ! Mà cái chính là ông ta ko biết rằng nó và hắn có cách trao yêu thương rất đặc biệt chẳng như những cặp đôi khác !

Kì kèo được 1 lúc hợp đồng cũng đã được hoàn tất xong xuôi, ông ta ra về trong sự nuối tiếc, vẫn cứ hy vọng 1 ngày nào đó nó làm việc ình, 1 hy vọng bất khả thi !

Cánh cửa vừa khép lại, hắn đã kéo mặt nó xuống mà hôn vào môi, hôn ngấu ngiến thể hiện 1 sự chiếm hữu đáng sợ, đến khi buông phổi cả 2 ko chịu được nữa thì cả 2 mới buông nhau ra.

- Em ko sợ tôi sẽ đồng ý sao ? – hắn vuốt sợi tóc tơ đang vướng ngay trán nó sang 1 bên.

- Anh dám à ? – nó nói với giọng đầy thách thức – Anh sẽ ko dám đâu !

- Em được lắm ! – hắn gục đầu vào hõm cổ nó, mỗi lần thế này cơ thể có một mỗi gì cũng bay biến đi đâu hết, nó đúng là cô người yêu tuyệt nhất trên đời.

.

Ken hiện đang đau đầu về sự việc đang xảy ra, cả ngàn lần, cả vạn lần tên đó cũng ko muốn nghĩ đến người gỡ những trò đó là Pj, nhưng để loại đi khả năng đó thì xác suất rất thấp, giải thích thế nào khi chiếc cúc áo lại xuất hiện tại đó ?

Bế tắc !

- Bị đau đầu à ?

Ken ngẩng mặt lên thì thấy Pj đang cầm ly sữa nóng, nhỏ ngồi dần xuống bên cạnh tên đó, cách 1 ghế.

- Ủ, chưa ngủ à ? – Ken xoa 2 bên thái dương.

- Tôi vốn thức khuya mà ! Để tôi giúp anh !

Nhỏ bỏ ly sữa xuống bàn, rồi xoay ngang người qua, nửa ngồi nửa quỳ trên ghế đệm, có lẽ vì quá đau nên tên đó cũng chẳng thể trả lời thêm được gì nữa !

Cầm giác được đôi tay đó áp lên đầu mình quả thật rất ấm áp và dễ chịu, chẳng mấy chốc sau, cơn nhức đầu cũng bay biến đi đâu mất.

- Cảm ơn !

- Khách sáo gì chứ ! – nhỏ cầm ly sữa đứng dậy.

- Đừng đi ! – Ken bắt chợt giữ lấy cổ tay Pj.

- Có gì hả ? – Pj hơi ngạc nhiên nhưng vẫn hỏi với thái độ bình tĩnh, dù là trong lòng ngực tim đang đánh trống liên hồi.

Hỏi thì hỏi thế thôi chứ nhỏ vẫn ngồi yên vị xuống ghế như cũ. Ken cũng chẳng nói gì, nói trắng ra là ko biết phải nói thế nào.

Có những thứ ko nhất thiết phải nói, sự im lặng cũng có thể biểu đạt điều đó.

Ken im lặng, cả nhỏ cũng im lặng, bầu ko khí mấy phút trước đột nhiên thay đổi 180 độ. Ken khẽ ho nhẹ để lấy giọng.

- Tôi có thể mượn đui cô 1 chút được ko ?

Pj hơi sững lại nhưng cũng gật đầu, phải lo chuyện làm ăn của gia đình, vậy mà dạo này lại phát sinh thêm chuyện của Khánh Hạ chắc Ken phải mệt và chịu nhiều áp lực lắm ... Nếu như thế mà lúc này Pj lại bỏ đi vào thì thực sự là phũ phàng quá, Ken đã mệt mỏi lắm rồi, cái Ken cần bây giờ là 1 điểm tựa, chỉ là trong 1 khoảng thời gian ngắn thôi mà, Pj tự nhủ với lòng là sẽ ko có gì bất ổn cả ! Ko thể quên Ken 1 cách chóng vánh thì từ từ vậy, phải để bản thân tập chấp nhận dần và ko lung lay trước những biểu hiện và cách hành xử như vậy của Ken nữa !

Ken khẽ khàng nằm xuống, cảm giác này quả thật rất dễ chịu, thời gian như lắng đọng lại ! Chỉ cần chuyện của Khánh Hạ êm xuôi, Ken sẽ nói chuyện rõ ràng hết mọi thứ, tên đó nhất định sẽ cho Pj 1 cuộc sống dù là ko an toàn nhưng sẽ khiến nhỏ hài lòng, dùng cả tấm thân này bảo vệ cho nhỏ để khỏi ai làm nhỏ tổn thương được nữa, qua những biểu hiện của Pj, Ken biết là nhỏ đang tránh mình, đang tránh ngẫm là còn yêu mà đúng ko ? Vậy là đâu có nghĩa là bản thân hết cơ hội ! Dạo này thấy nụ cười của nhỏ ko còn chân thật nữa, có cái gì đó ... ảo và xa xăm ! Đột nhiên bản thân lại rất muốn mang đến cho nhỏ những nụ cười chân thật, ngây ngô của ngày ấy ... Dù là nhỏ có nhiều bạn, nhưng từ nhỏ vẫn toát ra 1 dáng vẻ cô độc ! Những gì Pj đã làm, đã chịu đựng, ko phải Ken ko biết mà là biết tất cả nữa là đằng khác ! Ngắm lại những ngày đầu, là do bản thân đã hồ đồ mà có những trò bỉ ổi như thế, tự cười nhạo bản thân rồi tự hỏi chẳng biết mình có phải là nam nhi hay ko nữa ! Cũng chẳng biết bản thân đã phát sinh thứ tình cảm này từ lúc nào, ban đầu tự dối bản thân rằng nhỏ chỉ là con rối và vì tính chiếm hữu cao ngút nên mới ko cho ai chạm vào hay làm tổn thương Pj ngoại trừ chính bản thân ra ! Nhưng sau những gì đã xảy ra, thì hóa ra những điều đó ko chỉ đơn thuần là như thế !

“Đường như có đôi lần anh nhìn sâu trong đôi mắt em

Giấu bao nhiêu ưu phiền ơi mi ngoan ướm lạnh?

Đừng cười khi lòng hấp hối, run đôi môi lạnh lẽo

...

Cây héo hắt khi đông giăng đầy trên bao con phố quen

Nhưng em ơi, cây cô đơn còn em luôn có anh.

Nhiều đêm đông lạnh em cần một hơi ấm,

Anh sẽ tới dù bão giông che lối...

Vì muốn đôi môi em mỉm cười.

Nụ cười ánh lên trong anh bao yêu thương hy vọng.

Không vương thêm buồn bã những đêm dài thao thức.

...

Thầm yêu em như trong giấc mơ anh từng mơ.

Một tình yêu thiết tha và đậm sâu

...

~

Cây héo hắt khi đông giăng đầy trên bao con phố quen

Nhưng hồi em, anh luôn cần có em.

...

Cau I really, really love ya .

You don

t need to believe, just listen to my heart.

Do not say a word, just e here with me

Lie here with me and sleep tight baby. “

(Khi ngày sau – Tiên Cookie)

Thấy Ken như thế tim Pj khê nhói, chỉ là ánh đèn lu la lu loét trong căn phòng thôi, nhưng chính vì ánh đèn đó hắt vào nên gương mặt Ken nhợt nhạt đi gấp vài phần so với thông thường, cả những nét tiêu tụy cũng hiện lên 1 cách rõ ràng, đúng là Ken đã ốm đi nhiều lắm, có hơn 1 lần Pj tự trách Khánh Hạ vì đã quay trở về làm đảo lộn cuộc sống của Ken, nhưng rồi ngay sau đó đã vội nghĩ lại có phải bản thân đã quá ích kỷ hay ko, rồi tiếp tục bao biện cho chính mình, bảo rằng Khánh Hạ mới sai khi quay trở về với cái âm mưu thâm độc vô cùng, những gì nhỏ đang làm chỉ là để bảo vệ Ken khỏi tổn thương thôi. Nhỏ là 1 con nhím, nó sẽ phóng gai đến những ai làm nó tổn thương hay động chạm vào nó, chỉ có con báo đen tinh ranh như Ken là nhỏ ko phản đòn, ko phải vì ko dám, là vì bản thân ko muốn mà thôi ! Đừng nghĩ nhỏ hiền vì lúc nào cũng chịu đựng như thế, ai gây ra thương tổn cho Pj, nhỏ sẽ trả lại gấp 10 lần ! Chỉ duy nhất đối với Ken là nhỏ cam chịu bị như thế, thế là những cái agi cứ tự ghim ngược vào sâu da thịt, đau ! Đau khác khoải ! Tim và cơ thể chồng chất những vết thương ! Là nhỏ tự nguyện ! Dù là gì thì cũng chỉ là 1 con nhím, cũng như nhỏ ko thể giúp Ken nhận lấy mọi việc nhưng nhỏ sẽ làm hết mình, phóng gai vào những ai có ý muốn gây tổn hại đến người mà nó muốn bảo vệ. Là bảo vệ mà ko cần con báo đen đó phải hiểu, phải biết ! Nhỏ chấp nhận điều đó như 1 lẽ tự nhiên vậy !

- Khóc sao ? – Ken khê mở mắt khi cảm nhận được giọt nước nóng ẩm chạm vào môi mình, lan sâu vào trong, mặn đắng.

Pj vội lấy tay lau đi nước mắt, đã lâu như thế, cứ tưởng đã ngủ rồi chứ ! Cũng hên là bản thân đã ko đại dột mà mang tâm tư ra kể lể, cũng như ko hôn trộm ... nếu ko có nước mà độn thổ trốn xuống đất ~

- Ngủ đi ! Ko có gì ! – nhỏ né tiếng thở dài.

Ken vươn tay chạm nhẹ vào mắt nhỏ, khóe mi vẫn còn vương chút nước ...

- Sao lại khóc ? – Ken thấp giọng lại – Là tại tôi nữa sao ? – câu sau đương nhiên chỉ là suy nghĩ trong tiềm thức.

- Là do tôi ngáp thôi, nước mắt từ đó mà ra chứ tôi ko khóc ! – Pj vội chối.

Ken ko đáp, Pj nói dối dễ tệ, nếu là thế tại sao phải lúng túng chứ ? Rốt cuộc Ken đã làm tổn thương Pj bao nhiêu rồi, trước tình yêu đó cảm thấy bản thân hèn kém quá ! Nếu Ken mở lời thì liệu Pj có xem đó là trò đùa mà tránh xa tên đó ko ? Hay là sẽ nghĩ Ken là 1 tên giả tạo ? Bây giờ mới giác ngộ ra hầu như bất cứ cái gì về Ken cũng dễ dàng khiến nhỏ rơi nước mắt, lẽ nào mọi ấn tượng đều xấu xa và đau khổ đến thế sao ? Con báo đã từng sải những bước dài, bỏ mặc con nhím 1 mình cả chặng đường phía sau, từ lần này đến lần khác cứ giẫm đạp lên khiến những chiếc gai dùng để tấn công kẻ thù đó như muốn ghim ngược vào sâu cơ thể ! Đến bây giờ con báo lại vòng lại, muốn rút những chiếc gai đó lên nhưng có thể nữa hay ko ? Vốn dĩ rút ra rồi vẫn sẽ còn những hố sâu hoắm !

Niềm vui thì dễ quên, còn nỗi buồn thì ko bao giờ ! Bạn thường nghĩ tới những điều đau thương mà người ta đã gây ra cho bạn chứ rất ít khi bạn nhớ những khoảnh khắc vui vẻ mà cả 2 cùng có !

Thấy Ken ko có ý tra hỏi Pj nhẹ nhàng tiếng thở dài, tiếng thở dài trong đêm nghe sao xót xa đến lạ ! Pj giả ngơ thế thôi chứ chuyện chiếc cúc áo, chuyện Ken đang nghi ngờ nhỏ, nhỏ đều biết hết, nhưng cứ nhắm mắt cho qua vậy, xem ra Khánh Hạ muốn tống nhỏ đi thật, thôi thì cứ để chị ta diễn trò cho thỏa đi, chính những trò đó của chị ta sẽ tự tố cáo chị ta thôi ! Sẽ có ngày nào đó Pj phải rời khỏi căn nhà này, ngày đó

ko còn xa nữa, đối với nhỏ chuyện đó lại bình thường đến ko tưởng, hy sinh như thế cũng được, hy sinh có ích mà ! Thế nên những ngày cuối cùng này, Pj cho phép bản thân quyến luyến Ken 1 chút, nhưng nếu 1 mai Pj xách va li ra khỏi đây rồi, thì cả 2 chính thức sẽ là người dưng ! Vì nhỏ chỉ phải ra đi khi bị Ken đuổi, tính Ken, Pj khá rõ, dù là tên đó xảo trá, gian manh nhưng tên đó lại rất ghét những đứa con gái như thế, và rồi vài ngày nữa đây, nhỏ thực sự sẽ đội lốt đó trước mặt Ken ! Mọi việc đặt vào Ken, cũng như đặt cược cả niềm tin và hạnh phúc của mình, nếu Ken tin nhỏ, Ken nhất định sẽ điều tra rõ ràng và giữ nhỏ lại, còn nếu ko tin ... thì mọi việc đã quá rõ ràng rồi ! Ai nói nhỏ ko sợ ? Nếu nói ko sợ thì là nói dối ! Chẳng biết là bản thân có đặt cược quá nhiều vào con người đó hay ko ? Lo lắm !

- Nếu tôi nói yêu cô thì sao ?

Câu hỏi của Ken làm Pj giật mình, câu hỏi rất khê, khê đến mức chạm vào nơi mềm yếu nhất của con tim ! Gần 1 tiếng đồng hồ từ hồi nhỏ biết Ken chưa ngủ, bây giờ lâu như thế chắc hẳn Ken đã ngủ rồi, lại mơ gì rồi này !

- Anh mơ thấy gì mà hỏi vậy hả ? Mơ thấy Khánh Hạ hm ?

Ken lại thấy má mình có những giọt nước ấm nóng, những giọt nước nhiều hơn và rơi liên tục, nhỏ cứ ngỡ là Ken mơ, vậy thôi thì cứ cho là vậy đi ! Ngốc nghếch như thế, có ai nói mơ với thanh âm như thế ko chứ ! Ken cứ vờ như đang ngủ, và lại nếu bây giờ mở mắt ra thì chỉ gây khó xử cả hai thôi.

- Nhưng nếu anh nói yêu tôi ... tôi sẽ nhận lời này – Ken nghe được cái cười khê mang ngữ điệu hạnh phúc của nhỏ - Nhưng tôi sẽ khiến anh hiểu được những đau đớn mà tôi phải chịu ! Công bằng rồi ha !

Rồi sau đó ko gian lại trở về tĩnh lặng, Ken ngủ đi từ lúc nào chẳng biết nhưng qua những điều Pj đã nói, Ken đã tự nhắc với bản thân rằng đau đớn nào cũng phải chịu đựng được dù nó có đau đến cùng cực đi chăng nữa ~

Vì quá ngu ngốc nên đã khiến yêu thương có quá nhiều vết chồng chéo lên nhau !

Vì quá yêu thương nên bản thân trở nên quy lụy !

86. Chương 25.1 : Đau Thương.

Lời nói đầu: Hãy yên tâm là chap này sẽ ko đau thương, chap s trở đi mới đau thương :

3 Có thể là bạn nghĩ chap này nhảm, xin hãy tận hưởng chút ít nhảm này vì những phần phía sau bn muốn nhảm như thế, yên ả như thế cũng ko đc nữa rồi ! :)

Tâm trạng Nan hôm nay có vẻ ko được tốt, trái hẳn với vẻ náo nhiệt ở ko gian hiện tại, Nan chôn mình trong 1 góc giữa những ánh đèn màu lấp lờ, cậu nhóc cứ như vô hình trong khung cảnh hiện tại. Chẳng biết vì sao mà buổi học này Mon lại ko đến, gọi điện cũng ko thể liên lạc được, mọi quan hệ cứ như bị cắt đứt vậy, hôm nay vốn dĩ được thống nhất là ngày hội họp của nhóm, chẳng lẽ nhỏ siêng và nghe lời Nan đến mức hạn chế tiếp xúc với nhóm luôn sao ?

Chẳng mấy chốc nó cho gọi mọi người vào tập hợp lại, dường như có việc cấp thiết cần thông báo thì phải. Bên ngoài quá ồn ào nên cả bọn tụ tập nó đi dời vào phòng trong.

Khi tình hình ổn định, nó bắt đầu cất tiếng:

- Tôi có chuyện muốn nói ! Tôi ko định nói sớm như vậy nhưng có 1 vài việc đã đi quá dự đoán ! Kii, ra đi !

Nó vừa dứt lời thì Kii cũng từ phía sau bước lên, cũng chẳng ai để ý là Kii vào phòng với cả bọn khi nào, Nan chỉ ngẩn người ra đứng nhìn rồi nhìn về phía nó, ko thể hình dung được là cái gì đã xảy ra.

- Kii là thành viên mới ! Mọi người vốn biết là theo luật thì một thành viên mới muốn vào thì phải hoàn thành xong 1 nhiệm vụ đúng ko ?

Nó nhìn 1 lượt người, chẳng ai phản bác gì nên nó tiếp tục đồng ý.

- Kii vốn là bạn trai của Lin, thông qua Lin tôi biết là Kii muốn gia nhập nhóm, vậy là tôi muốn thông qua 2 người đó để kéo Nan và Mon lại với nhau !

Nói đến đây, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Nan, còn Nan thì tạm thời chẳng biết nên phản ứng thế nào cho phải, vốn dĩ đã biết 2 người họ là 1 cặp trong khoảng thời gian gần đây thôi, là cái hôm Kii đã đuổi theo Lin ấy, Nan thấy có gì ko ổn nên đã theo đuôi và vô tình phát hiện ra điều đó, lúc đó còn có ý định bắt Kii ra vì bắt cá ... vốn chưa bao giờ nghĩ đó là chủ kiến của nó cả, bây giờ nó nói như vậy thì sự việc thật ra là như thế nào ?

- Tôi đã đề xuất nhiệm vụ đó, nhưng tôi cũng cho họ quyền suy nghĩ và từ chối ! Và 2 người họ đã chấp nhận ! Nhưng tình hình có vẻ ko theo ý muốn khi có 1 trong 2 người phát sinh tình cảm với đối tượng ! – nó dừng ánh nhìn lại người Kii rồi lướt ngang qua Lin thì thấy cô bé đang cúi đầu.

- Nhưng lấy tình cảm của 2 người đó ra để nhử người khác thì em thấy cũng ko ổn ă ! – 1 người lên tiếng.

- Là ý kiến của tôi, nhưng cả 2 người đều ko từ chối ! Nhiệm vụ có vẻ khá tốt nhưng họ lại phát sinh vấn đề nên tôi buộc phải dừng lại và tôi cho phép Kii vào nhóm ! – nó nhìn người vừa lên tiếng – Tôi thực sự đã ngạc nhiên khi 2 người ko có ý từ chối, tôi đã nghĩ là tình cảm 2 người trao nhau rất đậm sâu, nhưng ... tôi ko hy vọng các bạn tan rã ! – nó nhìn Lin và Kii, Kii quay sang nhìn Lin nhưng Lin vẫn cứ cúi mặt xuống ko nói gì.

- Thế chị có biết... Mon đang ở đâu ko ? – có vẻ như phải suy nghĩ khó khăn lắm Nan mới để câu hỏi đó bật ra khỏi miệng mình.

- Con bé đang ở nhà ! Chuyện con bé học hành xuống dốc bị mẹ phát hiện rồi ! Bà ấy có ý định gửi Mon sang Mỹ, chắc là sau kì thi !

Nan nghe vậy mặt chợt đanh lại, gì chứ ... Nan còn chưa kịp nói gì mà ...

Vào lúc đó, Lin thử đưa mắt sang nhìn Kii thì phát hiện tên nhóc cũng đang nhìn mình có vẻ như ko để tâm gì đến chuyện nó vừa nói cả, chẳng biết sao nhưng cô bé lại thấy khá ... thoải mái, ko phải thoải mái vì Mon đi là vì thái độ của Kii ko có vẻ gì là đau khổ vì việc đó cả !

Ngẫm đi ngẫm lại là đều do 2 đứa chưa suy nghĩ và hiểu hết về cuộc sống này, biết là xuất phát từ ý muốn giúp người nhưng đôi khi phải nhìn lại khả năng thực hiện nó cao ko nữa !

Đừng bao giờ chơi 1 trò phiêu lưu mạo hiểm khi bản thân chưa hiểu rõ về trò chơi đó, về khía cạnh tình cảm cũng vậy !

- Chị có biết bao giờ về ko ? – Nan có vẻ khẩn trương.

Nó ko đáp chỉ khẽ nhún vai.

Đột nhiên Nan sợ mất ... sợ mất 1 thứ chưa bao giờ thuộc về mình. Con người hay như thế, họ chẳng bao giờ biết được giá trị của những thứ xung quanh mình cho đến khi họ sắp mất đi thứ đó !

Chuyện nó cần nói chỉ có nhiêu đó, qua ngày mai là thi môn đầu tiên rồi ! Nó hẹn mọi người ra chỉ nói như thế thôi ! Vậy là sau đó nó yêu cầu mọi người ra về, vào màu thi nó cấm tuyệt, ko cho ai ở bar qua đêm cả !

Hắn chở nó về, ko khí trên xe tự nhiên căng thẳng quá độ, hàng cây bên đường cứ lùi về phía sau và biến mất khỏi cái kính chiếu hậu ngay cửa sổ.

- Đang nghĩ những gì ? – hắn bắt giác lên tiếng.

- Nếu được yêu cầu, anh có giúp người khác chuyện tình cảm thế ko ? – nó cất tiếng hỏi.

Hắn hơi ngạc nhiên, ít khi nào, phải nói là rất hiếm khi nó mở lời nói về những chuyện như thế.

- Với tính tôi đương nhiên là ko ! – hắn thần nhiên đáp lời.

Nó ừ nhẹ trong họng rồi lại im lặng, suy nghĩ của nó khiến hắn thấy lạ, nó đang bất an về điều gì sao nhưng vì còn mập mờ quá nên hắn cũng im lặng, vậy là cả 2 cứ như thế cho đến khi về nhà.

Chỉ là nó thấy lo, khi yêu ai mà chẳng sợ mất, ừ thì biết hẳn yêu nó như thế nhưng lỡ như có 1 người khác chen vào hẳn có bị lay động ko ? Con trai vốn thích điều lạ mà, chẳng ai có đủ kiên nhẫn để giữ mãi một người mang nét mặt lạnh tanh bên cạnh mình, chẳng biết cách động viên, an ủi, mỗi lần thế cũng chỉ biết ôm người ta vào lòng thôi ...

Xe dừng lại ở gara, nó bước xuống mà quên cả việc tháo dây an toàn, hẳn giữ nó lại ghế, ko cho nó đi nữa, cũng ko cho nó tháo dây.

- Gì vậy ?

- Người có gì là em ? Nói, em bị gì ? – hẳn nhú mày.

- Ko có gì ! – nó toan đứng dậy.

- Ko nói em đừng mong đi khỏi đây !

Nghe vậy nó bất chợt thở dài, nó ko muốn phải qua đêm trong xe đâu, nó còn phải ôn bài ai thi nữa ...

- Có phải sẽ chán ? – nó ngược mắt lên hỏi hẳn.

Thấy hẳn cứ im lặng mãi ko trả lời trong lòng nó chợt dâng lên 1 niềm thất vọng ko thể tả ! Vậy là thế thật sao ? Nếu hẳn thực sự ko hề có ý nghĩ đó thì hẳn đã trả lời rất nhanh rồi ! Cố nén nỗi chua xót sắp dâng tràn qua khóe mắt, nó tháo dây ra rồi bước ra khỏi xe, vừa lúc chân nó chạm đất hẳn chợt giữ chặt cổ tay nó.

- Mãi mãi ko ! – hẳn kiên quyết khẳng định, im lặng 1 chút rồi nói tiếp- Em đừng hiểu lầm ... chỉ là ... tôi ko nghĩ em cũng có những suy nghĩ này nên nhất thời ko biết nên làm sao !

Nó thấy hẳn lúng túng, nghĩa là hẳn ko nói dối ! Chẳng biết sao nhưng chỉ với câu trả lời bằng ba từ của hẳn nó dường như hiểu hết ý nghĩa rồi !

Khóe môi bất giác cong lên thành 1 nụ cười !

- Vào nhà uống nước rồi hãy về !

Nó và hẳn cùng ngồi uống trà, cả hai nói về chuyện của Nan, có cả về chuyện của Ken nữa. Ít khi nào cả 2 bàn tán về chuyện của người khác như thế nhưng nói vu vơ xong lại bất chợt nhận ra khoảng cách cả 2 như lại gần thêm chút nữa, họ nói lên suy nghĩ của mình về khía cạnh tình cảm, rồi sau đó lại ngô nghê nhận ra có vẻ như mình chưa hiểu đối phương 1 chút gì cả ! Thường chỉ nói về thể giới của hẳn, công việc của cả 2, rồi cả 2 trêu đùa qua lại chứ hầu như ko lần nào đề cập đến khía cạnh này ! Để bây giờ mới nhận ra, đằng sau con người tưởng chừng như ko cảm xúc vốn có 1 trái tim yêu thương mãnh liệt, cháy hết mình vì yêu thương, tim vốn đã in hẳn những vết sẹo nhưng vẫn ko ngại ngần yêu thương ! Họ vẫn yêu thương, vẫn quan tâm, vẫn sợ mất, vẫn biết ghen, chỉ là họ làm theo cách riêng của họ !

Vốn dĩ chẳng có cái gì là ‘của mình’ ! Nếu ko biết gìn giữ thì chẳng có cái gì thuộc quyền sở hữu của bản thân cả ! Cũng đừng dại dột mà đùa giỡn với yêu thương, giỡn với yêu thương như đùa với lửa, chẳng ai khẳng định được mọi thứ đều vẹn nguyên, chẳng ai khẳng định được sự thủy chung của 1 người là dành mãi ình, chẳng ai khẳng định được tim sẽ mãi vì 1 người mà lệch hướng ... chẳng ai khẳng định được bất kì điều gì ! Mọi thứ chỉ có ý nghĩa khi bản thân bạn biết nỗ lực vươn lấy, biết giữ gìn, thì khi đó yêu thương sẽ còn mãi !

- Em có dự định tương lai sẽ làm gì ko ?

- Thiết kế trang sức, phụ kiện ! Chung ngành với Pj ! Được thì sau này hợp tác với nhỏ !

- Vậy sao ? – khéo môi hẳn hơi cong – Em đã làm được những gì rồi ?

Nó nhẹ nhàng đứng dậy tiến lại phía góc tủ, lấy ra 1 sấp giấy rồi tìm kiếm gì đó trong mớ giấy đầy kiểu mẫu đó, nó lấy ra 1 tờ rồi mang đến cho hẳn ! Hẳn ngẩn người khi nhìn mẫu thiết kế đó, 1 cảm giác âm áp truyền đi khắp người, miệng ko biết từ khi nào đã nở ra 1 nụ cười thực sự thoải mái chứ ko hề gượng ép ! Đường nét rất chăm chút, xem ra có lẽ người vẽ đã bỏ hết công sức vào tác phẩm này ! Là 1 cặp nhẫn nguyên ương, chất liệu là bạch kim cao cấp, xem ra nếu chế tác ra thì sẽ rất tốn kém nhưng xem ra quan hệ rộng thì tìm 1 đối tác chuyên buôn đá quý cũng chẳng khó khăn gì ! Song song 2 vành nhẫn là hàng đá quý

chạy men theo đó, giữa những viên đá vừa có 1 khoảng cách nhất định, đá màu đen, tự ngấm khi lên thành phẩm chắc sẽ đẹp lắm ! Bên trên mặt là chữ ‘Always Together ‘ , phía trong nhẫn sẽ được khắc cả ngày sinh của 2 người lên ! Chỉ như vậy cũng đủ biết nó đã chăm chút đến mức nào ! Ko cần nó phải nói tự hân cũng tự hiểu đây là cặp nhẫn sẽ theo bọn hân mãi về sau này !

- Chỉ làm được nhiều đó thôi ! – nó nghiêng đầu cười mỉm.

- Tôi thích nó ! – hân cũng cười.

Bất giác hân vòng tay siết lấy eo nó rồi ôm chặt vào lòng mình ! Hân cơ hồ nói cái gì đó rất nhỏ nó chẳng nghe được hết, chỉ nghe được mỗi 1 câu là ‘ Tôi nhất định sẽ ko để em phải chịu thiệt thòi ! ‘

Vừa giải tán là Nan đã có ý chạy đến nhà Mon nhưng đã bị Pj ngăn lại, ko phải nhỏ cấm, chỉ là ngày mai thi, nếu tới đó phát sinh ra chuyện gì đúp lại lớp thì phải làm thế nào ! Nhỏ khuyên Nan về nhà suy nghĩ cho thật kĩ những gì sắp làm chứ đừng hành động theo cảm tính ! Sau thi hãy bắt đầu tính tiếp, còn phải lo giấy tờ này nọ, chắc chắn Mon sẽ ko đi liền đâu ! Lời Pj nói có vẻ có lý enn6 cậu nhóc cũng tiêu ngầu nghe theo !

Pj dạo này ít về nhà hơn trước, chính xác là từ sau đêm ở phòng khách với Ken thì nhỏ cũng hạn chế gặp mặt ! Chỉ là muốn thử cảm giác sống thiếu người đó, ko gặp người đó thường xuyên sẽ như thế nào thôi ! Riết rồi nơi đây như chốn nghỉ ngơi của nhỏ vậy ! Ken nhiều lần cũng đến tìm nhỏ nhưng nhỏ đều tìm cách thoái thác cả.

- Sao dạo này tránh tôi ?

Tiếng nói đó khiến Pj giật mình, giọng nói này quen lắm ... làm sao Pj ko nhận ra được chứ, đó vốn dĩ là giọng nói Pj muốn nghe hàng ngày mà...

Chuyện gì tới cũng sẽ tới thôi !

- Tôi ... Mà sao ko về đi ! Khánh Hạ chờ ở nhà kìa ! – Pj nhắc khéo.

- Tôi với cô ta ko còn bất cứ cái gì nữa hết nên đừng cứ nói chuyện với tôi, thì lời cô ta vào, được ko ? – Ken có vẻ ko hài lòng.

Trong Pj chợt thấy hoang mang, ko còn bất cứ thứ gì ? À ko, Pj nên vui mới đúng chứ ...

- Tùy anh vậy !

Pj có ý ko muốn tiếp chuyện nữa, cả chân cũng bắt đầu di chuyển. Đến lúc Pj lướt qua, Ken đã đưa tay giữ lại.

- Đến bao giờ em mới chịu hiểu và nhận ra ? – Ken có vẻ mệt mỏi.

- Có gì để hiểu chứ ! – Pj giật tay ra.

- Khánh Du ... tôi yêu em ! – Ken xoay người lại nhìn sâu vào trong mắt Pj.

Thật lạ, sao Pj lại thấy bất an đến như thế, nếu Khánh Hạ mà biết, chị ta sẽ nổi cơn điên lên mất, chỉ sợ Ken phải là người hứng chịu tất cả ! Chị ta là con người như thế, bản thân ăn ko được thì đừng hòng ai có thể động vào ! Làm chị ta ghét quả thật phải rất khổ sở ! Gia thế của Ken lại ko bình thường, mọi chuyện trong nhà có thể chị ta ko biết tất cả nhưng ít nhiều cũng biết đôi chút, lỡ chị ta đánh liều liên minh với ai đó hại ngược lại Ken thì thế nào ? Ai ko dám chứ Pj khẳng định là Khánh Hạ sẽ dám, vì tiền chị ta ko ngại gì đâu, hưởng hồ công ty của người yêu chị ta bên nước ngoài đang đứng trước nguy cơ phá sản. Vả lại ít nhiều cũng phải cho Ken nhìn ra bộ mặt chị ta đã, chị ta vốn nhiều mưu mẹo, nếu bây giờ Ken và Pj thành cặp thì ngoài miệng chị ta vẫn sẽ cười mà chúc phúc nhưng có đâm sau lưng hay ko lại là chuyện khác, có nói Ken nhất định sẽ ko tin, thế nên biện pháp cuối chỉ có thể là để Ken tự thấy và tự giải quyết !

- Anh say rồi ! – Pj lại gạt tay ra.

- Tôi ko say ! Em phải nghe tôi nói ... – Ken.

- Tôi ko muốn cướp người yêu của chị mình đâu !- Pj nhếch môi cười – Thế nên, xin anh, đừng biến tôi thành kẻ độc ác !

- Là tôi ko phải khi đã giày vò em nhiều như thế ! ... Tôi biết là em cũng yêu tôi mà ! – lời nói có chút bất lực.

- Hah, dựa vào đâu để anh khẳng định ? Tôi có bảo tôi yêu anh à ? Hoang tưởng ! – Pj nắm chặt 2 tay mình.

- Biểu hiện, thái độ và hành động của em đối với tôi ! Cho tôi 1 cơ hội, có được ko ?

Nhìn vào ánh mắt đó của Ken, Pj đau đến thất tim, tự nguyện rửa bản thân vì đã làm điều sai trái. Pj nhắm mắt lại, cố giữ bình tĩnh rồi ngửa đầu thốt ra đều đều.

- Được ! Chỉ 1 thôi !

Mà cơ hội đó cho Ken cũng như Pj cho chính bản thân mình, nếu những chuyện tiếp theo xảy ra, Ken 1 mực tin tưởng Pj và níu giữ nhỏ thì nhỏ sẽ chấp nhận lời yêu này của Ken, nhưng nếu mọi thứ đi lệch quỹ đạo, thì nhỏ chấp nhận bốc hơi hoàn toàn khỏi cuộc sống của Ken, ko chen vào phá rối nữa ! Nhưng linh cảm của người con gái cho Pj biết cơ hội này mong manh lắm ! Rất khó để có thể ko tin vào những thứ xảy ra trước mắt ! Huống hồ Ken đã yêu Pj thì khi đó mọi thứ Pj bị gán ghép sẽ còn lên đến vạn lần, cả niềm thất vọng, đau đớn lẫn đau đớn cũng sẽ lên đến cực điểm, chỉ hy vọng khi đó, Ken sẽ ko biến thành con thú hoang như trước ! Hah, đời này, người khiến nhỏ hy sinh và mù quáng như thế chỉ có Ken thôi, chắc kiếp trước nhỏ mắc nợ Ken nhiều lắm !

Mọi thứ nhỏ đều chuẩn bị và sắp xếp hết cả rồi ! Nhỏ biết Khánh Hạ sẽ loại trừ nhỏ chỉ là nhỏ ko biết bằng những chiêu trò gì thôi ! Anyway, nhỏ chấp nhận bước vào đó, chỉ là hy sinh 1 chút để cái bấy của chị ta sẽ tự bắt ngưng lấy chị ta thôi !

- Cho tôi ôm anh lần cuối ! – Pj dang rộng tay ra và cười tí mắt.

Lời thỉnh cầu có khiến Ken thắc mắc nhưng Ken ko nghĩ nhiều, vẫn đón lấy vòng tay của người mà mình yêu ! Một cái ôm siết chặt, thật ấm, như thể chẳng bao giờ gặp lại !

Chỉ là Ken nhận thấy Pj có gì đó ko ổn nhưng bản thân lại ko lý giải được ! Sau này ngẫm lại, Ken vẫn nhớ bản thân đã bị cách cư xử đó của Pj ám ảnh suốt 1 thời gian !

87. Chương 25 - 2

Ngày thi thứ nhất diễn ra khá suôn sẻ, hầu như phần đề của 10 và 11 đều nằm trong những kiến thức đã ôn, chỉ có phần của 12 là hơi rắc rối 1 chút, thế nên ngoại trừ 12 ra thì số khác coi như ‘trúng tủ’ cả. Mọi người chẳng ai biết hẳn làm bài thế nào, chỉ là nhìn màn ko khí âm u quần quanh hẳn thì tự mỗi đứa trong lòng lại đặt ra câu hỏi: chẳng lẽ đề 12 năm nay khó đến như vậy, điều đó khiến cho những người làm bài được ko dám biểu thị niềm vui quá đà, bọn họ mà cười hi hí hô hô trước mặt khoe chắc có nước hẳn điên lên mất, ai mượn hẳn là leader làm gì cơ chứ.

- Ko làm bài được ? – nó ‘đại diện’ cả nhóm hỏi han hẳn.

- Được ! – dù là hẳn trả lời như thế nhưng nét mặt hẳn ko có chút gì là hả hê như mọi khi.

- Thế tại sao ... ? – nó tỏ vẻ khó hiểu, nhìn biểu cảm và câu trả lời của hẳn ko trùng khớp với nhau.

- Có 5 câu khá dễ, sai rồi ! – hẳn vò nát đề thi đang cầm trên tay.

- Câu nào ? Hình như tao với mày chung đề, nói đi, tao đọc kết quả cho. – Ken vỗ vai.

Thật ra thì bạn Ken đang có ý dìm hàng bạn Jun vì bạn Jun bảo rằng bản thân làm sai 5 câu khá dễ.

- 2, 8, 10, 15, 18 – hẳn liếc xéo.

Ken cảm tờ đề và nhìn vào, chợt thấy 5 câu mà hẳn nói đúng là ko khó, như thế mà hẳn cũng sai sao ?

Ken tự cười thầm trong lòng, phen này có dìm hạ hẳn xuống rồi, để xem ...

- Thế mày sai tổng cộng bao nhiêu câu ? Ngoài 5 câu đó ra ? – Ken tỏ vẻ an ủi.

Nghe câu hỏi của Ken, miệng hắn giương lên nụ cười tự đắc, hình như thái độ hắn như vậy làm Ken tưởng bỏ khá nhiều đây !

- Ngoài ra đúng hết ! – hắn.

Câu trả lời của hắn khiến cả bọn ngơ ngác nhìn nhau, nhất là mấy đứa 12 như hắn, vì theo cảm nhận chung thì đề kì này là ko dễ như những năm trước, chỉ có 80% nằm trong sách vở, còn lại là vận dụng, khác với mọi năm là 90% với 10% , thường thì vận dụng sẽ tùy vào hiểu biết của mọi người, cũng như một số phần giáo viên đã giảng trên lớp, vấn đề là khi giáo viên giảng, bạn có lắng nghe và ghi chép hay không mà thôi !

Hắn vì lo làm những câu khó mà tạm thời bỏ qua những câu kia, 5 câu trên hắn bị nhầm lẫn với nhau nên ko làm vội, rốt cuộc là đến phút cuối vẫn bị nhầm lẫn, đề có đến 40 câu, đáng lý hắn phải hài lòng với kết quả 35/40 này nhưng vì hắn là 1 người yêu cầu sự hoàn hảo đến ngất ngưỡng, và lại bản thân lại sơ sót mất điểm vì 5 câu loại khá dễ như vậy nên chung quy là bản thân hắn chưa cảm thấy hài lòng.

- Aaaaaaaaaaaaaa !!! – Ken đột nhiên hét lên sau 1 hồi đứng đờ người ra – Mày là thằng điên ! Cái đồ %!

#

\$%*&^ . Tao sai hết 8 câu, trong đó là 6 câu khó đó, mày có biết hay ko ! Mày làm được câu khó, cũng chỉ sai có 5 câu, có thấm gì chứ !?! – Ken vờ lấy cổ áo hắn mà lắc lắc lắc để.

Ken đang tức muốn chết vì cái đề nằm ngoài ‘suy đoán’ này, ko phải điều nhưng vốn dĩ lên 12 hình thức thi là trắc nghiệm, thế nên chỉ cần vững kiến thức, ko nhất thiết phải học kĩ từng chữ 1 vẫn có thể khoanh lấy điểm, chung quy cũng là 1 phần do Ken ko chú tâm trên lớp khi giáo viên giảng về những kiến thức thêm này, còn hắn thì rất nghiêm túc trong cả năm học, ko chỉ nghe giảng trong lớp mà còn ít cúp tiết, ít ụnh nhau và gây ra rắc rối hơn những năm kia, chung quy là vì hắn muốn ra trường với cái thành tích ‘sạch’ năm cuối cấp, cũng như ít gây ra chuyện thì ít phiền phức, phiền phức quá suy cho cùng người chịu thiệt cũng là hắn, hắn còn muốn ra trường thi vào ngành y mà !

- Hừ !

Hắn hừ khê trong cổ họng, đồng thời cũng đẩy tay Ken ra khỏi người mình, sau đó còn dùng tay phải phải vào những nơi Ken đã chạm vào ban nãy như thể Ken là 1 kẻ bị bệnh truyền nhiễm vậy !

- Tao với mày vốn dĩ ko cùng đẳng cấp !

- So về khoản khác thì tao phong độ hơn mày, với tao nhiều đó đủ rồi ! – Ken bị hắn đẩy lùi cho đến giới hạn nên lôi ra chủ đề khác để ‘cứu vớt’ lại.

- Ủ, hơn tao rồi ! – hắn nhếch môi cười – Nhưng phong độ chỉ là nhất thời thôi, đẳng cấp mới là mãi mãi !

Lúc này thì Ken chịu thua toàn tập, đúng là ko bao giờ Ken thắng được cái miệng của hắn, bao giờ cũng thế ! Cả nhóm lại càng im lặng hơn, chính xác là cả bọn 12 đang bị ức chế nặng, ý làm bài được rồi tự PR lẫn nhau như thế à, vừa vừa phải phải thôi chứ ”= , cả bọn 12 đứng đây sai toàn 10 câu hay 10 câu đổ lên ko này, các người chỉ sai có nhiều đó mà còn thế này thế nọ, thật chứ chỉ muốn cầm dao mà nhào vào đâm ổi tên 1 nhất !

- Em làm bài ổn ? – hắn quay sang ân cần hỏi nó.

- À, ổn !

Thấy hắn hỏi thăm nó về tình hình thi cử, Ken chợt nhớ đến Pj, sao bất cẩn thế chứ, từ lúc cả bọn gom chung lại với nhau thế này là đã ko thấy nhỏ rồi !

- Zu, Pj ko đi với cô hả ? – Ken hỏi.

Nó nhún vai thay cho lời đáp, nó cũng chẳng biết, cả 2 thi chung phòng với nhau nhưng mới thi xong thì Pj đã nói là Pj phải đi đâu đó, nó nghe ko rõ nhưng thấy Pj đang vội như thế nó cũng ko hỏi nhiều.

- Nãy có gặp, thấy nhỏ vội lắm, có hỏi, hình như là ra chỗ hồ bơi làm gì đấy ! – 1 người trong nhóm lên tiếng.

Ken nghe xong câu trả lời cũng tách nhóm mà đi khỏi đó luôn, chẳng biết nhỏ đến hồ bơi làm gì ở đó nữa, cả Khánh Hạ nữa chứ, từ khi thi xong cũng ko thấy cô ta, ko biết tại sao nhưng trong lòng Ken chợt cảm nhận được có cái gì đó rất xấu sắp diễn ra, điều đó hồi thúc bước chân của Ken nhanh và dài hơn !

Từ xa, Ken đã thấy bóng dáng Pj đứng trên thành hồ, nhỏ đang đưa mắt nhìn xuống dòng nước, có người đang dây dụa, là Khánh Hạ ?? Sao có thể chứ ? Cái quái gì đang diễn ra thế này ?

Chỉ biết là sau đó bước chân của Ken dồn dập hơn, Ken chạy thật nhanh và rồi lao mình xuống hồ nước khi thấy cái bóng dáng kia đang bị dòng nước xanh mát nuốt dần, cả tay chân cũng thôi vùng vẫy !

Ken nâng Khánh Hạ lên bờ, ra hiệu bảo cô ta nằm ngồi yên tại chỗ, duy nhất bản thân thì tiến lại gần Pj, trong ánh mắt ko thể giấu được tia cảm phần.

- Nói tôi biết ! Chuyện gì đã xảy ra ! – có vẻ như Ken đang kiểm chế.

Ken cần 1 lời giải thích ! Ken muốn biết vì sao Khánh Hạ lại phải hụp lặn dưới dòng nước đó, kể cả khi cô ta có vẻ như bị chuột rút ko thể giữ cho bản thân nổi lên được thì Pj vẫn trơ ra đó với vẻ vô cảm ? Từ bao giờ Pj lại trở thành loại người ác độc như thế ? Cả trên mặt Khánh Hạ cũng hiện lên 5 dấu tay đỏ ửng, vì tiếp xúc với nước, nên nó lại càng đỏ 1 cách rõ ràng hơn ban đầu !

- Cô ấy bảo yêu anh ! Tôi ko tin nên mới vứt chiếc nhẫn của cô ta xuống hồ, bảo là nếu thực sự yêu anh thì hãy nhảy xuống đó tìm và nhặt lên đi ! – Pj cười khẩy.

- Chiếc nhẫn ? – Ken nhíu mày.

- Là chiếc nhẫn của chúng ta ! Khụ ... khụ ... – Khánh Hạ cắt lời – Con bé đột ngột hẹn em ra đây, bảo là em hãy rời xa anh, nó bảo em đến với anh vì mục đích ko tốt ! – Khánh Hạ ôm chặt lấy Ken từ phía sau, cơ hồ cả người cô ta đang run rẩy – Rồi sau đó em ko chịu, em và con bé cãi vã, nó còn tát em rất mạnh ! – Khánh Hạ thút thít.

- Tại sao cô lại cư xử như thế ? Vì cái gì ? – mặt Ken hiện lên vẻ thống khổ, vừa đau khổ lại vừa oán hận.

- Vì tôi yêu anh ! – Pj cười.

- Cô đừng cười như thế ! Tôi ghét nụ cười vô trách nhiệm đó ! – Ken cũng đáp lại bằng nụ cười, nhưng sao chủ nhân nụ cười đó chẳng vui vẻ được như thế - Vậy nói đi ! Sao lại ko nhảy xuống cứu cô ta ? – Ken hy vọng nhỏ sẽ trả lời 1 cái gì đó mang ý tốt hơn nhưng ...

- Chị ta thật chất chẳng bị gì cả ! – nét cười biến mất, Pj đáp với giọng lạnh tanh, nhìn Ken với ko chút biểu cảm nào.

Ken đột nhiên nhào tới túm lấy cổ áo của nhỏ, hô hấp của tên đó cũng gấp gấp hơn rất nhiều, xem chừng như Ken đang tức giận, đang đau, chưa bao giờ Ken nghĩ người con gái mà mình yêu lại như thế !

Ken từng nghĩ nhỏ tốt bụng !

Từng nghĩ nhỏ mỏng manh!

Từng nghĩ nhỏ dễ bị tổn thương !

Từng nghĩ ...

Nhưng đó chỉ là nghĩ thôi ! Hình như mọi thứ vốn ko phải như vậy ! Là Ken sai rồi ?

- Bỏ ra ! – Pj nhăn mặt.

Thấy thế Ken cũng thả lỏng tay mình xuống ! Nhìn nhỏ với vẻ đau khổ ... chưa bao giờ, chưa bao giờ Ken nghĩ nhỏ là người như thế cho đến khi tên đó tận mắt chứng kiến được cảnh này ! Có phải những gì Ken cảm nhận về người con gái đang đứng trước mặt là sai lầm cả hay ko ?

Niềm tin đổ vỡ !

- Tôi chỉ nói sự thật thôi ! – Pj vẫn giữ nguyên thái độ đó.

‘ Chát ‘

Ken ko thể kìm lòng được nữa nên đã tẩn vào má Pj 1 cái thật mạnh ! Cơ hồ như Ken cũng ko thể làm chủ cảm xúc của mình khi đó ! Chỉ là khi nghe những lời đó Ken đã rất tức giận ! Tại sao nhỏ ko nói 2 từ ‘ xin lỗi ’ , chỉ cần 2 từ đó được thốt ra khỏi miệng nhỏ thì Ken hứa, dù thế nào đi nữa, Ken cũng sẽ tránh làm tổn thương đến nhỏ !

- Sao lại ko nói ‘xin lỗi’ ? – len lỏi đâu đó 1 niềm hy vọng nhỏ.

- Từ ban đầu tôi vốn ko sai ! – Pj nhìn Ken với ánh mắt lạnh tanh.

Điện thoại Ken khi đó vang lên, Ken nhìn nhỏ hồi lâu rồi mới lấy điện thoại ra khỏi túi. Sau khi bật điện thoại lên áp vào tai, chẳng biết ai đã gọi và nói những gì mà mặt mày Ken lại càng sa sầm hơn nữa !

- Có biết ai gọi cho tôi ko ? – Ken nhìn Pj.

Pj ko đáp vẫn cứ nhìn chăm chăm vào tên đó.

- 1 người giúp việc gọi ... – Ken đưa mắt nhìn Khánh Hạ rồi lại di ảnh nhìn lên nhỏ - cô ấy nói là có người nhìn thấy cô vào phòng Khánh Hạ, sau đó thì phòng Khánh Hạ ... tôi nghĩ cô hiểu ý tôi ?

Pj ngẩn người ra trong vài giây, ý là vụ mấy con rết sao? Nghĩ đến niềm tin của mình dường như đã đặt sai nơi, Pj tự cười nhạo chính mình là thứ ngu xuẩn !

- Vậy thì những mảnh vỡ đó ... cũng là do 1 tay cô làm ? – Ken nói lên những điều mà bản thân luôn cố phủ nhận.

Pj ko nghĩ bản thân mình nên trả lời vì đã đến giờ phút này thì dù có trả lời thế nào thì Ken cũng sẽ ko tin nhỏ đâu !

- Anh còn yêu tôi chứ ? – lúc này miệng Pj nở ra nụ cười hiền.

‘ Nói cần em đi, để em biết mình vẫn còn quan trọng

Nói yêu em đi, để em biết mình vẫn còn hạnh phúc. ‘

Khi nghe câu hỏi đó của Pj, Ken ko nghĩ gì khác ngoài việc đó đã quá rõ ràng khi Pj từ chối trả lời câu hỏi đó bằng 1 câu hỏi khác ! Ken ko biết rằng nhỏ hỏi như thế là vì nhỏ muốn biết liệu niềm tin của nhỏ nơi Ken có còn tồn tại hay ko ?

- Xin lỗi ! Nhưng loại con gái như cô là loại tôi ghét nhất trên đời ! Từ đây về sau biến khỏi tầm nhìn của tôi là được rồi ! – Ken kèm theo nụ cười.

- Ghét tôi rồi sao ? – có biểu cảm gì đó trên mặt Pj mà Ken ko thể nhìn ra được.

- Ko có ghét ! Mà là kinh tởm ! Cô ko biết giờ phút này tôi đã khinh bản thân mình như thế nào đâu ! Tôi tự hỏi vì thế nào tôi lại yêu 1 người con gái xấu xa đến thế !

Những lời nói đó như gai nhọn đâm sâu vào người Pj, từ ban đầu yêu Ken cũng đã biết điều đó như bản thân đang ôm lấy 1 cây xương rồng đầy gai, cứ ôm, cứ chạm, dù làm thế nào bất kể là yêu đến chết đi sống lại thì người chảy máu nhiều nhất vẫn là bản thân mình.

- Được rồi ! Tôi biến khỏi tầm mắt anh là ổn thôi mà ! – Pj lại nở nụ cười đó.

Đây là lần cuối cùng Pj nở nụ cười như thế trước mặt Ken sẽ ko lần nào như thế nữa !

‘ Ngày hôm nay ...

Em đã trả mọi thứ về nơi bắt đầu ...

Sẽ tập quên những nỗi đau của ngày hôm qua

Quá khó để em hiểu 1 người

Càng khó hơn để tìm ra 1 người hiểu em thật sự !

Suy nghĩ trong em bây giờ là ...

Không hẳn là kết thúc, chỉ là trở về lúc chưa tồn tại ... ‘

- Chiếc nhẫn ... – Khánh Hạ chạy lại hồ bơi.

- Bỏ đi ! Đừng tìm nữa ! Tôi biết là em yêu tôi ! Ko phải làm cái trò ngu ngốc thế đâu !

Rồi sau đó Ken ko nói thêm lời nào nữa, tên đó bỗng Khánh Hạ lên tay và rời đi, Pj đã thấy nụ cười đó trên khóe môi chị ta, nụ cười hạnh phúc khi gần như loại bỏ được cái gai trong mắt mình, với Pj thì nụ cười đó chẳng có gì tốt đẹp cả !

Những điều Pj nói đều là sự thật, tại sao Ken lại ko đứng trên phương diện của Pj mà suy xét, có bất công quá ko khi chỉ nhìn nhận thiên về Khánh Hạ ? Hay là vốn dĩ ngay từ đầu Pj đã là 1 con người như thế trong ấn tượng của Ken ?

‘ Nỗi đau em giấu, anh thấu được bao nhiêu ? ‘

Những thứ bạn nghe chưa chắc đã đúng, những thứ bạn nhìn chưa chắc là thật ! Bỏ đi, Pj sẽ ổn thôi ! Chỉ cần rời khỏi căn nhà đó được ... ko thấy thì tim sẽ ko đau nữa ! Rồi Ken cũng sẽ nhìn ra bộ mặt của chị ta mà thôi ! Nhưng đến lúc đó, mọi thứ có phải là quá muộn rồi hay ko ? Còn nữa, Pj ko đánh tán Khánh Hạ, ko động chạm gì vào cô ta cả ! Chỉ ko ngờ là Ken lại đến đây ! Chẳng biết là để tìm mình hay là Khánh Hạ nữa ?

Khi Ken vừa đi 1 đoạn ko lâu, Pj nhảy xuống hồ tìm lại chiếc nhẫn, dấu sao thì đây vẫn là công sức của Pj, đâu thể bỏ được, cứ lấy lên rồi sau này sẽ tìm cơ hội nào đó đưa nó cho nó Ken, Ken muốn giải quyết sao thì tùy vậy !

Khổ nỗi là trời hơi tối rồi, tìm kiếm cũng là 1 chuyện khó khăn, đúng theo câu ‘mò kim đáy bể’ ! Nhỏ cứ hụp lặn lần này đến lần khác, gần cả tiếng mấy gần 2 tiếng đồng hồ ngâm mình dưới nước ! Lạnh lắm chứ ! Chưa kể đến sau đó trời còn lất phất mưa ! Bơi trong mưa đấy, sao mà chẳng hay ho tẹo nào ! May là Trời còn thương nhỏ, rốt cuộc đã tìm lại được chiếc nhẫn rồi ! Nó vẫn đẹp và lấp lánh như thế !

Lê cái thân ướt sũng về nhà, việc đầu tiên là nhỏ cần phải xin lại chìa khóa nhà của nhỏ mà Ken đang giữ hiện tại, cũng chưa hẳn ở ngay được, phải quét dọn lại nữa ! Qua nhà nó thì coi bộ ko hay lắm ! Bar cũng như nhà của nhỏ rồi, ở tạm đó vậy ! Bây giờ dù nhỏ có đi về thế nào thì cũng chẳng ai quan tâm đâu ! Vậy là nhỏ thay nhanh ra bộ đồ rồi gấp rút gom dọn đồ đạc vào vali của mình !

Vừa ra khỏi cửa thì đụng mặt ngay Ken, tên đó thậm chí còn ko đếm xỉa gì đến nhỏ dù đã thấy nhỏ mang đủ va li lớn bé !

- Phiền anh ... đưa tôi lại chìa khóa nhà ! – Pj nhắm mắt để giữ cho bản thân sự bình thản.

Ken ko đáp mà đi luôn 1 nước, 1 lúc sau có 1 người hầu gái chạy đến mang chìa khóa đưa lại cho nhỏ, thái độ cũng đổi khác, 1 sự e dè hơn và khách sáo hơn ...

- Mời cô đi lối này !

Hah, rõ ràng là đang ‘tiễn’ khách đây mà ! Chỉ cần nói quay lưng là có thể quay lưng sao ? Vậy thì Pj cũng sẽ thế, đã tự nhủ rằng 1 khi bước ra khỏi đây, thì Pj sẽ là 1 con người khác trong mắt Ken !

Hãy yên tâm là tôi sẽ ko biểu lộ tình yêu với anh nữa !

Thật lạ là Pj ko hề rơi 1 giọt nước mắt nào ! Dù là tâm can rất đau, đau đến mức hô hấp cũng gặp cả khó khăn. Lúc đi ngang qua phòng Ken, vật bên trái trong lồng ngực nhói lên từng hồi khi nghe những tiếng kêu rên như thế, Pj ý thức được họ đang làm gì, thậm chí Ken còn ko khép cửa chặt ! Có phải như thế mới vừa lòng ? Hành hạ và giày vò nhau như thế ?

Ken như trút hết mọi sự tức giận lên Khánh Hạ bởi những cú đẩy, Ken điên cuồng như 1 con thú hoang, Khánh Hạ và Khánh Du ... cả 2 dù ko phải chị em ruột nhưng vẫn có nét tương đồng ~ Ken đã tự hỏi sao họ cứ luân phiên nhau xuất hiện trong cuộc đời của Ken để tên đó phải khốn đốn như thế này ? Bao nhiêu đau đớn, thất vọng ... Ken chẳng muốn nghĩ Pj là người con gái như thế- loại con gái xảo trá, nhưng biết làm thế nào khi Ken đã tự mình chứng kiến việc đó ? Hụt hắng đến đau lòng ! Cái Ken cần chỉ là 1 lời giải thích, dù là nó có ngắn gọn đến thế nào đi nữa Ken cũng sẽ chấp nhận chứ ko phải là những lời nói ngông cuồng như vậy ! Nỗi đau đó tưởng chừng như ko bao giờ tồn tại nữa, ấy vậy mà hôm nay nó lại tái hiện 1 cách rõ ràng. Ken yêu Pj ! Điều đó là thật ! Vẫn còn yêu nhưng nó đã khép kín trong lòng, chẳng thể nào

để nó ung dung tự tại trong tim được nữa ! Nhỏ nghĩ đi khỏi đây là sẽ kết thúc sao ? Gây ra chuyện rồi lại bỏ đi 1 cách như thế ? Ken muốn giữ ... nhưng ko thể, lý trí ko cho phép ! Chỉ là muốn nhỏ nhìn nhận lỗi sai của mình ! Sao nhỏ lại cứ bướng như thế !

Trong sự cuồng dại của vũ điệu thân thể, miệng Ken cứ ko ngừng thốt lên câu ‘ Tòil yêu em ‘ , nói đến cả cổ họng bị khàn đi, nước mắt bất giác lăn ướt trên gò má, lần thứ 2 trong đời Ken khóc vì con gái ! Câu nói đó chưa bao giờ nghe thê lương và sầu não như thế ! Chỉ vì muốn Khánh Hạ rút khỏi cuộc tình này mà nhỏ ko từ những thủ đoạn như thế sao ?

Khánh Hạ cứ nhắm mắt mà chịu thể xác đang bị hành hạ ! Chỉ cần đạt được điều mà chị ta muốn, thì bất cứ là thứ gì chị ta cũng ko ngại để đánh đổi !

‘ ...

Sau những vấp ngã, anh muốn em nhìn thẳng vào mắt anh

Em sai rồi, đường đời thật trơn mà sao em quá vội

...

Em khác rồi, đôi mắt người giờ là khoảng không chơi vơi.

...

Ngày em xoay vai về phía trước, chân anh cũng muốn bước, nhưng trong giây phút anh biết anh không giữ được

Tình yêu trong anh nay đem cất, em đâu cho là duy nhất, trong cuộc sống vốn dĩ thiếu nhiều điều chân thật.

...

...

Bàn tay em đây sao không giữ, anh luôn tin em chứ? Hay cách anh im tiếng thay câu chối từ.

Tình yêu anh trao mong manh quá ... sao niềm tin bỗng phút chốc nhạt nhòa phôi pha...

...

Làm sao anh biết được điều gì là cần thiết

Giữa cuộc sống nhiều phân biệt tình yêu và nhiều hơn thế nữa

Em tìm về đâu về đâu

Khi đôi mắt ko nhìn về nhau

Vì có lẽ trong anh tình yêu này đã trôi qua nhanh giới hạn đó quá mong manh để anh nhìn lại ... ‘

(Anh không giữ - Tiên Cookie ft. BigDaddy ft. Bích Phương

88. Chương 25 - 3

Có một vấn đề lớn diễn ra sau đó, Pj bị sốt cao đến mức phải nhập viện, bỏ cả kì thi đang dang dở lại phía sau, người đưa nhỏ vào viện là 1 nhân viên trong quán bar, họ thấy Pj ngồi úp mặt xuống bàn trên quầy bar ngủ, vì thế có ý định kêu nhỏ dậy, thế nhưng khi chỉ vừa đưa tay lay nhẹ thì cơ thể nhỏ đã ngã ra suýt nữa thì chạm đất nếu người nhân viên đó ko giữ lại kịp, dường như nhỏ sốt đến mức hôn mê vì khi đó ko có dấu hiệu gì ở mi mắt cho thấy nhỏ tỉnh lại, cơ thể nhỏ cũng đã nóng bừng.

Bọn nó cũng một phen rớt tim khi thấy Pj vắng mặt ngày thi hôm nay, hỏi Ken thì tên đó chỉ bảo là họ ko còn liên can gì nữa, mọi người nhìn thái độ của Ken, dù rất muốn biết những gì đã xảy ra nhưng họ tự hiểu rằng hỏi Ken những điều đó vào lúc này là ko hề khôn ngoan chút nào ! Ko khí hào hứng như lúc bàn bạc về đề thi như hôm qua ko còn nữa, thay vào đó là 1 sự căng thẳng đến choáng ngợp.

Ken rất lo lắng, dù là ngoài mặt tỏ ra thờ ơ và bất cần, chính những sự việc của ngày hôm qua đã ngăn cấm bản thân Ken ko được biểu lộ ra bất kì cảm xúc gì về những thứ có liên quan tới người con gái đó nữa, đối với Ken, ít ra đó là chút lí trí cuối cùng còn sót lại.

- Điện thoại ko liên lạc được !

Sau câu nói có kèm theo tiếng thở dài khe khẽ của nó thì bầu ko khí còn căng thẳng hơn gấp vài lần, Ken bỏ lại chiếc điện thoại vào túi sau một hồi lâu nắm chặt nó trên tay, ngay vừa lúc chiếc điện thoại chạm vào đáy túi thì tiếng chuông báo hiệu cuộc gọi đến lại vang lên. Chẳng biết là có gì xảy ra, dù là về mặt Ken ko biểu lộ cảm xúc nhưng nhìn thẳng vào đôi mắt kia thì đó là 1 nỗi niềm lo lắng dâng đầy có chen lẫn cả những tia phức tạp ko lí giải được; phức tạp vì sự mâu thuẫn của chính bản thân mình, biết thế nào khi lí trí và trái tim ko còn mang những tư tưởng thống nhất nữa ?

Đôi mắt không biết nói dối ~

- Pj nhập viện !

- Hả ? – cả bọn đồng thanh.

Ken thuật lại toàn bộ cuộc gọi, họ đã gọi điện báo từ sớm nhưng ko liên lạc được, cũng đúng, vì theo quy định của Bộ giáo dục thì ko được mang điện thoại vào phòng thi mà, huống hồ cả đám bọn nó đứa nào cũng tắt nguồn điện thoại !

Cả bọn cùng nhau vào viện thăm Pj, duy chỉ có Ken là từ chối đi chung với nhóm, nhìn qua tình hình đó, bọn nó hiểu rằng sự việc kì này ko còn đơn giản như mấy lần cãi vã trước của 2 người.

- A, cái này chắc do hôm qua con nhỏ tí tổn nỗi hứng thích bơi này !

Cả đám nghe xong thì nhíu mày, chẳng ai hiểu hành động của nhỏ, huống hồ Pj cũng chẳng phải người tùy tiện mà hành động vô ý như thế, mặc đồng phục ‘ bơi’ sao ? Ko hợp lý cho lắm ! Chưa kể đến là dạo này có những cơn mưa đầu mùa nên nước hồ lạnh hơn bình thường.

Có 1 suy nghĩ vừa lóe trong đầu Ken nhưng đã mau chóng bị Ken bác bỏ, làm gì có chuyện nhỏ xuống đó tìm nhẫn chứ, chẳng phải chính nhỏ là người đã quăng chiếc nhẫn xuống sao ? Ken rất muốn tin nhỏ, hàng vạn lần muốn, nhưng hiện thực của ngày hôm qua ko đáp ứng được ước muốn của Ken, nhỏ đã hành xử như vậy và còn mang thái độ như thế ! Khi đó, chỉ cần nhỏ giải thích hay biện minh dù chỉ 1 lời thì Ken sẵn sàng bỏ qua hết, kể cả vào lúc xảy ra chuyện có mảnh thủy tinh trong giày Khánh Hạ, chiếc cúc áo cả nhỏ tại hiện trường, Ken cũng đã bỏ qua cả mọi sự nghi ngờ, quyết giữ vững niềm tin về người con gái ình cảm giác yêu thương lẫn nữa và cho rằng đó chỉ là sự trùng hợp ... Thế nhưng tại sao giờ đây mọi thứ lại như thế ? Có những vết thương chưa lành này lại bị thứ khác tác động, khoáy sâu hơn vào vết thương khiến nó ngày càng loét rộng và rỉ máu nhiều hơn, đau đớn ! Vẫn là tổn thương thể xác vẫn đau hơn tổn thương tinh thần rất nhiều ... rất nhiều ! Làm sao tin tưởng được khi nhỏ đã thừa nhận là mình đã tự tay ném chiếc nhẫn đó xuống hồ ? Thái độ cũng chẳng có gì là hối hận ?

Nhưng Ken à ! Anh chẳng nhận ra nụ cười xảo trá xuất hiện trên môi Khánh Hạ khi anh quay lưng lại chỉ trích người con gái yêu anh đến nát lòng. Anh cũng chẳng suy xét, chỉ ko ngừng hỏi tại sao rồi lại nỡ ra nụ cười như muốn chấm dứt tất cả, anh có biết rằng chỉ cần lúc đó anh kiên nhẫn thêm 1 chút, chịu tra rõ ràng hơn 1 chút và bảo rằng anh biết cô ấy ko phải là loại người như thế thì mọi việc bây giờ hẳn đã ko tệ đến đến chừng này ! Những lời cô ấy nói là thật, chỉ là nói với 1 thái độ khác thôi mà, chẳng lẽ chỉ vì sự khác biệt đó mà anh kết cô ấy là kẻ có tội sao ? Cô ấy ko hề đánh chị ta, là chị ta TỰ ĐÁNH MÌNH ! Còn cuộc gọi đó, hẳn là người giúp việc nhà anh bị chị ấy mua chuộc rồi, phòng của chị ta, cô ấy còn chưa một lần chạm đến vạch cửa thì làm sao bảo là vào phòng ? Anh phải biết là người con gái anh yêu có thể ko đẹp nhưng bụng dạ thì ko xấu xa như vậy ... Cô ấy có thể yêu anh đến phát điên nhưng điều đó ko có nghĩa là cô ấy sẽ làm mọi điều dơ bẩn để đạt được anh ! Anh tệ lắm !

‘ Em khóc- em tự lau

Cô ấy giả vờ đau, anh vội vàng chăm sóc ‘

Là chị ta đã tính trước mọi chuyện, thật đáng tiếc là mọi chuyện đều đi theo hướng chị ta đã vạch ra, chị ta biết nếu ko thấy Pj, Ken nhất định sẽ đi tìm, chỉ cần như thế thì câu chuyện sẽ mở màn, chỉ cần chị ta dựng được phần mở đầu rồi khi thấy Ken xuất hiện từ xa, chị ta chỉ việc diễn vai của mình thật tốt ! Thế nên cho dù lúc đó, Pj có ném nhẫn chị ta xuống hồ hay ko, có dùng thái độ gì đi nữa thì cũng vô dụng cả thôi ! Vì đã có 1 khoảng thời gian quen tên đó nên tính cách Ken chị ta khá hiểu, để tạo lập nên 1 kế hoạch dựa vào tính tình của Ken thì xúng ko phải là 1 chuyện khó khăn gì !

Mọi người lúc này đều có mặt tại bệnh viện để thăm nhỏ, nhỏ nhìn 1 lượt người rồi nở nụ cười yếu ớt. Hah, xem ra Ken kinh tởm nhỏ thật ! Vậy cũng tốt, bây giờ giữa bọn họ cũng ko còn gì, nhỏ đang chờ 1 số thông tin mới từ cuộc điều tra về chuyện của Khánh Hạ, xem ra Khánh Hạ đã làm nhỏ 1 cú như vậy thì dù mọi chuyện có giải quyết xong, chưa chắc Ken và Pj đã trở lại được bình thường !

Hướng hồ khoảng cách 2 người đã quá xa như thế !?!

‘ Bong bóng muốn bay

Hay do người cầm tay ko muốn giữ ? ‘

Nhưng trái đất tròn những người yêu nhau rồi cũng sẽ về với nhau, nếu là yêu thương thật sự thì 1 ngày nào đó, số phận sẽ đẩy họ lại gần ... 1 lần nữa ! Còn nếu có duyên mà ko có phận thì dừng lại ở đây là lẽ đúng nhất trên đời !

‘ Rồi đến 1 ngày có thể sẽ tự quên ... hoặc nhớ mong sẽ đem tin yêu trở lại !!!

... vì có những điều dù thay đổi cũng là mãi mãi ...

... vì trái đất tròn nên yêu nhau xa mấy cũng sẽ về lại với nhau ... xóa ko hết dấu vết 1 lần ...

Nếu còn là của nhau em sẽ lại yêu anh như nỗi đau chưa bao giờ tồn tại ! ‘

Có bạn bè là quá đủ rồi, ko cần phải nhiều chỉ cần đó là những người bạn tốt ! Đầu nhất thiết phải có người yêu chứ, bọn con trai phiền phức đó ko có cũng được mà ... Thấy mọi người đối tốt với mình như thế nhỏ rất cảm động, đời này tự hào nhất là ko nhìn nhầm bạn. Nhưng lỡ như họ nghe được câu chuyện đó thì họ có còn nhìn nhỏ bằng ánh mắt thân thương và quý trọng hay ko ?

- Chuyện thi cử tính thế nào ? – Jun hỏi thăm, 1 lời hỏi thăm ‘ hiếm hoi’

- Em định thi lại, nếu ko có gì bất trắc xảy ra sau đó ! – Pj nhướn miệng cười.

- Bất trắc ? – hần có vẻ ko hiểu ý Pj.

- Ah, ko có gì ! Em nói nhầm !

Sau đó Pj lái câu chuyện sang hướng khác, cơ thể nhỏ chưa hết bệnh, nhiệt độ hạ xuống được đôi chút nhưng cơ thể vẫn vô cùng uể oải và hô hấp vẫn gặp chút vấn đề. Được một lúc thì bọn nó cũng dần ra về, về ôn bài để thi môn kế tiếp vào ngày mai nữa ! Nó bảo muốn ở đây chăm Pj nhưng nhỏ ko chịu, nhỏ còn nhờ hần kéo ‘hộ tống’ nó về giúp !

Mọi người lại về hết, người chăm nhỏ thì nhỏ cũng bảo người ta về trông quán rồi, giờ thì ở đây 1 mình, nhỏ vẫn còn vận động và di chuyển được nên 1 mình thế này cũng ko khó khăn mấy ! Nghĩ đến Ken môi nhỏ bất giác nở nụ cười mang đầy đau đớn, đã là quá khứ rồi nhĩ ?

Nhỏ thích Ken từ lần đầu tiên cơ, lần đó gặp Ken tại bữa tiệc trà tại nhà, mẹ nhỏ có mời các đối tác đến, vậy là ba Ken dắt theo tên đó, nghe hơi tầm thường nhưng đúng là nhỏ bị ấn tượng bởi vẻ ngoài của Ken, lúc đó lớp 7, 8 gì đấy, còn bé chán, cứ tưởng chỉ là thứ tình cảm ngô nghê của con nít rồi sẽ với dần theo thời gian nhưng rồi nhận ra sự thật ko phải như thế khi biết tin Ken quen người chị họ mà mình luôn rất mực yêu quý, bản thân đã run lên từng hồi vì biết điều đó, cả cái vật đang đập nơi ngực trái cũng thấy nhói ... rồi mãi sau đó, hình ảnh về người con trai đó vẫn cứ in sâu vào tâm trí ko gạt ra được nữa – cho đến tận bây giờ và có lẽ là sẽ kéo dài đến vô tận !

- Đáng lý từ lúc đó, tôi phải tự hiểu là mình ko nên dây vào anh ! Từ đầu đã là sai lầm ! – Pj lấy cánh tay che ngang mắt mình, để nước mắt rơi trượt xuống gối, lần đầu tiên sau chuyện đó Pj rơi nước mắt – Khốn kiếp ! Đã nói là ko rơi nước mắt nữa ! – Pj thẳng tay quẹt ngang mắt theo đường chạy của những giọt nước mắt.

Cứ suy nghĩ, rồi lại suy nghĩ ... chính bản thân Pj đã ngủ lúc nào cũng ko biết, cơ thể dù sao cũng đang rất mệt mỏi. Chẳng biết có phải vì bệnh khiến bản thân mệt quá hay ko mà nhỏ đã thấy 1 giấc mơ đẹp như trong cổ tích, ước gì được trong đó mãi, khỏi phải tỉnh dậy đối mặt với hiện tại khốc liệt kia ! Rõ ràng là đang trong 1 rừng cây nhưng chẳng biết lông vũ từ đâu bay xuống cả 1 trời, rất đẹp, lấy tay chạm khẽ cảm thấy rất mịn, rồi có 1 lông vũ to lướt khẽ qua má, ấm lấm, rất thích ... vậy là tham lam dùng tay níu lại, ban đầu lông vũ cứ muốn bay, ko cho nhỏ giữ lại nhưng nhỏ cứ ngoan cố mà nắm lấy vậy là một lúc sau, chiếc lông vũ ấy ngoan ngoãn nằm im, để nhỏ áp vào má mình ... quả thật ấm lấm, hơi ấm rất quen thuộc ! Cho nhỏ giữ mãi chiếc lông vũ này và ở mãi nơi đây có được ko ? Nơi đây quá đối yên bình, khác xa cái xã hội bon chen ở thực tại ! Tự dưng chiếc lông vũ này làm nhỏ nhớ đến Ken quá, hơi ấm như thế ... vậy là chợt khóc, nước mắt tự chảy ra, cơ hồ bản thân cũng ko ngờ tới ! Chẳng còn là gì của nhau nữa !

Ken thấy nhỏ khóc trong lúc ngủ như thế cảm thấy lòng se thắt lại, rốt cuộc nhỏ đã mơ thấy những gì mà lại phản ứng như thế ? Chỉ là muốn nhìn sơ qua một chút nhưng rốt cuộc lại ko cảm lòng được mà vuốt nhẹ lên má, vuốt được rồi nhưng lại ko rút tay ra được, bản thân cũng bất ngờ vì bị níu lại chặt như thế, dùng cách nào cũng ko thể lấy tay ra được !

Mi mắt nhỏ khẽ lay rồi nhỏ tỉnh dậy, chắc là do khóc nhiều quá trong tình trạng bệnh như thế nên mũi bị nghẹt, vì thế mới thoát khỏi giấc mơ màu hồng. Nhận thức được mình nắm lấy tay Ken, nhỏ lúng túng buông ra. Ken ngồi im nhìn thẳng người con gái trước mắt, người con gái vụng về như thế mà có thể là người như vậy sao ?

- Tôi chưa có chết đâu ! Thế nên đừng nhìn tôi như thế ! Đến làm gì ?- nhỏ xoay đối lưng lại Ken.

- Hừ, đừng tưởng ai cũng mang cái ý nghĩ đó như cô ! Tôi ko xấu xa đến mức đó đâu ! Bọn họ nhờ tôi gửi thức ăn và vật dụng cần thiết cho cô !

Nói dối ... Ken vào viện xem tình hình của Pj ko ai biết cả, đều là đồ do tên đó tự mang đến !

Rõ ràng là đang miã mai, Pj cắn chặt môi chế ngự nỗi đau đang hoành hành nơi tim vì thứ tình cảm đó và nơi bụng, nếu thế thì đến đây làm gì chứ, muốn thuyết giáo hay xoắn nhau ?

- Xong việc thì về đi !

Ken chẳng nói gì, thẳng thừng đứng dậy hướng đến cửa mà bước, lúc chuẩn bị đóng cửa lại, có liếc mắt nhìn lại, Ken cảm thấy đáng nằm của nhỏ ko bình thường chút nào, nằm co lại như con tôm vậy, đã vậy người lại ko ngừng run lên.

- Đau dạ dày tái phát sao ?- lời nói có chút khẩn trương.

Ko có tiếng trả lời, chỉ có những tiếng thở gấp như thay cho lời đáp.

Ken vội vàng chạy đi tìm bác sĩ, bác sĩ khám xong nhỏ cũng ổn được đôi chút, Ken và Pj ko nói gì nữa, ở hành lang, Ken có hỏi thăm tình hình của Pj. Bác sĩ bảo sốt cao do ngâm nước quá lâu và để nước thấm vào mình, vì thế dẫn đến cảm nặng. Nào Ken bắt đầu hoạt động, nói tét là nhỏ đã xuống hồ bơi thật, nhưng để làm gì chứ ? Tìm nhân sao ? Chắc ko phải đâu ... Ken nhớ lúc nhỏ về nhà trên người vẫn là bộ đồng phục, khoan đã !?! Nó vậy chẳng lẽ nhỏ để đồng phục ướt như thế cho đến lúc về nhà mà ko thay ra sao ? Đúng vậy, với người ướt sũng như thế taxi ko chứa ... Ken đang nghĩ, có phải nhỏ đã cuốn bộ về nhà với quần áo ướt sũng như thế ko, chính quãng đường về nhà đã khiến quần áo nhỏ được hong khô ! Cái đồ ngốc này ! Rốt cuộc là đang nghĩ cái gì chứ ?

Lúc cả bọn về, Nan bắt chuyện cùng Mon, xem ra cô nhóc thi ok lắm, Nan hỏi sơ qua về chuyện du học, Mon bảo cô bé cũng chưa biết rõ ràng gì cả nhưng tình hình xem ra thì mẹ Mon làm căng lắm ! Đó là chuyện ko sớm cũng muộn !

- Đã chuẩn bị hết giấy tờ rồi ? – Nan.

- Ủm ... còn 1 số thứ, chỉ cần kết thúc kì thi chừng vài tuần là đi rồi ! – Mon có vẻ ko vui khi nhắc đến chuyện đó.

- Chuyện cô với Kii ... – im lặng 1 lúc Nan mới nói tiếp – thật ra 2 người ko phải quan hệ đó ! – Nan dừng lại và quay mặt sang nhìn Mon.

- Ủ ... ko phải ... – giọng Mon thấp dần.

Rồi 2 người tiếp tục bước, Nan ko nói thêm gì nữa.

- À, Lin có Kii rồi ! Cậu đừng buồn nữa ... – Mon an ủi.

- Tôi với Lin ko như cậu nghĩ ! – Nan bắt giắc đỏ mặt rồi nở cái vô lý.

- O ...

Nan cứ đưa tay lên vò đầu, trong mấy chốc thì tóc ko còn theo nếp nữa, cứ như 1 ổ quạ vậy ! Đột nhiên Nan tuôn ra 1 tràng giải thích, nói cả những vướng mắc mà Mon đã hiểu nhầm, về nộ hôn, về những lần Mon thấy 2 người đó đi chung với nhau ... bla bla ...

- Tại sao tôi phải nói những điều ngu ngốc này với cô chứ ! – Nan xoay mặt sang chỗ khác.

Mon chợt mỉm cười, một nụ cười tươi vui thật sự, hóa ra là những thứ đó ko như con bé nghĩ, cảm giắc với Nan vẫn như vậy thôi, vì giờ đây Nan ko có ý xua đuổi con bé nữa nên Mon cũng ko còn ý định trốn tránh cậu nhóc làm gì, hướng hồ nhỏ phải đi du học, nên nhỏ phải tận dụng hết thời gian này để tạo nên những kỉ niệm thật đẹp và đáng quý !

- Cậu có nghĩ cứ cố gắng thì sẽ đạt được thứ mình muốn ko ? – Mon bắt giắc hỏi.

- Maybe ! – Nan trả lời sau một hồi suy ngẫm.

Mon cũng chẳng biết mình hỏi thế để làm gì, thời gian ko còn bao nhiêu, cho dù có cố gắng thì ai biết đến sự cố gắng của mình đây ?

- If you go, i will miss you ...

Câu nói đó như 1 cơn gió nhẹ thoảng qua nơi Mon đang đứng, cơn gió thổi nhẹ qua tim làm thay đổi chu kì đập của nó, có nhịp điệu nhanh hơn, gấp gáp hơn ... Mon ko chắc mình nghe đúng, chỉ sợ bản thân bị hoang tưởng nhưng khi quay sang nhìn người con trai kế bên, chỉ thấy cậu nhóc nhìn sang hướng khác với vành tai đỏ bừng ...

Môi khẽ cười ! Có phải có kết quả rồi ko ? Dù là ko rõ ràng ?

- Mai thi môn cậu kèm rồi ! Vẫn chưa ôn ! Giúp tôi ôn, được chứ ?

- No problem ! ^^

Hah, đây là lần đầu Nan cười với nhỏ thân thiện như thế, cảm thấy tâm tư nhẹ nhõm và bình yên đôi chút !

Bầu trời kéo mây đen giăng mù mịt, nhưng đâu đó nơi phía cuối chân trời, vẫn còn tàn dư của 1 chút ánh sáng còn le lói.

89. Chương 25 - 4

Mon và Nan cùng nhau ôn bài 2 môn thi cuối cùng vào ngày mai, bao gồm cả môn Mon bị hỏng kiến thức, so với trước đó thì kĩ năng giải bài của Mon cũng đã khá hơn nhiều, và lại Mon cũng ko phải là người tối dạ, khả năng tiếp thu cao, chỉ là lần đó xảy ra quá nhiều rắc rối và tinh thần ko ổn định nên những dạng bài mang tính chất phức tạp như thế bản thân ko thể tiếp thu được.

- Dạng bài này bước đầu làm như vậy, mấy bước sau giải như bài bình thường là sẽ được thôi !

Mon gật gù, nhìn vào những dòng trên trang giấy, rồi lại liếc mắt nhìn bàn tay đang cầm bút của Nan đang luyên thoắng trên trang nháp, cứ mỗi lần cây bút di chuyển trên trang giấy thì những nét chữ, con số lại hiện ra. Dù Nan là con trai nhưng chữ viết trông khá được, nó mang nét mạnh mẽ và cho thấy chủ nhân nó là con người dứt khoát ! Về sau, mỗi khi nhắc đến, Nan thường bảo rằng phản ứng lần đầu tiên khi Mon thấy chữ của Nan trông khá là buồn cười, con bé đờ ra cả 1 lúc, biểu cảm vô cùng khó đỡ, mặt thì nghếch ra như thể đó là 1 chuyện vô cùng lớn, con bé vốn ko nghĩ Nan lại sở hữu nét chữ ‘hơi bị được’ như thế ! Thỉnh thoảng, khi nhớ về điều đó, Mon thường tự trách bản thân rằng tại sao chỉ với 1 chuyện nhỏ như vậy mà lại cư xử mất mặt thế kia !

- Có ... thực sự hiểu ko vậy ? – Nan nhìn Mon với vẻ mặt nghi ngờ.

Cái đầu đang khum nhìn trang giấy tạm thời vẫn ở yên vị trí đó ko có ý định ngẩng lên, cũng ko có bất kì dấu hiệu nào cho thấy con bé nghe được câu hỏi của Nan.

- Mon, có nghe tôi hỏi ko ?

Nghe đến tên mình, Mon lúc này mới nhận thức được và đưa mắt nhìn Nan.

- Ah, hả ?

- Rốt cuộc nãy giờ những thứ tôi nói có tiếp thu hay hiểu chút nào ko ? – thái độ có chút dè chừng.

- Hiểu, hiểu rồi ! – con bé cười ngu ngơ rồi nhanh tay đón lấy xấp giấy nháp chỉ chút chữ và hình vẽ từ tay Nan – Tôi làm bài tiếp đây ! Cậu có làm gì làm tiếp đi !

Sau đó, Nan tiếp tục giải phần bài của mình, chân mày cậu nhóc thỉnh thoảng cứ chau lại rồi giãn ra, có vẻ bài đó hơi khó nhưng rồi vẽ mặt cậu nhóc lại trở lại bình thường, trên môi còn thấp thoáng nụ cười đắc ý, Mon cực thích cái vẻ tự tin xen chút ngỗ ngược đó !

- Ăn uống gì ko ? – Mon đứng dậy, con bé muốn uống nước.

- 1 tách cà phê ấm !

Mon ừ nhẹ trong miệng rồi rời đi, chẳng biết sao nhưng trong suốt thời gian học qua, ở nhà Nan, Mon thấy ko có chút nào gò bó cả, được 1 thời gian rồi cũng cảm thấy tự nhiên như ở nhà mình vậy, Nan khá thoải mái và cậu nhóc tạo được cho người khác cảm giác dễ chịu.

- Nan ? Đâu rồi ? – Mon đảo mắt khắp phòng, ko thấy Nan đâu cả, trên tay đang là tách cà phê đang phảng phất những làn khói mờ.

- Tôi đây ! Tranh thủ đi vệ sinh chút !

Tiếng của Nan bất ngờ phát ra từ sau lưng khiến con bé giật mình và quay phắt người lại, 1 ko khí im lặng bao trùm ngay sau đó rồi lại vang đến tiếng la thất thanh.

- Nhức đầu quá dừng la nữa ! – cậu nhóc bịt tai lại, gương mặt hiện lên vẻ cực kì khó chịu – Phải ý thức được trên tay đang cầm gì và sau lưng mình là ai chứ !

- Ngần lần xin lỗi cậu – Mon cắn môi, ra vẻ hối lỗi – Làm cà phê đổ vào áo cậu ... Tại đang im lặng như vậy mà cậu lại lên tiếng nên ...

- Tại hỏi nên mới trả lời mà ... – Nan có vẻ chào thua – Bỏ đi, tôi đi thay áo khác ! Còn bây giờ - Nan nhấn mạnh – di chuyển cái đĩa và cái tách này ra khỏi người tôi, được chứ ? Đừng xem nửa thân trên tôi là điểm tựa giúp nó ko bị rớt !

Sau lời nói với thái độ vô cùng kiêu chể của Nan, Mon tự ý thức được mà lấy ngay những thứ đó tránh ra xa người cậu nhóc. Nan được xem như là thuộc ‘ trường phái’ sạch sẽ, phải nói là cực kì sạch sẽ mới đúng ! Nếu đến nhà Nan lần đầu tiên, bạn sẽ phải ngỡ ngàng và tự hỏi tại sao 1 thằng con trai lại có thể giữ cho nhà sạch và ngăn nắp đến thế, mọi thứ đều gọn gàng và tuyệt nhiên ko hề có bất kì vật dư thừa nào !

Đó chỉ là 1 điều trong vô số điều khác, khi thân thiết với Nan rồi bạn sẽ nhận ra Nan có rất nhiều điều thú vị !

Đến lúc ra về, Nan còn hỏi con bé có thể tự đi được ko hay là để cậu nhóc chở về, vì cảm thấy bản thân đã làm phiền ‘ chủ nhà’ cả buổi nên Mon cũng lịch sự từ chối dù là bản thân cũng muốn được ngồi sau xe ấy 1 lần !

- Thi tốt !

Đó là 1 câu nói rất khê được Nan phát ra khi Mon vừa xoay người đi, lúc con bé quay lại nhìn thì chỉ thấy Nan đang mỉm cười nhẹ với mình, thế nên con bé chẳng biết mình có nghe nhầm hay ko nữa ! Theo phương diện tự xét, thì đây là 1 mối quan hệ mập mờ, ko rõ ràng, nhưng hiện tại đối với Mon như vậy cũng đã là hạnh phúc, nhưng thứ hạnh phúc này có vẻ mỏng manh và đến hơi muộn ! Con bé sắp ko còn ở đây, nếu có quay về thì cũng là 1 vài năm nữa, liệu trong 1 vài năm đó, với khoảng cách xa như vậy thì niềm tin và mối quan hệ này có thể tồn tại ?

‘ Khoảng cách chẳng là quá xa nếu ta xem nhau là tất cả ! ‘

.

Rốt cuộc thì ngày thi cuối cùng cũng trôi qua khá suông sẻ, vậy là 1 năm học cũng xem như là đã khép lại; bọn 10, 11 xem như xóa được gánh nặng, chỉ riêng 12 như hần là phải tiếp tục ôn tập để chuẩn bị cho 2 kì thi lớn.

- Nói vậy là Pj sẽ thi lại hả ?

- Ừm !

Nó vì đang bận tâm việc khác nên trả lời khá hồ hững và băng quơ, hình như gia đình hần có chuyện gì đó vì đang nói chuyện với cả bọn nữa chừng, sau khi nghe điện thoại xong hần có vẻ khá khẩn trương và bảo với cả bọn là hần phải về, chắc là chuyện cũng khá nghiêm trọng vì xung quanh hần lúc đó mọi thứ như đóng băng lại và bầu ko khí cũng im lặng đến ngột ngạt, hần đi cũng chẳng nói với ai tiếng nào nữa, chỉ đến nói với nó vài câu rồi rời đi !

- Ủa, Pj kìa ! Nhỏ xuất viện rồi hả ? – 1 đứa thót lên kinh ngạc khi thấy Pj từ phía xa.

- Mọi người thi được ko ? – Pj niềm nở hỏi, trông vậy là nhỏ hồi phục lại rồi, ko còn nét mệt mỏi nào.

- Ừ, tạm ! Khỏe hần chưa ? Vậy là sẽ thi lại à ?

- Ừ, khỏe rồi ! Chắc thi lại á ! – Pj nhe răng ra cười, mượn tờ đề mà nó đang cầm trên tay xem thử- Aigo, đề dễ quá này ! Toàn là nằm trong những thứ đã ôn !- Pj bểu môi.

Pj nói với mọi người cười nói bình thường, bầu ko khí rộn ràng, náo nhiệt, cũng có cả Ken và Khánh Hạ ở đó nhưng có vẻ như nhỏ đã xem họ là vô hình rồi ! Ken biết là nhỏ trông thấy mình nhưng rồi lơ đi vì trong 1 giây, nhỏ có liếc mắt qua nhìn 2 người họ ! Ken ko phản ứng gì chỉ đứng chôn chân tại vị trí đó nhìn Pj 1 cách chăm chú, người con gái đó từ bao giờ đã xa cách với Ken như thế ? Đã có lúc Pj đã ở rất gần ... rất gần ... Tại sao cứ phải để đến khi có chuyện xảy ra thì mới nhận thức được giá trị của người xung quanh mình? Có chăng vì cứ ngỡ bản thân có được, cứ ngỡ đó là thứ thuộc quyền sở hữu của mình nên cứ đứng đưng và đối đãi như thế ? Con người thật là, cứ phải đợi có điều tác động mới nhận ra được hết giá trị và tình cảm của bản thân rồi lại ngồi tiếc nuối và oán trách ? Bao nhiêu người biết quý trọng những thứ xung quanh mình ở thời điểm hiện tại ? Bao nhiêu người nhận ra giá trị thực sự của những thứ vốn dĩ rất bình thường, bình thường đến tầm thường ! Phải hiểu là một vật dù có tầm thường đến đâu thì vẫn mang trên mình 1 giá trị nào đó ! Đừng chờ đến khi nắng hạ bắt đầu rải xuống rồi mới hoài niệm và mơ tưởng về màu xuân đã qua !

‘ Tôi ko chờ nắng hạ mới hoài xuân.’

(Vội vàng – Xuân Diệu)

Khánh Hạ thấy biểu hiện của Ken như vậy có chút ko can tâm, thứ chị ta muốn là Ken phải dứt ra hoàn toàn khỏi Pj, mọi chuyện đối với chị ta cũng đã gấp rút lắm rồi, Khánh Hạ cần phải có số tiền mà chị ta đã nhắm tới, thế nên nếu Pj cứ chen vào như thế thì mọi chuyện ko hề ổn chút nào, ko khéo sẽ hỏng hết mọi chuyện, mọi chuyện chị ta đều đã chuẩn bị hết rồi, còn rất chu đáo nữa là đằng khác ! Điều đáng quan tâm bây giờ là cho Pj ngày càng xa Ken càng tốt !

- Pj, bớt bệnh chưa em ? – Khánh Hạ lên tiếng.

Bầu ko khí đột nhiên rơi vào trạng thái im lặng, Pj đang nói cười riu rít cũng ko nói nữa, dùng nét mặt lạnh tanh hướng mắt về 2 người đó, thấy Khánh Hạ mở lời như thế Ken có chút bất ngờ, sau những chuyện đã xảy ra, chẳng lẽ Khánh Hạ vẫn muốn nói lại tình chị em với Pj sao ?

Khỏe môi Pj cong lên tạo thành 1 nụ cười, nhìn đẹp đó nhưng mang 1 ý mỉa mai, châm biếm rõ rệt, nhỏ vuốt sơ lại tóc mình, nhẹ nhàng tiến lại gần 2 người đó, nhiệt độ nóng lên thấy rõ, cả bọn chỉ lo sẽ có chuyện ko hay xảy ra, nó thì vẫn bình tĩnh nắm bắt và phân tích tình hình.

- Nãy giờ ko thấy chị ở đây ! Còn tưởng chị bị gì mà bỏ thi ngày cuối chứ ! – Pj nói với vẻ ‘quan tâm’ , là chị, chỉ có từ ‘chị’ ko hề có từ nào khác, đã nói nhỏ xem Ken là vô hình mà !

Có 1 cánh hoa phượng rơi vụn trên tóc Pj, Khánh Hạ trước mặt mọi người luôn đóng giả là người tốt, thế nên đưa tay ra, có ý gỡ cánh hoa ra khỏi tóc nhỏ, bản tay chỉ kịp gơ ra, còn chưa kịp chạm vào đã bị Pj hất tung ra, điều đó khiến mọi người ngỡ ngàng, lực mạnh đến nỗi chị ta bị đẩy ngược về đằng sau, va vào lòng Ken, vậy là được thế, chị ta diễn luôn vai mèo khóc chuột của mình, giả vờ yêu đuối.

- A, em làm gì vậy ?

- À, lỡ tay xiu thôi, thấy trên tay chị có con gì đó bám vào nên em giúp chị thôi ! – vừa nói đồng thời dùng tay vuốt lấy phần tóc vương cánh phượng, cánh phượng rớt xuống nền đất.

Pj kẻ mắt nên trông mắt nhỏ khá sắc, nhỏ lướt mắt nhìn người đứng phía sau đang đỡ lấy chị ta, người con trai đang nhìn nhỏ với ánh mắt đầy tia phức tạp và đau đớn, kệ đi, Ken đã hiểu lầm nhỏ tư ban đầu, nên giờ có thêm 1 chuyện nữa cũng ko ảnh hưởng đến ai ! Trông Ken có vẻ đề phòng nhỏ, tốt thôi, dù sao thì nhỏ cũng chẳng có ý làm gì chị ta !

Nhỏ nhìn thẳng vào mắt Ken, mất đi nét trêu đùa ban nãy, thay vào đó là ánh nhìn vô cùng nghiêm túc và cương quyết ! Nhìn như thế họ là người lạ, trong mắt Pj ko còn đọng lại bất cứ cái gì dù chỉ là 1 tia buồn thương ... có phải vì đã quá đau và quá thất vọng nên đã giấu cả những nỗi đau vào sâu trong thân tâm, chẳng để cho ai biết đến sự tồn tại của nỗi đau đó ? Người con gái có thể vui vẻ cười nói như thế ko biết buồn khi vừa xảy ra biến cố là người con gái đáng thương và bất lực nhất ! Vì chẳng thể khóc, cả nỗi đau cũng ăn sâu vào máu, thấm vào tâm nên chỉ cần 1 chuyển biến nhỏ thì mọi thứ đều đau, vì quá đau nên chẳng thể khóc được nữa, chỉ có thể cười như 1 sự an ủi dành cho chính bản thân mình, có hiểu cảm giác đó ko ? Đau đớn lắm ... đau đến quặn thắt ... Chỉ hận bản thân là ko thể cầm dao mà đâm chết cái vật đang đập trong lồng ngực trái, chỉ vì vật đó mà bản thân lúc nào cũng như quay cuồng, chẳng thể tập trung vào việc gì ! Nhỏ quay đầu, ngược nhìn cả bọn đang đứng đờ ra ở đó, rồi xoay người, tiến lại gần bọn đó, vì là đứng đối lưng, nên nét bất cần và cổ tình trêu chọc người khác ban nãy của Pj chẳng ai thấy được ngoại trừ 2 người họ !

Hòa với bọn họ, Pj lại là Pj, cười nói vô tư, cứ như thể nét mặt ban nãy chưa bao giờ tồn tại !

‘ Hét thật to: Em là người mạnh mẽ nhất trên thế giới

.
. .

Nói thật nhỏ: Em đùa đấy ! Tim em đang chảy máu đây này ! ‘

90. Chương 26.1 : Xa Vời ~

Kì thi cam go cũng trôi qua đi, cũng đã lâu nó và Pj chưa đi riêng với nhau như thế ! Cả 2 ngồi trò chuyện cùng nhau trên băng ghế đá trong công viên, dẫu sao thì ko khí trong lành ở đây cũng tốt hơn cái ko khí ở

những quán nước nhạc cứ vang âm âm.

Ở Pj, nó nhìn thấy 1 sự trở lại, trở lại là con người trước khi gặp Ken, ánh mắt lúc nào cũng thoảng lên vẻ bất cần, nhỏ lại đeo lên mặt mình chiếc mặt nạ xác xơ, cả niềm đau luôn ẩn chứa trong đôi mắt đó cũng được che đi 1 cách kín đáo bởi ánh nhìn kiên định và có chút hồ hững với xung quanh, mái tóc cũng được Pj cắt gọn lại, chỉ dài ở mức nửa lưng, người ta thường nói, sau khi tình yêu tan vỡ, người con gái sẽ trưởng thành và đẹp hơn, lưng chừng nỗi đau, Pj như trở thành con người khác, đẹp hơn và có nét ngỗ ngược !

Đối với sự ‘quay về’ này, nó cũng chẳng biết nên vui hay buồn, thực ra thì nó thích Pj mang về không chừng như thế, nhưng có phải trở lại bản chất như thế đã trải qua nỗi đau quá lớn hay không ? Pj kể nó nghe mọi chuyện, kể từ khi mọi chuyện chỉ mới bắt đầu, khi bánh xe số phận chỉ vừa mới lăn bánh ... nhưng những dự định kế tiếp hay những gì thuộc về kế hoạch thì Pj không hề đề cập đến, có lẽ nỗi đau của Pj quá lớn, thắm vào từng tế bào ... mọi chuyện được nhỏ kể lại với vẻ mặt vô cùng bình thản, cứ như nhân vật chính trong câu chuyện là người khác vậy ! Nhỏ vẫn thân thiện, cười nói vô tư với mọi người, cứ thiết nghĩ là nhỏ vẫn ổn nhưng sau khi nghe xong những điều Pj kể nó chợt nhận ra, lòng Pj không yên ả như những gì nhỏ thể hiện bên ngoài, nó không yên bình mà là dậy sóng, những cơn sóng mạnh, vỗ thẳng vào tim, đó còn là những ngụm nước muối xát vào vết thương lòng, tạo nên những cơn đau âm ỉ và kéo dài ! Nó trách Ken vì đã chơi đùa tình cảm với người khác để rồi chính bản thân cũng vô tình bước hụt chân vào đó rồi giờ đây không thể nào thoát ra được, lỗi lầm lớn nhất chính là mang người bạn thân của nó ra làm trò đùa, giờ đây mọi chuyện dở khóc, dở cười, nhưng nó không trách Ken cho những chuyện vừa xảy ra, vì thực sự nếu là Ken trong trường hợp đó, bạn sẽ biết Ken đã phải khó xử và đau đớn như thế nào, muốn tin đó, luôn tự bảo rằng mọi thứ không là thật nhưng cơ bản là không có điểm tựa để niềm tin tồn tại ! Chắc hẳn lúc đó Ken đã mất một phần bình tĩnh để suy xét mọi chuyện và không thể nhận ra 1 vài điểm đáng ngờ trong vở kịch mà Khánh Hạ đã dựng nên, con người ta thường hay nói với nhau câu yêu, bảo là tin tưởng nhau nhưng khi có bất trắc xảy ra thì liệu còn bao nhiêu phần trăm cho thứ niềm tin đó ? Nói thì rất dễ nhưng mấy ai làm được, chung quy là sự ích kỷ và chiếm hữu của mỗi người là quá lớn, thứ tình yêu cao cả chỉ còn lắng đọng trong những câu chuyện ‘xưa’ và những bài hát; vì thế, với những chuyện như vậy, nó chẳng trách Ken, chỉ có thể cười nhạt ~

Suy đi xét lại, Ken đáng trách nhưng cũng đáng thương, Ken là tuýp người ít chia sẻ chuyện riêng của mình cho người khác nghe, hầu như những gì đã xảy ra Ken đều để trong lòng, tự mình gánh vác, Ken thường để nỗi đau lại thật nhiều ... thật nhiều ... nhiều đến mức tâm tư như một thùng thư đầy kín những bức thư, chỉ có khi đó, Ken mới tìm đến hẩn tâm sự, mỗi lần tâm sự đều say khướt, thật rất hiếm trường hợp Ken chia sẻ cảm xúc bản thân trong trường hợp tên đó tỉnh táo, thế nên những nỗi đau đó, ai có thể thấu cho Ken ? Những bức hình 17 của Pj mà Ken từng chụp, thật sự thì bản gốc của nó đã được xóa đi ngay sau đó, những thứ mà Pj thấy được sau này là bản sao duy nhất còn tồn tại ! Rồi những lần vờ nhỏ quá trốn hay đã đưa ra những ‘lời cảnh cáo’ thì cả đêm đó Ken sẽ không ngủ được, Ken thức để suy nghĩ về những gì bản thân đã làm ! Cả lần Pj bị những kẻ khốn kia giả trò đồi trụy, trong lòng Ken lúc đó như có một ngọn lửa bùng cháy, chỉ trách bản thân không thể đánh bọn chúng đến chết cũng như không thể chặt đứt những bàn tay dơ bẩn đó, Ken đã phải kiềm chế cơn thịnh nộ của mình. Cả lần tại bữa tiệc tại nhà, đúng là ban đầu Ken có ý định khiến nhỏ bị bẽ mặt trước mọi người nhưng khi thấy 2 mẹ con đó buông những lời mỉa mai, châm biếm, thấy cả sự tổn thương sâu sắc và niềm hoang mang hiện diện trong đôi mắt người con gái đang đứng kế bên thì bản thân lại cảm thấy mình có chút quá đáng ! Cả bản thân tiếp nhận sự ồn ào kia cũng như là thói quen rồi, đến khi xung quanh không còn vang vọng những âm thanh cười đùa la hét kia thì lại thấy trống vắng lạ thường ... Vốn dĩ chỉ nghĩ những biểu hiện đơn thuần của bản thân khi quan tâm tới ‘con rối’ của mình chỉ là do lòng tốt còn sót lại chút ít từ con người cũ thôi, ban đầu đúng là như vậy, với những hành động và cách cư xử của Pj vào lúc đó, Ken cũng đã có những lúc trăn trở rồi tiếp sau đó sẽ là 1 loạt câu hỏi tự bản thân đặt ra nhằm tìm lấy 1 câu trả lời xác thực, nhưng lần nào cũng thế, vẫn là chút lý trí ít ỏi không thể đánh bại được những toan tính, những kế hoạch mà Ken của ‘hiện tại’ đã vạch ra, chỉ vì Ken đã quá đau nên mới trở nên như thế, là hoàn cảnh khiến người ta thay đổi, ngày xưa tên đó hay giúp đỡ người khác, trước khi bị phản bội, Ken là một người mẫu mực như thế, đến mức người khác nhìn vào và tự phải thốt lên kinh ngạc rằng là bạn thân nhưng sao Ken và hẩn lại tương phản nhau như thế ? Jun lạnh, hầu như chẳng ai chạm vào được, thay bạn gái như bao người, tính tình cực kỳ khó chịu, về ngoài luôn là 1 vẻ mặt điềm tĩnh, đánh nhau rất cừ và ra tay lúc nào cũng thẳng thừng ! Có lúc họ còn nghĩ có phải là Jun đã ép buộc Ken vào EVIL hay không vì khi đó trông Ken chẳng có tí gì mang vẻ ‘đàn anh’ cả ! Nhưng

sau khi mọi chuyện xảy ra, mọi người đã rất ngạc nhiên, tự hiểu rằng mọi thứ ko sai khi Ken gia nhập vào EVIL, tất cả đều rất rõ ràng ! Những sự quan tâm dành cho Pj dần dần đối với Ken như thế đó là 1 việc hiển nhiên mà tên đó phải làm !

- Har, quả là đáng thương, nghe đồn nội bộ lục đục, hóa ra là thật !

1 đám người bước ra từ phía bụi cây sau lưng, hẳn là bọn chúng đã nghe được hết câu chuyện mà Pj kể. Thái độ của nó và Pj vẫn bình thản, Pj liếc mắt nhìn đám người vừa xuất hiện rồi cùng nó đứng dậy !

Thấy 2 người bọn nó vẫn im lặng, vậy là tên đại ca tiếp tục trêu người, nếu là cả nhóm thì bọn chúng sẽ ko dám động vào nhưng huống hồ lúc này chỉ có 2 đứa nó, chẳng phải là quá thuận lợi hay sao ? Là cơ hội ngàn năm có một ! Lợi dụng cơ hội này đánh dần mặt cả đám tụi nó bằng cách ạt gục nó và Pj là xong, dù chẳng quan minh chính đại nhưng chỉ cần như thế thì các nhóm kia sẽ nhìn bọn chúng bằng cặp mắt khác, chỉ cần ráng hạ 2 đứa nó rồi chụp lại cảnh huy hoàng sau đó !

- Tao thấy thương ày, Pj à ! Mày yêu thằng Ken như vậy mà nó chẳng xem mày ra gì, vả lại mày xem – cổ tình kéo dài giọng – có đứa con gái nào tự hạ nhân phẩm của mình như mày ko ? Đến cả tình yêu và sự hy sinh mà mày dành cho nó, nó còn chẳng biết ! Tao đang nghĩ có phải ‘tem’ của mày, nó cũng ‘bóc’ rồi ko ? – cười phá lên.

- Chó hư ! Ngưng sửa lại ! – Pj trừng mắt nhìn.

- Hừ - tên đàn anh vờ như ko nghe thấy – Nghe nói có lần mày xem bị 2 thằng nó ... ko biết có phải vì nó đã chạm vào mày rồi nên Ken mới vứt thứ thừa thãi như mày đi hay ko ?

Quả thật khi cơn giận vượt quá tầm kiểm soát, tốc độ phản ứng của bạn sẽ nhanh hơn bình thường, chẳng thấy được sự di chuyển của Pj, nhỏ đã naho2 đến và đâm vào mồm tên đó khiến tên đó ngã lăn quay xuống đất, môi rỉ máu.

- Tao đã bảo mày ngưng sửa nhưng mày đúng là 1 con chó ko biết nghe lời !

Zu đứng đó quan sát, lâu lắm rồi mới thấy Pj với dáng vẻ như thế, vì bề ngoài nhỏ nhắn, lại có tính hoà đồng và thích cười nên chẳng ai nghĩ đến Pj cũng có những lúc mang dáng vẻ đáng sợ như bây giờ, cả ngôn từ cũng là những lời miệt thị và xem thường nặng nề. Pj đã tự bảo vệ mình bằng chiếc vỏ bọc mà nhỏ tự tạo nên.

- 2 con khốn tụi bây chết chắc rồi ! Lên ! – tên đại ca quát tay.

Chẳng mấy chốc nó và Pj đã bị vây kín bởi 1 vòng người.

- Zu à, thật xin lỗi vì kéo Zu vào vụ này !

- Ko có gì, lâu rồi chưa vận động !- nó nhếch môi, làm vài động tác khởi động.

Trong mắt đám người kia thì những hành động đó vô cùng xác lác.

Nó và Pj nhắm chừng có khoảng 6 thằng con trai, ko tính thằng cầm đầu, chắc hẳn là bọn chúng đang định đi đâu đó nhưng tình cờ gặp tụi nó ở đây nên tiến tới gây sự, trông đám đó ăn vận đàng hoàng và lịch sự nên bọn nó đoán như thế !

1 tên lao vào từ phía sau giữ chặt lấy Pj, vào thế, một tên có ý định tấn công Pj từ phía trước vì nhỏ đã bị giữ chặt 2 tay nhưng khi đó Pj đã nhanh chân đá mạnh vào kẻ đang tiến đến khiến tên đó bị dội ngược về phía sau, điều đó làm ảnh hưởng đến tên đứng sau lưng, kết quả là 2 tên nằm chồng lên nhau.

- Pj, cuối !

Sau lời thông báo bất ngờ của nó, Pj khom người xuống, liền sau đó là thêm 1 cú đá giáng thẳng vào mặt của tên đã giữ tay Pj từ phía sau, mặt thể thêm cả sự tấn công ko báo trước, tên đó buộc lòng phải buông Pj ra, nhưng sau đó lại có 1 tên từ phía khác chạy bổ lại gạt ngang chân khiến Pj ngã xuống 1 cái thật mạnh. Do nó bị phân tâm bởi chuyện của Pj nên tên đang tấn công nó lợi dụng điều đó đã giáng vào má nó 1 cái tát trời giáng, vô tình nó cắn trúng vào môi, tạo thành 1 vết rách nhỏ. Dù tụi nó có mang sức bền đến đâu thì đến 1 lúc nào đó cũng sẽ bị mệt, huống hồ tỉ lệ chọi là 2:6 , 2 đứa con gái với 6 thằng con trai, cứ hạ được 1 tên thì tên khác lại xông vào, đến lúc tưởng chừng như đã giải quyết xong hết thì lại có 1 đứa

ngoan cố đứng lên chống lại !, tình hình này cho thấy bọn chúng quyết tâm hạ 2 đứa nó đến cùng, vẫn còn thẳng cầm đầu đứng phai ngoài, đây là điều đáng lo ngại nhất, tên đó chỉ đứng yên quan sát, đây là nỗi lo lớn nhất của tụi nó, đám lâu la vây quanh cũng đã bòn rút hết sức 2 đứa nó, cứ cho là nó và Pj sẽ đánh bại được đám này đi nhưng khi đó thì bọn nó đã thương tích đầy mình, chẳng phải có lợi cho thẳng đang đứng phai ngoài quá sao ? Tên đó có ra tay hay ko ai biết được ! Dù thế nào thì bọn nó cũng chỉ là 2 đứa con gái !

HOÉT ... HOÉT ...

Tiếng còi bảo vệ vang lên khiến cả bọn dừng đánh, thấp thoáng từ phía xa, 1 bóng người mặc quần áo xanh đang vội vã chạy lại, dáng vẻ chậm chạp.

- Rút đi ! Đừng để dính vào, phiền phức lắm !

Sau mệnh mệnh của tên đàn anh, những đứa đang danh91 cũng dừng tay, chạy lại đỡ những kẻ đang nằm lê lết dưới đất chạy theo cùng.

- Mẹ kiếp, 2 đứa tụi bây hên thôi !

Nói rồi bọn chúng rút 1 cách nhanh chóng, đến khi bác bảo vệ chạy đến thì chỉ còn 2 đứa bọn nó đang ngồi dưới đất thở phì phò, người lấm lem.

- Các anh chị sung sức quá nhỉ ? Chẳng có gì làm nên gây chuyện đánh nhau chơi thế hả ?

- Là bọn họ gây sự với chúng tôi trước ! – Pj cau mày nhìn người bảo vệ.

- Thế mấy cô ko biết tri hô sao ? Chính những người xung quanh đã chạy đến báo cho tôi biết, mấy anh chị hay thật, dọa được họ chạy hết ! 2 người là con gái, đánh nhau trông ko hay ho chút nào hết ! Đấu lại 5, 6 thẳng như thế ko cảm thấy kì cục lắm sao ?

- ...

Thấy 2 đứa nó ko có ý trả lời, mắt hướng về xa xăm, cả người đều bị bắn hết, chưa kể đến môi nó vẫn còn những vết máu khô đọng lại, người bảo vệ khẽ thở dài.

- Vậy 2 người có bị làm sao hay ko ? Có cần đến bệnh viện kiểm tra ko ?

Nghe lời hỏi thăm, nó có chút bất ngờ nên ngược mắt lên nhìn, nãy giờ nó ko nhìn nên ko biết, hóa ra bác bảo vệ cũng sắp già rồi, nghe những lời dạy dỗ kia cứ nghĩ đây là 1 người khó tính nhưng gương mặt đó lại ẩn lên nét hiền từ và phúc hậu ! Hóa ra cái xã hội này ko vô tình như nó nghĩ, thấp thoáng đâu đó trong dòng người hối hả vẫn còn đó những người rất đặc biệt, trong mắt người bảo vệ ẩn chứa sự quan tâm chân thành chứ ko phải là những lời lẽ mang tính chất xã giao mà nó hay gặp, nở cười mỉm, gật đầu cung kính:

- Dạ, ko sao ! Cảm ơn về sự quan tâm !

Tình người hóa ra đôi khi chỉ là những lời quan tâm đơn giản như thế !

Tin tức có vẻ lan nhanh, bọn nó về đến nhà chưa bao lâu thì những cuộc gọi hay tin nhắn hỏi thăm của bọn đàn em đã đến ào ạt. Nếu bọn đàn em biết tin hần là hần cũng đã biết rồi nhỉ ? Chẳng phải nó đòi hỏi nhưng vẫn chưa nhận được lời lẽ hỏi han nào của hần ! Hay là hần bận đến mức chẳng thể có thời gain liên lạc với ai ? Có lý lắm ! Gia đình hần đang có chuyện gì mà ! Là người yêu của hần chắc hần nó được phép biết về chuyện mà hần đang gặp phải chứ !

.

Hần đang giải quyết cá nhân nên tạm thời ko biết đến những chuyện đã xảy ra bên ngoài, cũng ko hề nhận cuộc gọi từ bất kì ai, có vài đứa định đến nhà báo lại sự việc nhưng thấy hần đánh nét mặt lại chẳng ai dám hó hé nửa lời, mà cũng ko nên nói vào lúc này, theo những người đi đưa tin nhận xét như thế, vì nếu nói ko khéo sẽ lại xảy ra án mạng ! Hần ngồi bất động tại chiếc sofa trogn phòng khách, nhìn chằm chằm vào chiếc cầu thang lên xuống phía trước mặt. Tâm tư chưa kịp vui mừng vì kì thi trải qua thuận lợi thì đã nghe được tin động trời, sau mười mấy năm làm 1 người chồng ngoan ngoãn, giờ đây, ba hần lại mang về nhà 1 người phụ nữ khác, người này có nét trẻ hơn so với người đàn bà kia. Người đàn bà đáng thương mà ba hần luôn bảo hần phải gọi ‘mẹ’ vì ko chịu nổi cú sốc lớn như thế nên đã tự tử từ lúc mới phát hiện

nhưng may mắn được mọi người phát giác, hiện thời người đàn bà ấy đang nằm chữa trị trong bệnh viện, hắt ghét người đàn bà đó, mãi mãi ko có chuyện hắt yêu thương bà ta, nhưng khi chuyện đó xảy ra hắt lại cảm thấy tim đau nhói, bà ta làm hắt nhớ đến mẹ của mình, mẹ hắt cũng đã từng chết vì người đàn bà khác cả chồng mình, cay đắng, nhục nhã, ê chề ! Mẹ hắt đã bệnh rất nặng vào những ngày cuối đời, khi ấy hắt còn bé nên chẳng thể hiểu nổi chuyện gì, trước lúc ra đi, mẹ hắt đã ko ngừng ôm chặt hắt và luôn miệng nói ‘ xin lỗi’ . Cái kí ức đau thương luôn được hắt chôn trong lòng giờ đây sống lại, như 1 vết cứa nhức nhối ko bao giờ lành, hắt lệnh cho các bác sĩ phải cứu được người đàn bà đó cho kì được, nếu bà ta sống dậy, phải bảo đảm rằng bà ta ko thể gây bất lợi gì đến mạng sống của mình được ! Là hắt muốn bà ta phải sống, để bà ta chết là 1 sự ra đi quá nhẹ nhàng, sống để cảm nhận từng sự đau khổ mà mẹ hắt đã phải chịu, sống để cảm thấy nhục nhã như thế nào ! Cả đời phải sống trong đau khổ và tuyệt vọng ! Là hắt muốn bà ta phải trả cái giá như thế ! Kết cục của những kẻ chen ngang vào gia đình người khác ko có kết cục tốt đẹp đâu ! Gieo gì thì gặt nấy ! Từ trên cầu thang cũng có 2 bóng người choàng tay nhau đi xuống, hắt liếc mắt nhìn, rồi từ tốn đứng dậy, miệng chẳng giấu nổi nụ cười giễu cợt.

- Tôi chỉ vừa mới có cảm tình với ông nhưng ông đã tự tay phá hoại nó !

- Mấy chuyện đó ko ép buộc được đâu con trai ! – ông khề thở dài.

- Ông nghĩ gì chứ ? Ai ông cũng đùa giỡn như vậy được sao ? – hắt túm lấy cổ áo ba mình.

Ông giằng tay hắt ra, ko để ông nắm tay mình lâu hắt đã giựt tay lại. Hắt liếc mắt nhìn người kế bên, vốn ko nghĩ còn trẻ như vậy, tính ra hơn hắt 6, 7 tuổi là cùng; thấy mĩa mai thật ! Tự thấy hận bản thân vì là con của 1 người như vậy ! Hắt cuối người sát vào gương mặt cô gái đó, nhếch môi nhẹ, từ tốn hỏi:

- Cô đã nhận bao nhiêu tiền từ ông ta ? Trẻ đẹp như cô mà lại chấp nhận 1 người hơn mình cả chục tuổi sao ?

Người đó chỉ cắn môi, uất ức nhìn hắt, hắt lại cuối sát mặt xuống, mang ý trêu đùa.

- Nếu quen tôi thì thế nào ? Cái gì tôi cũng hơn !

Người con gái đó có vẻ ngạc nhiên xen lẫn vài tia khiêu khích, cô ta vốn chẳng phải lại đàn ông gì.

- Nói gì thế hả thằng ranh ?

Ba hắt thở hồng hộc vì kiềm nén cơn tức, đấm hắt 1 cái thật mạnh khiến hắt ngã xuống sô pha, nó chỉ vừa mới đến, nghe những người làm bảo tình hình trong nhà căn nên nó hốt hải chạy vào, chẳng biết tại sao ba hắt lại đấm hắt, chỉ là khi vừa bước vào nó đã thấy như vậy lên chạy lại đỡ. Ngược lên nhìn thấy ba hắt với cô gái trẻ kế bên, dường như nó hiểu ra 1 chút vấn đề, còn cô gái đó nhìn nó với vẻ tò mò và khó hiểu. Hắt liếc sang người con gái đó, hỏi với vẻ trêu người .

- Thế ông ta có thể hôn cô như thế này ko ?

Warning: 15

Vừa dứt lời là hắt đã nâng cằm nó lên và hôn ngẫu nhiên vào đôi môi khép hờ kia, nó chẳng thể biết chuyện gì vừa xảy ra, hắt hết mút cánh môi trên rồi đến cánh môi dưới của nó, tiếp sau lại trường lưỡi vào sâu tận bên trong, tiếng đánh lưỡi cứ thi thoảng mà vang lên, hắt hôn điên cuồng như thế cho đến khi nó ko thở được mà đập vào lồng ngực hắt. Ba hắt chỉ biết cuối đầu chứ ko thể nói gì đó, người con gái kia thì đứng trơ ra nhìn, có 1 vài nét căm phẫn.

- Ông ta ko làm được như thế ? Đúng ko ?

Trước mặt nó lại là hắt của những ngày mới quen, ngạo nghễ, bất cần, coi thường người khác. Những lời lẽ của hắt là sao chứ ? Sao hắt lại có thể hành động như vậy ?

- Anh đang làm trò gì ? – giọng nó trầm xuống.

- Chứng minh cho cô ta thấy ! – hắt vẫn ko nhìn nó.

Tim nó đau vì điều đó, từ leu1 nó xuất hiện, hắt chẳng màn đến sự hiện diện của nó, chẳng nhìn được các vết thương trên cơ thể nó, ánh mắt chỉ hướng về người con gái kia, biết là hắt chẳng có ý gì ngoài sự ganh ghét nhưng có cần phải lờ đi sự hiện diện của nó như thế ?

- Chúng mình để được gì ? Để cô ta đi theo anh sao ? Anh vui vì điều đó ? – nó lạc giọng.

Đến lúc này hắn mới nhìn sang nó, tia cảm tức trong đôi mắt đã dịu đi, chợt cảm thấy bản thân đã hành động ko phải đối với người con gái mà mình yêu, chỉ là hắn tức quá, những nỗi niềm về mẹ, người đàn bà kia khiến tâm trí hắn bị khuấy đảo, là hắn sai, sai khi quên mất mình còn có một cô người yêu yêu thương mình hết lòng, chẳng còn như ngày xưa để hắn làm những điều đó ... Hắn ko có ý gì khi có những lời nói và hành động đó, người ta hay nói ‘ giận quá mất khôn’ ... chỉ là hắn bị ức chế quá mức nên đã ko suy nghĩ tahu61 đáo về hành vi của mình ...

- Anh ... xin lỗi ! – hắn chạm nhẹ vào mặt nó, lúc này hắn mới nhận ra cơ thể nó có những vết sưng tím, hắn chạm vào, nhưng nó lại hất ra.

- Đừng có xem tôi là trò đùa rồi muốn làm gì trước mặt mọi người thế nào cũng được ! – nét mặt vẫn bình thản đó khiến tim hắn đau nhói, vì nước mắt nó rơi nên hắn biết nét bình thản đó chỉ là do nó cố tạo nên.

- Anh ko cố ý ! – hắn giữ lấy cánh tay nó.

- Đã nói là đừng chạm vào tôi ! – nó hét lên – Tôi ko màng đến bản thân chỉ để đến xem anh có ổn ko, vậy mà anh còn chẳng thèm nhìn đến tôi, rồi muốn xoay tôi thế nào thì xoay ! Đó giờ anh ko đối xử với tôi như vậy ! Tôi biết là anh ko ổn, anh đang đau ... nhưng vì vậy mà đối xử với tôi như vậy có bất công quá ko ? Tôi đã nghĩ cái ngu ngốc gì khi cho rằng mình đến đây giải quyết rắc rối cùng anh chứ ? – nó mím môi rồi lùi dần về sau, sau đó là quay người chạy ra khỏi cửa.

Hắn định đuổi theo nhưng bước chân khựng lại, giờ đuổi theo cũng ko làm mọi chuyện khá lên được ... Hắn đi mất sang 2 người đang đứng yên đó.

- Ông và cô – chỉ vào từng người – rút khỏi mắt tôi !

91. Chương 26.2

Hắn ngồi trầm mặc trong căn phòng 1 mình khá lâu, nghĩ đến những vết bầm sưng trên gương mặt nó, hắn chợt nhói lòng, tự nhủ ko biết nó đã mắc phải chuyện gì, định bụng gọi điện thoại hỏi thăm nó nhưng khi vừa chạm vào màn hình điện thoại thì chợt nhận ra hắn và nó hiện đang có trực trực, xem lại những cuộc gọi hắn đã đập máy và những mẩu tin nhắn được gửi đến vào ban chiều từ bọn đàn em mà hắn chưa kịp xem, hắn mới biết sơ sơ sự việc, vậy là hắn ấn gọi lại cho 1 dãy số trên màn hình.

- Nói rõ tao nghe về tin nhắn mày đã gửi ! – đầu dây bên kia vừa bắt máy thì hắn đã cất lời.

Vậy là 1 chuỗi sự việc được tường thuật lại, hắn thấy có lỗi với nó, nó bị thương như thế, dù là ko nặng nhưng đủ để đau nhức và điều đó có ảnh hưởng ko nhỏ với người con gái khi vết thương in hằn trên mặt, nó chẳng gọi điện thoại cần nhắn hay than thở với hắn như những gì mà những đứa con gái khác hay làm khi mắc phải, đó là vì nó biết hắn đang ko vui nên chẳng làm phiền, ấy vậy mà khi thấy những vết thương đó, hắn chẳng có 1 lời hỏi thăm nào, chỉ vì tức quá mà hắn đã có những hành động xúc phạm đến nó ... Hắn hỏi han về nhóm đó, rồi ban bố lực lượng, yêu cầu bọn đàn em phải xóa sổ nhóm đó ngay lập tức !

Chẳng nói chẳng rằng, hắn đứng dậy rời đi, hắn khởi động xe rồi tiến về hướng nhà nó, Sài Gòn lại mưa, những cơn mưa ào ào và xối xả như trút nước, mưa trắng xóa, giăng kín cả bầu trời, gió thét gào dữ dội, như chính nỗi lòng của hắn hiện tại ... Dừng lại ở trước cổng nhà nó, hắn đưa mắt ngược lên tầng trên, nơi mà khung cửa sổ còn sáng đèn.

Cuộc gọi đến nào của hắn cũng bị nó từ chối một cách rất nhanh chóng, hắn cứ nhấn phím gọi liên tục, nhiều đến mức sau đó chỉ có thể nghe được 1 chuỗi thông báo của tổng đài vì nó đã khóa máy. Hắn ngồi im trên xe, mắt ko rời khỏi ban công trên tầng. Được 1 lúc sau, ông quản gia bước ra khỏi nhà với chiếc ô màu đen trên tay, ánh mắt hắn di dời từ tầm cao sang ông quản gia đang tiến lại gần, hắn hạ kính nơi cửa sổ xe xuống, luồng ko khí bên ngoài lùa vào lạnh cóng phá vỡ ko khí ẩm cúng ẩm cúng trong xe, hắn bắt chợt rung mình khi cơn gió thổi vào kèm theo 1 vài giọt mưa theo hướng của gió mà tạt vào.

- Con bé nhờ tôi chuyển lời tới cậu, nó nói cậu hãy về đi !

- Ko gặp được cô ấy tôi sẽ ko về ! – hấn nắm chặt vô-lăng, mắt hướng ra màn mưa dày bên ngoài, tỏ ý ko để tâm đến lời ông quản gia vừa thông báo.

- Vậy xin thứ lỗi, tôi ko thể để cậu vào nhà được ! – ông quản gia cúi đầu kính cẩn.

Hấn tua kính xe lên trở lại, ông quản gia còn chưa kịp đoán hấn sẽ làm gì bước tiếp theo thì đã thấy hấn bước từ trên xe xuống, với cơn mưa xối xả hiện tại thì hấn đã ướt hết toàn thân vì hấn ko có một chiếc ô hay vật che mưa nào. Chiếc áo thun trắng mỏng bó sát vào cả cơ thể vì ướt, giữa màn đêm mưa bão nổi bật lên hình ảnh người con trai đang dầm mưa, tóc bết lại vào mặt làm tôn lên góc cạnh nam tính của khuôn mặt, mái tóc hung đỏ rũ xuống, những giọt nước cũng theo đó mà trượt xuống liên tục, màu đỏ chiến thắng trên mái tóc đó đã mất đi vẻ kiêu hãnh vốn có.

- Cậu ... đừng làm như thế ! – ông quản gia lúng túng.

- Tôi sẽ ko đi đâu hết ! – hấn khịt mũi.

Người quản gia im lặng nhìn hấn, ngay cả trong trường hợp này hấn vẫn ko đánh mất phong độ của bản thân, vẫn là tư thế ngẩng cao đầu, ánh mắt lạnh lùng hướng về nơi phòng nó nhưng phảng phất đâu đó trong đôi mắt là những ưu phiền, mệt mỏi; nhưng sâu hơn vẫn le lói lên sự chân thành và quyết tâm khó thay đổi; viên đá quý màu đen đính trên tai hấn phát ra tia sáng yếu ớt và mờ ảo, ko còn lấp lánh như mọi khi, màn mưa dày và những giọt mưa nặng hạt vốn ko thể làm lưu mờ đi ánh sáng của nó. Dù tất cả là thế, mọi thứ trông có vẻ tệ: quần áo ướt sũng, tóc tai ko còn giữ nguyên nếp mà rũ xuống che cả mặt, chính vì thế hấn đã dùng tay vuốt ngược về phía sau, nếu có đám con gái ở đây, chắc hấn phải dùng điện thoại chụp lại cảnh tượng này, mái tóc vuốt ngược về sau càng làm hấn thêm phần lịch lãm dù là đang ướt sũng ... tất cả, tất cả như hòa vào nhau tạo nên khung cảnh thật đẹp !

Phong Thiên Vũ – gió mưa của trời ... bản tính của hấn cũng phần nào như cái tên mà hấn mang, ngông cuồng, lạnh giá, dữ dội và sẵn sàng cuốn phăng mọi thứ khi bản thân đang trong cơn thịnh nộ, chẳng hề quan tâm tới bất kì điều gì ... Quang cảnh thưa thớt, hấn đứng đó trông trơ trọi và nhỏ bé so với thiên nhiên. Cơn lạnh bắt đầu thấm vào người khiến cả cơ thể hấn run lên, môi chuyển sang tím tái ...

- Zu à ... – ông quản gia ngập ngừng qua điện thoại.

-

- Nhưng mưa rất to và ko có dấu hiệu nào cho thấy sẽ tạnh sớm đâu ... ông nghi ngại nhìn hấn khi nói điện thoại với nó.

.....

Dường như mọi thứ đều vô ích vì khi kết thúc cuộc gọi có tiếng ông quản gia khê thở dài. Kết quả thì dù có gọi hay ko thì kết quả cũng chẳng có gì thay đổi.

- Con bé cứng đầu quá ... tôi ko thể thuyết phục được ! Cậu hãy về đi !

2 nắm tay hấn nắm chặt lại, bờ môi dưới bị hấn cắn chặt để giữ cho bản thân ko run rẩy và để giữ cho bản thân đứng vững vì cơn lạnh thấu xương đang bòn rút dần khả năng chống chọi của hấn, cả tay chân cũng đã lạnh cóng cả lên đến mức tê buốt, cơ hồ ko còn cảm nhận được bất kì cảm giác nào ! Hấn đã từng nói bản thân rất ghét mưa chưa ? Hấn ko thích mưa bởi vì trời mưa khiến mọi thứ trở nên ẩm ướt, dù là sau mưa vạn vật được tắm gội nhưng hấn thấy khó chịu mỗi khi trời mưa, mưa làm cản trở mọi lịch trình và kế hoạch của hấn, chưa kể đến nếu mắc mưa thì bản thân sẽ trở nên ướt sũng, mọi thứ đều ướt át thật khó chịu, còn lý do sâu xa hơn là hấn cảm thương cho những người ko nhà cửa, mưa thế này chỉ khiến những con người vô gia cư đó khổ cực thêm mà thôi, họ sẽ bị lạnh ... con người quá yếu đuối chẳng thể nào đấu tranh với những thời tiết khắc nghiệt như thế ! Thế mà giờ đây hấn đang đứng dưới mưa ... đứng dưới mưa quá lâu khiến hấn run rẩy ... đó là 1 trong những lý do vì sao hấn ko thích mưa nhiều như vậy, run rẩy ... có phải là yếu đuối quá hay ko ? Như thế cũng như hấn ghét cái tên của mình, thỉnh thoảng cũng có khi hấn ghét chính bản thân, lúc chưa gặp nó, cuộc sống đối với hấn đơn thuần chỉ là tồn tại, mỗi ngày vào trường ngoại trừ học và chọc phá thầy cô ra thì nói tiếp là những cuộc ẩu đả, chỉ vì gia thế hấn quá lớn nên chẳng ai trong trường dám sờ rờ vào, điều đó khiến hấn ngông cuồng càng ngông cuồng hơn, ngạo mạn càng ngạo

mạnh hơn ~ Dù là thế, cũng có những lúc hắn tự hỏi bản thân được sinh ra làm gì để rồi phải sống 1 cuộc đời khổ sở như vậy ! Hắn cũng có những lúc hành động dại dột bằng những trò tự hành hạ chính mình, đã có lúc hắn tự mở lối thoát cho bản thân bằng cách uống cả chục viên thuốc ngủ, cũng may là được mang vào viện kịp thời ! Kể từ lúc hắn tỉnh lại thì con người hắn bắt đầu thay đổi, hắn ko còn phá phách nữa nhưng có chiều hướng tiêu cực hơn, tính cách trầm mặt và băng lãnh dần ... hắn ép buộc bản thân lúc nào cũng phải ngẩng cao đầu và tự cho phép bản thân được quyền chà đạp lên mọi thứ để tồn tại, tự cho phép mình buông nụ cười giấu cột và châm biếm đối với xung quanh, hắn ko cho phép bản thân gục ngã hay buông xuôi thêm lần nào nữa dù cho cuộc sống có khắc nghiệt hay k.hốn n.ạn đến mức nào đi nữa ! Vì hắn chết hụt nghĩa là ông trời muốn hắn phải sống và bước tiếp !

Đứng đó gần 1 tiếng đồng hồ, có vẻ như ko trụ nổi nữa nên hắn ngồi gục xuống, kê đầu lên đầu gối thở mạnh. Rồi sau đó hắn ko cảm thấy giọt mưa nào rơi trúng mình nữa dù là xung quanh vẫn vang vọng tiếng mưa, bất giác ngẩng đầu lên thấy người con gái mình đã vô tình làm tổn thương đang đứng che ô ỳnh, trong lòng dấy lên cảm xúc nghẹn ngào khó diễn đạt ... chỉ là cảm thấy bản thân thật đáng trách !

- Zu ? – hắn đứng dậy, có chút chao đảo ...

- Về đi ... – nó quay lưng lại.

- Anh xin lỗi ...

- Xin lỗi ? Được gì hm ? – nó quay lại mỉm cười nhìn hắn, nụ cười đó khiến tim hắn đau nhói.

- Là tôi sai ... – ngay cả can đảm nắm giữ cánh tay nó hắn cũng ko còn.

Đúng rồi, xin lỗi được gì chứ, nếu mọi vấn đề đều được giải quyết bằng 2 từ đó thì ko cần pháp luật nữa, hắn từng rất ghét 2 từ đó còn gì ... đó là câu nói thể hiện sự bất lực của con người khi đi vào đường cùng.

- Sao chứ ? Ừ, thì anh sai ! – nó cũng ko quay đầu lại.

- Em có thể nào đừng lạnh nhạt với tôi như vậy ko ? – hắn thấp giọng, sự vô tâm của nó khiến hắn ko thở được, mưa lạnh thật, nhưng sự lạnh nhạt của nó khiến hắn sợ hơn ... Là hắn sợ !

- Đã thấu chưa ? Cái cảm giác đó ! – nó hỏi.

Câu hỏi của nó khiến hắn nhận ra bản thân mình đã có những khi quá vô tâm với nó, đôi khi hắn bận nên bỏ quên luôn cả nó, có những đêm nó ngủ quên mà giữ khư khư điện thoại trên tay, sáng dậy ko thấy tin nhắn hay cuộc gọi nào thì chợt buồn ... rồi sau đó lại tự nhủ bản thân là hắn còn nhiều việc phải giải quyết và có những việc quan trọng hơn ... Nó cũng là người, cũng là con gái, cũng có lúc yếu đuối và khoảng trời suy nghĩ riêng của mình, nó cũng biết buồn, biết đau, biết tủi thân ...

- Tôi có thể thông cảm và hiểu chuyện ... 1 ngày ko gặp nhau, ko tin nhắn, ko điện thoại, ko hỏi thăm; kể cả có những lúc tin nhắn gửi đi mà ko nhận được tin hồi âm nào, hay là có gọi vì lo lắng cũng chỉ nhận được những tiếng tút tút vô tận ... tôi ko trách gì cả, cũng ko hề than vãn ... Nhưng có thể nào cả sự có mặt của tôi cũng ko quan tâm ? Tôi ko biết có bao giờ anh lo lắng cho tôi nhiều như vậy ko, lo đến mức chẳng thể làm gì được? Có bao giờ anh nhớ và trong giây phút nào đó khao khát được thấy tôi ko ? Tôi tự hỏi có lúc nào trong anh tôi thực sự quan trọng?

Sẽ là dối lòng khi em chẳng ngại âu lo,

Lo em sẽ mất anh trong lúc yêu thương nhất.

Vì tình yêu mong manh,tay em quá yếu mềm.

Người yêu ơi,anh có biết?

Em yêu anh hơn thế,nhiều hơn lời em vẫn nói.

Để bên anh em đánh đổi tất cả bình yên

Đêm buông xuôi vì cô đơn,còn riêng em cứ ngẩn ngơ

Có khi nào ta xa rời...

Anh đưa em theo với, cầm tay em và đưa lối,
Đến nơi đâu em có thể bên anh trọn đời,
Nơi thương yêu không phôi phai, được bên nhau mỗi sớm mai.
Quá xa xôi không, anh ơi
Nơi thương yêu không phôi phai, được bên nhau mỗi sớm mai.
Biết không anh ,em yêu anh... ‘

(Có khi nào rời xa – Bích Phương)

Vì hấn là 1 tên con trai hoàn hảo trong mắt những đứa con gái nên cũng có lúc nó sợ đánh mất đi người con trai mình yêu ... Đúng, đánh đổi tất cả bình yên để được bên cạnh hấn, dấn thân vào con đường đầy nguy hiểm này ! Bao nhiêu đó, có thấu được ?

- Thực sự quan trọng ... – hấn khẳng định.

- Ko nhất thiết phải trả lời tôi biết đâu !

Nói rồi nó xoay người đi vào nhà, nó đưa hấn cho chiếc ô mình đang cầm, bản thân che một ô khác đã mang ra ban đầu, hấn đứng trơ ra nhìn nó cho đến khi nó khuất đi sau cánh cửa đó ! Hấn chợt nhận ra nhiều thứ, bản thân hấn đã quá vô tâm và đánh mất đi nhiều điều ! Yêu thương ko phải chỉ gặp mặt nhau là đủ, phải có sự quan tâm dành cho nhau nữa ! Là bản thân đã quá vô tâm khi cho rằng người mình yêu sẽ thông cảm được hết mọi thứ để rồi có những khi bỏ mặc người đó với nỗi nhớ ngút ngàn!

Hấn lẳng lặng vào xe rồi chạy về ... Nó nói đúng, những cảm xúc của nó, hấn ko biết gì cả, đã có lúc hấn quên rằng người con gái hấn yêu thật ra ko cứng rắn như những gì mà cô ta cố tạo dựng ! Hấn nên tự kiểm điểm lại mình !

Nó đứng trên tầng, trông theo chiếc xe của hấn mất hút sau màn mưa rồi mới yên tâm kéo tấm rèm cửa lại, trong lòng dấy lên nhiều cảm xúc ... Nó tự đặt ình nhiều câu hỏi ? Nó ko biết đó có phải là người con trai cùng nó đi đến hết cuộc đời hay ko ... Cả những lời nó đã vô tình phát ra trong cơn nóng giận ban nãy nữa, có phải là bản thân nó đã đòi hỏi quá đáng ?

.

Pj về đến nhà tắm rửa xong là nằm ườn trên giường, lâu rồi ko đánh đấm, giờ bị thương thật là đau quá, phải lấy lại chỗ đứng mới được, riết rồi bọn này coi thường người của Mấu Đơn quá, thấy Leader của nhóm mà cũng dám gây sự, ko như hồi trước, chỉ cần nghe đến bọn nó là chạy ko kịp rồi ... Hèn là có người bảo vệ lại chứ đảm bảo là nó và Zu sẽ ko làm lại đâu, đấm đó liều tới cùng mà, nếu ko thắng được bọn nó nhất định sẽ ko bỏ qua.

Màn hình điện thoại hiển thị một dãy số lạ, nhỏ bắt máy thì chẳng ai trả lời cả, rõ ràng là có người ở đầu dây bên kia nhưng lại im re khiến nhỏ cứ alo một hồi mà chẳng thấy động tĩnh gì.

- Ai vậy ? Đây ! Gọi mà ko nói gì à ? Rảnh tiền lắm hả ? Nhà giàu quá ko biết làm gì thì nên lấy tiền mang đi từ thiện đi ! &^%&%#

Nguyên rửa chán chê Pj cúp máy luôn cái rụp, đâu biết là ai, lỡ như người nào nghe Pj sỉ vả như thế ko chịu được lại nói ngược lại thì thế nào, nhỏ ko để bị c.hửi ngược lại đâu, thế nên tốt nhất là nói cho sướng miệng rồi nhanh tay gác máy !

- Muốn gì nữa đây ? – chuông điện thoại lại kêu, Pj nhấc máy mà ko nhìn màn hình, chưa gì đã tuông 1 tràn vì nghĩ là kẻ đó gọi lại để phản bác.

- Gì mà nóng tính vậy bà ? Nghe đồn nãy đánh lộn phải ko ? Nhóm nào ngon vậy ? Mà sao rồi ?

Hóa ra là người trong nhóm gọi hỏi thăm vậy mà làm nhỏ cứ tưởng.

- Ủ, chuyện dài lắm, nói sau đi ! Sóng nhảu rắng đây !

- Biết mà, mà còn nguyên rửa cái đứa xấu số nào được mà !

- A, nói mới nhớ, biết đuôi 456 là của ai ko ? – Pj hỏi về dãy số ban nãy.

- Số mới của thằng Ken đó ! Có gì à ?

- Thôi ko gì ! Cúp đây !

Lòng nhỏ ngập tràn thắc mắc, nếu đó là số của Ken thì Ken gọi nhỏ làm gì, coi nhỏ chết chưa à ? Chắc định nói gì hay châm biếm gì đây mà nghe nhỏ làm 1 tăng nên sợ quá mà hết dám gọi lại rồi. Chiếc điện thoại đôi nhỏ gửi trả lại cho Ken, trong chiếc điện thoại đó kèm luôn cả chiếc sim đôi nữa ! Chắc Ken cũng vứt đi rồi ! Kể cũng lạ làm thế nào mà Ken có thể biết số mới của nhỏ ? Mà xin số điện thoại làm gì chứ, có còn là gì của nhau đâu !

Ban nãy gặp Ken trong trường, cái cảm giác thấy người mình yêu thương vui đến lạ ! Ko có nhỏ thì Ken vẫn sống tốt nhỉ ? Cũng đúng, Ken bảo yêu nhỏ nhưng chắc tình cảm chưa sâu ... đủ để 1 lần thất vọng thì sẽ ko còn tình cảm nào với nhỏ nữa ! Mỗi khi buồn lại mang hình trong điện thoại ra ngắm, tất cả số hình đều là do nhỏ chụp lên Ken mà có, đủ hết mọi góc độ, tên đó nhìn ở góc độ nào cũng thấy đẹp, cứ mỗi lần xem ảnh là mặt Pj lại hiện lên vẻ hạnh phúc và môi dần ra một nụ cười rất tươi. Nhớ lại những kỉ niệm 2 người từng trải, những lần chí chóe với nhau, chợt nhớ ... có vui, có buồn ... Pj đã trầm hơn trước rất nhiều, dù là cũng hòa nhập với mọi người đó nhưng cái miệng ko còn liên tục phát ra âm thanh nữa, nó gượng và trông vô hồn ~ Tự dưng cảm thấy chẳng còn thiết tha với xung quanh nữa, xong chuyện lần này Pj sẽ dành 1 năm đi thật xa ko ấn định ngày trở về ... rời khỏi nơi đây, có một cuộc sống mới, làm một con người mới ... Một nơi mà chẳng ai biết nhỏ là ai, như thế nào, có một quá khứ ra sao. Nếu nhỏ đi Ken có buồn hay cảm thấy trống vắng ko ?

Ken thở phào nhẹ nhõm khi nhỏ đã cúp máy, còn khí thế như vậy chắc là ko sao rồi ... Ken cũng biết là lâu rồi nhỏ ko đánh đấm, chỉ sợ nhỏ ko quen rồi phải lãnh nhiều đòn ... Tại sao bản thân cứ lại lo lắng cho người con gái này nhiều đến như vậy ? Nhiều lần đã tự nhủ là phải bỏ mặc nhưng cơ hồ ko thể nào làm được !

Pj cứ mang thái độ đó với Khánh Hạ và Ken khiến tên đó ko vui tí nào, thật chứ có khi cũng chẳng biết nên đối mặt thế nào, vậy mà nhỏ cũng tỉnh bơ xem như ko có gì xảy ra ! Pj đối xử với mọi người rất bình thường, ở trước mặt mọi người cũng đối với Ken rất bình thường nhưng khi chỉ có duy nhất 2 người thì thái độ hoàn toàn khác hẳn, ko còn những nụ cười hay lời cái bướng mà thay vào đó là những cái nhếch môi chứa đầy sự cao ngạo, tính cách thì vô cùng đanh đá !

Ken bật laptop, mở lên 1 file ẩn, chứa biết bao nhiêu là hình của Pj, được thu thập từ rất nhiều nguồn, từ hồi còn bé cho tới tận ngày hôm nay ... từ bé đã nhìn thấy rất nghịch rồi ! Nhìn vào tấm hình trước mắt, Ken bất chợt giật mình ... con bé mặc váy xanh trong buổi tiệc hôm đó !

Ken đang rất chán ko biết làm gì thì bị thu hút bởi 1 tiếng hát, nhìn lên phía sân khấu cao cao thì thấy 1 con bé mặc váy màu xanh, con bé hát hay tuyệt nhưng Ken chẳng thể nhìn thấy rõ được gương mặt đó ... Rồi sau đó con bé mặc váy xanh xuất hiện kết bạn với Ken, đó là Khánh Hạ, hôm đó Pj cũng mặc váy xanh nhưng giấu lại kiểu dáng đúng là có khác nhau ! Do 2 chị em có 1 sự giống nhau ko hề nhẹ nên có phải đã có sự lầm lẫn gì rồi hay ko ? Cô bé Ken thích là cô bé hát trên sân khấu, ai mới là cô bé đó đây ? Phải hỏi lại Khánh Hạ và cả nhỏ nữa !

Bên Khánh Hạ nhưng sao Ken chẳng thấy gì cả, chỉ là 1 sự chán chường, kì thi tốt nghiệp sắp đến, Ken còn ko buồn ôn 1 chữ ! Tự nhiên lại có ý định phớt lờ mọi thứ cho trời định đoạt nhưng nếu để bị cuốn đi như vậy có phải là đã chịu thua số phận hay ko ? Đúng là Pj rất quan trọng với Ken nhưng người con gái như vậy Ken ko thể tiếp nhận được ...

Vẫn là rất đau khi nghĩ về chuyện đó !

Tại sao hạnh phúc nào cũng chỉ đến với Ken chỉ có 1 lúc, có phải ảo quá hay ko ?

‘ ...

Hạnh phúc ới hạnh phúc ...

Mây đến có 1 lúc

Cho tao 1 đồng cảm xúc.và.rồi mày hút hồn tao...

Mày cho tao bay cao

Mày cho tao lao xao

... “

(Hạnh phúc ảo – AT117)

92. Chương 26.3

Pj tỉnh dậy với cơ thể đau nhức và uể oải, tay chân như muốn rã rời, cả ngời dậy vốn là 1 việc rất đơn giản giờ đây cũng trở nên phiền nhiễu đến vô cùng. Nhìn vào chiếc đồng hồ đặt trên chiếc tủ bên cạnh, Pj thở dài ngao ngán, thời gian sao mà trôi lâu đến thế, cứ ngỡ bản thân đã ngủ được 1 giấc dài, vừa tỉnh dậy cứ nghĩ trời đã sáng nhưng hóa ra ko phải, Pj chẳng biết mình đã ngủ quên từ lúc nào, nhưng hiện tại đồng hồ chỉ mới điểm 22h hơn, quá khó để có thể ngủ thêm 1 giấc đến sáng, huống hồ Pj ko có cảm giác buồn ngủ. Chưa đến hạn thi lại, nhưng có thi thì nhỏ vẫn dư sức để hoàn thành kì thi thật tốt, kì thi chính thức cũng xong rồi, ngày mai toàn trường được nghỉ, vậy thì ko có lý gì lại ở nhà cả.1 mình trong căn nhà như vậy thật ko thoải mái chút nào, là nhà ... nhưng chẳng có hơi ấm, cũng đúng, ít nhiều nó cũng đã bị bỏ trống gần 1 năm trời, 4 bề yên ắng, chẳng có bất kì âm thanh dư thừa nào ngoài tiếng mưa va đôm đốp vào những khung cửa sổ, chính những âm thanh đó như lại khắc sâu hơn cái tĩnh mịch trong ngôi nhà này, chẳng có ai, chẳng có dấu hiệu tồn tại của bất kì điều gì ngoại trừ bản thân ra ... cô độc, bức bối, có cảm giác như bị chìm vào quên lãng trong cái xã hội ồn ào này !

Pj thật rất nhớ những tháng ngày ở nhà Ken, rất vui ... ở đó nhỏ ko chỉ có 1 mình, họ cho nhỏ cái cảm giác gọi là 1 gia đình, điều mà nhỏ luôn khao khát ... ở đó có sự quan tâm của những cô hầu gái, có những lời trêu chọc của Ken ... giờ thì ko còn gì nữa; nơi tạo cho nhỏ cảm giác ấm áp duy nhất, nơi giúp nhỏ thấy bản thân mình được yêu thương, đã ko còn cơ hội đặt chân vào ngôi nhà ấy nữa- ngôi nhà thứ 2 mà nhỏ luôn đặt trong tim mình ~

Dù là mưa đó, nhưng nhỏ vẫn đến bar, ít ra nơi đó khiến nhỏ thấy dễ chịu hơn nơi này !

Vì mưa to và kéo dài nên quán ko đông đúc như mọi khi. Từ khi nhỏ bước vào là đã thu được sự chú ý của 1 số người, có 2 ánh mắt đặc biệt hơn hẳn, 1 ánh mắt chất chứa sự đau đớn, xót xa, lắng đọng những buồn thương da diết nhưng len lỏi vẫn ánh lên những tia kiên quyết và lạnh nhạt, chỉ là dõi theo 1 chút rồi buộc ánh nhìn của mình phải chuyển đi nơi khác ... 1 ánh mắt chứa đầy sự đố kị, ganh ghét, ẩn sâu trong đó là 1 sự toan tính và đầy phần nộ khi thấy người đi cùng mình hướng ánh mắt về người con gái kia, cái nhìn chất chứa biết bao suy nghĩ ...

Nhỏ dùng 1 lớp phấn mỏng để che đi những vết thương có trên mặt; 1 nửa phần tóc trên cột lệch 1 bên cùng với phần tóc mái, cùng điểm nhấn là mái tóc dài ngang vai trông nhỏ cá tính, năng động và tràn đầy sức sống. Chiếc áo ba lỗ sọc xám hồng kẻ ngang, khoét rộng phía 2 bên cánh tay để lộ bên trong là chiếc áo ống ngắn, phía dưới là chiếc quần tuột màu đen trông bụi cực, cộng với đôi giày thể thao đen cổ cao càng khiến cho cá tính của nhỏ ko thể bị lu mờ. Cách ăn mặc chẳng hề hờ hang chút nào nhưng vẫn thu được sự chú ý của 1 khối người, chính sự ăn mặc khác lạ đó khiến nhỏ nổi bật ~ Trời mưa trút nước như thế, chắc bọn lười đó ở nhà ngủ hết rồi, và lại bọn họ cũng đã ôn thi rất miệt mài, với cái đám ham chơi hơn ham học đó để mà vượt qua được kì thi này chắc cũng phải tốn nhiều công sức lắm ! Trông nhỏ có vẻ mệt mỏi dù đã cố che đi, chẳng còn nét vui tươi như mọi khi, chưa bao giờ có cảm giác xa lạ với con người này như thế ! Khoảng cách địa lý chẳng xa, chỉ tính bằng đơn vị bước chân vậy mà chẳng thể nào bước tới được, vốn dĩ từ ban đầu mối quan hệ của họ đã có 1 bức tường ngăn cách !

- Nghe nói em gái bị đánh ? – cô tình nhấn mạnh.

Nhẹ nhàng đặt ly rượu xuống bàn, đưa tay gạt đi những giọt rượu còn đọng lại trên vành môi, cùng với thái độ có phần hờ hững được chiếu rọi bởi ánh đèn trogn bar khiến hình ảnh nhỏ lúc đó hiện lên thu hút người nhìn đến muôn phần. Nhỏ chậm rãi ngược mắt lên nhìn 2 người đang đứng trước mặt, người con gái đó khoát chặt tay người con trai bên cạnh, trên gương mặt rạng rỡ nét cười, nhưng theo Pj thấy thì điều đó

chẳng có gì tốt lành hết, liếc mắt thật nhanh qua người con trai kia, trông có vẻ miễn cưỡng khi phải bước đến bàn của nhỏ, thái độ cứ như kẻ xa lạ chưa từng quen biết, thật là dí dỏm !

- Lâu rồi mới đến nhỉ ? Hèn gì hôm nay bão dữ dội đến thế ! – Pj cười khẩy, nói chuyện cũng chẳng thèm nhìn mặt ai, chỉ hướng mắt về phía khác.

Ken bực tức đập 2 tay xuống bàn, khom sát người về phía nhỏ, lạnh giọng:

- Đừng nghĩ bản thân hay ho mà cứ hành xử ngu ngốc như thế !

- Ấy chết !- Pj vờ cuống quýt – Vô ý quá, để ly rượu đổ trúng người anh rồi ! Sao anh lại khom người xuống chứ !

Trông Ken như thể 1 ngọn lửa sắp phun trào, nếu ko có những ánh đèn của bar, hẳn sẽ thấy mặt Ken đỏ gay lên vì tức giận, Ken nắm chặt tay lại, gạt phăm ly rượu đang nằm sóng xoài trên bàn xuống đất khiến nó vỡ toang. Nhìn sâu vào mắt Ken, Pj thấy xuất hiện cả những vằn đỏ, đó là vô vàn tia giận dữ mà Ken ko để nó bùng phát ra ngoài.

- Cô nên quay trở về lớp 1 học đạo đức là vừa !

Thái độ Pj tiếp nhận câu nói đó cũng rất nhõn nhơ. Tại sao nhỏ cứ phải mang cái tư tưởng chống đối chứ ? Tại sao nhỏ lại như vậy ? Cứ mang cái biểu hiện đó ! Đâu rồi 1 người con gái của ngày xưa ?

Ken gằn giọng rồi quắc mắt nhìn nhỏ, nhìn thật lâu, chứa biết bao sự oán trách, thất vọng, đốn đau, có cả niềm oán hận; nhìn vào đôi mắt đó, Pj nhận ra mọi thứ ở thời điểm này đã ko còn là gì nữa, quá muộn để có thể hiểu ! Nếu cứ nhìn vào đôi mắt đó thêm 1 giây phút nào nữa chắc mọi cảm xúc của nhỏ cũng vỡ òa ra mất. Vậy là nhỏ chủ động đứng lên, chẳng mang thái độ cáu gắt hay khó chịu, lẳng lặng quay lưng rồi đi, dáng đi kiêu hãnh, bỏ lại tất cả mọi thứ lại phía sau, buông lơi ~ Cũng phải có lúc cho Ken nếm cái cảm giác khi thấy bóng lưng người mình yêu, Ken có cảm thấy trống trải và hụt hẫng như nhỏ đã từng ? Lần nào người trong vai đó cũng là Pj, cái cảm giác khi thấy người mình yêu quy lưng đau đốn lăm ... đau lăm ...

Warning: 16

Pj cho người ra quét dọn rồi chọn 1 vị trí ngồi khác khá gần sàn nhảy, Khánh Hạ cố tình kéo tay Ken lại 1 chiếc bàn ngay trước tầm mắt của Pj, Ken ko hề biết Pj ngồi phía sau lưng vì hiện tại Ken chẳng còn để ý tới điều gì nữa, trong lòng tên đó lúc này chất chả cả mớ cảm xúc hỗn loạn, Pj nhíu mày, thế quái nào mà chị ta cứ chằng vằng trước mặt nhỏ chứ, dù là đang trong ánh đèn mập mờ nhưng thị lực Pj vẫn chắc chắn rằng chị ta đã quay lại nhìn nhỏ và cười đều ! Rõ ràng là muốn chọc điên Pj mà, chị ta cứ ngả ngón vào Ken, tay hết quàng ở eo thì lại đặt lên cổ, cuối cùng thì màn hôn môi diễn ra sau đó, Ken ban đầu chẳng có phản ứng gì nhưng rồi cũng đáp lại 1 cách mãnh liệt, 1 tay đặt sau gáy làm điểm tựa để nụ hôn được sâu hơn, 1 tay đặt ở eo để kéo chị ta sát lại gần; nhìn vào thì cứ ngỡ đó là nụ hôn cháy bỏng nhưng thật ra là Ken đang tức và xóa hết cơn bức bối đang giày xé trog lòng mình, trông Ken như thể con thú hoang khát mồi, tay sờ soạng khắp cơ thể của người con gái đối diện, vì là quán bar nên mỗi người đều có việc riêng và nếu ko chú ý thì cũng chẳng thấy rõ ràng được ! Mồi chị ta bị Ken cắn đến rướm máu, vậy mà Ken chẳng có dấu hiệu ngừng lại, hành động của Ken khá thô bạo, những nơi tay tên đó lướt qua đều gây ra cảm giác đau, điều đó khiến chị ta thầm nguyện rửa trong lòng, nhưng khi hé mắt trông về phía Pj, thấy được nét mặt sững sờ khi nhỏ đang chăm chăm nhìn vào cả 2 thì trong lòng chị ta dấy lên 1 cảm giác hả hê vô cùng, tỏ ra mạnh mẽ sao ? Hài ! Ken dời từ môi chuyển xuống hõm cổ, nhưng ngay sau đó Pj thấy Ken dừng lại, ra là có điện thoại.

Sau khi Ken rời đi, chị ta nhõn nhơ tiến lại bàn Pj, ko khách khí mà kéo ghế ngồi chung như thể còn thân thiết như lúc trước. Có nhầm ko khi mà chị ta thấy mặt Pj có vẻ hơi ướt ? Khánh Hạ nở một nụ cười.

- ‘Phim’ hay ko ?

- Đúng là loại con gái chẳng ra gì ! – Pj nhếch môi cười khinh thường- Bảo là yêu người con trai kia vậy mà lại để cho người khác sờ soạng và xâm phạm như 1 cái máy !

- Là hi sinh vì tình yêu ! Đúng thật là trình độ thấp nên chẳng hiểu biết ! – tuy là thái độ nhỏ nhẹ nhưng giọng điệu như đang kìm nén.

- Hi sinh ? Nực cười ! Đúng là thứ tình yêu mù quáng ! Chị đã tự tay đánh mất giá trị tình yêu của chị, giá trị của bản thân mình, chị chẳng biết ở phương diện của tôi nhìn chị rẻ tiền thế nào đâu ! Để yên cho người ta làm những việc như thế, đã thế còn thỏa mãn mà hưởng ứng, thật thương cho anh người yêu của chị quá ! Đánh mất cả tình chị em keo sơn gắn bó, đáng ko ? Khinh lắm chị à ! – Pj.

- Mày !!! – chị ta đập bàn, chẳng còn nét dịu dàng giả tạo mà mọi người hay thấy nữa – Ý mày chẳng khác gì ví tao như ...

- B*cht ! – Pj nhanh chóng tiếp lời – Thứ hy sinh và tình yêu của chị thật khiến tôi ghê tởm !

- Vậy mẹ của mày trao thân cho người đàn ông lạ thì được xem là gì ? Chẳng phải mình chính là kết quả ra đời từ đó sao ? – thấy nét mặt Pj có chút thay đổi, chị ta cao hứng nói tiếp, cứ khích nhỏ thế này hẳn sẽ có thứ hay ho để xem đây, Ken đi nghe điện thoại đã lâu, chắc sắp quay trở lại rồi ! – Thế chẳng phải chỉ là thứ đáng bỏ đi sao ? Có bao giờ mày tự hỏi thứ như mày tồn tại trên đời để làm chi ko ?

- Chị ko được quyền xúc phạm mẹ tôi ! Tôi cấm chị ! Đừng quên là mẹ tôi đã thương yêu chị thế nào ! – Pj.

- Thương yêu ? Là bà ta tự trao cho tao tình thương đó thôi ! Vốn dĩ tao và mẹ tao chẳng ai ưa nổi mày và bà ta cả ! Mày phải hiểu là gia thế của mày ra sao chứ ? Bà ta đã làm những chuyện như thế, thử hỏi chấp nhận được sao ?

Pj chẳng kìm lòng được mà hất thẳng li rượu vào mặt chị ta. Giả tạo ! Hóa ra là thế ! Ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng lại trái ngược hẳn, háo ra đồng tiền có sức mạnh to lớn đến thế, phải cảm ơn nó nhỉ, vì nhờ nó mà chẳng ai dám đập gia đình của nhỏ xuống ! Sao con người cứ thích khoáy sâu mãi vào 1 vết đen của người khác ! Là người thì ai cũng phải có quá khứ của mình chứ ! Hài hước, đời chó thật !

Có 1 bàn tay giữ chặt lấy tay Pj, nắm rất chặt và còn run run.

- Sao cô cứ như thế hả ?

Pj giằng mạnh tay ra, nhỏ nhìn sang Khánh Hạ, hóa ra đây là mưu đồ của chị ta sao. Đã phòng thủ rất vững cố để bản thân ko trở nên xấu xa trong mắt Ken thêm lần nào nữa, vậy mà ... Ánh mắt Ken nhìn nhỏ như muốn thiêu rụi, cảm giác đau đớn lại trỗi dậy như chưa bao giờ mất đi ! Hiểu lầm chồng chất hiểu lầm, thì cười thôi ! Nhỏ lướt mắt trên người Khánh Hạ từ trên xuống dưới, chị ta vốn ko phải tuyp người hiền lành và có thể chịu đựng úy khuất như nét mặt và dáng vẻ mà chị ta đang cố trưng ra đâu ! Điều sai lầm nhất trên đời là coi chị ta là chị tốt và trân trọng chị ta hết mình !

- Chỉ là dạy dỗ lại người yêu của anh thôi !

‘ BỐP’

Cảm giác nóng ran lan ra từ má phải, xót xa thật, lần thứ hai Ken tát nhỏ vì người con gái này ! Hah, phải rồi, là do nhỏ cư xử hư hỏng nhỉ ? Nhưng Ken à, nếu 1 người thân của anh bị xúc phạm với những lời lẽ nặng nề thì anh có đứng yên 1 chỗ được ko ? 1 ly rượu như tét là quá nhẹ nhàng rồi, Pj còn muốn nhiều hơn thế, chỉ muốn vả vào mặt chị ta đến khi sưng tấy cả lên mới hả được cơn tức này !

- Cứ như thế được gì chứ ? Tôi yêu cô nhưng càng ngày cô càng làm tôi thấy sợ - Ken hờ hững.

Pj hừ lạnh rồi đi chen ngang giữa hai người họ tiến về sàn nhảy, đụng trúng vai Ken 1 cái thật mạnh. Sợ sao ? Người nhỏ yêu bảo là sợ nhỏ ! Nực cười phải ko ? Nực cười đến trào cả nước mắt !

Những cái gai của con nhím cứ dài ra dài ra và sắc hơn chỉ cần lỡ tay chạm nhẹ bạn cũng có thể bị chảy máu !

Pj hào mình cùng những người đang thả bản thân theo điệu nhạc kia, hình ảnh nhỏ điên cuồng trong những giai điệu của nonstop khiến bầu ko khí trở nên náo nhiệt và thu hút được nhiều sự chú ý ! Cứ nhảy, cứ uống rượu, uống cho say để quên hết sự đời !

Lắc lư ... lắc lư ... như thế chẳng còn nỗi đau nào tồn tại ~

Nhún nhảy... nhún nhảy để mọi buồn phiền đều bị đánh rơi ~

Những vũ điệu nhỏ tạo ra trong làn nhạc sôi nổi trông thật gợi cảm và đầy khiêu khích, rồi tiếp đó nhỏ còn múa cột, thứ tài năng mà nhỏ chưa bao giờ thể hiện ọi người thấy ! Nhỏ lột phăng cả chiếc áo phía ngoài, chỉ còn lại chiếc áo ống bên trong, bầu ko khí lúc này sục sôi hơn bao giờ hết ! Cả vũ trường như điên đảo cùng Pj ! Những tiếng huýt sáo, hò hét ko ngừng vang lên ! Ko khí nóng dần lên, khác hẳn với cái lạnh giá bên ngoài ! Chính những biểu cảm trên gương mặt khi say rượu của nhỏ càng khiến ý nghĩ muốn chiếm lấy nhỏ của 1 số người dâng cao hơn. Pj đã uống rất nhiều trong lúc ở sàn nhảy, giờ thì nhỏ say khướt, từ lượng Pj vốn rất khá nhưng để khiến bản thân say đến mức này thì cũng có thể biết được lượng rượu nhỏ đã tiếp nhận ko hề nhỏ !

Kể từ lúc nhỏ bước ra sàn nhảy, Ken đã chăm chú nhìn theo, dù Khánh Hạ có cố làm trò gì thì Ken vẫn như thế, im lặng và nhìn về 1 phía ! Ken biết nhỏ đã bị tổn thương rất lớn nên mới hành xử như vậy, Ken nghĩ thế là vì trong khoảng thời gian qua, dù là mọi chuyện có tệ đi nhưng nhỏ vẫn chưa bao giờ biểu hiện như vậy, chắc hẳn đã tới giới hạn nên nhỏ mới thả trôi bản thân như thế ! Còn nhớ lúc còn ở chung, có lần Ken trêu nhỏ, bảo rằng nhỏ hãy múa cột ọi người coi, nhỏ còn bảo rằng có chết cũng ko, trông kì cục chết được, nhỏ nói mà mặt mày đỏ ửng cả lên, tếu nhưng đáng yêu ! Nhỏ còn tự vỗ ngực bảo rằng bản thân đã học qua 1 lớp múa cột nhưng cảm thấy ko hợp nên bỏ ! Tổn thương vì cái bạt tay đó hay là vì lý do nào khác ? Ko thể phủ nhận cơ thể Ken cũng nóng bừng khi nhìn Pj nhảy ! Chết tiệt ! Sao lại có thể cuốn hút đến như thế ! Vốn ko nghĩ nhỏ lại thành thạo đến như thế ! Ken cảm nhận được cổ họng mình bắt đầu khô khan. Nhìn những con sói đang chờ ăn mồi kia, Ken chỉ muốn bản thân vào vai thợ săn bắn chết những con sói kia ! Chẳng còn là gì của nhau nữa nhưng quả thật ko can tâm khi chứng kiến sự việc này ! Đáng lý nhỏ nên ý thức được bản thân mình đang gặp nguy hiểm như thế nào mà dừng ngay việc đang thực hiện !

Cứ mỗi lần Pj tựa vào thân cột tạo nên những đường uốn lượn thì phái dưới lại vang lên tiếng hò hét, số người dùng điện thoại ghi hình lại rất nhiều, cả người DJ như cũng feel vào những giai điệu của mình ! Dù là nhỏ ăn mặc rất dỗi bình thường, chỉ có chiếc áo là ngắn 1 tí nhưng vẫn dư sức đốt cháy bầu ko khí, có thể vì cách ăn mặc nửa kín nửa hở như vậy càng gợi nhiều cảm giác cho người xem !Ken thầm tạ ơn trời vì cách trưng diện của nhỏ hôm nay, nếu hôm nay nhỏ mặc váy hay những trang phục gì đại loại thế đỉnh kèm là đôi giày cao gót thì hẳn mọi chuyện sẽ ko ổn chút nào hết ...

Nhỏ kết thúc màn nhảy của mình củả mình trng sự tiếc nuối của mọi người, duy chỉ có Ken là thấy vui mừng và thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhìn dáng đi loạng choạng của nhỏ bước về phía nhà vệ sinh, nhiều con sói mon men tới gần nhưng đều bị nhỏ gạt ra, vì Pj đang là trung tâm của sự chú ý nên họ cũng ko dám làm gì quá đà !

Pj vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, khó chịu ! Xung quanh sự vật xoay vòng vòng, dường như mọi thứ đều nhân đôi nhân ba lên, người ta thường nói uống rượu vào sẽ quên hết muộn phiền, vậy tại sao Pj lại ko cảm thấy như thế mà còn cảm thấy ngược lại, mọi nỗi đau được khắc họa đến mức chân thật, những thứ bản thân luôn trốn tránh nay cũng hiện ra rõ ràng. Nhỏ mở nước đầy lavabo rồi úp mặt xuống đó, đến khi ko thở được nữa mới trôi lên, cứ như vậy mà 2 , 3 lần ... chán chê nhỏ bước ra ngoài.

- Em, đi chơi với anh ! – kẻ này đã đứng đợi ở phía ngoài từ rất lâu rồi.

- Đi ra ! Ko có hứng thú ! – giọng lè nhè, bàn tay yếu ớt đẩy ra.

Nhưng mọi thứ dường như đều vô ích, cứ đẩy tên đó càng sát vào, ép nhỏ vào sát tường, đưa mặt lại sát cơ thể ngửi lấy mùi hương phát ra từ nhỏ, điều đó càng khiến kẻ đó thấy hưng phấn thêm.

- Bỏ ra ! Ko thích đâu ! – Pj dấm uỵch uỵch vào người tên đó.

- Anh sẽ cho em 1 đêm khó quên, được ko ? – cười 1 cách xấu xa.

Kẻ đó chỉ vừa lần mò đến nút quần của Pj thì đã bị 1 lực khiến cơ thể bật ngược ra.

- Thằng khốn ! Định giở trò sao ?

Pj nghe 1 tiếng nói rất quen nhưng chẳng biết là ai nữa.

Ken lao vào đánh túi bụi, dù là kẻ đó có lay lục xin thế nào Ken cũng ko ngừng tay, mãi cho đến khi có người trong quán chạy lại can ngăn, Ken mới bắt đất dĩ mà buông ra. Đến khi quay lại tìm thì thấy Pj

ngồi co ro 1 góc, úp 2 mặt xuống đầu gối như hình hài của 1 bào thai trong bụng mẹ, cảm giác muốn che chở lại trời dậy ...

- Mình về đi anh ! Để con bé ọi người ở đây trông coi ! Trễ rồi !- Khánh Hạ cất lời, chuyện Ken vừa làm khiến chị ta ko vui.

- Em về trước đi ! Anh đưa cô ấy về nhà đã ! Chià khoá đây !

Chẳng chờ chị ta phản ứng, Ken đã nhét chìa khoá xe vào tay chị ta rồi bế sóc Pj lên tay, Pj bế nhỏ vào căn phòng riêng, quay trở lại ra ngoài tìm kiếm chiếc áo nhỏ đã cởi ra, hên là chiếc áo vẫn còn ở đó mà ko bị ai lấy đi, xem xét kĩ lưỡng rồi Ken chu đáo giúp nhỏ mặc lại chiếc áo ấy, sau đó còn cẩn trọng cởi áo khoác mình ra mà khoác lên người nhỏ. Chỗ để chìa khoá thì đã quá quen thuộc, vì vậy, lấy chìa khoá xong, tên đó chu đáo chở Pj về nhà.

Vừa công nhỏ trên vai, Ken vừa tra chìa khoá vào nhà, nhỏ đã ngủ rồi nhưng cứ nói mơ gì đó về mẹ mình, rồi than khóc, nước mắt cứ liên tục trào ra, rồi nhỏ còn bảo nhỏ đau lắm ... Ken chứng kiến mà thấy đau lòng, vẫn khó có thể tin người con gái này lại có những hành động kia ... Chỉ có thể như vậy thôi chứ chẳng thể nào hơn được, Pj như thế này, Ken lại có cảm giác nhỏ là Pj của ngày xưa ... Bước chân vào nhà, chỉ cảm thấy sự lạnh lẽo, Ken nhìn nhỏ rồi tự hỏi, chẳng lẽ từ lúc dọn về đây, ngày nào cuộc sống của nhỏ cũng như thế này sao ? Bé nhỏ trên tay thế này rồi chẳng muốn buông ra nữa ! Ken đặt nhỏ lên giường rồi bê ra 1 chậu nước nhỏ giúp nhỏ lau mặt, lau chân, lau tay ... Ken tự cho phép bản thân cùng nhỏ nằm trên 1 chiếc giường, Ken ko làm gì cả, vẫn giữ khoảng cách chừng mực, chỉ là nằm im, nhìn người con gái mà bản thân đã đặt tình yêu vào ... Rồi chẳng thể cầm lòng được mà đặt lên môi nhỏ 1 nụ hôn, 1 cái hôn nhẹ nhàng, sao đến bây giờ Ken cảm nhận được đôi môi đó lại ngọt đến như thế ! Cảm giác yên bình lại quay trở về, Ken vẫn mặc kệ, chỉ duy nhất trong đêm nay, Ken cho những cảm xúc xưa cũ tồn tại, rồi sáng nay và những ngày sau nữa, Ken sẽ quay trở lại nếp sống thường nhật, 1 cuộc sống ko có sự hiện diện của người con gái này !

‘ Yêu là đau đớn, Tình yêu chỉ toàn đau khổ.

...

Nhưng đau khổ cũng vẫn thật đẹp, giống như em vậy.

Hi vọng hóa thất vọng và ước mơ cũng chỉ là tuyệt vọng.

Càng yêu nhau lắm, càng đau khổ nhiều.

Anh cứ mộng tưởng hy vọng lần này sẽ khác

Cuối cùng, dù bao năm đã qua, chẳng có gì là ‘mãi mãi’.

...

Anh cứ ngỡ mình đã tìm được tình yêu.

...

Tâm trí anh chẳng hề thay đổi, ngay từ giây phút đầu tiên

Nhưng giờ, chỉ toàn nỗi đau, chỉ vì em

Chỉ vì giọng nói lạnh lùng của em mà anh thay đổi, mà anh cũng hờ hững

Thật khó để trở lại, giữa em và anh, xa ngày càng xa.

...

Thiếu vắng em, anh sẽ gục ngã.

Cuối cùng, thì là lỗi của ai, chẳng còn tình yêu nữa.

Trống rỗng, nhạt nhòa, có lẽ tình đôi ta chỉ còn là vậy

Cuối cùng, cuối cùng, vẫn chỉ là người xa lạ mà thôi

...

Tôi ko hề nhận ra, chỗ trống em từng ở đó, tôi tới chùng nào. ‘

(Without you – G-Dragon)

(Nguồn dịch: BBFC – Youtube)

93. Chương 26.4

Lúc Mon gọi nhỏ dậy cũng đã là 3 giờ chiều, lần này ko chỉ cơ thể đau nhức mà đầu cũng bị chung tình trạng như thế, đầu cứ bưng bưng như thế là nhịp đập của tim, thật là chỉ muốn nằm im 1 chỗ ko phải cử động gì cả ! Đây là tác hại của việc uống quá nhiều rượu mạnh.

Nhỏ vẫn đang thắc mắc tại sao bản thân lại nằm ở nhà, chẳng phải đã uống rất say và quay cuồng trong vũ điệu của nonstop sao ? Vả lại trong bar hôm qua ko có bất kì ai thân thiết hay quan hệ vượt qua mức xã giao, à ko, có Ken và Khánh Hạ đó chứ, nhưng họ chịu đưa nhỏ về sao ? Chẳng có lý do gì, chẳng phải cứ cho nhỏ ngủ ở đó là được sao, phòng vốn dĩ ko thiếu mà ! Cơ thể lại mệt mỏi và khó chịu như thế, có lẽ nào ... Pj hốt hoảng lật chăn ra xem xét lại cơ thể rồi chợt thở phào nhẹ nhõm bộ đồ của ngày hôm qua vẫn còn khoác trên người; nếu lỡ có gì xảy ra chắc nhỏ sẽ đi tự tử mất, thậm tạ ơn trời, Pj tự nhủ sau này có gì cũng phải biết giới hạn mà dừng lại và ko được bê tha như thế, chẳng biết lúc say có làm gì bậy bạ ko nữa ! Nghĩ đến đó, Pj chợt rùng mình !

- Chị uống trà gừng đi này !

Mon tiến vào từ phía cửa với ly trà gừng trên tay, phía sau có cả Nan nữa ! Dạo này 2 đứa nhóc đi chung với nhau mãi cơ !

Thấy Pj ngồi dậy có chút khó khăn nên Mon chạy lại giúp, nom nhỏ hiện tại còn hơn cả bệnh nhân nữa !

- Sao 2 đứa lại ở đây ? – Pj hỏi sau khi nhấp 1 ngụm trà.

- À – Mon thốt lên – Có người nhờ ý mà !

- Ai cơ ? – Pj nhíu mày, ai mà tốt vậy.

- - Anh Ken ! – Mon nhoẻn miệng cười – Ui !!! – Mon rên khẽ.

- Người ta đã dặn là ko được nói rồi mà ! – Nan nói nhỏ, ra là cậu nhóc vừa cốc đầu con bé – A, anh ấy nói hôm qua vào bar có gặp chị, chị quậy um gì gì đó, rồi anh thấy chị say quá nên đưa về ! Dặn tụi này rảnh thì để mắt đến chị chút !

Pj thở dài, gì chứ, lại như vậy nữa rồi, sao cứ có hành động khó hiểu và mâu thuẫn nhau đến thế ! Hôm qua giữa 2 bên đã xảy ra những chuyện như thế, cảm giác nóng bên má lại râm ran trở lại, như thể cái tát chỉ mới xảy ra vài phút trước ! Vậy sao lại còn quan tâm đến người như nhỏ làm gì chứ ? Có phải đợi cho đến khi Pj ko thể suy nghĩ điều gì ngoài Ken ra thì mới vừa lòng ko ?

Anh muốn người con gái này quấn quanh những suy nghĩ về anh đến bao giờ nữa ?

Oh, mà nói vậy thì Khánh Hạ ngoan ngoãn đến mức đồng ý để Ken đưa nhỏ về sao ? Còn nữa, quậy um, ý gì chứ ? Vẫn là muốn biết bản thân khi say đã làm những gì !

- À, anh Ken nhờ tụi em đưa cái này cho chị !

Pj đặt dấu chấm hỏi to đùng về chiếc đĩa mà Nan đang cầm, đĩa của Ken sao, nó chứa nội dung gì ấy nhỉ ? Bản thân ko khỏi liên tưởng đến những tấm hình trước đây Ken đã chụp nhỏ, ko lẽ chiếc đĩa này cũng chứa nội dung uy hiếp gì sao ?

- Cảm ơn em ! – Pj nhận chiếc đĩa trên tay Nan rồi nhìn chăm chú vào nó cả 1 lúc.

- Ăn gì ko ? Tôi đi mua giúp chị ? – Nan ngỏ ý, cậu nhóc nghĩ hẳn Pj đã đói lắm rồi.

- Vậy làm phiền rồi, chị muốn ăn cháo, ra khỏi nhà em cứ đi thẳng, phía góc trái ngã tư có cái tiệm ý !

Đến khi Nan đi khuất Pj mới cất lời:

- Khi nào em đi ?

- Em cũng ko biết ! Ba mẹ cứ im im mà lên kế hoạch ko à ! Mà từ khi Nan qua nhà nói chuyện với ba mẹ em thì cách đối xử của họ dành cho em cũng khác đi !

- Nan sao ? Lúc nào ? – ngạc nhiên tột độ - Mà thay đổi theo chiều hướng tốt hay xấu ?

- Qua vào ngày cận cuối kì thi, bữa đó ở nhà Nan ôn thi hơi lâu, nên về trễ, mấy ngày trước em hay về trễ lắm, bữa đó mẹ cũng ko vui vì đánh bài thua ý, ba về mẹ cũng làm ba 1 trận, ba tức mình quá nên cãi lại, vậy là ‘chiến tranh’ xảy ra, ai cũng tức giận vậy là ngay lúc đó em xuất hiện, giống như là ko có chỗ trút trút hết vào em vậy, ko ai cho em vào nhà hết, cho em chừa cái tật về trễ ! Vậy là em vòng lại nhà Nan xin trú 1 đêm, em thuật lại mọi chuyện cho cậu ấy nghe, nghe xong đột nhiên cậu ấy lại tức giận, chở em về nhà, sau đó có 1 cuộc nói chuyện với ba mẹ rất lâu, chẳng biết nói gì, nhưng sau đó trông ba mẹ có vẻ hơi buồn, ko khí im lặng lắm, hình như ba với mẹ định nói với em gì đó nhưng ko nói ! Kể từ hôm đó thì mẹ qan tâm em ko còn theo kiểu ‘đáng sợ’ như trước nữa, cũng ít bài bạc hơn, thường xuyên vào bếp ! Ba cũng hạn chế ra ngoài ! – Mon kể mà nụ cười cũng rộng tới cả mang tai.

Nghe con bé kể mà môi Pj nở nụ cười hài lòng, thằng nhóc đó coi vậy mà biết suy nghĩ và được việc ghê ! Chưa bao giờ nghe Nan nói lý nhưng qua sự việc này, khả năng giao tiếp và ứng xử của Nan cũng ko vừa đâu !

Thật ra thì Nan học văn rất khá. Vốn dĩ trong tương lai cậu nhóc muốn làm 1 luật sư, cậu nhóc cãi lý rất hay, khả năng diễn đạt cũng rất khéo, chỉ là chưa bao giờ thể hiện thôi ! Có mực cười ko khi 1 sát thủ lại có 1 ước mơ làm luật sư ? Nếu Nan là 1 luật sư thì Nan tự hiểu được bản thân mình cũng là 1 người vi phạm luật nhiều đến mức ko biện hộ được ~ Biết luật mà phạm luật thì ko đáng làm luật sư nhỉ ? Cơ mà cũng có lần Ken bảo rằng, cứ theo đuổi ước mơ, nếu ko đủ tự tin vào khả năng bản thân khi bước ra xã hội thì gia đình Ken sẽ nhận cậu nhóc làm luật sư riêng đại diện cho phái Ken, chẳng biết tên đó nói thật hay đùa, làm luật sư kiêm cả sát thủ ~ Dù gì thì nhà Ken hoạt động dưới hình thức kinh doanh, cũng ko thừa nếu thuê luật sư mà ~

Chẳng điều gì ngăn cản con người ta tiến tới ước mơ của mình được, miễn là ước mơ đó ko gây hại đến ai thì sẽ được tiếp nhận thôi. Vì Nan chẳng phải thuộc tuyp người hay nói nên chẳng ai biết được Nan có khiếu ăn nói như thế ! Cậu nhóc chỉ chia sẻ ước mơ của mình với Jun và Ken, cả 2 người bọn họ cũng có suy nghĩ tại sao cậu nhóc lại thích nghề đó, trong khi trông Nan chẳng có chút tố chất nào !

- Nói vậy là đang quen hm ?

- Dạ ko ... Mỗi quan hệ cũng ko rõ ràng, mà theo em như vậy cũng được rồi ... Em cũng sắp đi rồi ! Cũng còn quá nhỏ để nghĩ xa hơn mà chị, em chỉ mới lớp 10, em nói với cậu ấy, nếu đủ kiên nhẫn thì hãy đợi sau này khi cả 2 lớn hơn 1 chút sẽ tính tiếp ! – Mon.

- Not bad ! Chị cũng thấy 2 đứa còn quá nhỏ, ở thời điểm hiện tại chỉ cần biết cả 2 đều dành tình cảm cho nhau là được rồi ! Cũng chưa chắc đó là tình cảm thật lòng, có khi chỉ là vụn dại, là nhất thời ~ Tốt hơn là cứ để thời gian trả lời thì sẽ rõ ! – Pj đồng tình.

Cả 2 nói chuyện được 1 lúc thì Nan về, dù Pj chẳng bị gì cả nhưng cứ được chăm sóc như kiểu bệnh nhân vậy !

Cả Nan và Mon đều cảm thấy trống trải và lạnh lẽo nơi nhà Pj dù là chủ nhân của nó đã cố làm cho nơi này sinh động ! Nan cũng ở 1 mình này, nhưng lúc nào nó cũng toát lên vẻ ảm cúng, có lẽ là vì diện tích ngôi nhà nhỏ hơn nhà Pj rất nhiều, cậu nhóc cũng rất hay ở nhà, ít khi nào bỏ nhà đi đâu quá lâu, hoặc là vì Nan đã ở 1 mình quá lâu, lâu đến mức cảm giác trống trải và cô độc cũng hòa dần làm 1 vào cuộc sống !

Việc nhà của nhỏ hôm nay có ‘đôi bạn nhỏ’ kia lo hết, nhỏ chỉ việc nằm ý lấy 1 chỗ mà ko nhất thiết phải động tay động chân gì, nhỏ cầm chiếc đĩa lên xem, hết quay mặt trước thì quay mặt sau, mà trong túi đựng đĩa cũng có 1 bức thư có vài nét chữ của Ken nữa.

‘ Xem đĩa rồi tự xem xét lại bản thân ! Cô nợ tôi ! ‘

Pj bều môi khi đọc xong dòng chữ kia, gì mà kiểm điểm chứ, chỉ giúp có chút xiu mà thái độ như vậy đó ! Pj ko kìm nổi tò mò nữa mà bỏ ngay chiếc đĩa vào laptop trình chiếu. Hẳn là quay bằng điện thoại, hơi mờ nhưng vẫn có thể xem được, hẳn là người cầm máy đứng rất gần với nơi xảy ra vụ việc vì Pj thấy mình hiện lên sau ống kính kia, trông ko đáng hoàng tí nào, vừa nhún nhảy vừa cầm chai rượu tu ừng ực như uống nước lã, đổ ướt hết cả nửa phần áo phía trên. Việc nuốt nước bọt cũng trở nên khó khăn khi thấy bản thân uốn lượn cùng những cây cột ngay trong chính quán bar của mình, âm thanh phát ra thật ồn ào, vậy cũng đủ biết bầu ko khí lúc đó thế nào, ko soi gương cũng đủ biết mặt Pj đã đỏ gay cả lên, mặt mặt quá, làm sao còn mặt mũi để nhìn mọi người đây a ~ Nhỏ úp mặt vào gối mà hét to, đáng ghét, sao bản thân lại có những điệu nhảy trông hư hỏng và mời gọi như thế chứ ! Ken nói nhỏ nọ Ken quả là ko sai ! Xấu hổ chết mất ! Nói vậy là Ken cũng tận mắt chứng kiến rồi, Ken sẽ nghĩ nhỏ là loại người nào đây chứ ! Nhỏ tắt ngay và luôn, lúc lấy đĩa ra chẳng suy nghĩ đắn đo mà bẻ ngay cái rụp ! Hóa ra chân bị bầm 1 mảng to như vậy là do múa cột ! Quả thật là khi say nhỏ chẳng kiểm soát được bản thân mà, ko biết bản thân có nói bậy nói bạ gì với Ken ko đây ... mà xem ra thái độ Ken như vậy chắc là nhỏ ko nói gì rồi ! Ko rõ lý do nhưng vẫn cảm thấy trên giường, chỗ kế bên, có hơi người, rất ấm nữa ... có chút quen thuộc, nhưng lại nghĩ do bản thân ảo tưởng quá nhiều nên sinh ra ảo giác !

- Cái đĩa đó ở đâu anh có ? – Pj lớn tiếng khi bên kìa có người nhắc máy- chủ nhân của số điện thoại đã gọi cho Pj nhưng ko nói gì, sau đó còn bị Pj tuôn 1 tràng vào tai.

- Trên mạng đây kìa ! Chỉ là tôi kiếm 1 cái rõ nhất rồi sent cho cô thôi !

Ken bình thần trả lời, biết ngay nhỏ sẽ có thái độ này mà, đã biết người gửi đĩa là Ken hẳn 2 người kia lại lỡ lời khai Ken ra cho nhỏ biết rồi ~ Giọng nói khàn như thế mà còn gân cổ lên mà cãi lại cũng hay quá ấy chứ, đúng là con nhím mà !

- 1 là anh hack, 2 là anh chặn lại hết cho tôi ! Ko được để người trong nhóm biết !

- Chà chà, lớn giọng dữ ! Sao tôi phải giúp cô chứ ? Chẳng phải máy tính cô cũng rành rọt lắm sao ? Đừng quên là cô đang nợ tôi đó !

- Nợ gì chứ ? Chẳng qua là anh đưa tôi về thôi mà ! – Pj.

- Nói vậy là chưa xem hết đĩa rồi !

Phía đầu dây bên đây, Pj cảm nhận được nụ cười ko bình thường của Ken đang dần hiện lên. Quái, nhỏ bẻ đôi chiếc đĩa rồi, làm sao mà xem được nữa chứ !

- Bẻ đĩa rồi ! – giọng nói có chút nhỏ nhẹ.

- Coi tới đâu rồi ? – Ken hỏi với vẻ trêu chọc.

- Ko biết ! Nhưng tắt lúc đang múa cột !

Sau đó là 1 khoảng im lặng, tiếng lách cách phát ra từ phía đầu dây bên kìa là dấu hiệu để nhận biết vẫn còn người cầm máy.

- Check mail đi ! – Ken lên tiếng sau 1 lúc im lặng.

Pj nhanh tay bấm vào hòm thư, Ken gửi đến 1 cái clip, nhỏ bấm vào xem, có lẽ đoạn ko liên quan đã được Ken cắt bỏ đi mất phần ko quan trọng rồi, xem cái đoạn ở nhà vệ sinh, Pj đã hiểu vì sao Ken lại nói là Pj nợ tên đó rồi ! Nhìn nét mặt Ken lúc đó cứ như là tức giận thật sự vậy ? Cảm xúc đó là vì có người định xâm hại tới nhỏ sao ? Trong lòng lại rối bời lên những cảm xúc ko tên, sao lại có nhiều thứ để suy nghĩ như vậy chứ ? Đã quyết định buông tay thì đừng cứ để tâm như vậy làm gì nữa ... Yêu thì yêu chứ có đến được với nhau đâu ~ Nếu ko có người can ngăn, hẳn Ken đã đánh tên đó mất mạng rồi. Cả cái cách mà Ken bế nhỏ trên tay nữa, đầy sự nâng niu và trân trọng, hóa ra Ken vẫn luôn yêu nhỏ nhiều như thế ~

Nhưng sẽ được gì ko?

Ai mà rảnh đến mức quay cả clip dài như thế chứ ! Người ta đánh nhau mà cũng ghi hình lại sao. Ngủ gật, nhỏ khóc mất rồi ! Để tránh những tiếc nắc nọ vào điện thoại, nhỏ phải bịt miệng mình lại thật chặt ! Sao cứ yếu lòng mãi như thế ! Chỉ là 1 đoạn clip thôi mà cũng khóc, chẳng có gì hay ho cả !

- Này, im re thế ?

Vẫn là 1 sự im lặng.

- Coi rồi ngủ luôn à ?

- Hừ, con mắt anh, coi như tôi nợ anh đi !

Nói rồi nhỏ cúp máy, co gối ngồi trên chiếc giường, mắt cứ dán chặt vào chiếc đĩa đã bị gãy, đã gãy rồi có dán lại chiếc đĩa cũng ko sử dụng được, có phải cũng như mối quan hệ của con người ko ? Ko là gì nữa thù đừng có chấp tìm 1 chiếc cầu bắt qua làm chi, vô ích cả thôi ! Cầu rồi cũng gãy mà mọi thứ cũng chẳng khá hơn được, phí công vô ích. Nếu muốn thì chiếc cầu đó phải được xây dựng lại từ 2 phía bên bờ, có như vậy thì mới có thể vững chãi và cứng cáp .

- Chị Pj, bị gì ạ ? – Mon tiến lại gần, thật ko ổn khi ức thấy nhỏ ngồi bó gối nhìn mãi vào cái đĩa gãy như thế, đã xảy ra chuyện gì với Ken nữa rồi sao.

- Ko có gì ! – nhỏ lại nằm vật ra giường – Có đi nhớ mang theo chiếc đĩa bỏ vào sọt rác giúp chị !

Cứ nghĩ mãi về 1 chuyện cũng chẳng có gì là tốt, nhỏ cũng chẳng ngăn bản thân nghĩ về Ken nữa, cứ để bản thân nghĩ đến, như 1 thói quen vậy, đã là thói quen thì ko còn lạ lẫm nữa, khi đó, nỗi đau của bản thân cũng sẽ thân thuộc ~ Đau quá cũng sẽ quen !

Cố quen thì sẽ nhớ.

Vậy thì cố nhớ để mà quên ~

Lý trí phải làm sao đây khi trái tim và bộ não cứ hướng về 1 người ? Lý trí đã cấm nhưng vô dụng, 2 chọi 1 ko công bằng đúng ko ? Tim nhỏ co quắp lại hằng đêm vì đau đớn, những đau đớn đó chẳng ai hiểu được, nước mắt thấm ướt gối cũng chẳng ai hay, có khi kìm lại tiếng khóc mà ko được, cứ thế mà cảm xúc vỡ òa trong ko gian, đêm khuya tĩnh lặng, ko có ai ở đây chỉ ngoại trừ bản thân, ko còn mạnh mẽ được như cái vẻ mà bản thân luôn thể hiện ! Khóc to như 1 đứa trẻ bị bỏ rơi, để rồi nghe chính tiếng khóc của mình vang vọng trong ko gian nghe thật thảm hại. Ko phải chỉ khóc riêng cho tình yêu, nhỏ ko lụy đến mức đó, nhỏ đã buông tay chứng tỏ nhỏ bỏ được, nghiện được thì sẽ cai được ... dù là rất khó và ko hề đơn giản chút nào ! Khóc vì tuổi thân, vì cảm thấy chênh vênh, lạc lõng, vì phải dồn quá nhiều bí mật trong lòng mà chẳng thể chia sẻ với ai, vì ~

Có phải kiếp trước đã mắc nợ người con trai này rất nhiều hay ko để giờ đây lại bị dẫn vật và dày vò như thế ?

- Anh Jun và chị Zu lại xảy ra chuyện nữa đó, chị biết ko ? – Mon bắt chuyện.

- Sao hm ? – cứ nghe đến trực trặc của 2 người họ là nagn1 ngấm vì Pj chẳng có chút kinh nghiệm nào trong việc hòa giải 2 tảng băng cả.

Mon ko biết rõ sự việc vì con bé cũng chỉ nghe nói lại, cũng chẳng ai biết có chuyện gì xảy ra, chỉ là thấy mối quan hệ của 2 người đó ko còn như bình thường nữa, nó có vẻ ko chú tâm và để mắt đến hần, cứ bình thần làm những việc của mình, cuộc gặp gỡ của nhóm sáng nay cho thấy rõ điều đó, nó cũng ko ngồi gần hần như bình thường ... và còn vô số điều bất thường khác. Cơ bản là thấy, biết là vậy nhưng ko ai dám hỏi cả, 2 người đó đáng sợ lắm ! Nhìn hần tiêu tụy đi hần dù là chỉ sau 1 đêm, ánh mắt đó cứ hướng vào nó, chưa bao giờ bọn đó thấy ánh mắt hần chứa nhiều cảm xúc như thế, ko còn là lạnh lùng nữa, nó phủ những tia hối hận và 1 chút bất an ... chỉ sợ người con gái đó ko còn cần mình nữa ! Đó giờ hần ko quan tâm những người đã đi qua cuộc đời của mình ngoại trừ mẹ ra, nhưng nó là trường hợp đặc biệt khiến hần lưu tâm, định mệnh cho ta gặp được người mình yêu, số phận sắp đặt trước nhưng nó có thay đổi hay ko còn phụ thuộc vào chính bản thân mình nữa ! Thì ra cảm giác im lặng của 1 người đôi khi lại có sức ảnh hưởng với bản thân như thế, cái lạnh đó còn đáng sợ hơn cả cái lạnh của nơi nhiệt độ thấp nhất thế giới !

- Nan, cậu có biết gì ko ? – Pj ngược đầu sang nhìn cậu nhóc.

- Chút chút ... chuyện là ... – Nan kể theo hiểu biết của mình, cậu nhóc biết chuyện này là nghe Ken thuật lại, cả 2 chỉ biết cười méo xẹo nhìn Jun, cổ vũ hần cố gắng lên, dính dáng đến chuyện riêng của 2 người đó thì chẳng ai biết đường giải quyết cả.

- Nếu vậy thì là Jun quá đáng thật ! Tự trọng của Zu cao lắm ! Thật ấy ! Và lại đó giờ Zu cũng chưa từng yêu ai cả, Jun là người đầu tiên ! – Pj thở dài.

Phản ứng của nó dữ dội như thế hẳn là đã phải chịu đựng rất nhiều nhưng ko nói, hẳn đã quá vô tâm và vô tình, dù là con gái có mạnh mẽ hay gái góc tới đâu, thì sâu thẳm trong tâm hồn cũng chỉ là 1 đứa con gái, cũng biết tủi thân, biết buồn, cũng nhạy cảm, chỉ là phụ thuộc vào cái cách bạn che giấu mà thôi !

- Chị Pj có cách gì kéo họ lại ko ? Như hồi trước ý ? – Mon.

- Hồi trước ? À, cái lần nhốt ở sân thượng ý hm ? Cái đó chỉ là chị muốn 2 người họ thú nhận tình cảm với nhau thôi ! Chứ 2 tảng băng đó mà có chuyện thì chị chịu rồi ...

Thật nhức đầu quá, sao cứ hết chuyện này thì lại có chuyện kia tới nhỉ ? Riết rồi mọi chuyện chồng lên nhau, chất đống, còn chưa giải quyết xong nữa là !

- Nan, hay là nói anh Jun kiên nhẫn thêm chút nữa mà năn nỉ đi ... – Mon lay cậu nhóc.

- Jun kiên nhẫn lắm rồi ý chứ, đứng ngoài mưa lâu như thế ... Anh ta vốn dĩ ko thích mưa tí nào đâu ! Chỉ cần có 1 tí nước trúng vào người anh ấy, thì anh ấy đã rất bức bối rồi ! Vậy mà ... Làm anh em lâu năm như thế, chưa bao giờ tôi thấy Ken có chút cảm xúc nào khác ngoài thờ ơ, lạnh lùng và hờ hững với mọi thứ; với tôi và Ken, cảm xúc của anh ấy cũng chưa gọi là thật sự. Mãi cho đến khi gặp chị ấy, tôi thấy trên môi anh ta cứ thoảng lên những nụ cười thích thú và có hồn ... dù là những nụ cười ấy có khi chẳng tốt đẹp, nhưng nó chẳng phải nụ cười cay đắng và ngông nghênh mà anh ta hay dùng cho đời ! Ngoại trừ ba anh ta ra, thì chẳng ai đủ khả năng để anh ta giữ bức tức trong lòng được, nhưng Zu là người đặc biệt, lần đánh nhau ‘ra mắt’ là lần đầu tiên tôi thấy anh ta có thái độ căm ghét 1 đứa con gái ra mặt như vậy, cứ nhìn bằng những tia hằn học. Cứ từng bước, từng bước ... mà tôi và Ken dần nhận ra anh ta ko còn chui vào cái vỏ của mình nữa, đã chịu hòa mình hơn với mọi người. Jun là Leader, nhưng trước đó chẳng ai dám đùa giỡn gì với Jun cả, mãi đến sau khi 2 nhóm sát nhập ko lâu, khi mà cả 2 bên bắt đầu thân thiết với nhau, phải nói chính xác hơn là từ lúc có Zu xuất hiện trong nếp sống của anh ta, thì anh ta dễ dãi hơn trước nhiều ... Quả thật là người con gái đó khiến Jun thay đổi nhiều ... Jun cũng vì người con gái đó mà bất chấp mọi thứ, gạt bỏ cả vị hôn thê do cha sắp đặt dù là ông đã dùng nhiều cách để anh ta lấy người mà ông muốn, trước đó Jun còn chẳng quan tâm đến đời sống hôn nhân của mình, cuộc sống của anh ta chẳng khác gì cây máy được lập trình sẵn cả ... Nhưng mọi thứ trở nên tốt hơn là nhờ Zu ~ Vì người con gái đó, mà anh ta đã kiên nhẫn rất nhiều ... rất nhiều ~

Nhiều đến mức chẳng ai tin được dù cho đó là sự thật !

94. Chương 27.1

Kể từ ngày xảy ra trục trặc với nó, hẳn chẳng thể tập trung quá nhiều cho việc gì, nó với hẳn vẫn gặp nhau mỗi ngày: ở nhà hẳn, ở trường, ... có khi là vài câu giao tiếp trong công việc, tuyệt nhiên ko có gì ngoài chuyện công, cứ mỗi lần hẳn có ý định đề cập gì đó thì nó lại tìm cách dời đi.

Cả quan hệ cha con của hẳn cũng xấu dần, mọi thiện cảm mới xuất hiện trong gần 1 năm nay dường như đều bị cuốn trôi đi hết, chẳng còn tồn tại bất kì điều gì tốt đẹp, vốn dĩ xây dựng một mối quan hệ vững bền rất khó nhưng để phá nó đi là 1 điều rất dễ dàng ~ Cả ba hẳn và đứa con gái kia đều khiến hẳn gai mắt, hẳn chẳng còn như ngày xưa đâu, chẳng còn khờ dại và yếu đuối đến mức nhẫn nhịn cam chịu cho qua, cũng chẳng còn phải giấu nỗi uất ức vào trong để về đêm mà trùm kín chăn khóc ko thành tiếng, tuổi thơ nực cười, hẳn đã lớn, mười mấy năm đủ để hẳn ko còn là cậu nhóc khi xưa nữa, hẳn sẽ ko để mọi chuyện diễn ra dễ dàng như thế ! Ngày nào hẳn còn tồn tại trong ngôi nhà này, thì đứa con gái kia, đừng hòng mong chờ bất kì điều gì !

- Ông ta đã bỏ mẹ tôi để theo người đàn bà kia, giờ lại bỏ người đàn bà kia để theo cô, thì 1 ngày nào đó, ông ta cũng sẽ bỏ cô để đi theo 1 người khác !

Hẳn nói khi cả 2 lướt qua nhau, cô ta nghe xong chỉ sững người lại rồi quay về phía sau nhìn bóng lưng hẳn đang đi xa dần với ánh mắt tức tối.

- Anh ... !!!

- Thế nào ? – hấn đang đi bắt giắc xoay người lại nhìn.

-

- Cóc ghẻ mà tưởng mình là thiên nga !

Hấn ‘tặng’ cô gái nụ cười chế giễu rồi quay đi, tưởng mình là ai chứ, hoang tưởng quá rồi đó. Thật là làm mất thời gian, hấn còn phải đi ‘thăm bệnh’ người nào đó nữa !

.

Vừa thấy hấn xuất hiện sau cánh cửa phòng bệnh, người đàn bà đó có vẻ rất ngạc nhiên, vốn ko nghĩ là hấn sẽ đến. Hấn từ tốn tiến lại gần chiếc giường và kéo chiếc ghế ra ngồi bên cạnh, sau khi im lặng và quan sát 1 lúc lâu, hấn mới cất lời:

- Tôi đến đây ko phải thăm bà ! – mỉm cười.

Một nụ cười nhẹ và 1 câu nói với giọng điệu hết sức nhẹ nhàng như thế cũng khiến người đàn bà đó giật bắn người, cả tia cảm động nơi đáy mắt cũng phút chốc tiêu tan.

- Vậy ... con đến làm gì ? – lời nói có chút run rẩy.

- Calm down ~ Tôi chẳng đến để hại hay thủ tiêu bà đâu !- âm thanh nhẹ bằng – Chỉ là muốn xem bà đau đến cỡ nào !

- Ý con là ...

- Mẹ tôi từng trải qua cái cảm giác đau đớn hơn bà gấp ngàn lần ! – ánh mắt lạnh băng xoáy sâu vào người đối diện – Bà ấy ra đi lúc còn rất trẻ, vẫn rất đẹp,... – giọng ngày càng nhỏ như đang hoài niệm về những gì đã qua, ngừng 1 lúc, rồi hấn nói tiếp – Cảm giác bị vứt bỏ ... có tuyệt ko ?

Hấn cười lạnh, nếu người đàn bà này ko xuất hiện thì hấn đã chẳng trở nên như ngày hôm nay, chẳng phải bà ta đã biết ba hấn đã có gia đình rồi sao, vì cớ gì mà ko từ bỏ mà chen vào phá hoại ? Vui lắm sao khi thấy gia đình người ta vì mình mà đổ vỡ ? Trong phút chốc mất đi tất cả, bị cả thế giới quay lưng lại với 2 mẹ con, chỉ có bà quản gia hiền từ là luôn bên cạnh. Rồi cả mẹ cũng đau buồn mà qua đời, có người thân cũng như ko có, chỉ có mỗi bà quản gia chăm lo, chắc vì thế mà trong lòng hấn, bà luôn chiếm vị trí rất quan trọng, bà thay mẹ giúp hấn mọi chuyện, những tình mẫu tử thì ko gì thay thế được, chính vì thế nên hấn vẫn là 1 đứa trẻ thiếu tình thương. Cả con chó to to mà hấn nuôi, cũng là bà quản gia mua tặng cho hấn.

- Tôi xin lỗi ... – lời nói nghẹn ngào.

- Xin lỗi, her – đại khái là nhếch môi- được gì ? Có mang mẹ tôi trở về ? Tôi vẫn tự hỏi có bao giờ bà cảm thấy tội lỗi ko ?

Người đàn bà đó chỉ biết cuối đầu che đi dòng nước mắt đang trào ra, bàn tay nắm chặt drap trải giường.

- Những kẻ đã cướp đi hạnh phúc của người khác và biến nó thành của mình thì chẳng có cuộc sống tốt đẹp đâu ! - hấn đứng dậy ý sắp rời đi.

Hấn đĩnh đạc quay đi, chân bắt đầu đi chuyển, bà ngẩng đầu nhìn theo, dáng lưng thẳng tắp của hấn nhòe đi trong làn nước mắt, hấn lúc nào cũng toát lên vẻ cô độc đến bi thương, cho đến khi hấn bước đến cửa phòng thì bà mới rụt rè cất tiếng:

- Nếu tôi chết ... cậu có tha thứ cho tôi ko ?

Hấn như ngẩng ra nhưng chẳng quay đầu lại, đứng im một lúc lâu rồi mới lạnh nhạt đáp lời.

- Vô ích ! Có chết hay ko cũng chẳng liên quan gì đến tôi ! Bà cũng chẳng thể làm gì bản thân được đâu, tôi muốn bà phải sống để nếm trải những đau đớn mà mình đã gây ra ! Và bị dày vò cho đến tận cuối đời !

- hấn nhấn mạnh câu cuối.

Và vậy là hấn khuất dần sau cánh cửa, ngữ điệu kiên định chẳng có chút ngữ điệu thương xót nào. Hấn nói đúng, cái giá này là bà ta tự gánh lấy, giờ thì bà đã nếm trải được cái cảm giác gọi là tuyệt vọng, những

giọt mắt đã rơi có khi là đã quá muộn màng, nước mắt cứ thế mà rơi lả chả, thấm xuống chiếc gối đang đặt trên người ngày một nhiều, là bà đã sai khi làm như vậy ! Có phải là quả báo hay ko ? Hối hận cũng chẳng thể giải quyết được gì, bao nhiêu cảm xúc, đau đớn, tuyệt vọng, cảm giác tội lỗi trào dâng, bị vứt bỏ ...

‘ Tàn dư của cuộc sống

Là vị đắng trên đôi môi hay nét buồn trên đôi mắt ? ‘

Bản thân hắn cũng xui dần, hắn ngồi lặng thinh trong xe cả 1 lúc rất lâu rồi mới nổ máy chạy đi, đã lâu rồi hắn ko viếng mẹ thì phải ?

Hắn đến mang theo bó tu-lip trắng, chỉ có khi với mẹ mình, hắn mới mang nét mặt ôn nhu đến như thế, cà người hắn tiêu tụy thấy rõ, người cũng hốc hác, có nét mệt mỏi hiện hữu rõ ràng, dạo này hắn cũng hút thuốc và uống rượu rất nhiều.

- Mẹ ! – chỉ 1 từ nhưng chất chứa cả sự bất lực và nỗi niềm ko thể thốt nên lời.

Hắn ko nói gì thêm, chỉ lặng lẽ đặt hoa lên mộ mẹ mình rồi quỳ xuống, rất lâu ... chẳng thể biết qua bao nhiêu lâu hắn mới đứng dậy nhưng đến khi vừa khom người định đứng lên thì chân đã tê buốt ko thể trụ được nữa. Dạo này hắn cứ nhớ về mẹ của mình, nhớ đến mức muốn chạm được. Có lẽ do quá nhiều áp lực nên hắn như chên vênh, thả trôi bản thân về vô hướng, cái cảm giác tội lỗi cũng ngập tràn trong hắn, những cảm giác của nó, những lời nói đó, hắn hầu như ko quên đi 1 chữ nào, lắng đọng lại, tất cả như hắn sâu vào tâm trí, nó là đứa con gái kiên cường và khép kín, vậy mà trong phút chốc lại nói với hắn về cảm giác của mình, hắn là nó đã phải chịu đựng nhiều thứ lắm, vậy mà hắn lại cứ vô tình làm tổn thương nó hết lần này đến lần khác.

- Con phải làm sao đây ?

Hắn gục đầu bên mộ mẹ mình thì thầm, gió nhẹ nổi lên làm lay lay những ngọn cỏ như thể mẹ đang ôm hắn vào lòng. Có những lúc hắn tưởng chừng như mình ko thể bước tiếp, cuộc sống quá nhiều chông gai, cuộc sống của hắn còn nhiều vết nhơ hơn hết thấy con người nào khác, 18 tuổi ~ 1 cuộc sống ko hề đẹp đẽ và bình thường như bao người, chính nó là nguồn động lực để hắn tồn tại.

Hắn bây giờ mong manh và yếu đuối đến lạ, cái xã hội này sẽ còn vùi dập và gây khó dễ cho hắn đến bao giờ. Chẳng còn xem ông ta là ba, vậy tại sao hắn lại 1 lần nữa cảm thấy đau khi ba hắn mang người con gái đó về nhà ? Người người đi qua, nhưng chẳng ai là dừng lại, họ đi mang theo cả niềm tin hắn gửi vào. Nó có sẽ như họ mà bước qua đời hắn như thế ko?

- Thật sự ko muốn mất cô ấy !- câu nói chứa đầy sự bất lực.

Hắn nói những lời đó như thể độc thoại với chính bản thân mình. Cứ mỗi lần có khúc mắt hay quá mệt mỏi với cuộc sống, hắn lại đến bên mộ mẹ mình mà nói ra những suy nghĩ, chỉ có với mẹ, thì hắn mới trở lại là Jun của ngày xưa, 1 đứa nhóc khao khát được yêu thương và quan tâm.

- Chuyện gì ? – hắn nhắc máy sau một hồi đổ chuông dài.

-

Mẹ.kiếp! Hắn cúp máy ! Con nhỏ đó lại làm ầm lên gì đấy còn bảo là bị hắn ức hiếp, giờ thì ba hắn đang cần hắn về gấp để nói rõ ràng mọi chuyện. Được lắm ! Muốn bị tống ra ngoài sớm đây ! Tốt thôi, con nhỏ đó cũng làm hắn phát ốm rồi !

Nét mặt hắn khác hẳn, cảm tưởng như Jun của mấy phút trước và hiện tại ko phải là 1, hắn lại là hắn của mọi khi, kiêu hãnh và bất cần.

- Ông tìm tôi ? – hắn ngồi phịch xuống ghế khi vừa về đến nhà, ba hắn ngồi băng ghế đối diện.

- Có phải con đã xúc phạm đến cô ta hay ko ? – ông trừng mắt.

Hắn bình thản di mắt khê nhìn đứa con gái kể bên ông rồi môi nhếch lên thành nụ cười khinh rẻ.

- Cô ta còn đủ tư cách để tôi xúc phạm sao ?

- Mày ...

- Nhân tình của ông tôi coi rẻ lắm ! Chẳng là gì trong mắt tôi đâu ! Chẳng bao giờ tôi quên ông đã đối xử với tôi như thế nào ! Tôi ko còn như ngày xưa !

Nó cũng có mặt ở nhà hần lúc này và chứng kiến câu chuyện, rõ ràng hần đã bị tổn thương ... ba hần chỉ vì người con gái đó mà ko tin hần ... những lúc hần tỏ ra bất cần nhất là những lúc hần đau đớn nhất ! Nó biết là hần đã cố tìm lại niềm tin từ ba của mình ... và giờ thì niềm tin đó đang vỡ vụn dần ~

- Ngày nào con nhỏ đó còn ở đây thì tôi sẽ ko để yên đâu ! – hần đe dọa.

- Mày dám !!!

- Đừng thách tôi ! Ông thừa biết mà ! – trái hần với thái độ tức giận của ông, hần vẫn bình thản như tờ.

Ba hần đương nhiên là tức lắm, đúng, ông thừa hiểu những điều hần nói, hần sẽ ko để yên cho cô ta đâu, sẽ làm bất cứ cái gì để cô ta biến mất khỏi căn nhà này !

Vấn đề về gia đình luôn là 1 thứ nhạy cảm với hần, bình thường cũng đừng mang chuyện gia đình ra nói, hoặc khi có ai đó nói về gia đình của họ hần đều ko hòa chung với mọi người, là vì hần thấy tự ti :) , hần chẳng sở hữu được cái tình cảm thiêng liêng đó, chẳng được hạnh phúc như người ta, cuộc sống chỉ là một chuỗi đau thương !

- Nhưng cuộc sống riêng của tao mày ko có quyền can dự !

Bất giác hần bật cười lớn.

- Cuộc sống riêng ? Ko có quyền can dự ? Thế tôi là cái chó gì vậy ? Sinh ra rồi để ông đào tạo như cái máy giết người sao ?

Ba hần im lặng, có lẽ vì trong phút tức giận ông đã lỡ lời.

Tim nó thắt lại, chưa bao giờ nó thấy tận mắt bất đồng giữa 2 người giải quyết theo kiểu trực tiếp như vậy, đương nhiên là ko ai dám trưng mắt ra mà coi, chỉ là họ lịch sự đứng vào 1 góc khuất và tỏ vẻ như ko biết gì thôi ! Cả con Gun như cũng bị hần dọa cho sợ mà cụp đuôi đứng cạnh nó !

- Giết người sao ? Cậu ta nói gì thế honey ? -cô gái ngồi bên cạnh có vẻ ngạc nhiên.

Ba hần ngớ ra chẳng biết phải giải thích thế nào, còn hần sau 1 giây bất ngờ thì bật cười khoái chí.

- Hóa ra ông ko nói gì sao ? Nếu ông vẫn kiên quyết giữ con nhỏ đó bên cạnh thì đừng trách tôi ! Tôi sẽ nói hết mọi thứ !

- Nếu nói ra thì ảnh hưởng đến tất cả mọi người ! – ba hần.

- Vào nhà đá bóc lịch thôi mà ! Tôi dư sức để bảo vệ mọi người trong tổ chức trắng án, haha, đừng coi thường con trai quá, ông chẳng biết ngoại giao tôi rộng đến mức độ nào đâu ! – hần tự tin.

Xem ra kì này ko thể ko làm theo hần. Ba hần tức đến độ gằn xanh nổi rõ trên trán.

- Hần là ông đang nguyên rửa bản thân tại sao lại sinh ra một đứa như tôi hả ? Ừ thì sinh ra tôi là sai lầm lớn nhất đó ! Ghét quá thì cứ cầm súng mà bắn nát đầu đi ! – hần.

- Đừng cứ lôi chuyện cũ ra mà trách cứ tao mãi ! – ba hần gằn giọng.

- Tôi chỉ nhắc cho ông nhớ thôi ! Tôi chẳng bao giờ quên câu nói ông đã thốt ra khi cãi nhau với mẹ đâu ! – hần cười, 1 nụ cười đầy cay đắng.

- Câu nói ? – ba hần khó hiểu.

- ‘Sinh ra nó làm chi chứ, chẳng phải lúc mấy tháng đầu đã kêu phá đi rồi sao ? ‘ ông đã nói bằng thái độ đầy nghiến, lúc đó tôi còn chẳng biết ‘nó’ là ai, ngu thật ! – hần tự nhạo báng chính mình – Chấm dứt tại đây đi, mọi chuyện tùy ông quyết định, nhưng quyết định của ông để lại hậu quả gì thì tôi ko biết đâu !

Hần nói rồi đứng thẳng dậy, bỏ lên phòng mình. Không khí im phăng phắc, những đau đớn mà hần gánh nó như đều cảm nhận được, nét mặt và thái độ hần ko ổn tí nào cả, giờ thì nó mới hiểu tại sao hần luôn có

cái ý nghĩ là bản thân ko nên tồn tại trên đời, từ lúc chưa lọt lòng đã ko được chấp nhận rồi ! Hắn đã phải tự mình trải qua mười mấy năm như thế nào ? Sống vô định và ko mục đích sao ?

Nó lên phòng hắn, cửa phòng khép hờ như mọi khi nên nó bước vào, chỉ nghe tiếng vòi sen phát ra từ bên trong phòng tắm rất mạnh, chắc là hắn lại xả nước vào người rồi ... Sau đó chẳng nghe tiếng gì nữa, rồi lại vang lên tiếng gương vỡ rất lớn, cả 2, 3 tiếng vang lên cùng lúc, hòa với cả tiếng hét bất lực của hắn nữa. Nó lo lắng chạy vụt đến phòng tắm đập mạnh cửa, rất nhanh sau đó hắn đã mở cửa ra, khi thấy nó hắn có chút sững sờ, vốn ko nghĩ nó lại xuất hiện ở đây. Nó chẳng nói gì, chỉ ngơ ngàng nhìn chiếc gương trên tường đã bị đâm bể, máu loang lổ dính khắp nơi trên bề mặt kính, cả đôi tay hắn cũng đã rướm máu, máu nhỏ giọt xuống sàn hòa lẫn với nước tạo thành 1 dịch đỏ.

- Anh làm trò điên khùng gì vậy ? – nó lớn tiếng.

- Đâm chết thằng trong gương . – hắn có ý giật tay ra.

Nó nhìn vào nỗi đau đang hiện trong mắt hắn, sao đôi mắt đẹp như vậy mà phải chứa nhiều đau thương đến như thế ?

Nó lẳng lặng kéo hắn ra ngoài, ko hỏi thêm gì nữa, khéo léo sát trùng và băng vết thương trên tay hắn lại. Trong suốt quá trình cả 2 người chỉ im lặng, nó ko hỏi cũng ko lên tiếng, hắn cũng ko nói gì chỉ để yên cho nó băng bó. Đến khi băng xong, nó xem xét thật kĩ rồi đứng dậy rời đi, cũng chẳng còn việc gì để ở lại, hắn cần yên tĩnh .

Bản thân vừa quay đi đã cảm nhận được sự ấm áp truyền lên từ phía sau, lâu lắm rồi mới cảm nhận được hơi ấm này, vòng tay ko còn kiên định như mọi khi nữa, nó chứa cả sự run rẩy. Nó ko đành lòng bỏ đi vào lúc này, sau đó quay người lại ôm nhẹ tấm lưng hắn rồi vỗ vỗ, giận thì giận mà thương thì thương ~

Hắn gục đầu lên bờ vai nó, 2 tay siết chặt lấy eo nó hơn, nó cảm thấy vai áo mình ướt ướt ... Lòng nó cũng thất lại, chẳng từ ngữ nào có thể diễn tả được nỗi đau lúc này, người con trai yêu nó trông bất cần và lạnh lùng như thế nhưng thật ra vẫn luôn khao khát được thương yêu và quan tâm, chỉ là lớp băng và cái vỏ quá dày nên chẳng ai đủ kiên nhẫn để tiến sâu hơn, dù là thế nào, có đau khổ khó khăn hay vất vả, nó cũng sẽ ko buông tay người nó đã chọn, nắm chặt cho đến khi chính miệng người đó bảo hết yêu và ko cần mình nữa !

- Xin lỗi ... tôi làm người yêu tệ nhỉ ...

Tiếng xin lỗi của hắn nghe nghẹn ngào, hắn rất chân thành khi nói ra 2 từ ‘xin lỗi’ ... nó chẳng đáp lời, chỉ có vòng tay là siết lấy hắn chặt hơn như thể nếu ko siết chặt thì hắn sẽ biến mất.

Hắn chỉ có nó là điểm tựa, duy nhất nó !

- Có 1 phi vụ rất lớn sắp tới, ngày mai chúng ta sẽ bắn bạc sau ! Ngủ ngoan !

Nó kéo chăn lên đắp cho hắn như thể hắn là 1 đứa con nít vậy, 1 tay của nó bị hắn nắm chặt đến mức ko gỡ ra được, nhìn vẻ tiêu tụy trên gương mặt hắn mà nó xao lòng, xem ra nó đã làm khó hắn rất nhiều rồi !

Trước khi đi sâu vào giấc ngủ, hắn còn mơ màng nghe được tiếng nói.

- Đừng đau đớn như thế ... tôi cũng đau ! Cũng đừng nghĩ mình sinh ra là điều sai trái, nếu ko ai cần anh thì tôi cần ! Còn nếu cả thế giới quay lưng với anh, tôi sẽ quay lưng lại với thế giới !

Hắn lại cảm nhận được sự bình yên sau bao nhiêu ngày vắng bóng, những áp lực, căng thẳng dường như đều bay biến đi hết !

Em mang màu bình yên của nắng ! Sắc vàng ấm áp và có sức lan tỏa mạnh mẽ ~ Mọi nỗi đau và lạnh giá đều được em xoa dịu và làm tan chảy ~

‘Tay em với ra, dù hai ta đứng xa

Anh đã đưa đôi tay mình cho em cầm , dìu bước em qua chông gai

Oh...Em yêu sẽ thấy là, tất cả vì yêu em đấy mà

Anh không biết nói ra sao để em có thể cảm nhận từng điều mà anh muốn

...

Baby girl, I know you're my Real Love

Em biết đã đưa anh giấc mơ em trọn vẹn, anh là Real Love

I feel your touch, I need your love...oh can you see

It's nothing hard to see

...

It's nothing can change when we're apart

Babe , I want you to stay , seeing you everyday

I need ya...

Nếu phút chốc em bước chậm lại để thấy anh luôn mỉm cười

Và nhìn mắt em hứa không rời xa

... ‘

(Real love - JustaTee ft. Kim)

p.s: trả lời thắc mắc chung: fic mình sắp end rồi :) , thế nên bạn nào hay than vãn rằng ‘fic quá dài’ hay ‘theo dõi fic nản quá’ thì yên tâm nhé ! Còn nếu cảm thấy nản quá thì cứ chờ fic end rồi vào đọc 1 lượt, ko thì click back nhé ! Thân !

95. Chương 27.2

Nhiệm vụ lần này có vẻ khá căng, theo như những gì nó nói thì bọn họ phải hóa trang thành khách và trà trộn và buổi party lớn, vấn đề chính là sau khi đột nhập được vào căn nhà ấy phải tìm được căn phòng mật chứa số hàng để hủy tất cả chỗ đó đi vì chủ nhân của nó đã phạm luật khi sở hữu được số hàng đó, đương nhiên là chỉ ba Jun nhìn ra được và với cương vị là 1 trong những kẻ có quyền lực nhất thế giới ngầm, ông sẽ ko dễ dàng để mọi chuyện diễn ra như vậy !

Thế giới ngầm vốn là nơi hỗn loạn, đầy phức tạp nhưng nó cũng có những quy luật riêng mà buộc những người thuộc thế giới đó phải tuân theo !

Cái gì cũng có luật chơi của riêng nó cả !

Và giờ đây, hắn được chọn để thực hiện nhiệm vụ đó ! Trà trộn, tìm kiếm và tiêu hủy ! Nghe thì đơn giản nhưng công cuộc để thực hiện điều đó ko đơn giản chút nào, theo như những gì thu thập được thì ngôi nhà đó rất to, cũng chẳng biết nó có căn phòng bí mật nào hay ko, chưa kể đến rằng chủ nhân của nó cũng ko phải là nhân vật đơn giản !

Hắn chẳng có chút thay đổi nào trong thái độ, trong đầu đồng thời cũng đã vạch ra được kế hoạch khá hoàn hảo, chỉ cần tìm 1 người giỏi về máy tính. Rồi còn làm vé mời giả nữa, giờ thì cần 1 tấm vé thật để nhái lại là OK, nhưng vấn đề là tấm vé đó khá bí ẩn nên có chút khó khăn. Và điều quan trọng là phải tìm ra căn phòng đó càng sớm càng tốt và phải hóa trang thế nào để ko ai có thể nhận ra 2 người họ, nếu có người nhau ra thì đó là 1 trở ngại rất lớn. Thời gian cũng bị hạn chế rất nhiều, 1 là sớm hơn khi tiết tàn, 2 là vừa đúng lúc chứ ko thể nào lỡ giờ được !

Nó đã dời khỏi phòng từ lâu nhưng hắn vẫn cứ ngồi yên trên chiếc ghế bành, 2 khuỷu tay chống lên đầu gối , phần tay tì vào cằm, ánh mắt thâm trầm khó đoán !

Ánh hoàng hôn chiếu rọi vào phòng từ chiếc cửa sổ phía sau chiếc ghế hắn đang ngồi tạo nên 1 khung cảnh ảm đạm, ánh hoàng hôn làm rực đỏ cả 1 ko gian, bầu ko khí yên tĩnh đến mức nghe được từng nhịp di chuyển của chiếc kim màu đỏ phát ra từ chiếc đồng hồ treo tường; từ bên ngoài lùa vào 1 trận gió mạnh thổi tung chiếc rèm cửa, thổi bay cả xấp giấy mà hắn quên dần lại, đến lúc ấy hắn mới từ tốn đứng dậy, đi

quanh phòng nhặt lại những tờ giấy. Những tờ giấy hần cầm như thể sắp bị vò nát, thấp thoáng trong ánh hoàng hôn làm lộ ra nét cười nhạt trên gương mặt điển trai ấy.

‘Cốc ... cốc ...’

Sau tiếng gõ cửa, xuất hiện sau đó là 1 người đàn ông chỉ quấn mỗi chiếc khăn ở nửa thân dưới. Trên mặt hần thoáng nét sững sờ khi thấy ba mình xuất hiện với bộ dạng như thế, đây là phòng làm việc mà cũng như thế được sao ? Ông ta thấy con mình thì cũng bất chợt ko biết nói gì.

Hần ko khách sáo mà bước thẳng luôn vào phòng, lơ luôn sự có mặt của người con gái đang nằm che kín chân trên băng ghế, người con gái đó thấy hần thì bất giác ngưng ngừng. Hần chỉ thờ ơ liếc qua 1 cái, cảm giác ghê tởm dần trào dâng trong người, đúng là ko có tự trọng mà !

- Tôi chẳng vòng vo nhiều ! Mission tôi đã nghe rồi, từ đây đến đó, nếu ông ko tống cổ người đó đi thì ông hãy tìm người khác làm nhiệm vụ nhé ! – hần dùng bật lửa mỗi điều thuốc trên miệng mình.

Ông ta cắn răng, xem ra nội tâm đang đấu tranh dữ dội lắm, thời gian cứ thế mà chậm chạp trôi qua, điều thuốc trên tay hần đã tàn, vậy mà ông ta vẫn ko có động tĩnh gì, hần nhếch một bên mày nhìn ông rồi cười thầm, sau đó đảo mắt nhẹ nhìn sang người con gái thì thấy cô ấy đang nhìn cả hai với ánh mắt khó hiểu. Hần dụi tắt điều thuốc, từ tốn đứng dậy tiến về phía ông.

- Thế nào ?

- Được thôi ! Tao cũng nói trước, cái này cũng như một bài kiểm tra cuối để quyết định xem mày có phải là người xứng đáng kế thừa cái ghế này ko ? Mày nói ngoại giao mày rộng, vậy mọi chuyện mày phải tự sắp xếp và tuyệt nhiên là ko được sử dụng người của mình !

- Bravo ~ Ông ko nghĩ tôi có thể sẽ gặp bất trắc sao ? Đội quân đó tinh nhuệ và chất lượng như thế, chỉ vì chuyện bé xiu này mà trở nên keo kiệt ko cho tôi mượn và coi rẻ mạng sống tôi đến mức ấy sao ? – hần cười khinh khỉnh, khắp gian phòng ngập mùi thuốc lá, chúng xông vào mũi tạo nên cảm giác đắng chát nơi cổ họng, nhưng có lẽ ko đáng bằng những thứ hần vừa nhận ra

- Ko ! Chuyện ko dùng người của mình thì vốn dĩ đó là quy tắc bất dịch rồi, khi xưa tao cũng thế ! Trong trường hợp này, vẫn được giúp đỡ bằng cách sẽ được bậc tiền bối giới thiệu cho 1 vài tay triển vọng để giúp đỡ và hỗ trợ bản thân, quan trọng là phải biết cách ăn nói để thỏa hiệp họ giúp mình. Nhưng chẳng phải mày đã nói quan hệ ngoại giao của mày rộng sao ? Vậy thì đâu còn cần đến tao !

Trước câu trả lời đó, hần hừ lạnh trong cổ họng, đúng là hần quan hệ rộng nhưng cũng ko rành mấy về những thứ có liên quan đến nhiệm vụ, các mối quan hệ của hần nhìn chung đều là những mối quan hệ sạch, họ là người chuyên ngành cấp cao, là những nhà quản trị, ngoại thương... gần đây thì cũng quen biết với 1 vài người thuộc thế giới ngầm, chưa thân thiết cũng như chưa thể điều tra hết về những người họ. Mà cũng ko bận tâm mấy, còn có Ken, có Nan, cũng như cả nhóm, bọn nó ăn chơi cũng dữ dội nên chắc hần sẽ biết vài thứ, ko ít cũng nhiều.

- Ông nên tống cổ người đó đi là vừa rồi ! Từ đây tới đó chỉ còn một tuần thôi đấy ! Cận cuối tôi thấy ko có chuyển biến gì thì mọi thứ ông chuẩn bị đi là vừa !

Hần cũng chẳng có nhả hứng ở lại, chưa kịp bước bước nào thì điện thoại lại reo lên, nhìn vào cuộc gọi từ bệnh viện, hần chợt cảm nhận được một nỗi ko lành.

Có lẽ là tin khá chấn động nhưng hần vẫn bình thản, như là việc đó đã nằm trong điều mà hần dự đoán, đã nói rất rõ ràng rồi mà bà ta còn dám hành động như thế !

- Bà ta tự tử may là phát hiện kịp, nhưng vết cắt quá sâu ở tay trái đã làm tay bà ta bị liệt ! Được thì đến !

Hần nói rồi quay đi, sao cứ thích ngoan cố như thế, hần đã nói là dù thế nào bà ta cũng đừng mong thoát khỏi cuộc sống, hần đã bố trí người trông coi rất kĩ rồi, ko ngờ chỉ vừa ko để mắt chút xiu đã xảy ra chuyện này, như vậy thì tự bà ta chuốc thêm đau đớn cho bản thân thôi, sống phần đời còn lại với nỗi đau tinh thần quá sức chịu đựng cùng với cánh tay tàn phế ! Vậy là quá đau đớn rồi ~ Vốn chỉ định cho bà ta nếm trải cái cảm giác đau đớn mà mẹ hần từng trải, nhưng giờ đây, chính bà ta lại tự gây ỉn nỗi đau thể xác. Chắc giờ đây bà ta ko còn thiết tha gì với thế gian này !

Những người đã đắc tội với hân ko ai có kết quả tốt đâu !

Môi hân lại thấp thoáng nụ cười của ác quỷ ! Đã rất lâu rồi nụ cười thỏa mãn và đáng sợ đó mới hiện ra rõ ràng như vậy ~

Chỉ còn một tuần để chuẩn bị, thời gian coi vậy mà còn rất ít, phải chạy nước rút ! Nhưng hình như hân vẫn ko có gì là vội vàng, Jun lúc nào cũng bình thản và cương quyết như thế, rất hiếm khi ánh mắt ấy biểu lộ ra cảm xúc, nhưng hiện tại nhìn vào lại thấy nó hiện rõ sự thích thú !

Hân tạt qua cửa hàng hoa mua một bó tu-lip đi viếng mộ mẹ, nếu vài ngày trước hân đến đây mang theo cảm giác đau thương, chệnh choáng thì hôm nay trông hân vô cùng hứng khởi, cả bước chân cũng sải dài thể hiện sự phấn khích !

- Mẹ ! Con nghĩ người đàn bà phá hoại gia đình chúng ta đã trả giá rồi ! Con biết mẹ sẽ ko vui – lời nói chùn xuống, nghe rất nhỏ - Nhưng con từng tự hứa với bản thân sẽ ko để yên cho những kẻ đã làm con tổn thương ! Mất đi mẹ ... là điều làm con đau đớn nhất trên đời ! – hân còn muốn nói gì đó nhưng mọi cảm xúc đều bị ứ nghẹn ở cổ.

Khung cảnh trở nên yên tĩnh, vạn vật như thể ngừng hoạt động, trời cũng đứng gió, hân nhìn vào di ảnh của mẹ mà hai tay bất giác nắm chặt lại.

Khi cảm nhận được hơi ấm phía sau lưng hân quay nhẹ người lại nhìn, nó thấy hân nhìn mình, chỉ nở nụ cười nhẹ, nó vừa biết được tin, cho tất cả những gì đã xảy ra qua những lời tâm tình của hân thì nó nghĩ hân đã đến đây, và điều đó ko hề sai chút nào !

- Dì ta cũng đã có ngày hôm nay, thù hận nên chấm dứt !

Hân im lặng ko đáp, bây giờ mới để ý nó cũng mang theo đồ cúng vái, đợi nó thấp hương xong hân lên tiếng .

- Viếng mẹ em ?

Nó gật đầu.

- Đã đến đây ko thể đi tay ko được. Dù ko phải mẹ ruột nhưng bà đã đối với em rất tốt ! – nó đi tay thật chậm trên ngôi mộ, dòng thời gian đưa nó trở về những kỉ ức về người mẹ ‘kịch bản’.

Được một lúc sau cả hai cùng dời đi, hân lái xe đưa nó về, bận đi nó gọi taxi chứ ko đi xe của mình. Hân nói nó nghe về những điều mà ba hân đã nói trước đó, nó nghe xong thì trầm ngâm suy nghĩ, có chút khó khăn, nếu ko có người ở vị trí nào đó thì phải tìm để lấp vào chỗ khuyết đó, phải nói chuyện thật khéo để thuyết phục được họ, vấn đề là thời gian cả ! Phải gấp rút !

- Anh gọi cho Ken với Nan đi, em sẽ gọi cho Pj, hân là họ sẽ giúp được mình vài thứ !

Đến khi hân lái xe về đến nhà thì những người mà hân cần đã tụ tập đông đủ, mọi việc bàn luận rất nhanh sau đó đã được diễn ra.

Hân ko nêu lên vấn đề của mình trước mà nói sơ lược về phi vụ sắp tới, từ đó đưa ra những tiêu chí cần thiết để thực hiện nhiệm vụ : một chỗ in vé giả hoàn toàn ko có gì khác với bản gốc, truy cập vào máy chủ lấy về mẫu vé cần, một thợ trang điểm cao tay, 1 hacker chuyên nghiệp hướng dẫn đường đi và phá vỡ được những bảo vệ, 1 người đi theo hỗ trợ trực tiếp, 1 toán người phụ trợ khi cấp bách và đặc biệt là các máy móc thiết bị tối tân. Đợi đến khi hân phát biểu hết ý kiến của mình thì mọi người mới lên tiếng, đầu tiên là nó.

- Kii, nhớ ko ? Thật ra thì gia thế cậu nhóc cũng ko đơn giản, đương nhiên thằng bé ko phải thuộc thế giới tội mình !

- Gia thế cậu ta ? – đó vốn là 1 câu hỏi Nan đã thắc mắc từ rất lâu, những lần điều tra đều ko thể điều tra được gì ngoài những thông tin cá nhân cơ bản, vì vốn dĩ nó đã bảo mật và đặt chế độ bảo vệ về thân thế cậu nhóc ấy.

- Là con chủ cửa hàng shop thời trang lớn nhất thành phố, tuy nhiên, 1 vài bộ phận có in tiền giả, đây là vấn đề dính líu pháp luật, dù là họ sản xuất nhưng ko có gan tung ra thị trường, phần là vì Kii ko cho phép

ba mình làm những việc phạm pháp như thế ! Tôi đã xem qua, nếu chỉ dùng mắt thường thì rất khó để nhận ra, giống đến từng mm, thế nên những tấm vé đó có thể đẹp qua được rồi !

- Nhưng liệu Kii có giúp mình ko ? Cậu ấy với Lin ... – Nan.

- Chuyện bọn họ giải quyết ổn thỏa rồi ! Với độ chai mặt và với sự quyết tâm bền bỉ, Lin bị cậu ta dọa cho sợ nên chịu tha thứ rồi ! – Pj nhanh nhẩu đáp lời.

Vốn là kẻ này ko được kẻ kia cũng ko được, Kii đã nghĩ ra một kế sách lâu dài, người ta hay bảo : đẹp trai ko bằng chai mặt ! Vậy là ngoại trừ giờ học, giờ ra chơi ra, nghỉ trưa, Kii như muốn bám trụ ở lớp cô bạn gái; lại xuất hiện thêm thói quen bám trụ trước cửa nhà Lin vào mỗi tầm chiều sau khi tan học và tối khiến ba mẹ con bé cứ nghĩ là người có ý đồ xấu rình mò nhà cửa. Khổ nỗi là cậu nhóc ko liên tục nói xin lỗi như những lần trước mà lần này nét mặt rất bình thản và nghiêm túc, dù là Lin có hỏi hay nói nặng lời, cậu nhóc vẫn cứ cười cười như những người có vấn đề về não, có khi Lin tự hỏi có phải là bản thân đã làm cho cậu nhóc trở nên bất bình thường rồi ko ! Đúng là những lối suy nghĩ của tuổi mới lớn ! Rất hồn nhiên, đáng yêu và dí dỏm. Kể cả việc học Kii cũng ko quan tâm dù là kì thi sắp tới cận kề, cũng chẳng biết Kii đã nói những gì mà giáo viên chỉ toàn tìm Lin phân nàn ! Cuối cùng Lin cũng ko chịu nổi với tình trạng hiện tại nên đành đường hoàng giáp mặt Kii thốt lên 3 chữ : tôi tha thứ.

- Còn vấn đề trang điểm theo em nghĩ cũng ko có gì khó, nhóm mình có người học về những thứ đó, trình độ dù ko chuyên nhưng tương đối cao, cô ta rất biết cách biến hóa khuôn mặt người khác trở nên khác lạ so với khuôn mặt gốc, khác lạ ko phải quá lạ nhé ! Chỉ là cá nhân em đề xuất, em hy vọng tiết kiệm được thời gian. Về những vấn đề liên quan đến máy tính, em sẽ giúp một phần như lấy mẫu vé gốc, giải pass và phá ngăn chặn của những thứ quan trọng mà anh muốn biết ! – Pj đề nghị.

- Nếu đã nói thế thì về chuyện hacker em nghĩ em giúp được ! Nhìn màn hình rồi thông báo hướng đi cho anh em đảm nhận được nhưng nếu phá bẫy điện tử thì em ko đủ tự tin, em cần trợ giúp, nếu ko phiền thì chị Pj nhé ? – Nan đảo mắt sang Pj và nhận được cái gật đầu thay cho lời đồng ý.

- Còn tao thôi hm ? Vậy tao lo về máy móc, súng ống, đạn gì gì đó hay máy nghe lén, máy liên lạc nhỏ, chip, phần mềm gián điệp, ... gì gì nữa thì cứ nói tao ! Dẫu sao thì máy móc nhà tao thuộc dạng chất lượng à ! Cũng có những thứ tao với mày cùng chế tạo công suất hoạt động cũng rất tốt, tao đã lưu trữ bản gốc và tiếp tục sản xuất ra thành nhiều cái ! Chung quy là mày ko phải lo đâu !

Vấn đề vướng mắc trong phút chốc đã được giải quyết, vốn nghĩ sẽ rất khó khăn trong việc tìm kiếm nhưng hóa ra nó dễ hơn hẳn tưởng, mọi thứ có đủ trong lần bàn luận đầu tiên, thời gian cho cuộc hội thoại nhóm diễn ra cũng chỉ gói gọn trong khoảng thời gian một tiếng.

- Okie ! Vậy 2 ngày nữa mày cho tao một vài ‘gián điệp’ nào đó nhỏ nhắn và di chuyển được, tao cần tìm hiểu ngôi nhà và tìm ra căn phòng mật. Quan trọng là nó phải cảm nhận được những thứ gây hại nặng nề mà né !

- Được thôi !

Hắn đứng dậy ra hiệu kết thúc buổi hội thoại, vậy là xem như xong, chỉ cần làm một số việc trước khi thực hiện nhiệm vụ là ổn rồi ! Xem ra ông ta coi thường hắn quá mức rồi !

Mọi người đều rời khỏi phòng, ai cũng có việc cần làm, chỉ có Ken là ở lại với hắn, lâu rồi bọn họ chưa nói chuyện nhỉ ?

Bầu ko khí im lặng kéo dài rất lâu, mỗi người đều theo đuổi sau nghĩ riêng của mình.

- Tao có vào thăm dì ... , dì hỏi tao là mày ko vào hả, nhìn tiêu tụy lắm ... – Ken thở dài.

- Tìm tao làm gì ? Kệ bà ta ! Cũng chẳng còn gì để quan tâm nữa ! – hắn có chút sững sờ nhưng rồi sau đó lại bình thường, chăm chú vào màn hình laptop.

Nói lan man một lúc, hắn hỏi Ken về vấn đề 2 người con gái mà Ken mắc phải, câu trả lời chỉ toàn sự áp úng và lúng túng đến khó hiểu.

- Nếu mày ko có tình cảm với Khánh Hạ thì giữ lại nhà làm gì ! Tổng ra ngoài để cô ta tự sinh tự diệt ! – hắn thờ ơ.

Ken lắc đầu ý nói ko khả thi, đúng là cô ta từng bỏ đi, làm Ken biến đổi thành con người của hiện tại nhưng khi về, cô ta cũng giải thích rất kĩ càng rồi, hóa ra cũng chỉ là hiểu lầm, những thứ đã qua chỉ bằng để cho nó qua luôn, huống hồ cũng đã có lúc cô ta xin Ken cho được ở nhờ đến trước khi về bên kia tiếp tục khóa học.

- Tốt từ bao giờ ? – nụ cười đầy ẩn ý – Tao thấy Khánh Hạ có chút ko ổn ...

Kan nhún vai, sao ai cũng nói như thế, trong khi Ken chẳng thấy cô ta khác chỗ nào cả ! Chắc là vì họ từng có ấn tượng ko tốt về Khánh Hạ nên đã có suy nghĩ như vậy !

- Mà có nghĩ cho Pj ko vậy ? – hần nhíu mày, có lẽ hần cũng thấy có chút bất bình.

- Có những chuyện mà ko biết được đâu ! Đời khó đoán lắm mà ạ !

Hần có vẻ ko hiểu những gì Ken đã nói, nhưng vì Ken ko muốn nói nữa nên hần cũng ko tỏ ý ép buộc.

Nhìn vào thái độ của họ thì cũng đủ biết chuyện ko hề nhỏ, Ken cứ mang nét mặt u uất, dạo này kiên quyết hơn rất nhiều, cũng biết suy nghĩ hơn trước ko còn bốc đồng nữa, còn với Pj, thì lúc nào hần cũng thấy tia dừng dừng, bình thản ẩn chứa trong con người đó, mãi cho đến những ngày gần đây, hần lại càng cảm nhận được điều đó rõ ràng hơn ! Rõ ràng là cả 2 người đều thay đổi !

Ken và hần tán gẫu được một lúc thì Ken cũng ra về, trên đường về nhận thấy một chiếc xe rất quen, à, là xe của Pj đây mà, xem ra con tay ga mà nhỏ mới tậu có vấn đề gì rồi, nên chạy ngang qua như thể ko có gì hay là tấp vào giúp đỡ ? Nếu chạy đi luôn, nhỏ thấy được thì liệu có nghĩ là Ken quá tuyệt tình hay ko ? Vả lại cứ xử như thế cũng ko đáng mặt nam nhi cho lắm ! Nhưng liệu vào giúp đỡ thì tiếp theo đó sẽ có cái gì xảy ra nữa ko, đúng rồi, Ken có những thắc mắc cần được giải đáp !

Nhìn mồ hôi nhỏ nhễ nhại trên vầng trán nhỏ, Ken đoán là từ khi vừa về chạy tới đoạn này thì xe đã gặp trục trặc và ko chạy nữa, và nhỏ đã hì hục ở đây khá lâu rồi ! Đoạn này cũng ko có chỗ sửa xe nào, chưa kể đến nhà nào cũng kín cổng cao tường, chắc vì thế mà ko ai giúp Pj, bản tính của Pj lại có cái tôi khá lớn nên chắc hần sẽ ko khơi khơi mà mở miệng ra yêu cầu được giúp đỡ !

- Có muốn đi kè ?

Pj ngược lên thì thấy hình dáng quen thuộc ngay trước mắt, thái độ có chút nạc5 nhiên nhưng sau đó lại trở về bình thường.

- Ko ! Tôi tự đi được !

Vậy là ko nói thêm điều gì, Pj đẩy trống tít tục dắt xe về phía trước, chẳng biết thế nào mà hai chân nhỏ va vào nhau ngã ập xuống mặt đường, chiếc xe đè lên nửa phần cơ thể ! Đã nói mà, đụng mặt Ken lúc nào cũng xui xẻo, ko bị chấn thương cơ thể thì cũng là tâm lý sẽ lại bất ổn, ko có gì tốt hết ! Bất chợt nhỏ rầm rút khóc như đứa con nít ít tuổi !

Ken thấy thế cũng xuống xe đỡ nhỏ dậy.

- Lên xe thôi, xe cô tôi sẽ gọi người mang đi sửa, tôi chở cô về !

- Ko cần, lần nào gặp anh cũng ko có gì tốt lành ! – nhỏ nhăn mặt vì vết thương ở chân.

- Chứ cô dự định là thế nào ? Chân chảy máu như thế mà còn giữ ý định dắt xe về ?

Pj cuối đầu ko trả lời, quả thật bây giờ mới cảm nhận được vết thương ở đầu gối rất đau, máu cứ rỉ ra ko ngừng, từ đây về nhà còn 1 khoảng khá xa, nếu dắt bộ về trong tình trạng này e rằng ko ổn.

- Lên đi, cô cần môi sắp nát ra rồi kìa !

Ken thở dài rồi gọi điện cho người lái mang xe đi, đến khi chiếc xe được mang đi Ken mới vào xe của mình, khởi động rồi hướng về nhà Pj mà đến.

Chưa bao giờ nghĩ sẽ lại ngồi trong xe Ken như thế, vẫn ngồi như lúc trước nhưng có cái gì đó đã thay đổi rồi ! Chắc hẳn cả hai ai cũng nhận ra điều đó nên bầu ko khí khá gượng gạo, Ken cứ tập trung vào lái xe như thể ko có Pj trong cùng ko gian với mình, Pj thì cảm thấy ngột ngạt vô cùng ... quả thật rất khó chịu ...

Nghĩ gì đó nhỏ lòi điện thoại ra gọi than vãn đủ điều, như đứa con nít đang làm nũng, theo như cách nói chuyện chắc hẳn Pj đã gọi cho Zu, nhỏ cứ vô tư kể và phàn nàn quên mất cả bầu ko khí im lặng đến nghẹt thở trong xe đã được phá vỡ bởi tiếng huyền thuyên của chính mình, bất chợt Ken lại thở phào nhẹ nhõm, cái ko khí đó sao mà khó chịu đến vậy ! Nhìn nhỏ như thế cũng muốn buông lời trêu chọc nhưng mọi thứ ko như ban đầu nữa, 1 lời trêu chọc cũng trở nên quá khó khăn và xa xỉ ~ Người con gái đó đứng trước Ken lại vô cùng nghiêm túc, ko hề hé nở 1 nụ cười, lời lẽ vô cùng sắc bén và đanh đá như thể cửa vào tim người ta từng vết sâu hoắm; vậy mà trước mặt người khác lại nói cười, là người con gái của ngày xưa đó, lạnh chanh nhưng luôn tươi cười !

Ken đã biết đó ko phải là nụ cười vô trách nhiệm mỗi khi có chuyện xảy ra, đó chỉ là cách để nhỏ che giấu cảm xúc của mình tốt nhất ...

96. Chương 28.1

Vừa đến nơi, Ken đã xông xáo bước đến tra chìa khóa vào ổ, cánh cổng sắt vừa mở ra Ken mới ý thức được việc làm của mình trong trường hợp này là ko phù hợp tí nào, có là gì của nhau nữa đâu ~ Những hành động đó đều nằm ngoài kiểm soát của bộ não, dường như đã quên rằng mọi thứ xảy ra khiến những điều ta mong đợi ko còn như ngày xưa nữa, thế nên chẳng có lý do gì để một tên con trai ko - thân - thiết chở mình về tận nhà rồi còn lấy chìa khóa riêng ra giúp mình mở cổng.

Pj có vẻ ngạc nhiên vì những điều Ken đã làm, trên mặt ko giấu được vẻ bất ngờ !

Ken trở nên lúng túng trước việc làm của mình, do Ken còn hướng về phía cánh cửa và đối lưng lại với nhỏ nên những biểu cảm trên gương mặt Ken lúc đó nhỏ chẳng thấy được, tên đó mặt mày méo xẹo vì phút nông nổi của mình, cứ liên quan đến nhỏ là chẳng thể kiểm soát được điều gì, hừ, đã trách cứ nhỏ đủ điều rồi tỏ mọi thái độ tiêu cực vậy mà giờ lại giúp đỡ, hờ, có khi nào nhỏ sẽ cho rằng Ken là một tên giả dối và nhiều mặt ko ? Để cứu nguy cho hành động của mình, Pj quay người đi lại phải Pj- lúc này đã ra khỏi xe và đang ngăn tò te, nhìn nét mặt khó hiểu của Pj đối với mình, Ken thừa hiểu vì sao nhỏ biểu hiện như vậy nhưng tên đó ra vẻ bình tĩnh và cố tình lờ đi như thể chuyện vừa xảy ra là vô cùng bình thường.

- Đây là chìa khóa nhà cô, trả, giờ thì ko cần nữa !

Lúc này, chân mày Pj mới dần ra nhưng trong mắt lại hiện lên vô vàn tia phức tạp khác, cảm giác trống vắng dâng ngập tràn trong lòng, cứ thấy đã mất đi cái gì đó quan trọng lắm, khoảng thời gian lúc trước sao đẹp đến vậy.

‘ Giờ thì ko cần nữa’ ... biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra cũng ko khiến nhỏ đau đớn nhưng sao nỗi đau lại chẳng rõ ràng khi tai nghe được 5 chữ đó, ngắn gọn, súc tích và ý tứ của người nói cũng đã quá rõ ràng ... phải thừa nhận với lòng là mối quan hệ dù là giả hay thật cũng đã kết thúc rồi ... đau như thế mới chợt nhận ra từ trước đến nay đều là tự bản thân ảo tưởng rằng mọi thứ đều sẽ ổn nhưng thật ra sẽ ko ổn chút nào cả !

Pj nhận lấy chìa khóa một cách nhanh chóng rồi cho vào túi xách, bầu ko khí bỗng nhiên chùng xuống, cả 2 dù đứng đối mặt với nhau nhưng chẳng ai nói gì nữa, 1 người cứ nhìn chằm chằm xuống mặt đường phía sau lưng người đối diện, còn 1 người thì đưa mắt lên cảnh cây phía xa xa ... gió thổi đến mát lạnh nhưng có vẻ ko thể xua đi được sự bức bối trong lòng mỗi người cũng như ko thể làm dịu đi bầu ko khí ngột ngạt hiện tại.

- Cảm ơn !

Lời cảm ơn của Pj nghe có vẻ khô khan và ko chứa đựng sự chân thành nào, với thái độ như thế thì người nhận cũng chẳng thoái mái chút nào.

Đến lúc Pj vừa khóa cánh cổng xong Ken mới cất lời, xem ra tên đó đã phải quyết tâm cao lắm mới nói ra lời này:

- Cô ko có ý định mời người giúp mình vào nhà uống nước sao ?

Pj thề là nhỏ chỉ muốn đâm vào mặt Ken 1 đâm, nhỏ nhìn tên đó với vẻ hằn học, sao ko nói từ ban đầu mà đợi người ta gài chốt bốp khóa mới chịu nói, sao ko đợi nhỏ đi vào nhà rồi kêu lại luôn đi == , đứng lâu với cái chân bị thương như thế cảm giác rất ko dễ chịu, ngược lại nó còn khiến bản thân dễ cáu bẳn hơn. Cách nhỏ mở cửa như thế dần mặt người đứng bên ngoài vậy, ầm ầm ùng ùng, tiếng kim loại va vào nhau nghe chói cả tai.

Ken cho xe chạy vào nhà, chỉ đậu ở sân chứ ko tiến sâu vào trong gara.

Pj để Ken ngồi chờ ở phòng khách, nhỏ lên phòng thay quần áo và sát trùng vết thương xong sẽ xuống, giữa lúc đó điện thoại vang lên, nhìn vào dãy số hiển thị trên màn hình, mắt nhỏ sáng rực.

- Thế nào ? Thu thập được đầy đủ chưa ?

-

- Ủ, tốt lắm ! Gửi file cho tôi càng sớm càng tốt, tôi cần cả giấy tờ nữa !

Cuộc điện thoại đó lại khiến não của nhỏ vận hành và ngập chìm trong suy nghĩ. Chứng cứ để vạch trần Khánh Hạ xem như có đủ rồi, để xem lần này chị ta còn xảo biện tới đâu, sau khi nhiệm vụ của Jun hoàn tất, nhỏ sẽ nói chuyện với Ken, mà khoan ! Hình như nhỏ thiếu mất một điều, xấp hồ sơ tìm được chỉ là những bức hình về đời sống riêng tư của chị ta với chồng mình, là những bài báo nước ngoài thông báo giá cổ phiếu của công ty kia đã giảm nghiêm trọng, là tin tức về công ty của người con trai đó đang đứng trước bờ vực phá sản, họa chăng có một món tiền lớn mới có thể lợi ngược dòng.

Nhưng bấy nhiêu chỉ đủ để tố cáo chị ta đã có gia đình, tố cáo chị ta đang gặp khó khăn và trở nên túng quẫn đến mức sắp lừa tiền người khác, tố cáo những lý do chị ta từng đưa ra cho sự ra đi của mình ngày xưa đều là dối trá.

Chắc hẳn chị ta đã có mọi kế hoạch trong đầu, chị ta dẫn hướng tài khoản của Ken về mình hẳn là bằng cách riêng của chị ta chứ ko phải lộ liễu qua lời nói hay các hành động. Khánh Hạ là một con cáo già gian manh và vô cùng xảo quyệt, vì thế chẳng có gì để chứng minh rằng những việc xảy ra trong thời gian qua là do 1 tay chị ta gây ra rồi đổ cho người khác được, đúng là có thể Ken sẽ nghi ngờ nhưng chỉ là nghi ngờ chứ ko kết luận được điều gì rõ ràng !

Pj chỉ nghĩ đến việc vạch rõ thân phận chứ ta chứ chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ biện minh inh bằng cách nào. Chuyện lộ ra chị ta có thể bị đuổi đi và kèm theo là những lời mắng nhiếc, còn những chuyện chị ta ném đá giấu tay thì chẳng ai biết được ngoại trừ Pj, như thế chẳng phải là cái giá quá nhỏ cho những gì chị ta gây ra sao ? Chẳng thể nào để cho những chuyện đó chìm vào vĩnh viễn một cách dễ dàng như thế, mọi thứ phải công bằng, Pj phải chứng minh là bản thân mình hoàn toàn ko làm gì trái với đạo lý hết, những thứ chị ta gây ra, Pj muốn chị ta phải lãnh đủ ! Nhưng quan trọng là bằng cách nào ?

Cam go đây ~

Tạm thời gác qua một bên đã, sẽ nghĩ đến chuyện đó sau, nếu cứ lo nghĩ sẽ hết giờ mất, ko thể để 'vị khách' dưới nhà chờ lâu quá được !

Ken ngồi đợi với vẻ chán chường, quả thật 'đợi một chút' trong từ điển của đám con gái là dài đằng đẳng, Ken vốn dĩ rất thích xem phim ma, trong khoảng thời gian này ko có gì làm, xem phim để giết thời gian cũng ko tệ chút nào, rồi sau đó Ken nhận ra xem phim ở đây là một quyết định rất sáng suốt vì cảm giác nó mang đến rất thật, chỉ thiếu cái màn hình to nữa là ko gì bằng, cả căn nhà chẳng nơi đâu có sự hiện diện của hơi ấm, bốn bề đều yên tĩnh cách biệt hẳn so với bên ngoài, các khung cửa sổ đóng kín vì thế chẳng có tí gió nào có cơ hội thổi vào, điều hòa chẳng bật, cửa sổ cũng chẳng mở vậy mà vẫn toát lên sự lạnh lẽo và trối buột, tiếng kêu thảm thiết cùng những tiếng hét phát ra từ điện thoại vang vọng khắp 4 bề ko gian, quả thật xem phim ở đây rất thú vị !

- Á á á !!!!!!!!

Ken bắt giác thét lên rồi quay đầu lại phía sau, lạ thật, rõ ràng ban nãy có 1 bàn tay khều vai tên đó vậy mà tại sao giờ quay lại lại chẳng thấy ai ? Lẽ nào tên đó nhập tâm vào phim quá mức nên phát sinh ra cảm giác đó sao ? Chẳng lẽ nhà có 'mờ-a' , dám lắm chứ ... ngôi nhà phía ngoài khá to và xinh xắn như thế ai lại nghĩ bên trong lại âm u như thế này, lần đầu tiên Ken đến đây nó còn ko mang vẻ u uất như thế, nghĩ

thế Ken bất chợt rùng mình. Tên đó lăm lét quay người trở lại thì thấy Pj đang đứng ngay trước mặt đang nhìn mình với ánh mắt ‘chẳng hiểu gì xảy ra’, do khu nhà khá to, phía ngoài có những tầng cây bao quanh nên ánh sáng từ ngoài chiếu rọi vào có phần bị hạn chế, gian nhà trong lại chẳng bật đèn đuốc nên ko gain có vẻ hơi tối, Pj lại mặc bộ quần áo màu trắng, tóc xõa ngang vai, hình ảnh vừa đập vào mắt khiến Ken lại lần nữa giật mình, trong phút chốc chẳng thể phát âm gì rõ ràng mà chỉ có thể lắp bắp như gà mắc thóc:

- Cô ... cô ... cô ... cô ... cô !!!!

- Làm trò khỉ gì thế ? – Pj vờ nhíu mày, nét mặt ra chiều nghiêm túc nhưng thật ra thì trong lòng đang cười nghiêng ngả vì những phản ứng của Ken.

- Tôi là người hỏi câu đó mới đúng, đã khêu tôi thì đứng yên đó đi, ko đứng lại di chuyển ra phía trước mặt, có biết tôi đang xem phim ma ko, có biết là đang ở đoạn cao trào ko ? Tính dọa chết người khác à ? Ko gian đã thế này rồi cô còn mặc cả bộ trắng như thế, nhìn như oan hồn vất vưởng ấy ! – Ken vừa tức mà cũng vừa quê ... vì phản ứng mất mặt vừa rồi, tên đó tuôn 1 tràng như thể đang cứu vớt cái sĩ diện của mình.

Pj cười thầm, rõ ràng là quê độ nên mới cư xử như thế, người như thế hóa ra cũng biết sợ sao. Nhỏ tở về ko quan tâm đến những lời Ken nói về mình mà nhẹ nhàng ngồi xuống ở phía đối diện.

- Ở lâu lắm rồi mới biết anh cũng biết sợ đấy ! Nói đi, định nói gì với tôi ? – Pj hất hàm hỏi.

Lời nhắc nhở của Pj khiến Ken nhớ lại vì sao mình lại ngồi ở đây, một cách nhanh chóng, ko vòng vo, Ken vào thẳng chủ đề, điều mà làm Ken suy nghĩ bấy lâu nay.

- Có phải cô là con bé mặc chiếc váy xanh đã lên hát trong buổi party năm xưa ko ? Chắc cô biết buổi party mà tôi đề cập ?

Pj tròn mắt nhìn Ken nhưng ko trả lời, ko phải là nhỏ ko nhớ, nhớ rất rõ là đằng khác vì lần đầu tiên nhỏ gặp Ken là tại buổi tiệc đó, chỉ là nhỏ đang thắc mắc tại sao Ken lại hỏi về chuyện đã xảy ra từ rất lâu năm rồi ?

- Đừng nói với tôi là cô đã quên ? – Ken nhíu mày, trông có vẻ nóng ruột.

- Ko có quên. Ừ, tôi ! Có sao ? – Pj cười nhạt.

Ken ngậy người ra giấy lát, trong lòng có nỗi niềm gì đó khó diễn tả được thành lời, tên đó ngỡ ngàng, hóa ra đúng là như thế thật, Ken đã bị nhầm trăm trọng rồi, chỉ và giấy mà tên đó đã vò rối mái tóc mình trông như ổ quạ. Biết bao suy nghĩ và bản khoăn ủa về trong tâm trí. Ken tự trách bản thân sao lại bất cẩn và vô ý như thế, đáng lý phải biết là có đến tận 2 người ăn mặc giống nhau chứ !!!

Giọng ca đó có sức hút rất lớn đối với Ken, vì sau đó, cậu nhóc nhỏ năm đó đã chen chúc trong làn người và lên cả tầng trên để nhìn bao quát xuống dưới, hóa ra người con gái Ken tìm được ko phải là người mà tên đó cần !

Ken cũng có chút nghi ngờ vì sau này, mỗi lần Khánh Hạ hát, tông giọng ko còn vẻ trong trẻo như những gì Ken đã nghe, lúc Ken hỏi, cô gái đó chỉ cười xòa rồi bảo rằng cơ thể đã lớn thì đương nhiên cả giọng nói cũng sẽ bị thay đổi ít nhiều, cũng như giọng cô ta khi phát triển lại trầm đi chút đỉnh nên chẳng thể còn nét trong như ngày đó, hướng hồ Ken chỉ nghe được có mỗi đoạn cuối thì làm sao có sự phân biệt rõ ràng được, Ken nghe thế thì nhận ra những điều Khánh Hạ nói ko phải là quá vô lý. Vậy tại sao Khánh Hạ lại lừa dối Ken như vậy ? Tại sao lại thừa nhận khi Ken có ý hỏi ? Là vì trước đó đã có tình cảm với Ken nên như thế ?

- Tôi đã nghĩ cô là Khánh Hạ ... – Ken thở dài.

- Nói với tôi điều đó làm gì ? Làm rõ rồi có giúp anh được gì ko ? – Pj nở nụ cười vô hồn – Thế chẳng phải anh làm quen chỉ vì giọng hát sao ? Nếu lỡ như có tai nạn xảy ra, cả giọng hát cũng ko còn thì có phải ko còn gì để anh lưu tâm nữa ? Anh có bao giờ tự hỏi bản thân rằng anh bắt đầu mối quan hệ đó là bởi vì giọng hát kia hay thực sự là vì chính người con gái đó ?

Nhìn Ken ko nói gì mà chỉ cuối đầu ở phía đối diện, Pj nói tiếp.

- Nếu như nó chỉ bắt nguồn từ 1 giọng hát thì theo anh mối quan hệ đó có vững bền ? Chẳng phải sẽ ảo lắm sao ? Thực tại đã chứng minh đó thôi, anh thậm chí còn quen nhầm người và ko hề biết điều đó cho đến tận bây giờ ! – Pj nói với vẻ lạnh tanh.

Ken chẳng thể nói gì nữa vào lúc này vì những thứ Pj nói ko hẳn là sai, thứ khiến Ken ấn tượng là giọng hát ... Ken vo chặt tay thành nắm đấm để kiểm lại bao cảm xúc đang trào dâng trong lòng mình. Pj giờ sự việc cũng đã rõ, nhưng biết rõ thì làm được gì, đã rất nhiều năm trôi qua, cũng đã có rất nhiều chuyện đã xảy ra giữa ba người, biết điều đó giúp Ken gỡ được vướng mắc mà bản thân luôn suy nghĩ lâu nay nhưng điều đó lại mang Ken đến bờ vực của nghi suy và bức bối.

- Khuyết điểm của anh là quá thiếu quyết đoán !

Ken thở dài nhưng vẫn ko ngừng đầu lên.

- Chúng ta cũng chẳng còn là gì với nhau ! Đôi khi có những thứ biết cũng tốt nhưng ko biết thì sẽ hay hơn, vì khi biết được cũng chẳng khiến anh dễ chịu hơn chút nào ! Ko phải cứ thắc mắc là lại tìm cho bằng được lời giải ! Cái gì đã thuộc về quá khứ thì hãy cứ để nó ngủ yên, đừng bới móc nó lên nữa ! Chẳng dễ chịu đâu !

Ken ngược lên nhìn nhỏ, có lẽ chưa bao giờ Ken thấy Pj lại chừng chạc như thế, lời nói nghe rất rõ, ko khí căng thẳng đến khó thở.

Pj quả thật cũng ngạc nhiên vì nếu như thế thì những điều Ken nói đồng nghĩa với việc từ ban đầu người Ken hướng đến đã là nhỏ, à ko, phải là tiếng hát của nhỏ chứ ... chẳng có gì đáng tự hào cả ! Nhưng vì sao tìm lại cứ đập liên hồi như thế trong lồng ngực ? Ngốc nghếch hơn là có chút vui ... có chút đợi chờ ~

Tiếng điện thoại phát ra từ di động Ken reo lên đúng lúc, phá vỡ đi bầu ko khí kì lạ này.

- Alo ? À, ừm, tao đi theo hỗ trợ mày với Zu !

-

- Chuyện đó tao nghĩ là mấy ngày còn lại mày sẽ bận rộn lắm, tránh ọi việc lộn tung phèo cả lên, mày nên viết vào nhật kí, à, nhầm, viết vào cuốn sổ nhỏ để nhớ !

-

Ken vừa cúp điện thoại thì Pj đã hỏi, nhưng là hỏi vấn đề khác.

- Tôi vẫn muốn biết cho đến giờ phút này anh nghĩ Khánh Hạ là người thế nào ?

- Đáng thương hơn đáng trách ! Cũng chẳng phải là quá xấu xa ! – Ken nhấn mạnh từ cuối như thể ám chỉ điều gì đó.

Khỉ thật, Pj nghiêng rằng, chẳng phải có ý xỏ xiên nhỏ sao, khác nào bảo rằng Khánh Hạ cũng có tình cảm với Ken như thế nhưng lại chẳng làm điều gì gây ảnh hưởng đến an toàn của người khác, chỉ là liều lĩnh mạo danh cô em gái mình thôi ! Còn nhỏ cũng có tình cảm đối với Ken nhiều vậy nhưng lại có những hành động ko thể tha thứ được ! Qua điều này, Pj càng chắc chắn rằng, ko thể nào đưa khơi khơi xấp hồ sơ đó cho Ken được, tên đó sẽ chẳng nhận ra những điều Khánh Hạ đã cố tình gây ra để *** hại nhỏ đâu ! Vốn dĩ trong thâm tâm Ken đã cho rằng Pj là người có tâm ko tốt rồi nên nếu cứ nói mà ko có bằng chứng thì e rằng vô ích !

Cuộc gọi vừa rồi là của Jun nhỉ ? Chẳng biết có gì thay đổi ko ?

- Kế hoạch vẫn như cũ ? – Pj đổi tư thế ngồi, dựa hẳn người vào ghế, 2 chân xếp bằng trên chiếc ghế to, đáng vẻ trông vô cùng thoải mái.

- Ủ, chỉ là gọi để hỏi lại về công việc phân chia thôi, tôi kêu tên đó nên ghi lại vào giấy cho chắc !

Khoan, Ken vừa bảo ghi vào giấy, đúng rồi, ban nãy lúc nói chuyện điện thoại Ken có nói nhầm thành nhật kí ! Sao nhỏ lại ko nghĩ ra chứ, là nhật kí ! Khánh Hạ vốn có thói quen khó bỏ là viết nhật kí ! Hy vọng là chị ta còn thói quen đó, nếu thế thì Pj chắc chắn mọi việc đã xảy ra đều được chị ta ‘thú nhận’ với nhật kí một cách rõ ràng, phải thử tìm mới biết được có hay ko ? Khi nào thuận lợi để vào nhà Ken đây ? Nhưng

vào bằng cách nào ? Có rồi, nhỏ sẽ đến nhà Ken đúng hôm mission của Jun được thực hiện, chắc chắn Ken sẽ ra khỏi nhà rất sớm để cùng Jun bàn việc, Pj lo chuyện máy tính nên hẳn đến muộn chút xíu cũng ko ảnh hưởng đến ai, khi đó qua nhà Ken để tìm cuốn sổ kia, người làm sẽ báo cáo lại với Ken, nhỏ nên lấy lý do gì để vào nhà bây giờ ...

- Bên nhà tôi còn mấy cái đĩa lập trình gì đó mà cô chưa lấy về, tôi nghĩ cô nên tranh thủ qua lấy đi !

Lời nói của Ken như thể là 1 luồng gió mát lạnh thổi vào người Pj, phải thế chứ ... Ít ra ông Trời cũng còn chừa nhỏ 1 con đường sống, nếu để Pj tìm ra cuốn sổ đó thì xem như Khánh Hạ cùng đường rồi !

Pj chỉ muốn chứng minh sự trong sạch của mình thôi chứ hoàn toàn ko mong chờ vào việc gắn kết mối quan hệ lại với Ken, vì thân tâm cả 2 đều biết rõ những chuyện trong thời gian qua đã vượt qua cái giới hạn vốn dĩ rất mỏng manh, dù mọi chuyện có rõ ràng đến mức nào đi nữa thì quay lại vốn là điều ko thể ~ Cốc nước đã vơi đi thì ko bao giờ đầy lại được ! Cái mà mọi người cần khi đó là thời gian, chỉ cần có một khoảng thời gian dài nhất định để bình tâm, để suy nghĩ lại về những thứ đã qua, về một thời bỗng bột yêu cuồng sống vội thì con người ta tự khắc sẽ nhận ra điều bản thân cần là gì !

Điều có thể làm tốt nhất cho bản thân lúc bây giờ là cứ luôn luôn mỉm cười và sống thật tốt phần của mình, cũng đừng để cho ai đó hiểu mình quá mức ...

Pj chẳng bao giờ níu kéo Ken lại vì Ken chẳng bao giờ thuộc về nhỏ cũng như mối quan hệ của họ là một sợi dây thun rất căng rất căng ~ Từ ban đầu đã chẳng có một đoạn mở rõ ràng thì cứ kết qua loa là xong thôi ! Huống hồ từ ban đầu, dù có tình cảm hay ko Ken cũng chẳng hề có ý định giữ nhỏ lại bên mình !

‘Sẽ thật đau

Khi buông tay một người mà mình muốn giữ

Nhưng thật đáng

Khi níu giữ 1 người muốn buông tay ! ~ ‘

Chưa bao giờ trong cuộc trò chuyện của họ lại có những khoảng lặng kéo dài và nhiều đến như vậy ! Bốn bề trở nên yên tĩnh, chẳng ai lên tiếng nói gì nữa, đơn giản là họ chẳng biết phải nói gì với nhau vào lúc này !

- Nếu 1 ngày tôi biến mất anh có tìm tôi ko ? – Pj bất giác hỏi khi vừa suy nghĩ điều gì đó xong.

Ken có vẻ ko thể hiểu ý nghĩa trong câu hỏi của Pj nên có đôi chút ngẩn ngơ.

- Ý gì chứ ?

- Quá rõ ràng rồi ! Tôi ko lặp lại nữa ! – Pj nghiêng đầu mỉm cười.

- Không ... – Ken ngập ngừng khá lâu khi trả lời câu hỏi, câu hỏi có vẻ khó khăn.

- Tốt ! – Pj mỉm cười, ko khó để nhận ra nụ cười có chút cay đắng, là ko tìm, vậy thì ko được tìm nhé ... sẽ tốt cho Ken và cho cả Pj nữa ! Đã quá xa để quay trở lại !

Ken đứng dậy ra về, trước khi ra khỏi cửa chỉ theo phép lịch sự cuối đầu chào rồi ko nói thêm gì nữa !

‘Em yêu anh mặc cho trái tim đau khổ

...

Dẫu chỉ như kẻ bù nhìn

Hay là một con búp bê u buồn

...

Cứ như ngày trôi đêm lại tới

Chẳng hay biết tình yêu tìm đến em lúc nào

Qua một ngày dài cô đơn

...

Trong phút chốc vụt tan thành mây khói
Tình yêu mãi chẳng thể xoá nhoà, chỉ mang thêm nhiều chua xót
Em từ bỏ mọi hi vọng
Và để hình bóng anh vụt tan như những con sóng biển
Nỗi đau khiến em muốn được chết đi
Để mất đi cảm giác lạc lõng và chơi vơi
Tình yêu là liều thuốc độc ngọt ngào
Một đoá hồng héo uá nhưng có gai
Ôm trái tim tan vỡ, em chỉ biết khóc thương và tự chịu đựng nỗi đau
Em chỉ là kẻ thêm khát có được tình yêu
Để rồi trái tim lại tổn thương
Khi gió thổi xin hãy cuốn đi hết những muộn phiền
...
Thậm chí khi được nhìn thấy anh, em vẫn cảm thấy cô đơn
...
Khi ấy ta sẽ xa cách nhiều hơn là yêu
Với em, cả ngày và đêm, 24 giờ là chưa đủ
Yêu anh thật sâu đậm để rồi đêm nay nhớ anh cũng nhiều đến thế
Em lang thang rồi lạc bước
Xin hãy thấp sáng lối em đi
... ‘
(Day and Night - T-ara ft. Gavy N.J ft. Shannon)
Đã từng yêu đến ngây dại, những nỗi đau nhận được chỉ khiến bản thân càng muốn chết đi 1 lúc; hy vọng rồi lại thất vọng, sẽ chẳng còn hy vọng nào nữa vì chẳng còn gì để niềm hy vọng có thể tồn tại được, mọi thứ như thể bay hơi hoàn toàn trong phút chốc !
Biến mất trong vô vọng ! Rồi sẽ chẳng ai có thể tìm ra được nữa ~
Rồi cũng sẽ có lúc bạn nhận ra, sự thiếu vắng của người mà bạn yêu là kinh khủng như thế nào !

97. Chương 28.2

Qua ngày hôm nay nữa thôi thì ngày sau sẽ là ngày Jun thực hiện nhiệm vụ của mình, thế nên đó là lý do những người được giao nhiệm vụ đang tập trung ở đây – nhà Jun, họ cùng nhau lập nên 1 kế hoạch hoàn chỉnh cho ngày mai, ko khí vô cùng yên ả, bọn họ là vậy, việc học có thể ko hứng thú nhưng đối với những chuyện như thế này thì ngược lại hoàn toàn, đơn giản là họ thích phiêu lưu và mạo hiểm.

Cả bọn ngồi trong phòng họp chuyên dụng bàn việc, mọi người đến rất đúng giờ, đối với 1 kẻ giờ giấc như hần thì điều này khiến hần thực sự rất hài lòng !

Trông nét mặt hần cả bọn đoán rằng tâm tư hần đang rất thoải mái, dù là hần chẳng cười ‘nhăn răng’ biểu hiện cho ra niềm vui của mình nhưng ẩn sâu trong ánh mắt hần ko hứa những tia sắc lẹm, cả đôi chân mày kia cũng ko châu sát vào nhau như mọi khi, trên đôi môi hần có phảng phất nét cười- mang vẻ tự tin và ngạo nghễ.

Trừ nó ra thì mọi người đều đặt dấu chấm hỏi to đùng về nguyên nhân của thái độ đó, chẳng phải mấy ngày trước gặp hấn còn đàng đàng sát khí và trông vô cùng khó chịu sao ? Tiếng xì xầm cứ như thế mà ko ngừng vang lên. Thường thì vào những lúc đã bắt đầu bàn chuyện hấn rất nghiêm túc, chỉ cần có 1 tiếng nói vang lên (dù là rất khẽ) ko liên quan đến chủ đề bàn luận thì lập tức hấn sẽ đập tay xuống bàn rất mạnh, vừa mang ý nhắc nhở lại vừa khiến mọi người lo sợ và chú ý ! Vậy mà nãy giờ hấn ko có phản ứng gì, vẫn ngồi xem xét hồ sơ 1 cách bình thản, lúc xem xong chỉ vỗ tay 2 cái, yêu cầu mọi người hướng mắt về mình.

Trước khi hấn kịp nói thì Ken đã nhanh nhẩu mở miệng hỏi về vấn đề gây xôn xao từ khi vừa bắt đầu.

- Có gì vui mà hí hửng vậy ?

- Ủ, ko có gì lớn lao ! – tuy trả lời thế nhưng khoe môi hấn đã giương lên thành nửa vòng cung hoàn hảo.

Người con gái đó cuối cùng cũng buộc phải rời khỏi nhà hấn trong sự tiếc nuối về món tài sản kết sù mà cô ta ko kịp chạm vào. Lúc ra đi, ông ta còn định cho cô ả vài thứ nhưng lại bị hấn chen ngang vào, dù là tức tối nhưng phải chấp nhận là cô ta rời đi với 2 bàn tay trắng. Còn hấn ở đây thì mọi việc đâu dễ dàng như thế được ! Cốc ghê thì mãi là cốc ghê chẳng thể ăn thịt nổi thiên nga ~

Cả bọn nghi ngờ nhìn nhau, ‘ko có gì lớn lao’ mà lại khiến tâm tư hấn tốt như vậy sao ? Ko lẽ hôm nay hấn được Zu làm cho việc gì đó hay được nó cho quà ? Ko hên mà cả bọn lại đưa mắt nhìn chăm chăm nó lúc này cũng đang nhìn Jun mà lên cười mỉm, lúc quay sang thì bắt gặp ánh nhìn của cả bọn, nó ko nói gì chỉ nhún vai tỏ vẻ vô tội.

- Nghiêm túc lại ! Vào việc chính ! – hấn nói ngắn gọn – Nan, lên máy chiếu giới thiệu sơ lược về khái quát ngôi nhà đi !

Nghe gọi tên mình, Nan đứng nhanh dậy, tiến về phía máy chiếu, đút chiếc đĩa vào chiếc laptop đặt ở trước mặt hấn.

- Đây là vẽ ngoài ngôi nhà ! Được ghi lại bằng chiếc máy bay đồ chơi có gắn camera ghi hình, kiến trúc đẹp nhưng ko có gì nổi bật và nó khiến ta nghĩ bên trong nó đơn giản như bao căn nhà nhưng thật ra – Nan di chuột – đây là tầng 1, cũng như bao ngôi nhà thôi !

Những hình ảnh về gian bếp, phòng sinh hoạt, toalet, ... hiện ra rất rõ nét.

- Nhưng hãy xem tầng 2 và những tầng còn lại ! Trong những ‘gián điệp’ tham gia, thì có 1 con đã bị hỏng do chiếc bẫy laze đặt gần phòng mật !

- Ý là những con nhện robot sao ? Làm thế nào mang nó vào nhà đó được ? – Ken ngạc nhiên.

- Chẳng có gì khó ! Tôi nhờ ông ta sang đó 1 chuyến, vờ như có chuyện cần bàn nên qua đó, vào được nhà rồi thì chẳng lẽ 1 kẻ kĩ thuật cao như ông ta lại chẳng thả nổi mấy con nhện xuống đất !

Sau đó mọi người tập trung nhìn những hình ảnh mà máy chiếu phát ra, quả thật kiến trúc cũng khác biệt hấn, chẳng còn là 1 ngôi nhà đơn thuần, nó được thiết kế như cái mê cung nhỏ, rất nhiều phòng và nhiều ngã rẽ, chẳng thể tin 1 tầng biệt thự cũng có thể làm nên kiến trúc như thế ! Mỗi ngã tùy thuộc mà có camera hay ko.

- Tôi đã từ đó mà vẽ ra 1 bản đồ hướng đi, những hướng 2 người đi đều tránh được camera nhưng có điều phải chịu cực và khá vòng vo nên phải hành động thật nhanh và dứt điểm cho kịp giờ !

Nan hướng mắt về màn hình, trên đó đang hiển thị 1 căn phòng có vẻ ngoài ko như những căn phòng kia, cậu nhóc pause lại.

- Đây là căn phòng mà theo tôi nghĩ là căn phòng chúng ta cần tìm, đơn giản là vì nó ko như những căn phòng kia, hệ thống bảo mật quanh quần đó rất cao, có thể hơi khó tin nhưng có những chiếc bẫy tinh vi mà chúng ta ko ngờ được ! Trên sàn gần đó – Nan chỉnh hình – có 1 hàng men gạch kiểu này, chỉ cần sơ sẩy bước phạm thì những tia laze từ trên trần sẽ phóng thẳng xuống, đó là lý do tại sao lại có một con nhện bị hư hại ! Còn những bẫy khác tôi ko tìm ra được hết nhưng đảm bảo là vẫn còn, những dấu vết 2 bên tường nhà cho tôi thấy điều đó ! Xác suất chính xác về thời gian cho phép là 2 người chỉ có 1 tiếng 30 phút cho nhiệm vụ thôi ! – Nan nhìn hấn và nó - Một điều nữa là 1 tầng chứa hơn 40 phòng ! Một con số ko ai ngờ với cái kiến trúc như vậy !

Nan nhìn hần thì thấy hần gật đầu hài lòng, vậy là cậu nhóc ko làm hần thất vọng.

Tiếp sau đó là phần trình bày của Pj, Nan và Pj cùng chung chuyên mục nên những ý Pj muốn nói hầu như Nan đã thay nhỏ trình bày, nhỏ chỉ bổ sung thêm những ý nhỏ.

- Phá bấy điện tử ! Tôi nghĩ cũng ko khó nhưng vấn đề là phải cho tôi thời gian ! Tôi phá được bấy laze đó nhưng để phá được, tôi đã phải thức tận 1 ngày đêm ! Tối nay tôi sẽ tìm hiểu thêm về những chiếc bấy chuyên dùng, hy vọng nó sẽ giúp ích cho chúng ta !

Nhỏ nói rồi đưa 3 tấm vé giả- như- thật cho Jun.

- Đây là vé 2 người cần, hôm nay Kii bận nên ko đến được, tôi đã xem xét kĩ và so lại với bản gốc thu nhập được, nếu ko phải kẻ tinh ý và soi đến từng góc ngách thì sẽ ko biết đây là hàng nhái đâu !

Jun cầm 2 tấm vé trên tay xem xét kĩ lưỡng, đúng là giống thật ! Ko khác xiu nào !

- Do buổi party nhiều thành phần và độ tuổi được mời nên em sẽ trang điểm cho 2 người theo kiểu già hơn 1 tý ! – Mon lên tiếng nói thay phần cô bạn kế bên.

Cuộc nói chuyện trôi qua rất nhiều giờ, cứ như 1 cuộc họp kín vậy, họ bàn việc chu đáo hết mức có thể, phòng tránh và lường trước mọi rủi ro có thể xảy ra. Mission lần này chỉ có thể thành công chứ ko được phép thất bại. Buổi tiệc bắt đầu lúc 18h00, nghĩa là chuẩn bị từ sáng sớm mới kịp, hần yêu cầu mọi người nên kiểm tra lại hết mọi thiết bị thật kĩ và nên có những vật dụng phòng thân khác.

- Có ai có ý kiến ? - Jun đảo mắt quanh mọi người – Nếu ko thì mai yêu cầu những người liên quan tập trung sớm !

Im lặng nghĩa là thống nhất mọi thứ như vậy, Jun hài lòng đứng dậy tuyên bố buổi họp kết thúc. Vừa lúc Jun định kết thúc thì Pj rụt rè giơ 1 tay lên, miệng khê nói từ ‘ Em ! ’ , nói nhỏ đến mức chỉ người ngồi bên cạnh là có thể nghe được, còn những người xung quanh chỉ có thể đoán biết qua khẩu hình miệng.

- Ngày mai ... có thể em sẽ đến muộn ... – Pj ngập ngừng, tay nhỏ đan chặt vào nhau, quả thật nói về chuyện này còn đáng sợ hơn là bị giáo viên gọi lên khảo bài.

Pj giật thót người khi thấy mày Jun chau vào nhau, biết ngay là hần sẽ có cái thái độ này mà, nhưng hết cách rồi, chỉ có ngày mai là cơ hội thuận lợi nhất thôi, sống chết cũng phải qua bằng được nhà Ken và vào phòng Khánh Hạ, nếu ko là ngày mai thì sẽ là ko bao giờ nữa !

Hần trầm ngâm như thể đang tính toán điều gì đó !

- Ai cũng có việc cá nhân phải giải quyết mà, đâu phải căng thế ! Huống hồ trọng trách cô ta cũng chẳng quan trọng mấy, thông qua Nan cũng được, dù gì thì cả 2 chung đội mà !

Jun hướng mắt nhìn Ken- kẻ vừa phát ra lời nói, với tia nhìn sắc lẹm. Ken vẫn ngồi yên đấy, bình thản xem xét chuỗi hồ sơ trên tay, nghe cả tiếng lật giấy sột soạt vang vọng trong căn phòng, với vẻ hời hợt như vậy thì chẳng ai nghĩ người vừa phát ra lời nói đó là Ken vì thái độ tên đó như thể chẳng chú tâm gì đến những chuyện đang xảy ra, Ken thậm chí còn chẳng ngẩng đầu lên nhìn mọi người.

- Thăng điên này ! Tao có nói gì đâu ! - . - - quay sang Pj- Ko vấn đề, ráng tranh thủ !

Pj khê thở phào, thật may mắn là ko có gì tồi tệ như nhỏ tưởng, mỗi khi Jun nghiêm túc quả thật ko thể coi thường, bất kể là phát ngôn điều gì cũng phải cẩn trọng, ko khéo lại làm hần điên tiết lên thì mệt mỏi lắm !

- Ko ai ý kiến hay có nhu cầu gì nữa thì tan họp ! – Jun đồng dục tuyên bố.

Cả bọn đứng dậy tản ra định bụng ai về nhà nấy nhưng Mon lại lên tiếng đề nghị.

- Đã trưa rồi, tụi mình đi ăn trưa luôn đi ? Đạo này chúng ta ko ăn uống cùng nhau !

- Vấn đề xe cộ thì thế nào ? Ăn gì ? Ở đâu ? – Pj có vẻ phấn khởi nên khi đề nghị vừa đưa ra, Pj đã hỏi tới tấp.

Mọi người muốn ăn gì, ở đâu cũng được ! Xe thì em nghĩ mình đi như trước đi, Nan chở em, Jun chở chị Zu, còn anh Ken hộ tống chị Pj ? Bạn kia có chuyện cần làm nên về rồi ko đi với chúng ta được.

Nghe vậy Pj tỏ vẻ khá do dự, để Ken chở cứ thấy ko ổn nhưng nếu ko phải Ken thì ai chở và xe đâu mà đi, vốn dĩ sáng nay nó là người qua rước nhỏ mà ! Pj đứng suy nghĩ khá lâu khiến mọi người cảm thấy sốt ruột, mặt Ken lúc này cũng đã nhăn nhó khó chịu vì sự lâu lã từ nhỏ.

- Thế nào ? Đi ko ? Mọi người chờ kia ! – Ken hung hăng nhắc.

- Ủ, đi ! – Pj khẽ thở dài.

Vậy là cả bọn kháo nhau đi ăn ở khu ăn uống, khu ăn uống cách nhà Jun hai dãy phố, chẳng xa lắm mà thức ăn đồ uống lại có chất lượng, khu phố nằm trước 1 khu chung cư cao tầng nên những ánh nắng gay gắt hầu như đều bị tầng chung cư che chắn lại tạo nên 1 ko khí mát mẻ vô cùng.

Hôm nay Ken đi mô tô, cảm giác của người ngồi sau lưng cũng khác so với những lần ngồi trong xế hộp, dù là ko gian ko kín như bưng, ngược lại còn cảm nhận được rất rõ vị của nắng, những cái nắng hanh khô có phần gay gắt, cảm nhận được cả vị của gió, tươi mát và mạnh mẽ, gió cứ quạt ngược vào mặt tạo nên cảm giác đau rất đến chân thật. Ken bắn tốc độ nhanh đến mức cả 2 bên tai chẳng nghe được gì ngoài tiếng vù vù của gió, là thế nhưng vẫn còn có sự bức bối lắng đọng giữa 2 người họ, chạy bạt mạng như thế cũng chẳng thể rũ đi cảm giác chết tiệt đó ! Có chạy đến mấy thì cảm giác cũng chẳng thể gần hơn được, ko những thế còn lại xa hơn ...

Pj ko muốn đi, ko muốn đi tí nào hết, vì những lần đi với nhóm mà có sự hiện diện của Ken thì bầu ko khí chẳng tự nhiên và vui vẻ chút nào, mọi người ai muốn nói gì cũng phải suy nghĩ thật kĩ càng rồi mới dám phát ngôn, lúc nào cũng có 1 sự dè chừng cao như thế ! Nhưng nếu ko đi thì chắc chắn cả bọn sẽ ko vui và Pj thì ko thích như vậy ! Nhưng lý do chính đáng hơn chính là phải ngồi cùng xe với Ken, Pj ko muốn cứ phải dính líu đến nhau như thế, đã kết thúc thì tốt nhất chẳng phải nên xa lạ với nhau một chút à ?

98. Chương 28.3

Xe chạy với tốc độ như thế buộc Pj phải ôm chặt hông Ken lại dù có chút miễn cưỡng, nhỏ chẳng sợ tốc độ, nhanh như thế thì càng thích nhưng ko thể nào ko vịn người lái được, ko khéo nhỏ lại văng khỏi xe mất ! Cái ôm ban đầu có chút miễn cưỡng nhưng dần sau đó lại rất chặt ...

Dù là chạy rất nhanh nhưng khi vòng tay đó ôm siết lấy eo mình thì Ken bất giác ngỡ ngàng, vẫn là vòng tay đó nhưng sao giờ lại lạnh lẽo đến như vậy ? Tốc độ bất chợt bị giảm xuống nhưng rồi sau đó cây kim lại tăng vọt lên !

Với tốc độ chạy của cả bọn thì chẳng xa tí nào cả nhưng ít nhất với Pj và Ken thì quả là 1 đoạn đường ‘gian truân’ . Xe vừa dừng lại thì Pj cũng lập tức buông vịn tay ra và bước nhanh xuống xe. Dù là hơi ảm chẳng còn rõ ràng nhưng Ken cảm thấy có chút mất mát, có phải tên đó đã đánh rơi thứ gì đó rồi hay ko ?

~

- Mọi người gọi món đi ! – Mon phấn khích reo lên khi mọi người đã ngồi vào bàn.

Có biết bao nhiêu món ăn được đọc lên, người phục vụ ghi đến mỗi cả tay và hướng về đám bọn nó với vẻ nghi ngờ, bao nhiêu đây người liệu có ăn nổi bao nhiêu đó món ko ?

- Giờ mới biết chị Zu ăn mạnh dữ ! – Nan tặc lưỡi.

- Chị có ăn đâu ! Cho Jun tắm bổ, mai lên đường ! – nó bình thản đưa ly nước lọc lên miệng uống.

Hắn nghe xong thì xem chút nữa là bị sặc, gọi bao nhiêu đó món nói là bồi bổ hắn sao ? Quả thật rất nhiều, hắn tự hỏi bản thân có làm gì phật ý nó hay ko .

- Ngày kia em bay rồi !

Sau lời thông báo của Mon thì bầu ko khí im lặng đến lạ, ko ai nghĩ sẽ nhanh đến như vậy, nhìn Nan ngồi gục mặt bên cạnh con bé thì chẳng ai nghĩ đó là 1 lời đùa, hóa ra đây là lý do khiến Nan từ ban đầu đã trông yếu xìu như vậy ! Cậu nhóc ko nói gì từ đầu đến tận bây giờ ...

- Khi nào về ? – Ken.

- Dự là 2 năm ! – con bé cười gương, đến nói cũng chẳng dám nói lớn vì sợ Nan sẽ ko vui.

- Vậy mình ăn chơi hết ngày đi !

Tiếng nói vừa phát ra thì cả bọn tròn mắt quay phắt nhìn sang hần, có thể tin nổi là hần là người phát ra yêu cầu vừa rồi ko đây ? Chẳng phải cách đây vài tiếng đồng hồ chính hần là người ban ra ‘sắc lệnh’ ko được đi chơi nhiều phải giữ gìn sức khỏe sao ? Vả lại nhiệm vụ kì này đối với hần quan trọng như thế, nếu thành công thì hần sẽ có tất cả nhưng nếu thất bại thì nghĩa là hần ko còn gì, vậy mà ... được sao ? Lẽ nào hần ko sợ ?

Hần thừa hiểu cái ý nghĩ đang quẩn quanh trong đầu bọn nó nên cũng chẳng có gì thắc mắc, hần chỉ thờ ơ nhún nhẹ vai rồi nói 1 cách rành rỏ:

- Nhiệm vụ quan trọng, tình bạn quan trọng hơn ! Tôi chẳng thể để một ai đó trong nhóm ra đi với sự tiếc nhậ như thế !

- Nhưng còn nhiệm vụ ? – Pj hỏi.

- Vẫn như cũ, chỉ là ngày mai tôi cho phép mọi người đến trễ hơn, chừng 9h- 10h phải có mặt đủ ở nhà tôi !- hần.

Pj thầm than vãn trong lòng, vậy là nhỏ phải gấp rút hơn nữa, khoảng thời gian đó đồng nghĩa là Pj cũng phải có mặt giờ đó, so với giờ thường lệ là 7h00 thì khoảng thời gian kia là quá đủ để Pj tranh thủ ọi việc ! Hơi bị rối rồi đây, ăn chơi tiết tùng nhất định nhỏ phải tham gia, ít ra phải để lại trong Mon về những ngày cuối cùng trong kí ức là tuyệt vời nhất, nhưng nếu như thế thì cơ thể sẽ rất mệt mỏi vào ngày hôm sau, nếu thế thì cách cuối cùng là nhỏ phải giữ mình trong giới hạn thôi ! Ko thì sẽ hỏng bét hết !

- Mày ko sợ mọi người ăn chơi quá đà rồi mai sẽ phát sinh sự cố gì sao ? – Ken thắc mắc.

- Tụi bây vẫn có ý hỏi thì chứng tỏ tụi bây hiểu được trách nhiệm mà mình mang, đã có trách nhiệm như vậy thì tao nghĩ tụi bây sẽ ko vì cuộc vui mà đi quá đà đâu !

Hần là vậy, suy nghĩ lúc nào cũng thông suốt, cả cách trả lời cũng chất chứa đầy tự tin, lời hần nói ra chắc như đinh đóng cột, quả thật là hần rất hiểu bọn nó ! Hiểu về tinh thần trách nhiệm, sự tự giác và tính nghiêm chỉnh ! Nó nhìn hần với tia nhìn đầy ấm áp, đó cũng chính là một trong những điểm mà nó thích ở hần ! Con người này lúc nào cũng vậy, tự tin và quyết đoán, dù chẳng thể hiện ra nhưng luôn có 1 sự quan tâm dành cho những người mà bản thân hần thật sự coi trọng, vẫn đủ để người đối diện cảm nhận được tấm chân tình và sự đồng ý nơi hần !

- Anh là Leader tuyệt vời nhất ! – Nan mỉm cười.

- Ăn uống đi ! Thức ăn nguội mất ! – Mon dùng đũa xong xáo gấp thức ăn trước, sự quan tâm của hần khiến con bé cảm thấy ấm áp và vui lắm !

Nan và Mon cứ thay phiên gấp thức ăn cho nhau rồi la hét ồm ồm, khiến mọi người trong quán ai cũng chú ý, 4 người còn lại chỉ biết cúi đầu và tự động ngồi hơi xa ra ý như để bảo rằng: tôi ko quen 2 đứa nhóc đó !

Nó cứ động đũa gấp cho hần đầy chén, thức ăn trong chén hần cứ vơi đi thì ngay sau đó lại đầy, hần chẳng biết nên khóc hay cười nữa, cứ bên nó thì hần như một người khác vậy, chẳng còn uy nghiêm của một Leader như trước mặt mọi người ! Hần cũng đã cười rất nhiều, từ khi mối quan hệ của hần và nó tốt lên, thì cả bọn được chứng kiến nụ cười mang tính sát thương của hần rất nhiều, nhưng chỉ duy nhất lúc có nó bên cạnh thì nụ cười mới phát huy ra hết vẻ đẹp sáng chói của nó.

Pj và Ken lại chơi trò mèo vờn chuột dù là chẳng có ý gì, chẳng qua chỉ là Pj vừa chạm đũa vào món này thì y như rằng Ken cũng vô tình gấp phải, cứ như vậy vài lần Pj ko chịu nổi nữa mà sừng sỏ lên:

- Cả món ăn cũng muốn giành của tôi nữa ?

Xin thưa tinh thần ăn uống của nhỏ rất mạnh, chỉ cần liên quan đến ăn uống thì mọi thứ như được nhỏ tạm gạt sang một bên, thế nên vào những lúc nhỏ ko vui thì thứ tốt nhất nên tránh xa là các thức ăn, nhỏ sẽ cứ ăn mãi ăn mãi ... đó là một điều ko tốt chút nào !

- Ai thêm ? Tôi chỉ vô tình trúng thôi ! – Ken cũng đầu vừa gì nên ong cổ lên mà cãi lại.

- À khoan, cho em hỏi ... tối nay ... có chị Hạ ko ạ ? Em xin lỗi vì hỏi câu này ! – Mon có vẻ ngập ngừng khó nói nhưng con bé nghĩ ko chỉ riêng con bé mà hẳn Pj cũng muốn biết điều này, biết sớm thì dễ xử thôi.

Nghe đến đây hẳn và nó cứ bình thản trong ko gian riêng tư của 2 người, ko phải họ ko quan tâm, chỉ là đây là vấn đề thuộc chuyện riêng, chuyện của Ken hãy để Ken tự lo liệu, giờ có nói gì cũng là vô ích mà thôi. Pj nghe thế cũng ko buồn đôi co với Ken nữa, đôi đũa đang đặt dưới đôi của Ken cũng được nhỏ khéo léo rút ra, Pj như thể bật sang chế độ khác, nhỏ im lặng đến đáng lo ngại, chỉ chú tâm gấp những món ăn rồi đưa vào miệng nhai 1 cách chán nản, mắt nhỏ lúc này chẳng dán vào đâu khác ngoài chiếc bàn ăn chứa đầy đủ món. Ken có vẻ lờ ngơ trước câu hỏi đó, Ken cũng chẳng biết có nên rủ Khánh Hạ theo cùng ko, nhưng chị ta với Ken đâu là gì ? Nếu chẳng có gì thân thiết thì tại sao phải rủ chứ !

- Chắc ko ! – Ken khẳng khái.

Điều đó làm ko ít người ngạc nhiên, và Pj cũng ko là ngoại lệ.

- A, xin lỗi, mọi người cứ tiếp tục !

Pj nói rồi đứng dậy ra ngoài nghe điện thoại, lúc sau trở vào thì nhỏ bảo có chuyện nên đi gấp, bảo mọi người chơi vui vẻ, chiều tối sẽ gặp lại ! Pj nói nhỏ đi taxi cũng được khi Ken hỏi nhỏ có cần giúp đỡ ko, thật ra là nhỏ đi nhận thông tin điều tra, có những thứ ko thể chuyển phát hoặc gửi qua mạng được, giờ đây thông tin mọi thứ cũng đều có đủ, chỉ cần hoàn thiện thêm bước cuối là mang về sự trong sạch ình thì xem như Pj đã có thể bình tâm mà rời đi !

Đi đến một nơi mà ko ai có thể tìm được ! Đến một nơi mà nó sẽ giúp tâm trạng ta được bình thản và yên bình trở lại ! Đến khi nào đó tìm được câu trả lời, tìm được thứ bản thân thật sự cần, thì sẽ một lần nữa, quay trở về và đối mặt !

99. Chương 28.4

Mọi người có mặt ở quán bar của Pj từ rất sớm, trời vừa chập choạng tối thì mọi người đã tập hợp đủ cả, đã lâu lắm rồi mới có mặt đông đủ như vậy.

Vị trí ngồi so với trước đây của bọn nó hầu như ko có gì thay đổi nhiều, Jun và Zu, Nan và Mon, có chăng là Pj và Ken chẳng còn ngồi gần nhau nữa, Pj ngồi chung bàn với bọn nó nhưng Ken thì ngồi cách đó 1 khoảng khá xa.

- Lý do để có buổi tiệc này hẳn mọi người đều rõ ! Thế nên hãy để buổi tiệc diễn ra 1 cách tuyệt vời nhất ! – hẳn nhìn mọi người rồi lại nhìn về Mon.

Sau lời tuyên bố thì ko khí rộn ràng hẳn lên, cả bọn quyết định chơi hết sức mình và ko cho phép ai buồn rầu hay thiếu não.

- Mấy đứa có ‘gấu’ làm FA tụi tao GATO quá nha ! – 1 thằng con trai chỉ tay về phía hẳn và nó.

- Mà hài ghê, chẳng ai ngờ những đứa như tụi bây lại thành 1 cặp, 2 nhóm còn đánh nhau rần rần mà giờ làm bạn với nhau ! – 1 đứa con gái tiếp lời.

- Có đúng chuyện mới trở thành bạn tốt ! – Nan cười.

Đến hẳn còn chẳng ngờ thì làm sao bọn đó ngờ được ~

Ban đầu vốn dĩ hẳn hoàn toàn ko có chút thiện cảm nào với nó, ấn tượng đầu tiên về nó thì nó là 1 đứa con gái xấu xược, hỗn láo, chẳng biết gì mà bày đặt đua với đời, ngoài những điều đó ra thì có cái mã khá ‘ngon lành’ . Đã từng cận kề với cái chết khiến 1 kẻ như hẳn chẳng còn gì để thiết tha với cuộc sống này, cuộc sống tù túng, thực tại rẻ tiền, gia đình bạt bãi, trong mắt hẳn, mọi thứ ko mang gam màu nào cả, tất

cả đều bị bao trùm bởi 1 màu đen u tối ! Cả sự đau đớn nhất là khi con người ta đứng cạnh kẻ ở ranh giới giữa sự sống và cái chết hẳn cũng đã ném qua thì còn gì nữa để sợ ? Hẳn thay đổi dần bản chất, cuộc sống lúc đó với hẳn đơn thuần chỉ là tồn tại, tìm đập chỉ để giữ lấy nhịp thở của bản thân, vô định, ko mục đích, chà đạp lên mọi thứ để sinh tồn ! Tâm hồn hẳn vốn đã bị vấy bẩn từ rất sớm, chẳng còn chút mảng sáng nào sót lại. Hẳn bất cần và xem nhẹ mọi thứ ! Hẳn sống vì chính bản thân mình chứ ko vì ai khác, cuộc đời ko cho phép hẳn ngừng thở, hẳn từng nguyện rửa ông Trời, tại sao cứ bắt hẳn phải sống khi mọi thứ đều k.hồn nạn đến mức như thế ? Hẳn cô độc, hẳn lẻ loi, hẳn chỉ có 1 mình ! Cuộc sống như thế chẳng phải quá nghiệt ngã hay sao ? Có nhiều người ko cha ko mẹ nhưng bản tính rất đàng hoàng, đã nhiều lần hẳn cười khinh chính bản thân, lấy những người đó ra để so sánh, họ ko có gì hết nhưng ít ra họ còn tốt hơn 1 kẻ có đầy đủ mọi thứ như hẳn, mọi thứ thuộc về vật chất đều có, chỉ là thiếu mẹ và vắng tình thương của ba ! Hàng trăm lần hẳn nghĩ về mẹ là hàng trăm lần hẳn muốn được quy tụ cùng bà nơi chín suối ! Người ta đau người ta khóc, hẳn đau hẳn giấu nước mắt vào trong, để rồi điên tiết lao vào những trận đánh điên cuồng, gây thương tích khắp cả mình ! Nhưng sự xuất hiện của nó làm nhịp sinh hoạt của hẳn rối tung cả lên và hẳn ghét điều đó, ghét cực kì ! Mọi thứ dính dáng đến nó hầu như ko có chuyện gì là tốt đẹp, mọi thứ đều thật phiền phức ! Nếu ko vì nể Ken thì ko bao giờ có chuyện 2 nhóm nhập làm 1 như thế, lại ko bầu ra 1 LEADER chính thức, cứ như phải chia đôi lãnh thổ, tính hẳn vốn dân chủ thế nên nếu cứ có 1 trận đánh nào đó thì lại cùng nó bàn bạc, nếu là lúc trước thì ko cần ! Nó khiến hẳn phát điên, làm sống dậy trong hẳn những cảm giác mà hẳn ngỡ như mình sẽ ko bao giờ cảm nhận được nữa, cả vẻ bình thản vốn có cũng đôi lần bị nó phá bỏ ... Thật tốt khi có đủ mọi cảm xúc như bao người, nhưng với hẳn thì đó là điều tồi tệ ! Tồi tệ nhất là khi hẳn nhận ra bản chất của hẳn cũng dần thay đổi ~

Hẳn lo sợ và trốn chạy, phủ nhận tất cả cảm xúc của bản thân để rồi bị chính tình yêu của mình dày vò, tìm hẳn đau, một nỗi đau chưa từng có ! Là lần đầu tiên hẳn có cảm giác như thế, lạ lẫm và ... chút hoang mang ... Phát sinh cảm giác với người mà mình ghét cay ghét đắng ? Người mà bản thân luôn xem là cái gai và ko hơn ko kém chỉ là ‘con mèo ngon’ để bản thân vờn vào những lúc chán chường ~ Đó là 1 điều ko tưởng ! ...

Cuộc sống đôi khi có những điều nằm ngoài tưởng tượng của bản thân, ko thể lý giải được !

Khóe môi hẳn động lại nụ cười kín đáo, khẽ liếc mắt nhìn nó thì thấy nụ cười nhẹ đang hiện hữu trên môi nó, hẳn biết nó đang nghĩ những gì ! Cả hai bàn tay vô thức nắm chặt nhau lúc nào ko hay !

Nan và Mon nghe thế bất giác nhìn nhau cười. Cứ để mối quan hệ ko xác định rõ ràng như bây giờ cũng hay, sau này cả 2 lớn thêm chút nữa, đến khi họ cảm thấy đã trưởng thành, đủ chín chắn để cùng nhau bắt đầu một mối quan hệ nghiêm túc thì họ sẽ đặt tên cho nó ! Chẳng ai đảm bảo được gì, hướng hồ cả 2 đều chưa thực sự lớn, khoảng thời gian tiếp theo cứ xem như là thử thách đi, chừng đó thời gian chắc đủ để họ nhìn nhận lại tình cảm bản thân, xem xét lại cảm xúc của mình với đối phương, để xem đó là thoáng qua hay là thực sự, vì tình yêu dù chỉ có 1 nhưng những thứ na ná tình yêu lại có rất nhiều !

Ấn tượng đầu tiên về Mon trong Nan là 1 người vô cùng yếu đuối, cả hình tượng cũng ko có gì là đẹp, tóc tai rối bời, cả người đều bẩn, bị cả bọn hiếp đáp mà chẳng biết phản kháng, chẳng biết tự vệ. Nan chẳng hiểu vì sao con bé lại được gia nhập Mẫu Đơn trong khi yếu xiu thế kia, cả sức phòng thủ cũng chỉ là con số 0. Mãi sau này Nan mới nhận ra, hóa ra kể từ lần đó thì cậu nhóc đã vô thức hướng tới người con gái yếu đuối kia rồi ! Còn với Mon, con bé thích Nan cực, vốn chẳng nghĩ Nan sẽ cứu mình vì cậu nhóc là người của EVIL ... Kể từ khi bắt đầu, Mon chưa từng nghĩ sẽ có viễn cảnh như ngày hôm nay !

Còn Pj chẳng nói gì, khóe môi vẽ lên nụ cười nhạt, rượu hôm nay có chút đắng, nhỏ cảm nhận được sự nóng âm ỷ đang truyền đến thanh quản, đắng chát !

- Những người như oan gia lại trở thành 1 cặp, còn những người là ‘cặp’ thì ko nhìn mặt nhau !

Pj tự mình lẩm nhẩm rồi khẽ nhìn Ken, thấy tên đó quay vội đi, hẳn là vừa nhìn nhỏ ?

Từ lúc bắt đầu đã là 1 trò chơi, nhỏ ko và cũng chưa bao giờ hối hận vì đã cùng Ken tham gia trò chơi đó ! Những khoảng thời gian ở cùng nhau có lẽ là khoảng thời gian hạnh phúc nhất ! Nhưng đã là trò chơi thì hẳn sẽ có kết thúc. Mở đầu chẳng rõ ràng thì cũng chẳng cần 1 cái kết hoàn hảo ! Pj ko nghĩ nữa, những thứ đã thuộc về quá khứ thì chẳng nên hoài niệm làm gì !

Ken chợt lặng đi. Đến lúc nhận ra sai lầm bản thân có phải muộn rồi hay ko ? Mối quan hệ ‘ảo’ như thế, đáng lý từ ban đầu Ken ko nên bắt đầu. Chỉ vì 1 chút bông bột và quá hiếu thắng nên có sự giờ đây mới

trở nên như thế ! Bản chất thay đổi, chẳng còn là thằng con trai tốt như ngày nào, từ khi bị tổn thương đã trở nên cay nghiệt hơn, ngay lần đầu nhìn thấy tên đó đã có ý định từng bước tiếp cận, rồi dày vò, mang người con gái đó làm thú vui riêng của bản thân !

Ken chứng kiến người con gái đó cam chịu nhiều như thế, chịu biết bao tổn thương, đau đớn, chấp nhận bị coi rẻ như thế nhưng chưa bao giờ phản kháng và cũng chưa bao giờ bày ra những chiêu trò quái gở để trả đũa ! Ken từng ko hiểu vì sao nhỏ lại cư xử như vậy, tay phải của Mẫu Đơn chẳng lẽ tầm thường và cam chịu như vậy ? Hay nhỏ sợ ? Hay vì tiền ? Hàng chục ý nghĩ với hàng chục lời đáp khác nhau, nhưng tất cả chỉ khiến Ken căm ghét người con gái đó nhiều hơn, khinh khi nhiều hơn, buông những lời nghiệt ngã nhiều hơn ... Thứ Ken nhận lại có khi là sự lặng im như thể ko có gì xảy ra, có khi là những giọt nước mắt kèm những lời tahn trách, có khi là nụ cười mà Ken cho rằng trông nó thật ‘vô trách nhiệm’ . Nhưng chính những điều đó dần đi sâu vào trong cuộc sống của Ken, làm cảm xúc và thái độ tên đó dần thay đổi ...

Nhưng giờ thì Ken đã hiểu, nhỏ nhẫn nhịn, nhỏ chấp nhận mọi thứ xảy ra như tất yếu là vì vốn dĩ nhỏ dành cho Ken một thứ tình cảm đặc biệt từ rất lâu ... Nhưng những hành động của nhỏ rất khó để chấp nhận được, có phải vì quá yêu nên cái gì cũng dám làm hay ko ? Người yêu Ken có thể hư hỏng nhưng thân tâm phải tốt, ko được xấu xa ! Đến ở thời điểm bây giờ, Ken vẫn ko thể tin được ... Có khi cái khao khát được trò chuyện và kề bên người con gái đó lớn đến mức chỉ biết ngồi trong phòng, xem những tấm hình có người đó mà bản thân ‘vô tình chụp trộm’ , có một sự thật chẳng ai ngờ là chẳng biết từ lúc nào, Pj có mặt trong cuộc sống của Ken như 1 lẽ thường tình, pass điện thoại, máy tính, ... mọi thứ đều là những số có liên quan đến Pj, ko là ngày sinh thì là số điện thoại, nghe hơi nực cười nhưng có cả địa chỉ nhà nữa ! Trên bàn làm việc có hẳn 1 khung ảnh nhỏ, trong ví tiền cũng có ảnh ! Cả trong phòng ngủ là 1 khung ảnh to tướng treo đối diện phía giường ngủ ... tới nào Ken cũng sẽ nhìn người con gái đó thật lâu ... Ken nhận ra tình cảm bản thân cũng là nhờ những điều ấy, những con số mật mã, ban đầu chỉ lấy những con số liên quan đến nhỏ với chủ ý cho dễ nhớ, rồi nhiều lần sao cũng lại tiếp tục cài mật khẩu là những con số khác có liên quan ... Nụ cười đó rất đẹp ... khung ảnh to chỉ được Ken làm gần đây ... là vì nỗi nhớ cứ chơi vơi, khắc khoải, Ken ko thắng được cảm giác phát ra từ trái tim ! Chưa bao giờ Ken nhận thấy mình yêu người con gái đó rõ ràng như vậy trong khoảng thời gian qua ! Yêu hơn cả những gì Ken đã từng tưởng tượng, nhiều hơn cả tình cảm đối với Khánh Hạ khi xưa !

Ken muốn ruộng bỏ thực tại, cũng muốn được như ngày xưa ! Ken thề, nếu được quay trở lại khoảng thời gian trước, Ken sẽ ko cư xử lỗ mãng như thế ! Ko để Pj bị thiệt thòi ! Ngẫm lại những điều đã qua, Ken thấy bản thân thật ấu trĩ ! Cũng ko ít lần Ken cảm thấy bất lực với thực tại, Pj rất biết cách lấy nước mắt của người khác, cứ nghĩ đến là tim lại đau !

Yêu nhỏ là điều Ken chưa bao giờ nghĩ đến !

Đối xử tàn nhẫn như thế rồi cất lời yêu, có ngu ngốc quá ko Ken ?

Huống hồ mọi chuyện giờ đây cũng đã xa tầm với như thế !?

(tbc)

100. Chương 28.5

- Ko được uống như vậy ! – nó vừa cần nhand vừa giật ly rượu ra khỏi tay hắn.

Mặt hắn hiện rõ lên nét khó chịu, hắn có ý muốn lấy lại ly rượu từ tay nó.

- Tiệc còn dài mà cứ uống rượu mạnh như kiểu nước lã thế thì nhiệm vụ ngày mai muốn đem bỏ đi ?

Cứ mỗi lần hắn say rượu thì y như rằng cả ngày hôm sau toàn thân đều bị nhức mỏi, tay chân ko còn sức lực, nếu phải dậy sớm thì đầu đau như búa bổ, chẳng thể tập trung vào chuyện gì được, dễ phát sinh ra cảm giác chán nản. Còn nếu muốn thức dậy với cơ thể bình thường thì phải hơn nửa ngày hắn mới dậy. Đơn giản thôi, vì hắn uống toàn rượu mạnh và tửu lượng cũng thuộc dạng cao nên trữ lượng rượu vào cơ thể hắn xem ra tương đối nhiều !

- Biết mà ! Sẽ kiểm soát được !

- Ko kiểm soát được thì cẩn thận ! – nó đưa lại ly rượu cho hấn với cái quắc mắt lạnh hết cả sống lưng.

Jun rơi vào tình trạng dở khóc dở cười, nó quả thật rất đáng sợ đó. Lời đe dọa của nó có tính sát thương cao, hấn thừa hiểu 2 từ ‘cẩn thận’ mà nó nhấn mạnh sẽ rất kinh khủng nếu hấn làm trái với những điều bản thân đã khẳng định.

Hấn quay sang nhìn nó rồi nhú mồm, nó cũng có biết nghe lời đâu chứ !

Nó cảm nhận được hơi ấm quen thuộc và mùi hương cực kì nam tính từ chiếc áo khoác vừa được ai đó khoác lên người mình, dịch tầm mắt sang phía bên cạnh thì thấy hấn đang nhìn nó với vẻ ko vừa ý !

- Đã nói đừng ăn mặc vậy ! Ko nghe lời ?

Nó mặc chiếc áo phong ngắn, vừa đúng phủ qua ngực, thế nên cứ mỗi lần nó vươn tay hơi cao thì có cả khối đứ nín thở, phía sau áo in 2 số 00 to tướng, trên con số là chữ LEADER, số và chữ đều mang màu neon nên ánh đèn màu của bar càng làm nổi bật lên những dòng ấy, 2 bên tay áo dài đến khủy tay có kẻ 2 sọc màu đỏ; đôi chân dài được phô ra bởi nó mặc chiếc quần jean ngắn màu sẫm bạc, được mài rách 1 cách có nghệ thuật, chung quy thì nhìn khá bụi !

- Tại sao ? – Zu nhìn người yêu mình với vẻ thích thú.

Hấn chẳng thích cái cách mà ‘bọn sói’ xung quanh cứ tằm tia người yêu hấn rồi phát ngôn ra những điều ko hay và thiếu cợt nhả như vậy ! Người yêu hấn là của hấn, dù có thế nào thì cũng chẳng ai có quyền bản tán gì hết ! Nếu hôm nay ko phải là ngày vui và hấn muốn Mon cảm nhận được niềm vui rõ ràng nhất thì chắc chắn rằng bọn đó sẽ chẳng lảnh lặn tới giờ phút này và thỏa sức ngồi đó bản tán như vậy đâu !

- Chẳng sao cả ! – dường như hấn đang kiềm nén sự bức tức dù là nét mặt trông chẳng có biểu hiện gì.

- Tức gì chứ ? Anh thậm chí còn ko biết ghen mà ! – nó dùng tay kéo cổ hấn lại gần mình rồi thì thầm vào tai hấn.

Bọn đàn em chỉ có thể trở mắt nhìn, họ vô cùng ngạc nhiên, trông như thể những con nai vàng ngơ ngác. Ko thể tin được người có những hành động vừa rồi là nó, nó cũng có ‘tạo hình’ như thế sao ? Kể từ lúc quen biết nó cho đến bây giờ, nó trong mắt mọi người luôn là 1 người nghiêm túc, kiêu sa và vô cùng đứng đắn. Hành động và biểu cảm trên gương mặt của nó thật là gợi ọi người nhiều cảm xúc, cứ như nó đang quyến rũ Jun vậy ! Bọn họ liếc mắt sang hấn, hấn có vẻ thờ ơ, chẳng quan tâm mấy, cũng chẳng có chút động lòng. Là vì quá quen thuộc với những biểu hiện như vậy nên cảm thấy bình thường lắm sao ? ;__;

Jun à, rốt cuộc anh đã đào tạo người yêu của mình như thế nào mà giờ đây hình tượng của mọi người đều bị phá vỡ thế kia ? =”=

Nó chẳng trêu hấn nữa, ko khéo hấn sẽ dỗi mất, nó thu người ngồi thẳng dậy, ngoan ngoãn khoác chiếc áo lên người, cả vẻ mặt cũng trở nên lạnh lẽo như mọi khi, thật khó tưởng tượng người vừa có những biểu hiện kia là nó.

- Kiểm soát được hay ko ko biết nhưng nếu tới ko đủ tỉnh táo để chở em về nhà đằng hoàng thì cái áo khoác này ko chắc sẽ được khoác đến tận tiệc đâu !

Nó nói kèm với nụ cười, nụ cười tựa hồ rất đẹp nhưng ý nghĩa ẩn chứa trong nụ cười đó ko tốt chút nào ! Hấn nhận ra 1 điều rằng sau khi quen mình, nó rất hay cười, có lẽ với mọi người thì nụ cười đó rất đáng quý và họ cảm thấy thật tốt khi nó cứ cười như thế, nhưng với hấn thì ko hấn là như thế, mỗi khi như vậy nó lại khiến hấn lạnh cả người, họ chẳng biết vì sao nó cười và nụ cười đó mang ý nghĩa gì, chỉ có hấn là rõ những điều đó nhất !

- Chị Pj, có lần chị nói chị biết múa cột ? Hay chị biểu diễn ọi người xem đi ! Cho Mon xem nữa, cô ấy sắp ko còn ở đây rồi ! – Nan cười.

Nghe lời thỉnh cầu của Nan, cả bọn vỗ tay lớp lớp, hòa theo áp đảo tinh thần của nhỏ.

Mặt Ken có vẻ đen lại, đừng nói là cô ta sẽ lên đó múa ọi người xem cái điệu ‘khiêu khích’ người nhìn như thế nhé ?

Pj rửa thầm trong lòng, Nan chết tiệt ! Khi ko lại bày ra cái trò chết tiệt này để cả đám noi lên làm gì ko biết ! Pj nhìn Mon với ánh mắt cầu cứu, hy vọng con bé sẽ hiểu được ‘thông điệp’ mà nhỏ đã gửi ! Nhỏ thấy Mon cười với mình, chắc là cô bé đã hiểu rồi.

- Em ko muốn làm khó chị Pj, mai chị có việc phải thực hiện, thế nên em thiết nghĩ ...

Pj nghe thế nhoeo miệng cười tươi rồi.

- Chị được miễn mọi thứ, chỉ cần chị múa cột góp vui ọi người là được rồi !

Trong tích tắc tại Pj ù cả đi, khoảng ko trước mặt trở nên đen kịt, Mon đúng là bị Nan dạy hư rồi, con bé ko còn theo phe nhỏ nữa, và lại lúc trước cũng ko biết cách troll người khác như thế này !

- Em thấy đó, chị ăn mặc như vậy, ko tiện lắm đâu !

Pj mặc chiếc áo có cổ ngang với vai áo, chất liệu vải cũng khá mỏng, đuôi áo khá dài, phủ qua thắt lưng, sợi dây nối với chiếc áo trong được buộc hờ hững trên cổ cứ như thử thách người nhìn vậy, màu đen của nó quả thật gây được sự chú ý rất lớn, vì chiếc váy khá ngắn, thế nên phần áo dài đã che đi gần nửa chiếc váy ấy, cách ăn mặc như vậy quả thật rất ... gợi cảm !

Cả bọn nhìn kĩ lại thì đúng là thế thật, có vài giọng tiếc nuối vang lên, Pj như thế mà múa cột hẳn sẽ thú vị lắm ?

- Sao tao thấy người ta mặc đồ có khi còn ngắn hơn mày mà người ta cũng múa đó ! – 1 thằng con trai thắc mắc.

- Tại vì họ ko sợ hở, còn tao thì sợ, được chưa ? – Pj trả lời qua loa.

- Mày cũng sợ hở ? Tao cứ tưởng mày ko có gì để hở chứ, hóa ra mày là con gái ! – tên con trai đó sau khi trêu chọc nhỏ thì cười to.

- Cái mặt mày ! Ổ đó mà chọc tao ! – Pj nắm lấy mấy viên đá lạnh ném vào người đó.

Đáng chú ý là người đó lại ngồi gần Ken, thế nên những viên đá Pj đã ném vào người đó hầu như đều trúng vào người Ken, đáng để bàn hơn là với lực ném khá mạnh, viên đá rơi thẳng vào ly rượu mà Ken đang cầm hờ ngang bụng, do ném với lực khá mạnh nên rượu văng cả ra ngoài, trúng vào chiếc áo trắng Ken đang mặc, rượu có màu vàng cam, loang lổ ra hết phần áo, cũng như chỉ là cầm hờ nên trước phản ứng bất ngờ, Ken trượt tay thả rơi ly rượu xuống đất, ướt luôn cả đôi giày !

Ko khí bao trùm những chiếc bàn ở đó là sự im lặng đến đáng sợ, cả tên con trai vừa gây ra chuyện cũng đã lên ra sàn nhảy hòa vào những giai điệu từ lúc nào !

Nếu nhìn kĩ sẽ thấy Pj khẽ lúng túng !

Nhỏ ngáy ra nghĩ gì đó rồi đẩy ghế đứng dậy, vòng sang phía Ken để tiện trò chuyện.

- Tôi nghĩ anh muốn thay áo ?

Ken gật đầu.

Tên đó theo nhỏ vào phòng trong, vốn dĩ lúc trước còn quan hệ, nhỏ có giữ mấy chiếc áo của Ken tại đây để tiện cho những khi bàn công việc xong sẽ có quần áo thay ra cho thoải mái.

- Thay ra đi, tôi giặt tạm chiếc áo này dùm anh rồi sẽ trả lại !

Ken nhận chiếc áo từ tay Pj rồi thay ngay tại chỗ đó, Pj chỉ có thể đứng ngơ ra nhìn, bất động trong vài giây gì đó.

- Tôi biết cơ thể tôi đẹp ! Ko cần nhìn như thế đâu ! – Ken khịt mũi.

Có vẻ như lúc này Pj mới nhận thức được hành động của mình, nhỏ quay vội mặt đi, 2 bên tai đỏ rần, đáng ghét, sao lại phản ứng như thế chứ ! Nhỏ ‘chữa lửa’ bằng cách nhặt chiếc áo bẩn Ken quăng trên sàn lên để mang đi giặt, phần áo khá rộng thế nên khi nhỏ cúi xuống phần cổ áo bị trễ xuống hơi nhiều, Ken vốn chẳng cố tình nhìn nhưng chỉ vì quan sát từng động tác của nhỏ thế nên thấy vậy thôi ... trong cơ thể có chút rạo rức ... cơ thể Ken vốn dĩ đã có chất cồn ~

Bị đẩy nằm xuống sàn 1 cách bất ngờ, Pj có chút hoảng hốt.

- Lúc trước còn bên nhau em ko ăn mặc như thế ! – Ken chống tay 2 bên tạo thành ‘cái lồng’ nhỏ.
- Lúc trước, đã là quá khứ rồi ! – Pj chuyển đầu sang hướng khác, tránh đối diện ánh mắt với Ken.
- Sao cứ phải ngang bướng chứ ! Tôi chỉ cần em xin lỗi ! – mắt Ken hiện rõ tia đau khổ.
- Anh vốn dĩ ko tin tôi ! – Pj cười nhạt.

Hơi men xông lên làm Ken choáng cả đầu óc, căn bản là mọi cảm xúc khá là mơ hồ, dù là Ken chẳng say đến mức chẳng biết gì nhưng độ cồn đủ để Ken ko thể kiểm soát 1 vài hành vi của mình. Tên đó cuối xuống hôn nhỏ, cái hôn mãnh liệt, vồn vã, đã rất lâu rồi họ mới có được cái hôn như vậy ! Pj khẳng phảng quyết liệt nhưng bị Ken khóa chặt cả 2 tay, cả cánh môi đó, nhỏ nhất quyết ko hé ra nhưng rốt cuộc vẫn bị bàn tay kia sờ soạng nhất quyết bắt nhỏ phải mở miệng, gian phòng vang lên tiếng rên khẽ, thừa dịp đó, chiếc lưỡi Ken thuận lợi tiến vào, nhiệt độ trong phòng tăng cao đột ngột, mọi hành động đều chứng tỏ bao nỗi nhớ, bao niềm mong mỏi, bao khát khao của Ken trong phút chốc đều bị vỡ òa, hơi men trong người ko sao khiến Ken có thể kiềm chế mọi thứ được ! Nụ hôn điên cuồng, khiến cánh môi Pj đỏ rát, Pj nhận ra nụ hôn ấy còn chất chứa bao đau đớn, thương tổn và giận dữ, những dậy sóng của lòng Ken mà tên đó đã chôn sâu trong lòng mình.

Ken biết đau thì nhỏ cũng biết đau mà !

Bàn tay hư hỏng kia di chuyển khắp nơi khiến Pj như bưng tỉnh, nhỏ dùng hết sức đẩy Ken ra rồi luống cuống ngồi dậy.

- Người bị cho là dơ bẩn như tôi ko đáng để anh chạm vào đâu ! Tôi ko phải người yêu, ko phải bạn tình, ... thế nên đừng cư xử với tôi theo cách đó ! – nhỏ nắm chặt tay mình, móng tay ấn sâu vào phần da mỏng, đáng cười là nhỏ cũng khao khát nụ hôn đó.

Ken có vẻ đã tỉnh táo hơn, có chút ý thức được những gì mình đã làm, tên đó vuốt mặt mình, nhìn nhỏ chăm chăm, lòng ngổn ngang nhiều cảm xúc ko tên ~

- Anh say rồi ! Nghỉ ngơi đi !

Pj nói rồi quay người đi thật nhanh. Có lẽ ko nếu Ken nói Ken thấy nhỏ rơi nước mắt ?

Lòng lại đau, tim đau ... cảm giác tê tái tràn về, bàn tay đang cầm chiếc áo dơ mà nhỏ đã giữ trên tay ban nãy quăng mạnh xuống sàn:

- K.hốn kiếp ! Mày đã hành động điên gì thế ?

Đúng là men rượu đôi khi gây ra tác hại quá lớn, bức tường Ken cố dựng lên, mọi thứ Ken cố giấu kín chỉ trong mấy giây đã vỡ òa, cảm giác đau đớn mà bản thân cố trốn tránh lúc này đây lại hiện hữu rõ ràng ! Ken cười cay đắng, sao cứ phải hành hạ, dày vò nhau như thế ?

Tên đó ngồi trong phòng 1 lúc khá lâu rồi vào nhà vệ sinh chỉnh trang lại, ra ngoài cùng mọi người khuấy động buổi tiệc !

Sẽ lại là rượu giúp tên đó vào những lúc này ~

101. Chương 28.6

Cả đám 4 người bọn nó hơi chật vật, Jun và Ken đã ngà ngà say.

- Chờ được ? – nó nhướn mày hỏi hần.

Jun bất ngờ đặt 2 tay lên vai nó, cả thân người có chút chao đảo ko đứng vững.

- Em ko tin người yêu em à ?

Đáng ghét thật ! Chẳng biết với mọi người hần cư xử thế nào, nhưng cái cách hần cư xử với nó y như rằng 1 kẻ trắng hoa, nếu là lúc trước hần say, thì hần sẽ ko nói lấy nửa câu, những lúc đó trông đáng sợ hơn bình

thường nhiều, có chẳng là những lần say rượu đều gây với ba mình âm ỹ- về vấn đề này thì cả bọn chưa được chứng kiến chỉ nghe truyền tai nhau nhưng thật khó tưởng tượng về điều đó, cả bọn thường tự hỏi những lúc ấy hấn trông hung tợn như thế nào, nhớ có lần 1 đứa trong nhóm vô tình nghe được tiếng hấn quát tháo qua điện thoại trong căn phòng kín chỉ khép hờ cửa, tiếp sau đó là hàng loạt tiếng đổ vỡ của thủy tinh vang lên và nói liền là 1 màn ăn chơi đến tận sáng, nếu ko thì hấn lại đi đánh nhau mở rộng địa bàn, tuy nhiên, trường hợp đó xảy ra ko nhiều bởi lẽ hấn chỉ tự chuốc say mình khi nào tâm trạng thực sự tệ.

Có 1 sự thay đổi nhỏ là hấn của hiện tại chịu hòa nhịp với cuộc vui cùng mọi người thay vì ngày trước chỉ là nhấp môi hờ hững, im lặng và quan sát mọi người, chính vì thế, nên trong mắt cả bọn dù hấn đúng là 1 vị chỉ huy tốt nhưng quả thật rất xa cách, thật tốt khi giờ đây hấn dễ gần hơn và mọi người thỉnh thoảng cũng trêu đùa hấn bằng những câu nói vu vơ. Và nó vui vì điều đó, hấn thoát ra được khỏi vỏ bọc của mình, từng bước trở về cuộc sống đầy màu sắc, đó quả là một cuộc trốn chạy đầy ngoạn mục, cam go, cả hành trình đã qua là chuỗi ngày khó khăn với muôn vàn nỗi đau hòa lẫn cùng nước mắt !

Nó chẳng thể tưởng tượng được là hấn đã vòng vèo qua bao nhiêu con phố để đưa nó về đến nhà, nó đánh thượt 1 cái.

- Sao lại là nhà anh ?

Hấn đưa mắt nhìn quanh quẩn 2 bên đường, có vẻ như rượu khiến mắt hấn mờ đi, hấn phải híp mắt lại thật nhỏ để quan sát cảnh vật.

- Oh sh** , nhầm mắt ! – giọng khàn và lè nhè có chút khó nghe – Để tôi quay xe lại !

- Ko cần, vào nhà !

Từ bar đến đây, quãng đường ko xa mà hấn đã vòng vèo đến hơn nửa tiếng, nếu bây giờ để hấn đưa về thì ko biết bao giờ nó mới đặt chân vào nhà được. Đúng là hấn vẫn đưa nó về nhà được an toàn, chỉ là mất đi sự sắc bén và nhanh nhạy, nhưng lý trí của hấn bị rượu chuốt say mất rồi.

- Anh hay lắm ! – nó nghiêng răng.

Ko khó khăn để đưa hấn vào phòng vì đã có sự giúp đỡ của những người giúp việc. Nó giúp hấn vệ sinh tay chân bằng nước ấm, bàn tay chỉ vừa đưa chiếc khăn bông lên lau đã bị hấn giữ lại và ghì nó xuống giường, ko thể ngồ dậy được vì hấn đã tạo ‘cái lò.ng’ bao phủ lấy nó bằng cách chống tay 2 bên người nó và đầu cúi xuống thật thấp.

- Tôi yêu em !

Cái chất giọng trầm bị khàn đi vì rượu đánh bật vào tim nó, hơi thở hấn phả ra mùi rượu xông vào mũi nó khiến tâm hồn nó phút chốc trở nên lâng lâng, nó ‘say’ ~ Hiếm khi nghe được lời bày tỏ của hấn chân thành như thế, cả ánh mắt hấn xoáy sâu vào nó, nó đảm bảo rằng chẳng có đôi mắt nào đẹp bằng đôi mắt màu xám tro đó !

Bất giác cả cơ thể to lớn của hấn đổ ập xuống người nó, lay thế nào cũng ko động dậy, lúc nghiêng đầu nhìn thì hóa ra hấn ngủ mất rồi !

Hiện nó đang mắc phải vấn đề khá tế nhị, vốn dĩ đã đẩy hấn ra khỏi cơ thể nhưng chưa kịp ngồi dậy đã bị hấn choàng tay ôm lấy, nó đang nghi ngờ ko biết hấn say thật hay giả nữa == , nó bị hấn kéo sát lại gần và vòng tay ôm trọn lấy cơ thể nhỏ nhắn đó, chắc hấn hấn đang nghĩ mình ôm gối !? Nó cố thoát ra nhưng khi nhìn thấy gương mặt đó lại bất động tạm thời ...

Về phần Pj thì khó khăn hơn nhiều, từ khi vừa vào xe thì Ken đã ngủ ngay, nhỏ khá chật vật để mang được Ken vào nhà mình, vốn để Ken ngủ trên sô-pha nhưng vừa xoay đi thì Ken đã ngã lăn xuống đất, hay thật, vậy mà cũng ko tỉnh, tình hình này ko biết sáng Ken có dậy nổi ko đây !?

Sàn nhà thì quá lạnh, nếu để Ken tiếp tục ngủ trên sô-pha thì e rằng có thể lại ngã xuống đất. Đắn đo mãi một lúc lâu Pj quyết định để Ken nghỉ ở phòng mình, mất khá nhiều thời gian để ổn định chỗ ngủ, thân là chủ nhà ko có gì phải ngủ ở sô- pha, vậy là Pj quyết định nằm cùng giường với Ken còn khoảng cách đương nhiên sẽ ko gần nhau rồi !

Chuông báo thức reo liên hồi khiến nhỏ tỉnh giấc, sự ẩm áp từ bên cạnh khiến nhỏ ngồi bật dậy, từ lúc nào mà cả 2 nằm sát nhau như thế chứ ? Ôn trời là ko có gì bất thường. Sau vài giây trấn tĩnh lại tinh thần, Pj nhẹ nhàng bước xuống giường tránh làm Ken tỉnh giấc.

- Ông dụ chị ta ra khỏi nhà đi, hãy gọi vào số hôm trước tôi đã gửi cho ông và bảo là ông biết rõ những chuyện của chị ta, nhất định ông phải khiến chị ta ra khỏi nhà, tôi cần thời gian, vì thể điểm hẹn nên xa 1 chút ! Nếu trót lọt như tính toán, phần tiền còn lại tôi sẽ giao cho ông !

Pj nói rõ ràng vào điện thoại rồi mới làm vệ sinh cá nhân, khoảng thời gian đó đủ để Khánh Hạ nhận được cuộc gọi và rời khỏi nhà, Pj nghĩ thế ! Muốn biết chị ta có viết nhật kí hay ko thì phải kiểm chứng, vì thế phải dụ chị ta rời khỏi đó ! Mọi thứ sắp hạ màn rồi !

Trước khi rời đi, Pj đặt lên trán Ken nụ hôn nhẹ như thể chẳng bao giờ có thể làm được điều đó nữa !

- Tạm biệt !

Có lẽ sau ngày hôm nay sẽ còn rất lâu để gặp lại. Hàng ngàn lần Pj ko muốn rời xa người con trai này dù đó là nguyên nhân, cội nguồn của mọi nỗi đau ...

‘ Ngày hôm nay...

Em sẽ trả mọi thứ về nơi bắt đầu ...

Sẽ tập quên những nỗi đau của ngày hôm qua

Suy nghĩ trong em bây giờ là ~

Ko hẳn là kết thúc, chỉ là trở về lúc mối quan hệ này chưa từng tồn tại ! ‘

.

Hắn choàng tỉnh vì cảm giác ướt át trên mặt, vừa hé mắt ra đã thấy con Gun ngay bên cạnh, với tay lấy chiếc đồng hồ phía bên cạnh, vẫn còn khá sớm, bao nhiêu đó rượu hoàn toàn ko thể làm lệch đi nhịp sinh hoạt của hắn được, chỉ là hơi uể oải nhưng cũng ko có gì lớn lao.

Vươn vai 1 cách thoải mái để đón chào ngày mới, ngày hôm nay sẽ căng thẳng và thú vị lắm đây, hắn chợt nhận ra bên cạnh mình có người và vô cùng ngạc nhiên vì điều đó. Tạm thời hắn ko quay sang nhìn, Jun bóp trán cố nhớ lại những việc của đêm hôm qua, tuyệt đối ko thể nào là hắn ăn nằm bậy bạ được, có nó ở đó ai mà dám lại gần chứ ... hơn nữa người đưa nó về là hắn nhưng ... Ko lẽ người ngủ bên cạnh hắn là nó sao ?

Có 1 niềm lo lắng bỗng trào dâng.

- Còn sức dậy ? – nó ngồi dậy nhìn hắn.

Câu hỏi của nó khiến hắn liên tưởng đến nhiều thứ ko hay, gì mà ‘ còn sức’ chứ ... Đừng nói là ...

- Tôi ... em ... – hắn dường như lúng túng- Tôi ... xin lỗi !

Nó nhìn hắn với vẻ ko hiểu gì cả, phải ngẩng ra vài giây nó mới tiếp thu được những lời đó.

- Nghĩ vớ vẩn gì thế ? Chỉ là bất dặt dĩ lắm mới phải ngủ chung ! Chẳng phải quần áo còn nguyên trên người sao ?

- Nhưng câu hỏi ban nãy ... vả lại tôi ko mặc áo, em thì mặc áo tôi treo trên giá ?

Suýt tí nữa nó đã phá lên cười, người như hắn cũng có lúc lúng túng vì những chuyện thế này sao. Hắn khờ sở như thế hóa ra là do suy đoán lung tung.

- Calm down ! Câu hỏi đó ko có ý gì xấu, hơi ngạc nhiên khi anh dậy sớm được ! Áo ko có trên người anh là bởi hôm qua phải lau lại cơ thể nên mới cởi bỏ áo ra nhưng em ko đủ sức mặc lại nó vào người anh nên để trần như vậy ! Về phần em thì anh biết đó, ko thể nào ngủ với bộ quần áo kia được !

Hắn thở hắt ra khi nghe xong những lời giải thích của nó như thể trút được gánh nặng ! Hên là ko có gì xảy ra nếu ko hắn sẽ tự cầm dao mà đâm vào mình mất. Khiến nó tổn thương là điều hắn ko bao giờ muốn

! Nếu là chuyện đó thì phải là khi nó đã lớn và trưởng thành, đủ sức để chịu đựng mọi thứ và duy nhất, là bắt nguồn từ sự tự nguyện và hẳn phải thật tỉnh táo !

- Anh lo lắng vì chuyện đó sao ? – nó mỉm cười.

- Vì em vốn dĩ ko như bọn họ !

Dường như có chút tức giận trong câu trả lời của hắn.

Ngay sau đó, cả hai nhận được lời thông báo rằng Pj đã có mặt phía nhà dưới.

Pj khá ngạc nhiên khi thấy 2 người họ cùng xuất hiện, nhưng rồi nhỏ lờ đi và nở nụ cười thật tươi như thay cho lời chào buổi sáng. Thấy túi va-li Pj mang theo cả 2 có chút tò mò nhưng rồi lại nghĩ chắc hẳn đó là những thiết bị hỗ trợ cho nhiệm vụ !

Trong thời gian chờ hắn và nó dùng bữa, Pj thả trôi suy nghĩ của mình tới những miền vô tận. Đúng như nhỏ suy đoán, Khánh Hạ vẫn còn thói quen viết nhật kí, cuốn sổ đó cũng ko quá khó để tìm, nhỏ đã lấy được rồi, hiện tại nó đang nằm trong va-li, những điều chị ta thuật lại trong cuốn nhật kí đó khiến Pj cảm thấy ghê tởm, từ bao giờ bản chất chị ta lại trở nên như thế ? Một tình yêu mù quáng, quá nhiều toan tính và mưu mô khiến tình yêu mất đi bản chất thuần khiết và trong sáng của nó.

Well, hãy xem nhỏ sẽ làm những gì ! Mọi chuyện sẽ kết thúc ngay thôi !

Nhỏ ko muốn rời khỏi đây- nơi mà nhỏ đã có rất nhiều kỉ niệm, rất nhiều thứ để nhớ về trong suốt 17 năm qua ... Suy nghĩ phải rời xa khiến nhỏ muốn bật khóc, tìm cứ thất lại từng hồi đau đớn ... Bạn bè, tình thân, người mình yêu ... quá nhiều thứ ...

Nhưng có khi ... rời xa cũng là 1 lẽ để yêu thương ~

.

Cả 2 dùng bữa xong thì mọi người đã tập trung đầy đủ, nhìn bộ quần áo trên người Ken Pj nghĩ hẳn là Ken đã trở về nhà sau khi thức dậy.

- Cảm ơn ! Hôm qua ... làm phiền quá ! – Ken ngồi xuống bên cạnh nhỏ nhưng vẫn giữ 1 khoảng cách nhất định.

Vì sợ Ken ngủ quên nên Pj đã chỉnh đồng hồ báo thức giúp tên đó. Lúc dậy, Ken có hơi hoang mang khi đó ko phải nhà mình nhưng rất nhanh sau đó, cơ thể lại cảm thấy bình yên đến lạ khi nhận ra mình đang ở nhà của người con gái mình yêu. Hơi ấm và mùi hương còn thoảng trong gian phòng khiến Ken hiểu rằng hôm qua cả 2 đã cùng ngủ trên 1 giường, Pj còn pha nước chanh để sẵn ở đó cho Ken.

Pj ko đáp, chỉ mỉm cười thật hiền, trông thật khó diễn đạt. Đột nhiên lòng Ken dấy lên 1 nỗi lo vô hình, linh cảm mách bảo sẽ có điều gì đó sắp xảy ra. Tại sao nụ cười đó khác hẳn với mọi ngày ? Cả thái độ đối với Ken, ko còn là sự cáu bẳn hay cố tình đẩy ra xa, cũng ko hề mang nét khinh thường như mọi khi ?

.

Hắn cùng mọi người triển khai kế hoạch, ko chỉ riêng hắn mà hết thấy mọi người ai cũng muốn kết quả đạt được phải thật hoàn hảo. Dù ko nói ra nhưng ai cũng ngầm hiểu rằng đây là nước cờ quyết định, nếu thành công, hắn sẽ có tất cả mà ko ai có thể phản bác điều gì, cũng như sau này kế thừa tổ chức, những kẻ tham quyền sẽ ko có cơ hội để kêu ca bất kì điều gì và hơn hết là hắn muốn những kẻ dưới trướng phải hoàn toàn tâm phục khẩu phục, hắn muốn chứng tỏ bản lĩnh của mình, đi lên bằng chính tài năng chứ ko phải với danh 'người kế thừa'. 1 phần nhân cách trong hắn luôn yêu cầu sự cầu toàn đến độ hoàn mỹ trong bất kể là việc gì và điều đáng để hắn lưu tâm là nếu hắn hoàn thành nhiệm vụ, ba hắn sẽ ko bao giờ được mang gái về nhà nữa !

Hắn chỉ rõ ọi người hướng đi và cách hành động, mọi thứ vô cùng chi tiết và logic, nghe cách hắn diễn thuyết và đưa ra lối suy nghĩ của mình, ai cũng thấm thía nể trọng, tố chất hắn sinh ra vốn dĩ đã để làm Leader.

Xong phần của mình, hắn để từng người 1 nêu lên phương hướng hành động, cách họ hợp tác cùng nhau như thế nào để tạo nên sự liên kết bền chặt nhất, hắn ko cắt ngang bài phát biểu nào, chỉ khi đợi cá nhân

đó trình bày xong hẳn mới nêu lên nhận xét và góp ý của mình, cả căn phòng im phăng phắc, mọi âm thanh đều rõ đến từng nhịp thở.

Trông hẳn như thể 1 vị Boss thực thụ, hẳn ngồi trên chiếc ghế xoay đối diện với màn hình chiếu, bàn chân trái gác lên phần đầu gối bên phải tạo nên sự nam tính khó cưỡng lại, lưng tựa hẳn về phía sau mang 1 phong thái thoải mái tưởng chừng như đang thư giãn, 2 tay đan trước bụng trông uy vô cùng, nét mặt hẳn mang nét âm trầm khó đoán, đôi chân mày hết chau lại gần nhau rồi lại dần ra.

Những dữ kiện được hẳn lưu giữ lại trong đầu và xử lý nhanh như thể 1 cái máy đã được lập trình sẵn. Đúng, Jun hơn người ở chỗ là khả năng phân tích vô cùng nhạy bén, hẳn biết mấu chốt vấn đề nằm ở đâu và phải giải quyết vấn đề ra sao cho phải. Cũng như những ý kiến mà mọi người phát hiểu, hẳn hề dùng giấy ghi chép lại mà vẫn có thể ghi nhớ rõ ràng và nêu lại 1 cách chính xác. Trí nhớ của Jun ko thể coi thường được, tốt hơn hết là ko nên gây thù chuốc oán với hẳn !

- Em muốn biết thành phần tham dự buổi party ? – Mon.

- Giới thượng lưu và tay chơi !

Mon gật gù ghi chép vào quyển sổ nhỏ trên tay, đồng thời tay cũng trượt trên màn hình cảm ứng của chiếc điện thoại, con bé cùng người với cô bạn hỗ trợ ngồi phân tích và trao đổi cùng nhau, ko để hẳn đợi lâu, chừng 15p sau, nhỏ trình bày ý kiến của mình.

- Hai anh chị sẽ trở thành người của giới thượng lưu ! Anh sẽ diện 1 cây vest đen, em đoán là nó sẽ hợp với phong cách của một quý ông, vô cùng lịch lãm, à, áo đuôi tôm với 2 vạt áo dài, tay đeo găng trắng với phần tóc vuốt keo ngược hết về phía sau, anh chẳng thể nào xuất hiện với mái tóc đỏ rực như thế, anh nên nhuộm đen lại, bộ âu phục của anh được may thật tinh tế và khéo léo, phần trong chiếc áo là chiếc sơ mi trắng, cổ đứng, em sẽ ko để anh thất cà-vạt vì như thế quá lập khuôn, thay vào đó sẽ là chiếc khăn choàng cổ, ko sến súa lắm đâu, nó được in hóa tiết rất nam tính, em sẽ thất thành 1 chiếc nơ to bản ở cổ, chiếc nơ đó sẽ ko girly chút nào !

- Có quá trễ ? Những thứ quần áo ko kịp chuẩn bị ? – đáng lý vấn đề này phải bàn trước chứ.

- Hãy yên tâm, anh quên nhà cô ấy là cả 1 tiệm thời trang lớn sao ? Đây là mẫu, có vài kiểu em đã chụp hình vào điện thoại, em nghĩ đây là kiểu phù hợp cho tối nay nhất !

Con bé truyền điện thoại cho hẳn xem, xem ra cũng ko tệ ! Hẳn ra hiệu cho Mon tiếp tục phần trình bày của mình.

- Chị Zu cũng sẽ cùng tông đen với anh Jun ! 1 chiếc đầm suông dài tuy nhiên chất liệu nó sẽ bằng vải ! Chiếc đầm đó hở phần sau lưng và toàn viền được đính cườm lấp lánh, vô cùng khéo léo, đầm dài giúp che được khẩu súng mà chị Zu sẽ giấu vào đùi. Vả lại vì là vải, nên khi hành động, chị có thể dễ dàng xé phần đầm dài bên dưới ra tạo thành chiếc đầm ngắn dễ bề hoạt động hơn !

Nói rồi Mon chỉnh mẫu quần áo cho nó xem, tính nó vốn hợp tác nên ko ý kiến gì.

- Còn phần trang điểm, bọn em sẽ cố gắng làm 2 người già đi so với tuổi thật của mình, cũng như kiểu tóc của chị Zu, em sẽ cố làm 1 kiểu sao cho thuận lợi trong việc hành động.

- Nhưng ... liệu họ có nổi bật quá ko ? – Pj lo lắng.

- Ko đâu ! So với giới thượng lưu thì bao nhiêu đó ko là gì cả ! Còn vẻ đẹp của họ, em đủ khả năng để khiến nó giảm đi ! – Mon nhún vai.

Nan có vẻ hơi bất ngờ, giờ Nan mới hiểu câu mà mọi người thường hay nói với nhau ‘ Mẫu Đơn ko ai là vô dụng cả ‘ .

Ken đưa cho hẳn một loạt thiết bị thông dụng như tai nghe liên lạc, chip, đạn ...

Pj và Nan khi hành động sẽ thuê một căn phòng ở khách sạn gần đó để tiện việc hỗ trợ , họ đã cùng nhau tìm ra cách phá giải một số bẫy thông thường nhưng vẫn còn hơi khó khăn vì lối đi để đến được gian phòng đặc biệt kia có vẻ hơi vòng vèo vì phải tránh những đoạn hành lang có gắn camera, vì thế phải yêu cầu sự nhanh nhạy và khéo léo đến tuyệt đối.

Mọi thứ đều đã được sắp xếp rất chu đáo, chỉ cần kiểm tra lại thiết bị máy móc và làm một số việc cần thiết cho tối nay thì xem như mọi thứ đều OK cả !

- Chẳng phải Ken đi theo phụ trợ sao ? Sao chẳng nghe nhắc đến ? – nó.

- Có một vài thay đổi ! Ba tôi nhận được vé mời sát ngày- hôm qua, tôi có thể vào 1 cách trực diện ko phải đột nhập như dự định nữa ! Đã quyết là chúng ta sẽ ko đi cùng nhau và xem như kẻ xa lạ !

Như vậy xem ra tốt rồi ! Ko khí trong căn phòng trở nên nặng nề, những điều họ làm sắp tới ko thể nào có sơ xuất được, mỗi bước đi phải tính toán thật cẩn thận và chi li, đây là việc lớn, ko phải trò đùa ... nếu là trò đùa thì nó là 1 trò đùa sinh tử ... vô cùng quái ác !

- Mọi người về nhà chuẩn bị hay nghỉ ngơi đi ! 15h00 , có mặt tại đây ! – hấn rời khỏi ghế, người ngã vơi trước trụ lại với 2 tay vịn lên bàn – Và mệnh lệnh cuối, tôi buộc mọi người phải tuân theo, ai cũng phải an toàn và biết cân nhắc ! – hấn đảo mắt quanh mọi người.

Có 1 sự cảm động trong mỗi người ... hấn sợ mọi người bị liên lụy trong khi hấn mới là người trực tiếp thụ lí nhiệm vụ ... Jun vốn dĩ là như thế !

- Be careful ~

Pj nói thật khê khi lướt sang Ken, Ken chỉ kịp ngẩn người ra, đến khi nhìn lại nhỏ đã khuất sau dãy hành lang, Pj ko về, nhỏ xin phép được ở lại nhà hấn cho đến khi nhiệm vụ được thực thi.

Vẫn là Ken cảm thấy Pj của ngày hôm nay có điều gì đó khác lạ lắm ... tạm thời tên đó cũng chẳng biết phải gọi tên cảm giác đó ra sao nữa ~

Ý định của Ken là sau khi nhiệm vụ kết thúc, Ken sẽ tìm Pj nói chuyện rõ ràng, ko thể cứ day dưa mãi được, dù là cái kết ko tốt đẹp, dù là phải chia xa, dù là sẽ bị tổn thương, dù là sẽ trở nên xa lạ ... nhưng Ken nên có 1 cái kết rõ ràng hơn là để màn sương vây mãi cái mối quan hệ ko rõ ràng này, sương cứ dày và mờ càng dễ khiến con người ta ko tìm thấy được lối thoát !

102. Chương 29.1 : Mission

Cả bọn có mặt đầy đủ trước thời gian quy định gần hơn 1 tiếng, nhìn phong thái của mọi người, hấn tất cả đều đã sẵn sàng cho cuộc tranh đấu sắp tới.

Dựa vào những kết quả phân tích và tìm hiểu trong mấy ngày qua, Nan và Pj đã đưa ra hướng đi thuận lợi cho cả ba người trong căn nhà có kiến trúc phức tạp kia, kể cả những thiết bị ko nên tấy mấy tay chân mà đụng vào bởi vì đó là những thiết bị mật báo để phòng chống những người xâm nhập, nếu ko hiểu rõ thì chỉ cần 1 cái chạm tay nhẹ cũng đủ khiến cho tiếng chuông reo từ nó phát ra inh ỏi cả dãy hành lang. Hơn nữa căn phòng đặc biệt kia còn có cài mật khẩu, tuy nhiên vấn đề ko là ở đó vì họ đã mã hóa được, thế nên khi đến đó, họ chỉ cần xem xét tình hình rồi đẩy cửa vào thôi nhưng có một điều khó khăn và nếu ko được xử lý khéo thì nó sẽ ảnh hưởng rất lớn đến nhiệm vụ bao gồm cả sự an toàn của 3 người, đó là Nan và Pj dù đã rất cố gắng nhưng ko thể nào biết được trong phòng đó là gì và kiến trúc như thế nào dù rằng hàng ngày cánh cửa đó khép lại và mở ra đến hơn 10 lần, cũng ko biết được phòng đó có người trực hay ko, đã thử nhiều lần bằng những thiết bị thăm dò nhưng thất bại hoàn toàn vì bất cứ thiết bị điện tử nào vừa đến phạm vi cánh cửa là đã bị nhiễu sóng !

- Bọn em đã cố nhưng quả thật ko thể nào vào được căn phòng đó! Anh chị buộc phải tùy cơ ứng biến ! Em nghĩ cách hay nhất là nên có 1 người đứng phía ngoài để giữ liên lạc với bọn em vì hầu như những thiết bị đều sẽ bị vô hiệu hóa khi vào căn phòng đó ! – Pj cảnh báo và đưa ra lời đề nghị.

Jun ko đáp, trầm ngâm 1 lúc lâu, phải làm thế nào nhỉ ? Thiết bị của hấn có thể hoạt động ở nơi ko có sóng nhờ vào thân nhiệt nhưng trong trường hợp này thì trái ngược, sóng nó tỏa ra rất mạnh nữa là khác. Chứng tỏ là trong căn phòng đã được tạo ra 1 luồng sóng khác mạnh hơn bình thường để sẵn sàng áp chế, nặng hơn là làm hỏng những thiết bị điện tử kia, Vậy thì có 2 cách, 1 là máy liên lạc phải có mức thụ sóng cao để có thể tiếp nhận được mức sóng tỏa ra, 2 là tìm nguồn phát để hủy đi tầng sóng đó, nhưng điều đó đồng nghĩa với việc phải tìm kiếm, sẽ mất thời gian nhiều lắm !

- 2 người đo đạc và ko biết bằng cách nào, phải tìm ra chỉ số mức sóng tỏa ra, gấp ! Chuyện quan trọng như vậy ko báo từ sớm ? – ngữ khí thể hiện sự ko hài lòng.

- Em xin lỗi ! Vốn nghĩ sẽ tìm ra cách khắc phục cũng như xâm nhập vào đó thành công nhưng sáng giờ em cũng đã thử bằng nhiều biện pháp ... – Nan hối lỗi.

Vốn cậu nhóc và Pj chỉ hy vọng sẽ đỡ được gánh nặng này nhưng xem ra công sức cầm cố cả nửa ngày là vô ích rồi, tầng trên của ngôi biệt thự ấy như cái lồng quái dị, có quá nhiều thứ để giải mã !

- Mọi người đã vất vả rồi !- nó lên tiếng phá tan đi bầu ko khí căng thẳng đó.

Mắt hần cũng dịu lại, ko sai, 2 người họ đã rất vất vả, vất vả hơn bất kì công việc hỗ trợ nào trong nhiệm vụ lần này, nếu tổng công sức phải bỏ ra của mọi người phụ trợ là 100% thì Nan và Pj đã chiếm mất 60% trong đó rồi ! Dù là Mon sắp rời khỏi đây, thế nên đáng lý Nan phải dành thời gian cho con bé nhiều hơn nhưng cậu nhóc hầu như dốc hết sức mình vào công việc, thời gian nghỉ ngơi hiếm hoi dùng cho việc ngủ để lấy sức, khoảng thời gian riêng tư duy nhất của 2 người chỉ duy nhất là vào buổi khuya, thi thoảng là những lời dặn dò nhắc nhở nhau giữ ấm, giữ sức khỏe thông qua những dòng tin nhắn hay cuộc gọi ngắn ngủi,... vì công việc của họ gắn liền với nhiệm vụ nên họ ko cho phép bản thân bất cẩn hay lơ là giây phút nào cả !

Nét mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt của từng người, quàng thăm quẩn quanh mắt như thể những con gấu trúc, một nét riêng biệt trong quá trình làm việc của Pj và Nan là họ ko như những người kia phải tắt bật chạy ngược chạy xuôi, việc của họ chỉ cần ngồi 1 chỗ và dán mắt vào màn hình máy tính, ngón tay ko ngừng gõ, tiếng đánh máy vang lên liên tục, sức lực họ bỏ ra ít nhưng chất xám họ bỏ ra nhiều, hầu như trí não họ luôn phải vận hành liên tục cho toàn bộ quá trình xâm nhập, lập hệ thống, tạo liên kết, thám thính với cả lập trình !

Hắn và nó ngay sau đó đã đi thử quần áo do Mon và cô bạn mang lại, hần vừa rời đi thì mọi người nằm gục xuống bàn, phút nghỉ ngơi hiếm có, họ sắp bị tiêu hao hết năng lượng rồi !

- Jun thật sự tin tưởng 2 người nên nó mới giao cho cả 2 công việc vất vả đó !- Ken nói lên suy nghĩ của mình.

Vốn dĩ mọi thứ là như vậy, hần cũng tự mình cảm nhận được công việc đó quá sức của 2 người, huống hồ trước đó Nan và Pj chưa từng làm gì tương tự như vậy, kinh nghiệm cũng ko nhiều nhưng bản tính hần chỉ tin tưởng những người có mối quan hệ thân thiết với mình- những người bạn thật sự. Trong hần luôn tồn tại sự đa nghi và luôn giữ 1 khoảng cách nhất định với những kẻ chỉ ở mức quan hệ ngoại giao, thế giới đen tối như vậy thử hỏi có thể tin tưởng nhau sao ? Cho dù có là cấp dưới hay người cùng hoàn cảnh, người hay ngọt ngào với bạn, ... cũng phải đề phòng, quan trọng hơn vì hần là người kế thừa, sẽ nắm giữ trong tay mọi quyền lực- thứ mà ai cũng muốn có, cả những đứa con gái ve vãn hần cũng nhiều hơn trước dù rằng ko ít lần hần làm bọn họ phải khiếp sợ bởi sự lạnh lùng và quyết đoán của mình, vừa có tiền, vừa có quyền lực, có đại mối ko xem hần là con mồi ngon ! Bởi thế hần cẩn trọng trong từng nhất chỉ nhất động, chỉ cần sai 1 bước thì hệ quả để lại sẽ ko nhẹ nhàng, sẽ yên tâm hơn khi tự lo mọi việc bằng chính sức mình và những người trung thành với mình tuyệt đối. Ko thể giao khơi khơi cho những kẻ mình ko biết rõ, thân tính của ba hần ko có nghĩa là hần sẽ giao cho họ lo liệu chuyện của mình, ai đảm bảo những kẻ đó sẽ ko phản bội ? Hơn nữa ngay chính trong nội bộ của hần cũng xảy ra mâu thuẫn, lúc nào cũng có những cuộc thanh toán ngầm xảy ra, hần từng nói rằng, nếu hần bước lên ngôi vị cao nhất, trở thành Boss chính thức, hần sẽ chấn chỉnh lại mọi thứ và loại bỏ hoàn toàn những thứ ko cần thiết !

Sau khi thay quần áo xong, hần và nó bước ra trình làng mọi người, cả bọn trong phút chốc như tỉnh ngủ hần. Gì mà người đẹp nhờ lụa chứ, hoang đường, cả bọn chỉ thấy bộ quần áo trở nên bắt mắt hơn do được khoác lên người Jun và Zu thôi, từ họ toát lên khí chất vương giả !

- Nếu như có người bắt chuyện thì 2 người nhất định phải cười tươi, nét mặt phải trông dễ chịu một chút ! – Mon nhắc nhở.

Mon và cô bạn dùng tất cả những gì bản thân biết cũng như tìm hiểu được để hướng dẫn cho bọn hần cách đi đứng, ứng xử,... thế nào cho phù hợp với cung cách của người thuộc thế giới quyền quý đó. Hần và nó tiếp thu mọi thứ rất nhanh vậy nên hoàn toàn ko có chút khó khăn nào trong vấn đề này, chỉ trong khoảng thời gian ngắn Mon đã truyền tải xong những thứ cần thiết và cơ bản.

- Quá nhiều người chú ý sẽ gây bất lợi trong quá trình làm nhiệm vụ ! – Pj vò cằm.
- Chỉ cần tạo sự chú ý của mọi người vào việc khác là ổn thôi ! – Jun đáp lời nhanh chóng, vấn đề này hấn đã nghĩ tới rồi.
- Vậy là mày đã có sẵn kế hoạch ? – Ken.

Hấn gật đầu rồi đồng dục nói tiếp:

- 1 vé mời là áp dụng cho cả gia đình, mày đi thay ba mày, thế dẫn người yêu theo là chuyện thông thường, chuyện Pj và mày ai cũng biết rồi nên mang theo cô ta đi cùng cũng ko ai ý kiến đâu ! 2 người làm loạn chút là được rồi ! – Jun mỉm cười theo kiểu cách Mon đã chỉ dạy trước đó, đẹp thật, nhưng sao khiến cả bọn khiếp sợ quá ! =”=

Ánh mắt Pj và Ken ko hẹn mà chạm phải nhau, ko phải là những tia phức tạp mà là 1 nỗi niềm chung. Muốn thu được hết thủy sự chú ý thì phải gây nên chấn động ko nhỏ ... 1 ánh sáng lóe lên trong suy nghĩ của Pj, định trước khi ra đi sẽ ko tạo thêm bất kì chuyện gì nữa nhưng xem ra ...

- Sau đó Pj vờ như bỏ về nhưng thực chất là để cùng Nan tiếp tục công việc hỗ trợ, lúc đó Ken hãy vào nhà vệ sinh rồi chúng ta khi đó bắt đầu hành động ! – hấn chỉ đạo.
- Nhưng chuyện tụi em yêu nhau ... à .. ừm ... – trông nhỏ có vẻ lúng túng, đó là vấn đề tế nhị nhỏ cũng ko biết phải nói thế nào nữa.
- Ken vốn chẳng phải good boy, quen, chia rồi quay lại cũng thông thường thôi, nó quá nổi tiếng rồi ! – hấn đảo mắt nhìn Ken nhưng tên đó như thể ko đồng tình với điều hấn nói vậy, ko tệ đến thế chứ !
- Lỡ như quá tay khiến đối phương mất mặt thì sao ? – Pj tiếp tục hỏi.

Jun nhún vai tỏ ý ko ý kiến, đó là chuyện riêng của 2 người họ, muốn bày trò thế nào cũng được.

- Ko vấn đề ! – Ken gật đầu khi nhận được ánh nhìn thắc mắc từ Pj.

Nghe được câu trả lời từ Ken, Pj mỉm cười nhẹ nhàng, vậy sẽ gây chấn động lắm đây, hy vọng nó sẽ ko ảnh hưởng nhiều đến tâm lý Ken, nhưng sẽ ổn thôi nhỉ ? Ken vốn dĩ là một người công tư phân minh mà, tên đó sẽ ko cho phép cảm xúc ảnh hưởng tới việc lớn đâu !

Nhỏ xin phép mọi người ra ngoài gọi điện thoại.

- Chị ta đã phát hiện ra chưa ạ ? – Pj.
- – trong điện thoại phát ra giọng nói hiền lành, ấm áp.
- Vậy ông có thể

Khoảng thời gian sau đó, cả bọn đã họp bàn kĩ càng, quân chi viện sẽ ứng cứu kịp thời nếu ko may có gì xảy ra ! Mọi trường hợp đều được đề ra và xử lý triệt để !

.

Nó và hấn sau khi được trang điểm như trở thành con người khác. Viên kẻ mắt làm nổi bật lên đôi mắt xám tro kia, nó tô điểm khiến đôi mắt trở nên sắc bén đến muôn phần so với bình thường, bộ âu phục cùng với phần tóc vuốt ngược về phía sau trông hấn lịch lãm hơn hấn, đúng theo kiểu mẫu mà các cô gái chết mê chết mệt, cũng ko có gì cản trở ngay khi chính hấn đã tồn tại sẵn 1 vẻ đẹp lai ko hề giống với bất kì người con trai nào, đẹp đến khó cưỡng lại. Nó đi bên cạnh hấn khiến cảnh vật xung quanh như thể bị lu mờ, 1 cặp đôi thật đẹp, rất đáng để ganh tị, bộ đầm đen tuyền trải dài phủ xuống chân, lớp vải the phủ bên ngoài phát phơ trong làn gió theo từng nhịp di chuyển, những hạt cườm được đính tinh tế trên viền áo một cách có nghệ thuật tỏa ra ánh sáng lấp lánh dưới ánh đèn, chiếc cổ áo khoét sâu đến tận ngực, chiếc choàng lông thú màu xám khoác lên người càng làm nổi bật lên làn da trắng mịn của nó.

Hấn và nó đẹp 1 cách nguy hiểm – cả nghĩa đen lẫn bóng, khoác bên ngoài trang phục sang trọng và đắt tiền như thế, biến bản thân trở thành người quyền quý nhưng ẩn dưới những lớp vải đó là những thứ vũ khí có tính sát thương cực kì cao.

- Oh god, chẳng thể tin họ là bạn mình ! Nhưng ... như thế chẳng phải đã gây chú ý quá rồi sao ?- Pj hỏi Mon dù mắt vẫn dán vào máy ghi hình, nếu thế thì bất lợi đây.

- Em đã cố che đi những nét đẹp của họ rồi nhưng chị biết đó, mắt anh Jun quá đẹp, có che thế nào cũng ko thể nào làm lu mờ được, e người đó vốn dĩ đã mang nét đẹp tự nhiên rồi, em chỉ có thể khiến họ trông già đi ! Vả lại ... bọn em còn non tay mà ... – câu trả lời của con bé có chút bất lực.

- Chắc sẽ có người nổi bật hơn ! Những kẻ nhà giàu lắm tiền thường chỉ ra 1 khoảng ko nhỏ để chăm sóc nhan sắc của mình mà ! – Nan trấn an dù rằng máy ghi hình đã cho thấy xác suất cho lời động viên đó ko cao chút nào ... họ đẹp ... nhưng chẳng có gì nổi bật ...

Pj gật gù, nhỏ miễn cưỡng đồng ý, dù sao cũng mong là như thế ! Cũng ko còn nhiều thời gian, nhỏ cũng phải chuẩn bị tiến hành công việc của mình, theo kế hoạch thì chừng nửa tiếng sau khi xuất hiện buổi party phải ‘được’ làm loạn hoặc ít ra bọn họ phải làm gì đó để thu hút được sự chú ý của mọi người, có như thế thì nó và hần mới triển khai kế hoạch được !

Sự xuất hiện của Ken và Pj sau đó lại 1 lần nữa thu hút sự chú ý của mọi người, những tiếng xì xầm bắt đầu vang lên, có lời khen, những lời chê cười, ... Trong lúc chờ đến thời cơ thích hợp, tên đó và nhỏ cũng đi tiếp chuyện với mọi người cùng ly rượu trên tay !

- Nếu mission được thực thi thành công thì hy vọng sẽ ko phiền nếu sáng mai tôi qua nhà cô ! – Ken nói khê nhưng cũng hiểu là một lời khẳng định dù nhỏ có đồng ý hay ko.

Ken đã nói sẽ làm rõ mọi chuyện mà !

Pj trầm ngâm ko nói, nhỏ ko chắc khi đó mình còn ở lại đây đâu ...

‘ Bắt đầu ! ‘

Mệnh lệnh của hần vừa ban bố vang lên rành mạch trong tai nghe của mỗi người, vừa lúc đó tiếng chuông điện thoại quen thuộc đổ chuông xen ngang lời hần.

Pj là người hiểu rõ nhất sẽ có chuyện gì xảy ra tiếp theo ! Nhỏ thấy Ken nhú mày khi nhìn vào con số hiển thị trên màn hình nhưng rồi tên đó cũng cẩn thận tắt đi chiếc tai nghe 1 cách kín đáo và áp điện thoại vào tai, nét mặt Ken càng lúc càng khó coi, có cả sự bàng hoàng khi nghe điều gì đó từ phía đầu dây bên kia, ánh mắt Ken nhìn nhỏ sắc lẹm !

- Chết tiệt ! Sao cô cứ như thế hả ? – Ken quát âm lên thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Hần và nó nhìn từ 1 góc thấy họ ‘diễn’ rất thật, chẳng hề biết Ken đang thực sự tức giận, cả mọi người nhìn qua màn hình cũng cứ ngỡ đó là vở kịch do 2 người khéo léo tạo nên, quả thật thành công lắm, rất nhiều ánh nhìn đang hướng về phía họ ! Lường trước được sự việc, sợ gây ảnh hưởng đến nhóm, Pj cũng đã tắt thiết bị liên lạc trước đó !

- Tôi thế nào ? – Pj vờ như ko hiểu.

- Khánh Hạ gọi cho tôi, báo rằng ông quản gia nói lại rằng ông ấy thấy cô lên vào phòng cô ta !

Pj cười thầm, ông quản gia quả nhiên rất đúng giờ, cuộc gọi ban sáng, chính xác là nhỏ đã gọi cho ông quản gia nhờ ông hợp tác cùng mình, bởi lẽ việc nhỏ vào phòng Khánh Hạ đã bị ông bắt gặp, nhỏ vẫn ko quên ánh mắt ông lúc đó chất chứa bao nhiêu nỗi thất vọng, thời gian qua xảy ra rất nhiều thứ liên quan đến Pj nhưng ông vẫn tuyệt đối tin tưởng nhỏ vì ông nghĩ rằng Pj ko phải người như vậy, cho đến khi ông thấy Pj cầm trên tay quyển sổ bước ra từ phòng Khánh Hạ 1 cách lén lút ! Khi đó ông đã vờ như ko thấy và lặng lẽ quay đi, trước đó ông đã nhìn nhỏ thật lâu ... thật lâu ...

Chẳng biết tại sao nhưng trong phút giây đó tim Pj lại giật thót lên, trong lòng trào dâng biết bao cảm giác tội lỗi mặc cảm, ko phải tội lỗi vì việc đã làm mà tội lỗi vì đã làm ông buồn – người mà nhỏ xem như là ông của mình, Pj đối với ông luôn có một lòng kính trọng và yêu thương đến tuyệt đối, người đã cho nhỏ cảm giác được hơi ấm của gia đình. Trong vô thức nhỏ tiến lại gần và xin ông ỉnh được giải thích, Pj chẳng lý giải được hành động của mình lúc đó, thậm chí nhỏ còn tâm sự cho ông nghe về mọi chuyện, cả những thứ nhỏ chưa từng hé môi cho Zu biết ! Để chứng minh những điều mình nói là có căn cứ, Pj đã cho ông xem quyển nhật kí mà mình lấy được từ phòng Khánh Hạ !

Và rồi ông tin ! Ông nhìn nhỏ bằng ánh mắt cảm thông và thương cảm, nhỏ đã vất vả rồi ! Chỉ hy vọng sau khi rời khỏi đây, người mà ông xem như cháu gái này sẽ thực sự rũ bỏ được mọi thứ và quên người con trai này đi !

Vì ông là người biết được chuyện đó nên Pj tin ông sẽ giúp được chuyện lần này nên nhỏ muốn ông giúp mình bằng cách đến đúng giờ đó hãy thông báo cho Khánh Hạ biết chuyện, khi đó nhất định chị ta sẽ lơ ngơ lên gọi điện cho Ken bằng được !

Việc lấy quyển nhật kí tính ra cũng khiến Pj hơi hồi hộp, ko đơn giản như nhỏ tưởng dù là sau đó mọi việc đều ổn thỏa, vào buổi sớm nhà sẽ ít người hơn bởi thế sẽ dễ cho việc hành động nên nhỏ đã đến nhà Ken từ tinh mơ, lẻn vào phòng Khánh Hạ cũng ko hề khó khăn gì khi xác định chị ta đã rời khỏi nhà, việc tìm kiếm cũng ko mất nhiều thời gian vì chị ta để nó ở nơi khá dễ thấy, chị ta để chung trên kệ sách, chỉ có quyển đó nổi bật và khác nhất nên Pj đoán là thứ Pj cần, nhỏ đã xem thử và đúng như vậy ! Đến lúc sắp rời đi thì người dọn phòng lại mở cửa vào, suýt chết ... vì Pj dồn hết tập trung vào quyển nhật kí nên ko chú ý gì đến động tĩnh xung quanh, mãi cho đến khi tay nắm cửa bị vặn ngược và phát ra tiếng động nhỏ mới nhận ra, phòng chị ta ko có nơi nào là chỗ trốn lý tưởng cả: tủ quần áo to nhưng nhìn xuyên thấu, gầm giường quá nhỏ nhưng ko ai dại mà trốn dưới gầm giường trong lúc người khác dọn phòng cả ! Pj nhanh trí mở bung ô cửa sổ và nhảy ra phía ngoài, tay bám vào mái che xi-măng ở trên rồi dùng sức đu cả thân lên, ơn trời là nhỏ ko mắc bệnh sợ độ cao, mọi hành động diễn ra nhanh chóng trong vài giây ! Đứng trên đó Pj cảm thấy lâu đến khó chịu, chân bắt đầu mỏi lại chẳng thể ngồi được, chỉ lo là sẽ bị phát hiện nếu cứ đứng mãi ở đây !

- Vậy anh còn nghe chị ta nói gì nữa ? – thái độ Pj như thể thay đổi 180 độ, chẳng còn nét tươi vui như khi bước vào, cả sắc thái lời nói cũng trái ngược, nhẹ nhàng đến lạnh.

- Cô ấy nói rằng bị mất chiếc đồng hồ pha lê ! – Ken nhìn Pj với ánh mắt dò hỏi.

Pj nhếch môi cười khinh, nói vậy hóa ra là chưa nhận ra thứ quan trọng đã bị đánh cắp sao ? Đến giờ phút này vẫn còn gán tội cho nhỏ được cơ đấy !

- Cô có sở thích đáng khinh như vậy từ lúc nào thế ? Hết bày trò hại người khác rồi lại ăn cắp vặt ?

‘ BỐP ‘

5 dấu tay in hằn trên mặt Ken, ko gian trở nên tĩnh lặng, bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về 2 người họ, dù chẳng rõ sự việc đang xảy ra là gì nhưng nhân cơ hội đó 2 người đã di chuyển theo hướng đã vạch ra.

Ken ngậy người ra nhìn, tên đó cảm nhận được sự nóng rát trên má mình, mặt tên đó ửng đỏ cả lên bởi vì tức giận !

- Anh ko được phép phán xét tôi chỉ qua 1 câu nói ! Như thế là xúc phạm người khác đấy !

- Sự việc rõ ràng quá rồi ! – Ken nén lại cơn giận sắp trào ra.

- Thôi đi ! ‘Rõ ràng’ ! Lúc nào cũng là ‘rõ ràng’ ! Con người anh thực dụng đến mức chỉ biết tin vào những gì mình thấy, mình nghe thôi hả ? – Pj thét lên, đó là tất cả nỗi lòng của nhỏ, gói gọn trong 1 câu hỏi :))

Trước khi có sự can thiệp của bảo vệ, Pj đã xoay người bỏ đi, sau khi ra ngoài nhỏ nhanh chóng trở lại vị trí hỗ trợ của mình, đến bây giờ Pj vẫn ko thể tin là mình đã hành động như thế với Ken ... trong lòng thầm nói 1 lời xin lỗi ...

- Khốn kiếp ! Vì sao cứ phải hạ thấp tôi như vậy ! – Pj rít lên qua kẽ răng, vẫn chưa đeo tai nghe, mắt thì dán chăm chăm vào màn hình, theo dõi từng nhất cử nhất động của Ken qua màn hình.

Nhìn nét thất thần và tia đau đớn ẩn chứa trong mắt Pj, Nan nghĩ những thứ mình đã quan sát ban nãy ko chỉ đơn thuần là vở kịch được xếp sẵn của 2 người, nếu như thế thì nhỏ đã ko có phản ứng như thế, cả mắt cũng long lanh cơ hồ như có giọt nước mắt chực trào ra.

- Chị Pj ? Đã xảy ra chuyện gì ? Ôn ko ? – Nan quan tâm.

Đến lúc này, Pj mới giật mình và lấy lại thần thái.

- À, ko gì, chỉ là vở kịch thôi mà ! – nụ cười gượng trông khó coi vô cùng.

Theo kế hoạch thì Ken sẽ vào nhà vệ sinh và bắt đầu chuyển hướng hành động, sự việc như thế khiến mọi người lầm tưởng rằng Ken đã về vì mất mặt, thế nên với sự vắng mặt đó ko ai có thể nghi ngờ hay khó hiểu. Ken đã hoạt động ko chút sơ suất nào, điểm khiến mọi người khâm phục ở Ken là ko bao giờ để cảm xúc chen chân vào công việc dù rằng sự xảy ra rất tồi tệ.

Theo như chỉ đạo của hấn thì từ lúc hoạt động riêng rẽ cho đến khi gặp nhau, Ken sẽ hoạt động theo chỉ dẫn của Pj, còn Nan sẽ phụ trách phần của hấn và nó.

‘ Anh hãy đợi thêm vài phút, khi nào có hiệu lệnh từ tôi, anh mới được phép ra khỏi nhà vệ sinh, khi đó hãy di chuyển theo hướng bên trái càng nhanh càng tốt !’

Lời nói của Pj vang đều bên tai khiến Ken thực sự thấy khó chịu, phản hồi Pj nghe được là tiếng nghiến răng và từ ‘Đã nghe’ cụt ngùn ko chứa tí cảm xúc nào, và nhỏ hiểu vì sao Ken lại có thái độ như vậy !

103. Chương 29.2

Chẳng mấy chốc, cả bọn đã hội họp cùng nhau tại cầu thang phía tây, bắt đầu từ giai đoạn này trở đi, Nan và Pj sẽ cùng nhau hỗ trợ cho cả 3 người họ.

Ken tháo bỏ chiếc cà vạt ra cho vào túi, chẳng biết từ lúc nào mà chiếc quần của bộ âu phục đã được thay bằng chiếc quần đen bóng làm bằng da; chiếc đầm dài của nó chỉ còn ngắn đến gối, lớp vải the thì vẫn giữ nguyên, chỉ là được quần lại ở phần bụng 1 cách khéo léo đầy nghệ thuật, phần tóc dài được búi sơ sài lên cao làm lộ ra dòng tattoo phía sau gáy ‘ A friend in need is a friend indeed ‘ , bên dưới hàng ở giữa dòng chữ còn có thêm 1 chiếc vương miện nhỏ nhưng vô cùng bắt mắt và tinh xảo, đáng đắp chiếc vương miện có chút cổ điển, sao bây giờ Ken mới thấy nhỉ ? Đến đây Ken bất chợt nhớ đến Pj, cũng có lần nhỏ than phiền về những tattoo đó ... thật lạ là 1 đứa con gái ko mấy gương mẫu như Pj lại chẳng thích những điều đó xúu nào !

‘ Bây giờ cả 3 di chuyển lên ! Đi hết dãy hành lang !’

Giọng Pj vang đều bên tai làm Ken thoát khỏi suy nghĩ của mình, điều đó nhắc nhở Ken rằng đây là lúc làm việc chứ ko phải là khoảng thời gian rảnh để nghĩ linh tinh, điều quan trọng nhất bây giờ là tập trung tinh thần cao độission !

Cả bọn di chuyển 1 cách nhanh nhạy, sàn nhà thỉnh thoảng vang lên vài tiếng đế giày nện vào sàn 1 cách dồn dập. Mang cao gót là 1 sự bất tiện cho nó, di chuyển rất khó khăn, nhưng xét về phương diện khác, thì nó lại trở thành 1 thứ vũ khí lợi hại.

‘ Damn it ! Tên tuần tra sắp tới chỗ rẽ rồi, chỉ cần bọn nó rẽ là mọi người bị phát hiện ra ngay ! Lui về và tìm chỗ nấp đi !’ – Nan nói với vẻ khẩn trương.

Ko hẹn mà ánh mắt họ chạm phải nhau, đã đi 1 quãng xa như thế ko có lý nào phải lùi về cả, vả lại điều đó cũng bất khả thi vô cùng ! Nếu ko tiến thì sẽ ko bao giờ là lùi !

Nếu cảm thấy ko thể tiến được nữa thì cách tốt nhất là nên dừng lại !

Hắn đảo mắt 1 lượt rồi nhìn lên phía trên, trần nhà khá cao, lại còn có cả chùm đèn, nhìn nụ cười ngạo nghễ vừa được tạo ra trên gương mặt hấn, Ken biết rằng đầu hấn đã nảy ra được ý tưởng giúp ích được cả bọn trong trường hợp này. Hấn bắn 1 chùm dây quần vào trụ giữ đèn rồi giật thử vài cái để xem lực tối đa mà vật phía trên có thể chịu được là bao nhiêu, hấn ra hiệu cho Ken lên trước bằng cách thu dây lại. Đến phiên mình thì hấn dùng sợi dây khác có nối với vật hít bắn lên trần- phần kế chùm đèn to, chắc chắn lực bám như những gì mình đã tính toán, hấn nhanh chóng ôm eo nó rồi cả 2 cùng thu người lên trần phía trên.

Vì trần cao và chùm đèn to nên việc giấu mình sau đó cũng được xem là 1 kiểu nguy trang khá ổn. Vì để an toàn nên cả bọn phải ép sát người mình lên trần, Ken nhìn 2 người còn lại bất giác cười thầm, đúng là đáng thương cho Jun mà, như thế có khác nào khiến hấn phân tâm đâu ! Chẳng qua tình huống hiện tại là hấn bao trọn cả người nó trong lòng mình, thế nên khi cố giữ cho bản thân ko bị phát hiện, nó đã bị hấn áp sát người lên trần, nếu khoảng cách của nó và phần mặt phẳng nó bị ép vào là ko có khoảng hở nào thì khoảng cách của nó và hấn hiện tại cũng là như thế ! Jun đúng là ko có hứng thú nhiều với con gái, chẳng

mấy khi quan tâm đến chuyện giường chiếu cũng như quan hệ thể xác với nhau, nên có những lần bị những đứa con gái ve vãn, tùy tiện sờ soạng hấn cũng ko phát sinh bất kì cảm giác nào ... nhưng người hấn đang kè sát như thế là người hấn yêu, vì là người yêu nên mọi cảm xúc cũng sẽ đặc biệt hơn và khác rất nhiều, cả 2 chỉ cách nhau bởi những lớp vải mỏng, có thể cảm nhận được cả hơi ấm của đối phương, hơn nữa nghe được cả tiếng nhịp tim đập loạn ! Quỷ tha ma bắt cái bọn tuần tra đó đi, cả cơ thể hấn bắt đầu nóng râm ran, nếu cứ kéo dài thế chắc hấn sẽ mau chóng rối loạn mất ! Mùi nước hoa của cả 2 quyện vào nhau trong ko khí khiến cho hấn và nó trở nên ngại ngùng, biết rằng đây ko phải là giờ phút để cho những cảm xúc đó xen vào nhưng quả thật tình huống hiện tại lại ^#\$%&^\$% ...rất khó để vờ như ko có gì ... , ánh mắt đang chăm chú nhìn từng nét trên gương mặt nó vội vã rời đi, hấn tự rửa bản thân vì đã ko biết tự chủ như vậy, kèm sau đó là 1 tiếng thở dài rất khẽ !

Giây phút đặt chân xuống đất trông hấn như trút bỏ được gánh nặng vậy ! Nó đúng là một thứ vũ khí nguy hiểm, súng kè sát bên đầu mà hấn còn chưa thấp thỏm như thế ! Ken cứ liếc nhìn cả 2 rồi cười đều, làm nhiệm vụ với 2 người này đúng là thú vị thật ! Hấn lờm Ken đến rách cả mắt nhưng vô ích thôi, nếu Ken cũng sợ hấn thì tên đó sẽ ko kết thân với hấn được như bây giờ rồi ! Còn nét mặt nó trông khó coi đến cực kì dù rằng 2 mang tai đã đổ ửng !

- Đi hết dãy hành lang rồi thế nào nữa ?

Hấn hỏi qua thiết bị liên lạc với vẻ nghiêm nghị, cảm nhận được sự bất mãn của hấn qua câu hỏi, tiếng cười khúc khích phả bên kia cũng ngưng lại, thay vào đó là những tiếng đánh phím lách cách, hấn là đang tìm kiếm hướng đi thuận lợi !

‘ Có vài thay đổi đây, phía trái của trần bên kia có đường thoát khí, mọi người di chuyển theo đường đó đi ! Có hơi nhỏ nhưng chắc vừa người nếu di chuyển bằng cách bò trườn ! ‘ – Nan trả lời.

Nếu đi theo con đường đó thì khoảng cách sẽ được rút ngắn và an toàn cũng được đảm bảo, đồng nghĩa với cả việc tiết kiệm được ko ít thời gian !

- Bò trong đó ? – nó nhú mày.

Nó ko phản đối chỉ là hơi ko thích chút xíu, nó thấy hơi bất ổn bởi lẽ những thứ nó đang mặc trên người vô cùng rườm rà, ko thích hợp cho những việc này bao giờ, nếu ko có liên quan tới phương án sau thì nó đã cởi phăng những thứ vướng víu này ra từ lúc bắt đầu hành động rồi !

Hấn đưa nó chiếc áo khoác ngoài của mình ra hiệu nó choàng vào, hấn sẽ giữ giúp nó chiếc choàng lông thú.

- Ken vào trước, tới tôi, tôi nghĩ em đi sau sẽ cảm thấy thoải mái hơn ! Túi áo khoác có chứa nhiều thứ dễ gây cháy nổ nên hãy thật cẩn thận !

Lần lượt từng người chui vào đó, Ken dẫn đầu với cây đèn pin trong tay, cơ thể nó mảnh khảnh nên ko đến nỗi, chỉ cực cho Jun và Ken khá chật vật khi di chuyển, họ chẳng khác gì những con mực ép.

- &^%\$%^ (lược bỏ những từ ngữ chữ i rửa) , ko mau chóng ra khỏi đây chắc chết mất ! – nghe lời nói đó hấn nét mặt Ken đang cau có lắm, đó ko chỉ là suy nghĩ của riêng Ken mà còn là suy nghĩ chung của cả nhóm, ko gian tối tăm và mờ ảo như thế cũng cản trở sự quan sát và tính toán của Pj và Nan lắm chứ !

- A !?!

Ken và nó dừng hoạt động lại khi nghe tiếng rên khẽ của hấn, 2 người phụ trợ ngồi trước màn hình quan sát với đốm sáng lập lờ cũng nín thở khi nghe âm thanh phát ra từ hấn !

- Gì vậy ? / Có chuyện gì ? – lời quan tâm cất lên đồng loạt.

- Ko gì ! – hấn trả lời cụt ngùn- Ken, chuyển đèn pin xuống đây !

Hấn nhú mày khi thấy con vật có hàng chục cái chân đang thản nhiên bỏ trên tay mình, rết là con vật hấn ghét nhất trên đời, loài động vật nhiều chân đó trông thật ghê tởm, hấn là hấn vừa bị con vật đó cắn !

‘ Cộp ... cộp ... cộp ‘

- Gì đấy ? – nó có vẻ sốt ruột.

- Làm trò gì vậy ? Ổn quá, bị phát hiện chết cả đám bây giờ ! Coi chừng hư đèn pin ! – Ken có vẻ nóng ruột, ở 1 nơi chật chội với sự đen kịt như thế quả thật khiến người ta rất khó chịu và dễ phát điên.

- F**k it ! Tao tính giết nó mà nó chui vào người tao rồi ! Gấp rút ra ngoài trước khi cơ thể tao có thêm bất kì cái gì liên quan đến nó ! – hấn đẩy chiếc đèn pin trở lại cho Ken.

‘Nó’ ? – Pj hỏi, vì ko quan sát được cụ thể tình hình nên phía Pj khá lo lắng, chỉ lo bọn hấn gặp bất trắc.

- Con rết ! Ko to nhưng tởm quá ! – hấn cầu nhàu, lời nói cho thấy cơn tức đang được kiềm nén, hấn rất ghét những thứ dơ bẩn có trên cơ thể mình, huống hồ đó là con vật hấn ghét nhất và trong trường hợp này có thể gây thêm vết thương cho cơ thể hấn bất cứ lúc nào, cảm nhận được sự di chuyển của nó trên da thịt thật muốn lột hết quần áo bắt nó ra rồi dẫm dẫm nó cho đến khi con vật đó dẹp lép thì thôi.

‘ Vậy 3 người quẹo trái ở khúc rẽ phía trước đi ! Từ đó tới căn phòng cũng ko xa ! Nhớ tránh camera ! Dù có chuyện gì cũng phải bình tĩnh, triển khai những thứ đề ra 1 cách tốt nhất !’

Vừa thoát khỏi cái đường bé xíu đó cả bọn có cảm giác như thoát khỏi địa ngục vậy ! Nghĩ là làm, hấn đứng bất động vài giây rồi đặt tay lên cổ mình 1 cách nhanh nhạy, nhìn con rết hấn vừa bắt được 2 người còn lại vô thức lùi lại phía sau vài bước, quả nhiên rất đáng khâm phục với sự chịu đựng của hấn; hấn thả con vật nhỏ đó xuống đất rồi tiếp liền dùng mũi giày di vài cái.

Nó che đi dấu vết phần vải bị xé bằng lớp vải the đã quấn tạm bọc quanh bụng, bằng sự sáng tạo và nhanh trí, nó đã chỉnh sửa lại trang phục của mình, chẳng thể tin là chiếc đầm ngắn này và chiếc đầm ban đầu là 1, phần tóc búi tạm cũng được xõa ra, chỉ với vài đường vuốt nhẹ lại của nó là tóc lại vào nếp ngay ngắn, những lọn tóc buông thõng trượt xuống vai trông thật đẹp.

Phương hướng mà bọn hấn đang triển khai là vô cùng nguy hiểm, 1 sự tấn công trực diện !

‘ Tiến thẳng 1 đoạn sẽ đến căn phòng ngay thôi ! Căn phòng có cánh cửa màu đỏ, bên trái !’

Cả ba rải những bước dài khẳng khái trên hành lang, nó đi đầu, phía sau là Ken và Jun như thể 2 tùy tùng, phong độ từ họ tỏa ra cao ngất. Bọn họ ý thức được tình hình hiện tại, có 1 toán gồm 5 người đang hùng hổ tiến lại với khí thế vô cùng khấn trương, họ tản ra tạo thành 1 vòng vây mà bọn nó trở thành tâm điểm. Những mũi súng chĩa thẳng vào đầu cả 3, ko khí trở nên lạnh đến rợn người, tên nào tên nấy mặt mũi bặm trợn hình xăm chạm trổ đầy mình, cả thảy bọn nó cũng ko dám thở mạnh, cứ y như rằng chỉ cần có 1 cử động nhỏ thì những viên đạn đồng kia sẽ tuyệt nhiên ko lưu tình mà cắm sâu vào não của bọn nó, bọn người kia ko bao giờ giải quyết bằng lời nói.

Tạo nên trường thành vững chãi cho tinh thần, bọn hấn tạm thời vẫn chọn biện pháp là im lặng và thực hiện đầu mắt, dành thời gian để quan sát tình hình, ko hề có nét hoảng sợ nào thoáng trên mặt 3 người họ, dù trong bất kì trường hợp nào – miễn là trước khi thân phận bị bại lộ thì khi đó họ vẫn là những người quyền quý.

- Cô ấy là người tình của đại ca tụi mày, dám manh động ? – 1 bên chân mày nhướng lên cao, khóe miệng giương lên nụ cười thách thức, bá khí từ hấn tỏa ra áp bức cả người khác, nhìn ánh mắt hấn lướt qua mình, những bọn người kia ko rét cũng trở nên run.

Bọn kia nhìn nó với vẻ nghi ngờ, chẳng biết được có đúng sự thật hay ko, bởi lẽ bọn họ chỉ biết người tình đại ca rất đẹp nhưng chưa có dịp thấy mặt bao giờ, những thứ biết được chỉ thông qua lời truyền miệng; huống hồ người con gái đang đứng đây nét đẹp ko tầm thường chút nào, dáng dấp lại như người mẫu, toát lên vẻ thanh cao đến mức khiến kẻ đối diện cảm thấy có chút e dè khi tiếp xúc, thế nên nếu nó là người tình tên đại ca thì cũng có thể lắm chứ ? Vả lại chắc ko có kẻ điên nào lại đột nhập công khai như thế, vì nếu ko hiểu rõ nơi đây thì chỉ duy nhất có lối vào mà ko có đường trở ra, thái độ của 3 người họ cũng ko hề sợ hãi hay lúng túng, nếu là kẻ gian thật thì sẽ hoảng loạn khi bị bắt gặp ?

Nhìn tia xét nét trong mắt những tên đó, bọn nó cười thầm, bọn nó diễn xuất tuyệt vời nhỉ !!!

Dường như bọn người kia quên rằng: những thứ càng đẹp thì càng nguy hiểm, như nấm độc vậy, màu sắc càng sặc sỡ thì độc tính càng cao !

Hắn và Ken cam đoan rằng hơn 60% niềm tin đã chiếm được rồi, còn những tia ngờ vực cứ nhanh chóng giải thích thật khéo léo là đánh lừa được rồi !

Nhưng nếu nói nó là người tình của đại ca thì giờ này phải đi cùng tên đó chứ ? Sao lại bén mảng ở khu vực này ?

- Nếu là người yêu đại ca thì tại sao lại đến đây ? – dù là nòng súng vẫn ko dịch chuyển đi nhưng ngữ điệu đã có chút nhẹ nhàng, lỗ như nó có mối quan hệ như thế thật mà bọn nó thất kính quá e là khó sống nổi.

- Tôi uống rượu hơi nhiều nên hơi xây xẩm, ông ấy bảo tôi lên phòng nghỉ ngơi, ông ấy bận tiếp khách ! Tôi bị lạc ! – nó trả lời nhẹ nhàng theo cung cách của những kẻ giàu có thường xả giao với nhau, biểu cảm trên mặt thoáng nét khó chịu, vờ như sự tra hỏi của bọn kia dành ỉnh là vô cùng sai trái.

Lời giải thích vô cùng logic, cả thái độ của nó khi ko có người tin tưởng lúc trả lời câu hỏi càng khiến bọn người kia tin là thật !

1 tên nhìn chăm chăm vào Ken rồi cất lời.

- Mày là người của Ân gia ? Tên con trai độc nhất của Ân lão đại ?

Chờ cái gật đầu xác nhận của Ken, tên đó nói tiếp.

- Sao mày ở đây ? Đáng lý mày phải đang tham dự tiệc ? Vả lại từ bao giờ mà mày lại đi lon ton theo sau người khác vậy ? – lời nói thể hiện rõ sự hoài nghi cùng châm biếm.

- Mày quên nhà tao chuyên về hộ tống sao ? Tiểu thư đây đã tự thân trao tiền ngỏ ý chọn tao thì ko lý nào tao nhận tiền rồi lại phải mông đi được ! Tiệc thì ăn khi nào cũng được nhưng người đẹp thì ko nên để mất lòng ! – Ken vờ như mình là 1 tên đểu giả, nói với vẻ là 1 kẻ ngông cuồng ko hiểu sự đời – Tao cũng cần tiền mà, đầu thể cứ giơ tay lên mà xin ăn ! – Ken hừ lạnh, trong mắt bọn người kia thấy thì dường như Ken là một tổ hợp của sự ăn chơi kêu lỏng, gái gú và rượu chè, giờ thì thêm cả mê tiền nữa !

Có vẻ như mọi lời giải thích đều hợp lý, những khẩu súng cũng dần di chuyển vị trí, từ lơ lửng trên ko di chuyển vào thắt lưng, bọn nó đặc ý trong lòng, đúng là chỉ cần bình tĩnh thì việc gì cũng trôi qua dễ dàng.

‘ Tình hình vô cùng thuận lợi, hiện ko có kẻ nào trong khu vực đó ! Thuận tay khử đám người đó đi !’ – Pj theo dõi tình hình rồi ra hiệu.

3 người họ kín đáo nhìn nhau, điều đó hiểu rằng ý kiến của Pj đã được duyệt.

- Thất kính quá !- 5 tên cười giả lã vì nghĩ bản thân đã đắc tội với người ko nên- Chúng tôi xin phép được đưa tiểu thư lên phòng ! – dấu sao thì cũng nên mang nó ra khỏi khu vực này, đây ko phải là nơi để bọn nó đặt chân đến.

1 tên đi trước dẫn đường, 2 tên đi phía sau nó và 2 tên đi phía sau hắn và Ken. Ngay sau đó, bọn hắn đã nhanh chóng quay ngược người lại bịt chặt lấy miệng 2 tên sau lưng rồi dùng dao găm đâm thẳng vào tim họ, cái chết đến quá bất ngờ và nhanh chóng khiến 2 tên kia chẳng kịp trở tay cũng như khi ý thức được thì biết sự sống của mình đã bị tước đoạt, cả cơ hội la lên cũng ko có; cái đâm mạnh mẽ và dứt khoát cùng cái rút ra ngay sau đó khiến cả người hắn và Ken dính đầy máu, tanh thật !

‘ Phịch’

Tiếng xác người ngã xuống thu hút được sự chú ý của những người đi trước, ko gian vô cùng im ắng nên có thể nghe được những âm thanh rất nhỏ dù tiếng thở dài.

- Cái ... ?

2 tên đi trước hắn và Ken chỉ vừa xoay người lại đã thấy 2 người bạn của mình nằm bất động trên vũng máu, họ chưa kịp phản ứng thì 1 tên đã bị con dao phóng thẳng vào đầu, tên còn lại bị phóng xuyên qua cổ; trước khi ngã xuống chỉ còn thấy được nụ cười ác quỷ trên gương mặt 2 người vô cùng điên dại đang khoanh tay thích thú nhìn họ dần rời khỏi cõi đời, có phải trước khi chết họ đã bị hoa mắt ko mà đã thấy được 2 đôi cánh sau lưng sau lưng Jun và Ken, cả tia nhìn cũng vô cùng đáng sợ, miệng cười nhưng mắt ko hề cười ? Đáng kiếp, từ ban đầu thấy Ken đã đề phòng rồi, vậy mà lại tin rắm rắp những gì Ken giải thích

sau đó, Ân lão đại là ai chứ, cũng là kẻ nứt tiếng trong cái thế giới này, con ông ta làm sao có thể vô dụng như những gì mà họ thấy bên ngoài chứ, quá ngu ngốc và quá chủ quan rồi!

Nó giải quyết gọn gàng hơn nhiều, nó ko dùng dao mà dùng súng- súng giảm thanh, nó bắn thẳng vào đầu tên dẫn đường ngay khi tên đó vừa quay lại, tên đó chẳng kịp phản ứng, ngã xuống với cánh tay đang chỉ vào mặt nó, nó nã thêm phát đạn thứ 2 vào tim, như thể đó là 1 đòn quyết định, tên đó chỉ có thể nằm trong vũng máu mà trợn tròn mắt !

‘ Tốt lắm !’ – Pj và Nan – ‘Thời gian ko còn nhiều nữa, lại chỗ cánh cửa rồi bắt đầu đi !’

- Sao lại bắn vào tim nữa ? Chẳng phải 1 phát là đủ để lìa đời rồi sao ? – Ken thắc mắc.

- Tôi chưa ghét ai chỉ tay thẳng vào mặt tôi !- nó nghiêng răng.

Câu trả lời khiến Ken rùng mình, nó với hấn là người yêu đúng là ko sai tí nào mà ...

3 người họ nép 2 bên cửa, để tránh bị nã đạn nếu như bên trong có người.

‘ Thiết bị liên lạc của chúng ta liên lạc trong luồng sóng đó nhưng sẽ có chút khó khăn, âm thanh có thể hơi rè ... Chuẩn bị, bọn em mở cửa đây ! ‘ – Nan

- Em có hối hận ? – hấn đột nhiên rất muốn biết câu trả lời, đây là lần đầu tiên nó giết người, thái độ của nó cũng ko như hấn đã tưởng tượng, chính hấn đã làm nó dơ bẩn mất rồi ... tay nó, cả thân người nó đã bị vấy máu ... những thứ tanh tưởi, dơ bẩn mà ngàn lần hấn ko muốn người yêu mình chạm vào ... Sau khi cánh cửa này mở ra thì đồng nghĩa là bước chân nó đã hoàn toàn in lại dấu thế giới này !

Hấn biết người yêu hấn thích đánh nhau ... nhưng ko hề muốn người đó mất mạng.

Hấn biết người yêu hấn tàn nhẫn ... nhưng tuyệt nhiên ko phải dạng vô tình.

Hấn thấy nét mặt của nó ngay khi tên đó vừa khụy xuống, trong vài giây đôi mắt nó ánh lên những tia đau đớn và tội lỗi, nó nhìn bàn tay cầm súng của mình ... rồi nhìn xuống cái xác đang nằm im bất động dưới sàn kia ... giây phút đó tim hấn đau rất đau ... cảm giác tội lỗi trĩu nặng ... lần đầu tiên hấn bị xao nhãng khi làm nhiệm vụ dù là sự xao nhãng đó ko kéo dài lâu ... hấn đau, hấn thấy tội lỗi vì đã là nguyên nhân khiến người yêu mình làm những gì cô ấy ko thích, cũng như ko bao giờ nghĩ đến ! Hấn khiến người yêu mình phạm pháp mất rồi

~

- Hối thừa ! Ko hối hận ! – nó nghĩ nó biết nguyên nhân khiến hấn hỏi câu đó.

Hấn đau xót nhìn nó ... hãy xem hấn đã biến người yêu mình thành thể loại gì vậy ?! Hấn từng căm thù việc cướp đi mạng sống của người khác, dù là người xấu đến đâu nhưng nếu ông Trời đã cho họ tồn tại trên thế giới này thì họ vẫn có mặt lương thiện của mình ... nhưng giờ đây cách nghĩ của hấn thay đổi từ khi hấn tiếp quản và nhận thức mọi thứ, hấn cảm thấy việc đó là vô cùng bình thường, những kẻ ko xứng đáng tồn tại thì nên biến mất, đó là 1 lẽ thường tình ! Có phải nó cũng sẽ trở nên giống hấn ko ?

- Vì anh nên ko hối hận ! Đừng nghĩ lung tung nữa, tập trung cho nhiệm vụ ! Dù hoàn cảnh nào thì em vẫn là em ! – nó nhìn hấn với ánh mắt vô cùng thật thà.

Hấn hơi ngớ người ra rồi thản nhiên nở nụ cười ôn nhu với nó, nó cũng nhoen miệng cười lại ! Hấn lầm rồi, sao có thể nghĩ đến những thứ tiêu cực như thế về người yêu mình chứ !

Lúc này, cánh cửa đã được mã hóa, Ken dùng tay đẩy cửa vào nhưng tuyệt nhiên ko để lộ mặt, thấy ko có động tĩnh gì nên cả bọn cũng an tâm mà tiến vào trong.

‘Bên trong sẽ hơi rè khi liên lạc, cần phải cẩn trọng !’ – Pj nhắc nhở thêm 1 lần nữa, chính sách họ dùng chính là tìm 1 thiết bị liên lạc có thể liên lạc trong luồng sóng cao đó, hoàn toàn ko có, chính vì thế hấn, Ken và những người tài giỏi chuyên về sáng chế đã hợp sức tạo nên thứ thiết bị liên lạc mình cần, cũng ko phải là chế tạo ra công cụ gì mới, chỉ là nghiên cứu rồi tìm thiết bị thay thế, tháo lắp, ... cũng may là mọi thứ đều diễn ra ổn thỏa, nhưng ko đảm bảo được năng suất hoạt động của nó khi gặp luồng sóng đó sẽ như thế nào, dấu sao thì đây cũng chỉ là mẩu thử.

- Đội chi viện, bảo họ hoạt động đi ! – hấn nói trước khi bước chân qua ngưỡng cửa.

Cảnh vật trước mắt khiến họ phải ngạc nhiên, phòng chứa phòng đây sao, trong đây lại là một nơi có ko gian tách biệt hoàn toàn với bên ngoài, 1 căn phòng nghỉ ngơi- theo hấn đoán là vậy, nằm ở phía góc, cảnh vật trong nhà khiến người ta ko khỏi liên tưởng đến quầy bar thượng hạng, chắc chỉ cần về đêm thì một thế giới khác sẽ sống dậy tại đây quá !

- Nơi này mà giấu hàng sao ? Có lắm ko vậy ? – Ken nhúu mày hỏi, cứ tưởng nơi giấu hàng sẽ được bảo mật rất kĩ chứ, một nơi ăn chơi như vậy thật ko giống.

Đối với câu hỏi của Ken, hấn ko đáp, chỉ nhướn mày rồi cười với vẻ bí ẩn, hấn nghĩ là mình đã đến đúng nơi rồi, vì là nơi ăn chơi nên số hàng được cất giữ ở đây cũng được xem như là hợp lý, chủ sở hữu nó đã phạm lỗi trong giao dịch và được lời rất to vì khoản đã ăn chặn được, số hàng đó bỏ vào việc ăn chơi là đúng thôi, còn số phần mua bán kia hấn hấn cũng mang đi trao đổi giao dịch như bình thường.

Việc thiêu hủy số hàng nếu ko xử lý kịp thời hấn dám chắc hấn mang lại có thể dễ dàng thiêu ruội căn biệt thự này, nhưng theo hấn như thế sẽ tốt hơn, diệt cỏ thì phải diệt tận gốc, cũng coi như đó là lời cảnh cáo với những kẻ chuyên giở trò trong giao dịch, sẽ là một bài giao hưởng tuyệt vời nhỉ ? Hấn là nhạc trưởng trong bản nhạc này !

- Hoan nghênh đã đến đây Hoan nghênh đã đến đây !

Tiếng nói vang lên sau lưng kèm với giọng cười quỷ di khiến cả bọn bất giác xoay người lại, Nan và Pj cơ hồ cũng trở nên bất động vào lúc đó !

Phức tạp rồi đây !

104. Chương 29.3

‘ Tonight such < a=“” beautiful=“” night=“”> ~ ‘

Từ phía trong căn phòng, 1 toán người bước ra, đứng đầu là tên ăn mặc bảnh tớn, râu ria xồm xoàng đang cười hả hê thoải mái, do đã nhìn thấy gương mặt kia trong tấm hình trước đó nên dễ dàng nhận ra đây là tên đứng đầu.

Chỉ 1 động tác nhỏ như chỉnh lại tư thế đứng của bọn nó cũng khiến cả đám người man rợ kia mạnh động, nếu chẳng có tên đại ca kia ngăn lại thì chắc hấn bọn người đó đã xông lên rồi. Đến cả giờ phút này mà bọn nó cũng ko hề hoảng sợ, ngược lại là chưa bao giờ họ cảm thấy tỉnh táo đến như thế ! Có thể sẽ rất nguy hiểm, mạng sống có thể ko còn nữa, bất kể điều gì cũng có thể xảy ra khi mọi thứ chẳng còn theo đúng kế hoạch đã vạch ra ... Nhưng nếu tin rằng mọi thứ sẽ ổn thì nhất định sẽ ổn thôi phải ko ?

Tên đại ca tiến lại gần bọn nó, bọn nó vẫn đứng yên và cẩn thận quan sát từng động tác của kẻ đó vì cách đối phó khôn ngoan nhất trong tình huống này là nên bất động, kéo thời gian càng dài thì càng tốt, ít ra thì sức lực phải bỏ ra sẽ ko nhiều cũng như an toàn cũng được đảm bảo hơn khi có sự xuất hiện của quân cứu viện !

Cả Nan và Pj cũng trở nên im lặng, tiếng đánh máy cũng chẳng còn, hấn là nhìn từ phía màn hình, 2 người đó cũng đang nín thở dõi theo tình hình đang chuyển biến phía bên này như thế nào. Theo như những gì hấn đã nghĩ và trong dự đoán của tất cả mọi người, tên đại ca đó hiện đang phải xuất hiện trong bữa tiệc hoặc ở đâu đó chứ ko phải là trong căn phòng này. Mọi chuyện vốn đã ko đơn giản nay lại càng phức tạp hơn nữa. Mạng sống của tất cả giờ như chỉ mình treo chuông, ko phải chỉ riêng hấn, Ken và nó mới nguy hiểm, lỡ như chuyện này thất bại, thì những người phụ trợ như Nan, Pj, Mon ... đều ko thể đảm bảo được tính mạng của mình, mà không đúng, kể cả người thân của họ cũng sẽ bị vạ lây !

Tất cả bọn họ đều đã nhúng tràm, cách tốt nhất là phải thành công như những gì đã đưa ra trước đó !

- Tao có cô nhân tình bé nhỏ xinh đẹp như vậy bao giờ nhỉ ? – tên đại ca đưa tay vuốt nhẹ lên má nó.

Jun cảm phần nhìn bàn tay dơ bẩn đang đặt trang má người con gái mình yêu, thật muốn gạt nó xuống nhưng hắn tự dặn lòng phải ghì lại vì chỉ cần 1 chút sơ suất nhỏ cũng ảnh hưởng lớn đến sự sống còn của cả nhóm. Ko chỉ riêng hắn, nó cũng cảm thấy ghê tởm vì thế đã gạt mạnh tay kẻ đó ra, bọn đàn em trừng mắt nhìn chăm chăm vào nó, tất cả đều đã thủ thế chỉ chờ hiệu lệnh từ đại ca của mình, chưa từng có kẻ nào dám có hành động như thế đối với tên đại ca đó, ngoài kia có cả trăm đứa con gái còn muốn được lên giường với gã nữa là đằng khác ! Bọn đàn em trở mặt ra khi kẻ đó chỉ nhìn nó với ánh nhìn thích thú, nếu là bình thường hắn đã bị cho 1 bạt tay vào mặt vì dám chống đối rồi, chưa kể đến các hệ lụy ảnh hưởng tới người xung quanh !

- Em đẹp thì em kiêu ! – gã vẫn ngoan cố đưa tay lên miết lấy bờ môi mịn màng và nhỏ nhắn của nó, rất nhanh nắm chặt lấy khuôn cằm của nó kéo lại gần sát mặt mình – Nhưng chống đối lại tao thì chỉ có con đường đến Quỷ Môn Quan thôi ! – bàn tay theo ngữ điệu nói cũng ngày càng siết lấy khuôn cằm nó bằng lực ngày càng mạnh.

Mà tên đại ca đã bảo ‘nhân tình’, làm thế nào gã biết được điều đó trong khi cuộc đối thoại ban nãy ngoại trừ 3 người bọn hắn ra thì chỉ có 5 tên đã bị giết chết kia, nếu như gã có mặt tại đó ban nãy thì tại sao bọn nó lại ko hề nhận ra và nếu như thế thật thì tại sao ko ra mặt luôn khi đó mà lại để vào đây ?

- Nếu đã phát hiện từ bên ngoài sao ko giải quyết luôn ? – Ken tiến lên 1 bước đồng thời giật tay gã ra khỏi cằm nó, bóp chặt như thế định khiến nó vỡ xương chẩm.

Ken đẩy nó ra phía sau mình, hắn cũng tiến lên ngang hàng cùng Ken, cả 2 cùng che chắn cho nó cũng như tránh cho nó khỏi những động chạm thô lỗ của tên đại ca !

Tên đại ca quay người đi trở về chỗ đứng ban đầu, tiếng cười vang vọng khắp căn phòng kín.

- Mấy ngày trước có người báo với tao rằng có kẻ xâm nhập vào bộ máy hệ thống ! Tao thấy cũng vui vì lâu lắm rồi mới có những đứa ngu tự đâm đầu tìm cái chết nên cũng có chút tò mò muốn biết mặt ! Quanh đi quẩn lại thì chỉ có hôm nay là xác suất tụi bây ra tay cao nhất nên tao đợi sẵn ! – ngữ khí vô cùng kiêu ngạo và tự đắc.

- Nói vậy là số hàng đã bị chuyển đi ? Cố tình ‘săn’ bọn này tại đây sao ?- hắn cảm thấy mình như bị xỏ mũi, mẹ kiếp, rõ ràng là ông ta đã đi trước 1 bước, kế hoạch của hắn coi như bị đảo lộn hoàn toàn, từ giờ phút này trở đi xem như phải tự lực cánh sinh rồi, hắn ghét nhất là bị sắp đặt, chỉ có hắn mới có quyền sắp đặt và buộc mọi người tuân lệnh mình thôi ! Hắn giờ phút này vô cùng căm phẫn, có cảm giác như bị sỉ nhục, cũng dễ hiểu thôi, với kẻ có cái tôi cao như hắn thì khi bị người khác phá hỏng mọi thứ như vậy thật là một chuyện rất khó để chấp nhận ! ***** chết !

- Tao có lắp 1 camera nhỏ ngoài kia, vô cùng kín đáo, bọn bây hắn ko biết đến sự tồn tại của nó ! – nói với vẻ khiêu khích – Mờn ra mặt ẩn tượng đấy, tao có lời khen ! – tiếng vỗ tay dứt quãng vang khắp phòng, nghe thế nào cũng ko cảm nhận được nó mang ý khen ngợi, đúng hơn là mang ý khinh thường, trong mắt gã 3 người họ chỉ như những đứa thích thể hiện, bên trong thật ra ko có gì ngoài sự rỗng tuếch !

Giờ thì cả bọn đã hiểu tại sao gã lại biết đến cuộc đối thoại kia. Đột nhập cái gì chứ, hóa ra là mọi thứ đều đã nằm trong kiểm soát của ông ta. Nếu thế thì những gì bọn hắn đã làm, trong mắt ông ta chẳng khác gì một vở hài kịch. Đã biết rõ mục đích của bọn hắn khi đến đây vậy mà vẫn để bọn hắn đến được nơi cần đến, ngoại trừ 5 tên đụng mặt ở ngoài ra thì hầu như ko có bất kì khó khăn nào khác, thái độ coi thường đó chẳng phải quá rõ ràng rồi sao ? Như vậy càng hiểu rõ hơn 1 điều là trong mắt ông ta, bọn hắn chẳng là cái đinh gì cả !

Nếu đã xem thường hắn như thế thì hãy xem hắn làm được những gì ! Nếu hắn có chết thì ông ta và cả những thứ có trong căn phòng này, cũng sẽ ko còn điều gì tồn tại đâu !

- Hàng thì vẫn nằm im trong đây ! Ko dời đi đâu cả, bởi lẽ nhưng con chuột nhắt tụi bây, vĩnh viễn ko bước ra được khỏi cửa ! – gã nhấn mạnh từng câu chữ.

Sau lời nói mang đầy sự đe dọa kia là cả tràng súng vang lên, vì lúc nào cũng trong trạng thái phòng thủ nên bọn hắn đã kịp thời ẩn nấp sau những vật dụng lớn gần đó, do vậy mà thoát được cơn mưa đạn nguy hiểm kia, vì đạn ko trúng người nên trúng vào đồ vật tạo nên những tiếng đổ vỡ âm vang đến chói tai.

‘ Khốn kiếp ! Nổ súng rồi ! Bọn em sẽ đến ngay ! ‘

Giọng Pj mang chút khẩn trương, hẳn là 2 người họ đang cảm thấy sốt ruột, đáng lý chỉ cần tiêu hủy được số hàng kia là mọi chuyện xem như ổn thỏa, mission plete, nhưng ko nghĩ mọi chuyện lại thành có sự như vậy, đã như thế thì Nan và Pj ngồi trên máy bấm lách cách để làm chi nữa ? Hình ảnh thu được từ máy ghi hình ko hề rõ nét xiu nào, cả âm thanh cũng lúc nghe được lúc ko,... thấy được, nghe được, nhưng ko thể làm gì được ? Có phải là vô dụng hay ko ? Chính những điều đó khiến bản thân thấy bất lực. Đối phương đã dồn họ vào căn phòng kín như vậy thì chắc chắn chỉ có 1 khả năng, đó là tiêu trừ !

‘ Cả ba người ... nhất định phải ổn ! ‘

Đó là lời cuối cùng Nan nhả ra trước khi tắt hết mọi thiết bị. Ruột gan 2 người họ hiện đang nóng như bị lửa đốt, điều hòa của khách sạn vẫn hoạt động rất tốt vậy mà những giọt mồ hôi cứ ko ngừng tuôn ra trên trán của cả 2, 2 bàn tay vô thức siết chặt thành nắm đấm, lạnh ngắt ! Nếu tình hình như ban nãy kéo dài thì ngày mai tên của ba người họ ko còn nằm trong tổ chức nữa cũng sẽ là một chuyện vô cùng bình thường ! Thật ra thì có những kẻ còn mong hẳn sẽ biến mất khỏi thế gian trong cái nhiệm vụ này, những người đã từng đột kích vào căn nhà đó hầu như ko ai có thể thoát ra được !

Bọn hắn yếu thế chống trả lại từng phát súng 1, vì đối phương quá đông nên hành động có phần bị hạn chế ! Xem ra bọn hắn đã bị nhốt trong phòng với bao nhiêu đây người rồi, muốn thoát ra trừ phi bước qua được xác của đám người này ! Nếu là bình thường thì bao nhiêu đây người ko hẳn là đông, nhưng trong giờ phút này 3 chọi với từng đó người quả thật ko dễ xơi chút nào, những thuộc hạ khác chắc đã tập kích bên ngoài rồi, ko hẳn cái party bên dưới đang náo loạn âm ỉ cả lên bởi những màn đấu súng và chém giết ngập máu. Đã tính được đến mức như vậy hẳn gã đã lên được 1 kế hoạch rất chu toàn ?

Điều bất tiện nhất là phải đối phó với đám người trước mặt, toàn là những kẻ được huấn luyện và chọn lọc kĩ lưỡng, ko dễ ‘chơi’ chút nào hết ! Chết tiệt ! Nếu ko cẩn thận thì 3 cái mạng này ko chừng ko giữ được mất !

Bọn người kia cứ từng bước mà nhích lại ngày càng gần chỗ ẩn nấp của bọn nó. Cả ba trao đổi ý kiến với nhau qua ánh mắt, nếu cứ bị động phòng thủ như thế thì kết quả sẽ chẳng hay chút nào đâu, đó chẳng phải là cách chống cự lâu dài hữu dụng nhất. Mỗi lượt nhả đạn chưa hạ đến 5 tên trong khi một lần nhả đạn của bọn kia lại có thể bắn đứt đường sinh mệnh của 3 người họ bất kì lúc nào ! Jun tìm trong túi, rút ra bộ dao nĩa rồi kẹp chúng vào kẽ hở giữa các ngón tay, Ken cẩn thận quan sát từng cử động của những người đang từng bước tiến về phía chiếc sofa- nơi mình đang nấp, rồi khẩn trương gạt đầu. Hắn đứng phắt dậy, phi dao 1 cách dứt khoát và lẹ làng theo hình vòng cung, trải đều theo góc 180 độ từ trái sang phải, 8 chiếc dao lẩn lữa lần lượt đều tiến về đích là cơ thể của kẻ thù, toàn là trúng vào những nơi hiểm độc, ko đầu thì cũng là cổ, có kẻ còn bị đâm thẳng vào mắt ! Vì hắn phản công quá bất ngờ nên bọn kia chẳng trở kịp tay, đồng thời cùng lúc đó, nó và Ken cũng đứng lên hỗ trợ, tấn công chớp nhoáng bằng những phát súng được bắn ra liên tục từ 4 khẩu súng trên tay của 2 người. Nhờ hành động liêu lĩnh đó mà số lượng của đối phương đã giảm đi gần nửa. Tên đại ca kia phó mặc hoàn toàn để bọn đàn em mình xử lý, chỉ là dạo chơi khúc đầu thôi mà ~ Gã cho rằng bọn người đó dư sức để khiến bọn hắn phải quỳ gối mà xin hàng, như cái cách mà những người trước kia đã từng ! Nếu ko thì chờ cho đến lúc tiệc tàn gã nhúng tay vào cũng ko muộn, 1 phát kết liễu càng hay ! Gã cũng chẳng vội để bọn hắn chết nhanh để làm gì, bắn dùng 1 cái rồi chết phải chẳng nhẹ nhàng quá ? Phải vờn nhau một chút sẽ vui hơn nhiều ! Ít ra thì cho tới tận lúc hơi thở cuối cùng bị tắt, phải cho bọn hắn nếm trải đau khổ để mà van xin được ban cho 1 cái chết ! Xem gã sẽ làm gì với những ‘con chuột nhắt’ đó ! Nếu người của hắn vượt qua được bọn người gã đã ‘mời nghênh đón khách’ phía dưới thì càng hay, gã nhất định sẽ vỗ 1 tràng pháo tay thật to !

Gã dùng remote chính khiến những tấm rèm cửa bị kéo về phía vách, vách ngăn phòng được làm bằng những tấm kính rất dày và hầu như khó mà bị vỡ trước tác dụng của lực mạnh. Do bức rèm đã được kéo ra nên từ bên trong có thể nhìn thấy phía bên ngoài. Tưởng tượng đến cảnh bọn người của hắn mò mẫm đến được căn phòng này, từ bên ngoài nhìn vào thấy cảnh anh em mình bước vào chỗ chết mà ko làm gì được thì sẽ vui biết bao, hẳn là đau đớn lắm, gã thích mang đến cho người khác nỗi đau đớn như thế ! Chẳng cách nào phá được kính đó để vào đâu, cửa thì đã được cài lại mật mã rồi, ko dễ gì giải mã được, nhưng tính ra cũng ko phải ko có cách, có thể mở cửa bằng máu ! Chỉ cần cơ thể chịu bỏ ra 1 lượng máu bằng với lượng máu khi hiến vào ống gắn kế bên dây số trên cửa, quan trọng là máu phải được lấy từ cả 2 phía, ngoài lẫn trong

phòng và 2 nhóm máu đó phải cùng loại với nhau ! Nhận được lượng cần thiết thì cửa sẽ tự mở !

Đợi đến lúc diệt được bọn người đó thì phần sức lực bọn nó đã tiêu hao hơn phân nửa, bọn người này dai như đũa dói, cứ điên cuồng mà nhắm vào bọn nó, chỉ đến khi cơ thể ko còn khả năng chiến đấu nữa mới chấp nhận bỏ cuộc. Bọn hấn phải di chuyển từ chỗ này sang chỗ kia, nấp hết nơi này đến nơi nọ. Thật may là tính mạng tạm thời vẫn giữ được ! Nhưng tên đại ca vẫn vô cùng lạnh lặn, ko hề có vết trầy xước nào, chưa kể đến sức lực vẫn còn tràn đầy, trong lòng 3 người phát sinh ra cảm giác lo ngại ! Cả 3 người đều bị thương tổn khá nhiều, những vết máu loang ra khắp mảng áo trắng của hấn và Ken, còn nó dù được 2 người con trai che chở và bảo hộ nhưng xây sát là ko thể tránh khỏi, cơ thể nó ko kém cạnh gì, vẫn đầy rẫy những vết thương nhỏ, những vết máu quện vào màu đen của bộ váy tạo nên những khoảng vài tím sẫm.

Chứng kiến khả năng chiến đấu và sự chống chọi của bọn nó, gã hoàn toàn ngạc nhiên, đây là điều mà gã ko ngờ tới được. Tiêu diệt được cả quân đội đó vậy mà vẫn có thể đứng vững vàng nhưng thế, hơn nữa cơ thể ko hề chịu bất kì thương tổn gì nặng nề ! Ngay cả bọn hấn cũng ko ngờ bản thân có thể làm những điều phi thường thế, vậy ra những đợt huấn luyện khắc nghiệt xem ra ko vô ích xiu nào cả, vốn dĩ cả hấn và Ken cũng là sát thủ, giết người cũng ko phải là chuyện khó khăn gì mấy, nhưng nhìn nhận lại ko thể ko tự khen mình a câu là có bản lĩnh. Thuộc hạ của gã có kẻ đã chết, có kẻ còn nằm thoi thóp dưới sàn chờ tử thần đến mang sinh mệnh mình đi, đáng lý thì những kẻ gánh lấy hậu quả đó phải là bọn hấn mới đúng ! Chính điều đó làm gã trở nên phần nộ, những người anh em tốt, công sức gã đào tạo, ... vậy mà trong phút chốc lại bị những đứa nhóc tì này phá nát. Gã kín đáo lướt mắt qua cả 3 đang đứng cách mình 1 khoảng khá xa, nó đứng chính giữa và sau hấn và Ken 1 khoảng cách chừng nửa bước chân dài. Nhả nhếch môi cười, xem ra gã đã tìm ra điểm yếu của bọn hấn rồi !

- Ngoại trừ thằng nhóc tóc nâu này – tên đại ca đó nhìn Ken- thì 2 đứa này là chó săn của Ân gia ? – đảo mắt nhìn hấn và nó, tay cũng nhẹ nhàng rút lấy 2 khẩu súng cài trên lưng quần.

Con chó săn của Ân gia? Hấn ko giấu được nét cười nhạt trên môi.

- Chỉ có người khác mới phải cúi đầu trước tôi, tôi sinh ra để điều khiển kẻ khác chứ ko phải cuối đầu phục tùng người ta ! Tôi là người thừa Phong tộc – nói với vẻ khẳng khái – Người đó, ‘tay phải’ của tôi ! – hấn hướng mắt về phía nó.

Gã khịt mũi, nói vậy là lão già họ Phong đó nghĩ được mùi sao ! Hóa ra là đến để tiêu hủy số hàng chứ ko phải cướp đi.

Phía bên dưới tiệc đang xảy ra cuộc hỗn chiến, Pj và Nan tiến vào thấy cảnh vật hoang tàn cũng hiểu ra phần nào, chỉ hy vọng là bọn hấn trụ nổi, đám người hung hăng kia ko biết có gây khó dễ gì cho bọn hấn hay ko. Pj và Nan vốn định để chuyện dưới đây cho họ tự giải quyết, nhưng vừa lên vài bậc cầu thang thì đã bị tấn công, những kẻ đó nhất quyết ko để ai tiến về căn phòng kia. Bất dặt dĩ Nan và Pj đều phải chiến đấu, Nan cũng đã có ‘kinh nghiệm’ về khoản này nên ko khó khăn là mấy, chỉ có Pj là gặp khó khăn vì nhỏ chưa bao giờ dùng súng, cũng chưa bao giờ làm những việc như thế, nhỏ chỉ giỏi đánh đấm, nhưng trong trường hợp này dùng tay ko đánh giặc có kết quả sao ? Nan vừa lo phần mình, vừa lo luôn cả chuyện để mất đến an toàn của Pj, nếu Pj có mệnh hệ gì hấn Ken sẽ phát điên mất ! Pj chỉ có thể đối phó với những kẻ dùng dao hoặc bất kì dụng cụ nào khác ko phải súng, nhỏ có thể dùng chân đá văng vũ khí của đối phương rồi dùng dao tấn công tiếp tục, nhỏ ko giết người, ko giết 1 ai, chỉ dùng vũ khí khiến họ bị thương và tạm mất đi khả năng chiến đấu ! Thứ nhỏ dùng có khi còn là mảnh vỡ từ thủy tinh có đầy trên sàn, ko thể khiến họ mất mạng nhưng tuyệt nhiên có thể khiến họ trở nên vô cùng đau đớn ! Với sự giúp đỡ của những người cùng phe, Pj và Nan đã dễ dàng thoát được về hướng về phía căn phòng, trước khi rời đi, những bấy mặt đều đã bị 2 người họ vô hiệu hóa !

Với cảnh tượng đang diễn ra, Pj chẳng thể giữ nổi được bình tĩnh của mình, căn phòng ko còn thứ gì nguyên vẹn, xác người nằm rũ rượi bên trong, máu đỏ nhuộm cả sàn, lần đầu thấy cảnh tượng như vậy nên bản thân chẳng tránh nổi buồn nôn.

Tên đại ca từng nhanh chóng chạy vụt sang vị trí khác, hấn vừa nổ súng thì gã đã nhanh chóng nắm lấy cái xác gần đó làm vật thế thân, cứ thế mà cái xác kia lại trở thành 1 bức bình phong vô cùng tốt để che chắn cho gã ! Với bọn hấn đó trở thành 1 điều bất tiện ! Gã cứ hướng về phía bọn hấn mà lao đến, đến khi tiếp cận được với bọn hấn ở cự li thật gần thì gã đã đẩy cái xác kia vào người hấn, khiến hấn chẳng thể làm gì

trừ việc hứng trọn cái xác đầy máu đỏ; cùng lúc đó gã lại hướng đến Ken mà bắn thêm 1 phát nữa, Ken nhanh chóng né đòn, thừa cơ hội đó, gã đã tiến lên đá văng khẩu súng nó cầm trên tay và vòng tay ôm trọn eo nó vào người, một cú bắt con tin vô cùng ngoạn mục !

Pj thấy được cảnh đó vội hét toáng lên, ko ngừng đập cửa, tay đập cửa nhưng mắt thì ko dứt khỏi quang cảnh bên trong, trong lòng ko khỏi hốt hoảng. Ken nhìn thấy nhỏ trong mắt có chút lay động, sự thay đổi đó làm sao qua mắt gã chứ ! Có trò hay rồi đây !

Người đang nằm trong tay quyền sinh sát là gã ! Người đang làm chủ cuộc chơi cũng là gã !

Gã kéo nó cách xa bọn hấn 1 khoảng vừa phải, trên tay dí cây súng vào đầu nó, ánh mắt trở nên đáng sợ vô cùng !

- Lũ ngu tui bây sắp chết rồi ! Tui bây sẽ phải trả giá vì đã chọc giận tao !

- Buông cô ấy ra ! – hấn hét lớn, có vẻ như hấn đã mất bình tĩnh.

Gã nhìn biểu hiện của hấn mà nhếch môi cười.

- Điều ngu ngốc nhất là mang phụ nữ theo hành động ! Họ có thể là thứ vũ khí lợi hại nhất nhưng cũng có thể là khuyết điểm lớn nhất ! Mà xem, kể cả khi cái chết gần kề mà còn ko sợ thì việc mất đi 1 đứa con gái cũng có gì đâu chứ ! – gã cười to, yêu nhau sao, nực cười !

Tim hấn đập loạn cả lên, cả cơ thể bắt đầu có sự run rẩy nhẹ, phải, là hấn đang sợ hãi, sợ đến tận cùng, mẹ kiếp, súng dí vào đầu mình hấn còn chưa phát sinh ra thứ cảm giác này ! Hấn cũng chưa bao giờ đánh mất kiểm soát bản thân như vậy ! Nếu gã ta dám làm gì nó, hấn sẽ dùng cả tính mạng của mình để buộc gã phải trả giá ! Từ đầu đến giờ, hấn và Ken dùng cả tính mạng để giữ lấy an toàn của nó, ko thể nào lại vô ích vào khúc cuối như vậy !

- Ông muốn gì ? – hấn đã cố bình tĩnh nhưng nhịp thở ngắt quãng và run rẩy đã phản bội hấn.

- 2 đứa bây, bỏ súng xuống ! Ko nghe tao bắn nó ! – gã lên nòng.

Hấn và Ken dẫn đo nhìn nhau, ko biết phải làm thế nào, nếu bỏ súng xuống lão bắn chết nó thì bọn hấn sẽ ko trở tay kịp, nhưng nếu ko bỏ, nó sẽ bị bắn ngay lập tức !

- Ko được bỏ ! Cùng lắm là tôi chết ! – nó hét to, vẻ mặt ko mang chút sợ hãi nào.

Tim hấn như thất lại, sao nó có thể bình tĩnh như thế trong khi hấn lại cuống đến mức chẳng thể làm gì ? Ko phải thế đâu, thật ra thì nội tâm nó cũng trở nên rối bời đây ! Đối đầu với cái chết ai mà chẳng lo sợ ? Nhưng nếu bây giờ ngay cả nó cũng ko giữ được sự mạnh mẽ thì mọi thứ nhất định sẽ bị loạn hết !

Đúng như lời gã nói, nó là khuyết điểm lớn nhất của cả nhóm, và là đòn trí mạng đối với hấn !

‘ĐOÀNG’

- Ư ...

Tiếng súng vang lên khiến cả bọn sực tỉnh, hấn và Ken chẳng kịp nghĩ mà buông vội khẩu súng xuống đất ! Gã bắn thật, gã bắn vào cánh tay phải của nó, máu từ từ tuôn ra rồi cứ thế mà nhỏ giọt xuống sàn nhà ! Nó rên khẽ, mày nhứ chặt lại, cơn đau bắt đầu lan tỏa từ cánh tay ra khắp mọi nơi, đau, đau lắm, cánh tay bỗng nhiên trở nên nặng nề !

- Tao đã kêu buông súng mà mày ko biết nghe lời ! – bàn tay gã bóp chặt vào vết thương của nó khiến nó chẳng thể hô hấp nổi nữa , máu vì thế mà cũng tuôn ra nhiều hơn.

Pj và Nan cũng lần lượt bị lấy mất bình tĩnh mà đập cửa ko thôi, nhưng dù cố đến mấy cũng vô ích, họ bấm mã là những con số cũ nhưng ko hề có dấu hiệu gì là cửa sẽ mở, họ tìm vật dụng đập vỡ tấm kính nhưng hoàn toàn vô tác dụng ! Mắt Pj ướt đầm nước mắt, những con người trong căn phòng đó là những người nhỏ luôn muốn bảo vệ và thật sự trân trọng !

- Mẹ nó ! Nếu họ có gì xảy ra tôi nhất định sẽ giết ông, đốt cháy cả tòa nhà này ! Các người sẽ ko yên với tôi đâu ! – nhỏ cứ như thế mà gào lên, nhỏ vừa lo, vừa sợ nhưng ko khỏi giận dữ, Pj lúc này trông đáng sợ

vô cùng, miệng ko ngừng buông ra những lời nguyên rủa dù là người bên trong chẳng thể nghe được, nhỏ rất ghét những lời thô tục nhưng lại thốt ra nhiều như thế hẳn là đang cảm thấy cực kì phẫn nộ.

Nan tỉ mỉ quan sát cấu trúc của cánh cửa rồi gọi cho Mon, con bé ko phải ko biết chuyện, con bé cũng biết và lo lắng ko kém ai nhưng Nan ko cho con bé đến đây, vì sự xuất hiện đó chỉ khiến Nan thêm rối bời và chẳng thể lo được gì, có người bên ngoài ít ra còn có thể thu thập được thông tin mình tìm. Mon tự hiểu được khả năng của mình nên đối với mệnh mệnh của Nan ko hề phản đối, Nan muốn con bé tìm hiểu về cánh cửa có ống nghiệm cài kế bên dãy số !

Nhìn thấy biểu tình Pj như vậy Ken ko khỏi chạnh lòng, đây là lần đầu tiên Ken nhìn ra sau nét cười kia là con người mang thứ cảm xúc mãnh liệt như thế ! Chỉ trách bản thân ko thể nào có mặt ở đó mà đem nhỏ ôm chặt vào lòng và trấn an rằng mọi thứ rồi cũng sẽ ổn thôi !

Thấy Ken nhìn về phía mình, Pj lại cảm thấy rối bời, nước mắt bất giác chảy ra nhiều hơn, một lần nữa bản thân ko thể kiềm chế mà hét lên:

- Làm ơn... anh nhất định phải sống ... Tôi ko cho phép... anh bị gì hết ! Mọi người ... ai cũng phải sống ! Anh ko được... để bản thân bị gì hết... tôi yêu anh... tôi yêu anh... anh còn chưa nghe... tôi tỏ tình mà !

Lời của Pj run rẩy ko thôi, trong phút chốc ko thể làm chủ được lời nói của mình, cơ thể trở nên vô lực mà ngồi bệt xuống sàn nhà, nhìn dáng vẻ Pj như thế, trong Ken ngập tràn 1 nỗi chua xót ! Nếu toàn mạng trở ra, Ken nhất định sẽ giữ chặt lấy người con gái đó, bỏ qua hết mọi thứ ... Ken đã từng tự hỏi người con gái đó có yêu mình ko, những hành động của người con gái đó thật hồ hững ... giờ thì Ken đã tìm được câu trả lời ... Ken đã biết rõ !

Hờ hững ko có nghĩa là ko yêu !

Hắn siết chặt lấy nắm tay, dù là run rẩy , hoang mang nhưng bình tĩnh đã dần trở lại với hắn, nếu hắn ko bình tĩnh thì người yêu của hắn nhất định sẽ ko an toàn !

‘ĐOÀNG’

1 phát súng nữa vang lên, nhưng lần này người hứng chịu là hắn, gã bắn vào đầu gối phải của hắn, nhưng xem ra hắn vẫn kiên cường lắm, dù là thế đứng ko vững nhưng tư thế vẫn ko hề khuất phục.

- Có sao lại bắn ? Anh ta ko chống đối ông ! – nó có ý vùng vẫy muốn thoát ra nhưng bị gã giữ chặt, trong mắt hiện lên tia đau xót, cả lời nói cũng mang cả sự ghen ngào.

- Câm miệng ! Tụi bây có quyền ra điều kiện sao ? – gã rống lên – Mày, quỳ xuống rồi sửa 2 tiếng ‘gâu, gâu’ xem nào! – mệnh lệnh hướng đến hắn.

Nó giương mắt nhìn hắn, trong mắt trở nên trống rỗng, đồng tử cũng giãn to nhìn người con trai mình yêu. Hắn là kẻ cao ngạo, xưa nay ko quỳ xuống với ai, kể cả khi bị bỏ đói cũng ko hề mở miệng cầu xin miếng cơm nào, cứ cắn răng mà nín nhịn, đến mức cơn đau bao tử bộc phát cũng quyết ko khuất phục ! Quỳ đã là một nỗi nhục nhã, huống hồ còn kêu như thế ? Như vậy chẳng phải là ép hắn sao ? Nó ko muốn hắn vì mình mà bị xúc phạm cái tôi như thế !

Hắn nhìn nó, xót xa ...

- Mày còn chần chừ ? Còn 1 tay có tin tao bắn luôn ko ?- gã rít lên khi thấy hắn cứ chăm chăm nhìn nó.

- Đừng ! – có thể coi đây là lời cầu xin ko ? – Tôi làm !- hắn cương quyết nói.

Ngay sau đó là tiếng đầu gối chạm xuống nền đất, hắn quỳ.

- Gâu gâu – 2 tiếng phát âm cách nhau rất lâu, xem như đây là điều cuối cùng hắn có thể làm để cứu vớt lòng tự trọng của mình vậy.

Từ lúc đầu gối hắn chạm đất thì nước mắt từ khóe mi nó cũng theo đó mà tuôn ra, lăn xuống thật nhanh trên đôi gò má ! Khi 2 từ đó phát ra thì nước mắt đã ướt đầm cả khuôn mặt, nó vì quá kích động mà chỉ có thể lắc đầu nguầy nguậy trong vô thức ! Nó biết hắn đau khổ, hắn nhất định đã bị tổn thương ! Bằng chứng là nắm tay của hắn đang vò lại rất chặt, bờ môi dưới cũng bị hắn cắn chặt đến rách toạt mà chảy

máu ! Nhưng hắn vẫn nhìn nó với ánh nhìn triều mến như vậy, hắn đã nói, vì an toàn của nó, hắn có thể hy sinh tất cả, ko tiết bất kì thứ gì ! Lòng tự trọng đó ... hy sinh 1 chút thì có đáng gì chứ ...

Gã thì cứ khoái chí mà cười to, gã biết tự trọng hắn rất cao, lại là 1 kẻ sĩ diện, nay có dịp đem hắn ra mà chà đạp như thế quả thật rất có hứng thú ! Kẻ thừa kế 1 tổ chức lớn mạnh như thế lại đang quỳ trước 1 kẻ như hắn !

Còn những người chứng kiến ko biết nên phản ứng thế nào, đây là lần đầu tiên họ thấy hắn mang biểu cảm như thế ... ôn nhu ... Con người kiêu ngạo đó đứng trước nó đã biến mất rồi ... họ im lặng, vờ như ko thấy gì cả ... họ biết ... Leader của họ ko thích bị nhòm ngó ... Leader của họ ko muốn bị mất mặt trước người khác ...

Cứ liên quan đến yêu là như thế sao ? Gã thật sự thấy rất vui đó !

105. Chương 29.4

Lợi dụng sơ hở lúc gã cười, hắn đã nhanh chóng nhặt lấy khẩu súng dưới chân và bắn vào bàn tay trái của gã đang quơ quào giữa không trung, do bị tấn công bất ngờ nên cây súng của gã đã bị rơi xuống đất, vang lên tiếng lạnh lẽo. Nó sau khi phối hợp cùng hắn bằng việc né đầu sang 1 bên để hắn thuận tiện ra tay cũng nhân lúc đó mà vùng ra, dưới chân đá phăng đi cây súng gã vừa đánh rơi, cánh tay của nó phát ra những cơn đau âm ỉ thấu tận tim gan dù rằng chẳng ai tác động gì đến nó, nhờ cảm máu bằng mảnh vải cột chặt trên vết thương nên máu ko chảy nữa, vì thế cũng để lộ ra vết thương sâu hoắm do đạn xuyên vào dù là ko rõ ràng. Nếu thế thì cơn đau hắn đang chịu còn nhiều hơn nó gấp mấy lần, bởi lẽ hắn bị gã bắn vào phần đầu gối, đứng còn đau thì nói làm chi hắn phải quỳ lâu như thế, mọi lực đều dồn hết xuống gối đang chạm đất, vết thương bị ảnh hưởng trực tiếp, máu từ vết thương của hắn thấm qua cả lớp quần mà nhuộm luôn cả 1 khoảng sàn nhà, có vẻ như hắn chẳng còn vững vàng để đứng dậy nữa !

Nó vùng ra chạy về phía hắn, đừng quên là trên tay gã vẫn còn 1 khẩu súng, xem ra 3 con chuột nhắt bọn hắn đã chọc điên gã rồi ! Vừa thấy gã giương súng về phía nó, Ken lập tức hét to:

- Cả 2 nằm xuống ! Nhanh !

Lời thông báo vừa thốt ra, nó nhảy bổ đến kéo hắn hạ thấp người xuống sàn.

‘KENG’

Nói Ken là sát thủ quả ko sai chút nào, mọi tính toán đều chuẩn đến từng milimet, viên đạn do gã bắn ra đã bị lệch sang hướng khác và cắm thẳng vào tường do Ken đã kịp thời bắn 1 phát súng, viên đạn của Ken đã chặn lại hướng đi của viên đạn gã, vận tốc di chuyển qua nhanh, chẳng ai kịp nhìn thấy sự va chạm đó nhưng sự vang lên của hai vật thể kim loại chạm vào nhau chứng tỏ Ken đã thành công. Gã lộn 1 vòng dưới đất rồi nhặt khẩu súng đã bị nó đá văng, bằng 1 cách thuần thục gã chuyển hẳn 2 nòng súng về phía Ken mà bắn liên tục, nếu Ken ko đủ bình tĩnh để lần từng vòng dưới đất tránh đi thì e rằng đã cùng chung số phận với những kẻ đang nằm bất động trên đất kia. Nó lúc này nhân cơ hội đó mà đu hắn vào nơi khuất nhất để dưỡng thương rồi quay lại cùng Ken tác chiến, bọn nó đã nghiên cứu rất rõ rồi, gã là 1 con cáo già, tốt hơn là nên chiến đấu lâu dài chứ ko thể nào cả 3 cùng tấn công được, bởi vì khi đó gã sẽ khiến bọn nó gây ông đập lưng ông’ , tự mình khiến người mình bị thương.

Nó xuất hiện từ phía sau, nhắm vào tim gã mà cho 1 phát đạn, nhưng do khoảng cách ko gần, đây cũng ko phải là trường tập bắn, gã càng ko phải là 1 cái bia vô tri mà đứng yên bất động để người khác nhắm vào hông tâm, thế nên bị trượt, chỉ có thể bắn trúng vào phần vai trái, nó tự an ủi, ít ra thì trúng vào đó cũng sẽ khiến gã mất sức khá nhiều. Cho đến khi cơn đau xông thẳng lên não, làm tê liệt hết mọi giác quan, gã mới nghĩ rằng mà quay lại nhìn kẻ vừa bắn lên mình. Súng của Ken đã hết đạn, đó là 1 bất lợi, Ken liếc mình xông đến đã văng cây súng trên tay gã, điều đó là vô cùng nguy hiểm bởi lẽ gã có đến 2 khẩu súng, có 1 điều là khẩu súng Ken đá ra là từ bàn tay ko bị thương của gã, đối với bàn tay còn lại Ken đã giữ chặt và áp chế để nòng súng ko hướng vào mình, so ra thì không chế 1 tay bị thương sẽ dễ dàng hơn nhiều so với 1 tay lành lặn. Trong tình thế hỗn loạn đó, cả 2 vì giằng co mà dính sát vào nhau khiến nó ko thể tự tin nổ súng được.

Pj đứng phía ngoài cũng chẳng còn sức để gào thét nữa, nhỏ chỉ có thể bắt lực tựa sát thân vào kính, nước mắt ko ngừng trào ra khỏi khóe mắt, vật bên trái trong lồng ngực cứ thất lại và đập loạn cả lên, tường chừng như chẳng hô hấp nổi nữa !

- Chị Pj, tìm ra cách mở cửa rồi ! Loại cửa này được chế tác rất tốt, ta chẳng đủ khả năng để phá nó đâu ! Chị thấy ông nghiệm bên kế dây số đó chứ ? 1 trong 2 chúng ta phải ấu mình vào đó, đồng thời bên trong cũng phải tiếp vào lượng máu tương đương và cùng loại như thế ! – Nan nhìn Pj và tóm tắt lại thông tin về cánh cửa mà Mon đã gửi đến.

Để xem, Nan và hân cùng nhóm máu O, nhưng trong trường hợp này chẳng thể để hân tiếp máu được. Nó mang nhóm máu A ! Nhỏ và Ken mang nhóm AB. Nhưng trong tình trạng hiện tại thì làm sao nói với Ken đây, nhưng dù nói rồi gã để yên cho Ken thực hiện điều đó sao ?

Khung cảnh người vừa ngã khuỵu xuống đất khiến Pj bừng tỉnh khỏi suy nghĩ của mình và bật lên tiếng kêu đau đớn, trong lúc giằng co gã đã chơi xấu rồi lợi dụng lúc Ken thất thế mà bắn trúng vào Ken rồi ! Nó cũng giương súng bắn nhưng tiếc là chỉ sượt ngang qua mặt gã tạo nên vết đỏ dài ! Gã rút lên rồi lấy trong túi ra con dao mà gã luôn mang theo phóng thẳng về phía nó, chết tiệt, nếu nó né thì con dao sẽ ghim vào người hân bởi hân đang ở hướng đó, vật dụng trong phòng chẳng còn thứ gì đủ toàn vẹn để dùng làm vật che chắn, so với vận tốc của dao, nó chỉ có thể phân tích bao nhiêu đó và đang vô cùng hoảng loạn trước tình hình hiện tại, nó nhắm mắt lại, sẵn sàng đón nhận mũi dao đang hướng đến mình, cùng lắm là bị thương ! Nó chẳng cảm thấy đau đớn gì cả, và rồi 1 tiếng rên khê khiến nó mở bừng mắt, từ lúc nào mà Ken đã thay nó nhận lấy mũi dao đó rồi ? Do vừa tiếp nhận vết thương từ mạn sườn do viên đạn của gã nên sự di chuyển quá sức vừa rồi khiến vết thương của Ken chảy máu nhiều hơn, cộng thêm vết thương do con dao gây nên ở ngực vai phải đã rút cạn hoàn toàn sức của tên đó khiến tên đó đổ ập người xuống sàn, hên là tên đó có xoay người lại, nếu ko thì ở vị trí này là đã trúng tim rồi, con dao đó ko cắm sâu vào chỉ được 2/3 con dao do Ken có phòng bị trước đòn tấn công kia.

Nó nã súng liên tục trong lúc gã di chuyển về phía những thùng hàng chất đống, may mắn rằng 1 viên đã trúng vào hông của gã, dù rằng đó ko phải là nơi trí mạng để kết thúc cuộc đời gã nhưng đủ để rút cạn sức của gã từng chút một. Nó tiến lại Ken, con dao đó nó ko dám rút ra vì nếu rút ra máu sẽ tuôn ra rất nhiều, ko khéo ảnh hưởng đến cả tính mạng.

Sức lực mọi người, kể cả gã đều dần suy giảm, chính là 1 chút ý chí còn lại thôi thúc họ, buộc mỗi người phải chiến đấu, nếu ko đủ bản lĩnh thì hoặc là gã, hoặc là bọn hân, sẽ phải bỏ mạng tại đây ! Cánh tay nó nặng trĩu và nhức nhối ko tưởng, chỉ muốn chặt bỏ nó đi, máu từ vết thương cứ rỉ ra từng chút dù rằng nó đã dùng vải cột chặt phần trên để cầm máu, nó bắt đầu hoa mắt rồi ! Cả Ken nữa, xem ra Ken ko thể trụ lâu được, còn hân dù rằng chỉ bị thương ở phần đầu gối nhưng vết thương bị dày vò như thế khiến bản thân đã mất rất nhiều máu. Nhìn thấy 2 người họ chính vì che chắn ỳnh mà bị thương khiến nó ko khỏi xúc động, tự nhủ rằng nhất định phải cùng nhau thoát ra khỏi đây !

Nhìn thấy đàn em của bọn hân đã vây kín từ bên ngoài, gã biết bọn đàn em của mình đã thua và gã chẳng còn đường để quay lại nữa! Cơ thể của gã bị thương như thế dù cho có thoát được ra ngoài cũng ko thể thoát khỏi sự truy đuổi của đám người đó. Phần hông gã đau nhói, cảm giác đau lan truyền toàn thân người khiến gã chẳng đứng vững nổi.

- Tao ko thắng nhưng ko có nghĩa là tao đã thua !

Gã cười 1 cách điên dại rồi quăng chiếc bật lửa đang cháy vào số hàng kia, ngọn lửa dần lan rộng ra chẳng mấy chốc mà ko gian đã bị màu đỏ bao lấy. Điều đó khiến đám người bên ngoài hốt hoảng, ánh mắt Pj ko lúc nào rời khỏi nó và Ken, điều nhỏ mong chờ nhất cũng xảy ra, Ken mở đôi mắt yếu ớt ra nhìn nhỏ, ánh nhìn thiết tha nhất mà Pj từng thấy, nhỏ đã nghĩ đó là lời tạm biệt ... Nhỏ cứ lắc đầu liên tục như đang phủ nhận suy nghĩ của mình cũng như bảo rằng Ken ko được từ bỏ mạng sống, cảnh vật nhạt nhòa theo dòng nước mắt, rồi có điều gì đó thôi thúc nhỏ diễn đạt điều mình muốn, chỉ cần cửa mở thì mọi chuyện sẽ ổn cả thôi, hy vọng Ken sẽ hiểu những gì mà nhỏ sắp diễn đạt, có những điều kì diệu đến khó tin, những cử chỉ loạn lên như vậy mà Ken lại có thể hiểu được và gật đầu 1 cách khó khăn. Mãi cho đến sau này ai hỏi về chuyện đó, Ken chỉ có thể nhún vai và cười cho qua, tên đó cũng ko lí giải được tại sao lúc đó bản thân lại hiểu được những cử chỉ lóng ngóng kia, có lẽ là do trước đó gã đã từng đề cập đến chuyện mở cửa bằng máu chẳng ? Thật ra thì từ lúc gã vừa nói xong thì Ken đã nghĩ đến Pj rồi, họ cùng nhóm máu mà ...

Hắn tập tễnh từng bước lại gần, hình như cơn đau kia đã khiến hắn hôn mê đi 1 lúc ? Ko biết là do vết thương hay do sự nóng bức từ lửa mà trán hắn đã ướt đầm mồ hôi, từng giọt trượt dài xuống cổ. Cứ mỗi bước di chuyển là đau đến ko thở được.

- Jun ! – nó run nhẹ và chẳng thể nói nổi lời nào, nó rơi vào trạng thái bất động, chỉ có thể bất lực nhìn gã dốt cháy căn phòng.

- Tôi đảm bảo em sẽ an toàn rời khỏi đây ! Xin lỗi vì khiến em bị thương như thế ! – hắn cười hiền từ, nụ cười chân thật nhất nó từng thấy, tâm can nó như bị ngọn lửa trong phòng thiêu rụi từng chút một, nó ko muốn mất người con trai trước mặt.

- Đừng – bàn tay níu lấy áo hắn có chứa cả sự run rẩy.

- Ngoan ! Hắn xoa đầu nó, chính sự dịu dàng này khiến nó càng hoảng sợ hơn – Tin tôi, em sẽ ổn !

Vì tất cả súng đều hết đạn nên hắn chẳng lo việc bị bắn lén nữa. Hắn âm thầm ra hiệu cho nó hỗ trợ Ken trong việc tiến gần đến cánh cửa.

- Nhưng ... – nó chần chừ.

- Ko nhưng gì cả - hắn bất ngờ ôm lấy nó, động tác vô cùng cẩn trọng vì sợ sẽ ảnh hưởng đến vết thương trên tay nó – Cả 2 đã hoàn thành xong phần của mình rồi, chỉ còn bước cuối, để tôi kết thúc. Tôi là ai chứ, ko sao ... – hắn vuốt nhẹ đầu nó, thanh âm vang nhẹ nhàng bên tai.

Nó ko thể trả lời, chỉ có thể im lặng mà gật đầu.

- Khi cửa mở, em phải ra ngoài ngay ! – hắn dặn dò rồi quay đi thật nhanh để nó ko thấy giọt nước mắt sắp trào ra của mình, đây là lần đầu tiên trong đời hắn đánh mất tự tin, lần đầu tiên trong đời hắn thực sự quý trọng mạng sống của mình ..., hắn ... chẳng thể đảm bảo bất kì điều gì ... kể cả mạng sống của mình ...

Hắn gắng bước thật nhanh đến phía gã. Chỉ cần gắng 1 chút nữa thì gã sẽ chết thôi ... Hắn vừa rút dao ra là gã đã nhanh tay bắt được tay hắn, cả 2 đều có những bất lợi riêng, gã sắp thất thế vì sự choáng váng của bản thân nhưng để giữ lấy an toàn ỉnh, gã đã vòng chân đá vào vết thương phía sau gối khiến hắn khụy xuống đất, thuận đà đó gã cho luôn 1 cước vào hắn khiến hắn nằm bệt xuống đất, so với bình thường thì lực đá đó ko đáng kể nhưng trong tình trạng hiện tại thì có thể gây ra bất lợi lớn cho đối phương.

Nhìn nét mặt lo lắng của Nan thông qua tấm kính trong suốt, nó quay đầu lại nhìn rồi chết lặng khi thấy gã đang ko ngừng hành hạ vết thương của hắn, dù là đau đến chết đi sống lại nhưng hắn nhất quyết ko kêu la, tay cứ đập mạnh xuống sàn, nét mặt cũng vì thế mà trắng bệch !

Khốn kiếp, đau ! Hắn đau quá !

Nó muốn chạy đến giúp hắn nhưng nếu vậy thì nhiều trường hợp tệ hơn có thể xảy ra, cánh cửa chỉ còn 1 khoảng nhỏ nữa là đến, nó phải khẩn trương đưa Ken đến đó, lối đi sắp bị lửa che lấp rồi, nếu ko nhanh thì xem như ko thể cứu vãn gì được nữa !

Hắn cố dùng sức khổng chế ngược lại gã, nếu gã đã chơi bản thì hắn cũng ko cần giữ bộ mặt quân tử nữa làm gì, hắn dùng tay đâm vào vết thương bên hông gã khiến gã nằm vật ra đất mà kêu ư ử, rồi theo thế đó mà vùng lên đâm vào mặt gã tới tấp, gã vớ tay lấy được 1 chiếc ghế gỗ nhỏ đã gãy chân ở đâu đó gần mình rồi phản kháng lại bằng cách nện vào đầu hắn, hắn loạng choạng buông gã ra rồi lắc nhẹ đầu, khốn kiếp, đau quá, hắn cảm nhận được chất lỏng nóng ầm ầm đang chảy ra từ phần đầu mình, ko để yên ở đó, gã còn xoay người bắt lấy con dao hắn đã đánh rơi mà đâm vào đùi của hắn, nhưng vết dao ko ăn sâu, chỉ được nửa lưỡi dao bởi vì hắn đã chặn lại kịp thời, mùi máu tanh nồng, hắn đã nói hắn ghét mùi máu chưa ? Nhưng hắn chính nhờ cái mùi đó mà hắn bản tính ác quỷ lại được khơi dậy, hắn rút dao ra một cách dứt khoát rồi đâm ngược vào gã, đâm vào vết thương ở hông, vết thương cũ bị tác động một cách mạnh mẽ và trực tiếp như thế khiến gã la hét thất thanh, hắn cười, nụ cười của ác quỷ, hắn đã ngoáy con dao 1 vòng khiến gã gào thét ko thôi, đúng là địa ngục !

- Chà đập lên danh dự tôi sao ? Đây là hậu quả đó ! Dẫn vật cho tới chết !

Hắn đưa tay lên mũi, gã vẫn còn hô hấp, chắc sắp lìa đời rồi, hắn giữ chặt con dao phòng ngừa gã giở trò dù rằng với tình hình hiện tại, gã còn chẳng thể cử động nổi ngoại trừ nằm chờ chết.

Vì sinh tồn, đôi khi bản lĩnh chiến đấu của con người mạnh mẽ đến khó tin, đó có phải là phần ‘con’ trong bản tính mình mà con người ko bao giờ nhận ra hay ko ?

Cả căn phòng toàn máu và lửa ...

Hắn cảm nhận được nhịp thở mình cũng trở nên yếu đi, nhưng hắn buộc bản thân mình phải gắng gượng, gã còn chưa chết thì hắn nhất định phải chống chọi. Hắn thấy người yêu mình đang giúp Ken ấu vào ống nghiệm, việc đó có vẻ như khó khăn, xà nhà phía trên nó sắp bị rút xuống, hắn chẳng còn sức để di chuyển đâu ... vô tình nhìn ra ngoài Jun thấy Nan đang nhìn mình chăm chăm, ít ra là hắn cảm thấy như vậy và hắn tin vào cảm nhận của mình, bởi lẽ khung cảnh trước mắt hắn chẳng còn rõ ràng nữa, hắn chẳng thể nhìn được biểu cảm của cậu nhóc, mắt hắn mờ rồi, Hắn nhìn Nan như cách vẫn thường dùng trước khi ra chỉ thị gì đó, nhận được cái gật đầu hiểu ý từ đối phương, hắn mới yên tâm đưa mắt nhìn lên phần trần trên đầu nó, Nan có chút ko hiểu nhưng cho đến khi thấy phần trần gần chỗ hắn rút xuống Nan mới vỡ lẽ, cậu nhóc gật đầu để hắn tiếp tục.

- Cửa mở, lập tức kéo họ ra ...

Khẩu hình miệng với Nan là ko khó khăn bởi lẽ trong đợt huấn luyện có khóa học về điều này. Ngay sau đó lửa đã bén lên cao che khuất tầm nhìn của hắn, hắn chẳng biết Nan có hiểu mình nói gì ko nữa ... Cả 4 bề đều là lửa, nóng ... , chỉ còn chỗ của hắn và gã là lửa chưa bén đến thể nhưng chắc sắp rồi, nếu cửa mở thì liệu sẽ có người dám bán mạng mà xông vào đưa hắn ra chứ ?

Hắn nhếch môi nhìn gã đang thoi thóp, hắn ngồi dậy, tay nắm chặt con dao ...

- Tôi tiễn ông 1 đoạn nhé !

Gã chẳng trả lời nhưng hắn biết chắc gã nghe được và hiểu được vì hắn cảm nhận được cơ thể gã đã run lên. Hắn cắt đứt những tĩnh mạch trên tay của gã, tiếp liền sau đó là cú đâm thẳng vào tim ...

- Tạm biệt ! Đó là cái giá ông phải trả vì đã đối xử tệ với tôi ! Tôi còn định mang ông ra khỏi đây rồi hành hạ từ từ đấy, tiếc thật ... – mặt hắn ko chứa bất kì cảm xúc nào.

Gã chết rồi, 2 mắt mở trừng như thể oán hận, hắn chẳng quan tâm, mặc kệ, đáng lắm ! Xem ra gã muốn hắn cùng chết thật, cả 2 chân đều bị thương như vậy, đứng còn chẳng nổi làm sao di chuyển, đầu óc hắn nửa tỉnh nửa mê mất dần đi ý thức. Có rất nhiều kí ức xuất hiện trước mắt hắn, hồi đó cũng thế, lúc hắn cận kề cái chết ấy, hắn thấy mẹ của mình nhưng bà đã ko cho hắn theo cùng, xem ra cảm giác lần này ko khác gì so với lần đó, có chăng là lần này trong kí ức hắn còn xuất hiện thêm nhiều người nữa ... Chẳng phải xung quanh hắn là lửa sao, có gì hắn lại cảm thấy lạnh như vậy ?

“ Anh Jun !!! “

“ Cậu chủ !!! “

Hắn nghe ai đó gọi mình ... quen thuộc ... nhưng chẳng phân biệt được nữa !

Hắn mệt lắm ... rất muốn ngủ ...

Hắn thấy mình trở nhẹ nhẹ bằng

~.

Chỉ vài phút sau khi bọn nó rời đi, căn biệt thự kia đã bị thiêu rụi hoàn toàn, mọi thứ đều trở thành đồng tro tàn, chẳng ai biết những gì đã xảy ra ngoại trừ những người trong có mặt tại đó !

Vào lúc trời rạng sáng, cả khu phố bị đánh thức bởi tiếng còi xe cứu hỏa và cứu thương kêu inh ỏi. Nghe tiếng còi như thúc giục hắn là tình hình rất nguy kịch.

Vừa nhập viện là họ được đưa ngay vào phòng phẫu thuật. Đối với tình trạng của Jun, bác sĩ bảo rằng sinh mệnh của hắn hiện rất mong manh, hắn bị mất máu rất nhiều, chưa kể đến phần đầu còn bị tổn thương ko nhẹ do bị vật rắn tấn công. Ken dù rằng nguy hiểm nhưng đã qua được cơn nguy kịch, còn viên đạn trên tay nó đã được lấy ra rồi, 2 người họ cũng đã được đưa đến phòng hồi sức !

Ca phẫu thuật của hắn kéo dài rất lâu, mọi người vô cùng lo lắng như thể đang ngồi trên đồng lửa, đàn em của hắn, người trong tổ chức, ba của hắn ... tất cả đều đang có mặt ở trước phòng phẫu thuật. Lúc nghe tin hắn như vậy, mọi người như thể tỉnh ngủ mà luống cuống vào viện, rất nhanh, trước phòng phẫu thuật đã tập trung rất nhiều người, điện thoại thì thoảng lại réo rất vang lên.

Lúc hoạn nạn mới biết bạn là ai

~Mỗi 1 giây phút trôi qua đối với họ là lâu hơn bao giờ hết. Mặt trời đã ló dạng, vậy mà ánh đèn đỏ trước phòng phẫu thuật vẫn chưa tắt.

Vài giờ đồng hồ trôi qua, lòng ai cũng thấp thỏm ko yên, chẳng biết có gì hay ko mà lại kéo dài lâu đến thế, bọn họ ko dám nghĩ đến điều mà bản thân lo sợ nhất. Lúc họ xông vào biển lửa cứu hắn, cảnh tượng trước mắt khiến họ ko khỏi bàng hoàng, người hắn bê bết máu. Còn cái xác bên cạnh tựa hồ như đã chết rất thắm ... chết vẫn ko nhắm mắt kia mà ! Mọi ý thức của hắn đều bị mất đi, cả thân người hắn mềm nhũn và lạnh toát, tiếp xúc ở cự li gần như thể cũng thật khó để cảm nhận được nhịp thở của hắn, nhịp thở yếu lắm ... Họ biết, mạng sống hắn đang bị đe dọa, Thần Chết có thể đến mang hắn đi bất cứ lúc nào ...

Mon nằng nặc ko đi du học nữa, ba mẹ con bé dùng đủ mọi cách từ thuyết phục, đe dọa, cho đến nỉ non nhưng con bé vẫn cứ sống chết khăng khăng giữ nguyên ý định của mình. Vốn biết con gái mình ngang ngạnh, cứng đầu nhưng trong mười mấy năm qua, đây là lần đầu tiên Mon có phản ứng kịch liệt như thế, thậm chí con bé còn khóc lóc ỉ ôi khiến họ cảm thấy có chút sợ. Trong tình huống đó, Nan bắt buộc dĩ phải ra mặt giúp, nói họ biết nguyên nhân khiến Mon như thế nhưng ngoại trừ việc 3 người họ phải nhập viện là sự thật ra thì mọi diễn biến đều được chỉnh sửa và biến đổi hoàn toàn. Họ đồng ý cho Mon ở lại nhưng việc du học ko phải ko thực hiện, chỉ là sẽ dời lại cho đến khi mọi việc ổn định.

Pj hét chạy sang phòng Ken và nó rồi lại đến phòng phẫu thuật cùng mọi người đợi tin. Thấy thế mọi người bảo nhỏ cứ chăm sóc cho Ken và nó, khi nào có kết quả họ sẽ cho nhỏ biết. Thấy Pj như vậy, mọi người tỏ vẻ thương cảm, để mở cánh cửa đó, Pj đã phải cắt 1 đường dài trên tay mình để áu vào ống nghiệm, cứ mỗi lần ko đủ máu nhỏ lại cứ thế mà ‘vẽ’ thêm đường vào tay !

Cánh cửa phòng phẫu thuật bật mở là họ đã vây chặt lấy những vị bác sĩ kia, để giữ ọi người bình tĩnh, vị bác sĩ đó điềm đạm trả lời.

- Đã qua cơn nguy kịch, nếu ko đưa đến kịp hắn là mọi người sẽ ko thấy cậu ấy nữa ! Cả 2 chân đều bị tổn thương, nhất là ở đầu gối, nó bị tổn hại rất nặng, tôi chẳng biết tại sao nhưng lúc phẫu thuật lấy viên đạn ra, tôi thấy vết thương như bị tác động rất mạnh, nó sắp lở loét và có dấu hiệu nhiễm trùng, vết dao đâm trên đùi khá sâu, may là ko có gì nguy hiểm ảnh hưởng đến nó. Với vết thương nhỏ thì ko có gì phải lo lắng, nếu săn sóc kĩ thì sẽ ko để lại sẹo. Còn vấn đề này rất nghiêm trọng, vết thương ở vùng đầu, nó bị xuất huyết bên trong, chúng tôi đã xử lí kịp thời nên mọi người an tâm, tôi hy vọng là nó sẽ ko có biến chứng xảy ra sau khi cậu ta tỉnh dậy. Cậu ta thật kiên cường, đó là điều đầu tiên chúng tôi đã thốt lên sau khi hoàn thành ca phẫu thuật, nếu là người khác, hắn đã bỏ mạng rồi ! Phẫu thuật thành công nhưng tỉnh lại hay ko là phụ thuộc vào ý chí cậu ấy, chúng tôi ko thể đảm bảo được bao giờ cậu ấy tỉnh dậy, có thể cậu ấy sẽ tỉnh, nhưng ko phải là bây giờ, nhưng theo cá nhân tôi, nếu đã có 1 điều gì đó khiến cậu ta cố giữ lấy sự sống cho đến phút cuối thì cậu ta sẽ ko ‘ngủ’ lâu đâu. Lúc đến bệnh viện cậu ta đã lâm vào tình trạng hôn mê sâu, mạch đập rất yếu, tim như thể sắp ngừng đập, chúng tôi đã phải kích tim nhiều lần. Bệnh nhân đã được chuyển vào phòng hồi sức nhưng tạm thời chưa thể vào thăm, lưu ý là bệnh nhân vẫn còn rất yếu !

Rồi các y bác sĩ rời đi, họ là những y bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện nhà Ken, ba Ken vỗ vai động viên ba hắn. Mọi người dờ khóc dờ cười, tính mạng hắn đã được giữ lại nhưng lại ko biết khi nào tỉnh dậy ... Bọn họ ko biết nó sẽ như thế nào sau khi tiếp nhận được tin này, kể cả Ken nữa ... Những người tưởng chừng như cứng rắn ấy vậy mà cũng rơi nước mắt khi nhìn hắn qua tấm kính, hắn nằm đó trông yên bình quá, trong khi đó, mọi người lại khóc vì sự yên bình của hắn ... Chỉ một giây phút thôi, họ ước rằng đôi mắt lạnh lùng kia sẽ mờ ra và trừng mắt nhìn họ như cái cách hắn thường nhìn ... Dây nhợ khắp nơi quần quanh người hắn, hắn rất ghét bệnh viện, bắt đất dĩ lắm mới thấy hắn xuất hiện tại những nơi đó, vậy mà lần này họ mang hắn vào viện hắn lại nằm im chẳng phản ứng, chỉ cần hắn ngồi dậy giựt phăng những thứ ấy ra khỏi người rồi c.hửi rửa bọn họ là bọn họ cũng vui lắm rồi ... Vậy mà sao hắn vẫn nằm im ?

- Khóc gì chứ hả ? Con trai tôi có chết đâu mà các người như vậy ? – ông quát to rồi quay đi, nhưng trước

khi quay đi, hỏ thấy mắt ông hoe đỏ.

106. Chương 30.1

Nó tỉnh dậy trước Ken, lúc đó đã là xế chiều, vừa tỉnh dậy nó đã hỏi han tình hình của hần mà ko màn đến tình trạng sức khỏe của mình. Mọi người sợ nó bị kích động nên yêu cầu nó phải giữ bình tĩnh mới dám nói, trái với suy tưởng của mọi người, nó nghe xong chỉ im lặng gật đầu và nhờ vả mọi người đưa mình đến phòng hần. Vì bác sĩ vẫn chưa cho phép vào nên nó chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn vào.

Hần nằm đó với dải băng trắng quấn khắp người, mái tóc hung đỏ cũng vì thế mà bị che mất. Đôi mắt hần khép chặt như thể ko còn bất kì liên hệ với thực tại nữa, có vẻ đối với hần đó là khoảng trời bình yên bởi lẽ nét mặt đã hiện lên chút thanh thần với một tâm hồn đã khuyết , cùng với làn da nâu nhạt màu đi vì bệnh nhưng ko vì thế mà mất đi nét mạnh mẽ.

Đã lường trước kết quả, vậy mà tim vẫn ko khỏi nhói đau, hần bình an nằm đó đã là niềm vui mừng cho chính nó, nhưng con người đó sao lại xa lạ đến vậy ? Đâu rồi con người luôn mang nét cao ngạo nhưng lại điềm đạm ? Đâu rồi con người luôn có nụ cười nhếch mép ? Đâu rồi con người có ánh nhìn lạnh toát ? Đâu rồi con người luôn chiến đấu với số phận để được tồn tại ? ... Mặc kệ mọi người có lo lắng, có sợ hãi ra sao thì con người đó vẫn cứ vô tâm ngủ say chẳng chịu hé mắt ra lấy một lần.

Pj đứng kế bên vỗ nhẹ vào vai nó thay cho lời khích lệ, nó xoay người lại nhìn nhỏ với biểu cảm phức tạp rồi lại quay đi, tiếp tục quan sát người đang nằm trong căn phòng kia. Đôi mắt nó ko còn vẻ tỉnh nhậy nữa mà nhuốm đầy sự mệt mỏi và đau thương, đôi khi lại vô hồn-ko còn gì hay bất cứ gì trong đôi mắt ấy. Nó đã đứng nhìn hần rất lâu... nó cũng chẳng biết là thời gian đã trôi qua như thế nào, mãi cho đến khi Ken xuất hiện, nó mới dời mắt khỏi hần và nhìn về phía tên đó, nhìn thấy đám người chạy theo phía sau là cũng đủ để biết tên đó ngoan cố rời giường khi chưa được sự cho phép của bác sĩ. Ken thở hồng hộc vì vận động quá sức, sắc mặt trắng bệch. Pj đứng bên cạnh nó có ý đưa tay ra đỡ lấy nhưng tiếng nói vang lên sau đó khiến đôi tay đang vươn xa giữa không trung bất chợt khựng lại:

- Sao anh ko chịu ở yên trong phòng? Em chỉ mới dời đi chút xíu mà khi quay về đã ko thấy anh,thật là lo muốn chết !

Nó đã hiểu vì sao Pj lại ko vào chăm sóc Ken khi tên đó chưa tỉnh dậy, là vì Khánh Hạ đã thay nhỏ làm việc đó rồi. Chị ta hay thật, nhớ lúc nó vừa tỉnh dậy thì chỉ có mỗi Pj ở đó chăm sóc cho họ, giờ chị ta vào tranh công sao?

Nó quắc mắt nhìn khiến chị ta có chút hoảng sợ mà lùi lại phía sau, Pj ko để tâm nữa lại tiếp tục nhìn hần qua tấm kính. Trước ánh nhìn gay gắt của nó, Ken cũng giật nhẹ tay ra, có thể ngay chính tên đó cũng ko thích sự động chạm đó. Ken đưa mắt nhìn Pj, trên người nhỏ vẫn là bộ quần áo của ngày hôm qua, nom nhỏ có vẻ mệt mỏi , 2 quần thâm nổi rõ dưới mắt... Ken vẫn ko quên những biểu hiện của nhỏ ngày hôm qua, những lời nhỏ nói hần là nhỏ ko biết Ken đã hiểu được thông qua khẩu hình miệng.. “ Tôi yêu anh”, đó là lý do giúp Ken gắng gượng được cho đến khi tàn cuộc !

- Chị Zu, anh Ken, 2 người tỉnh rồi ?

Tiếng gọi tuy vô tình của Mon nhưng xem ra đã phá được bầu ko khí căng thẳng giữa họ:

- Vẫn chưa tỉnh sao ?- Nan nhìn vào bên trong với ánh mắt buồn bã dù là câu hỏi rất khê nhưng vẫn lọt vào tai bọn nó, bầu ko khí trong phút chốc lại chùn xuống.

- Ko đi hm ?

Dù là câu hỏi ko đầu ko đuôi nhưng đủ để Mon biết đối tượng trong câu hỏi đó là mình. Con bé gãi đầu cười xòa, khi thuật lại câu chuyện cùng những phản ứng lúc đó con bé có chút lúng túng, trên má phớt nét hồng, cộng thêm sự phụ họa của Nan còn khiến câu chuyện thêm phần sinh động, nó vì bị sự ngây ngô với hồn nhiên của 2 đứa nhóc đó làm cho bật cười, dù rằng nụ cười đó trông hơi gượng gạo. Ko khí căng thẳng cũng nhờ thế được giảm bớt.

- Chúng ta về phòng nhé ? Em có mang đồ ăn vào cho 2 người này !- Mon đứng đưa cà-mên trên tay.

Nó với Ken như vẫn đang phân vân, họ chẳng đành lòng đi, lỡ đâu khi họ vừa rời đi hẳn sẽ tỉnh dậy thì sao?

- Bác sĩ nói ngày mai mới có thể vào thăm, và lại sẽ ko tỉnh dậy nhanh đâu !-Pj đưa tay vuốt mái tóc nó.

Chính vì thế mà Ken mới thấy được lớp băng trắng quần ở cổ tay nhỏ, Ken thật muốn biết dưới lớp vải đó rốt cuộc là có bao nhiêu đường rạch ?

Nó cùng Ken miễn cưỡng trở về phòng, Pj cũng có ý định ra về bởi sự có mặt của Khánh Hạ ở đây khiến nhỏ cũng ko thoải mái chút nào ! Từ lúc Ken tỉnh lại, nhỏ ko thể bắt chuyện dù là nửa lời.. nhưng xét cho cùng thì vẫn là ko có gì để nói ! Sau chuyện này, nhỏ cũng ko mong mối quan hệ của mình với Ken được cải thiện, chuyện rời khỏi đây vẫn sẽ được giữ nguyên như vậy, khi nào nhỏ chắc chắn rằng sức khỏe Ken đã có dấu hiệu phục hồi tốt thì nhỏ sẽ rời đi.

- Mọi người cứ tiếp tục, tôi về nhà có chút chuyện !

Vì Pj đã ở đây suốt từ lúc xảy ra chuyện đến giờ nên cả bọn để nhỏ về nghỉ ngơi. Trong Ken dâng lên chút nuối tiếc, dường như câu chuyện do cả hai tạo ra ko dễ dàng xóa bỏ trong một sớm một chiều. Ken còn nhớ rất rõ lúc mình vừa thoát ra ngoài, xe cấp cứu đã chờ sẵn phía dưới, Pj đã nắm chặt tay Ken suốt quãng đường đến bệnh viện, dù là ý thức mơ hồ nhưng Ken vẫn chắc chắn rằng đó là bàn tay của nhỏ.

Đêm cứ thế mà nhàn nhạt trôi qua, nó ko tài nào ngủ được, cứ trở mình liên tục, mùi thuốc sát trùng khiến nó khó chịu, chỗ ngủ lạ lẫm.. còn nhiều thứ khác đang làm loạn trong tư duy của nó...chưa kể đến tay vẫn còn đau nhức.

- Chưa ngủ hả ?

Ken cất tiếng nói, cả 2 ở chung 1 phòng bệnh.

- Chưa, còn anh ?-Nó hỏi nhưng vẫn ko quay lưng lại.

- Ko ngủ được ! -Ken thở dài

Sau đó cả 2 lại rời vào khoảng trầm mặt, nó nghe tiếng Ken cười khẽ nên cất tiếng hỏi, Ken cũng ko ngần ngại mà trả lời, đây là lần đầu tiên họ tâm sự với nhau những điều như thế, tình bạn cũng nhờ đó mà thắt chặt hơn, hóa ra nó dễ gần hơn Ken tưởng, còn trong thâm tâm nó cũng đã hiểu vì sao Pj lại thích Ken, ở Ken có những khía cạnh rất thú vị, nên ko tìm hiểu thì mãi ko bao giờ biết được, Ken luôn tỏ ra mình là 1 gã trai tồi, dù rằng bản chất tên đó ko tồi chút nào !

- Tôi thật biết ơn cô vì đã kéo Jun về cuộc sống thật ! Thăng đó là 1 tên khô khan, ngoài mình ra thì ko quan tâm ai cả, nó đã từng là con người như thế cho đến khi nó tạo ra EVIL, có lẽ là trọng trách của Leader khiến nó có trách nhiệm hơn và biết quan tâm đến người khác dù là cách thể hiện ko giống ai, nó cũng là 1 đứa lì lợm, cô chẳng tưởng tượng được tuổi thơ của nó kinh hoàng bao nhiêu đâu, tôi ko nghĩ nó kể ra những mặt tối nhất, yếu đuối nhất của nó cho cô nghe. Ba tôi, ba nó kết thân với nhau từ rất lâu rồi nên từ bé chúng tôi đã là bạn của nhau, tôi đã bên nó suốt khoảng thời gian sau khi mẹ nó mất ...

Lời nói của Ken vang lên rõ ràng trong đêm khuya, nó vẫn cứ im lặng lắng nghe ko hề bỏ sót bất kì chi tiết nào, có chuyện nó đã từng nghe hẳn nói trước đó, có những điều chỉ vừa biết qua lời kể của Ken nhưng nhờ đó mà nó nhận ra trong tim hẳn, nó đứng 1 vai trò quan trọng thế nào.

- Anh và Pj dạo này có trục trặc ?-Nó hỏi sau khi 2 người đã ngừng nói về hẳn.

Ken nghe xong trở nên im lặng, chờ mãi 1 lúc ko thấy phản ứng từ Ken, thiết nghĩ tên đó ko muốn trả lời nên ko gặng hỏi nữa, chợt xoay người sang phía khác thì giọng Ken lại vang lên khiến hoạt động của nó bị khựng lại, lời nói của Ken cứ ngắt quãng, ko giữ được ngữ điệu trôi chảy nữa, dù là ko nhìn thấy vẻ mặt Ken lúc đó nhưng qua lời nói có thể tưởng tượng được gương mặt đó đang mang nét thống khổ như thế nào!

- Một số chuyện...rất khó nói! Vẫn là ko muốn mất cô ấy!-Câu cuối cùng dù là được Ken nói với âm lượng rất nhỏ nhưng vẫn lọt vào tai nó.

Nó thừa biết những chuyện đó là gì, nó còn biết Pj sẽ rời khỏi đây nữa, ko phải Pj nói nó biết, là nó vô tình thấy được tấm vé trong học tử nhà Pj, lần đó nó đến vì việc công nên đã ko kịp báo trước, có lẽ do quá gấp gáp nên nhỏ đã quên khóa học tử lại. Giải quyết giùm chuyện của người khác vốn ko phải tính cách của nó,

nhất là trong chuyện tình cảm, nhưng xem như nó phá lệ lần này, chuyện của Ken đã kéo dài rất lâu rồi, khiến người ngoài cuộc như nó cũng cảm thấy mệt mỏi, huống hồ Pj là người bạn mà nó xem như chị em!

- Khánh Hạ thì sao?-nó có vẻ ko hài lòng lắm về thái độ của Ken.

- Chỉ là bạn bè!-Ken dứt khoát.

Câu trả lời của Ken khiến nó khó kiềm lại nụ cười nhạo báng trên môi, nói nghe đơn giản vậy sao? Nếu đơn giản như thế thì Pj đã ko phải chịu nhiều đau khổ như ngày hôm nay. Hiểu được ý cười của nó, Ken ko hề tức giận, chỉ thấy phiền muộn dâng trong lòng nhiều hơn...

- Là tôi sai khi ko dứt khoát nhưng cô ấy...- nửa câu nói sau bị Ken nuốt ngược trở về cuốn họng, Ken đã nói sẽ ko để tâm những chuyện đã từng xảy ra nữa.

Trong đêm tối nên Ken chẳng thể thấy được cái nhú mày đầy khó chịu của nó dành ỉnh:

- Yêu thương quan trọng nhất là tin tưởng !-nó nói rồi trở mình sang hướng khác.

- Cô biết được những gì?-Ken khá dè chừng.

- Nhiều hơn những thứ cần biết! Nếu yêu cô ấy anh nên mau chóng giải quyết, ko thì nhất định sẽ hối hận !

Ken ko hiểu lắm ý của nó, tên đó định hỏi nhưng rồi ko nói gì cả! Vậy là sau đó cả 2 đều im lặng, được 1 lúc tiếng thở của nó vang lên đều đều cho thấy nó đã ngủ, Ken trằn trọc cả một khoảng thời gian sau đó rồi thiếp đi lúc nào ko hay.

~ Zu, mau tỉnh lại! Nguy rồi!

Lực lay mạnh với những tiếng thúc giục khiến nó tỉnh dậy... nó nheo mắt nhìn, ko biết vì sao nhưng gương mặt lo lắng đầm đìa mồ hôi của Pj làm dấy lên trong nó cảm giác bất an, quả thật hôm qua ngủ trễ nên bây giờ nó cảm thấy khá mệt mỏi, nhìn sang giường Ken thì ko thấy tên đó đâu cả, chăn gối vẫn còn gọn gàng trên giường, có điều gì đó ko ổn đang diễn ra, nó nhú mày:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Pj ko nói mà thay vào đó là nhổ kéo nó ra ngoài, nó ko hiểu tại sao chỉ mới sáng mà mọi người lại tụ tập trước cửa phòng phẫu thuật đông như thế, nghe nói lúc Jun phẫu thuật cảnh tượng cũng giống vậy...,khoan đã, cảnh tượng này được lặp lại... đừng nói là...suy nghĩ đó khiến tay chân nó lạnh toát, mồ hôi rịn ra khắp 2 bên thái dương, nếu là một người nào đó trong tổ chức xảy ra chuyện...,mọi người sẽ ko khấn trương đến mức độ như vậy...

- Lưỡi bị mèo ăn rồi sao ? Sao ko ai chịu trả lời tôi là đang xảy ra cái gì?-nó quát to khiến những ánh mắt gần đó đều đổ dồn lại cả bọn

Có vài người định lên tiếng nói gì đó nhưng một thứ cảm xúc dâng lên khiến họ ko thể nói gì được, có người thì cứ im lặng mà thút thít, ba hần ngồi bất động trên băng ghế chờ, mặt úp vào 2 lòng bàn tay, Khánh Hạ Pj với Ken cùng ngồi một chỗ nhưng trong trường hợp này ko ai còn đủ tâm trí quan tâm đến điều đó nữa, Pj úp mặt vào lòng Ken, bả vai nhỏ ko ngừng run lên, Ken nhẹ nhàng vuốt tóc nhỏ, ép sát đầu nhỏ vào lồng ngực mình, sắc mặt tên đó có vẻ ko tốt, phải thôi, sức khỏe chưa phục hồi mà, Nan thì đứng đó mà chăm chăm nhìn vào cánh cửa phòng phẫu thuật. Nan, Lin,Kii cùng ngồi một chỗ, ko ai nói bất kì lời nào. Ko khí im lặng đến nghẹt thở, sự im lặng đó đang hủy hoại dần sức kiên nhẫn của nó, đồng thời càng đi đến khẳng định rằng những suy nghĩ của nó là đúng.

- Nói nhanh lên !- Nó lại quát lên

Lúc này Mon mới khê khàng đứng dậy tiến về phía nó, được nửa đường thì cửa phòng phẫu thuật bật mở, nó là người nhanh nhất tiến về bác sĩ:

- Đã thế nào rồi?- Nó nắm chặt lấy tay của vị bác sĩ ko ngừng lay.

- Cậu ấy hiện đang rất nguy cấp, hệ thần kinh bị ảnh hưởng mạnh mẽ, nếu ca phẫu thuật lần này ko thành công thì rất có thể có khả năng trở thành người thực vật! Tuy nhiên, chúng tôi sẽ rất cố gắng hết sức, nhưng người nhà cậu ấy nên chuẩn bị tinh thần trước.

Nó ko nghe gì nữa, chỉ thấy tai mình ù đi, tại sao mọi chuyện lại như vậy, chẳng phải hôm qua vẫn còn rất ổn sao, nhịp thở vẫn đều lắm mà? Chẳng phải họ nói phẫu thuật thành công sao?

- Lúc sáng mọi người vào thăm, những ngón tay anh ấy cử động trong vài giây mọi người tưởng là dấu hiệu phục hồi, nhưng ko biết tại sao sau đó cơ thể anh ấy giật nhẹ rồi máu từ miệng và mũi cứ trào ra ko thôi! Điện...tâm đồ...suýt nữa...đã ...là...1 đường thẳng...- lời cuối cùng Mon ko giữ được bình tĩnh nữa mà khóc òa lên, Nan thấy vậy nên ôm con bé vào lòng.

Nó ngồi bịch xuống sàn, Pj mạnh mẽ ôm lấy nó, thân cả 2 ko ngừng run lên, những giọt nước mắt nóng ẩm cứ liên tục rơi trên mặt Pj ; còn nó ko hề khóc nhưng ánh mắt trở nên thơ thần và vô hồn, tâm can nó như bị xé toạc!

Đau thương đến chết!

Hàng giờ đồng hồ trôi qua, dây hành lang động đúc vậy nhưng bầu ko khí lại tưởng chừng như vắng vẻ hiu quạnh, một tiếng động nhỏ họ cũng ko dám phát ra chỉ lo sợ âm thanh đó sẽ phá hủy đi một chút mạnh mẽ trong lý trí còn sót lại của mọi người.

Đây cũng là lần đầu tiên mọi người thấy ba hần như vậy, nét mệt mỏi với đau đớn hiện rõ trên mặt ông, ông hối hận vì đã giao cho hần một nhiệm vụ khó như thế, gã đại ca đó ko phải là kẻ đơn giản...nhưng ông chỉ muốn đảm bảo an toàn cho hần sau này với bước mọi người phải tâm phục khẩu phục khi hần nhận vị trí kế thừa...là do ông quá nóng vội ?

Cứ cho rằng ba hần là người ba tệ nhất trên đời nhưng ông ko phải là người ba vô trách nhiệm, chỉ là tính gia trưởng với độc đoán khiến ông ta có cách thể hiện tình cảm ko như những người ba bình thường.

Ánh đèn đỏ trên cánh cửa phòng phẫu thuật đã tắt, mọi người có cảm tưởng rằng họ đã phải trải qua rất nhiều thế kỉ rồi...họ lại một lần nữa vây kín trước cửa phòng.

- Đã qua cơn nguy kịch! Thật may là ca phẫu thuật thành công. Xảy ra chút sự cố nhỏ đến vết thương bên trong nhưng lại gây ra ảnh hưởng nặng nề! Bệnh nhân có trở thành người thực vật hay không là phụ thuộc vào những ngày còn lại, tùy thuộc vào cả ý thức cậu ta nữa, nếu hết tuần cậu ấy vẫn ko chịu tỉnh thì...thật lấy làm tiếc...-vị bác sĩ tỏ sự tiếc thương.

- Đáng chết! Nếu Jun ko tỉnh lại thì các người nên tự động cuốn đồ đi đi!- Ken nhào đến nắm lấy cổ áo vị bác sĩ đó và gào lên, bàn tay tên đó run rẩy ko thôi, lời đe dọa mang theo cả nỗi sợ vô hình, hai mắt tên đó đỏ hoe.

Pj nhẹ nhàng đến gỡ tay Ken ra:

- Họ là những bác sĩ giỏi, họ đã cố hết sức rồi- Pj vỗ về - Chúng tôi có thể vào thăm cậu ấy ko?- Pj ngăn đầu nhìn vị bác sĩ kia.

- Được ! Nhưng cảm phiền một chút nữa hãy vào!-Vị bác sĩ tỏ ý cảm ơn Pj rồi gạt đầu xin phép rời đi.

Bầu ko khí ảm đạm bao trùm lấy tất cả mọi người, Jun có phục hồi hay ko là phụ thuộc vào những ngày này, hôm nay đã là thứ ba...,chỉ còn năm ngày nữa để hần tỉnh dậy.

- Thỉnh thoảng nên nói chuyện với cậu ấy để ý thức cậu ấy mau chóng được đánh thức!-vị bác sĩ cuối cùng ra khỏi phòng để lại lời nhắn rồi rời đi.

Từ lúc vào phòng bệnh hần đến giờ, nó ko hề nói tiếng nào, nước mắt cũng ko rơi, chỉ ngồi cạnh giường nhìn hần chăm chăm, bao lượt người cũng dần tản ra về hết, họ ra về mang theo gánh nặng trong lòng mình.

- Chú cứ về lo chuyện của tổ chức, cháu sẽ giúp chú chăm sóc anh ấy !- ngữ điệu của nó vẫn mang nét lạnh như thế nhưng nghe bi thương đến xót lòng.

Dù là ko sai nhưng ông buộc phải về trong miễn cưỡng, nó nói đúng, ông ko thể cứ bỏ bê mọi chuyện như vậy.

Ken ngồi sát giường hần, ánh mắt hiện rõ nỗi đau đớn.

- Nếu mà ko tỉnh lại thì nhiệm vụ xem như thất bại đấy, mày chấp nhận thất bại dễ dàng vậy hả ?

...

- Mà y đã rất cừ đó! Tao nghe nói gã đó chết rất thảm ha? Tỉnh dậy kể chuyện tao nghe nhanh coi !

...

- Mở mắt ra nhanh lên! Sắp thi tốt nghiệp rồi, mà y ko muốn làm bác sĩ nữa hả?

...

- Sao ko cẩn thận vậy ? Sao ko để tao cùng mà y giải quyết lão ta? Tao dù bị thương nhưng vẫn còn mạnh lắm ! Lúc đó tao nhớ mà y trừng mắt nhìn tao ghê lắm mà, mà y dùng ánh mắt để ra lệnh tao phải rời khỏi, mà y còn dùng ánh mắt đó bảo rằng tao cứ tin ở mà y... nhưng giờ sao hả ?- Ken nắm chặt tay mình, đáng lý tên đó ko nên nghe theo hẳn.

...

- Mà y đối xử với niềm tin của tao vậy hả?

...

- Thành điên nhà mà y ...

Giọng nói Ken lạc dần rồi tên đó úp mắt xuống đệm, Pj bị những lời nói kia làm cho rơi nước mắt, Pj phải che miệng mình lại để ngăn ko cho tiếng nấc thoát ra, đôi mắt vô hồn của nó cũng đầy nước nhưng vì nó cố kiềm lại nên nước mắt cứ chậm rãi rơi xuống.

Được một lúc sau, Ken bắt lực rời khỏi phòng, Pj dìu tên đó về phòng mình rồi cũng ra về, bởi lẽ Khánh Hạ đã túc trực ở đó, nhưng Pj ko biết Ken muốn giữ nhỏ ở lại như thế nào đâu, rồi khi nhỏ đi, Ken cũng đã đuổi chị ta về khiến chị ta tức tối ko thôi.

Chỉ còn nó với hẳn trong phòng, nó nắm chặt lấy bàn tay hẳn và siết nhẹ:

- Anh là con gấu ngu ngốc Đùng đùa như vậy, ko vui đâu, có thấy mọi người xót xa như thế nào ko hả?-nó kéo tay hẳn áp lên má mình.

...

- Ken nói ko sai, ai cũng nói dối em! Chẳng phải đã bảo rằng sẽ xuất hiện ngay sau lưng em khi em mở được cửa hả?

...

- Tỉnh dậy, có được ko?

...

- Em xin lỗi ... là em sai khi quyết định vào con đường này, nếu ko do em... thì anh sẽ ko phải nằm đây! Nếu anh chịu mở mắt ra, em hứa anh muốn gì cũng được... kể cả rút khỏi tổ chức... kể cả phải rời xa anh cũng được!- nó thì thầm như thể đang dỗ dành người đang giận dữ.

...

- Em hứa, sau này có nghĩ gì cũng sẽ nói với anh, em hứa sẽ cười nhiều như ý anh muốn! Em sẽ ko cãi lời nữa, ko chọc tức anh nữa!

...

- Như vậy cũng ko tỉnh? Anh nhớ lúc mình vừa chạm mặt ko? Quả thật cũng có hứng thú chơi đùa với anh một chút! Anh đúng là xấu xa đánh với con gái cũng ko nương tay, ra đòn mạnh như thế khiến cơ thể em đau nhức đến mấy ngày!

...

Nó đọc thoại một lúc rồi im lặng ko nói nữa, lại một ngày sắp qua, vậy là chỉ còn bốn ngày...

‘ ...

And I'm so sorry that I hurt you
Sorry that I fell through
Sorry i was falling in love with you
I'm sorry that it came true
But sorry doesn't turn back time
For all that i have done to you
I wish that i could make it right
I'm so sorry that i loved you
Sorry that i needed you
Sorry that i hold you tight ...

...

Sorry that I Love You ~ ‘
(Sorry that i loved you – AnthonyNeely)

Xin lỗi vì đã cần anh như thế

~.

p/s: mình có vài điều muốn nói, mình nghĩ sau chap này sẽ có vài bn lại cảm thán rằng mình kéo fic =)) , thôi thì nghe mình nói xiu :)) , thứ nhất mình muốn thông qua đây, cho các bn hiểu thêm về con người của Jun (chap sau các bn sẽ biết thêm được 1 vài mặt khác của anh ấy) , thứ hai mình muốn cho bọn họ phần đất diễn, coi như tặng cho fan Jun-Zu đi, bởi lẽ như 1 vài bn nói với mình rằng họ ít đất diễn và thiếu đi kịch tính. Oki, xong rồi, nếu vẫn còn cái ý nghĩ đó thì thôi ă, mình cũng ko muốn tỉnh lại quá nhanh, mình tham khảo ý kiến của vài người, họ bảo nếu để như thế thì đã đi quá nhanh rồi, ng đọc sẽ ko kịp thích ứng !

Và hãy yên tâm là ko mất trí nhớ đâu, như vậy lập khuôn quá đáng luôn :’v , mình cũng ko thích cái kiểu đó nữa ! :’D

107. Chương 30.2

Gương mặt hắn đã bớt đi vẻ nhợt nhạt, nét ứng hồng dần hiện rõ trên gương mặt góc cạnh kia.

Nhưng gần đến sát giới hạn thì mọi người càng thấy tuyệt vọng, niềm hi vọng đó dần bị bào mòn từng chút một.

Vì là ngày cuối cùng quyết định sinh mệnh hắn nên mọi người tập trung đầy đủ từ sang sớm, họ muốn cùng nhau thấy hắn mở mắt, muốn cho hắn biết rằng hắn ko đơn độc, xung quanh hắn vẫn còn được rất nhiều người yêu thương, quý trọng và chờ mong hắn tỉnh lại. Những lời nhắn gửi với hắn cũng nhiều hơn bình thường, bầu ko khí nhộn nhịp hôm nay có ẩn chứa điều gì đó thật bất ổn.

Những người của tổ chức ở được nửa ngày thì trở về làm nhiệm vụ, chỉ còn ba hắn ở lại. Người của Mẫu Đơn và EVIL ko thiếu ai cả, bọn ‘ham chơi lớn ko nổi’ đó hôm nay nghiêm túc lạ thường, có đứa lúc nào cũng cười ko bao giờ thấy buồn vậy mà như trở thành con người khác, quả thật là bọn họ ko cười nổi. Nó với ba hắn ngồi sát giường, còn những người còn lại thì bắt ghế ngồi thành vòng tròn quanh giường bệnh:

- Là ba ko tốt... Chóng tỉnh đi... ta sẽ ko bắt con làm những việc con ko thích nữa! Kế thừa gì gì đó... con ko muốn ta sẽ ko ép... Ba xin lỗi!- Ông xoa bóp tay chân hắn, thân thể hắn vẫn ấm như thế!

Ko khí trầm mặc đó kéo dài hàng tiếng đồng hồ, chỉ nghe tiếng ‘ bíp...bíp...’ phát ra từ những thiết bị điện tử, trời tối dần nhưng ko hề có dấu hiệu nào cho thấy hắn sắp tỉnh, họ vẫn giữ vững hy vọng cho đến những phút cuối cùng, quá đau đớn !

- Jun, người khác nói anh là ngựa non háu đá, tàn nhẫn, chỉ biết đánh nhau..Có lần đó em gây sự với người ta vì họ nói ko tốt về anh, rốt cuộc ko đánh được hết cả bọn đó còn bị đánh lại, nhưng điều khiến em buồn nhất chính là anh sau đó đã vì em mà gây sự với họ, dù thắng nhưng em ko vui vì em đã khiến anh phải bận tâm!- Một đứa con trai lên tiếng phá vỡ đi bầu ko khí im ắng, những người trong phòng dồn hết ánh mắt lên cậu nhóc đó.

Ngay sau đó, những lời từ tận sâu trong lòng mọi người cũng được bộc lộ.

- Mày có ánh mắt rất đẹp và đáng sợ, tao bị ánh mắt mày hút hồn, mà đó là chuyện rất lâu rồi! Mày cứ lạnh lùng như thế làm gì, cua gái hả?Rõ ràng mày rất quan tâm mọi người nhưng cứ vờ như ko...- Lời nói như trò đùa nhưng ngữ điệu lại ko mang ý gì vui vẻ.

- ...

- Tụi tao ko có mày như rắn mất đầu vậy! Thế nên dậy mau, mày muốn nhìn thứ do mình tạo ra tan rã hả?

- ...

- Tao đã sát cánh cùng mày rất lâu, nhiều trận u đầu mẻ trán phải nhập viện. Thời gian đó tao suýt chút nữa là va vào con đường nghiện ngập, chẳng phải mày đã rất hùng hồn sao, mày đã cho tao một trận tơi bời rồi bảo rằng tao hãy tự suy nghĩ lại! Trong tao, mày là người bạn tốt nhất...

- Em nhớ chất giọng trầm của anh... Sắp hết ngày rồi, anh tỉnh dậy ngay đi...nên mở mắt ra hay nói gì đó..

Bọn Ken ko nói lời nào, bởi lẽ những điều muốn nói họ đã bộc bạch trong những ngày qua hết, giờ phút này họ chỉ muốn nghe mọi người nói lên suy nghĩ của mình về người bạn, người anh em của họ.

- Vũ !- Nó nhẹ giọng gọi- Chẳng phải anh từng nói muốn nghe em gọi tên anh sao? Mau tỉnh dậy, em gọi như thế cả trăm lần cũng được.

Hắn vẫn nằm yên.

- Đến em nói cũng ko nghe, hết yêu em rồi hả? Em đã hạ mình như vậy.., cả tự trọng, cái tôi gì gì đó cũng bị em gạt qua 1 bên vậy mà anh cũng ko lưu tâm? Anh tỉnh dậy mà xem, họ ngày nào cũng phải vào đây với anh!- Nó nhẹ giọng rồi nhìn khắp phòng.

Hắn vẫn ko cử động.

- Em nhớ anh! Nhớ đến xót lòng ... Tim này, đau lắm ... – tay nó chạm nhẹ lên ngực trái.

Nó ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Em nhớ anh khi anh ôm em!

- Em đã nói ra những lời mất mặt thế mà anh vẫn lì lợm ko chịu tỉnh hả?- Nó lay tay hắn, mũi bắt đầu sụt sịt.

Đây là lần đầu tiên mọi người thấy nó khóc như một đứa con nít bị bắt nạt, điều đó khiến mọi người cũng bật khóc.

- Làm ơn...hãy tỉnh dậy! Xin anh! –Giọng nói chứa đầy sự bất lực, sự mạnh mẽ nó luôn giữ trong phút chốc bị phá vỡ, trong nó chơi vơi và lạc long như đứa trẻ lạc mẹ.

Nếu hắn ko còn trên đời, mọi thứ vẫn như thế, trái đất vẫn quay...

Nhưng...

Nếu tổ chức mất hắn, đó là sự mất mát nặng nề..

Rồi hắn cũng sẽ trở thành dĩ vãng, khi đó, việc đến thăm hắn chỉ còn là... thói quen.

...

Nhưng với nó, hắn ko tỉnh lại vô tình làm nó đã mất đi nửa trái tim-tâm hồn,nửa thế giới của mình....

Sự uy nghiêm luôn thường trực của nó ko còn nữa, trong nó tiêu tụy đến đáng thương. Thời gian vẫn cứ như thế mà trôi, một số cố giữ niềm hi vọng cho đến cùng nhưng một số cũng dần gục ngã.

Chiếc kim trên đồng hồ cứ vô tình nhích từng nhịp, nếu đêm nay vẫn ko tỉnh lại thì khi trời sang, mọi thứ xem như đã hết hi vọng, vị bác sĩ đã nói như thế cách đây vài phút sau khi xem xét tình hình của hần, vị bác sĩ rồi đi để lại trong căn phòng sự u ám đáng sợ, mọi người tìm lại nhịp thở nặng, vờ như mọi chuyện vẫn ổn.

- Anh cứ ngủ nhưng ít thôi rồi dậy với mọi người...- Nó vuốt mặt hần, lời nói khe khẽ vang lên khiến tim mọi người vì thế mà nảy 1 nhịp mạnh.

Những người có mặt ở đây ko ai muốn mất hần bởi lẽ trong mắt họ, hần là con người vô cùng tuyệt vời, ko tính toán với an hem bạn bè dù là chuyện nhỏ nhặt nhất; những chuyện hần làm trước đó đều sẽ xem xét thật kĩ rằng điều đó có gây tổn hại đến nhóm hay ko, nếu có hần tuyệt đối sẽ ko làm...có lẽ chính vì những điều tưởng chừng như đơn giản đó đã khiến ánh nhìn của mọi người đối với hần ko chỉ chứa sự nể sợ dành cho Leader mà cao quý hơn cả là sự kính trọng, yêu thương.

Đời này một trong những điều tuyệt nhất là có Leader như hần, được cùng với những người trong Mẫu Đơn và EVIL là '1 nhà' !

- A!!

Pj chợt kêu bật lên khiến mọi người giật bắn mình, vì bầu ko khí đang vô cùng nặng nề nên tiếng kêu của Pj vào giờ phút này là vô cùng nhạy cảm. Ken đang gục đầu lên vai nhỏ cũng bị ảnh hưởng ko hề nhẹ, nhưng rồi bầu ko khí lại rơi vào im lặng, ánh mắt mọi người lúc này chỉ còn điều duy nhất để chú ý đó là những ngón tay đang cử động nhẹ của hần, nó run run siết chặt tay hần lại, mọi người vừa mừng cũng vừa lo, chỉ sợ như lần trước, ai biết được vài giây sau mũi với miệng hần có bị trào máu như lần trước ko? Ba lần trước bị dọa chết khiếp nên khi vừa thấy phản ứng ngạc nhiên của Pj ông đã vội vàng chạy đi gọi bác sĩ.

Như một phép màu trong cổ tích, mắt hần lay động nhẹ rồi dần hé mở, hần là chưa kịp thích nghi với ánh sáng nên hần lại khép mắt lại rồi chuyển đầu sang hướng khác, dường như sự vận động đó làm ảnh hưởng đến vết thương ở phần đầu nên rất nhanh sau đó hần lại chau mày...

Nhìn con người trên giường bệnh, mọi người chỉ lo bản thân vì quá mệt mỏi và mong nhớ mà sinh ra ảo giác, nhất thời ai cũng đứng yên như tượng đá, có kẻ thì tự dưng dùng tay tát bôm bốp vào mặt mình vì cứ ngỡ mình nằm mơ. Nó thất thần nhìn người con trai trước mặt, chỉ hy vọng đây là hiện thực, nước mắt đã ngừng rơi lại trào ra, một giọt rơi xuống từ khóe mắt trượt thật nhanh trên má...

Khung cảnh trước mặt nó trở nên nhạt nhòa, đó là những giọt nước mắt của hạnh phúc, thật mừng vì ko có máu...lúc này, mọi người mới tin khung cảnh trước mắt mình là thật mà ôm nhau khóc mừng.

- Làm thế nào lại khóc? - Hần yếu ớt đưa tay lên lau nước mắt nó.

Nó chưa trả lời thì cả bọn đã chạy lại vây kín chiếc giường, hần ghét ngọt ngào. Quả nhiên, biết ngay là hần sẽ khó chịu mà, xem hần chau mày lại nhìn cả bọn xem, nhưng khóe môi hần có động lại nụ cười kín đáo, sao giờ phút này lại cảm thấy ko phiền phức chút nào?

- E hèm! Vị bác sĩ đang hăng, cả bọn tự động dạt ra 2 bên, sau khi khám xét tổng quan, vị bác sĩ nói với mọi người: "Thật ngạc nhiên là cậu ấy tỉnh lại, điều này xác suất xảy ra rất thấp; mọi vết thương đều trong quá trình phục hồi, để cậu ấy ở đây theo dõi vài ngày thì có thể xuất viện.

Sau khi vị bác sĩ rời đi, mọi người lại vây kín lấy hần, ko khí sầm uất bay biến hoàn toàn mà rôm rã còn hơn vỡ chợ, cũng may là phòng cách âm ko thì mọi người trong viện sẽ bị đánh thức mất.

- Mấy anh chị làm ghê quá? Jun bất tỉnh vì thiếu oxi bây giờ!!!

Nan nói to, có hiệu quả cực kì vì mọi người sau đó dần tản ra, bỏ qua giây phút kích động mà quay về chỗ cũ ngồi, mọi người cười giã lã, họ đã quá phấn khích rồi. Lúc này nét khó chịu trên mặt hần mới dần bớt, nhìn thấy ba của mình bên cạnh với vẻ tiêu tụy nhưng trên môi phảng phất nụ cười mãn nguyện khi thấy con trai mình bình an vô sự, trong mắt hần ông luôn là kẻ uy nghiêm đỉnh đặc, trên người luôn là bộ vest

đắt tiền được may rất khéo, đây là lần đầu tiên hắn thấy ông có dáng vẻ khổ sở như thế, trong đáy mắt hắn có tia cảm xúc thoáng qua rồi vụt đi rất nhanh nên chẳng thể đoán được đó là gì!

- Tôi đã gặp mẹ, bà nói chuyện với tôi rất lâu! Bà kêu tôi trở về!

Dù là mắt hắn ko nhìn vào ông nhưng ông biết rằng hắn đang nói với mình, ông bị hắn dẫn dắt từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, mười mấy năm qua, đây là lần đầu tiên hắn nhắc về mẹ trước mặt ông bằng thái độ điềm tĩnh như thế, lúc trước hắn ko bao giờ đề cập với ông về bà từ sau khi bà qua đời, nếu có nhắc thì luôn trong những trận cãi vã, hắn luôn đề cập bằng thái độ giận dữ và đay nghiến.

Với người ba đã gây ra biết bao chuyện này, hắn vẫn mãi ko thể cảm hận ông được! Dòng máu trong người hắn cùng với dòng máu trong người ông. Huống hè ông cũng đã cố gắng bù đắp cho hắn khi nhận ra bản thân sai trái? Hắn ko phủ nhận rằng ông luôn dành cho hắn những thứ tốt nhất, nhưng vì sự chán ghét đã biến những điều đó trở nên vô cùng chướng mắt đối với hắn, hắn trước đó luôn cho rằng những thứ ông làm chỉ là để giữ chân hắn lại, kể nhiệm vụ trí thừa kế, có thể điều đó ko sai nhưng nó còn xuất phát từ thứ tình cảm chân thật và sự hối hận muộn màng đối với đứa trẻ đã chịu nhiều tổn thương từ hắn. Hắn đã hiểu, hóa ra ông thực sự xem hắn là con chứ ko phải “cấp dưới”, ông luôn dành những thứ tốt nhất cho hắn vì sợ hắn thua kém bạn bè, ông vẫn luôn quan tâm hắn đấy thôi, ông thường hỏi thăm bà quản gia về hắn, chỉ là mọi thứ đều âm thầm, lặng lẽ...Có lẽ hắn giống ba mình ở điểm đó! Khi thấy ông túc trực bên giường mình với vẻ hốc hác tiêu tụy cùng đôi mắt thâm quầng và ria mép chưa cạo...cõi lòng hắn cảm thấy ảm áp...sự ảm áp của gia đình...

Lúc này hắn mới có cơ hội nhìn kỹ nó, thấy cánh tay bị thương kia hắn khẽ thở dài, chợt cảm thấy đau lòng, dù là ko nói gì nhưng hắn đã siết lấy bàn tay nó.

Có những điều ko cần nói chỉ cần im lặng và cảm nhận!

Ơn trời là người con gái của hắn vẫn ngồi đây dù là bị thương chút ít!

- Cảm ơn!

Lời cảm ơn nhỏ phát ra từ miệng hắn nghe có vẻ gượng gạo, cả bọn trở mắt ra nhìn, họ cứ ngỡ mình nghe nhầm nhưng chất giọng của hắn thì ko thể lẫn với ai được. Bầu ko khí vui vẻ nhưng có chút bất ổn, ‘bọn tiểu quỷ’ cũng ko nói nhiều, hắn là vì vui quá nên ko biết nói gì? Nhìn hắn như thế bất giác có chút ko quen, lúc nào hình tượng của Jun trong mắt cả bọn luôn là 1 kẻ ngông cuồng, tự cao tự đại, chưa bao giờ hắn nói ra những từ tựa hồ như rất đơn giản kia, đây là lần đầu tiên hắn nói và có thái độ bên lên như vậy. Ken phá vỡ sự kì lạ đó bằng nụ cười rộng toác đến mang tai:

- Chào mừng trở về!

Thật kinh ngạc là chỉ với bốn chữ đơn giản đó mà đã phá tan được sự kì lạ kia, cả bọn như được bật công tắc nguồn, mỗi đứa một câu khiến căn phòng lại ồn ào với hắn ko thể nghe rõ được điều gì trọn vẹn.

Hê hê, anh ko cần cảm ơn đâu, có cái này làm quà cho anh!

Pj tiến lại đứng gần nó, trao cho hắn chiếc máy quay nhỏ, điều đó khiến mọi người chú ý mà vây lại xem, Pj nở nụ cười gian nhìn cả bọn, rồi quay sang nói với hắn:

- Mai sáng anh mới được coi đấy! Coi chung với bọn nó cũng được! Vui lắm!

Trong khi đó, bọn họ lại ngẩn ngẩn ngơ ngơ nhìn Pj, có gì khiến nhỏ khản trương thế nhỉ?

- Anh Jun- Mon nhe rang cười, khoác tay Nan lại gần- Ngày mai chiều em bay rồi! -Nhìn thái độ con bé vui tươi thế hắn là đã cùng Nan nghĩ thông suốt.

- Em cũng đi nữa!- Nan cười- Đạo thời gian này em ko có cơ hội để nói với mọi người, em giành được học phần ra nước ngoài, tuy là ko cùng cô ấy một chỗ nhưng từ chỗ em di chuyển qua cùng lắm chỉ là mất nửa ngày thôi! - Lâu lắm rồi mới thấy cậu nhóc cười tươi như vậy, bị Mon ảnh hưởng ngày càng giống với đứa con nít.

Tim Pj đánh thịch một cái, nhỏ cũng đi, vậy là...Nhỏ nhìn đồng hồ trong phòng, gần sang rồi, nhỏ bay chuyển 9h00...

- Guitar?- ngẫm đi ngẫm lại đây vẫn là khoảng Nan ‘mạnh’ nhất, so với môn khác thì xác suất đối với bộ môn này là cao nhất, chỉ có những thứ mà Nan thực sự đam mê mới khiến cậu nhóc đầu tranh đoạt lấy như thế, học phần đó vốn là thứ ko dễ gì đạt được.

- Anh yên tâm! Em sẽ ko quên nghĩa vụ, bên đó tổ chức mình có hoạt động mà!

Hắn gật đầu hài lòng, xem ra ai cũng bắt đầu giương rộng đôi cánh ra rồi!

- Có thể nào cho em ôm một cái ko?- Mon ngượng ngùng nhìn hắn, thật xấu hổ nhưng đây là điều con bé muốn thực hiện lâu rồi, vốn ko có ý định nói nhưng hắn giờ phút này gần gũi như thế.

Khóe môi hắn cong lên dù là ko nhiều, trong mắt ko có ý gì là sẽ cự tuyệt, hắn nhướng mày nhìn Nan với nó nhưng hai người họ nhún vai ý bảo tùy thuộc vào hắn, hắn ra hiệu ọi người giúp mình ngồi dậy, cơ thể vì nằm lâu có chút yếu, ngồi dậy quả thật rất thoải mái, họ kê chiếc gối sau lưng để hắn tựa vào:

- Lại đây!- Hắn ngoắc tay.

Mon cuối xuống ôm hắn, một cái ôm xóa đi mọi khoảng cách, hắn ko đáng sợ như con bé nghĩ. Vòng tay mạnh mẽ rắn chắc như thế thì Mon đã an tâm giao Zu cho hắn rồi! Jun vỗ nhẹ vào đầu con bé, miệng thoáng ý cười, nếu nói hắn ko xem Mon như 1 đứa em gái thực sự là nói dối !

- Em nữa được ko?- Pj cười tí mắt.

Mọi người ko hẹn mà đồng thanh thốt lên chữ ‘hả?’ một cách đầy bất ngờ, Mon sắp đi du học nên có ước muốn kia là phải, còn nhỏ thì như thế vì lý do gì ?? Nó chợt nhớ ra vài thứ, trong lòng đột nhiên phát sinh cảm giác bất an, vì tét mắt cũng đánh lại trong vài giây, dù là hành động đó chỉ kéo dài ko lâu nhưng cũng đủ để hắn thu vào tầm mắt, hắn nghĩ nó có biểu hiện đó ko phải vì ghen, có gì đó ko ổn ? Pj cũng vô tình nhận ra biểu cảm của nó, nhỏ nghĩ nó ko thoải mái vì yêu cầu đó của mình nên cũng cười xua tay.

- Đùa thôi, mọi người ko cần phản ứng dữ dội như thế !

- Cú tự nhiên ! - - nó mỉm cười.

Pj nhẹ ôm lấy hắn, miệng nhỏ mấp máy gì đó chỉ đủ để hắn nghe được, chẳng biết nhỏ nói gì nhưng nét biểu tình trên gương mặt hắn chợt đơ ra

- Jun à ~ Cho tụi tao ôm nữa ! – vài đứa mè nheo.

- Cút !- hắn ko suy nghĩ mà trả lời thẳng khiến cả bọn bẽ mặt.

- Thôi, về thôi, để họ nghỉ ngơi, chúng ta cũng cần nghỉ ngơi nữa ! – Pj đứng dậy vỗ tay bôm bốp.

Cả bọn nghe thế thì đứng dậy, ai cũng cảm thấy uể oải, cảm giác mệt mỏi dần lấn át mọi hoạt động, đến bây giờ cả bọn mới nhận ra sự mệt mỏi đó, xem ra hôm nay có thể ngủ ngon rồi, những ngày2 qua ai cũng vì lo lắng mà ko thể chợp mắt được.

- Con nghỉ ngơi cho khỏe, ba ... về đây !- ông nhìn hắn với vẻ triều mến – Con đã làm rất tốt !Hắn vẫn giữ tầm mắt cố định nơi cửa, dường như những lời ông nói hắn đều ko cho vào tai, ông ko trách, ko la mắng như mọi khi, chỉ thở dài rồi lặng lẽ rời đi, ông hiểu, con trai mình đã bị tổn thương quá nhiều, thứ hắn muốn là tình thương của cha, vậy mà tuổi thơ đó chưa 1 lần nhận được !

- Ông ... cũng nghỉ ngơi !

Ông quay ngược về sau nhìn hắn, hắn vẫn thế nhưng khóe môi ông chợt kéo giãn, chất giọng đó làm sao ông lẫn lẩn với ai được chứ !

Nó sau đó cũng hốt hải nói với hắn vài điều rồi rời khỏi phòng. Hắn nghĩ nó nhất định là đi tìm Pj, câu nói của nhỏ lúc ôm hắn vẫn cứ lờn vờn mãi trong đầu.

‘ Cảm ơn, vì mọi thứ ! Thời gian còn lại, Zu trông cậy hết vào anh ! ‘

.

Sân bay, có 1 số người ko đến cuộc đua tiền này được, trong đó có cả Pj, nhưng nhờ ko hề gọi điện thoại thông báo với ai về điều đó. Mọi người cứ nhìn về phía cổng, nhất là 2 đứa nhóc kia, nhưng cuối cùng ko chờ được, đến giờ khởi hành phải thất thiếu rời đi.

- Có gì sao ? – hẳn ngồi trên chiếc xe lăn hỏi kín đáo, vì chân hẳn bị thương nên tạm thời ko thể di chuyển bằng sức của đôi chân được.

- Nhỏ cũng đi rồi ! – nó nhấm nháp, hẳn là đi trước bọn nhóc chừng 1 tiếng, đi 1 mình, chẳng ai ra tiễn ...

- Phiên phức ! Gì vậy ? Thôi được, cứ mang và viện, tôi về sẽ xem ! – sự cau có trong lời nói của Ken chen ngang vào cuộc trò chuyện của 2 người bọn hẳn, sự ko có mặt của Pj giờ phút này cũng là mto65 trong những nguyên nhân khiến tên đó khó chịu.

Nan và Mon đã đi, Lesaders và những cánh tay phải của họ tạm thời ko thể can thiệp vào việc nội bộ nên mọi việc hẳn đã giao cho Kii và Lin tiếp quản giúp 1 thời gian; dạo này tin tức những chủ chốt của nhóm bị thương lan rộng khắp khiến những nhóm người thừa nước đục thả câu, khi ấy, với tình trạng hẳn như thế, những kẻ trong nhóm cũng ko có hứng thú mà chiến đấu, thời gian họ rảnh hầu như đều vào viện với hẳn thế nên đám người ko biết điều kia luôn nghĩ rằng bọn nó sợ khi Leaders ko bên cạnh nên được nước lấn tới, hẳn giờ đã tỉnh thì cũng chẳng còn điều gì khiến bọn nó bận tâm nữa, giải quyết đám người kia, dễ như trở bàn tay !

Mọi người trở về sau đó, Ken cứ ngẩn người, trong lòng có điều gì đó vướng bận, thật đang rất bất an ?

108. Chương 30.3

Dường như sự ko xuất hiện của Pj khiến Ken vô cùng khó chịu, bằng chứng là món đồ được chuyển đến bệnh viện đã bị Ken quên băng đi, tên đó qua phòng hẳn ngồi xem đoạn phim Pj đã lên quay lại, nó đang được phát trên màn hình nhờ máy quay Pj đã gửi lại cho hẳn.

- Anh Jun - Nhỏ cầm máy quay tự thu hình mình – đây là khoảng thời gian sau phẫu thuật lần hai, bác sĩ nói anh có thể trở thành người thực vật nếu đến cuối tuần anh vẫn ko tỉnh lại! Mọi người suy sụp nhiều: ba anh, người yêu anh và ... đám quỷ đó ...- nhỏ tía máy quay theo từng nhận vật trong lời nói – Em nghĩ anh nhất định sẽ tỉnh dậy – nhỏ cười yếu ớt.

Ken và nó ngạc nhiên ko thôi, thấy nhỏ bận rộn như thế ko nghĩ nhỏ lại có thời gian quay lại những khoảnh khắc đó, hoặc cũng là do lúc đó mọi người đã quá lo lắng và tập trung chăm lo cho hẳn nên chẳng ai đủ tâm trí để quan tâm đến xung quanh.

Hẳn nhìn chăm chăm vào màn hình, ko rời mắt khỏi đó một giây phút nào, khóe môi hẳn thỉnh thoảng lại cong nhẹ, ánh nắng hắt vào từ cửa sổ tạo nên cảnh tượng vô cùng đẹp mắt, cảnh vật đều là màu trắng nhưng ko tạo nên cảm giác đơn điệu mà ngược lại càng khiến những người vô tình nhìn thấy cảnh đó đều ko thể rời mắt được, ba con người ngồi đó với ba biểu cảm khác nhau dưới ánh nắng trông đẹp như tượng tạc, người con trai với dải trắng quấn khắp người trong mắt chứa đầy ý cười, biểu tình vô cùng ôn nhu, nơi đáy mắt sắc lạnh dâng lên sự ấm áp; người con gái ngồi cạnh bình thần xem đoạn clip, dù là tỏ vẻ ko quan tâm nhưng thỉnh thoảng trên má ửng lên nét hồng khi xem lại những biểu hiện mình đã có ngày trước, riêng cậu trai ngồi gần cửa ra vào lại mang vẻ cau có, mày cứ nhíu lại, thỉnh thoảng tay lại bấm điện thoại rồi tỏ vẻ bất lực.

Hẳn khoanh hở hai tay trước ngực, có hoạn nạn mới biết ai là bạn, dù là những cảnh quay chẳng liên tục nhau nhưng điều đó cũng đủ để hẳn mừng tượng lại được khung cảnh lúc đó, đây là lần đầu tiên trong đời hẳn thực sự thấy vui vì bản thân mình toàn mạnh sau trận sinh tử kia. Nhìn góc quay, hẳn là nhỏ đã đặt chiếc máy quay trên bàn, khuất một nửa sau bình hoa to. Nhờ đoạn clip mà hẳn biết được nhiều thứ, nhìn ra được sự thực tâm của mọi người đối với mình, vốn ko ngờ rằng một kẻ như mình lại nhận được những sự quan tâm giàu tình nghĩa như thế!

‘ Anh thấy đó, mọi người đối với anh rất thật ! Anh là một trong những người mà em rất yêu quý và nể trọng ! Zu giao cho anh, em an tâm rồi! Cảm ơn vì lần đó đã gửi thư thách đấu nhờ vậy mà chúng ta mới trở thành người một nhà! Có anh làm leader là một trong những điều tuyệt nhất trong cuộc sống nhảm

chán của em và ... người yêu anh ! –Nhỏ bật cười nhưng chẳng hề chứa nét vui tươi – Vốn là có rất nhiều điều muốn nói nhưng đột nhiên ko biết nói gì nữa! Chắc sẽ còn rất lâu mới gặp lại! Mọi người giữ sức khỏe! Hẹn ngày gặp lại ! Tạm biệt ; – Hình ảnh cuối cùng là nhỏ đưa tay lên chào, sau đó là đoạn clip khác chạy tiếp tục, đó là những khoảnh khắc cả nhóm đi chơi cùng nhau, đã gọi là những thứ thuộc về kỉ niệm thì khi trải lòng nhớ lại sẽ ko tránh được cảm giác bồi hồi và luyến tiếc.

Ken nhíu mày, những lời nhỏ nói lúc cuối có ý gì? Nhớ đến những lời trong điện thoại ở sân bay, Ken đứng bật dậy, do phản ứng quá mạnh nên đã ảnh hưởng đến vết thương, Ken cắn răng ngồi xuống. Lúc đó có chút việc bức mình nên Ken ko để tâm, chỉ cảm thấy phiền phức nên gào lên rồi tắt phụp điện thoại. Với hoạt động khẩn trương của Ken, hai người còn lại có chút nghi vấn, ánh mắt hai người ko còn tập trung vào màn hình nữa mà dồn hết vào Ken:

–Ban nãy ông nói có người gửi thùng đồ? Được, mang qua đây! –Ken nói rồi dập điện thoại.

Rất nhanh sau đó, có người đã mang vào chiếc thùng nhỏ bằng nhựa màu xanh ngọc bích, trên đó được in những hoa văn rất tinh tế. Ken run run dùng tay mở chiếc thùng, những lúc cầm súng hướng đến mục tiêu để kết liễu đối phương cũng ko làm tên đó run tay như vậy. Nhìn thái độ của Ken nữa muốn mở nữa lại ko, lại có chút dè chừng và lấp lững cũng khiến hai người kia nóng ruột.

Những túi đựng hồ sơ, cuốn sổ được xếp ngay ngắn trong hộp, người sắp xếp những thứ đó hẳn là người rất cẩn thận vì phía ngoài những vật đó còn được bao bọc kĩ lại bằng bao ni-lông.

Cầm phong thư màu xanh da trời lên tay, tim Ken đập thình thịch theo từng cử động mở phong bì, lá thư có vẻ rất dài vì chữ đặt kín hết những tờ giấy, Ken biết rõ nét chữ này là của ai, dù có bị lẫn hàng chục nét khác Ken vẫn có thể nhận ra những con chữ khẳng khiu, ko hề có chút uốn lượn đó!

Khẳng khiu như chính con người ngay thẳng của nhỏ vậy!

Nhìn trang giấy có vài chỗ bị thấm nước, hẳn đó là nước mắt của nhỏ?

‘ Xin chào! ^^

Lúc anh đọc được dòng chữ này thì tôi đã ko còn ở đây nữa! Đạo gần đây xảy ra nhiều chuyện thật nhĩ ? Điều đó khiến tôi phải hoãn lại chuyến bay cho đến ngày hôm nay, nhưng mà đó quả thật là những ngày vô cùng có ý nghĩa đối với tôi!

Chuyện của chúng ta đã kéo dài quá lâu rồi, điều đó ảnh hưởng đến tất cả mọi người! Cũng chẳng còn cách nào khác, phải có một người chủ động giải quyết nó! Nhưng anh có vẻ ko muốn giải quyết nữa ? :) Ok, hiểu mà, ko cần anh giải quyết tôi cũng tự động lui thôi !

Tôi chỉ muốn nói với anh là những chuyện đã xảy ra tôi ko có làm, nếu muốn hiểu rõ hơn thì hãy xem quyển sổ kia! Khánh Hạ cũng ko tốt lành như anh nghĩ đâu, trước khi gỡ xấp hồ sơ ra xem, tôi nghĩ anh chuẩn bị tâm lý trước! Có lẽ ít nhiều điều đó sẽ khiến anh tổn thương, tôi biết, tôi vốn dĩ ko hề muốn anh bị tổn thương bởi chị ta thêm lần nào nữa, nhưng so với việc anh bị chị ta qua mặt thì tôi thà như thế còn hơn! –Cười.- Suy cho cùng thì vẫn là tôi yêu anh, dù hết lần này đến lần khác anh ko ngừng khiến tôi thương tổn, vẫn là ko thể căm ghét và đành lòng buông tay anh được! Từ ban đầu đã là như thế, nó hình thành như một thói quen! Có nhiều khi tôi tự huyễn hoặc rằng anh yêu tôi, yêu tôi đủ để quên hết quá khứ nhưng hình như tôi đã lầm? Tôi ko nghi ngờ tình cảm đó, chỉ là nó thật sự chưa đủ lớn để khiến anh tin tưởng tôi, cũng như anh ko thể dứt khoát loại bỏ hình ảnh chị ta khỏi cuộc sống của anh! Anh là người con trai cung Sư Tử kiêu ngạo, để lại trong tôi rất nhiều cảm giác, chính vì thế tôi ko bao giờ đoán được những suy nghĩ của anh, những hoạt động của anh đối với tôi có khi khiến tôi như được bay lên mây nhưng rồi phút chốc như thế bị đầy thẳng xuống địa ngục.

Tôi yêu anh nhưng...tôi từ bỏ! Sẽ ko làm phiền cuộc sống anh nữa!

Vẫn là rất muốn biết, sâu thăm trong anh, vị trí của tôi có quan trọng hay ko?

Cũng ko biết khi nào mới gặp lại, kể từ giây phút này trở đi, anh có thể quên tôi được rồi, xem như tôi chưa từng có mặt trong cuộc sống của anh cũng được! Thời gian qua đã làm phiền, thật xin lỗi! Mọi người cũng ko phải tìm tôi đâu, tôi tự lo cho bản thân được! Tôi đã từng nói: tôi sẽ chấp nhận tình cảm của anh, nhưng tôi cũng sẽ khiến anh đau đớn như những gì tôi đã chịu :) , giờ tôi thực hiện điều đó đây !

Tôi yêu anh từ buổi tiệc hôm đó, đang tiếc rằng ông Trời ko cho anh gặp tôi sớm hơn! Tôi kiên trì cùng anh chơi trò chơi kia, giờ thì tôi chấp nhận thua cuộc, cái ‘chiến đấu bằng trí tuệ và đánh thẳng vào tinh thần’ của anh hay thật, ‘đánh’ rất hay, hay đến mức cái thứ gọi là tinh thần của tôi ko còn vững vàng được nữa lành, tôi của ngày xưa ko cam chịu nhiều đến mức như thế, cả khi đau đớn hay khó chịu cũng phải nhe răng ra cười như 1 đứa ngốc

Đúng rồi, anh nên xem lại cảm giác của anh đối với tôi, là yêu hay chỉ là chiếm hữu!?! Anh còn rất nhiều thời gian để làm rõ điều đó, sẽ ko ai thúc ép anh phải quyết định nữa! Nếu thực sự đó là yêu thì trước khi lún sâu hơn, hãy chóng quên thứ tình cảm đó đi! Xin anh ! ^^

Sao lúc đó anh lại bảo yêu tôi khi tôi đã sẵn sàng để từ bỏ tất cả ?

Tại sao lúc tôi trốn tránh thì anh lại xuất hiện, lúc tôi đã quyết định tất cả anh lại làm tôi lung lay, lúc tôi đau khổ nhất, cần anh nhất thì anh lại rời bỏ tôi ? Tại sao vậy ? Vì tôi là 1 đứa trẻ từ nhỏ đã ko có quyền được yêu thương sao ?

Đừng lau nước mắt cho tôi khi anh chính là người đã làm tôi khóc, cũng đừng ôm tôi vào lòng khi anh đã từng đẩy tôi ra ! Nếu có duyên, ta sẽ lại là của nhau thôi ! :)

Tôi biết anh ko thích nụ cười vô trách nhiệm của tôi, vậy theo anh tôi phải phản ứng thế nào mới là đúng? Anh ko giống người khác nên tôi ko thể cứ tức giận hay bực tức rồi lại ăn miếng trả miếng mỗi khi anh làm tôi phát điên được!

Cứ cho là tôi than vãn cũng được, kể lể cũng được, thứ tôi cần là muốn anh biết được về thứ tình cảm đã tồn tại và quấy rầy tôi lâu như thế! Và nhất là ... tôi muốn anh bị dày vò bởi thứ tình cảm này –cười-, để cho sau này, dù hình bóng tôi ko còn trong tâm trí anh nữa thì cuộc tình này sẽ mãi mãi in sâu trong anh!

...

...

Trương Khánh Du :) ‘

Thư vẫn còn rất dài, những dòng sau đó là nhấn nhủ và căn dặn dành cho những người trong nhóm, ko có lời nhấn riêng cho nó bởi lẽ hai người họ đã trực tiếp trò chuyện cùng nhau, nói với nhau những gì cần nói, người duy nhất có thể liên lạc với Pj lúc này chỉ có duy nhất nó nhưng nó đã hứa với Pj, ngoại trừ Jun ra thì ko ai biết điều đó, nhỏ nói rằng ko đành lòng cắt hết mọi liên lạc, dẫu sao rồi thì còn liên lạc với nó thì sẽ an tâm hơn về nhóm, vả lại còn có người tâm sự sẽ giúp bản thân bớt thấy nhàm chán nơi đất khách quê người, nhưng nó nghĩ rằng một phần trong người nhận để nhỏ giữ liên lạc là còn vì Ken nữa...Pj ko nói nhưng nó hiểu.. hẳn là nhỏ ko an tâm về Ken...Cũng như vậy, Jun ko được đề cập đến trong lá thư này bởi lẽ những gì cần nói đã được nhỏ truyền đạt trong đoạn quay kia!

Theo thứ tự sắp xếp sẵn, Ken cầm túi đựng hồ sơ mở ra trước, lúc rút xấp giấy ra có một mẫu giấy nhỏ theo đó rớt xuống..

‘Đây là những thông tin chị ta đã bảo mật rất kĩ, tôi muốn nói với anh nhưng thiết nghĩ tôi nói anh sẽ ko tin tôi! Xin đừng quá đau lòng...’

Nhìn những dữ kiện trong tờ giấy, mặt Ken xám lại, đó là những thông tin về đời sống cá nhân của Khánh Hạ, chồng chị ta là một doanh nhân người Việt, hiện tại công ty người ấy đang đứng trên bờ vực phá sản, có đính kèm cả xấp ảnh Khánh Hạ ở cùng một người con trai, người ấy hẳn lớn hơn Khánh Hạ vài tuổi, đó chỉ là những bức ảnh về sinh hoạt của hai người nhưng cử chỉ vô cùng thân thiết, thoạt nhìn cũng có thể nhận ra hai người họ là một cặp và sống chung với nhau như vợ chồng, xem ra Pj đã giúp Ken điều tra rất rõ ràng về họ, vậy ra sự quay trở về của Khánh Hạ rõ ràng là có động cơ ko lành mạnh. Vậy mà Ken còn thương tâm cho lý do trước đó của chị ta, nề tình cho cô ta lưu lại trong nhà mình trong khi đó thứ chị ta muốn tiếp cận chỉ vì một khoảng tiền giúp công ty kia thoát khỏi khó khăn.

Cả người Ken run lên vì giận dữ, đôi mắt trở nên đỏ ngầu, đây là lần đầu tiên Ken bị chơi một vố đau đến thế! Cảm giác bị xô mũi quả nhiên rất khó chịu, lại có cảm giác như bị cầm sừng! Chuyện này mà bị lộ ra ngoài thì chỉ biết đào hố chui xuống. Nếu ko có nó dùng lực rút xấp giấy ra khỏi tay Ken thì e rằng những thứ đó đã bị vò nát.

- Khốn khiếp! Má nó!- Ken nghiêng rang, ko thể ngăn được câu chữ tục phát ra từ miệng mình.

Nghĩ đến những lúc cùng cô ta lên giường với mình, giờ chỉ thấy cô ta chẳng khác gì những ***** rẻ tiền, nằm dưới thân người khác cũng chỉ để đạt được mục đích, Ken cười lạnh, trong lòng dấy lên sự khinh thường. Tình yêu của chị ta quả thật khiến người ta cảm thấy sợ, quá điên cuồng và mù quáng, chẳng biết tên kia yêu cô ấy cỡ nào mà lại khiến cô ta như thế, ko biết nếu người yêu cô ta biết rằng vì mình mà cô ấy biến thành loại rẻ tiền như vậy thì sẽ có cảm xúc gì đây? Hah, Ken có một vài ý tưởng,...

Ken ra vẻ bình tĩnh hơn, tên đó hướng cuốn sổ dày mà cầm lên, nhìn vẻ ngoài cũng đoán được đây là quyển nhật kí, Ken nghĩ quyển sổ này hẳn là chứa những điều rất quan trọng, nhưng Ken ko nhớ là Pj có thói quen viết nhật kí ?

Ken lật trang đầu tiên, nét chữ có chút quen thuộc nhưng ko phải là nét chữ của Pj, Ken ngẩn người ra suy nghĩ, rất nhau sau đó đáp án đã xuất hiện trong đầu.

‘ Ngày tháng năm

Em đã tìm ra cách giúp anh rồi ... sẽ phải hy sinh 1 chút ... ‘

...

‘ Ngày tháng năm

Em nói với anh sẽ về nước tìm viện trợ ... em thấy trong mắt anh ánh lên tua hy vọng ... Ráng chống chọi và hãy chờ em ! ‘

...

‘ Ngày tháng năm

Em ko nghĩ mọi chuyện lại dễ dàng như thế, chỉ với vài lý do qua loa và vài giọt nước mắt thì Ken đã cho em trú tạm tại nhà tên đó, haha. Nhìn mặt anh ta lúc thấy em trở về dường như ko lường trước được thì phải, nhưng cách cư xử thì lạnh nhạt lắm, theo anh thì anh ta còn tình cảm với em ko ?

À, còn nữa, em mới nhận ra điều này thú vị lắm, anh ta tìm hình bóng của em ở Khánh Du, ngày đó ra đi chỉ thuận miệng nói thế thôi, ko ngờ anh ta thực hiện thật, có thể nói là yêu em cuồng si được ko ? Lúc thấy em con bé biến sắc thấy rõ, nó có tình cảm với Ken anh à ! Con bé đó hồ báo lắm, cũng chẳng hiền lành, vậy mà gần Ken thì ngoan ngoãn như thể con mèo nhỏ ! Có vẻ như nó bất mãn với việc em trở về lắm !

Haha, anh có nghĩ sẽ có chuyện vui ko ? ‘

...

‘ Ngày tháng năm

Hôm nay Ken về trong tình trạng say rượu, dường như tên đó có tình cảm với Khánh Du rồi, chết tiệt, chỉ là tên đó chưa nhận ra thôi ! Em tiến hành bước đầu tiên, cùng tên đó diễn ra màn hôn môi nóng bỏng, quả nhiên đúng như em nghĩ ! Hôm nay Ken về trễ, em đoán là Pj sẽ chờ tên đó về rồi mới an tâm đi ngủ, nếu mọi chuyện ko như em nghĩ thì em cũng ko mất mát gì ngoài 1 cái hôn, nhưng đúng là e ko sai mà, sau đó Pj đã xuất hiện, bật đèn phòng khách lên và nhìn thấy những gì em muốn con bé phải chứng kiến !

Ken bị em kéo vào nụ hôn nên chẳng biết gì nữa, phối hợp đáp lại rất ăn ý, chỉ là hơi khó chịu chút vì miệng tên đó cứ gọi ‘Pj, Pj ... ‘. Mãi cho đến khi đèn sáng Ken mới nhận ra, hình như tên đó đã nhầm Khánh Du với em, thái độ tên đó như thể bị bắt gian vậy !

Nhìn cũng biết quan hệ 2 người đó vốn dĩ ko tốt, em chỉ cần góp thêm chút gió thì 2 người họ cũng sẽ phải chia ly thôi ! ‘

...

‘ Ngày tháng năm

Hôm nay Khánh Du tìm em nói chuyện, con bé đúng là láo lếu mà, nó dám đổi đầu với em ! Anh có nghĩ nó mắc bệnh ảo tưởng rồi ko ?

Những thứ em muốn thì đừng ai tranh giành, ko khôn ngoan tí nào đâu ! Anh xem, đối đầu với em đúng là loại ngu ngốc ko biết lượng sức mà !

Con ranh đó nghĩ mình là ai chứ ? Nực cười, loại như nó cứ nghĩ thân mình cao quý, từ khi sinh ra đã ko có giá trị trong dòng tộc, nó thiếu tình thương đến mức chấp nhận làm thể thân sao ? Nó định đi theo con đường của mẹ nó chắc ! Em khinh ! ‘

...

‘ Ngày tháng năm

Hừ, làm việc này tổn hại thân thể quá ! Cơ mà đổi lại bằng việc 2 người họ ngày càng cách xa nhau cũng vui ! Phải chia rẽ họ càng sớm càng tốt, trước khi Ken nhận ra thứ tình cảm kia đối với con nhỏ ! Em định từng bước tiếp cận Ken rồi mang tiền về cho anh, có thể hơi lâu, anh chờ em được chứ ?

Em thay người giúp việc mang quần áo của Khánh Du về phòng, em thấy họ gom đồ từ xào phơi đồ vào nên nghĩ giúp, ban đầu họ từ chối, rồi em bảo rằng nếu ngại thì đưa đồ của con bé, của Ken với em cho em thôi cũng được, vì quần áo ko nhiều nên họ cũng xiêu lòng rồi đưa cho em. Em đã bắt 1 chiếc cúc trên đồng phục của nó, kiểu cúc áo này tuy đơn giản nhưng nhìn vào cũng beo61 ko phải loại rẻ tiền, em nghĩ của mẹ nó gửi về từ nước ngoài, con bé vốn thích mấy thứ bé bé dễ thương như thế, em đảm bảo là loại cúc này chỉ có con bé mới sử dụng. Ở trường em đã cho những mảnh vụn thủy tinh vào giày mình, quả thật là bị những thứ đó đâm vào chân rất đau ! Nhưng đánh đổi với lòng tin của Ken nơi con bé bị lung lay thì xem như em lời nhiều rồi, em đã để lại chiếc cúc áo tại hiện trường vụ án, tại nơi mà bất kì ai cũng có thể thấy được !

Cuộc vui cũng chỉ mới bắt đầu

~...

Em nhớ anh ! Darling ~ ‘

...

‘ Ngày tháng năm

Em có trò mới ! Mà trước khi kể có chuyện này muốn nói với anh, em tìm được ‘người cùng thuyền’ rồi , hóa ra trong gần đây đám giúp việc ngu xuẩn cũng có kẻ sáng suốt, người đó ghét Khánh Du như em vậy ! Em vô tình phát hiện ra ánh nhìn ganh ghét của người đó dành cho con bé khi con bé tiếp xúc với Ken, người đó ban đầu cũng ghét em nữa, lúc em mở lời ‘hợp tác’ cô ta có vẻ đề phòng, nhưng với miệng lưỡi của em thì cô ta ko thể từ chối được, vậy đó, rồi tụi em trở thành đồng minh. Em nhờ cô ta bỏ những côn trùng gớm ghiếc lên giường em, chỉ vậy thôi, xem như làm loạn ngôi nhà 1 xí rồi bấm pause tại đó. Em dọn trở về căn phòng ngày xưa, con bé chuyển vào phòng Ken, em thấy con bé tỏ vẻ ko muốn và có chút bất đắc dĩ nhưng em nghĩ nó đang giả vờ thôi, chắc trong lòng đang vui như bắt được vàng, ở chung phòng với người mình yêu tiện lợi quá mà ! ‘

...

‘ Ngày tháng năm

Anh biết ko, kịch hay hôm nay mới diễn ra vở chính ! Em đoán là sau khi thi xong nếu lâu quá ko thấy Pj, Ken sẽ đi tìm, nhờ vậy mà em đã nghĩ ra vài thứ rất tuyệt. Em hẹn con bé ra nói chuyện, con nhỏ nói em đến với Ken là để lợi dụng, tranh cãi 1 lúc nó đã cho em 1 bạt tay vào má, em để yên nó đánh, ko phản kháng, nó hỏi em còn yêu Ken ko, em bảo còn, vậy là nó kêu em chứng minh bằng cách ném chiếc nhẫn đôi của Ken và em xuống hồ, bảo rằng nếu còn yêu thì hãy nhảy xuống dưới tìm, và em nhảy, thấy Ken từ xa em vờ như bị chuột rút, vùng vẫy trong làn nước, dường như con bé ko biết sự hiện diện của Ken nên cứ vô cảm đứng xem em diễn trò, Ken đến gần rồi giữa họ xảy ra cãi vã, vốn ko ngờ con nhỏ đó phối hợp tốt đến thế, nó trả lời 1 cách ngang tàng, nếu em là Ken trong trường hợp đó, với cái thái độ c.h.ó chết của nó, em cũng ko tin những lời nó nói là thật ! Sau cùng thì Ken cho nó 1 bạt tay vào mặt, hah, đáng đời lắm chứ, xem như huê vì nó đã tán em ban nãy, Ken cũng ngu ngốc, ko chịu tìm hiểu kĩ càng, vẫn nóng nổi như ngày xưa, hẳn tên đó ko thấy sự tổn thương in hằn trong đáy mắt Khánh Du lúc đó đâu, 1 sự tổn thương khiến em thỏa mãn hơn em tưởng. ‘Người cùng thuyền’ với em phối hợp cũng rất tốt, cô ta gọi điện cho Ken rất

đúng thời điểm, cô ấy nói với Ken về chuyện người đã bỏ cô tròng vào phòng em là Khánh Du, chẳng biết cô ta diễn thế nào mà Ken ko nghi ngờ gì, theo đó mà quy tội danh cho con bé !

Con bé muốn dọn về nhà, đương nhiên Ken ko từ chối, hình tượng nhỏ trong mắt Ken trở nên ghê tởm và dơ bẩn lắm ! Còn khoảng cách của em và Ken rút ngắn được chút xíu !

Bao nhiêu tức giận Ken trút hết lên em đêm đó, chỉ có thể nghĩ rằng người nằm trên mình là anh em mới có thể tiếp nhận ... ‘

...

‘ Ngày tháng năm

Khốn kiếp ! Lại nữa ! Ken dường như tức giận vì chuyện của Pj nên trút tất cả vào em. Tên đó như thể 1 con thú bị cấm dục lâu ngày vậy ! Sự va chạm thân thể làm em nhớ đến anh ...

Nếu anh biết những chuyện này anh có ghê sợ em ko ? Mà thôi đi, em sẽ ko bao giờ cho anh biết những chuyện này !

Ken cơ bản đã nhận ra cảm xúc của mình nhưng có vẻ như ko thể dứt khoát được chuyện của em, tên đó vốn dễ mềm lòng mà. Mà như thế càng hay, có lợi cho em, ko chừng em sẽ mang tiền về cho anh sớm hơn dự định ! ‘

109. Chương 30.3 (tt)

Ngày tháng năm

Con bé sau lưng Ken thì vô cùng yếu đuối, theo em nhận xét thì là như vậy, nhưng vừa thấy Ken và em nó như bị điên ấy, sừng cổ lên và ko còn tí lễ nghĩa nào. Mẹ nó ! Phải tỏ ra mình cao thượng một thật anh à, thấy con đó vênh mặt mà em chỉ muốn cho nó bạt tay ! Những cũng ko tệ, vờ yếu đuối rồi dính sát vào Ken, mỗi lần như thế con bé có đang hùng hổ cỡ nào cũng đen mặt lại, cười lạnh rồi bỏ đi !

Hôm nay em gây chuyện ở quán bar, tuồng cũ vở cũ, kết quả cũ, như thể mình là người bị hại ấy ! :)) Em biết nó cố gắng trở nên tốt nhất trong mắt Ken, vì thế dù em có chọc điên nó tềnh nào nó cũng ko bực tức, nhưng em biết có 1 vấn đề hết sức nhạy cảm là mẹ của nó, đợi Ken rời đi em tiến lại tiếp cận con bé, nói vu vơ vài câu về người mẹ mà nó tôn trọng, dường như em nói khiến nó ‘cảm động’ , đến mức nó hất cả ly rượu lên người em ! Đã nói là chiều cũ mà, em để cho Ken thấy, họ lại cãi vã, thế là Ken lại cho nó 1 bạt tay nữa ! Nó cứ chịu đựng, tỏ vẻ hư hỏng rồi bỏ đi nhưng rõ ràng bên trong nó đang bị nát vụn ! Haaaaa, quả thật nó quá ngu ngốc rồi !

Đáng ghét, vẫn là sau đó Ken đưa nó về nhà vì nó say đến ko biết gì nữa, theo anh có phải nó cố tình như thế để được gần Ken ko ? ‘

...

‘ Ngày tháng năm

Từ ngày con bé đi, Ken lạnh nhạt hơn với em thấy rõ. Tên đó hay đi trễ về sớm, người nồng nặc mùi rượu. Thế nên em tự nhủ mình phải khấn trương hơn trước khi chế làm gì được nữa !

Em ko thể ko có thứ mình muốn !

Nhất định em sẽ giúp được anh !

Tiền em mang theo cũng sắp cạn, làm tềnh nào để lấy được tiền nhanh nhất đây ? ‘

...

‘ Ngày tháng năm

Anh xem, 2 người họ thật đáng cười ! Rõ ràng là yêu nhau nhưng khi gặp nhau lại ko ngừng khiến đối phương tổn thương ! Cảm giác chẳng khác gì xem vở hài kịch tình cảm !

Đạo này thấy con bé ko có động tĩnh gì, anh có nghĩ là nó bỏ cuộc rồi ko ? Nếu nó đang có ý định gì đó, tốt nhất đừng để em biết, em sẽ cho nó sống cũng ko xong ! Nó nghĩ muốn làm gì cũng được sao, cứ tưởng sau lưng có Jun và Zu chống lưng thì em sợ ? Tở ra chán ghét em sao ? Đây cũng ko cần cái thứ tình cảm bản thủ của nó, mẹ nào con nấy thôi, thứ có mẹ như nó cũng chẳng tốt lành, biết đâu trước mắt mọi người nó tỏ vẻ thanh cao nhưng thực chất bản thân đã nhiều lần cùng người khác âu yếm, hah, nó là chủ quán bar đó mà, một môi trường như thế ai đảm bảo được chứ !? ‘

...

‘Ngày tháng năm

Đạo gần đây Ken tránh em thấy rõ, nhưng anh đừng lo, em nghĩ mình sắp tìm ra mặt khuất kết sặc của Ken rồi !

Sắp tới nghe đâu cả đám bọn họ thực hiện mission gì ấy, hình như lớn lắm ! Ken có lúc về trễ, có lúc ko về, hẳn là ở gần Khánh Du nên thế rồi ! Vậy cũng hay, dễ bề cho em hoạt động ! Lỡ đâu nhiệm vụ thất bại họ chết hết thì sao anh nhỉ ? Hah, đùa thôi, em ko ác đến mức trù ẻo người khác vậy đâu !

Em lục đồ, phát hiện được thứ này, trong máy chụp hình của Ken có chứa rất nhiều ảnh của con bé, pic nào cũng ko nhìn vào ống kính, vậy là chụp lén rồi, tình cảm thâm thiết ghê ! Làm em nhớ đến lần em mượn điện thoại Khánh Du, mày mò thế nào mà tìm ra được file ẩn, trong đó cũng chứa đầy hình Ken ! 2 người họ giống nhau thật . Chuyện tình của họ làm em cười ra nước mắt, hời! Haha ‘

Cuốn nhật kí tới đó thì ngưng lại, hẳn vừa viết tới đó đã bị Pj lấy đi.

Ken ngồi bất động, cả người căng cứng, hơi thở cũng vì những sự thật này mà trở nên rối loạn, những đoạn kí ức tái hiện lại trong Ken như đoạn phim quay chậm, những lời miệt thị, chà đạp người con gái đó chưa bao giờ rõ ràng đến như vậy ! Từ lúc bắt đầu những lời yêu thương đã ko hề có ...

‘ Mẹ kiếp ! Cô có thôi ngay cái kiểu cười vô trách nhiệm thế ko? Cả cái nét bình thản giả tạo nữa! ‘

...

‘ Tôi ko cần anh cho Pj cái hạnh phúc giả tạo, nếu ko thương yêu nhau, thì trả Pj về cho tôi ! Nếu thương, thì đuổi chị ta ra khỏi nhà đi !

‘ Chung quy cũng là do mày ko hiểu rõ mình cần gì! Cảm xúc là của mày, tao ko biết! Nhưng tham thì thâm đó! ‘

‘ Con người cô ta, tôi ko rõ, nhưng chân thành khuyên hãy điều tra lại ! ‘

Hắn và nó đã từng nói với Ken như thế ...

...

‘ Vẫn như thế ! – Ken chợt cười, cảm giác vẫn như thế ... – Đêm nay em thực sự khiến tôi muốn trở thành tội đồ đấy ! – Ken khẽ nói vào tai Pj ‘

...

‘ Chơi qua đường cả đấy ! Ko ngờ mày tưởng thật ! ‘

...

‘ Cho tôi ôm anh lần cuối ! ‘ ... đó là lần cuối cùng họ cảm nhận được hơi ấm của nhau ...

...

‘ Cô nên quay trở về lớp 1 học đạo đức là vừa ! ‘

...

‘ Cứ như thế được gì chứ ? Tôi yêu cô nhưng càng ngày cô càng làm tôi thấy sợ ‘ ... Ken đã từng nói với người con gái yêu mình như thế ...

...

‘ Sao lại ko nói ‘xin lỗi’ ? ‘ ... đó là câu Ken đã hỏi nhỏ ở hồ bơi sau khi giáng vào má nhỏ 1 cái tát ...

...

‘ Xin lỗi ! Nhưng loại con gái như cô là loại tôi ghét nhất trên đời ! Từ đây về sau biến khỏi tầm nhìn của tôi là được rồi !’

~‘ Ko có ghét ! Mà là kinh tởm ! Cô ko biết giờ phút này tôi đã khinh bản thân mình như thế nào đâu ! Tôi tự hỏi vì thế nào tôi lại yêu 1 người con gái xấu xa đến thế ! ‘

...

‘Được rồi ! Tôi biến khỏi tầm mắt anh là ổn thôi mà ! ‘ ...

...

Đoạn kí ức đó cứ vô thức hiện lên trong Ken ... còn vô số những điều khác nữa ...

Giờ thì Ken đã hiểu tia phức tạp trong mắt Pj lúc bị Ken kết tội là gì, đó là thất vọng, đó là lạc niềm tin. Pj luôn bị hiểu lầm bởi tính cách ko bao giờ giải thích, có khi người khác hiểu sai về nhỏ nhỏ cũng ko hề phân bua vì nhỏ quan niệm rằng nếu đã là anh em tốt thì sẽ hiểu rõ nhau, đã hiểu nhau thì nhất định sẽ ko hiểu lầm

~Cả 2 cái bạt tay kia, rõ ràng là Pj ko sai ...Ken hy vọng là mình nhớ nhầm, Ken nhớ rằng lực tay mình phát ra rất mạnh... Nhỏ chỉ nói vài câu khinh khỉnh rồi quay đi, ko có phản ứng nào khác ... giá mà lúc đó Pj cứ chửi mắng thì hẳn là Ken giờ đây sẽ ko thấy tội lỗi như vậy !

- Tại sao lại đau đớn đến như vậy ? – Ken siết chặt tay mình.

Sự tức giận trong mắt Ken khi biết mình bị lừa đã chuyển thành bi thương thống khổ. Loại cảm giác này ... chưa từng trải qua, ngày xưa bị Khánh Hạ phản bội ko đau đến như thế ! Như vậy hẳn nỗi đau nhỏ phải chịu còn hơn Ken vạn lần, Ken tự muốn đâm chết mình ...

Bầu ko khí trong căn phòng trở nên im ắng, 1 nốt lặng ngấm sâu trong ko gian.

Hắn và nó biết chuyện thì nhíu mày, họ thấy đau xót thay cho nhỏ và cảm thấy bản thân thật đáng cười khi là bạn thân của nhau lại ko biết gì về nỗi đau mà người đó phải chịu

- Pj đã yêu anh từ rất lâu ... rất lâu ... – giọng nó the thé vang lên phá tan đi sự tĩnh mịch của căn phòng – Những chuyện này cậu ấy chưa từng cho tôi biết, mối quan hệ ‘ảo’ của cả 2 tôi cũng ko biết ... những thứ tôi biết đều do tôi nghi ngờ rồi tìm hiểu và quan sát. Cậu ấy ko nói vì cậu ấy sợ mọi người sẽ quay lưng lại với anh – nỏ thở dài – Căn biệt thự bị cháy cũng là do nhỏ đốt ...

Ken đã đối xử thế nào với tình yêu đó ? Ko ngừng chà đạp và xúc phạm ... người con gái đó chịu biết bao thương tổn cũng chỉ để mang về cho Ken sự thật !

Ken như thế 1 cái xác vô hồn, máy móc sắp xếp lại những vật dụng vào chiếc phòng rồi ôm nó trở về phòng, với kẻ vết thương chưa lành như Ken thì đó là điều vô cùng bất tiện nhưng Ken ko nhận sự giúp đỡ của nó.

- Đừng cho ai biết về sự tồn tại của chiếc thùng này !

Đó là lời cuối cùng Ken nói trước khi trở về phòng mình.

Cả 1 khoảng thời gian sau đó Ken tự nhốt mình trong phòng bệnh, ko cho ai vào thăm ngoại trừ những bác sĩ. Mọi người nóng ruột vì cách cư xử của Ken và vì sự ra đi ko báo trước của Khánh Du. Những vị bác sĩ từ phòng Ken trở ra đều bảo rằng tên đó cứ giữ mãi 1 tư thế ngồi, ánh mắt vô định hướng ra cửa sổ, lần nào vào tiêm thuốc cũng là tư thế đó, dường như tên đó ko hề cử động.

‘ ...

Cuối cùng anh nhận ra rằng anh sẽ chẳng là gì nếu thiếu em

...

Con tim anh vụn vỡ như con sóng

Con tim anh rung động như ngọn gió
 Con tim anh tan biến như làn khói
 Giống như một hình xăm nổi đau chẳng thể nào phai mờ
 ...
 Anh nghĩ rằng anh chẳng thể sống nổi nếu một ngày không có em
 ...
 Đừng ngoái nhìn lại và cứ bước đi
 Đừng tìm anh thêm nữa và hãy sống tốt
 Anh chẳng có gì tiếc nuối vì đã yêu em
 Anh chỉ cất giữ những kỉ niệm đẹp
 Anh sẽ chịu đựng được bằng cách nào đó
 Anh sẽ đứng dậy được bằng cách nào đi nữa
 Rồi em sẽ hạnh phúc và sẽ là như thế
 ...
 Hãy sống tốt và khiến anh ghen tị
 Em hãy như bầu trời xanh , như làn mây trắng kia
 Cứ cười như thể chẳng có gì xảy ra
 ...
 Anh hy vọng rằng trái tim em sẽ dịu đi
 Hãy quên anh đi và sống thật tốt
 Những dòng lệ sẽ được lau khô
 Thời gian rồi sẽ qua đi
 Sẽ chẳng còn đau đớn nếu hai ta không gặp lại nhau
 ...
 You're my all , say goodbye , bye
 ~...
 You're my heart , say goodbye ~ ‘
 (Haru haru – Big Bang
 Nguồn dịch: Yume.vn)

110. Chương 30.4

Chỉ 3 ngày sau đó Ken đã bắt lại nếp sinh hoạt bình thường nhưng rõ ràng là ở Ken đã có sự thay đổi, tên đó ít nói hẳn, đôi mắt như bị phủ lên 1 làn sương mờ mờ, miệng Ken cười nhưng đôi mắt lại ko hề có ý cười. Thoạt nhìn về ngoài Ken có vẻ bình thường nhưng ko ai biết được sâu trong con người Ken lại đang suy tính rất nhiều điều, Ken trở nên khắc khe với bản thân mình hơn.

Nghe đâu rằng Ken đã cho người chu cấp tiền cho công ty người yêu Khánh Hạ nhưng giữ kín đích danh. Sự việc công ty người yêu mình được cứu rồi khiến Khánh Hạ vui lên thấy rõ nhưng việc đánh mất nhật kí cũng làm dấy lên 1 nỗi lo sợ trong lòng chị ta thế nên chị ta nhắm từng ngày chờ Ken bình phục, song song

lúc đó cũng lên kế hoạch chuẩn bị cho việc trở về trước khi mọi chuyện bị bại lộ, chị ta ko biết rằng Ken đã nhận ra sự thật và biết được những chuyện xấu xa mà chị ta đã làm.

Thỉnh thoảng Jun phát hiện ở Ken vẻ trầm ngâm hiem hoi, nói như thế là bởi vì sau sự việc đó, hoàn toàn ko thể thấy được sự đau khổ hay phản ứng tiêu cực từ Ken, 1 kẻ bị tổn thương thì nhất định ko thể như thế, trừ phi Ken ko có tình cảm với Pj, nhưng như vậy là vô lý ! Những suy nghĩ, vướng mắc của hần phần nào đã được tháo bỏ khi hần vô tình bắt gặp những ánh mắt vô thần của Ken khi tên đó ngồi 1 mình; có lần hần còn thấy được Ken nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại của mình chừng cả mấy tiếng đồng hồ, ngồi im và nhìn, ko hề cử động dù là chỉ cái động chân, hời 1 vài người thì họ bảo rằng những hình ảnh chứa trong điện thoại Ken đều là Pj, màn hình chờ, màn hình chính, màn hình menu ... khi đó hần hiểu rằng đó là cách để Ken thể hiện tình cảm và nỗi đau của mình.

1 khoảng thời gian khá lâu để họ hồi phục lại bình thường, mọi thứ cũng ko thay đổi là mấy, chỉ là nội bộ của họ im ắng hơn, niềm vui của họ dường như luôn bị khuyết đi ko trọn vẹn được, ko còn những trò đùa quái gở của Pj, ko còn lời châm chọc của nhỏ, vắng những dáng hình ngập ngừng nhút nhát của Mon ... , vắng cả những lời châm biếm mỉa mai nhưng luôn mang ý trêu đùa của Nan ... chỉ là thiếu đi 3 người nhưng sinh hoạt của họ cũng ko nhộn nhịp được như lúc trước ...

Hần bị lỡ mất kì thi, ước mơ được trở thành bác sĩ lại bị hoãn lại thêm 1 năm, với điều đó hần có chút tiếc nuối, hần thỉnh thoảng cứ hay bực dọc vì chuyện đó nhưng mỗi lần như thế nó lại vỗ vai hần tỏ vẻ cảm thông, sau đó cười hi hi bảo rằng cũng ko tệ vì nó sẽ được tốt nghiệp cùng hần, khi đó chân mày hần dần nhẹ ra nhưng vẫn ko có nét gì là dễ chịu, tốt nghiệp cùng nó thì khác nào là bạn bè chứ, rõ ràng hần vẫn là đàn anh mà ! Nhìn bọn trong nhóm đi thi trở về, dường như chưa có kết quả nhưng đứa nào đứa nấy cũng cười toe toét bảo rằng có rớt cũng ko sao bởi vì họ đã cố hết sức mình khiến hần có chút bất mãn. Dường như hần chưa nhận ra bản thân đang phát sinh những loại cảm xúc rất thú vị, dù chỉ là những điều nhỏ nhoi, nhưng trong hần cũng dấy lên sự ganh tị nhẹ

~Quyển nhật kí mất đã khá lâu nhưng lại ko có biến cố gì xảy ra khiến Khánh Hạ ngày 1 an tâm hơn, chị ta vẫn chưa biết người đã giúp đỡ công ty là ai nhưng công ty đã vượt qua khó khăn rồi thì chị ta ko muốn ở đây nữa, chị ta muốn quay trở về với người yêu mình càng sớm càng tốt, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong xuôi, Khánh Hạ đang chờ người yêu mình gửi tiền về để chị ta có thể mua vé máy bay.

- Mày chịu cứ vớt công ty đó sao ? Là ân huệ hay nhân hậu đây ? – đó là lần đầu tiên hần đề cập đến vấn đề này, cũng đã lâu lắm hần ko nói về vấn đề có liên quan đến Pj và Khánh Hạ, đó là vào một buổi chiều hoàng hôn nhuộm cam cả bầu trời, hần và nó cùng đến ‘thăm’ Ken.

- Ko, công ty đó sớm muộn cũng sẽ thuộc về ba tao thôi ! – bỏ mặt thái độ cười cợt khoái trá của hần, Ken bình thản đưa ly trà nghi ngút khói lên miệng nhấp 1 ngụm nhỏ.

- Chị ta sắp chuẩn, anh biết ?- nó nhìn Ken với vẻ nghi hoặc, nó tự hỏi vì sao Ken lại có thể thản nhiên như thế khi mà ngày mai Khánh Hạ đã có chuyến bay, đương nhiên là Khánh Hạ ko nói với Ken điều đó, kế hoạch đó của chị ta diễn ra trong lặng lẽ mà, rồi đi trong sự im lặng.

- Biết ! – Ken ngả người về phần ghế phía sau, tay mân mê vành tách trà.

- Để chị ta đi ? – hần nhướng 1 bên mày.

- Đùa ! – Ken cười khẩy, tay đặt mạnh chiếc tách xuống bàn tạo nên một tiếng động lớn, phần nước bên trong cũng vì thế mà đổ 1 ít ra ngoài, trà đặc quánh lại mang màu vàng đậm hần là rất đắng, trong phút chốc Ken lấy lại vẻ nghiêm túc của mình, đáy mắt xuất hiện tia lạnh nhạt và coi thường- Cô ta có chết cũng ko đền đáp được hết những sai lầm đã gây ra đâu !

Trong mắt họ thoáng lên hình ảnh của Ken ngày trước, với hình ảnh hiện tại có chút ngạc nhiên, từ ngày chuyện xảy ra, Ken ko thể hiện loại biểu tình như vậy nữa, tên đó che giấu con người thật của mình bằng nét nhàn nhã và lãnh đạm, bất kể là 1 cái cau mày cũng khó mà thấy được.

Bọn hần sững người trong giây lát, nói vậy là Ken đã lên kế hoạch từ sớm rồi sao ? Sự thật là như vậy, Ken đã vạch ra kế hoạch từ rất lâu rồi, chính xác là đúng hôm Pj ra đi, 3 ngày sau đó Ken tự nhốt mình trong

phòng cũng là để lập nên kế hoạch này, đường đi nước bước đều đã được Ken suy tính rất kĩ.

- 14h00, đón người này ở sân bay ! – Ken đưa cho hấn tấm ảnh – Làm theo kế hoạch này ! – tiếp đó là 1 bản danh sách được trao cho hấn – Tiếp giùm tao người đó, đến 18h00 dẫn vào phòng tao, khóa hay ko khóa thì cứ đẩy cửa bước vào ! Giúp tao !– Ken nói kèm theo nụ cười.

- Nói như ra lệnh rồi chốt bằng chữ ‘giúp giùm’ , hay thật !- hấn tắc lưỡi – ‘Tiếp giùm’ ? Tiếp thế nào đây ? – hấn nheo mắt hỏi, người trong bức ảnh xem ra ko xa lạ vì gương mặt đó họ đã từng thấy qua.

- Tao nghĩ mày và Zu lo được, tùy mày thôi – Ken nhún vai – Khách quý đó, nhớ làm theo hướng tao đã vạch ra !

Ken khiến bọn nó đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, với sự thay đổi của Ken hấn chẳng biết nên gọi là tích cực hay tiêu cực nữa, Ken bớt nóng tính hấn, cái tính thô lỗ cũng ko còn, ăn chơi lêu lổng cũng ko, Ken thường ở trong phòng riêng của mình để cho Khánh Hạ tự do bay nhảy hay làm bất kì điều gì chị ta muốn, tuy nhiên sự thật thì luôn có 1 toán người theo dõi từng nhất cử nhất động của người ta, chị ta bị Ken giám sát bằng cách đó nhưng ko hề biết. Nhìn thái độ Ken đối với mọi việc xem chừng như coi nhẹ mọi thứ. Nhưng hấn là trong thế giới riêng của mình Ken lại là con người khác, khi vừa đặt chân vào phòng Ken, hấn và nó ko khỏi nhũn mày, rèm cửa che kín, ko hề có ánh sáng lọt vào căn phòng này, khói thuốc lá đặc quện cùng mùi rượu trong ko gian tạo cho người khác cảm giác muốn nôn, ánh đèn bật cam cam thường tạo cho người nhìn cảm giác ấm áp nhưng sử dụng ánh đèn này trong phòng của Ken lại khiến người nhìn có cảm giác nóng bức, 1 ko gian kín với ánh đèn cam như lửa ~ hình Pj treo kín phòng của Ken, thử hỏi có loại đau đớn bằng cảm giác thấy được nhưng ko chạm tới được ? Đó chính là cách Ken dùng để trừng phạt chính mình, để khắc sâu vào bản thân loại đau thương khắc khoải mà người con gái yêu mình đã từng chịu.

- Xem phim ? Phim gì ? – hấn thắc mắc khi nhìn vào bảng thời gian biểu in trên mẫu kế hoạch.

Ken ko đáp chỉ thuận tay chỉnh remote, những hình ảnh hiện lên từ ti vi khiến hấn và nó xám mặt, hấn ko lường được là Ken sẽ cho ‘khách quý’ của mình xem thứ này, rất nhanh sau đó hấn khôi phục lại trạng thái bình thường, nhanh tay kéo nó vào lòng mình, quàng cánh tay che mắt và tai nó lại, nó ko thể bình thường được khi thấy những điều đó, mặt nó đỏ ửng, vệt đỏ lan rộng ra cả mang tai.

- Mày biến thái đến mức quay lại những cảnh này sao ? – hấn tỏ ý trách móc.

- Phòng tao có camera ! – Ken chỉ tay về phía góc phòng, thái độ tỉnh bơ.

- Tắt nhanh ! – hấn nói như ra lệnh, thật chẳng hiểu làm sao Ken có thể bật đoạn ‘phim’ ấy lên, dù gì nó cũng đang ở đây mà.

Ken nhún vai tỏ vẻ vô tội rồi sau đó cũng đứng dậy tắt đĩa đi, Ken cho đĩa vào túi đựng rồi trao lại cho hấn.

- Nhiều đó là mày hiểu ý tao muốn gì rồi, ko chừng mày còn thể hiện tốt hơn những gì tao đã định ý chứ !

– Ken khịt mũi, cười 1 cách vô tội vạ.

- Khen hay châm biếm vậy ? – hấn nhướn 1 bên mày nhưng khóe môi lại tạo thành đường cong nhẹ.

Lâu rồi hấn ko làm những chuyện thế này, xem ra sẽ rất vui đây !

Khánh Hạ, chị chết chắc !

- Trăm sự nhờ 2 người !

Hấn và nó nhận ra thái độ bình thản như thế mới quả là đáng sợ và nguy hiểm, ko thể phủ nhận rằng Ken như thế này cả bọn có chút xa lạ, họ tự hỏi có phải là Pj đã để lại trong Ken 1 ảnh hưởng quá lớn hay ko ? Điều khiến họ lo nhất chính là khi nào Ken sẽ bùng nổ những điều đã chất chứa ? Pj bùng nổ thể hiện qua việc nhò im lặng tự mình làm mọi chuyện nên làm rồi lặng lẽ rời khỏi đây, Ken bùng nổ sẽ thế nào đây ? Tệ hơn cả con người năm xưa sao ? Đó ko phải là điều mà họ muốn !

~~14h00, sân bay Tân Sơn Nhất –

Bao nhiêu lượt người đi qua đều ko thể rời mắt khỏi 2 người bọn hấn, để cho phù hợp với dáng vẻ người đứng ra viện trợ cho công ty kia, hấn và nó lại hóa thân thành những vị doanh nhân trẻ thành đạt, chính vì thế mà phong độ cao ngất trời kia ko thể khiến mọi người ko chú ý, hấn diện cây vest đen với chiếc sơ

mi màu xanh dương nhạt bên trong, trên cổ là chiếc cà-la-vat màu đen với những vạch kẻ ngang màu xanh dương đậm, chiếc đầu đỏ rực lửa ban sáng đã trở thành màu đen với những nét chải phù hợp với phong thái của vị giám đốc, còn nó để phù hợp dáng vẻ là một cô thư kí nhanh nhẹn và trí thức bên cạnh vị giám đốc trẻ tài năng nó đã đeo thêm cái kính gọng đen, phần tóc dài uốn xoắn nhẹ buộc hờ hững ở phía sau, trên người là bộ quần áo công sở. Thấy mục tiêu xuất hiện từ xa, hắn và nó sải bước lại gần, những bước chân phóng khoáng và trải dài trên nền đất, trong phút chốc khung cảnh và mọi người xung quanh đều trở thành phông nền cho 2 người họ, mọi thứ đều trở nên mờ nhạt; vị khách quý kia cổ vẻ như ko tin vào mắt mình, anh ta ko nghĩ rằng người viện trợ ỉnh lại trẻ tuổi như thế, xem vẻ ngoài thì tuổi đời còn nhỏ hơn cả anh ta, vì thế trong lòng ko khỏi dấy lên sự ngưỡng mộ.

Đạo gần đây Ken đã gửi lời mời gặp mặt đến người yêu Khánh Hạ, Ken bảo rằng mình là người đã viện trợ cho công ty đó vì thấy công ty đó rất có triển vọng, ko muốn một tài năng như thế bị mai một, đương nhiên đứng ở vị trí được viện trợ thì yêu cầu kia ko thể ko đồng ý. Vì muốn tạo sự bất ngờ cho người yêu mình nên anh ta cũng ko thông báo với Khánh Hạ chuyện mình sang Việt Nam, nhưng dù có thông báo hay ko thì mọi chuyện Ken cũng đã định sẵn hết rồi.

Hắn theo tác phong chuyên nghiệp lên tiếng chào hỏi rồi gọi người ở phía ngoài vào khuân vác hành lí của anh ta về khách sạn, bản thân mời người đó đi ăn một bữa thịnh soạn đã chuẩn bị trước đó.

- Thiết nghĩ lâu rồi anh ko về Việt Nam nên tôi đã nhờ thư kí đặt trước bàn ở đây, toàn là món ăn truyền thống của dân tộc ta, hy vọng anh sẽ thích ! – hắn tỏ vẻ khách sáo.

Anh ta ko thăm thán phục sự chu đáo của hắn, dù là mới gặp nhưng lại ko hề có cảm giác xa cách, dù là hắn và nó thoát nhìn thấy thật lạnh lùng khó gần nhưng ko nghĩ họ lại thân thiện như thế ! Đương nhiên đó chỉ là ý nghĩ của anh ta còn sự thật thế nào thì những người xung quanh luôn rõ nhất !

Trong quá trình ăn uống họ trao đổi về nhiều chuyện nhưng hầu hết đều xoay quanh công việc, vì đây là phòng riêng nên nó cách ly hắn so với bên ngoài, một ko gian có màn nước chảy róc rách, nhìn ra ngoài là cả vườn cây xanh mát, gió tự nhiên thổi từ ngoài vào khiến bầu ko khí vô cùng thoáng mát, những âm thanh xạo xác của lá cây tạo nên thứ âm nhạc vui tươi, còn có cả 1 chiếc ti vi màn hình phẳng treo trên tường, bầu ko khí đó tạo cảm giác giống ở nhà hơn là 1 nơi sang trọng.

Trong quá trình đối thoại của 2 bên, nó vờ như công việc lúc nào cũng bận rộn bởi tiếng chuông điện thoại cứ vang liên tục, cứ mỗi lần sau đó nó lại thì thầm vào tai hắn, cuộc gọi đều là có thật nhưng ko phải là công việc, là do Ken hỏi thăm tình hình. Hắn nhìn đồng hồ, sắp tới giờ ‘mở màn’ rồi, hắn thấy tiếc cho người con trai này, xem ra anh ta là người thật thà và khá khiêm tốn, người tốt như vậy lại dính vào Khánh Hạ quả thật uổng phí. Khóe môi hắn kín đáo nở ra nụ cười phần khởi.

- Anh có muốn cùng công ty chúng tôi hợp tác ?

Câu mở lời của hắn khiến người đối diện bất chợt ngừng dũa, thật ko thể tin với 1 công ty bé như thế lại có thể nhận được lời mời đó, đúng thật là rất đáng vinh hạnh. Tuy nhiên trong mắt anh ta dấy lên tia khó hiểu lẫn hoài nghi, ko có lý do gì để một công ty lớn mở lời hợp tác như thế, trong bữa ăn ngắn ngủi như thế mà nó như bị kéo dài ra bởi những cuộc gọi đến liên tục, anh ta thấy chưa đầy 30p thì chuông điện thoại của nó lại reo lên, dường như vị giám đốc như hắn luôn bận rộn ?

- Tôi biết anh nghĩ gì ! – hắn nghiêm giọng – Tôi thấy công ty anh nếu được đầu tư sẽ còn vươn cao xa hơn nữa, chỉ là anh ko đủ thực lực, tôi muốn giúp, vả lại hợp tác thành công, thì ko chỉ anh có lợi mà tôi cũng có !- hắn quả nhiên càng đồng lòng càng nhập vai, rất ra dáng một vị Boss thực thụ.

Người con trai kia xoay tròn ly rượu trong tay, trong lòng ko khỏi vui mừng khi nghĩ đến viễn cảnh tương lai công ty trở nên vô cùng sáng lạng.

- Nếu ko tin vào khả năng công ty tôi thì tôi cho anh xem những đoạn phim tài liệu về quá trình phát triển của công ty qua từng thời kì, gần đây nhất là về sự hưng thịnh của nó ! – hắn đan 2 tay vào nhau đặt trên bàn, nhân lúc người đó chưa nói gì đã nhanh chóng nêu lên ý kiến của mình.

Nó dù ko thích lắm điều sắp diễn ra nhưng ko thể vì thế mà rời khỏi đây được.

Nó đứng dậy cầm đồ chỉnh ti vi rồi kín đáo quan sát nét mặt của người yêu Khánh Hạ, lúc đó hắn vờ như

có cuộc gọi nên ko nhìn lên màn hình. Người kia ban đầu là đỏ mặt nhưng rất nhanh sau đó đã chuyển thành xanh như tàu lá chuối, khi thấy được phản ứng đó nó mới vờ lay hấn vì sự cố tình nhầm lẫn kia, hấn nhìn lên màn hình rồi tắt vội điện thoại, dù là bề ngoài tỏ như đang lúng túng nhưng thật chất bên trong hấn cảm thấy vô cùng thú vị.

- Đáng chết, tôi nhầm rồi ! Thật ko nghĩ mang nhầm đĩa này, nó giống nhau quá nên tôi có chút sai sót, thật bất cẩn, xin lỗi ! Tắt đi ! – hấn giả vờ hối lỗi và yêu cầu nó tắt.

- Ko, đừng ! – người con trai đó bắt giắc kêu to khiến hấn và nó chú ý, dường như biết mình có chút ko đúng nên anh ta khẽ cúi đầu.

Anh ta trở nên thất thần, làm sao có thể phản ứng bình thường được khi trên ti vi đang là đoạn phim ân ái của người con gái mình yêu với 1 kẻ lạ mặt nào đó, dù là góc quay từ xa, chẳng thể nhìn rõ mặt nhưng nhìn dáng người thì ko lẫn vào ai được, với những lúc nhìn ngang, với đường nét trên gương mặt thì có thể khẳng định rằng cô gái ấy là Khánh Hạ. Người mình yêu lên giường với người khác, lại phát ra những âm thanh thỏa mãn như vậy, nếu là bạn trong tình huống đó, cảm xúc bạn sẽ ra sao ? Thứ âm thanh kia vang vọng khắp căn phòng khiến nó nhũn mảy, loại âm thanh đó thật khiến người ta phải đỏ mặt. Phản ứng nó đáng yêu như thế, cộng với cái đoạn phim rating 18 kia khiến cơ thể hấn phát sinh cảm giác, trong cơ thể như dấy lên ngọn lửa, hơi nóng cũng dần lan tỏa, khốn kiếp, sao lại như thế vào lúc này nhỉ ? Ko cần sự đồng ý từ phía đối tác nữa, hấn chủ động tắt ti vi và lấy đĩa ra bỏ vào chỗ cũ, gian phòng lại trở nên im ắng. Chính xác là Ken muốn người yêu Khánh Hạ thấy được cảnh chị ta đã cùng tên đó ân ái với nhau, cũng là muốn cho người yêu chị ta thấy rằng ai cũng có thể làm chị ta thỏa mãn chứ ko phải chỉ riêng anh ta ! Một loài đàn bà đáng vứt bỏ !

- Làm ơn cho tôi biết người con gái đó là ai ... – anh ta ko thể che giấu đi sự run rẩy trong từng câu chữ của mình, anh ta chỉ hy vọng rằng cái tên mình sắp được nghe ko phải là tên người con gái đó.

- Khánh Hạ ! Anh quen sao ? – hấn nghiêng đầu hỏi.

Anh ta bật ngược về phía sau, tựa người vào phần đỡ lưng, hành động nói lỏng cà-la-vát trên cổ cho thấy anh ta đang ko thoải mái và bị kích động mạnh, người con trai đó dùng tay vuốt gương mặt mình, chỉ là hiểu lầm thôi đúng ko ? Nhất định là có gì đó nên sự việc mới diễn ra như thế !

- Hợp đồng bàn sau nhé, thật xin lỗi ! Anh có thể nào dẫn tôi đi gặp người con gái đó ko ?- xem ra anh ta vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

- Hóa ra anh quen bạn gái của bạn tôi sao? – lời này là hấn cố tình.

- Bạn gái bạn anh ? – những điều ‘bất ngờ’ của hấn sắp khiến người đó chết vì đau tim rồi, tại sao lại thế, Khánh Hạ là người yêu của anh mà ?

Sau đó tai anh ta như ù đi chẳng thể nghe được những điều gì nữa, những hình ảnh 18 và những lời nói kia của hấn cứ mãi lờn vờn trong đầu anh ta, ngồi trên chiếc xe dẫn đến nhà Ken, khung cảnh 2 bên đường rất đẹp và đông vui, nhưng giờ những điều đó ko còn khiến anh ta lưu tâm nữa rồi, cả niềm hào hứng khi mới đặt chân xuống sân bay cũng dần lụi tàn đi 1 cách nhanh chóng, bao nhiêu viễn cảnh tươi vui sau đó đều bị sụp đổ ...

- Ken đâu ? – hấn làm như những gì đã vạch ra trong kế hoạch.

- Cậu ấy đang ở trong phòng nhưng ...

Ko để người giúp việc nói hết câu hấn bước đến dãy phòng của Ken cùng với nó và người yêu Khánh Hạ, những tiếng thở dốc và rên rỉ phát ra từ căn phòng ko đóng kín cửa khiến họ dừng bước chân lại, chuyện này hấn cũng ko ngờ đến bởi lẽ như Ken đã nói, Ken chỉ nói đến 18h00 dẫn người yêu Khánh Hạ đến phòng Ken chứ tên đó ko nói sẽ làm gì, giờ thì hấn hiểu ra chút ít, cho người ta xem đĩa như thế còn chưa muốn, Ken còn muốn người ta chứng kiến màn live sao ? Thường ngày cửa phòng Ken luôn đóng chặt, hôm nay để hở như thế thì đúng là là cố tình.

- Hình như ko đúng lúc rồi, chúng ta đi thôi !- hấn cắt lời khi thấy nét mặt nó càng lúc càng khó coi.

Có vẻ như anh ta chẳng lưu tâm đến lời nói của hân, anh ta chạy thẳng đến và xô cánh cửa, cảnh tượng hiện ra sau đó khiến anh ta thẳng thốt ko thôi, người con trai đó bị chấn động đến mức chỉ có thể đứng yên đó nhìn, đầu lắc liên tục như thể chẳng tin nổi vào những gì mình thấy. Ken và Khánh Hạ đang trong 1 tư thế hết sức khó nói, ko hề có chần mản gì che chắn giữa họ nên những thứ người khác thấy có thể xem như là tường tận. Cả 2 ‘diễn viên’ bị quấy rầy thì lập tức dừng lại, Ken từ đầu đã biết là trò vui nên khóe môi hiện rõ lên nụ cười khiêu khích, Khánh Hạ mở bung mắt ra khi thấy hình hài quen thuộc đó, ko thể nào như thế được, Ken hầu như có thể cảm thấy sự run rẩy của chị ta. Khánh Hạ vội ngồi dậy, nhưng tư thế hiện tại ko thể khiến chị ta di chuyển được, mãi một lúc sau đó chị ta mới khoác vội quần áo chạy đi tìm người yêu mình, đây là lần đầu tiên từ sau khi trở về họ thấy chị ta lộ ra tia sợ hãi như vậy. Lúc chạy ra khỏi phòng, thấy hân và nó khinh khỉnh nhìn mình, Khánh Hạ biết chị ta đã bị đâm 1 nhát quá mạng ở sau lưng, chẳng hiểu sao lúc đó trong đầu chị ta lại thoáng qua hình ảnh của Pj, chị ta phân vân giữa Ken và Pj, liệu ai là người đã điều tra và làm những chuyện này ?

- Ai đứng sau những thứ này ? – Khánh Hạ liếc nhìn 2 người bọn hân.

Thái độ của chị ta khiến nó bật cười, cả giọng điệu của nó cũng chất chứa sự miệt thị.

- Sự thật về chị là Pj điều tra, còn những thứ hôm nay là Ken bày ra để chị phải trả giá vì những gì đã gây ra !

Khánh Hạ rít lên qua kẽ răng rồi lao đi tìm người yêu của mình, chỉ là khi nghe đến Pj, chị ta cảm nhận được vị đắng nghét nơi cổ họng, cả sự đau đớn ... mất tất cả rồi ~ Đó là những thứ chị ta đáng phải nhận lấy !

Ken lúc bấy giờ đã ngồi chiêm chệ trên giường, trên mặt hiện lên tia đắc thắng, trước khi rời đi chị ta đã mắng Ken là ‘Đồ đểu’ , chỉ thấy buồn cười, chị ta mắng người khác mà ko nhìn nhận lại bản thân mình, những người đã làm Ken đau thì họ phải hứng chịu cơn đau ấy gấp ngàn lần.

- Chuyện cũng đã xong, tiếp theo mày sẽ thế nào ?

Trước câu hỏi của hân, Ken im lặng ko trả lời, tên đó ko biết khoảng thời gian tiếp theo mình phải sống như thế nào cho phải

Khánh Hạ trong phút chốc như bị mất hết tất cả, điều đó khiến Ken tương đối vừa lòng nhưng chỗ trống nơi trái tim cứ ngày một rộng ra.

- Làm sao đây ? Tôi nhớ em ... – những câu chữ còn lại như nghẹn lại nơi cổ họng, họ chẳng được những chữ còn lại, tên đó chỉ lí nhí ình nghe thấy.

- Khốn nạn, tôi là đồ khốn nạn – Ken vùi mặt vào tay mình- Tôi biết tôi sai rồi, xin lỗi em ...- trông Ken như thể 1 con thú đang bị thương vậy, dù là Ken đáng trách nhưng khi thấy điều này, nó và hân ko tránh khỏi đau lòng- Xin em ... quay về ...

Họ rời khỏi phòng, họ nghĩ Ken cần ko gian riêng, thời gian qua hân dồn sức vào sự trả đũa này, vẫn là cái cách đều giả như thế, nhưng vì thế mà tên đó phải kiềm chế cảm xúc của mình rất nhiều, Khánh Hạ ko còn gì, điều đó là chắc chắn, thế nhưng sao chẳng thể làm Ken vui hơn được ? Thứ Ken muốn đã ko còn xuất hiện trong cuộc sống của mình nữa ...

‘ Love is pain

...

Tôi nhớ đến em trong hồi ức của mình

Tự hứa với mình sẽ ổn cả khi không có em

Nhưng tôi không làm được thế

...

Một ngày ko có em thật quá dài

Tôi cầu mong mình có thể quên em

...

Thiếu em, hạnh phúc như tan biến
Tôi thậm chí ko thể nhỏ giọt lệ nào
Cũng chẳng muốn sống thêm nữa

...

Ko ngừng nghĩ đến em, tôi phát điên lên mất
Muốn gặp em, nhưng họ nói tôi ko thể
Tất cả mọi chuyện đã kết thúc rồi

...

Tôi xin lỗi nhưng tôi thật rất yêu em
Tất cả đều chỉ là lừa dối
Đến bây giờ tôi mới nhận ra mình cần em đến nhường nào

...

Tôi đã vô tình làm em rời xa bằng những câu nói tàn nhẫn

...

Tôi thật xin lỗi, nhưng lại rất yêu em
Yêu em nhiều hơn từng ngày

...

Những lời tôi nói đều là dối trá
Giờ đây tôi chỉ còn lại một mình

...

Lá thư chia tay hằn lên từng nếp
Được xếp gọn trong túi áo

...

Tôi ước gì tất cả chỉ là một cơn ác mộng
Bởi tôi chẳng là gì cả

...

Tôi vẫn ko thể quên em
Ko, tôi chẳng nghĩ mình có thể bao giờ, dù cho đến ngày tôi chết

...

Tôi xin lỗi bởi tôi chưa từng làm gì cho em

...

I'm so sorry but I Love You ~ ‘

(Lie – Big Bang

Nguồn dịch: 360kpop subbing team ® Visit – Youtube)

111. Chương 30.5

Khánh Hạ lao đi tìm người yêu của mình, trông chị ta thực sợ hãi, chị ta chạy khắp nơi, dọc hết các con đường nhưng vô vọng, chị ta chưa nhận ra lỗi lầm của bản thân mà ngược lại còn ra sức nguyên rủa đám người của Ken. Đến ngã tư đường, chị ta ko chạy nữa mà ngồi bệt xuống ở vỉa hè, những giọt mồ hôi trên mặt chị ta dần được hong khô bởi những cơn gió, những dòng xe cộ tấp nập khiến chị ta trở nên mờ nhạt, phản hồi từ những cuộc gọi đều là những tiếng ‘tút... TUT ...’ dài vô tận, ko còn chú ý đến hình tượng bản thân nữa, chị ta úp mặt xuống 2 đầu gối mình. Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu nhưng giọng nói phát ra từ trước mặt khiến chị ta ngẩng đầu lên, mọi thứ như ngưng đọng lại.

- Sao lại đối xử với tôi như vậy ? – ánh mắt anh chứa đầy sự đau thương và oán hận, thật ra từ sau khi chạy ra khỏi nhà anh cũng ko đi đâu xa, được một lúc thì anh thấy Khánh Hạ chạy đi tìm mình, anh đã theo sau Khánh Hạ rất lâu rồi ... chỉ là bây giờ mới xuất hiện ...

- Em ... em chỉ muốn tìm viện trợ cho anh ... – giọng Khánh Hạ run run, chưa bao giờ người yêu chị to tiếng với chị, dù cho là lúc công ty anh có đang đứng trước vệt thảm, anh dù có to tiếng với nhân viên và bực dọc với họ nhưng với chị thì luôn là nụ cười hiền và chất chứa yêu thương.

- Bằng cái cách dơ bẩn đó sao ? Tôi ko cần ! – anh gào lên- Thử hỏi làm sao tôi chấp nhận được đây ? Tôi cần viện trợ, tôi cần có người cứu công ty ra khỏi thua lỗ, đúng, nhưng ko có nghĩa là tôi cho người yêu mình đánh đổi, cô có hiểu ko ?

- Xin anh ... đừng bỏ em, em biết lỗi rồi, em sẽ ko thế nữa ! – Khánh Hạ òa khóc, 2 tay chị níu chặt lấy áo người yêu mình, 2 từ ‘dơ bẩn’ của anh khiến chị ta tỉnh ngộ, là chị ta đã mù quáng mà bất chấp tất cả.

- Cô nói tôi phải làm sao đây ? Tôi biết cô là đứa con gái ko tốt, nhưng khoảng thời gian bên tôi, tôi đã thấy cô vì tôi mà thay đổi, tôi đã rất vui... vì sao bây giờ lại trở thành như vậy ? – anh giật mạnh tay ra- Tôi muốn yên tĩnh, đừng theo tôi !

Khánh Hạ sững người, đây là lần đầu tiên anh cự tuyệt cô như thế, ngay cả khi anh quay đi, chị ta vẫn đứng trơ như thế, giờ thì chị ta đã biết mình sai rồi, rất sai, nhưng tại sao anh lại ko cho chị 1 cơ hội, chẳng phải anh từng nói rằng dù chị có làm sai thế nào đi nữa anh sẽ chỉ phạt rồi bỏ qua, sẽ ko bao giờ rời xa ...Khánh Hạ nhắm chặt mắt mình lại, chị nhận ra rằng mình ko còn tư cách ở bên anh nữa, nức cười, chị luôn khinh thường Pj và mẹ của nhỏ nhưng giờ phút này chị nhận ra rằng, so với họ thì việc làm của chị còn đáng khinh hơn cả hàng ngàn, hàng vạn lần ... Anh đã bảo việc làm của chị dơ bẩn, đúng rồi ... nó dơ bẩn, người thực hiện việc đó cũng chẳng sạch sẽ được, chị trở nên bẩn thỉu trong mắt anh rồi sao ? Hóa ra cảm giác bị ruồng bỏ là như thế, đau thật ... Khánh Hạ rất muốn chạy theo níu người con trai đó lại, nhưng đã cự tuyệt như thế liệu có cần chị nữa hay ko ? Nhìn thấy tia tổn thương trong mắt người con trai đó, chị biết mình đã khiến anh ta tổn thương rất nhiều ... đây là lần đầu tiên Khánh Hạ thấy sợ tình yêu của chính mình.

‘ Oh baby You’re so blind ~ ’ (That XX - G-Dragon)

Tiếng còi inh ỏi từ chiếc xe tải khiến chị ta thoát khỏi suy nghĩ, linh cảm bất an khiến chị ta mở mắt, dù là trong làn nước mắt nhạt nhòa nhưng đôi mắt chị ta trở nên linh hoạt lạ thường, trước khi kịp bật ra câu gì đó, chị ta đã chạy xuống đường xô mạnh người con trai đang đứng bất động trước chiếc xe, tiếp liền sau đó chị ta chỉ thấy cơ thể bị hất văng đi 1 đoạn chị ko biết là bao xa nữa ... chị thấy người mình ướt sũng, chị chạm thử nhưng sự vật sao mơ hồ quá, chị ko thể nhìn thấy nó là gì cả ... màu đỏ như thế, là máu sao ?

- Hạ !!! – anh hét tên chị thật to và ôm chị vào lòng, máu ko ngừng tuôn ra, rất nhanh sau đó đã nhuộm hết cả bộ đồ anh đang mặc trên người

Khánh Hạ chỉ thấy lơ mơ gương mặt người con trai đó, khoảng cách rất gần nhưng sao chị ta ko thể nhấc tay lên nới, ko thể chạm tới được ... chị ta cảm nhận được những giọt nước nóng ấm đang rơi vào mặt mình, chị muốn lau nhưng chị ko thể, chị muốn nói người ấy đừng khóc nữa nhưng chị ko cất thành lời ... kí ức như 1 đoạn phim tua chậm trong đầu chị, rất nhiều hình ảnh, có cả Ken, Pj, về những việc chị ta đã làm, sao bây giờ chị mới nhận ra nó thật xấu xa nhỉ ? Rồi những kí ức ấy như lật sang trang khác với đầy ắp hình ảnh của người mà chị yêu, hình anh cười, anh đổi, ...

- Xin ... xin ... lỗi, đừng ... khóc

Có vẻ như Khánh Hạ đã rất cố gắng để có thể nói ra được những từ ngữ rời rạc đó, càng nói máu từ miệng và mũi chị ta trào ra ngày càng nhiều hơn, vòng tay ôm lấy chị ta cũng trở nên run rẩy, anh ta cứ lắc đầu ko cho chị ta nói nữa, anh có cảm giác rằng người con gái trong tay mình ngày càng yếu đi ...

- Đừng nói ! Đừng nói nữa ! Anh gọi cấp cứu rồi, em ráng lên, sẽ ổn thôi ... – vòng tay siết chặt.

Khánh Hạ mỉm cười yếu ớt, một cái lắc đầu chị ta cũng ko thể thực hiện được, mọi thứ bắt đầu tối tăm, cơ thể nhẹ bẫng, kể từ sau va chạm chị ta đã thấy rất đau nhưng giờ dường như ko còn cảm giác gì nữa rồi

- Yêu ... anh tha ... thứ ...

Chị ta nói rất nhỏ, người con trai ấy phải kề sát tay vào mới có thể nghe được, những từ ngữ rời rạc đó khiến nước mắt anh dâng lên ngày một nhiều hơn.

- Anh biết ! Anh sẽ ko quay lưng đi như vậy nữa, đừng ngủ, xin em !

Khánh Hạ dần khép đôi mắt lại, dấu cho lần này có vì anh mà trở nên như thế cũng ko hối hận ... anh đã tha thứ rồi, chị ta vậy là đã mãn nguyện ... Điều duy nhất cảm thấy hối tiếc là khả năng bên anh, chăm sóc anh sẽ ko còn nữa ... Cảm giác đau đớn từ tim lan dần hết cơ thể lẫn át cả cơn đau thể xác đang dày vò thân thể chị, chị hối hận !

Rất nhanh sau đó xe cấp cứu cũng đã có mặt tại hiện trường, khung cảnh vô cùng hỗn độn.

.

Hắn nhìn chăm chăm vào nó sau khi buồng điện thoại xuống, nó chỉ đưa mắt nhìn hắn với vẻ khó hiểu.

- Anh ta gọi cho tôi ! – hắn kéo ghế nhẹ nhàng ngồi xuống.

- Người yêu Khánh Hạ ? – nó nhướn mày – Có chuyện gì ? – nó hỏi tiếp như thể vẽ trên câu nói chỉ là câu khẳng định ngầm.

- Chị ta vì cứu người yêu khỏi chiếc xe tải nên đã bị tai nạn, anh ta ko chú ý đến đèn giao thông vì thế đã băng qua đường, đi được 1 đoạn đèn chuyển xanh, có 1 chiếc xe tải lao đến đường như là tài xế đang nghe điện thoại nên ko chú ý, anh ta khi nhận thức được điều đó thì cơ thể cứng đờ, Khánh Hạ đã lao vào xô anh ta ra, bản thân vì thế trở thành người bị nạn – giọng hắn đều đều như thể đang nói về 1 vấn đề thông thường nào đó, hắn cho rằng đó chính là quả báo, là thứ tất yếu mà chị ta phải nhận.

- Kết quả ? Sao lại gọi cho anh ? – nó nhíu mày, xem ra sự việc này đối với nó cũng ko gây chấn động lắm, những kẻ đã làm tổn thương đến những người mà nó yêu thương thì đáng bị như thế.

- Lúc bàn công việc tôi có đưa danh thiếp, trên đó có số của tôi, anh ta ko liên lạc với tôi thì biết liên lạc với ai ? Đang phẫu thuật nhưng tôi nghĩ kết quả sẽ ko khả quan !- hắn vuốt cằm.

Nó gật đầu đồng thuận, người ta đã gọi cho hắn thì hắn cũng có ý muốn nhờ vả, dù là bọn nó tuyệt tình thật nhưng ko đến nỗi sẽ quay lưng lại với kẻ sắp chết đâu, dù cho hắn có thể đi nữa nhưng nó thì ko.

- Nên báo cho Ken biết !

Nó đứng dậy tiến về phòng Ken và gõ cửa, hắn có chút uể oải nhưng cũng đi theo nó, hắn tự hỏi rằng tại sao sau bao nhiêu chuyện đã xảy ra, nó còn phải quan tâm đến Khánh Hạ làm gì ?

Sau vài tiếng gõ cửa thì Ken đã mở cửa phòng, quả thật là nó cảm thấy ko thoải mái khi vào phòng Ken, ko phải vì đó là phòng con trai, nó ko ngại vì những chuyện đó, lí do là ko khí trong đây quá u ám, nó và hắn ko giấu được vẻ sững sốt khi nhìn căn phòng, chỉ khoảng 1 tiếng trôi qua mà căn phòng trở nên bừa bộn hơn, chẳng khác gì một bãi tha ma, đó là sự thật, ko hề nói quá chút nào: những ly tách trong phòng hầu như đều bị đập vỡ vụn, những trang giấy vô tội vạ cũng bị Ken xé nhỏ ra thành từng mảnh, khi bọn nó vào phòng vẫn còn vài mảnh giấy bay phất phơ trong ko gian, tấm drap giường bị Ken dùng dao rọc nát bươm, chiếc lông vũ từ những chiếc gối vẫn bay lung tung trong phòng, chiếc đèn ngủ, giá sách ... hầu như những đồ vật bé nhỏ đều bị Ken gạt xuống đất nằm ngổn ngang, thứ trọn vẹn nhất còn sót lại là kệ rượu và những khung hình của Pj ... Trước mắt 2 người họ tưởng tượng ra viễn cảnh lúc họ rời phòng để Ken lại

1 mình, trong khi họ ngồi bên ngoài nói chuyện với nhau hẳn là Ken bên trong đã lồng lộn như thể 1 con thú bị thương, ko ngừng cấu xé mọi thứ trong tầm mắt ... Đối mặt với 2 người họ, Ken lại lấy lại vẻ bình thường, có phải như thế quá đáng sợ ? Chỉ lo rằng 1 ngày nào đó Ken sẽ vì thế mà trầm cảm, vì thế mà mắc chứng bệnh tâm thần phân liệt ...

- Khánh Hạ bị tai nạn xe, tình hình rất nguy cấp – nó thuật lại ngắn gọn câu chuyện cho Ken nghe – Anh tính thế nào ?

- Loại người đó có chết cả trăm lần cũng ko rửa được tội- Ken cười lạnh – Tôi còn muốn bắt trói cô ta lại hành hạ dần dần, đến khi sắp chết sẽ cho bác sĩ cứu chữa, hồi phục xong lại tiếp tục hành hạ ... Nếu ko phải có quan hệ với Pj thì tôi đã làm điều đó lâu rồi !- ánh mắt Ken lúc đó thật đáng sợ, cũng ko phải cho lắm, thật ra thì cô giúp việc tiếp tay cho Khánh Hạ đã bị Ken điều tra ra và đang bị hành hạ theo cách như thế.

Ken xoay người lấy cuốn nhật kí của Khánh Hạ đựng trong ngăn kéo cửa bàn rồi tiến về phía cửa, hành động của Ken khiến bọn nó ko thể nào theo kịp.

- Đi thôi ? – Ken nhướn mày.

Dù hẳn và nó chưa hiểu Ken muốn gì nhưng tốt nhất vẫn là nên làm theo vì ko đảm bảo được Ken sẽ phản ứng thế nào nếu họ làm trái ý tên đó. Ken tàn nhẫn hơn trước rất nhiều, với Ken như thế, bọn hắn cảm thấy xa lạ, ko thể phủ nhận rằng những lời Ken nói ra khiến hẳn và nó lạnh người, họ nghĩ Khánh Hạ nên biết ơn Pj vì nhờ nhỏ mà chị ta ko bị hành hạ theo kiểu dã man như Ken đã đề cập !

Họ ngồi cùng một chiếc xe, hẳn là người cầm lái và hiện tại là cả 3 đang trên đường đến bệnh viện mà Khánh Hạ đang phẫu thuật.

- Quyền nhật kí đó mày mang theo làm gì ?- hẳn hỏi, mắt nhìn qua kính chiếu hậu để quan sát thái độ của Ken.

- Trả ! – Ken ngả người ra sau ghế.

Hắn và nó ko hẹn mà cùng nhìn nhau, họ chẳng biết phải nói sao cho phải nữa ...

- Chị ta chưa rõ sống chết, chẳng lẽ anh muốn người yêu chị ta chịu thêm cú sốc này nữa ? – nó ko tán thành ý định của Ken- Huống hồ người anh muốn chịu sự trừng phạt là Khánh Hạ, người yêu chị ta ko có tội !

Ken thoáng cau mày rồi dẫn ra rất nhanh sau đó, tên đó trả lời với vẻ rất bình thản, mắt hướng ra phía cửa sổ.

- Lúc cô ta làm những chuyện đó là hướng vào tôi, nhưng cô ta đâu nghĩ đến người tôi yêu có tổn thương hay ko ? Tôi sai khi nhận ra tình cảm mình quá trễ, tôi sai khi niềm tin ko vững vàng nhưng nếu ko có sự chen ngang của cô ta thì sự việc có đến đây ko ?

Đối với lập luận của Ken, nó ko nói gì thêm nữa, nó cũng ko muốn chọc Ken nổi giận, chuyện ai người nấy giải quyết vậy, chỉ là nó thấy thương xót cho người yêu Khánh Hạ, với tình trạng bây giờ nếu anh ta biết được những sự thật khác còn phũ phàng hơn nữa thì liệu anh ta có chịu nổi hay ko ? Với nó, anh ta là người tốt ! Anh ta ko có lỗi trong chuyện này sao phải chịu nhiều thứ như thế, nhưng nếu có lỗi thì đó chính là yêu người ko nên yêu !

Lúc 3 người họ đến bệnh viện, cửa phòng cấp cứu vẫn sáng đèn, dù là ko muốn nhưng bất đắc dĩ Ken vẫn phải ngồi đợi, thấy người yêu Khánh Hạ trông khổ sở như thế càng khiến Ken phát sinh cảm giác tự coi thường mình, bởi lẽ điều đó khiến Ken liên tưởng đến lần nhập viện nguy cấp kia, lúc đó Ken trong phòng cấp cứu, có phải Pj cũng lạc lõng và hoang mang như thế ko ?

- Có kết quả gọi cho tôi !

Ken cho tay vào túi quần rồi rời khỏi đó, hẳn và nó chỉ biết nhìn theo mà thở dài, nhìn xem, dù Ken chẳng để lộ ra trước mặt mọi người nét tổn thương nhưng ai cũng biết Ken đang dần chết mòn vì nỗi đau của mình, họ hành hạ Ken mỗi ngày.

Vì bệnh viện cấm hút thuốc lá nên Ken tìm 1 góc khuất để hút, gió đêm thổi ùa từng cơn làm mớ tóc gọn gàng của Ken trở nên hỗn độn, mùi thuốc lá xông thẳng vào mũi thông lên đến tận não, Ken rít 1 hơi thật dài rồi thả thuốc xuống chân, tàn hồng rất nhanh sau đó đã bị dập tắt. Ken day nhẹ 2 bên thái dương của mình, từ ngày đó đến nay, Ken ko có buổi tối nào là yên giấc, cứ mỗi khi nhắm mắt lại thì hình ảnh Pj lại xuất hiện, từng nụ cười, từng cử chỉ, dáng vẻ ... tất cả chỉ như mới ngày hôm qua, Ken còn phát sinh ảo giác, thấy Pj trước mắt nhưng khi chạm vào hình ảnh đó lại tan biến,... cảm giác tội lỗi, hối hận cũng theo đó tràn vào như những con nước lũ ... muốn có giấc ngủ ngon trừ khi Ken dùng thuốc an thần hoặc rượu, còn quá sớm để 1 cơ thể đang trưởng thành lạm dụng những thứ đó. Nhiều người cho rằng mất đi người mình yêu thương ko đáng để bản thân bị hành hạ như vậy, nhất là với thằng nhóc chừng 18, 19 tuổi như Ken, chặng đường phía sau vẫn còn rất dài, hướng hồ đó cũng chỉ là người con gái thoáng qua trong cuộc đời ... Điều đó ko sai nhưng với 1 kẻ va chạm thực tế khốc liệt sớm như Ken thì những suy nghĩ cơ hội đã dần hoàn thiện rồi, đó ko phải là những hành động nông nổi, cũng ko phải là việc làm theo hứng thú, những con người sống trong bóng tối như họ luôn lớn hơn hẳn so với độ tuổi mà mình có ... Với 1 người con gái ko cùng thế giới như Pj, Ken hiểu bản thân đã đắm sâu vào trong người con gái đó 1 nỗi đau mãi ko thể nào xóa nhòa. Vì Ken nhu nhược nên mới đẩy Pj đến bước đường như thế ! Ngay chính Ken còn ko tha thứ ỉnh

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ của Ken, đối với dãy số trên màn hình Ken ko bắt máy, tên đó nhẹ nhàng ấn phím từ chối cuộc gọi rồi thông thả quay về.

Nhìn hần cau mày, Ken nghĩ hần đang khó chịu vì tên đó đã từ chối cuộc gọi của hần, hần rất ghét bị từ chối cuộc gọi như thế, với 1 kẻ là bạn thân Ken ko thể ko biết, Ken chỉ mỉm cười.

- Kết quả ?

- Chị ta bị liệt nửa thân dưới, có 1 số bộ phận bị gãy, bác sĩ nói phải mất rất lâu mới có thể lần lặn trở lại và ... nếu phẫu thuật thành công phải sống cuộc sống thực vật đến hết đời, cuộc phẫu thuật chưa xong nhưng kết quả tạm thời là như thế !

- Quá nhẹ nhàng ! – Ken hừ lạnh, tặc lưỡi rồi nói tiếp – Người đó đâu ?

- Anh ta tìm bác sĩ nói chuyện riêng rồi, hần là lo giấy tờ, chi phí – nó đáp.

- Tôi sẽ chờ bên ngoài, đưa anh ta rồi về ! – Ken trao cuốn nhật kí lại cho nó rồi quay đi, Ken ko hề cảm thấy bản thân có lỗi đối với Khánh Hạ, những thứ chị ta đang chịu đáng để chị ta nhận lấy, bởi lẽ những kẻ đâm sau lưng Ken chỉ có kết cục là như thế, hướng hồ Khánh Hạ lại làm điều đó đến 2 lần, vả lại cũng là do chị ta tự nhảy bổ ra đầu xe tải chuốc họa vào thân mình – Còn nữa, kết thúc tại đây, chúng ta ko còn dính líu tới họ nữa !

- Khoan ! – nó chạy lại đứng chắn trước Ken- Chẳng phải 2 bên đã kí hợp đồng sao ? Hơn nữa ... ko thể bỏ anh ta vào lúc này !- nó đồng cảm với hoàn cảnh của người con trai đó, nếu dồn anh ta vào đường cùng, chỉ lo anh ta sẽ ko thể trụ nổi.

- Đã bỏ 1 phần vào thì ba tôi cũng có chỗ đứng rồi, sớm muộn công ty đó cũng thuộc về gia đình tôi thôi ! Dưới sự lãnh đạo của người nhà tôi anh ta vẫn có thể có miếng ăn nếu chấp nhận làm nhân viên ở đó. Tôi cũng đã giúp đỡ anh ta 1 khoảng tiền đủ để vượt qua thời gian này rồi ! Như thế đã là quá nhân từ !

Ken nói rồi lách sang người nó đi thẳng ra ngoài.

Hần và nó cũng ko đành lòng đánh thêm cú nữa vào tinh thần anh ta nên họ đã gửi quyển nhật kí đó lại cho 1 người đứng quầy và dặn dò kĩ rằng: dù là bao lâu cũng được nhưng hãy đợi đến lúc người con trai đó khôi phục tinh thần thì mới hãy đưa cho anh ta quyển sổ này, trong quyển sổ còn kẹp mảnh giấy ghi lại vài lời nhắn của nó.

Cứ như thế mà cuộc sống của họ quay trở về nếp cũ, sau trận chiến chấn động thế giới ngầm kia thì họ dè chừng hơn đối với 2 tổ chức của Ken và hần, bởi lẽ theo tin tức rò rỉ họ nhận được thì kẻ thi hành nhiệm vụ là kẻ nổi dôi tổ chức sau này, vì được che dấu nên chẳng ai biết được đó là hần và Ken, chỉ có thể biết tuổi đời còn rất trẻ, ba của hần và Ken cũng ko vội để cả 2 lộ mặt sớm như thế, chỉ là tung quả mù thôi, dù đây là nhiệm vụ dành riêng cho hần nhưng công sức của Ken bỏ ra ko thể phủ nhận được, vậy là 1 công đôi chuyện, đó được xem như là bài kiểm tra dành cho Ken, sau này Ken ko phải thực hiện mission gì nữa.

Thời gian rảnh rỗi khá nhiều, họ bỏ thời gian cho việc học tập, 1 số trong nhóm đậu cao đẳng và đại học, 1 số ko đậu quyết thi lại cùng hần, 1 số từ bỏ dần thân ra xã hội kiếm sống, chung quy là mọi thứ đều khá yên ổn.

Thấy Ken suốt ngày cắm đầu vào sách vở như thế mọi người vừa mừng vừa lo, Ken bảo rằng tên đó sẽ theo ngành quản trị kinh doanh để sau này về điều hành được công ty gia đình, dù là thế nhưng họ cứ có cảm giác như thể Ken cố làm mình trở nên bận rộn để có thể ko suy nghĩ đến những thứ đã khiến Ken dần vất trong thời gian qua. Khoảng thời gian rảnh hần tìm Ken cùng ngồi trò chuyện, Ken âm trầm hơn, mọi thứ đều trở thành dĩ vãng nhưng ko ai dám đá động nữa, vết thương vẫn còn âm ỉ trong tim mỗi người, chỉ sợ 1 cái chạm nhẹ cũng làm nó rỉ máu trở lại. Đối với việc Ken ko trở thành kẻ lêu lổng như đã từng hần cũng thấm tạ ơn trời, hần là Ken đã thông suốt ra điều gì đó nên tên đó ko còn hành hạ bản thân như trước nữa, ko rượu, ko thuốc, ko quán bar vũ trường ... có vẻ như mọi hoạt động đều lành mạnh; nhưng cũng có vài vấn đề phát sinh, Ken mắc phải cơn bệnh dạ dày nặng vì thói quen ăn uống ko điều độ của mình, với khoảng thời gian trước đã uống quá nhiều rượu, Ken cũng khép lòng mình lại so với trước đây, dù là trên gương mặt luôn để lộ ra ý cười nhưng thật khó để chạm đến được, ẩn sâu trong mắt luôn là sự lạnh lẽo và nổi trống rỗng vô thần, Ken thường nhốt mình trong phòng, duy có 1 điều Ken ko thể bỏ được đó chính là đập phá đồ đạc mỗi khi bị áp lực nặng, cứ mỗi lần sau đó gian phòng của Ken trở nên tan hoang ...

‘ Em đã thành công trong việc đào tạo anh thành 1 con người mới:

- cô độc ...

- lẻ loi ...

- câm lặng ...

- cảnh giác ...

Như 1 con sói lạc giữa bầy đàn ...

Hoang dã ...

Và tàn nhẫn ‘

Ken gầy hơn rất nhiều, nhìn dáng tên đó trong chiếc sơ mi phong phanh trông thật đơn độc, trong 1 lần cùng hần nói chuyện, mọi thứ đều đang rất bình thường, đột nhiên Ken lại cất tiếng hỏi, điều đó khiến hần ko khỏi ngạc nhiên.

- Tao đã bị dày vò rất lâu rất lâu rồi ... tao cũng đã bị thứ tình cảm đó dần vất ... tại sao... còn ko về ?

Thấy bạn mình đau đớn như thế hần ko biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể vỗ vài cái vào vai Ken để khích lệ tinh thần. Khi hỏi điều đó đáy mắt Ken lại phẳng lặng như ko có gì xảy ra, khác hần so với trước đây, hần hiểu rằng nỗi đau của Ken ngày càng lớn, đến mức Ken đã quen dần với nỗi đau đó ...

- Chẳng phải bị trừng phạt như thế là chưa đủ sao ? Tao ko cần cô ấy tha thứ ... tao chỉ muốn thấy người con gái đó bằng xương bằng thịt ... – Ken ngửa đầu ra sau, dùng cánh tay che mắt mình lại, sau từng đó chuyện Ken ko mong bản thân được tha thứ, chỉ là khao khát muốn nhìn thấy ngày một lớn dần, ko phải Ken ko tìm kiếm, nhưng nhỏ đã ẩn mình quá kĩ, Ken cũng ko biết nhỏ đang ở nơi nào dưới bầu trời to lớn này nữa.

- Mày sẽ ổn thôi ... – hần thở hắt ra sau khi nói câu đó, có thể Pj sẽ quay về để cho Ken 1 cơ hội, nhưng tuyệt đối ko phải lúc này.

Thỉnh thoảng nó cùng Pj trò chuyện qua những cuộc gọi đường dài, khi đó có biết bao điều họ lại cùng nhau tâm sự, cứ mỗi sau khi nó đề cập đến chuyện của Ken thì phía đầu dây bên kia lại im lặng 1 lúc lâu, qua điều đó, nó nghĩ rằng tình yêu của Pj đối với Ken là thứ tình cảm khắc sâu đến tận tâm can, khoảng cách địa lí ko thể làm hình bóng Ken trong Pj bị xóa nhòa ...

Với những sự đau đớn của Ken, Pj chỉ âm thầm rơi lệ, đó là cách trả thù riêng của nhỏ, cuối cùng thì nỗi đau đó đã ăn sâu vào Ken rồi ... nhỏ cần thời gian, và Ken cũng thế, ko phải để quên nhau, mục đích là để xem bản thân có thể an ổn khi thiếu vắng người đó hay ko ?

Mọi người cho rằng đó là một phép thử ngu ngốc nhưng đôi khi cuộc sống lại cần những điều ngu ngốc như vậy !

Sự việc xảy ra đối với Khánh Hạ cũng ko làm Pj ghét Ken thêm được, khi Pj quyết định cho Ken biết sự thật kia và những điều chị ta đã làm thì Pj đã giao cho Ken quyền quyết định. Tính ra Khánh Hạ chưa được phép rời khỏi thế gian, bằng chứng là chị ta vẫn còn sống với mớ dây nhợ gắn khắp người; Pj hỏi nó thêm về tình hình của 2 người đó nó trả lời rằng nó cũng ko rõ, sau khi biết được kết quả cần thiết nó ko quan tâm đến sinh hoạt của họ nữa.

Nhưng vốn ko nghĩ đến chuyện vì mình mà Ken trở nên thay đổi như thế, tưởng tượng đến những nụ cười nhạt ko có hồn trên gương mặt kia, Pj thật muốn ôm người con trai đó vào lòng, những tấm hình chụp lên Ken, Pj vẫn còn giữ rất cẩn thận ...

Cuối cùng thì Pj cũng đã đậu kì thi, nhỏ thi chuyên ngành về thiết kế trang sức, niềm vui trọn vẹn hơn khi hay tin cả 3 người còn lại đều đậu, hẳn theo đuổi ước mơ làm bác sĩ, Ken theo ngành quản trị, nó theo ngành ngoại thương vì nó nghĩ rằng điều đó sẽ giúp được cho hắn.

Thời gian cũng vậy mà nhẹ nhàng trôi qua, nó và hắn hợp tác với nhau rất ăn ý trở thành 1 bộ đôi sát thủ mà ai cũng phải đề phòng, ban ngày họ cũng lên giảng đường như bao sinh viên nhưng tối đến họ lại là những con người khác, khoảng thời gian đầu nó và hắn có rất nhiều vệ tinh theo sau nhưng dần biết được người yêu của đối phương là kẻ ko nên chạm vào thì ko ai đủ kiên nhẫn để theo đuổi nữa, ko nên chạm vào là bởi vì họ nhận ra điều cơ bản rằng cả ngàn lần họ cũng ko thể sánh được với những con người kia, dù 2 người họ có tỏ ra bình thường thì nét lạnh lùng sẵn có vốn ko thể bị che lấp được, mà chỉ cần họ nhú mày lại vì ko thoải mái thì ánh mắt cũng trở nên đáng sợ hơn bình thường rất nhiều.

Với 1 kẻ độc thân và bí ẩn như Ken thì thu hút được đám con gái như thời cấp 3 cũng ko có gì đáng ngạc nhiên, chỉ là Ken ko quan tâm, trong lòng Ken chỉ có 1 người, đối với mọi việc Ken cũng có ánh nhìn thoải mái hơn, Ken dần bỏ được thói quen đập phá lung tung của mình, chỉ bỏ được thói xấu đó, thỉnh thoảng Ken vẫn hút thuốc, uống rượu nhưng tuyệt nhiên sẽ ko đến bar, nếu đến thì đó sẽ là bar của Pj, cứ mỗi lần như vậy Ken sẽ vào phòng của nhóm rồi ngủ qua đêm tại đó, tại vì nơi đó có lưu trữ hình ảnh của Pj ... Dù là Pj chẳng hiện diện nhưng nhỏ đã trở thành 1 phần trong cuộc sống của Ken, ảnh của Pj luôn luôn có trong điện thoại, ví, ... của tên đó, trong phòng thì càng ko thể thiếu. Đối với những hình ảnh của người con gái đó, đối với những nỗi nhớ bất chợt tràn về, Ken đã có thể bình thản đối mặt với những điều đó, ko phải vì mọi thứ đã nhạt, ko phải vì hình ảnh đó đã dần phai, lý do đơn giản duy nhất là vì Ken đã xác định rằng bản thân sẽ đợi, dù là cây có thay lá qua bao nhiêu mùa đi nữa !

Khi bản thân bạn đã tìm ra hướng giải quyết thì mọi chuyện đối với bạn trở nên đơn giản hơn bất kì lúc nào.

End

112. Chương 30.6 - End

Thời gian trôi qua thật nhanh, thắm thoát đã 5 năm trôi qua, 5 năm đủ để sống yên bình lặng, đủ để khiến những nỗi đau trở nên quen thuộc và cũng đủ để con người ta hoàn thiện bản thân mình.

Họ trở thành những con người thành đạt với những khởi nghiệp vô cùng suông sẻ, song song với cuộc sống phức tạp kia họ cũng có một vị trí khác trong xã hội, ở vị trí này, họ là những công dân tốt. Tất cả đều đã trưởng thành, ai cũng có hướng đi riêng, đám thanh niên ngày nào sống chết cùng nhau đều đã đổi khác, họ vẫn xem nhau là 1 gia đình nhưng tuổi trẻ bỗng bột qua đi, gia đình đó ko phải là nhóm đầu gấu như mọi người đã biết, dù là mỗi người có hoàn cảnh sống khác nhau nhưng họ luôn giúp đỡ nhau mỗi lúc khó khăn, tình bạn của họ vẫn luôn là 1 khối vững chắc mà bất kì người nào biết đều ko khỏi ganh tị. Đó mới chính là tình bạn !

- Jun, đến trường đón em ! – nó thúc giục qua điện thoại.

-

- Nói sau đi, tới đây nhanh lên ! – nó nói như thể ra lệnh rồi kết thúc cuộc gọi, trời đã vào đông, ko khí giáng sinh tràn về khắp nơi, thời tiết cũng trở nên se lạnh, đã 9h00 hơn vậy mà Sài Gòn vẫn chưa xuất hiện tia nắng nào, đông năm nay lạnh hơn mọi năm rất nhiều, dù sao cũng ko có gì đáng lo, nó vốn thích những thứ lạnh lẽo như vậy.

Nó ngồi chờ ở 1 bồn cây gần đó, nhìn cảnh quang trước mắt nó nghĩ rằng nếu nhìn ở 1 góc độ cao hơn hẳn sẽ rất đẹp vì màu sắc khác nhau từ những chiếc áo khoác đã tạo nên bức tranh tự nhiên rất đẹp và vui mắt.

Hắn dừng xe cách nó 1 khoảng khá xa, người yêu hắn mãi mê ngắm nhìn cảnh phố phường đến quên đi sự tồn tại của xung quanh, trời lạnh nên 2 gò má trắng mịn của nó ửng lên vệt hồng, ánh mắt nó mơ hồ như thể chứng minh rằng chủ nhân chúng đã thả trôi dòng suy nghĩ đi đâu đó, đến cả khéo môi cũng vô thức cong lên tạo thành nét cười, 2 bàn tay đặt trên đùi nắm chặt vào nhau hẳn là đang rất lạnh, mái tóc dài bay nhẹ trong gió tạo nên 1 hình ảnh đẹp, nhìn dáng vẻ đó hẳn chỉ muốn ôm nó 1 cái thật chặt và nhét 2 tay nó vào túi áo khoác của mình, sự lơ là và mỏng manh hiếm có kia khiến tim hắn rung nhẹ, ước muốn được chở che và bảo vệ người con gái đó đến trọn đời lại dâng lên mãnh liệt. Hắn kín đáo dùng điện thoại ghi lại khoảnh khắc ấy, nhìn tấm hình vừa mới chụp, tia ấm áp dần lan tỏa khắp đôi mắt màu xám kia, khóe miệng cũng bắt giắc mỉm cười, nếu người quen biết nào đó vô tình nhìn thấy sẽ ko thể tin vào mắt mình đó là Jun.

Hắn cho xe chạy về phía nó.

- Chẳng phải còn học sao ? – hắn hỏi khi giúp nó cài dây an toàn.

- Ừm, chỉ là học để có thêm kiến thức nghề nghiệp, ko quan trọng lắm ! – nó ngả người ra sau.

- Liên quan đến nghề kiếm cơm mà bảo ko quan trọng ? – hắn nhướn 1 bên mày.

- Dù có bị đuổi việc thì anh cũng ko nỡ đuổi em mà, làm việc cho tổ chức chẳng sợ chết đói đâu ! – với những kẻ học về đối ngoại như nó miệng lưỡi ko thể coi thường được.

Câu trả lời của nó khiến hắn phì cười, nó càng ngày càng miệng lưỡi, đúng thật ko chịu mở miệng thì thôi, đã cất lời thì chẳng để cho người khác có đường xoay sở. Hắn vươn tay xoa đầu nó, hành động đơn giản như vậy lại khiến tâm tư nó trở nên tốt hơn, mối quan hệ của cả 2 đã vượt bậc hơn năm xưa rất nhiều, hẳn là từ chuyện của Ken và Pj, ít nhiều họ cũng rút ra được những bài học kinh nghiệm ỉnh.

Chuông điện thoại nó reo, thái độ nó ban đầu lúc mới nghe điện thoại có chút ngạc nhiên rồi sau đó trở nên rất vui vẻ.

- Ra sân bay ! – nó nhìn hắn.

- Ngay bây giờ ?

Nó gật đầu khẳng định, 1 hình ảnh thoáng qua trong đầu hắn, 2 đứa nhóc kia xem ra về trong thời gian này nhưng nhất định sẽ ko quai gở đến mức ko báo trước như vậy, chủ của những loạt hoạt động khiến người ta thót tim như vậy chỉ có thể là ... Nghĩ đến đó, khóe môi hắn lại cong lên, trong mắt ánh lên tia thích thú.

- Vui lắm ? – nó nheo mắt, trước giờ ngoại trừ những chuyện có liên quan tới nó ra hẳn dường như ko có biểu cảm này đối với ai khác.

Hắn liếc mắt sang nhìn nó, hắn còn đang tự hỏi vì điều gì khiến tâm tư nó thay đổi nhanh như thế, mới vừa nãy ngữ điệu còn đang rất thoải mái vậy mà bây giờ lại lạnh tanh thế kia, hắn suy ngẫm lại rồi cười thầm, hẳn hiểu ra chút gì đó.

- Chẳng phải rất đáng ăn mừng sao ? – nếu tinh ý sẽ nhận ra đây ko đơn thuần là câu hỏi mà còn mang ý trêu chọc.

Nó ko để ý đến hắn nữa mà nhìn ra phía bên ngoài, môi thỉnh thoảng mím lại vì bực tức. Đến nơi nó cũng xuống xe rồi đi trước bỏ hắn lại phía sau, hắn cũng ko gọi lại chỉ nhìn bóng dáng nó từ phía sau mà tỏ ý thích thú, rất lâu rồi mới thấy mèo nhỏ xù lông như thế ! Nhưng hắn đối với chuyện Pj trở về cũng vui ko ít, vậy là thời gian chờ đợi đã được rút ngắn, chỉ cần đợi 1 số người nữa thôi thì xem như hắn đã có thể bắt tay vào thực hiện kế hoạch.

Nhìn hình ảnh đứng trước tầm mắt mình, cơn bức tức của nó như tan biến, gập lại bản thân mình sau ngăn ấy năm xa cách ai lại ko vui ?

Nó chạy lại ôm chầm lấy Pj, với cách thể hiện tình cảm của nó như thể Pj có chút ngạc nhiên, kể cả khi Pj đi nó vẫn rất bình tĩnh căn dặn Pj đủ điều, lúc ấy chỉ thấy 1 chút niềm nuối tiếc trong mắt nó Pj đã tự hỏi bản thân ko biết đối với chuyện đó nó có buồn hay ko ? Thấy hấn đang đứng phía sau nó đạo mạo cho 2 tay vào túi quần nghiêng đầu mỉm cười với mình Pj dường như cũng hiểu ra được người khiến nó thay đổi như thế chỉ có thể là hấn thôi, thứ nhỏ muốn ở bên mình là như vậy, rốt cuộc hấn cũng đã làm được.

Sau 1 lúc nó cũng buông Pj ra, tay vịn lên 2 vai nhỏ, mắt thì đảo từ trên xuống dưới, Pj quả nhiên là càng ngày càng xinh đẹp, Pj trước mắt nó ko giống với ngày xưa, ko còn nét ngỗ ngáo nữa mà thay vào đó là rất quý tộc, ra dáng một nhà thiết kế trang sức đầy tài năng. Nhỏ để mái xéo, phần tóc mái bên phải rũ xuống, phần còn lại của phía bên trái nhỏ cột dờn chung với búi tóc nhỏ phía sau gáy, chỉ là búi tóc nhỏ hấn là phần tóc dài ngày xưa đã bị nhỏ cắt ngắn rồi, mái tóc đó dưới ánh đèn ánh lên màu tím tím trông bắt mắt vô cùng, nhỏ mặc chiếc áo cổ thuyền, tay áo dài phủ qua nửa bàn tay màu trắng muốt rất phù hợp để thu hút sự chú ý của mọi người vào sợi dây chuyền trên cổ, đó là dạng dây dài đến giữa ngực, mặt trang sức là con chuồn chuồn nhỏ với thiết kế rất tinh xảo, thân chuồn chuồn nạm viên sapphire xanh, 4 cánh được đính loại đá màu xanh lục ngả ngả sang xanh dương, nhỏ mặc chiếc quần bó đen dài lưng cao, cộng thêm chiếc thắt lưng bản to để tạo điểm nhấn trông nổi bật vô cùng, giữa chiếc thắt lưng là bông hoa nhiều cánh, mỗi cánh nhỏ là 1 viên đá màu khác nhau, bởi vì toàn là đá sáng màu nên thu hút được rất nhiều chú ý, chân nhỏ mang đôi giày cao gót màu đỏ tươi.

- Có nên thông báo ...

- Ko đâu, chúng ta về nhà sẽ bàn chuyện này sau ! – Pj đưa tay lên môi ra chiều bí mật.

Hấn giúp Pj khuôn vác hành lí, nó cứ như quên luôn sự tồn tại của hấn, nửa cái liếc mắt cũng ko để ý đến mà cứ trò chuyện suốt với Pj. Bộ 3 người họ sánh bước cùng nhau thu hút 1 lượng lớn sự chú ý ở sân bay, rất có khí chất. Trên đường về cũng ko ngồi trên ghế trước cùng hấn khăng khăng xuống ghế sau ngồi cùng Pj, Pj bỗng dưng trở thành kì đà đương nhiên cũng ko khỏi ngưỡng ngùng, dùng hết mọi lời lẽ nó cũng ko đoái hoài đến, cho đến khi Pj vô tình thấy cái quắc mắt của nó dành cho hấn khi ánh mắt 2 người đó giao nhau thông qua chiếc kính ở đầu xe thì nhỏ mới lơ mơ hiểu ra vấn đề.

Thông qua trực tiếp những lời nó nói thì tương lai Ken sẽ trở thành 1 doanh nhân thành đạt theo đúng nghĩa, bằng chính sức lực của mình chứ ko phải do nâng đỡ hay quen biết. Ken từ 1 tay chơi dần trở thành hình mẫu người đàn ông mà con gái vốn ưa thích, tên đó ko còn nóng nảy nữa, đặt sự nghiệp lên hàng đầu, suốt ngày chỉ quanh quẩn với hồ sơ và công việc, ko đàn bà, ko rượu chè, dưới ánh nhìn của mọi người, Ken luôn điềm đạm, dù là ít tiếp xúc với nữ giới nhưng tên đó vẫn rất ga- lăng, luôn sẵn lòng giúp đỡ nếu ai đó mở lời, chính vì những điều như thế mới tạo nên bí ẩn, trừ những người quen biết thì ko ai biết rằng trong lòng Ken luôn ấp ủ một hình bóng, làm việc bán mạng bán thời gian như thế cũng chỉ là để thời gian mau chóng qua đi, nếu ko tự tạo cho bản thân công việc thì khi rảnh rỗi sẽ lại nhớ đến những chuyện đã qua, Ken trốn tránh những điều đó ko phải vì bản thân ko dám đối mặt với lỗi lầm của mình, lí do là vì Ken sợ rằng bản thân vì mặc cảm tội lỗi, vì quá tự ti mà sẽ dần đánh mất cơ hội của chính mình ... Dù là Ken sẽ leo lên từ vị trí thấp nhất nhưng những vấn đề về hợp đồng Ken vẫn được tín nhiệm, nghĩa là với những hợp đồng lớn, Ken luôn là người thay mặt ba mình đi gặp đối tác.

- Có một tập đoàn trang sức đá quý muốn hợp tác với công ty chúng ta, anh nghĩ thế nào ?- vị quản lí hỏi ý kiến Ken- À, người đứng đầu công ty đó sẽ trực tiếp bàn chuyện với anh !

- Được rồi, hồ sơ cứ để lên bàn !- Ken ko nhìn, vẫn cúi đầu vào dữ liệu mình đang giải quyết đáp.

Người đó làm theo những gì Ken nói rồi ra ngoài, Ken giải quyết xong những con số trên tài liệu thì cầm xấp hồ sơ ra xem. Với hợp đồng béo bở trước mắt Ken cũng có chút hứng thú, tập đoàn này nghe mọi người trong giới truyền tụng ko ngót lời, họ bảo rằng từ sau khi người thừa kế mới lên thì công ty đó phát triển rất mạnh, ko chỉ mẫu mã đẹp mà lại mang ý nghĩa và chất lượng rất tốt, cái chính là mọi việc đều thông qua người thư kí, chưa ai thấy được người thừa kế đó mang bộ dáng ra sao, Ken cũng có chút tò mò ! Nhưng đối với tập đoàn này có chút quen thuộc nhưng lại ko nhớ đã từng thấy qua ở đâu rồi, Ken tự trách mình, nếu như lúc trước tên đó quan tâm đến lĩnh vực này sớm hơn thì bây giờ ko phải khổ sở như thế này !

- Ba à, con thấy công ty này có chút quen thuộc, con nhớ mình đã gặp qua ở đâu đó, có phải ba đã từng hợp tác với họ ko ? – Ken áp điện thoại vào tai, tay ko ngừng xem xét lại tài liệu.

- Ko, chưa từng, công ty này ba biết nhưng chưa có dịp hợp tác cùng ! – ông trả lời qua điện thoại, trên môi ông vờn nụ cười nhàn nhạt.

Ken xem 1 lúc cũng ko thể tìm ra được điểm đáng ngờ nào trong đó nhưng rõ ràng Ken cảm thấy có điều gì đó bất thường ở đây nhưng ko thể tìm ra đành chịu thôi, sắp hết hạn rồi, phải đưa ra câu trả lời cho bên đối tác, thôi bỏ qua 1 bên, điều Ken lo ko hẳn là quan trọng, chỉ là cố lục lại vài kí ức thôi, theo nhận định của Ken thì hợp tác với công ty đó sẽ mang về ko ít lợi nhuận.

- Nói với họ là tôi chấp nhận ! Tôi chỉ rảnh lúc 5h chiều nay, nếu ko có vấn đề gì thì hẹn họ giờ đó, nếu họ bận thì lùi ngày !

Ken nhắn với người thư kí phía ngoài rồi lại tiếp tục công việc của mình. Chưa đầy 10p sau đã nhận được lời thông báo của người thư kí, Ken đẩy ghế đứng dậy chuẩn bị cho buổi gặp mặt chiều nay.

~Ken hết nhìn đồng hồ rồi lại nhìn về phía cửa, đã quá giờ hẹn nửa tiếng mà người vẫn chưa xuất hiện, cảm giác ko được tôn trọng khiến Ken khó chịu, tên đó đang cân nhắc lại có nên nhận lời hợp tác với 1 công ty có kỉ cương vô kỉ luật như thế ko, làm kinh doanh ai cũng hiểu rằng thời gian là điều vô cùng đáng quý, 1 phút cũng đủ khiến họ lấy được trăm triệu. Để giữ bình tĩnh cho bản thân, Ken uống 1 ngụm cà phê nhằm trấn tĩnh, dầu sao thì thái độ và biểu cảm cũng đóng vai trò rất quan trọng với những người thuộc ngành nghề này. Tên đó lật xấp hồ sơ xem đi xem lại, biểu tình vô cùng nhàm chán, ko biết đây đã là lần thứ bao nhiêu xem lại, nếu ai đó hỏi lại bất kì nội dung nào trong đó, ko chừng Ken có thể nói vắn tắt lại mà ko vấp từ ngữ nào. Nhận biết đối tác đang đứng trước mặt, Ken vẫn ko ngẩng đầu lên, váy trắng buông dài xuống chân hẳn là con gái, mùi nước hoa nhẹ nhàng xông vào cánh mũi khiến người đối diện ko cảm thấy khó chịu, tuy nhiên trong hoàn cảnh này lại ko thể khiến Ken bớt bức tức, đầu cứ cúi xuống xấp hồ sơ nhưng thật chất là trong lòng lửa giận nổi lên nghi ngút, chưa có kẻ nào dám xem thường mối hợp tác với công ty của gia đình Ken đến mức đến trễ gần cả giờ đồng hồ như vậy, Ken mím môi bất mãn, cả góc giấy phía trên xem chừng đã bị Ken bầu chặt lại.

- Cô có biết mình đã đi trễ ...

Thái độ bất toại đang rất hùng hổ bỗng dưng xui xuống khi thấy thân ảnh trước mắt, Ken bất giác nhíu mày, người con gái đó vẫn nhìn Ken với vẻ rất bình thản, tên đó dựa người ra sau, tay day day 2 bên thái dương miệng lẩm nhẩm gì đó ko thể nghe được, đến khi mở mắt ra thấy ko có gì đổi khác thì Ken lại thở hắt ra.

- Ảo ảnh nữa sao ?

- Anh Ân ? Ko có ý mời tôi ngồi ?

Tiếng nói vừa phát ra lại khiến Ken ngây ngẩn ngược mắt nhìn lại, ko thể là ảo ảnh được, tiếng nói này ám ảnh Ken ngay cả trong từng giấc mơ, giấc ngủ. Ken đứng bất động, vòng qua phía bên kia bàn nắm chặt lấy 2 bên vai của người con gái đó xem xét thật kĩ từ trên xuống như nó đã làm ban sáng, nhưng ánh nhìn này có phần si mê và mãnh liệt hơn, Ken vội vã ôm người con gái đó vào lòng mình, tên đó có rất nhiều thứ muốn nói nhưng ko sao bật ra khỏi miệng được, chỉ có thể dùng hành động để nói hộ lên lòng mình, Pj mỉm cười kín đáo, nhẹ nhàng vỗ vào lưng Ken như dỗ dành đứa trẻ nhỏ, nhỏ cảm thấy phần cổ mình ướt ướt. Pj ko đẩy ra vội, đợi cho đến khi chắc chắn rằng Ken đã bớt xúc động nhỏ mới tế nhị mang Ken ra khỏi người mình.

- Rất vui được hợp tác cùng anh, dường như lúc này anh có điều gì bất mãn ? – nhỏ vờ hỏi, đồng thời trở về chỗ ngồi của mình.

- À, ko ! – Ken nhất thời ko biết phải phản ứng thế nào, đã rất nhiều lần tưởng tượng đến viễn cảnh gặp lại nhưng ko ngờ nó lại diễn ra trong tình huống này, nhưng với cách cư xử của nhỏ thì khiến Ken ít nhiều thấy xa lạ và hụt hẫng, nhỏ cư xử như chưa từng quen biết vậy. Vả lại mới vừa gặp lại đã có hành động đáng xấu hổ như vậy- Thật xin lỗi, tôi ... kích động quá !

Bao nhiêu nỗi thương nhớ như vỡ òa, khát khao được nhìn thấy đã được thỏa ! Trước mắt Ken là người mà tên đó đã mong nhớ suốt gần 5 năm trời bằng xương bằng thịt ! Hồn đá treo ở tim như được tháo bỏ từ

khi cảm nhận được bóng hình người mà mình yêu ! Chờ đợi hóa ra ko đáng sợ chút nào, Ken đã chờ được ... hạnh phúc cũng đã mỉm cười ! Trong lòng Ken đang là thứ cảm xúc hỗn tạp, vui sướng đến mức ko biết bộc lộ thế nào cho phải !

Nhìn người con gái trước mắt Ken vẫn ko tin những thứ đang diễn ra là thật, biết bao nhiêu tháng năm lục tung khắp nơi tìm nhỏ vậy mà ko có chút dấu vết nào, đến lúc Ken nghĩ rằng nên dừng việc tìm kiếm lại thì nhỏ lại đứng đưng xuất hiện trước mắt, vốn ko nghĩ sẽ có ngày nhỏ chủ động quay lại đây và đối mặt như thế. Theo thời gian, Pj đã đẹp hơn rất nhiều ... Ko ai biết Ken vui thế nào khi thấy nhỏ đang ở trước mắt mình như thế, cả trống lồng ngực tên đó cũng đập vang, nếu ko gian yên ắng thì những âm thanh đó sẽ trở nên rất rõ ràng.

- Xin chào, hình như chưa giới thiệu, tôi là Khánh Du- ngừng 1 lúc nhỏ nói tiếp- Trương Khánh Du, người kế thừa tập đoàn trang sức đá quý Diamond's World, có rất nhiều chi nhánh nhưng tôi đảm nhận trụ sở chính ở Venice, tôi nghĩ nếu chúng ta cùng hợp tác sẽ rất có lợi – nhỏ vươn 1 tay lên ko trung tỏ ý muốn bắt tay.

Với lời giới thiệu kia, Ken mỉm cười và giơ phần tay đối của mình ra nắm lấy tay người đối diện.

- Tôi là Ân Gia Hi, rất vui được hợp tác !

Ken có thể hiểu rằng Pj đã cho tên đó 1 cơ hội ko ? Xem như đây là lần đầu gặp gỡ, tự giới thiệu về nhau, bỏ qua hết mọi chuyện của quá khứ để bắt đầu 1 trang giấy mới. Ken đã hiểu ra mình cần người con gái đó như thế nào, khoảng thời gian xa nhau ko quá dài nhưng đủ để thức tỉnh những ý nghĩ và lí trí trong lòng người, đủ để bản thân hiểu được ý nghĩa của một người đối với mình là quan trọng bao nhiêu và nhất là hiểu được mình cần người đó như thế nào !

Rời xa bao nhiêu đó năm, Pj đã tìm được câu trả lời cho phép thử của mình, tuy nhiên nhỏ ko hối hận về khoảng thời gian đã bỏ ra. Ai nói thời gian sẽ khiến con người xa cách ? Nếu như nó giúp đối phương hiểu người và hiểu mình hơn thì chẳng phải là điều tốt sao ? Bao nhiêu đó đủ để nhỏ tháo gỡ những vướng mắc trong tim mình, đủ để con người vị tha như nhỏ thực hiện thêm 1 lần tha thứ, và nhất là nhờ thời gian mà Pj mới biết được có một người con trai vì yêu mình mà bất chấp tất cả, vì hối hận và tội lỗi do đã trách nhầm người yêu, để người ấy ra đi trong buồn thương mà đã biến mình thành 1 kẻ khác, ko ngừng dằn vò và hành hạ chính mình, và đặc biệt là chấp nhận chờ đợi vô điều kiện dù ko biết người con gái ấy có quay trở về hay ko. Đó mới là tình yêu ! Lúc này gặp mặt, Ken vì quá khích mà ôm chặt lấy Pj, hành động đó đối với nhỏ ko phiền phức chút nào, ngược lại còn thấy rất thích vòng tay đó, đến tận giờ đây, khi được ôm trọn vào lòng như thế, nhỏ mới cảm nhận được cảm giác an toàn !

' Đôi lúc cứ ngỡ rằng mình đã đủ vô tình để quên nhưng thật ra là rất nhớ ...

Đôi lúc nghĩ rằng mình hững hờ để ko quan tâm nữa nhưng thật ra là vẫn luôn dõi theo '

Yêu nhau rồi lại đau đớn vì nhau, chia xa rồi lại tái hợp ! Những thứ kì diệu như thế chỉ có thể xảy ra vì thứ tình yêu bất biến mà họ dành cho đối phương mãi mãi ko có gì có thể làm thay đổi được, dù rằng ko ít lần bản thân đã muốn chạy trốn, buông xuôi !

- Chúng ta có thể tạm gác chuyện công qua 1 bên ko ? Có phiền ko nếu tôi mời cô dạo phố tối nay ? – Ken mỉm cười hỏi sau khi hợp đồng 2 bên đã kí xong.

- Tốt thôi ! – Pj mỉm cười gật đầu- Vậy cảm phiền anh chở tôi về nhà thay quần áo !

Nhìn cặp nam nữ vừa khoát tay nhau rời nhà hàng khiến những người có mặt ở đó ko khỏi thán phục, quả nhiên là rất xứng đôi vừa lứa.

Cách đó ko xa hần cũng lái xe rời đi, xem ra họ ổn rồi. Hần nhìn nó mỉm cười ngồi bên cạnh cũng thấy niềm vui như nhân lên gấp bội.

Sau khi thay quần áo, Ken và Pj cùng đi dạo trong công viên, gió đêm thổi vào khiến Pj co người lại vì lạnh, Ken tinh mắt nhận ra, cởi chiếc áo khoác ngoài choàng lên người nhỏ, với hành động dịu dàng như thế của Ken, Pj chợt cảm thấy thẹn thùng, mùi hương nam tính xông thẳng vào mũi, mùi hương quen thuộc đến mức giữa vô vàn hương nước hoa bên cạnh, chỉ cần là mùi này, Pj nhất định sẽ nhận ra.

- Có phải công ty của em đã từng hợp tác với ba anh rồi ko ? - Ken nghi hoặc hỏi.

- Ừm, lúc đó mẹ là người điều hành, dạo này mẹ có tuổi nên em thay mẹ tiếp quản nó - Pj thành thật trả lời.

- Quá khứ đó ...

- Đừng nhắc lại ! - Pj khê khàng cắt ngang lời nói của Ken, cả bước chân cũng dừng lại - Nếu ai cũng muốn quên hà cớ khơi lại làm gì ?

Như đứa trẻ bị bắt tội, Ken có chút lúng túng, nhưng rất nhanh sau đó đã lấy lại được nét cương vị, khéo léo chuyển sang chủ đề khác.

- Tôi ... Anh có quyền theo đuổi em chứ, vợ tương lai ?- Ken nhìn sâu vào đôi mắt đó, Ken muốn nói nhiều thứ nhưng giây phút này nhận ra những điều đó ko còn cần thiết nữa.

- Còn tùy thái độ của anh nữa ! Nhưng ai là vợ anh chứ ? - Pj có chút đỏ mặt - Nhưng quá khứ tôi ko đẹp ! - Pj mỉm cười, vẫn là nụ cười đó, đứng trước gió, nụ cười đó khiến nhỏ trở nên mong manh đến lạ.

Nghe những lời đó Ken ko khỏi đau lòng, tên đó biết nỗi bất an của nhỏ bắt nguồn từ đâu.

- Anh ko quan tâm nữa ! Năm xưa là anh sai, xin em ... lần nữa tin anh ... - Ken áp bàn tay lạnh buốt của nhỏ lên má mình.

Pj vì những lời chân thành đó mà ko khỏi cảm động, giây phút đó Pj hiểu rằng khắc sâu trong tim mình chỉ có thể là người con trai trước mặt, ko thể là ai khác nữa rồi.

- Theo đuổi em sẽ rất khó khăn, anh nghĩ mình sẽ vượt qua ? - Pj nhướn mày.

- Đừng coi thường anh chứ, khó khăn bao nhiêu đó năm anh vẫn vượt qua để có được ngày hôm nay, vậy chút ít khó khăn còn lại sao ko thể vượt qua được chứ ? Vượt qua chút khó khăn còn sót lại để có được ngày diu em vào lễ đường !

- Vì đâu mà anh cho rằng là như vậy ? - Pj huých vào vai Ken 1 cái vì ngượng.

- Vì cái này ! - Ken chỉ vào ngực trái - Vì anh yêu em !

Với lời nói ngọt như đường kia Pj nhoeo miệng cười, niềm hạnh phúc dâng trong mắt nhỏ. Pj tự hỏi người trước mắt mình có đúng với người năm xưa là 1 hay ko, những lời sến súa như thế vậy mà cũng nói được, Pj lại có thêm thắc mắc rằng có phải ngày nào Ken cũng ăn kẹo bọc đường ko mà từng câu chữ phát ra lại ngọt như thế ! Những lời đó Pj đã muốn nghe từ rất lâu ... Giờ phút này chỉ có nước mắt vì hạnh phúc tuyệt đối ko phải vì đau đớn !

Nỗi đau của mọi người đều đã tan biến theo thời gian !

- Anh xem, Ken đúng là thay đổi rồi ! Cả Pj nữa, họ đã trưởng thành ! Có người vì người mình yêu mà thay đổi, đúng thật cảm động ! - nó tựa đầu lên vai hấn.

Hấn thật muốn nói rằng hấn cũng vì nó mà thay đổi đó thôi, nhưng ngẫm lại bản thân nó cũng đã thay đổi ko ít, nếu là ngày trước thì cả 2 sẽ ko rảnh rang đến mức theo dõi chuyện tình của người khác 1 cách lén lút như thế này ! Nó đã ngủ từ lúc nào, nếu nó rảnh mở mắt thêm ít phút nữa thì sẽ thấy được cái chạm nhẹ môi mà 2 người kia dành cho nhau !

- Sao càng ngày càng đáng yêu hm? Anh sẽ ko kìm chế được mắt - hấn phì cười vì ý nghĩ xấu xa của mình, từ bao giờ hấn trở nên như thế nhỉ - anh yêu em !

Hấn nhìn nó nói thật khê, cẩn thận đặt đầu nó lên đùi mình, hấn cũng ko có ý định sẽ lái xe đi khi mèo nhỏ của hấn đã ngủ ngoan như thế, Sài Gòn buổi đêm thật đẹp !

~2 tháng sau đó mọi thứ vẫn bình ổn diễn ra, cứ sau mỗi lần bàn công việc xong Ken lại hẹn Pj đi ăn uống ở đâu đó, từ ngày đó Ken cười nhiều hơn, đối với thay đổi tốt hơn của Ken, mọi người ai cũng vui lây. Hấn và nó đi đâu cũng dính chặt với nhau ko rời, nhiều người nhìn vào ngưỡng mộ ối tình khiến người khác cảm động của họ.

- Nan và Mon sắp về, về đây ăn tết, sau đó sẽ về lại!

Từ ngày Pj trở về, những buổi tụ tập lại được tổ chức vào những ngày cuối tuần. Với lời thông báo của hần, những tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên ko dứt, ko còn là những tiếng hú hét đập bàn đập ghế để thể hiện niềm vui nữa, họ đều đã lớn.

- Bao giờ về ? Còn vài ngày nữa là tết !

- Ngày mai !

Câu trả lời của hần khiến cả bọn ko khỏi cảm thán kêu lên chữ ‘Trời!’ , ai cũng nghĩ ‘sắp về’ của hần là 1 vài ngày nữa, nghe xa xôi như vậy hóa ra lại là ngày mai.

- Ngày mai sáng ai rảnh thì ra sân bay ! Đến tối phải co mặt đủ !

- Nó đáp chuyến bay sáng hả ? Nếu ko có mặt thì sẽ thế nào ?- 1 người hỏi.

- Ủ, sáng. Ko có mặt sẽ hối hận !

Vẫn là cái ngữ điệu đe dọa đó ko thể thay đổi được, dù xét ra bây giờ đều đã bình đẳng như nhau nhưng suy cho cùng bọn họ vẫn xem hần là anh cả, là lão đại, chính vì thế mà đối với những lời đe dọa đó có chút sợ hãi.

Bọn người đó như trở về thời tuổi trẻ, lại ăn chơi đến suốt sáng, có vài người về trước, vài người vì mệt mà ngủ luôn tại chỗ. Nó ngồi sát vào lòng hần, tựa hần vào lồng ngực vững chãi kia, hần quàng tay ôm chặt eo nó lại, cả 2 cứ như vậy mà ngủ đến sáng. Pj gối đầu trên đùi Ken ngủ ngon lành, Ken thức trắng 1 đêm chỉ để nhìn ngắm thật kĩ gương mặt mình yêu thương.

Đến sáng cả bọn lại cùng đón xe ra sân bay, lúc tỉnh dậy cả bọn nháo nhào vì nghĩ rằng mình đã ngủ quên mà lỡ mất thời gian.

Xem ra thì Nan và Mon cũng ko có gì khác xưa là mấy, vẫn giữ được nét riêng của mình. Cái vẻ nhút nhát của Mon vẫn còn đọng lại trên gương mặt đó, cả ánh nhìn đắc thảng của Nan vẫn vẹn nguyên. Nan tươi tắn chào mọi người, Mon xem chừng vẫn còn rất mệt vì chuyến bay, con bé vẫn yếu ớt như vậy ! Cả đứa nhóc so với lúc trước đều trở nên cao hơn, Nan bắt đầu ra dáng chàng trai, chất giọng cũng đã khác đi, nghe ấm áp và kiên định, Mon mang nét e ấp của người thiếu nữ, vẻ mỏng manh bên ngoài khiến Mon trông mất người khác là vô cùng dịu hiền, nhưng ai biết được rằng sau nét dịu dàng đó là 1 người vô cùng cá tính, con bé theo chuyên ngành pha chế làm bartender, sở thích phụ là làm DJ như những ngày đầu quen biết !

Nhìn cánh tay khoác vào nhau của cả 2 , hành động thân thiết như thế ai nấy cũng đá mắt nhìn nhau cười ẩn ý, 2 đứa nhỏ này xem ra đã xác định rõ ràng mối quan hệ của mình rồi. Sau cùng thì họ cũng có được ngày đoàn tụ đông vui sớm thế, đối với việc Pj ra đi năm đó, ko ai nghĩ nhỏ sẽ quay về cho Ken cơ hội, Nan và Mon sau khi biết Pj ra đi cũng buồn ko thôi nhưng ko thể quay về được, bắt buộc họ phải ở lại đó học tập, dù vậy nhưng ngày ngày đều ko thôi tìm kiếm tin tức của nhỏ.

- Thăng nhóc này ! Nếu ăn hiếp Mon chị sẽ ko tha !- Pj chỉ tay vào người Nan đe dọa.

- Chị khó khăn với em làm gì, đi mà gây khó khăn cho kẻ đang theo đuổi chị kia ! Sau nhiều đó năm em tưởng chị đã thay đổi chút, nhìn đẹp hơn, mang nét dịu dàng hơn nhưng hóa ra vẫn đầu gấu vậy sao ?

Đối với lời phản bác đó của Nan mọi người bất giác cười to, nhìn Pj tức đến ko biết nói gì Mon vừa muốn dỗ lại vừa thấy buồn cười, Ken định dỗ dành thì nhận được cái quắc mắt sắc lẹm, vậy là bước chân vừa tiến lên lại thụt lùi trở lại. Vẫn là nó và hần bình thản nhất, cả 2 đứng khoanh tay trước ngực nhìn đám người kia mỉm cười khế, nhìn họ cư xử như những đứa nhỏ vậy, thật khiến người ta nhớ lại thời cấp 3 đó.

Kể từ sau khi đón Nan ở sân bay về hần biến mất ko chút dấu vết, vì nó giữ điện thoại hần nên ko ai biết được hần ở đâu và đang làm gì. Hỏi thăm 1 số người số thì bảo ko biết, số thì trả lời rằng hần nói có việc quan trọng phải làm, ko ai được quấy rầy hần. Với hành động mất tích kia, nó có chút bực và lo, nó tự hỏi rằng hần có việc gì quan trọng đến mức ko thể thông báo với nó 1 tiếng, lo rằng việc đó ko biết có gây nguy hiểm gì cho hần hay ko. Chính vì thế mà nó cả ngày thấp thỏm đứng ngồi ko yên, trò chuyện với mọi người cũng ko được tự nhiên. Chưa kể đến thái độ của mọi người đối với nó ai cũng kì lạ, cả Mon và Nan cũng

thế, 2 đứa nhỏ mới về vậy mà thi thoảng lại nhìn nó cười cười y như đám người kia, nó tự hỏi có phải mọi người đang giấu nó chuyện gì hay ko.

Đồng hồ mới có điểm 4h00 chiều thì ai nấy cũng xông xáo kêu nó tắm rửa chải chuốt rồi sửa soạn thật đẹp, nó vốn đã ko vui, nay lại bị quay đến chóng mặt như thế thì trở nên khó chịu, mặc kệ hết mọi người đứng ngoài nói thế nào nó cũng khăng khăng khóa cửa ngồi yên trong phòng. Chừng nửa tiếng sau thì ko nghe ai nói gì nữa, nó đổ ập người xuống giường, vừa lúc ấy thì điện thoại reo, cuộc gọi từ 1 dãy số lạ.

- Anh đây ! Có chút chuyện gấp nên ko kịp báo em biết! Sáng giờ anh ở nơi ko có sóng, bây giờ mới gọi cho em được ! Anh xin lỗi !

Nghe lời thành khẩn như vậy, cơn giận trong lòng nó cũng tan đi hết, nó chỉ ậm ừ trong miệng rồi cúp máy, đến khi kết thúc cuộc nói chuyện, hấn thêm vào.

- Anh nghe mọi người nói tối nay sẽ có gì đó, em chuẩn bị rồi đi sớm với mọi người ! Anh đang về, sẽ ghé qua đó, chút nữa gặp !

Nó ậm ừ rồi tắt điện thoại, cơn bực tức qua đi, nó cũng muốn biết tối nay sẽ có trò gì.

Nhớ đến lời thúc giục của mọi người, nó nghĩ tối nay sẽ có buổi party mừng ngày gặp lại, vì thế nó cũng cho chút son phấn lên mặt, chiếc áo yếm kiểu màu trắng có vải phồng ở phần đuôi áo kết hợp với chiếc quần da màu đen lưng cao bó sát lấy người trông nó hệt như model, cách phối đồ theo màu đối lập ko mới nhưng ko bao giờ bị xem là lỗi thời.

Lúc nó tiến vào mọi người đều nhìn nó, nó cũng nheo mày nhìn lại mọi người nhưng sau đó họ lại mỉm cười quay đi ra về vô cùng bí ẩn. Khi bữa tiệc bắt đầu, gian phòng trở nên tối như mực, nhạc cũng bị vặn nhỏ đi, một ánh đèn sáng chiếu rọi vào nó như những diễn viên trên sân khấu.

Chất giọng trầm khàn của hấn vang vọng trong ko gian, chỉ có thể nghe tiếng chứ ko thấy hấn đâu cả.

- Trước mặt em sẽ có 2 vật !

Sau lời hấn nói, có người bưng ra 1 chiếc khay đặt trước mặt nó, 1 bên là cây súng, 1 bên là chiếc hộp đỏ ...

- Em có thể chọn 1 trong 2 ! Nếu em chọn chiếc hộp thì quá tốt ! Còn nếu em ko chọn chiếc hộp đồng nghĩa với việc em chọn khẩu súng !

Nhìn chiếc hộp đỏ, nó hiểu được ý hấn muốn gì, trong lòng tự dưng thấy ngọt, tim nó đang nhảy nhót lung tung trong lồng ngực, dù đã chuẩn bị rất nhiều lần nhưng khi đối mặt, ko nghĩ cảm giác lại hồi hộp như thế.

- Chọn hộp thì sao ? Chọn súng thì sao ?- nó chậm rãi hỏi.

- Anh muốn lấy con mèo xù lông như em về làm vợ ! Nếu em chọn hộp đỏ, đồng nghĩa em đồng ý ! Nếu như em từ chối, anh sẽ dùng khẩu súng đó tự hủy ngón tay đeo nhẫn cưới của mình, nếu ko là em thì ko là ai cả ! Hơn nữa, buổi tiệc này cũng sẽ chấm dứt ngay nếu em từ chối, ko ăn mừng, ko tiệc tùng !

Bây giờ thì nó có thể thấy được hình ảnh của hấn trên màn hình trình chiếu, vẫn là điệu bộ lạnh lùng như thế nhưng chất chứa vô vàn tình cảm, đã nhiều lần nhìn thấy hấn nghiêm túc khi hấn vạch ra kế hoạch trong tương lai của cả 2 nhưng lần này ko hiểu sao niềm xúc động lại trào dâng ra khỏi mắt tạo thành những giọt lệ. Nó cũng ko có ý lau đi, chỉ ngẩn người nhìn hình ảnh của hấn. Chưa bao giờ nghĩ đến viễn cảnh hấn sẽ cầu hôn bằng cách như thế, rõ ràng là từ khi ban ra lựa chọn nó chỉ có thể đồng ý... Dù là lời cầu hôn có 1-0-2 này ko chứa tí lãng mạn nào, cũng ko ngọt ngào như những lời yêu thương của Ken và Pj, ko nhẹ nhàng như những biểu hiện Nan dành cho Mon nhưng cũng khiến nó rung động, đây mới là nét riêng của họ. Hấn vốn là người rất kín đáo về tình cảm riêng tư, nó cũng ko ngờ rằng ngày hôm nay, trước mặt bao nhiêu đây người, hấn lại có thể nói ra những lời này !

- Đừng khóc ... nếu em chưa sẵn sàng thì thôi, hộp đỏ và khẩu súng cũng sẽ để yên đó, buổi tiệc vẫn sẽ diễn ra ! Nói những lời đó vào hôm nay có hơi đường đột, có thể em chưa kịp chuẩn bị... Nếu em ko thích, anh sẽ ko đá động đến chuyện này nữa, khi nào em muốn thì chúng ta sẽ dắt tay nhau đi đăng kí kết hôn ! – hấn nói khi thấy nước mắt nó rơi ngày càng nhiều hơn, nó thì liên tục lắc đầu nguầy nguậy, giọng hấn kiên định nhưng đôi mắt ko giấu được tia mắt mát – Lăn đưa em ra sân bay, anh có thái độ đó là vì anh nghĩ nếu Pj trở về, kế hoạch này của anh có thể tiến hành sớm hơn dự định. Anh thấy em ko an tâm vì 2 người họ nên

anh nghĩ em chưa có tâm trạng kết hôn, mấy ngày qua anh thấy được trong mắt em niềm vui trọn vẹn nên ...

Nói đến đây hấn ko nhìn vào máy quay nữa, với 1 kẻ ít bày tỏ và luôn điềm đạm như hấn hôm nay lại nói ra những lời từ trong đáy lòng như thế, hơn nữa lại rất thống thiết, mười mấy năm chơi chung và tiếp xúc với họ, họ khẳng định đó là những lời dài nhất hấn từng nói, cũng là lần đầu tiên họ cảm thấy được nét ôn nhu và dịu dàng kia phát ra từ hấn. Vì có chút ko quen nên hấn có vẻ xấu hổ, sau đó hấn ko nói nữa, máy quay cũng tắt đi.

- Em ... không ... Em không ... Em ko có ko thích !- nó cũng ngượng vì những lời này của mình, lời nói cũng vì nước mắt mà mà trở nên khó nghe.

Cả sau đó căn phòng sáng bừng lên, hấn đang đứng ở phía cửa ra vào cũng sải từng bước dài đến chỗ nó ngồi. Cả 2 nhìn nhau thật lâu rồi trao nhau nụ hôn nhẹ ! Sau đó họ lại nhìn nhau, mỉm cười hạnh phúc ! Có trời mới biết họ đang sung sướng đến nhường nào, vui và hạnh phúc đến mức muốn hét lên thông báo cho cả thế giới biết !

- Anh vắng mặt cả ngày cũng chỉ để chuẩn bị những thứ này ?

Hấn gật đầu, khóe môi còn đọng lại nụ cười.

Nó đột nhiên nhón người lên, ghì người hấn xuống và thì thầm to nhỏ vào đó. Khi nghe xong miệng hấn lại dần ra tạo thành nụ cười tươi rói, đẹp đến độ hoàn mỹ.

‘ Em yêu anh ! ’

Ken ôm Pj từ phía sau, tựa cằm lên vai nhỏ, khe khẽ phát ra từ gì đó khiến Pj chợt thẹn thùng.

- Em rõ ràng là đồ anh rồi sao cứ để anh cầm چرا ؟- Ken yêu chiều hỏi.

- Em muốn thử cảm giác đó ! - Pj bẽn lẽn - Hối hận rồi hả ? Anh sợ em sau này xấu xí mới chịu anh chứ gì ?

- Ko ko ! - Ken phân bua, con nhím như Pj khi thu gai nhọn lại là 1 người rất đáng yêu, khiến người ta vui vẻ ko thôi - Đến khi 60 tuổi chúng ta kết hôn cũng được !

Pj ko nói, chỉ thực nhẹ vào bụng Ken, chỉ nghe qua lời kể của nó thôi, bây giờ trực tiếp tiếp xúc mới biết hóa ra da mặt Ken cũng rất dày, có thể bình thản nói những điều đó mà ko biết ngượng, trong khi nhỏ xấu hổ ko thôi.

Nan nắm chặt tay Mon, cả 2 siết chặt tay nhau, lòng dấy lên những hạnh phúc khó tả !

- Quả thật là rất ngạc nhiên khi mọi người đều thay đổi theo hướng tốt ! - Mon nhìn bao quát khắp gian phòng rồi mỉm cười.

- Anh cũng rất ngạc nhiên khi chúng ta có được ngày hôm nay !- Nan phụ họa, những lời phát biểu của cậu nhóc luôn khiến người nghe bật cười.

- Còn phải nói, ko phải tại anh sao ? Người ta theo anh gần cả năm trời anh ra sức hất hủi, đến khi người ta quyết bỏ cuộc anh lại đuổi theo !- giọng Mon có chút dỗi, lần nào nói về vấn đề này Mon cũng vênh môi lên như thế.

Nan dù nén lại nhưng vẫn phát ra tiếng cười, Mon định dứt tay ra thì cậu nhóc lại ghì mạnh vào lòng mình khiến Mon đổ ập vào khuôn ngực kia, Nan cũng chiều vuốt nhẹ mái tóc kia, 1 tay đặt hờ lên eo, ‘con thỏ’ được vuốt ve thì ko nhúc nhích nữa, để im đó và nở nụ cười mỉm !

Hạnh phúc đôi khi lan truyền đi như thế, họ dám đấu tranh cho hạnh phúc của mình, dù có thể nào họ ko bỏ cuộc trên bước đường đầy chông gai đó !

Bạn có dám đấu tranh cho hạnh phúc như họ ?

Họ đến với nhau khi mang trên người chiếc mặt nạ hoàn hảo, chính tình yêu đã giúp họ tự tin cởi bỏ mặt nạ của mình. Quá khứ ai cũng có, quá khứ của họ là 1 tuổi thơ ko trọn vẹn, nó bị vấy bẩn, họ phải học cách

sinh tồn từ khi còn rất nhỏ, chính tình yêu đã khiến họ mạnh mẽ hơn, rũ bỏ được quá khứ đau thương của mình, rũ bỏ được nỗi ám ảnh ko tên luôn đeo bám !

Trải qua rất nhiều thứ nhưng tình cảm đó vẫn luôn đậm sâu như vậy ! Đó là loại tình cảm khắc cốt ghi tâm ! Tắm lòng đó, tình cảm đó, bao nhiêu người có được ?

‘ Nếu anh phải sống cuộc đời này không có em bên cạnh

Thì tất cả chỉ còn là những chuỗi ngày trống trải,

Và màn đêm sẽ kéo dài vô tận

Với em anh cảm nhận được sự vĩnh cửu một cách rõ ràng.

Có lẽ anh cũng đã từng yêu trước đây

Nhưng anh chưa bao giờ thấy nó mãnh liệt đến thế ...

Cả anh và em đều biết giấc mơ của chúng ta chỉ mới bắt đầu,

Và nó sẽ đưa ta đến bất cứ nơi đâu ta muốn

Hãy giữ lấy anh, hãy đến bên anh

Anh không muốn sống mà thiếu vắng em ...

Không gì có thể thay đổi được tình yêu anh dành cho em,

Em nên biết rằng bây giờ anh yêu em đến nhường nào

Có một điều em có thể chắc chắn rằng,

Anh sẽ không bao giờ đòi hỏi gì hơn tình yêu của em....

Không gì có thể thay đổi được tình yêu anh dành cho em,

Em nên biết rằng bây giờ anh yêu em đến nhường nào

Thế giới này có thể thay đổi cả cuộc đời anh,

Nhưng không gì có thể thay đổi tình yêu anh dành cho em....

Nếu con đường trước mắt chẳng dễ dàng để bước

Tình yêu chúng ta sẽ dẫn lối cho ta,

Như một ngôi sao dẫn đường

Anh sẽ bên em mỗi khi em cần đến anh

Em chẳng cần phải thay đổi bất cứ điều gì đâu

Anh yêu em chỉ vì đó là em ,

Hãy đến bên anh và mình cùng cùng vươn tầm mắt

Anh cũng sẽ giúp em thấy được sự vĩnh cửu của tình yêu...

... ‘

(Nothing's gonna change my love for you – Westlife

Nguồn dịch:Zing Blog)

Nothing gonna change my love for you

~End.

TP.HCM, 30.01.2014

~Lời tác giả: 1 chặng đường dài đã qua, Chee cảm ơn những người bạn đã và đang đồng hành cùng mình - cuối đầu- , lần đầu tiên type chap mà mình khóc, dù là ít thôi, nhưng mình thật sự biết ơn các bạn :) , nếu có fic sau hy vọng các bạn vẫn sẽ ủng hộ mình. Chia tay ở fic này ko biết đến bao giờ mới gặp lại, năm nay năm cuối nên mình sẽ lo học, nếu đậu ĐH hay CĐ gì đó thì mình sẽ quay lại với các bạn ! :’D

Còn về fic, đây là lần đầu tiên mình end 1 fic, mỗi người 1 ý mà ha, đối với mình end như vậy là viên mãn rồi :) , sẽ có bạn hỏi sao ko đề cập luôn về đám cưới của những cp và con cháu của họ, đơn giản là vì mình thấy như thế quá lập khuôn nên ko đi theo chiều hướng đó ! Hẳn là sẽ có bạn thất vọng về kiểu end này ? Mình ko biết, mình chỉ muốn nói là mình đã cố gắng hết sức rồi, đoạn end của truyện đã khiến mình phân vân 1 thời gian rất dài và mình quyết đi theo hướng đó ! Thật ra thì đất diễn của Jun- Zu ko ít lắm đâu, bởi lẽ bạn thích cp nào thì bn đặc biệt có hứng thú về họ thể nên mình ghi bao nhiêu cũng ko đủ :’D , còn những cp khác mình ghi chút ít thôi cũng là nhiều :’D , còn về Nan- Mon, ừm, xin lỗi fan của cp trẻ con này, mình ko biết nên thêm gì cho cp đó, nếu ghi sẽ lại phát sinh thêm nhiều thứ ngoài lề khác :’D

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nothing-gonna-change-my-love-for-you>